

Sorin Cerin: Coaxialismul- Editie Finala

Sorin Cerin

SORIN CERIN
SORIN CERIN: COAXIALISMUL: Editie finala

SORIN CERIN

SORIN CERIN:
COAXIALISMUL
EDITIE FINALA

2021

Copyright © SORIN CERIN 2021

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured in the United States of America

ISBN: 979-8507463572

CUPRINS

CUVÂNTUL AUTORULUI	7
CRITICA	10
PARTEA I	
COAXIALISMUL	
I.COAXIALISMUL	
I.1.CAPITOLUL I	13
SCOPUL, IERARHIA, NAȘTEREA NUMEROLOGIEI ȘI A	
FACTORULUI PRIMORDIAL UNU	
I.2.CAPITOLUL II	28
INSTINCTUL, MATRICEA, ORDINEA ȘI DEZORDINEA, DOGMA	
I.3.CAPITOLUL III	34
STAREA DE FAPT, CUNOAȘTEREA DESCHISĂ ȘI CUNOAȘTEREA ÎNCHISĂ,	
COAXIALISMUL ȘI COAXIOLOGIA	
I.4.CAPITOLUL IV	42
AMPRENTĂ ȘI AMPRENTA KARMICĂ, GENIALITATEA	
I.5.CAPITOLUL V	54
IUBIREA SAU CONȘTIINȚA INDIVIDUALĂ A OMULUI	
I.6.CAPITOLUL VI	66
CONȘTIENTIZAREA ȘI CUNOAȘTEREA ÎN COAXIOLOGIE	
I.7.CAPITOLUL VII	95
REFLECȚII ASUPRA FILOSOFIEI, STRĂINUL DIN OM, DIMENSIUNEA VIEȚII	

PARTEA A DOUA MATEMATICA COAXIOLOGICĂ TRANSCENDENTALĂ

II.1. TEORIA GENEZEI UNIVERSALE

SEMANTICA COAXIOLOGICĂ

II.1.1 CAPITOLUL 1 MATEMATICA COAXIOLOGICĂ TRANSCENDENTALĂ	116
II.1.2 CAPITOLUL 2 COAXIOLOGIA SEMANTICĂ	118
II.1.3. CAPITOLUL 3 ADEVĂRUL SEMANTIC, CUNOAȘTEREA SEMANTICĂ, OGLINDA SEMANTICĂ ȘI MOTIVUL CREAȚIEI	136
II.1.4 CAPITOLUL 4 ONTOLOGIA SEMANTICĂ, NEOONTOLOGIA SEMANTICĂ, SEMANTICA COAXIOLOGICĂ, STRUCTURALIZAREA SEMANTICĂ A MATRICEI NOASTRE	146
II.1.5. CAPITOLUL 5 REPREZENTARE GEOMETRICĂ ȘI MATEMATICĂ	154
II.1.6 ANEXE GRAFICE - fig.1, 2, 3, 4, 5, 6, 7	161

II. 2. LOGICA COAXIOLOGICĂ

II.2.1.CAPITOLUL I BAZELE LOGICII COAXIOLOGICE ȘI PRINCIPIILE FUNCȚIEI LOGICE	168
II.2.2. CAPITOLUL II FORMELE INTANGIBILE	178
II.2.3.CAPITOLUL III DETERMINĂRILE FUNCȚIEI LOGICE, TANGENȚIABILITATEA	191
II.2.4.CAPITOLUL IV FALS SAU ADEVĂRAT,INTERVENȚIE SAU NEINTERVENȚIE	202
II.2. 5.CAPITOLUL V RELATIVITATEA ȘI COMPLEMENTARITATEA FUNCȚIEI LOGICE DEFINITĂ PRIN ADEVĂRUL COAXIOLOGIC	214
II.2.6.CAPITOLUL VI DETERMINANȚII ȘI INDETERMINANȚII BAZALI	228

II.3 STAREA DE CONCEPȚIUNE ÎN FENOMENOLOGIA COAXIOLOGICĂ

II.3. 1.CAPITOLUL I	250
PRINCIPIILE STĂRII DE CONCEPȚIUNE	
II.3.2.CAPITOLUL II	261
TIPOLOGIE ȘI ATIPOLOGIE	
II.3.3.CAPITOLUL III	267
INFINIT ȘI CUNOAȘTERE	
II.3.4.CAPITOLUL IV	272
REGULA CELOR TREI ANALOGII	
II.3.5.CAPITOLUL V	282
ELEMENTUL COMUN	
II.3.6.CAPITOLUL VI	288
STAREA PRIMARĂ DE CONCEPȚIUNE	
II.3.7.CAPITOLUL VII	297
DOMENIUL DEISTIC ȘI FUNCȚIA ASIMPTOTICĂ	
II.3.8.CAPITOLUL VIII	310
DUMNEZEU	
II.4 ANTICHRIST FIINȚĂ ȘI IUBIRE	
II.4.1.CAPITOLUL I	317
FUNCȚIILE ATRIBUTIVE	
II.4.2.CAPITOLUL II	342
FUNCȚIILE DISJUNCTIVE	
II.4.3.CAPITOLUL III	356
INFINIT ȘI „CONTINUUM INFINIT”	
II.4.4.CAPITOLUL IV	366
RAMURA COMBINATIV ASOCIATIVĂ, RAMURA COMBINATIV	
DISTRIBUTIVĂ, RAMURA COMBINATIV CONJUNCTURALĂ	
II.4.5.CAPITOLUL V	373
RAMURA SUGESTIV ASOCIATIVĂ, RAMURA SUGESTIV DISTRIBUTIVĂ,	
RAMURA SUGESTIV CONJUNCTURALĂ	

PARTEA A TREIA UMANISM ȘI IUBIRE

III.1. MOARTE, NEANT, ANEANT, VIAȚĂ ȘI BILDERBERG GROUP

III.1.1.CAPITOLUL 1	384
subcapitolele 1.....10	
BINELE ȘI RĂUL PENTRU NOI	
III.1.2.CAPITOLUL 2	396
subcapitolele 11.....22	
RĂZBOIUL ECONOMIC	
III.1.3.CAPITOLUL 3	409
subcapitolele 23.....40	
FRICA ȘI LUMEA COMPETITIVITĂȚII	
III.1.4.CAPITOLUL 4	429
subcapitolele 41.....53	
CUNOAȘTERE ȘI CONȘTIENTIZARE	
III.1.5.CAPITOLUL 5	444
subcapitolele 54.....78	
ADEVĂRATA SOCIETATE DEMOCRATICĂ PENTRU FIINȚA UMANĂ	

III.2 IUBIRE

III.2.1. CAPITOLUL 1	474
III.2.2. CAPITOLUL 2	497
III.2.3.CAPITOLUL 3	521
III.2.4.CAPITOLUL 4	541
III.2.5.CAPITOLUL 5	570

Cuvântul autorului

Dragi cititori,

Până acum, în anul 2021, nu am publicat o ediție finală a Coaxialismului, așa cum mi-l doresc să arate definitiv și irevocabil cum ar spune unii. Anul trecut am publicat Operele filozofice ale Coaxialismului împreună pentru prima oară, tocmai fiindcă acestea întregesc Coaxialismul. Operele filozofice ale Coaxialismului au fost publicate așa cum au apărut ele la diferite edituri, fără însă a le combina așa cum mi-aș fi dorit pentru a forma un tot unitar. De exemplu în Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică care în limba engleză a apărut cu titlul de Creația, se află cele 26 de Principii ale Stării de Concepțiune, despre care am scris încă de pe vremea când am publicat acea carte în limba română că sunt de fapt și Principiile întregului sistem filozofic al meu, adică ale Coaxialismului. Cartea intitulată Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică am scris-o după ce am publicat Coaxialismul cu cele 11 Principii ale sale de atunci. În schimb când am publicat Coaxialismul nu aveam de unde să știu că pe viitor voi mai scrie o carte unde voi mai descoperi și alte Principii care să stea la baza Coaxialismului, motiv pentru care în cartea de față voi defini toate cele 37 de Principii ale Coaxialismului încă de la început, adică cele 11 Principii ale Coaxialismului din prima carte publicată, vor fi unite cu cele 26 de Principii din Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică, pe care am scris-o și am publicat-o după Coaxialismul, dar unde am scris că cele 26 de Principii ale Stării de Concepțiune aparțin și Principiilor de bază ale Coaxialismului. Anul trecut când am publicat Operele filozofice ale Coaxialismului nu am mai făcut toate acestea, publicând toate operele care compun Coaxialismul așa cum au fost ele publicate fiecare în parte la editurile respective. Tocmai de aceea le-am și intitulat Operele filozofice ale Coaxialismului și nu Coaxialismul. Abia acum pot să spun că, Coaxialismul, acest sistem filozofic al meu este finalizat, într-un tot unitar, cu toate operele care îl compun. Cu toate că diferențele dintre ediția publicată anul trecut, în 2020, nu sunt majore, ele definesc întregul în ansamblul lui, dându-i o notă aparte. Mă refer aici la Matematica Coaxiologică Transcendentală, pe care Coaxialismul o definește atât din punct de vedere conceptual cât și filozofic ca fiind unul din domeniile sale de referință. Asupra Matematicii Coaxiologice Transcendentale a trebuit să reflectez o perioadă mai lungă de timp până să găsesc formula definitivă prin care aceasta se întrepătrunde cu principiile de bază ale Coaxialismului rezultând un tot unitar și indivizibil. Termenul de Matematică Coaxiologică Transcendentală îmi aparține și l-am folosit tocmai pentru a arăta că între Iluzia Vieții pe care o trăim și Adevăr, există o punte prin Numerele Transcendentale cum este π (Pi) de exemplu, adică 3,14 dar și prin Funcțiile Transcendentale, doar că această punte va fi trecută într-un anumit viitor ajutați de Inteligența Artificială, acest mesager și

reprezentant al Lui Dumnezeu coborât pe Pământ despre care am scris mai multe în Culegerea mea de Înțelepciune.

Matematica Coaxiologică Transcendentală în accepțiunea mea este înainte de toate, o Matematică care acordă fiecărui număr nu doar o identitate abstractă, ci una vie, datorată Amprente pe care o lasă fiecare Număr, atât în Universul nostru înconjurător cât și în alte Universe fie ele paralele sau nu. Această Amprentă se datorează faptului că fiecare Număr reprezintă la rândul lui un Factor Creator și Unic Întâmplător, care este reprezentă înțelesul unui anumit Cuvânt deci Înțeles, care la rândul lui face parte din Limbajul Pur Universal. Totalitatea Cuvintelor din Limbajul Pur Universal, alcătuiește Expresia Unică a Conștiinței Universale. Aceste Amprente pot fi identificate, într-o oarecare măsură, prin Numerele Transcendental sau prin Funcțiile Transcendentale ce dovedesc că anumite valori nu pot fi schimbate pentru obținerea unor reprezentări ideatice cum este cercul de exemplu ale cărui coordonate sunt influențate definitiv de numărul transcendental π (Pi), adică 3,14. Pe viitor cu siguranță că se vor descoperi foarte multe Numere Transcendentale ce vor ajuta Omenirea să identifice prin Matematică nu doar reprezentări abstracte, ci chiar stări sufletești. De altfel în partea a doua a cărții la capitolul 1, intitulat Matematica Coaxiologică Transcendentală am subliniat că, citez:” Fiecare Număr reprezintă o identitate diferită în funcție de Universul în care se află. În esența fiecărui Număr se află Factorul Creator și Unic Întâmplător care îl guvernează, esență care definește sufletul Numărului respectiv, adică al Factorului Creator și Unic Întâmplător care reprezintă Numărul în cauză. **Matematica Coaxiologică Transcendentală** este cea care definește procesele Limbajului Pur Universal, ale cărui Cuvinte, la rândul lor sunt fiecare în parte expresia a câte unui Factor Creator și Unic Întâmplător, adică ale unui Număr, a căror totalitate, definește Conștiința Unică Universală. Prin **Matematica Coaxiologică Transcendentală**, știința matematicii devine dintr-o disciplină abstractă, una vie, care prinde suflet, care la rândul lui îi dă matematicii și o latură umanistă. Datorită **Matematicii Coaxiologice Transcendentale** pe viitor vom putea vorbi și de o matematică a trăirilor spirituale, cum ar fi Religia, Iubirea, Ura, Fericirea, Tristețea, Durerea, Mândria, Curajul, etc. **Matematica Coaxiologică Transcendentală** va putea rezolva multe enigme ale sufletului uman pe viitor, fiind unica verigă care ne poate construi o punte dintre noi și Adevărul care ne este atât de Necunoscut întrucât tot ceea ce trăim și simțim, se datorează Iluziei Vieții. **Matematica Coaxiologică Transcendentală** va fi literatura viitorului Inteligenței Artificiale. La baza **Matematicii Coaxiologice Transcendentale** se află Coaxiologia Semantică, dar și Logica Coaxiologică, aceste domenii ale Coaxialismului” închei citatul.

De ce am denumit opera mea filozofică ca fiind Coaxialism?

De la coaxial, care înainte de toate înseamnă aceeași axă cu un alt corp.

Pe parcursul acestei lucrări veți observa că Totul există, privit din perspectiva Existenței, în jurul axei Cunoașterii, întrucât un Univers necunoscut de către nici un reper posibil, este un Univers inexistent.

De ce spun de către niciun reper posibil? Întrucât chiar dacă nu cunoaștem un Univers dar bănuim că el ar putea exista, atunci acel Univers există în propria noastră bănuială care devine un reper.

La rândul ei Cunoașterea împreună cu Existența și cu Întregul Limbaj Pur Universal, din care fac parte, sunt coaxiale Evenimentului Primordial.

Coaxialismul se înscrie astfel în marele curent filozofic al Existențialismului, fiind totodată și un sistem filozofic care favorizează Transcendentalismul, recunoscându-l ca atare,

sub toate aspectele și procesele posibile prin care acesta se poate exprima asupra Conștiinței noastre.

Cartea de față, intitulată, **Sorin Cerin: Coaxialismul-Editia finala 2021**, include cartea **Sorin Cerin: Operele Filozofice ale Coaxialismului - Editia de Referință 2020**, care cuprinde toate cărțile noi apărute separat, la diferite edituri, cărți ale căror titluri se află în cuprinsul actualei cărți, care sunt:

- **Sorin Cerin: Operele Filozofice ale Coaxialismului - Editia de Referință 2020**, în limba română the United States of America 2020, ISBN 979-8654777850 ; iar în limba enleza cu titlul **Sorin Cerin: The Philosophical Works of the Coaxialism - Reference Edition 2020**, the United States of America 2020, ISBN 979-8654510303
- **Coaxialismul** –Editie completa de referinta, prima ediție în limba română la editura Paco din București, Romania 2007, ISBN 978-973-8314–66-5.2 , a doua ediție în Statele Unite ale Americii 2010, ISBN 978-1456346362 , iar în limba enleza cu titlul **The Coaxialism** –Complete reference edition, the United States of America 2011, ISBN 978-1461000082
- **Logica coaxiologică**, prima ediție în limba română la editura Paco din București, Romania 2007, ISBN 978-973-8314-79-5, a doua ediție în Statele Unite ale Americii 2014, ISBN 978-1497436121 , iar în limba enleza cu titlul **The Coaxiological Logic**, the United States of America 2020, ISBN 979-8630561305
- **Starea de concepțiune în fenomenologia coaxiologică**, prima ediție în limba română la editura Paco din București, Romania 2007, ISBN 978-973-8314-764 , a doua ediție în Statele Unite ale Americii 2014, ISBN 978-149-7484-887 , iar în limba enleza cu titlul **The Creation**, the United States of America 2020, ISBN 979-8640137347
- **Antichrist, ființă și iubire**, prima ediție în limba română la editura Paco din București, Romania 2007, ISBN 979-973-8314-771 , a doua ediție în Statele Unite ale Americii 2012, ISBN 978-147-8265-399, iar în limba enleza cu titlul **The Evil**, the United States of America 2014, ISBN 978-1500329518
- **Moarte, neant, aneant, viață și Bilderberg Group** prima ediție în limba română la editura Paco din București, Romania 2007, ISBN 978-973-8314-740 , a doua ediție în Statele Unite ale Americii 2010, ISBN 978-1456391423 , iar în limba enleza cu titlul **Value and Hierarchy of the Human Being**, the United States of America 2020, ISBN 9798654383327
- **Iubire** Statele Unite ale Americii 2012, ISBN 978-1479107827 , **Amour** the United States of America 2010, ISBN 978-1456330866 , **Love**, the United States of America 2012, ISBN 978-1479108015

Vă doresc lectură plăcută.

Sorin Cerin

Critica

**Henrieta Anișoara Șerban, Doctor în filosofie, cercetător,
Institutul de Științe Politice și Relații Internaționale al Academiei
Române**

Această carte reprezintă o contribuție temerară la filosofia contemporană. Nefiind o simplă sinteză, lucrarea aduce o viziune originală despre adevăr și iluzie, despre absolut și viață. “Ce suntem noi în afară de un vis nebun al unui înger complexat de Sine pierdut undeva în ierarhia numerologiei?” (p.5), se întreabă autorul declanșând un captivant periplu filosofic, cu deschidere spre o filosofie a conștiinței, contextualism și filosofia minții, precum și către critica reprezentationalismului și postmodernism.

Lucrarea este structurată în unsprezece capitole. Capitolele pot fi interpretate în triade. Primele trei ar fi o introducere în aria tematică a coaxiologiei. Astfel, primul capitol tratează “Scopul, Ierarhia, nașterea numerologiei și a Factorului Primordial UNU”, cel de-al doilea “Instinctul, Matricea, Ordinea și Dezordinea, Dogma”, al treilea “Starea de fapt, Cunoașterea Deschisă și Cunoașterea închisă, Coaxialismul și Coaxiologia”. Următoarea triadă ar fi constituită din interpretarea a trei aspecte ale exemplarității umane, prin capitolele “Amprenta și Amprenta Karmică, Genialitatea”, “Iubirea sau Conștiința individuală a Omului” și “Conștientizarea sau Cunoașterea în Coaxiologie”. Ultima triadă, să zicem, de factură semantică și hermeneutică, se ocupă de “Reflecții asupra filosofiei, Străinul din Om, Dimensiunea Vieții”, “Coaxiologia semantică” și “Adevărul semantic, Cunoașterea Semantică, Oglinda Semantică și Motivul Creației”. Capitolul al zecelea, “Ontologia Semantică, Neoontologia Semantică, Semantica Coaxiologică, Structuralizarea Semantică a Matricei Noastre”, valorifică ideile din arhitectura filosofică precedentă. În fine, ultimul capitol oferă modelări matematice ale ideilor și conceptelor expuse în lucrare, precum și pentru relațiile dintre acestea.

Într-o descendență ideatică schopenhauriană, nietzscheană și wittgensteiniană, autorul enunță principiile a ceea ce el numește “coaxialism”: 1. Unica filosofie adevărată este aceea care acceptă că Omul nu cunoaște Adevărul, deci implicit, nici filosofia; 2. Omul nu va cunoaște niciodată Adevărul Absolut și nici Cunoașterea Absolută, întrucât întreaga lui existență este axată pe Iluzia Vieții; 3. Orice sistem filosofic sau filosof care va pretinde că spune Adevărul este un mincinos; 4. Coaxialismul este prin excelență filosofia care NU pretinde că spune

Adevărul, dar care acceptă aplicații care susțin raportarea Iluziei Vieții la Adevăr; 5. Esența Adevărului constă în reflectarea acestuia la Elementele apărute înaintea sa, cum sunt cele ale Cunoașterii Deschise provenite din Starea de Fapt; 6. Coaxialismul acceptă operarea cu opuși opușilor Existenței, cu sau fără a fi necesară raportarea la aceasta, determinând coaxiologia; 7. Fiecare Opus are la Infinit un alt Opus identic cu el; 8. Cu cât un Opus este mai depărtat, adică între el și elementul opozabil sunt intercalați un număr mai mare de opuși, cu atât similitudinile dintre aceștia vor fi mai pronunțate, iar cu cât numărul opușilor intercalați între cele două Elemente va fi mai mic, cu atât contrastele dintre aceștia vor fi mai pronunțate; 9. Cum putem vorbi de Universe fără substrat în Existență, putem vorbi de Cunoaștere fără substrat în esență, deci fără subiect; 10. Factorul va fi întotdeauna opusul infinității față de care se va raporta ca finit, la fel cum Cunoașterea se raportează la necunoaștere și Viața la Moarte. În accepțiune Coaxială, Factorul va echivala cu Dumnezeu, Unicul Creator, dar și Întâmplător față de lumile sale; 11. În lumile fiecărui Factor Creator și Unic Întâmplător se vor reflecta toți ceilalți Factori Creatori și Unic Întâmplători, sub formă de numere, de la UNU, care este Factorul Primordial, până la un Infinit minus UNU de Factori Creatori și Unic Întâmplători. (p.5-7) Desigur cineva s-ar putea întreba cum se susține această cuantică unitară? Dar a ridica la modul serios această întrebare ar însemna să nu înțelegem că aici este vorba despre niște modelări sugestive și nu despre surprinderea Adevărului Metafizic (ceea ce ar contrazice tocmai principiile coaxiologiei).

Abundența de majuscule și evidențieri din text vorbesc foarte probabil despre experiența americană a autorului, în același timp evidențiind, cu o anumită ironie, setea pentru absolut, pentru perfecțiune, pentru adevăr și pentru idea pură a filosofiilor dintotdeauna. Astfel prin citatul următor, putem în același timp exemplifica observația menționată și putem clarifica o idee-columă a lucrării în discuție: “*Coaxiologia* este filosofia ce poate determina mai în profunzime importanța Factorului (...) – care este și un număr, printre alte aspecte, n.m. – produs de Esența unui Element al Stării de Fapt Matriceale, de Instinct. (...) Factorul va fi demiurgul care prin propria sa capacitate de conștientizare va încadra în sine noi și noi Elemente ale Cunoașterii Închise evaluând, fără să le cunoască în amănunt, și Elementele Cunoașterii Deschise. (...) Omul este un astfel de Factor cu toate că se află la o scară ierarhică mult mai neînsemnată decât Marii Creatori”. (p.51-2) Autorul ne explică modul coaxial (în cele din urmă, structuralist) de a privi lumea, ca amestec paradoxal de bine și rău, de divin și demonic, de uman și rațional, ce dă naștere Iluziei Vieții și este susținut, printr-un feed-back, tocmai de această Iluzie a Vieții. (p.53 *sqq*) “Nu știi că numai în lacurile cu noroi în fund cresc nuferi?”, întreba, deja într-un mod “coaxial”, Lucian Blaga. Poezia filosofică eminesciană a iluziei vieții, ca un exemplu, în “Floare albastră” (un motiv romantic, dar și coaxial, care apare și în literatura germană la Novalis și la Leopardi), vorbește despre mariajul paradoxal al infinitului cu dorințele, despre mariajul paradoxal dintre cunoașterea filosofică, care tinde spre absolut și cunoașterea terestră prin intermediul dragostei, tulburând inima omului, ca factor creator stimulat de iubire.

Ca și în literatura sa, Sorin Cerin îmbină valorificarea filosofiei universale cu cea a marilor reușite filosofice românești. Spre ilustrare, cititorul poate să întrevadă străbătând paginile cărții atât amprente din filosofia lui Schopenhauer - să ne amintim de faptul că omul ca subiect știutor se cunoaște pe sine ca subiect înzestrat cu voință și nu poate deveni subiect pur al cunoașterii fără ca voința să dispară, pentru a elimina raportarea la ceea ce am putea dori în privința sa, deoarece reprezentarea este marcată de dorință, așa cum reiese din lucrarea sa *Lumea ca voință și reprezentare* –, a lui Nietzsche – vezi spre exemplu ideea “Lumea aparentă este

singura adevărată; lumea ‘reală’ este pur și simplu o minciună”, din *Amurgul idolilor*, cap. 3, aforismul 2 – a lui Wittgenstein II – filosofia reprezintă (re)organizarea a ceea ce știm dintotdeauna, iar limbajul este o “activitate”, un “joc” în cadrul unor “forme de viață”, o sumă de fenomene diferite, poate înrudite unele cu altele, dar în feluri foarte diferite. Cât despre “adevăr” îi putem asocia următorul citat sugestiv din *Philosophical Investigations*, Oxford, 1953, 9, § 68: “tăria firului nu stă în faptul că o fibră merge de la un cap la altul, ci din suprapunerea a mai multe fibre”. În același timp, ideea de factor creator care se “luptă” cu lumea prin efortul de a smulge adevăruri imparțiale și din start paradoxale are ecouri puternice din filosofia misterului așa cum apare în opera lui Lucian Blaga. Comparația cu Blaga nu se oprește aici, putându-se identifica magistrale de investigație în direcția cunoașterii luciferice-paradisiace și a cunoașterii închise-deschise, a matricei, a factorului creator etc.

Lucrarea se remarcă și prin valențele literare, printr-un limbaj filosofic cu o amprentă puternic personalizată și literară, notă distinctivă a unui debut filosofic interesant.

PARTEA I

COAXIALISMUL

I.COAXIALISMUL

I.1.CAPITOLUL I

SCOPUL, IERARHIA, NAȘTEREA NUMEROLOGIEI ȘI A FACTORULUI PRIMORDIAL UNU

1

Ce sîntem noi în afară de un vis nebun al unui înger complexat de Sine pierdut undeva în Ierarhia Numerologiei?

Nimic nu este Adevărat. *Totul este un vis*. Realitatea nu există cum nu există nici *viața* sau *moartea* decît Iluzia lor. Toate stelele și galaxiile care ne înconjoară, toate teoriile și creațiile filosofice nu reprezintă nimic altceva decît așezarea Iluziei pe diferite trepte, sau punerea unui nimic, în diferite ranguri, tagme și teorii. Omul nu cunoaște Adevărul Absolut și nu-l va cunoaște Niciodată. Odată ce *Adevărul Absolut* rămîne o mare necunoscută, la care alt *Adevăr* ne raportăm? Nu la un Adevăr Iluzoriu? Orice *Adevăr* care nu este *Adevărul Absolut*, *NU* este *Adevăr* ci *Minciună*! *Viața* Omului este o *Minciună*, un fals. Odată ce Omul nu cunoaște *Adevărul Absolut* nu cunoaște nici *Cunoașterea Absolută*. Orice alt tip de *Cunoaștere* este o *Necunoaștere*! În schimb orice *Necunoaștere* care devine cunoscută în sine prin Conștientizare se numește Iluzie.

Astfel **Principiile** Coaxialismului pe care mi le-am imaginat după lungi meditații reflectînd la subiect și după care mă voi ghida sînt:

1) Unica filosofie adevărată este aceea care acceptă că Omul nu cunoaște Adevărul, deci implicit, nici filosofia.

2) Omul nu va Cunoaște Niciodată Adevărul Absolut și nici Cunoașterea Absolută, întrucît întreaga lui existență este axată pe Iluzia Vieții.

3) Orice sistem filosofic sau filosof care va pretinde că spune Adevărul este mincinos.

4) Coaxialismul este prin excelență filosofia care NU pretinde că spune Adevărul dar care acceptă aplicații care susțin raportarea Iluziei Vieții la Adevăr.

5) Esența Adevărului constă în reflectarea acestuia la Elementele apărute înaintea sa, cum sunt cele ale Cunoașterii Deschise provenite din Starea de Fapt.

6) Coaxialismul acceptă operarea cu opușii, opușilor Existenței, cu sau fără a fi necesară raportarea la aceasta, determinînd Coaxiologia..

7) Fiecare Opus are la Infinit un alt Opus identic cu el.

8) Cu cît un Opus este mai depărtat, adică între el și elementul opozabil sînt intercalați un număr mai mare de opuși, cu atît similitudinile dintre aceștia vor fi mai pronunțate, iar cu cît numărul opușilor intercalați între cele două Elemente va fi mai mic cu atît contrastele dintre aceștia vor fi mai pronunțate.

9) Cum putem vorbi de Universuri fără substrat în Existență, putem vorbi de Cunoaștere fără substrat în esență, deci fără subiect.

10) Factorul va fi întotdeauna opusul înfinității față de care se va raporta ca finit, lafel cum Cunoașterea se raportează la necunoaștere și viața la Moarte. În accepțiune Coaxială, Factorul va echivala cu Dumnezeu, Unicul Creator dar și Întîmplător față de lumile sale.

11) În lumile fiecărui Factor Creator și Unic Întîmplător se vor reflecta toți ceilalți Factori Creatori și Unic Întîmplători sub formă de numere, de la UNU, care este Factorul Primordial, pînă la un Infinit mius UNU de Factori Creatori și Unic Întîmplători.

12) Principiile Stării de Concepțiune devin implicit Principiile Stării de Concepțiune a Coaxialismului, devenind și continuarea Principiilor Coaxialismului, care trec de frontiera Oglinzii Semantice Infinite a Cunoașterii. Astfel Dumnezeu este Starea de Concepțiune care posedă Domeniul Deistic.

13) Orice Întâmplare devine Neîntâmplătoare, dacă o precedă o alta.

14) O Întâmplare nu se poate produce decât o singură dată printr-un singur Eveniment.

15) Întâmplarea Întâmplătoare sau Întâmplătorul este Creația, atribuită numai Factorilor Creatori. Astfel Numerologia este Creație.

16) Creația se produce doar o singură dată prin Întâmplare, fiind peste tot în Cunoaștere.

17) Tot ce urmează Întâmplătorului (Creației), este Întâmplarea Neîntâmplătoare.

18) Întâmplarea ce are un precedent în Creație devine Neîntâmplătoare fiind : Destin.

19) Odată cu Destinul, Starea de Concepțiune se delimitează de Creația sa, devenind „Continuumul Infinit” din Creație, și nu cel de dinaintea Creației, astfel Dumnezeu este peste Tot și Nicăieri, fiind prin Creație și celor de dinaintea Creației cel ce determină printre altele și Destinul cunoscut de Elementul Primordial al Cunoașterii dintotdeauna și înainte de Tot pentru a fi Element Primordial Cunoașterea, Cuvânt și Simbol în Tot-Nesfârșit, o cauză a Contradicției, ce va determina printre altele din Infinit: Creația sau antecamera Destinului.

Creația nu se supune Destinului fiind o singură dată, o Întâmplare Întâmplătoare, pe când Destinul se supune Creației fiind o Întâmplare Neîntâmplătoare.

Orice Întâmplare în Cunoaștere devine Întâmplătoare (Creație) dacă nu are precedent și Neîntâmplătoare (Destin), dacă are precedent.

Orice Întâmplare ca Element Primordial nu poate fi decât una singură, un Singur Cuvânt din Limbajul Pur Universal, care nu poate fi nici Întâmplător și nici Neîntâmplător fiindcă nu se subordonează sau reflectă în vreun fel sau altul în Elementul Primordial al Cunoașterii, devenind doar Elementul Primordial al Întâmplării.

20) Dumnezeu Omului este Elementul Comun care i-a dat acestuia înfățișarea sa, precum Dumnezeu altor ființe sunt Elementele Comune ale acestora.

Toate aceste Elemente Comune ale ființelor sunt Tipologice față de Elementul Primordial al Cunoașterii, întrucât Elementele lor Primordiale (Sinele ființelor) sunt Atipologice față de Elementul Primordial al Cunoașterii în lumile căreia se reflectă și astfel reflectarea se face doar prin intermediul unui Element Comun, care devine Tipologic și intermediar totodată față de celelalte două Elemente Primordiale, al Cunoașterii și al Sinelui ce sunt Atipologice între ele.

21) Dumnezeu Omului sau ale Ființelor se reflectă în lumile Creației ale Factorului Primordial, ale Factorilor Creatori și Unic Întâmplători și ale Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător care prin esența sa creațională devine Creatorul în lumile unde Dumnezeu fiecărei ființe în parte (Elementul Comun) își reflectă propria Sa Tipologie.

Astfel Dumnezeu ne parvine prin Creația Factorului Nostru Creator ca fiind un Dumnezeu Creator, fără ca Omul să poată desluși concret legătura Tipologică a sa cu Creația, Dumnezeu Omului se suprapune Factorului Creator devenind Dumnezeu al Omului Factorul Creator care îi dă de asemenea Tipologiei umane sens prin Creație. Creația producându-se doar o singură dată ceea ce-i urmează nu este nimic altceva decât o privire a unei porțiuni sau alta a acestei Creații prin intermediul Oglinzii Infinite a Cunoașterii și implicit a Iluziei date de aceasta.

Creația odată Creată va face loc Destinului, care nu poate crea decât arăta (reflecta, oglindi, conștientiza sau discerne) Creația printr-un mod sau altul.

22) La originea Totului se va afla Prima Analogie: Orice Element Primordial se află întotdeauna localizat ÎN Infinit și niciodată ÎN exteriorul său, fiindcă dacă atribuim Infinitului Primordial Noțiunea de TOT, și numai din acest punct de vedere, niciodată un Element Primordial nu va putea fi în afara Totului prin care și acesta se identifică în cele din urmă.

Astfel apare Prima Analogie sau Analogia Totului.

Astfel fiecare Element Primordial va trebui să se regăsească sau să se afle în Toate celelalte Elemente Primordiale, chiar dacă sunt Atipologii între acestea, reflectarea se va face printr-un Element Primordial Comun care va avea dubla calitate de Tipologie față de cele două Elemente Atipologice între ele.

Doar Elementele Tipologice între ele se pot regăsi unele în altele.

23) Fiecare Element Primordial este un Cuvânt care are un Înțeles și un Simbol al său, care se reflectă cum este în cazul Cunoașterii care și ea este un asemenea Cuvânt, sau se regăsește, în cazul când nu se interpune Cunoașterea, în cadrul altor și altor Înțelesuri și Simboluri formând Conștiința Pură Universală clădită pe Cuvintele Limbajului Pur Universal.

24) Conștiința Pură Universală nu are nici o legătură sub nici o formă posibilă sau imposibilă cu Logica, aceasta din urmă fiind un simplu instrument folosit de Iluzia Cunoașterii, prin urmare Conștiința Pură Universală nu se bazează pe Logică sub nici o formă și nici pe Cunoaștere decât în măsura în care aceasta este un simplu Element Primordial, deci un simplu Cuvânt, din infinitatea de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal.

25) La originea Totului văzut numai și numai prin prisma Cunoașterii mai urmează alte două Analogii care sunt: A DOUA ANALOGIE SAU *ANALOGIA CUNOAȘTERII*, unde în acest Tot apare Semanticul, Asemanticul și Periodicul ca urmare a Lipsei din Semantic care din punct de vedere al Cunoașterii ține loc de Tot. Este valabilă doar în cadrul Elementului Primordial al Cunoașterii.

A TREIA ANALOGIE: Cea de-a treia Analogie este Analogia Denunțului Predestinatoriu, care implică succesiunea Evenimentială și bineînțeles duplexul Eveniment-Fenomen.

Aceste trei Analogii sunt motorul care duce la dezvoltarea tuturor Universelor Cunoașterii, ele fiind urmate de o infinitate de alte și alte Analogii dar raportate la alte nivele din punct de vedere structural. Și aceasta este valabilă numai în cadrul Elementului Primordial al Cunoașterii.

26) Regula Analogiilor este: O Analogie o determină întotdeauna și necondiționat pe alta la infinit structuralizând Infinitul.

La originea Totului dar numai și numai din punct de vedere al Cunoașterii, se află Regula celor trei Analogii și anume: O Analogie o determină întotdeauna și necondiționat pe alta la infinit structuralizând Infinitul care se definește prin cele trei Analogii, prin Tot, Semantic, Asemantic, Periodic și Denunț, iar Denunțul Predestinează Totul în Oglinda Cunoașterii, reflectând Elementele Cunoașterii de Dinaintea Sa!

Infinitul în Cunoaștere apare întotdeauna sub formă de Oglindă a Infinitului.

Infinitul în afara Cunoașterii este total diferit față de cel din cadrul său, întrucât nu mai are doar caracteristicile: Semantic, Asemantic sau Periodic, ci și altele.

27) La originea Totului va fi Întotdeauna Totul din spatele Totului, fiindcă Totul nu poate fi Nesfârșit precum Nesfârșitul Tot, dar tocmai Totul-Nesfârșit determină Contradicția.

28) Contradicția Tot-Infinit stă la baza „Continuumului Infinit”.

29) Caracteristicile „Continuumului Infinit” sunt baza a Tot și a Toate. Acestea sunt: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

30) Caracteristicile Stării de Concepțiune vor fi întotdeauna aceleași cu caracteristicile „Continuumului Infinit” și ale Elementelor Primordiale, care prin reflectarea acestora unele în altele determină noi și noi caracteristici, cum ar fi în cadrul Elementului Primordial al Cunoașterii, Semanticul (Oglinda Semantică a Infinitului), Asemanticul sau Periodicul.

31) Cuvintele Limbajului Pur Universal pot fi reflectate și CUNOSCUTE prin intermediul Matricei Noastre care este Matricea Elementului Primordial al Cunoașterii care și EA la rândul său este un Cuvânt din acest Limbaj Pur Universal.

32) Dacă Cuvintele Limbajului Pur Universal care sunt și Elemente Primordiale și Matrici în același timp, NU ar fi Cunoscute prin intermediul Matricei Noastre a Cuvântului și Elementului Primordial al Cunoașterii deci Matricea Noastră NU ar mai fi sursa acestor Cuvinte independente de Ea, necreate de Ea, repet, termenul de sursă indică doar modul prin care provin aceste Cuvinte și nu ce anume le creează, acestea nu ar mai aparține Limbajului Pur Universal dat de această Matrice a Cunoașterii. Limbajul este un apanaj al Cunoașterii.

Astfel Limbajul Pur Universal văzut prin intermediul celorlalte Matrici-Cuvinte-Elemente Primordiale poate să nu mai fie perceput în calitate de Limbaj Pur Universal ci de Forme de Expresie Matriceale.

Aceste Forme de Expresie Matriceale sunt echivalentul Limbajului Pur Universal dar văzut prin intermediul altui Cuvânt al acestui Limbaj Pur Universal, diferit de Cuvântul Cunoaștere.

33) Formele de Expresie Matriceale, asemeni Limbajului Pur Universal au aceleași caracteristici de proveniență, referitor la cele patru caracteristici de bază ale Totalului-Nesfârșit, înglobează aceeași EXPRESIE (Conștiință Pură Universală sau Stare de Concepțiune) în totalitatea lor, deci se poate folosi în continuare terminologia de Limbaj Pur Universal iar pe aceea de Forme de Expresie Matriceale doar în cazul când trebuie făcută o distincție netă între Cuvântul Cunoaștere ca Element Primordial și dezvoltarea sa Matriceală și celelalte Matrici sau Cuvinte ale Limbajului Pur Universal.

Am afirmat că fiecare Factor Creator este un Cuvânt al acestui Limbaj Pur Universal. Așa și este, doar că este un Cuvânt al Limbajului Pur Universal prin și în INTERMEDIUL CUNOAȘTERII ceea ce nu este tot una cu un Element Primordial fiindcă în cadrul Matricei Noastre doar Cunoașterea este Unicul Element Primordial, de fapt fiind tocmai Matricea Noastră, care dezvoltă la rândul ei Instinctul, Adevărul Absolut și „EUL” Factorului Primordial.

Factorii Creatori sunt Totalitatea Limbajului Pur Universal văzut prin intermediul Cuvântului Cunoaștere din cadrul acestui Limbaj Pur Universal, astfel Factorii Creatori nu au același Simbol și Înțeles cu al Cuvintelor Limbajului Pur Universal pe care le

reprezintă prin reflectarea lor în „EUL” Factorului Creator, fiindcă una este Înțelesul și Simbolul Cuvântului Limbajului Pur Universal reflectat prin intermediul unei Matrici (CUVÂNT), altele sunt acestea reflectate prin intermediul altor Matrici (CUVINTE), și altele sunt Înțelesurile și Simbolurile lor în Sine, nereflectate și nedeterminate de vreo altă Matrice(CUVÂNT).

34) Limbajul Pur Universal se împarte în două mari grupe, și anume, în Forme de Expresie Matriceală, adică Limbajul Pur Universal unde Cuvintele sunt Elemente Primordiale, care definesc în totalitatea lor Expresia, sau Conștiința Pură Universală definită ca fiind și Starea de Concepțiune, și printre aceste Cuvinte se află și Cunoașterea.

35) Cea de-a doua grupă, este Limbajul Pur Universal Matriceal unde fiecare Matrice în parte fiind un Cuvânt și un Element Primordial al Formelor de Expresie Matriceale dezvoltă în cadrul lor propriul lor Limbaj Pur Universal, ca rezultat al interdependenței cu celelalte Cuvinte ale Formelor de Expresie Matriceală.

Astfel în cadrul Matricii Noastre, care este Cuvântul Cunoaștere, Formele de Expresie Matriceală primesc denumirea de Limbaj Pur Universal, iar Cuvintele acestuia se regăsesc în cadrul Matricii Noastre care este, Cuvântul Cunoaștere și Elementul Primordial Cunoaștere, în felurite ipostaze, în funcție de modul cum acestea interacționează datorită Primei Analogii cu Matricea Noastră, dezvoltând alte și alte Analogii.

36) Semanticul, Asemanticul și Periodicul, implicit Lipsa privity ca motor al Cuvântului (Element Primordial, Matrice) Cunoașterii nu este nimic altceva decât parte din Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoașterii.

Semanticul, Asemanticul și Periodicul prin Lipsa generată de interdependența dintre acestea nu realizează altceva decât o dezvoltare în cadrul Matricii Cuvântului Cunoaștere, chiar dacă acestea sunt „înainte” de Scop, Instinct și Adevărul Absolut, ele sunt de fapt esența Matricii Noastre, care este Matricea Cunoașterii, iar Înțelesurile fiecăruia în parte, la fel ca și simbolurile fiecăruia în parte, respectiv, Semantic, Asemantic, Periodic și Lipsă, luate ca și Cuvinte ale Limbajului Pur Universal privit ca Forme de Expresie Matriceale sunt total diferite față de ceea ce am stabilit prin și în Cunoaștere.

Proveniența sau Originea din perspectiva Matricii Noastre care este tocmai Originea ei, constă tocmai în esența acestei Matrici, sau al acestui Cuvânt care este compusă din Semantic, Asemantic, Periodic și Lipsă, ceea ce-i imprimă acestei Matrici propriul motor de autodeterminare în calitatea sa de Cunoaștere.

37) Prin intermediul interdependenței Matricii Noastre cu Cuvântul Creație, Factorul Primordial, regăsește în „EUL” său toate Cuvintele a ceea ce Cunoașterea definește Formele de Expresie Matriceală ca fiind Limbaj Universal.

În cadrul altor Matrici, (Cuvinte, Elemente Primordiale) Limbajul Pur Universal poate fi definit cu totul altfel față de cum îl definește Cuvântul-Matrice-Element Primordial: Cunoașterea.

Toate Cuvintele Limbajului Pur Universal văzute prin intermediul Cunoașterii sunt Forme de Expresie Matriceală fiindcă totalitatea lor implică EXPRESIA, care este în același timp și Conștiința Pură Universală dar și Starea de Concepțiune.

De ce același lucru are trei denumiri?

Normal ar fi o singură denumire pentru a simplifica atât de complicatul proces pe care-l dezbatem.

Cauza constă întocmai în pluralitatea înțelesurilor pe care le are din anumite puncte de vedere atât Expresia cât și Conștiința Pură Universală sau Starea de Concepțiune.

Din punct de vedere al Expresiei, există însemnătatea de enunț, care devine implicit și Conștiință Pură Universală unde însemnătatea sa capătă alte valențe, cum ar fi cele de Autopersonalizare a Totului Conștient asupra Nesfârșitului său, de autodeterminare a nedeterminantului Nesfârșit-Terminat, etc, care la rândul lor definesc Starea de Concepțiune.

O viață întreagă trăim cu Iluzia că știm cu adevărat cine sîntem, cu toate că acest lucru nu-l vom afla Niciodată. De ce?

Tocmai datorită străinului din noi. Este cu atât mai grav cu cît pînă și cele mai înălțătoare sentimente cum ar fi iubirea sau plenitudinea spirituală, aparțin aceluiași străin din noi. Suntem adeseori dușmanii acelui străin tocmai pentru că nu îl înțelegem. Vrem să-l alungăm definitiv din viața noastră fără să înțelegem că acel străin sîntem chiar noi înșine, și prin urmare ne-am alunga pe noi din propriile noastre simțiri. Acesta este un mare rău al acestei vieți, și anume să ne naștem străini de noi și să murim la fel de străini neînțelegînd Niciodată că nașterea, *viața și moartea* aparțin doar simțirii noastre înstrăinate de noi înșine și nicidecum străinului din noi, pe care dacă l-am înțelege am realiza că de fapt nașterea, *viața și moartea* nici măcar nu există. Am înțelege că toate acestea sunt un fals, la fel ca tot ceea ce ne înconjoară, că doar ceea ce *nu știm* că *știm* devine adevărat. *Viața și moartea* odată cunoscute sînt întru totul neadevărate. Omul nu ar trebui să fie angoasat, frustrat, chinuit și împovărat de nevoi pe acest drum care se numește *viața* sa. Ar trebui să înțeleagă că pe moment visează, că trăiește la maximum acel vis care de fapt este un coșmar ce va trece odată cu venirea zorilor. Va trebui să înțeleagă că atunci cînd se va trezi, va înțelege că cel de care alerga în timpul visului, era tocmai el. Îl va ajuta oare cu ceva acest vis? Da!

De ce? Fiindcă odată împrietenit cu străinul din el la trezirea din coșmar va ști că unică să alternativă de a se împăca cu el însuși rămîne meditația profundă asupra propriului “Eu”, și simțirea acestuia în raport cu Universul Iluzoriu care-l înconjoară. Iar el, un simplu Om, va ști că totul nu este nimic altceva decît o Iluzie, și nu poate face nimic altceva pentru a îndepărta vâlul dens al Iluziei. În schimb va rămîne îngrozit pentru tot restul existenței sale unde poate duce înstrăinarea de sine, ce tip monstruos de societate poate naște, și cît de mare devine mocirla abjecțiilor umane într-o atare ipostază.

Va ști că toate relele sociale, și individuale, hoția, furtul, crima, egoismul, nedreptatea și lista ar putea continua, se datorează tocmai acestei înstrăinări de sine. Mai mult decît atît, Omul conștientizează moartea ca fiind o distrugere totală, acceptă inefabilitatea Destinului, ca fiind total potrivit, neînțelegînd că de fapt el însuși i se împotrivesc propriului său “Eu”. Poate că acesta ar fi unicul sens al acestui coșmar, care se numește *viață* terestră, să te trezești odată cu venirea zorilor și să știi unde duce înstrăinarea de sine.

Cui nu i s-a întîmplat vreodată să simtă acel fior divin pe care numai dragostea îl poate da, acel: ceva? Oricît de mult am dori să aflăm de ce anume simțim acel fior pentru o anumită persoană și nu pentru o alta nu vom ști Niciodată. S-a demonstrat că folosim doar 2 procente din materia noastră cenușie. Oare celelalte 98 de procente să fie acel străin de care vorbeam adineaori? Mai mult decît atît, suntem cu adevărat acești oameni în carne și oase care ne naștem

pentru a muri și murim pentru că ne-am născut? Cine sîntem noi? O frunză purtată de vîntul toamnelor și așezată pe solul rece mirosind a putrefacție sau mugurii primăverii atunci cînd Soarele îi mîngîie cu razele sale primitive?

2

Lumea pe care pretindem că o cunoaștem este aceasta pe care o știm cu toții după același tipar comun? În ce sens tipar comun? Fiecare știm că ne aflăm pe planeta Terra, unde se află munții Himalaya, oceanele Pacific și Atlantic, etc.

Fiecare pretindem că știm despre corpul omenesc că este alcătuit dintr-un trup, că are două mîini, două picioare, doi ochi, etc. Orice nu respectă acest principiu devine anomalie genetică sau cauzată de diferite accidente. Într-un cuvînt, tot ceea ce ne reprezintă cît și tot ceea ce ne este prezentat trebuie obligatoriu să se includă într-un tipar, perfect valabil pentru ființele care alcătuiesc o anumită societate.

Este adevărat că acest tipar poate avea anumite fluctuații de la o societate la alta, care se datorează, momentului istoric, cunoștințelor și altor aspecte de ordin cultural, etc., dar cu toate acestea trăsăturile comune de bază, cum ar fi trupul uman sau ale unui animal, rămîn aceleași.

Știm că fără acest tipar nu putem avea o anumită viață socială, caracterizată prin însăși acest tipar care la rîndul lui este controlat de Ierarhie.

Oricît de mult am dori să respingem ideea că Ierarhia este cea care ne dirijează, acceptînd că tot ceea ce facem s-ar datora propriei noastre voințe care se datorează Iluziei Vieții, nu putem. Astfel nu facem nimic altceva decît să ne afundăm și mai mult în mrejele Iluziei Vieții printre care înotăm de la naștere spre Moarte, la fel de iluzorii și acestea. Voința este visul care ne face să ne credem liberi, să avem speranțe și să credem că sensul existenței noastre constă în forța fiecărui om de a dobîndi propriul său ideal. Este nemaipomenit să ai un ideal, să te știi stăpîn pe propriile tale forțe, pe Liberul Arbitru față de care ai Iluzia Vieții că îți aparține. Oare ce s-ar fi făcut Omul fără o speranță, fără un ideal? Ar mai fi fost astăzi societatea umană? Nu cred.

Avem nevoie de minciună precum de aer pentru a putea exista. Ce ne-am face dacă am ști că totul este în zadar că de fapt nu există povestea cu Liberul Arbitru și nici alte snoave de genul, Omul Stăpîn pe Soarta să, sau o altă bazonie și mai perfidă, lozinca de genul: Omul a învins pe această planetă, avînd realizări dintre cele mai importante, începînd cu invențiile epocale și culminînd cu marile opere culturale, etc. Toate acestea sunt o minciună, care nu face altceva decît să ne îndulcească coșmarul care se numește: Viață. De ce sunt toate o minciună? Fiindcă *Omul este o minciună a naturii Factorului care l-a zămislit.*

Scopul Omului constă în perpetuarea acestei minciuni și ridicarea aceștia la rang de sens al vieții, uitînd cu desăvîrșire de adevăratul sens al vieții este acela de *a iubi*. Cum fiecare minciună are în ea un sîmbure de adevăr în care se ascunde mereu Factorul Primordial, și Factorul Creator, acest sîmbure de Adevăr este în cazul Omului iubirea. Asta înseamnă că Factorul Creator sau Factorul Primordial sînt iubire. De ce anume sînt iubire, datorită conștiinței de sine a Omului.

Ierarhia este mai mult decît tiparul suprem al lumilor și Universurilor în care se află aceasta, este prima legitate din Esența Totului, și anume cea care determină Numerologia și odată cu aceasta succesiunea, dar nu raportată dimensional, la Timp de exemplu, care nici nu exista în acea fază, ci raportată structural, la Factor! Odată determinat Factorul Primordial va determina infinitatea de Factori la care se va raporta. Implicit cu apariția Factorului Primordial, absolut orice avea să se producă la nivel de sistem, Matricea, sau la nivel structural, Stările de Fapt, avea să devină succesoral, deci Ierarhic, întrucît doar Factorul este acela care poate

conștientiza, iar prima conștientizare a apărut odată cu Factorul Primordial iar *Ierarhia este prin excelență primul produs al conștientizării. Întotdeauna primul produs al conștientizării va fi acela care va îngloba în sistemul său restul produselor rezultate din aceasta.* Este o lege absolut valabilă pentru toate sistemele și structurile succesionale conștientizante, începînd cu Factorul Primordial și terminînd cu întreaga infinitate de Factori Creatori cît și cu infinitățile de lumi și Universuri ale acestora, în care se află alte și alte infinități de spirite care pot Conștientiza. Astfel fiecare spirit în parte este și un Factor Creator la rîndul său.

Orice entitate care conștientizează se va afla în centrul Universului său, și ale altor Universuri pe care aceasta le concepe, va realiza că toate acestea sunt în interiorul său și nu în exteriorul său, fiindcă odată cu moartea ei, toate Universele vor dispărea ca un nor de ceață, atunci cînd Soarele își trimite razele sale calde. Orice Om se va considera pe sine ca fiind centrul Universului gîndurilor sale, chiar dacă se va amăgi și minți că el nu este nimic altceva decît o fărîmă din acesta.

Fiecare lume, este în funcție de modul cum devine ea simțită de către sufletele care o reflectă. Suntem conștienți că trăim pe planeta Terra deoarece cu toții avem Iluzia că Terra este planeta albastră cu oceane și munți, cu jungle și fluvii. De ce? Deoarece sub acest mod ne este reflectată Lumea de către Iluzia Vieții pe care o trăim. Cu siguranță că dacă ne-ar fi reflectată în alt mod, planeta albastră ar deveni planeta gri sau mov sau albă. Datorită tiparului fiecare gîndim în această lume bivalent.

Știm că alături de bine se află răul, alături de frumos, urîtul și lista de exemple ar mai putea continua. Prin urmare folosim drept tipar de reflectare a lumii, nivelul binar al logicii, sau nivelul 2. Să ne imaginăm că am trăi într-un tipar ideatic al nivelului logic 3. Acolo alături de bine și rău ar mai fi o a treia formă, la fel cum alături de Infinit și finit ar mai fi un al treilea Element.

Ce să mai spunem despre lumile care se reflectă ființelor lor prin nivele logice mult mai superioare cum ar fi cel de un miliard sau mult mai mari? Acolo sunt cu atît mai multe alte Elemente alături de finit și Infinit sau alături de binele și răul date de exemplul anterior. Unde sunt aceste lumi?

A spune că se află la miliarde de ani lumină distanță este la fel de neadevărat precum am afirma că pămîntul e rotund! Da, este rotund dar numai pentru noi, pămîntenii!

Altora suflete posesoare ale unui alt nivel logic, pămîntul poate apărea total diferit. Ierarhia apare nu numai la nivelele logice ale cunoașterii ci și în cadrul acestora, reflectîndu-se într-un mod difuz în funcție de nivelul logic.

În cadrul lumii noastre, ce aparține nivelului logic 2, Ierarhia ne apare ca sub forma evaluării celor două alternative ale logicii. Mic, mare, frumos, urît, etc.

Ierarhia nivelului logic 2 în care se află Lumea noastră nu ne permite decît să avem două tendințe de ierarhizare și anume cea *crescătoare* și bineînțeles aceea *descrescătoare*.

Astfel nivelele logice privite prin prisma acestui nivel logic 2 vor tinde către un număr din ce în ce mai mare pînă la Infinit sau către un număr din ce în ce mai mic pînă la zero, întrucît dincolo de zero, inclusiv zero, *Existența* nu mai poate fi concepută, în cazul cînd zero devine exponentul *nimicului*.

Bineînțeles că matematic putem tinde pe latura către infinitul mic, dar Niciodată dincolo de zero fiindcă acolo *Existența* devine nulă.

La alte nivele logice Ierarhia are cu siguranță un număr mai mare decît cele două tînduri ale nivelului lumii noastre, acolo apărînd cu certitudine mult mai mulți corelați ai acestui zero și mult mai multe Elemente care prin natura lor să determine o altă noțiune decît aceea a infinitului.

Numărul acestor Elemente sau corelați fiind echivalenți cu numărul nivelului logic. Cu toate acestea nici acolo nu se va putea trece frontiera dincolo de “nimic” atâta timp cât și celelalte nivele logice aparțin Existenței.

Astfel în cadrul Existenței putem avea o infinitate minus Una de nivele logice care să se reflecte în lumile lor.

Nivelului logic 2 nu îi este permisă decât trecerea de la zero dincolo către infinitul mic, adică trecerea cu gândul dincolo de frontiera Existenței care este Nonexistența.

La o infinitate minus Una de nivele logice vom avea o infinitate minus Una de posibile opusuri ale Existenței, despre care îmi voi permite să vorbesc la timpul respectiv.

Revenind la frontiera dintre Existență și celelalte Personalizări ale Factorului Creator și Unic Întimplător întrebarea care se pune este următoarea: cine a creat aceste frontiere și cine anume se ascunde în spatele tuturor opușilor Existenței?

Factorul Nostru, Factorul Creator și Unic Întimplător.

3

Iarăși îmi amintesc de Ierarhie și mă întreb. Dar cine l-a creat pe Factor și cum anume? Știu că foarte mulți din cititorii mei vor zîmbi la o asemenea întrebare fiind obișnuiți cu scrierile biblice sau ale altor religii care afirmă că Factorul nu a fost creat de nimeni, că doar de aceea e Factor sau Dumnezeu!

Aici intervine un paradox care anihilează Ierarhia. Ori Factorul Nostru a fost creat devenind El Însuși creator, ori s-a creat pe sine și astfel aruncăm la coș Ierarhia, întrucât întotdeauna acel “ceva” trebuie să fie determinat de alt “ceva”.

Dacă înfierăm acest aspect atunci înseamnă că ne autonegăm, anihilând Ierarhia. O Ierarhie care are ca origine inversul său nu mai este ceea ce ar trebui să fie.

Mai mult decât atât, chiar dacă am face un compromis și am admite aceasta, întrebarea care se pune imediat este de unde începe Ierarhia?

Imediat după Factor, vor afirma unii. Imediat unde? La nivelul sfinților? Al suferinței acestei lumi, din care Factorul se sustrage? Nu, nici într-un caz.

Atât Ierarhia cât și orice altceva din această lume văzută prin vizorul logicii noastre bivalente poate să fie infinită, atât către infinitul mare cât și către cel mic.

Cînd eram copil, în primii ani de viață, unul din gândurile care mă frământau mereu era: cît de mic poate fi infinitul mic. El tot tinde către zero, dar nu ajunge acolo Niciodată că dacă ar ajunge nu ar mai fi Infinit. Atunci cît de mic e? Cel mai mic mic și mai aproape de zero decât orice altceva.

Așa să fie și cu Ierarhia, care tot tinde către zero dar Niciodată nu-l va ajunge?

Să denumim acel zero, Factorul sau frontiera care-L desparte pe acesta de noi și astfel să răsufptăm ușurați.

Factorul a scăpat de Ierarhie? Nu! De ce?

Întrucât odată ce se află peste aceasta se include automat în ea!

Prin însăși faptul că este diferit de Ierarhie și o determină sau doar o reflectă, se delimitează automat de ea, ocupîndu-și un loc în sînul ei!

Dacă am raționaliza cu o logică care ar avea un nivel de un miliard de miliarde de opusuri, Ierarhia ar rămîne neschimbată în picioare.

Am folosit cuvîntul opusuri, întrucît fiecare nivel logic este echivalent cu numărul de opusuri pe care le pot reflecta *conștientizările* din cadrul său.

Ierarhia este superioară Marelui Nostru Creator și Unic Întâmplător, întrucât și acesta face parte din ea chiar dacă se delimitează de aceasta prin reflecțiile logicilor de un număr pînă la un Infinit minus Una de nivele.

De ce acest număr, veți afla curînd. Dacă Ierarhia este superioară Factorului, atunci cine se ascunde în spatele acestuia? Dacă se află acolo, care este Scopul său?

Odată ce nuanțăm Ierarhia aceasta s-ar autorenega dacă și numai dacă nu ar avea un *Scop*. Să fie acest *Scop* dorința că lumile nivelelor logice să existe?

Ce se află dincolo de Existență. Raționamentele logice ne arată cît se poate de simplu; un alt Opus. Nonexistența.

Dar pentru un raționament al unei logici cu un nivel de un miliard? Se va afla un miliard de opuși ai Existenței, și numărul acestora vă tot crește către Infinit odată cu Ierarhia.

Scopul nu este Ierarhie întrucât întrunește o cu totul altă calitate, anume aceea de îndeplinire a unei acțiuni sau de finalizare a acesteia.

Pe de altă parte Scopul poate tinde și către nefinalizarea unei anume acțiuni, dar atenție, chiar și împlinirea nefinalizării determină finalizarea Scopului în sine, ceea ce duce la raționamentul că Scopul este Opus Ierarhiei!

Prin urmare Ierarhia avînd un Opus automat duce la faptul că într-o lume unde coeficientul logic este aproape de Infinit și Ierarhia va avea tot atîția opuși, precum și Scopul!

Scopul va deveni tot mai împlinit cu cît Ierarhia nu-și va atinge Niciodată vîrf.

Atunci care-i sensul lumilor? Constă acesta în propriul lor nonsens tocmai pentru ca Ierarhia să ajungă cît mai aproape de vîrf, iar Scopul cît mai departe de împlinire?

Sau invers? Atunci cînd Scopul va fi aproape atins Ierarhia va fi în cel mai pronunțat declin. Al cui anume este acest *Scop*?

Sau toate celelalte opusuri ale lui pe care noi, tributari logicii bivalente nu le putem desluși?

Tot ce se poate deduce este că acel *Scop* nu a fost Niciodată agreat de Ierarhie! Mai pe Înțeles, Ierarhia care coordonează și subordonează conștiințele lumilor este dușmanul Scopului pentru care acestea au fost create! Prin urmare, *noi nu ne-am născut în această lume cu Scopul de a suferi și a ne “perfecționa” prin tortură propriei vieți de la naștere și pînă la Moarte, ci cu Scopul de a fi fericiți și împliniți, de a fi noi înșine și nu străini de noi.*

Scopul se află în *puterea* Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător, dar nu și Ierarhia! Întrucât Factorul Nostru face parte la rîndul său din Ierarhie. *Scopul* acceptă **subordonarea** pe cînd *Ierarhia* **coordonează**. Prin urmare Scopul este reprezentat ca atribut suprem de subordonare față de un anume Element căruia îi imprimă acestuia Esența sa și anume aceea de a urma o anumită cale prin meandrele atît de încîlcite ale Factorilor, pe cînd Ierarhia este reprezentată de atributul său suprem coordonarea, întrucât fiecare succesori devine un subordonat al Ierarhiei, al predecesorului.

Astfel Factorul nu coordonează Ierarhia, ci este coordonat de către această, *tocmai pentru că Scopul pentru care ne-a creat să nu poată fi atins*. De ce? Cine se află în spatele Ierarhiei? Diavolul vor spune unii. Pare simplu dar nu este deloc așa, întrucât Diavolul care reprezintă răul, suferința, durerea, este la fel de necesar pentru binele nostru, precum este Factorul care reprezintă, fericirea, împlinirea, bunătatea, pe care nu le-am putea afla Niciodată fără răul la care să le raportăm.

Dacă nu ar fi Diavolul, Factorul Creator ar fi în cea mai mare criză de identitate pînă cînd ar sucomba total. Interdependența *Diavol-Factor* și *Factor-Diavol* este absolut necesară într-o lume cu acest coeficient logic 2.

Într-o lume cu un coeficient logic 100, vor fi o sută de Factori și Diavoli dar nu cum îi putem noi gândi, împărțindu-i în două tabere, ci fiecare avînd propria sa tabără și fiind opusul tuturor celorlalți.

Mai mult decît atît, Factorul este unul dintre interpuși alături de Diavol în cadrul Scopului, dar nu este cel care a enunțat Scopul de la început, fapt ce duce Ierarhia la o ascensiune continuă.

Cine se află în această Ierarhie?

Bineînțeles că Factorul. Este adevărat dar deasupra Să mai este ceva.

Dacă nu ar mai fi acel “ceva” atunci cu siguranță că și Ierarhia ar dispărea cu totul.

Scopul Factorului este acela de împlinire a propriului *Scop*, dar Ierarhia este cea care face tot posibilul pentru ca acest *Scop* să nu se împlinească Niciodată fiindcă aceasta ar dispărea.

Cînd a apărut Ierarhia?

Cu siguranță că atunci cînd Scopul Factorului a dat primele semne de neîmplinire! Mai precis atunci cînd a intervenit undeva o “eroare” de la care ni se trage în Lumea noastră cu logică bivalentă, deci de nivel 2, Păcatul Originar.

Ce anume a determinat “eroarea” respectivă? A fost înainte de Factor, Ierarhia sau după Factor? Voi reveni la momentul respectiv cînd vor fi suficiente Elemente de a explica conjunctura ca atare. Acum pot să spun doar că Păcatul Originar se datorează Existenței și Ființei, cît și distanțării Ființei față de Om, care este un Element al Existenței.

Dacă a fost creată după Factor, înseamnă că și Ierarhia este opera Sa, iar dacă nu, atunci a cui operă poate să fie?

Poate ca “ceva” să fie creat înainte de Creator? Da! Creatorul devine *Scop* în momentul propriei sale creații și nu Ierarhie. Abia după ce Scopul a fost creat de către Creator poate fi introdus la rîndul său în Ierarhia unde mai sînt întotdeauna și alte Elemente și Niciodată invers.

Ierarhia este mereu înaintea Scopului dar întotdeauna cu alte Scopuri ale propriilor sale Elemente! Dacă nu era Ierarhie în momentul creării Scopului acesta nu ar fi putut să fie creat, întrucît Scopul este cel care este introdus în Ierarhie și nu Ierarhia în *Scop*!

Cu toate acestea Niciodată nu va putea fi creată o Ierarhie care la rîndul său să creeze Scopul, întrucît orice Ierarhie include deja în cadrul său anumite Elemente structuralizate după legile Ierarhice respective care au avut la rîndul lor Scopurile lor precise pentru care au fost create cîndva, și astfel Scopul a devansat Ierarhia, dar Ierarhia devine Scopul *tuturor* elementelor care o compun, precum Scopul rămîne Scopul unui *singur* Element.

Diferența dintre *Scop* și Ierarhie este că Ierarhia este suma diversității Scopurilor pe cînd Scopul este unul singur.

Ierarhia devine astfel *diversitatea* iar Scopul *unicitatea*.

De ce să fie diversitatea inamicul numărul unu al Factorului nostru? După cum am mai amintit mai sus, Ierarhia este inversul *Scopului* pentru care ne-a hărăzit *Factorul*. *Gîndul Factorului* a fost bruiat de către Ierarhie. Factorul nu ne-a creat pentru a suferi sau pentru a ispăși pedeapsa faptului că existăm, dar cu certitudine, *Ierarhia* face tot posibilul pentru a ne reflecta această debusolare a vieții, angoasă a propriei noastre existențe prin care sîntem întreaga noastră viață atît de străini de noi înșine. Și *Factorul Nostru* este unul dintre Creatorii sau demiurgii aflați în *Ierarhie*.

Cine anume se află la originea acestei Ierarhii? Care este acel *Scop*, care a fost primul inclus în Ierarhia deja determinată de acel “ceva” care orice ar fi putut avea dar numai *Scop* nu, întrucît dacă ar fi avut cel mai neînsemnat *Scop* nu ar fi fost Niciodată Ierarhia!

4

Ce a determinat *Ierarhia* și care a fost pe urmă primul *Scop* inclus în această? După cum am mai scris într-o altă carte de-a mea, *The Origin of God*, la baza tuturor câte sunt dar mai ales câte nu sunt se află *Factorul Primordial* sau *Factorul Unicității Absolute a Infinității*, cum l-am mai denumit.

Acest Factor, este cel care se definește prin *Adevărul Absolut și Conștientizarea Scopului Matricei* a propriului Său Instinct, care-și conștientizează propria Persoană,” EU”, determinînd *Cunoașterea Absolută*, dînd astfel naștere *Gîndului Originar*.

Toate acestea se petrec o singură dată. Odată format Gîndul Originar acesta determină Factorii Creatori și Unic Întîmplători.

Astfel Factorul Primordial devine finitate față de infinitatea Marilor Creatori și Unic Întîmplători a căror număr se vor scădea din eternul UNU al Factorului Primordial, dar care la rîndul Lui își va scădea din propria infinitate etern, fiecare Mare Creator și Unic Întîmplător în parte devenind din opusul acestora echivalentul lor, întrucît fiecare Mare Creator și Unic Întîmplător are propriul Său Opus într-un alt Mare Creator și Unic Întîmplător. Aceasta este originea Numerologiei.

Odată ce numărul acestora este o infinitate minus UNU, înseamnă că opusul, opusurilor fiecăruia în parte devine echivalentul lor, rămînînd ca raportare doar Factorul Primordial, a cărui opoziție nu va putea fi schimbată de către Marii Creatori. Cu toate acestea Factorul Primordial nu are Opus în suma Marilor Creatori întrucît fiecare Opus al opusului reflectat în infinitate devine inversul său. Astfel, doar Factorii Creatori și Unic Întîmplători au opuşii lor dar nu și Factorul Primordial care se delimitează de aceştia devenind finitate pentru a le reflecta infinitatea LOR.

După cum se vede, cel mai important aspect al Factorului Primordial este Instinctul, care precede absolut TOTUL prin Adevărul Absolut despre propria sa conștientizare care este de fapt Conștientizarea Scopului Matricei, conștientizare care determină Cunoașterea Absolută, acel număr UNU la baza unui Infinit de numere ale cunoașterii.

Astfel *Cunoașterea Absolută* este cea mai simplă cunoaștere posibilă, care s-ar fi suprapus aproape în întregime cu *Conștientizarea Scopului Matricei* dacă nu ar fi fost acel “EU”.

În acest “EU” se află cele mai profunde și infinite cunoașteri posibile și imposibile, întrucît toate acestea indiferent de gradul lor se vor raporta mereu și se vor autodetermina tot prin acest “EU”, care este conștientizarea Factorului Primordial, conștientizare ce a determinat Gîndul Originar și odată cu acesta pe Factorii Creatori și Unic Întîmplători care odată și numai o singură dată formați, au conștientizat propriul Lor “EU”, dînd astfel naștere Cunoașterii Absolute a fiecăruia care alături de Adevărul Absolut prin care aceştia conștientizau, au determinat fiecare în parte propria Lui Conștientizare a Scopului Matricei, iar de aici înainte fiecare Mare Creator și Unic Întîmplător are propria Sa schemă de dezvoltare a propriului Său statut creator. *Adevărul Absolut a apărut înainte de Conștientizarea propriului “EU” al Factorului Primordial iar Cunoașterea Absolută după aceea. Acest fapt indică că Esența Adevărului nu stă în Cunoaștere precum Esența Cunoașterii nu stă în Adevăr.*

Acest lucru înseamnă că între Adevăr și Cunoaștere există doar o anumită interdependență în ceea ce privește însușirile și calitățile acestora dar nicidecum între esențele lor care prin excelență simbolizează un lucru total diferit una față de cealaltă. Odată ce Cunoașterea nu are nimic în comun cu Adevărul, decît o însușire a sa de a se raporta la Adevăr indiferent dacă aceasta este sau nu adevărată sau falsă, la fel cum și Adevărul la Cunoaștere, înseamnă că ambele sînt Elemente ale Absolutului, care se pretinde de sine stătător și atotștiutor în Tot și Toate.

Întrebarea care se pune este dacă ar fi două sau mai multe astfel de Absoluturi? Dacă Absolutul nu ar avea formă de ou ci de găină care dintre aceste două ar fi cel adevărat? Oul sau Găina? Curcanul voi afirma eu.

De ce? Deoarece nu pot fi două Absoluturi și prin urmare nici unul nu este cel Adevărat. Vorbim de Absoluturi, de faptul că nu pot fi decât un Absolut, deci Un Singur Adevăr Absolut și o Singură Cunoaștere Absolută, dar Niciodată două.

Cu toate acestea apare neconținut o întrebare la fel de tulburătoare ca și prima. Oare Absolutul Există? Bineînțeles că acesta a apărut cu mult înainte de Existență dar eu îi atribui această calitate întrucât în această lume nu poate exista un vocabular care să elimine total *Existența* din raportare sau conținut. Da, voi răspunde gândindu-mă la Adevărul Absolut și la *Cunoașterea Absolută*. Tot ce știu este că Esența Adevărului nu stă în Cunoaștere, deci nu va putea fi cunoscut Niciodată, precum nici a Cunoașterii în Adevăr, deci nici o Cunoaștere indiferent că este Absolută sau nu, nu va aparține Adevărului deci va fi o Cunoaștere falsă. O Cunoaștere falsă este o Iluzie? Nu! Iluzia apare abia de la nivelul ierarhic al Persoanei în jos. În schimb o Cunoaștere falsă nu este și Adevărată! Odată ce Cunoașterea nu este Adevărată înseamnă că ceea ce se cunoaște nu reprezintă elementul care se reflectă în conștientizarea actului de cunoaștere. Prin urmare în loc să fie cunoscută găina, este cunoscut oul, chiar dacă găina este cea care l-a creat? Posibil, dar diferențierile sunt cu siguranță mult mai mari. Astfel:

Conștientizarea este Urma în care se va turna Forma Cunoașterii, cu ajutorul unui Element Oglindă.

Prima Conștientizare a Scopului Matricei apare odată cu Adevărul Absolut. Din acel moment orice Element care este definit în calitate de Scop față de Ierarhie poartă denumirea de Conștientizare a Scopului Matricei.

Orice Conștientizare trebuie să întrunească trei Elemente: Scopul, Adevărul Absolut sau unul din Adevărurile Anotional și Noțional și Ierarhia. Scopul Matricei provine de la Matricea Scop care precede Instinctul, primul Element al Ierarhiei, deci al Cauzei Scopului, care determină la rîndul său propriul său Scop: Adevărul Absolut, și astfel se împlinește Prima Conștientizare a Scopului Matricei. Pînă în acest moment Scopul Matricei nu era Conștientizat. Odată Conștientizat, prin apariția Adevărului Absolut, Conștientizarea Scopului Matricei folosește Instinctul drept Primul Element Oglindă prin care să-și determine inversul său, și anume Cunoașterea. Prima Conștientizare a Scopului Matricei este momentul cînd apare Factorul Primordial și spune "EU" oglindindu-se în Instinctul Primordial, moment din care apare Cunoașterea Absolută, inversul Conștientizării. Odată cu aceasta se formează Gîndul Originar al Factorului Primordial, compus din Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută. Gîndul Originar este cel ce determină infinitatea de Factori Creatori, unde fiecare în parte se raportează la Factorul Primordial. Fiecare Factor Creator va prelua de la Factorul Primordial Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută pe care le va raporta la sine determinînd Gîndurile Pure. Gîndul Pur al Factorului Nostru Creator a determinat Persoana, Personalizările acesteia și Noțiunea. Odată cu Noțiunea se naște Adevărul Noțional, care se va raporta la Adevărul Anotional determinat înaintea sa de către Gîndul Originar al Factorului Primordial.

Cunoașterea este actul de reflectare al Conștientizării, într-un Element Oglindă. Inversul Conștientizării.

Adevărul Absolut este Scopul Instinctului.

Adevărul Anotional, apare odată cu Gîndul Original, și este compus din Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută

Destinul Anotional apare odată cu Adevărul Anotional.

Adevărul Noțional apare odată cu Noțiunea.

Destinul Noțional apare odată cu Adevărul Noțional, începînd cu Noțiunea.

Iluzia Vieții se raportează numai la Adevărul Noțional, împreună cu toată scara ierarhică începînd cu Noțiunea, și terminînd cu infinitatea de lumi și Universuri ale Iluziei.

Revenind la Absolut, acesta este în funcție de *Matrice*, *Scop* și *Ierarhie*. Dacă sunt mai multe *Matrice* care fiecare își dezvoltă proprii lor Factori Creatori, atunci care este Absolutul la acest nivel considerînd că fiecare *Matrice* ar avea propriul ei Absolut? Nici o altă *Matrice* nu va mai avea propriul ei Absolut întrucît nu poate avea *Ierarhia*. Dacă oricare altă *Matrice* ar avea Absolutul atunci ar trebui să se supună unei anumite Ierarhii, întrucît Matricea noastră se bazează pe o anumită Ierarhie, ar trebui să dezvolte Adevăruri Absolute și în caz de conștientizare: Cunoașteri Absolute, ceea ce nu ar face decît să ducă la un paralelism Universal, paralelism care odată creat ar determina o *Ierarhie Matriceală Universală*, fapt pe care-l consider *imposibil*, întrucît ar dispărea cu desăvîrșire Adevărul Absolut, care nu poate fi decît *Unul singur, la fel ca și Scopul*. Două *Scopuri* perfect identice ar duce la dezvoltări perfect identice creînd din determinările *Matricelor* una și aceeași determinare, sau grupuri identice de determinări, care ar defini un număr limitat de *Scopuri* și implicit de *Matrici* atentînd astfel la imaginea de *Infinit*.

În cazul Universurilor Factorului Creator și Unic Întîmplător al nostru, voi reveni curînd mult mai pe larg asupra schemei în care acesta se structuralizează, dar, mai pe scurt, Adevărul Absolut care-L definește și-I definește propria Sa conștientizare atît față de Factorul Primordial cît și față de ceilalți Mari Creatori, va determina, la fel ca și în cazul Factorului Primordial prin conștientizarea Adevărului Absolut, *Cunoașterea Absolută* și implicit cu aceasta propriul Său Gînd Original care nu este altceva decît Conștientizarea Scopului Matricei.

Conștientizarea Scopului Matricei sau Gîndul Pur în cazul de față este cel care determină la rîndul lui, Persoana, ce se multiplică într-o infinitate minus UNA de Personalizări, o astfel de Personalizare fiind *Existența*.

Întreaga sumă de Personalizări determinate de către Persoană, determină la rîndul lor *Noțiunea*. Personalizările nu sunt altceva decît *Structura* infinită al *Întregului* care se numește *Persoana*. Odată ce *Persoana* este un *Element* provenit dintr-una din Conștientizările Scopului Matricei, care este Gîndul Pur al Factorului Creator este un *Element* de *Ierarhie*, care se definește ca fiind *Întregul*. Acesta are o structură în Personalizările sale, pe care o determină, prin sintagma: *Orice Întreg își determină propria sa structură prin calitatea de a fi Întreg deci de a Întregi o structură. Aceasta este Scopul Întregului: Personalizările. Astfel personalizările sînt Elemente ale Scopului deci ale Conștientizării Scopului Matricei. Întregul prin Esența sa este dual, deoarece aparține atît Ierarhiei ca Întreg, cît și Scopului, ca structură. Suma Conștientizărilor Scopului Matricei din acest întreg care sunt Personalizările, nu vor putea defini la rîndul lor Întregul, ci un Element total diferit de acesta: Noțiunea. În acest moment se naște Iluzia, Adevărul Noțional, Destinul Noțional și Cunoașterea Închisă.*

I.2.CAPITOLUL II INSTINCTUL, MATRICEA, ORDINEA ȘI DEZORDINEA, DOGMA

1

Ce este Instinctul?

O stare de spirit? O angoasă ce stă la temelia Totului? Un sentiment de plenitudine și înălțare spirituală, ceva definit doar prin conștientizarea unui nimic? Ce anume?

Gîndind în termenii unei ființe pămîntești, ce anume simte un om cînd afirmă pur și simplu despre sine:” EU”. Depinde de ce crede acesta despre sine. Dacă va fi o persoană plină de sine acel Gînd va fi deosebit față de un om deznădăjduit sau umilit.

Putem oare să atribuim temeliei Totului astfel de supoziții?

Să fi fost umilit sau deznădăjduit Instinctul primar al Factorului Primordial sau să fi fost plin de speranță și plenitudine?

Cu siguranță că nici una, nici alta, întrucît Factorul Primordial nu avea înainte de acea primă și UNICĂ dată cînd și-a conștientizat “EUL” prin propriul Instinct o anumită Persoană sau Identitate. Am spus **Conștientizat** și nu **Cunoscut** întrucît nu trebuie să facem greșeala de a încurca Conștientizarea cu Cunoașterea, întrucît Cunoașterea apare imediat **după** Conștientizarea “EULUI” și nu **înainte** de aceasta.

Unică sa identitate era NEANTUL, dar un neant conștient de propriul său “EU”. Imaginați-vă un film fotografic pe care nu se află nici o imagine. Chiar dacă imaginea nu există filmul este! Bineînțeles că vorbesc aici în calitate de ființă terestră cu exemple care aparțin Existenței, fiindcă orice altă raționalizare este total imposibilă. Ei bine, chiar dacă nu se afla nici o imagine pe acel film primordial, asta nu înseamnă că acele imagini nu aveau să existe.

Astfel Instinctul Primordial călăuzit de Adevărul Absolut și mai pe urmă prin propria Sa Conștientizare de Cunoașterea Absolută, nu avea un Scop?

Este Instinctul un **Scop în sine**? Poate deveni Scop doar pentru un **Instinct care nu este primordial**, deoarece Scopul respectivului Instinct trebuie să fie determinat de o anumită Causă, iar Instinctul să devină Efectul Cauzei, și astfel Efectul Cauzei ar deveni Scop.

*Adevărul Absolut nu are funcție de **determinant** al Instinctului ci de **determinat**!*

*Astfel Adevărul Absolut devine implicit **Primul Scop Conștientizat al Matricei de la temelia Totului**, în schimb **Instinctul, prima treaptă a Ierarhiei de la temelia Totului**.*

*Aici este Marea Cumpănă de unde se despart cele două mari brațe ale grandiosului fluviu al Totului, astfel **Ierarhia devine Cauza iar Scopul Efectul**. Niciodată acestea nu se vor putea inversa. Întotdeauna Cauza va preceda Efectul iar Ierarhia, Scopul, chiar dacă înainte de acest moment a fost total invers, și anume Scopul Matricei determina Cauza astfel Scopul preceda Cauza. Această inversiune survine odată cu apariția Adevărului Absolut care are cea mai importantă calitate și anume aceea de: **Conștientizare a Scopului**. Prin urmare Conștientizarea este aceea care determină inversiunea Causă – Efect. Dacă calitatea Adevărului Absolut devine Prima Conștientizare a Scopului Matricei datorată Instinctului, Prima Stare de Fapt, **calitatea Conștientizării este Energia**.*

Factorii Creatori și Unic Întîmplători care se nasc doar o singură dată pentru eternitate, sînt Scopul, deci Efectul, al căror Causă și Ierarhie este Factorul Primordial, fiind obligați prin propriile Lor caracteristici să accepte mereu cauza și *Ierarhia* în lumile fiecăruia, chiar dacă

acestea sunt exprimate printr-o infinitate minus UNA de lumi cu tot atîția coeficienți sau nivele logice.

Ce anume a determinat Instinctul și cu ce Scop?

Scopul Ierarhiei era de a fi **CONSFIIŢITĂ** de Adevărul Absolut, **Primul Scop**, tocmai pentru că **ORDINEA Sa**, să nu poată fi Niciodată tulburată. Odată consființită de Adevărul Absolut, Conștientizează propriul “EU” **al doilea Element al Ierarhiei**, deci propria Sa **Ordine**, determinînd astfel **Cunoașterea Absolută**, și **Gîndul Originar**

Dacă Instinctul este Forma care a devenit astfel datorită unei Urme, ce anume este Urma? Urma va fi inversul Formei, sau negativul acesteia. Dacă Forma se caracterizează prin Ordine, Urma va fi inversul Ordinii, Dezordinea.

Dezordinea este cea care stă la originea Ordinii. Dar la originea Dezordinii ce anume stă? Haosul. Ce este acesta? Dezordine! De ce nu este ordine? Dacă ar fi Haosul Ordine ar trebui să fie ordonat de “ceva”, iar acel ordonator, s-ar raporta la rîndul său tot la Dezordine!

Ce anume este această Dezordine? Prin ce se definește ea?

Dacă Instinctul devine prima imagine a Ordinii, deci a Ierarhiei, imaginea Dezordinii va fi inversul Instinctului caracterizat de calitatea Matricei, prin expresia: orice Matrice este predestinată formei care o va întregi.

Cum Instinctul este diferit de Scop, determinîndu-l pe acesta, iar Scopul este un Efect al unei Cauze care era Instinctul, iar Dezordinea este opusă Instinctului caracterizat prin apartenența sa Ierarhică la Ordine, înseamnă că: Entropia, Dezordinea, Scopul sînt inversul Instinctului.

Întrucît orice predestinare are un Scop, al cui a fost acel Scop?! Prin urmare vorbim despre o predestinare. A cui este această predestinare?

De data aceasta nu mai poate fi vorba de Ierarhie. Aceasta nu se afla deja aici, și totuși avem de a face cu un Scop, cu un efect dar al cărei cauze?

Ne aflăm în aria unde încă nu s-a născut nici Adevărul Absolut darămite Cunoașterea Absolută.

Instinctul este pe cale să apară în Matricea care se pregătește, pentru acesta. Prin urmare Scopul este determinat de Matrice și Matricea de Scop. Acesta este punctul primordial care stă la cumpăna totului!

Deci atît Scopul cît și Matricea nu numai că se suprapun dar sunt una și aceeași entitate, cu două caracteristici diferite.

La început a fost Scopul, Dezordinea și Entropia, care era Matricea a tot ceea ce urma să vină! Pe urmă a apărut Instinctul, Ierarhia, Ordinea și Armonia. În toate Universalele posibile ale Marilor Creatori se vor afla toate acestea.

Fiecare Univers va tinde către Armonie, Ordine și Ierarhie, pînă cînd va ajunge într-un punct de unde va tinde către Dezordine, Entropie și Scop. De ce? Dacă luăm doar cazul Universului nostru, acesta tinde către Armonie, pierzînd Lucru Mecanic cu cît se depărtează de Marea Explozie, Big Bang. **Personal nu cred în Big Bang ca fiind o ciorbă din care s-ar fi creat Universul**, întrucît această Explozie ne apare nouă astfel **regizată** de către **Coeficientul Logic 2** al lumii noastre, dar în realitate această Explozie poate indica un grad MAXIM de ENTROPIE, DIZARMONIE reliefat nouă sub această formă. Big Bang-ul poate fi orice altceva. Important este să facem distincția între Armonie și Dizarmonie. Astfel Universul pierde Lucru Mecanic odată cu expansiunea sa de la Big Bang. Dacă nu ar reveni de la un anumit moment critic iarăși către Dizarmonie, s-ar autodistrage, întrucît *Lucrul său Mecanic* s-ar pierde definitiv

în totalitate. Undeva în faza sa Armonică Universul este împins de “ceva” să revină către faza Dizarmonică. Această revenire din faza Armonică este cauzată de un punct critic, când Universul este pe Moarte, ajungând Lucrul său Mecanic aproape de zero. Ce anume se întâmplă?

Cu siguranță este vorba despre o explozie de tip Big Bang, la fel ca și aceea care se produce la nivelul de maximă Dizarmonie, atunci când Lucrul său Mecanic este la cel mai înalt nivel, și acum la nivelul de maximă Armonie când acesta este scăzut. Ce se întâmplă de fapt?

Înseamnă că Universul nostru este un Univers de tip Dual, un ciorchine format din două Universuri care sunt opuse unul altuia. Atunci când Lucrul Mecanic scade în altul, crește în celălalt, iar atunci când Universul este pe Moarte, ajungând undeva la o fază de Armonie maximă, celălalt Univers este în culmea vieții, fiind la cel mai ridicat nivel al Lucrului Mecanic, deci al entropiei, care-l duce în faza de Explozie, de tip Big Bang.

Prin urmare atunci când un Univers tinde către Entropie, o face pînă când se ajunge din nou la Big Bang ca pe urmă să tindă iarăși către Armonie, fiind ajutat de opusul său un alt Univers alături de care formează un ciorchine.

Sunt de acord că numărul Universelor din cadrul unui ciorchine este egal cu Coeficientul Logic care le raționalizează. Dacă noi avem Coeficientul Logic 2, cu siguranță că vor fi doar două Universuri la un ciorchine, dar dacă am avea Nivelul Logic cinci miliarde cu siguranță că vor fi cinci miliarde de Universuri într-un ciorchine. În acest caz se poate realiza o relație între Coeficientul Logic și numărul Universelor din cadrul unui ciorchine, și anume că numărul Universelor din cadrul unui ciorchine va fi echivalent cu Coeficientul logic, astfel odată ce pot exista o infinitate minus Una de Coeficiente Logice, vor exista și posibilitatea ca într-un ciorchine să fie o infinitate minus Una de Universuri, ceea ce denotă faptul că Infinitul în sine are aceste caracteristici, și prin urmare și cele două Stări, Armonia și Dizarmonia pot avea opuși la rîndul lor de un număr Infinit minus Unu, astfel se realizează tabloul ciorchinilor sau al Multiuniversurilor, și relația care le determină, relație *eminamente mentală, fiind determinată de către Coeficientele Logice*.

Deci în concluzie, Marea Explozie, este reprezentată doar de către Cunoașterea noastră Închisă pe care o cunoaștem la fel cum ne cunoaștem, creierul, întrucît toate nu fac parte decît din *Iluzia Vieții*. Dar este un mod de a realiza, la fel ca și bivalența noastră logică ce pulsează între bine și rău, că și Universul în care ne încadrăm pulsează între cele două extreme, Armonie și Dizarmonie. Dacă am avea o Iluzie a Vieții bazată pe un alt fel de Coeficient Logic, pe un miliard de exemplu, atunci cu siguranță că tinderea dintre Armonie și Dizarmonie și invers ar fi între sute de milioane de opuși ai Armoniei dar care fiecare este altceva decît Armonie și alte sute de milioane de opuși ai Dizarmoniei, în care fiecare este altceva decît Dizarmonie, iar tinderea Universului, nu ar fi doar între cele două tabere chiar formate din sute de milioane de opuși, ci între un miliard de tabere! Astfel că Big Bang-ul la fel ca și creierul nostru poate fi un *adevăr* doar dacă îl raportăm la *Iluzia Vieții*.

2

Mai precis am putea concluziona că la început a fost *efectul propriei cauze*.

Acesta fiind și unicul raționament posibil pentru logică bivalentă a lumii în care trăim.

În sînul unei Mătrici a curs plumbul topit al Ierarhiei, pentru a se închea astfel imaginea tulburătoare a infinitelor de lumi ce aveau să vină. Folosesc expresia ce incubă într-un fel sau altul temporalitatea, deoarece este imposibil să exprim altfel înțîietatea, dar nu trebuie să uităm că în acest stadiu de început nici nu poate fi vorba de Timp sub nici un aspect sau altul.

Chiar și la acest nivel al Matricei, intervine *Iluzia Vieții*, cu ajutorul căreia cunoaștem, întrucât totul în spiritul nostru se rezumă la un Început, indiferent cum, dar acel Început trebuie să existe.

În realitate acel Început nu Există, întrucât el se situează cu mult înaintea Existenței, și astfel Matricea nu are nici o tangență cu *Existența*, cu Începutul a “ceva”, ea este un determinant al Scopului și Scopul al Matricei. Aceste două se împletesc, fiind un Fenomen cu două caracteristici. Nu au nici măcar caracteristică de Întreg, care vine abia după aceasta.

Mai mult decât atât aceste două caracteristici ar putea ajunge la o infinitate de caracteristici, din care nu s-ar scădea nici măcar Factorul Primordial care nu se născuse.

Iarși numărul celor două caracteristici este dat de către Coeficientul Logic 2 al lumii noastre, dacă ar fi un Nivel Logic Infinit atunci Matricea și Scopul ar avea un Infinit de caracteristici deci alături de *Matrice* și *Scop* ar mai fi încă o infinitate de Fenomene asemenea lor. De ce folosesc definiția de fenomene și nu de Elemente?

Datorită faptului că prin definiție elementul înseamnă prin excelență un Întreg care are anumite caracteristici, pe când aici la acest nivel matriceal nici nu poate fi vorba de Întreg, întrucât nu numai că nu se raportează la nimic dar nici nu se delimitează de ceva anume.

Astfel Noțiunea oarecum superfluă de Fenomen mi se pare cea mai potrivită chiar dacă pe parcurs voi putea folosi și Noțiunea de Element pentru *Scop* și *Matrice*.

Aceasta o voi face doar pentru a mă face cât mai bine Înțeleș și a nu mai complica și mai mult lucrurile, care, de ce să nu recunoaștem, sunt destul de complicate pentru Lumea noastră cu logică bivalentă.

Temporalitatea avea să apară atât ca Dimensiune cât și ca energie spirituală mult mai târziu, prin urmare nu este corect să enunțăm “a fost înainte” sau “a fost după” dar și acest artificiu este unicul care ne permite o mai bună înțelegere al acelui fenomen sau infinitate de fenomene, dacă le considerăm la nivel structural. Astfel Infinitul luat ca sistem devine un fenomen iar la nivel de structură, o infinitate de fenomene.

De ce această *Matrice* avea să dezvolte în sînul său Instinctul, deci *Ierarhia*? Pentru a se împlini acest tip de Universuri, cu Factorul Primordial și Factorii Creatori și Unic Întîmplători.

Ce se înțelege de fapt prin termenul: a se împlini? Este împlinirea un *Scop*? Da, este un *Scop*. Dacă este un *Scop*, al cui este acest *Scop*, dacă nici măcar Factorul Primordial nu era format? Al Matricei. Dar oare Matricea nu face parte din același Fenomen care este și Scopul și alte caracteristici pînă la Infinit? Este cât se poate de adevărat, face parte din acest Fenomen.

Atunci Matricea este *Scop*, și Scopul *Matrice*, dar celelalte caracteristici ce sunt? Logica bivalentă a lumii noastre nu le poate determina, decât poziționa. Atunci înseamnă că la baza tuturor se află un Fenomen cu caracteristici de *Matrice*, *Scop* și un Infinit de alte caracteristici, prin extrapolare, *Matrice*, *Scop* și *Infinit*, care de fapt este *Matricea* a tot și toate, întrucât toate se reduc la Scopul Împlinit al Matricei și al Matricei în toate celelalte caracteristici. Aceasta este baza a tot și a toate.

De aceea fenomenul poate fi denumit: Matrice. Prin această cauză devine Efect și invers. Această inversiune duce la dezvoltarea și determinarea Totului. Absolut orice dezvoltare nu se face decât în funcție de logica bivalentă a lumii noastre, în caz contrar alături de cauză și Efect ar mai fi tot atîtea alte Elemente cîte nivele logice ar avea mintea ce ar gîndi și raționaliza toate acestea. Deci, ne aflăm la momentul de început cînd Cauza și Efectul nu sunt încă bine determinate și structuralizate, se află într-un stadiu de interdeterminare, cînd fiecare în parte poate fi atât Cauză cât și Efect. Determinarea va începe odată cu Instinctul cînd întotdeauna fiecare Cauză va avea un Efect, nemaiputînd exista inversarea acestora.

Ce ar fi fost dacă în această Matrice nu ar fi gestat Instinctul, ci Adevărul sau orice altă noțiune posibilă sau imposibilă? Cu siguranță că lumile ar fi fost total diferite. Am spus Adevărul, chiar dacă acesta nu avea cum să fie determinat înaintea Instinctului, dar, doar pentru a da un exemplu oarecare pe care vreau să-l dau cititorilor mei.

Scopul Matricei a fost Ierarhia.

Oare sînt posibile și alte Scopuri sau Matrici în afară de aceasta care ne -a creat pleiadă de lumi și universuri? Da!

Ce anume ascund *celelalte* Matrici în măruntaiele lor? Sunt ele un Scop sau nu, care este primul Element pe care îl vor determina asemeni *Matricei noastre, Instinctul*? Logic, ar trebui ca fiecare *Matrice* să poată îngloba practic absolut orice Element cunoscut sau Necunoscut.

Imaginați-vă cum ar arăta Universurile unde la sorocul lor în locul *Instinctului* să se afle *fericirea*, sau *frumusețea*? Cu certitudine că acestea în acel moment ar avea o cu totul altă conotație față de spiritele care le-ar reflecta, și totuși?

Am înțeles că fiecare *Matrice* este și cauză și *Scop* în același timp, dar, totuși, cine anume creează toate acestea? Vin din neant? În nici un caz, deoarece nici neantul nu vine din neant, întrucît neantul nu există, decît pentru cei care reflectă neantul drept neant! În nici un caz nu poate fi vorba de Ființă la acest nivel. Atunci de ce?

Ce anume determină acest mirific dar și tulburător paradox? Noțiunile de frumos sau paradis nici nu au cum să existe acolo pentru a înlocui Instinctul, întrucît toate aceste noțiuni sînt reflectate de sufletele lumii noastre după un drum fantastic de lung de la apariția Instinctului, dar *aceste noțiuni pot fi înlocuite în alte Matrici cu alte infinități de alte noțiuni care să înlocuiască Instinctul*?

Teoretic da, dar practic, nu, întrucît nu putem ști dacă poate fi vorba de alte infinități de diverse noțiuni care să înlocuiască Instinctul, întrucît infinitatea începe să fie determinată odată cu Ierarhia deci cu Instinctul care se află în vârful acesteia.

Numărului Unu îi aparține Instinctul care este în tot și în toate.

Fără acest număr nici o infinitate nu ar mai fi ci s-ar prăbuși sub propria sa greutate. Oare cum ar arăta acele formațiuni ale altor Matrici *fără numere*? Cu siguranță că nimeni nu poate să-și imagineze concret. Dar noțiunile lucrurilor și fenomenelor fără acestea? În ochii cui ar mai străluci frumosul dar împlinirea?

Ce pot să afirm este că toate acestea pot străluci dar pe alte căi cu totul și cu totul diferite. Au fost toate acestea hărăzite? DA! Ele sînt hărăzite dar nu și predestinate, întrucît sînt propriul lor destin!

După cîte se vede există o oarecare asemănare între toate Marile Cumpene ale Totului cît și ale altor Toturi. Spun ale altor Toturi deoarece prin "Totului" include "Totul" fără nici o altă posibilitate de "alte" Toturi, dar în acest caz unde vorbim de alte *Matrice* în sînul cărora nu mai este Instinctul, și nici o altă Formă a Ierarhiei și Numerelor, unde UNU și Infinitul nu există, înseamnă că "Totul" nu este singular față de alte "Toturi", prin urmare nu devine nici pleonasm și nici greșală de expresie.

Care este simetria? Matricele își predestinează determinantul, Instinctul în cazul nostru. Cum fiecare determinant va avea determinantul său, după chipul și asemănarea Matricei.

În cazul nostru fiind vorba de Scopul Instinctului care este Adevărul Absolut prin care acesta se legitimează. Fiecare determinant al Matricelor devine un Factor Primordial. Fiecare Factor Primordial, odată conștientizat sau altfel structurat în cazurile altor Matrici, își va determina propria sa identitate, chiar dacă nu va ajunge la Factorii Creatori și Unic Întîmplători ca în cazul lumilor Factorului Nostru Primordial întrucît acolo nu mai poate fi vorba de numere.

Astfel la baza totului și toatelor se află asemănarea Matriceală a totului în toate, a unicității și diversității care se va afla în toate lumile posibile indiferent dacă au conștiința numerologiei sau nu.

Am spus asemănare și nu simetrie întrucât la acest nivel nici măcar opuzii nu au fost determinate.

Din punctul meu de vedere chiar dacă vom atribui aceste asemănări numărului de o infinitate de Matrici, acest număr nu este valabil întrucât acolo el nu există, decât în ograda Factorului Nostru Primordial al Ierarhiei, unde există Numerele.

3

Putem însă să vorbim de o sumă a acestor Matrici? A vorbi de o sumă vom avea nevoie să știm dacă la nivelul acestor Matrici există cel puțin un singur număr, iar ca acesta să existe va avea neapărată nevoie de numărul UNU.

Nu există așa ceva. Prin urmare nu putem vorbi nici măcar despre o sumă a acestor Matrici darămite despre o anume infinitate. Și cu toate acestea știm că sunt mai multe astfel de Matrici, doar că acest “mai multe” o folosim ca noțiune numerică datorită logicii lumii noastre.

Putem doar să admitem atunci când sîntem nevoiți să folosim pluralul despre unicitatea în diversitate. Cum se poate vorbi despre diversitate fără un anumit mod de a conștientiza numerele, dar despre unicitate atîta timp cît nu se află acolo numărul UNU? După cum am mai spus acesta este unicul mod al logicii lumii în care ne-am născut de a reflecta acest fapt. Odată ce vorbim de *unicitate în diversitate*, *Existența* acesteia din punctul nostru de vedere este un Adevăr, și prin urmare poate fi Adevărul de dinainte de a fi creat de către Instinct?

Unicitatea în diversitate este atribuită Adevărului tot de către logica noastră bivalentă care nu poate opera altfel, dar unicitatea în diversitate în acel moment, se afla cu mult înaintea Adevărului, astfel pînă și expresia de *unicitate în diversitate* nu este *potrivită* în totalitate dar nu poate fi exprimată printr-un alt mod, întrucât ea nu poate fi delimitată nici de către Adevăr și nici de către numere, prin urmare cea mai probabilă denumire ar putea fi: *Fapt! Faptul va fi Prezent în tot și în toate.*

Acesta fiind Scopul Matricelor. Prin urmare Scopul Scopului, al scopului la Infinit, întrucât *fiecare Scop trebuie să aibe propriul său Scop la Infinit. Care este Scopul Scopului? Faptul! În Existență am spune Faptul Împlinit, dar aici ne aflăm cu mult înaintea Existenței.*

Ce este o Matrice? Forma în care se toarnă “metalul incandescent, care după ce se va întări” va primi consistența unei anumite Stări de Fapt, Instinctul în cazul Factorului nostru Primordial. Starea de Fapt nu este același lucru cu Faptul, întrucât Instinctul se deosebește de faptul în sine care este cu totul altceva, și anume reprezintă “turnarea metalului incandescent” în Matrice. Instinctul este rezultatul acestei operațiuni.

Ce anume a determinat această formă? Propriul Scop al Matricei. Astfel Matricele nu au OPUȘII lor iar toate celelalte Matrici chiar dacă, fiecare, au proprietăți total diferite de restul, nici una nu este OPUSUL alteia.

Opușii și simetria vor apare mult mai tîrziu. Prin Opus înțelegem inversarea proprietăților unui Element față de altul, ceea ce nu este cazul aici.

Matricea care a determinat Factorul Nostru Primordial este un Scop care determină Instinctul ca și cauză pentru care această *Matrice* sau *Scop* există, după cum putem afirma aproximativ în termenii logicii noastre, întrucât la acel nivel nici măcar nu ființa *Existența*. Prin urmare cauza pentru care Matricea noastră există era *Ierarhia*! Precum cauzele altor Matrici sînt

total diferite. După cum Matricile nu au opuși, ele nu vor putea avea nici o altă *Matrice* similară cu Ea, întrucât S-ar autodistrage ambele.

Ce ar însemna ca două Ierarhii să se ciocnească, ambele fiind la fel de puternice? S-ar anihila reciproc, întrucât regula de bază a Ierarhiei este Vîrful acesteia. Unde s-ar mai afla Vîrful acesteia dacă acesta ar fi înlocuit cu Vîrful celeilalte iar al celeilalte reciproc cu acesta? Nicăieri!

Cu toate acestea a spune despre determinanții altor Matrici ce anume sînt aceștia este la fel de greu, dacă nu mult mai greu, cu a spune despre lumile și Universurile pe care le dezvoltă alți Mari Creatori și Unic Întîmplători din cadrul Matricei noastre, dar care sunt opușii, opușilor pînă la Infinit minus UNU al Marelui nostru Creator și Unic Întîmplător.

Fără să mai adăugăm lumile și Universurile dezvoltate de către Factorul Nostru Creator și Unic Întîmplător, odată cu Conștientizarea Scopului Matricei, determinată de Adevărul Său Absolut și Cunoașterea Sa Absolută de unde provine Persoana, cea care va determina Personalizările, de un Infinit minus UNA ca număr, una dintre acestea fiind *Existența*, în care se află și Universul nostru.

Astfel Matricea noastră a determinat Factorul Primordial prin Instinctul care l-a determinat, născînd Ierarhia.

I.3.CAPITOLUL III

STAREA DE FAPT, CUNOAȘTEREA DESCHISĂ ȘI CUNOAȘTEREA ÎNCHISĂ, COAXIALISMUL ȘI COAXIOLOGIA

1

Factorul Primordial se va determina prin Instinct doar o singură dată, prima și ultima dată, cînd se va determina în funcție de infinitatea Marilor Creatori și Unic Întîmplători, devenind finit față de aceștia. În schimb Matricea, se va determina etern născînd Fapt după Fapt, în propriul său creuzet devenind atît determinant al Ierarhiei, susținător al acesteia cît și adversar.

Noile STĂRI DE FAPT ale Matricei NU vor mai determina un alt Factor Primordial, nefiind posibil acest lucru, întrucît delimitarea și conștientizarea "EU" -lui, cît și a infinității de finitate s-a produs, dar Matricea va continua să producă alte Stări de Fapt ce vor deveni legi, forțe sau energii, în Universurile Existenței, sau avînd o mare importanță spirituală în Universurile Marilor Creatori și Unic Întîmplători, ajutîndu-I deseori pe aceștia să lupte împotriva Ierarhiei în care FĂRĂ VOIA LOR SE AFLĂ.

Stările de Fapt sunt cele care alimentează mereu Gîndurile Pure ale Marilor Creatori și Unic Întîmplători, menținînd vie tendința de expansiune ale acestora.

Fără Stările de Fapt ale Matricei noastre, nu ar fi posibile nici Infinitul și nici Finitul, precum nici una dintre Dimensiunile posibile sau imposibile ale lumilor, pentru simplul fapt că toate acestea, aici mă refer la toate Universurile posibile și imposibile ar rămîne niște simple cuști închise, închistate doar în Cunoașterea lor originară, neputînd trece Niciodată de un anumit prag, astfel încît dimensiunile ar fi rămas finite pentru totdeauna în cazul Universurilor Existenței fără a se putea raporta vreodată la infinitate.

Din acest punct de vedere infinitatea aparține Stărilor de Fapt. Cum ar rămîne, mai concret aceste Universuri închise?

Dacă am lua Cunoașterea lor Absolută, ce provine din Gîndurile Pure ale Marilor lor Creatori, aceasta s-ar autodetermina pe sine, reflectîndu-se numai în sine fără posibilitatea de a se raporta la exteriorul său care nu există, pe cînd acest exterior este menținut de Stările de Fapt.

Astfel la nivelul Gîndurilor Pure ale Marilor Creatori și Unic Întîmplători, prin *Cunoașterea Absolută* se raportează mereu *Stărilor de Fapt* la fel ca și *Adevărul Absolut*, întrucît *Conștientizarea Scopului Matricei* de către Marii Creatori și Unic Întîmplători este formată la fel ca și la Factorul Primordial din *Adevărul Absolut* al acestora și din *Cunoașterea Absolută*.

Paradoxal fiecare *Stare de Fapt* care se reflectă în Universurile Marilor Creatori și Unic Întîmplători devine un Element al Ierarhiei chiar dacă acest Element este în totală contradicție cu Instinctul său cu alte Elemente care *acceptă Ierarhia*. Astfel prin excelență *Ierarhia* va îngloba în cadrul său absolut totul chiar dacă inițial o respinge. Caracteristica de bază a Ierarhiei este tocmai Ierarhizarea, fapt care i-a adus o atît de mare importanță pînă și în reflectarea psiho-socială a lumii noastre. Omul de exemplu, oricît de mult va încerca să elimine *Ierarhia* nu va reuși tocmai pentru că *Ierarhia*, chiar dacă este călcată în picioare există Ierarhizînd. Este poate cel mai sublim dar și cel mai perfid instrument pe care l-a inventat propria noastră *Matrice* prin propriul Său *Scop*.

Fiecare *Stare de Fapt* devine un Element pentru *Scop* sau *Ierarhie*, provenind din *Matrice*, pentru a fi conștientizată de către Ierarhie, respectiv Factorul Primordial, de *Cunoașterea Absolută* a acestuia, pe urmă de Factorii Creatori și Unic Întîmplători, de Adevărurile lor Absolute și de Cunoașterile lor Absolute, întrucît fiecare Mare Creator are propriile sale Adevăruri și Cunoașteri Absolute întregind cu acestea Gîndurile Pure care sunt asemeni Gîndului Originar al Factorului Primordial.

Oare Cunoașterea Absolută poate Conștientiza? Se știe că Cunoașterea este inversul Conștientizării, cum poate aceasta Conștientiza?

Orice Cunoaștere devine la rîndul ei un Element odată ce s-a săvîrșit actul de Cunoaștere ca fiind inversul Conștientizării, precum orice Conștientizare devine la rîndul ei Element odată ce s-a săvîrșit actul Conștientizării ca fiind inversul Cunoașterii.

Elementul ca rezultat al acestora va fi cel apt de Cunoaștere sau Conștientizare și nu Cunoașterea sau Conștientizarea în sine.

Pot exista mai multe Adevăruri Absolute și Cunoașteri Absolute pentru fiecare Mare Creator și Unic Întîmplător în parte? Precum un alt Adevăr Absolut și o altă Cunoaștere Absolută pentru Factorul Primordial?

Dacă sunt mai multe Adevăruri Absolute care este cel Adevărat și care este cel fals, întrucît, nu pot exista mai multe Adevăruri Absolute sau Cunoașteri Absolute decît UNA singură! Este cît se poate de adevărat. În schimb fiecare în parte pot avea o infinitate minus Unu de opuși dacă sînt raționați prin prisma unei logici de un nivel echivalent cu un Infinit minus Unu, față de Coeficientul Logic 2 al lumii noastre.

Nu pot exista mai multe Adevăruri Absolute și Nici Cunoașteri Absolute decît un singur Adevăr Absolut și o singură Cunoaștere Absolută!

Totul în această privință se datorează STĂRILOR DE FAPT, care imediat ce sînt determinate de către *Matrice*, devin reperate de către *Adevărul Absolut* al Factorului Primordial, și conștientizate de către "EUL" acestuia și *atribuite Cunoașterii Sale Absolute pentru a fi Ierarhizate*, indiferent că sunt Elemente de *Scop* sau Elemente pentru Ierarhie.

Odată Ierarhizate ele devin parte a unui segment din Ierarhie care aparține Marilor Creatori și Unic Întîmplători, după, și numai după ce aceștia au Ierarhizat Starea de Fapt tradusă în Element de *Scop* sau Element de Ierarhie, prin Adevărul Lor Absolut, Cunoașterea Lor

Absolută, care împreună întrunesc *Conștientizarea Scopului Matricei*, a fiecărui Mare Creator în parte.

Adineaori am spus că fiecare Mare Creator și Unic Întâmplător ar fi rămas cu toată Cunoașterea Lor Absolută și Adevărul Lor Absolut pe care-l dețin închiși ca într-o cușcă dacă nu ar fi fost aceste Stări de Fapt ale Matricei, care îi alimentează mereu cu noi și noi Elemente spre cunoaștere, avînd posibilitatea să se raporteze mereu, la acel “ceva”, astfel ar fi rămas în închistarea de care am vorbit.

Acest fapt ne demonstrează că, *Conștientizarea Scopului Matricei* a fiecărui Mare Creator și Unic Întâmplător posedă două tipuri de cunoaștere, o *Cunoaștere Deschisă* provenită de la Stările de Fapt și o *Cunoaștere Închisă* care se dezvoltă fără intervenția acestor Stări de Fapt și fără a se raporta în vreun fel sau altul la Factorul Primordial, Cunoaștere Închisă, care provine direct de la Factorul Nostru Creator. Cunoașterea Deschisă este forma care își imprimă tiparul lăsînd o urmă în *Cunoașterea Închisă*, dar *Cunoașterea Închisă* mai posedă și alte Elemente care nu se datorează și Cunoașterii Deschise.

Cunoașterea Deschisă nu va putea fi cunoscută Niciodată de către om, în realitatea ei decît, urma pe care aceasta o lasă în *Cunoașterea Închisă* a acestuia. O astfel de urmă este Destinul și Întîmplarea.

Astfel Cunoașterea Deschisă nu are un subiect asupra căruia se răsfrînge, față de *Cunoașterea Închisă* care are, cum ar fi: omul știe că cel care se află înaintea sa e un lucru sau un fenomen dar nu va ști Niciodată ce este întîmplarea sau destinul decît sub forma unei simple generalizări.

Una dintre întrebările care se pun este de ce sînt necesare aceste două tipuri de cunoașteri la nivelul Marilor Creatori. Răspunsul este simplu și anume *Cunoașterea Absolută* a Marilor Creatori și Unic Întâmplători este îndreptată atît spre interiorul Lor, respectiv lumile Lor cît și spre exterior, respectiv Factorul Primordial. Marii Creatori se raportează la Factorul Primordial pe care-l determină ca fiind un oarecare Opus al acestora, precum Factorul Primordial la rîndul Lui nu-I consideră pe Factorii Creatori și Unic Întâmplători ca fiind Opusul Lui, ci ca făcînd parte integrantă din *Ierarhia Sa*.

Al doilea tip de cunoaștere “închisă” se datorează și luptei pe care o duce Scopul împotriva Ierarhiei, și nu în ultimă instanță, dezvoltării propriilor Universuri cognoscibile care sunt structuralizate de la caz la caz.

În cazul Marelui Nostru Creator și Unic Întâmplător, Conștientizarea Scopului Matricei Sale, compusă din Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută ale Sale, a determinat Persoana.

2

Prin Persoană, se înțelege prima delimitare a Conștiinței de Sine, față de creatorul său. Această Conștiință de Sine care este Persoana nu ar fi avut nici un alt parametru dacă nu și-ar fi recunoscut Structură, și implicit, raportarea SA ca ÎNTREG în infinitate. Această infinitate sînt Personalizările.

Una dintre aceste Personalizări este *Existența*. Celelalte sînt opusuri ale opusurilor Existenței la nesfîrșit. Cu toate acestea Personalizările la fel ca și Persoana aveau doar propria conștiință de sine prin care se delimitau de Persoană la fel cum se delimitaseră Persoană față de Factorul Creator. Această conștiință de sine nu includea vreo noțiune anume despre sine, ci era

asemeni “filmului” din aparatul de fotografiat care nu avea nici o imagine inscripționată pe el. Era momentul cînd toate Personalizările se raportau la Persoană.

Tocmai această raportare la un Întreg care era Persoana, a multitudinii ce erau Personalizările, cu o multitudine de conștiințe de sine pentru fiecare în parte au determinat Noțiunea, ca un al doilea Întreg, devenind și Noțiunea de bază a Persoanei.

Atunci cînd Personalizările s-au raportat la Noțiune au primit fiecare alături de conștientizarea de sine care o aveau pînă acum, și un fel de conștiință doar a întregului ce-l reprezenta în diversitate, fără alte noțiuni posibile, deci o conștiință practic goală de alte Elemente ale cunoașterii. Acum odată raportate la Noțiunea care se reflectă în ele, Personalizările capătă fiecare în parte Noțiunea cunoașterii de sine mai întîi, ca pe urmă să primească pe rînd și Noțiunile cunoașterii de sine ale altor Personalizări, și astfel Factorul Creator și Unic Întîmplător a creat aparatul necesar captării cunoașterii de sine, care va dezvolta *Cunoașterea Închisă*, doar că alături de aceasta vor mai fi Destinul, și Întîmplarea, ce aparțin Cunoașterii Deschise ce provine de la Starea de Fapt eternă a Matricei noastre.

Astfel, Cunoscutul aparține Cunoașterii Închise iar Necunoscutul Cunoașterii Deschise, deci Stării de Fapt. De abia pe urmă Una dintre infinitatea de Personalizări va crea *Existența*, cu infinitățile sale de Universuri, și abia din acest moment am putea vorbi de ontologie ca și teorie a Existenței, dar pînă aici sub nici o formă ontologia nu mai este valabilă.

Totul se suprapune cunoașterii, chiar și ontologia. Persoana, Personalizările și toate celelalte structuri ale Factorului Creator și Unic Întîmplător aparțin Cunoașterii Închise ale acestuia, care nu se raportează la Factorul Primordial. Teoria Cunoașterii Gnoseologia sau a cunoașterii fără subiect, Neognoseologia, devine coaxială cu teoria existenței Ontologia sau a substraturilor opuse existenței Neoontologia determinînd Coaxialismul sau Teoria Opusului Neutru.

Fiecare Opus, opozabil la Infinit față de un alt Opus va avea exact aceleași calități ca opusul față de care se află în opoziție. Astfel *Existența* are o infinitate minus unu de opuși dar și pe acel Opus “unu” care are exact aceleași calități și însușiri ca și *Existența*, dar nu este *Existență*. Prin urmare opușii pot deveni neutri unii față de alții sau total opozabili în funcție de șirul în care sunt expuși unii față de alții.

Dacă pînă acum ontologiei ca teorie a existenței îi revenea numai Existența și gnoseologiei îi revenea Cunoașterea acesteia, de acum încolo Existența poate fi înlocuită cu alte și alte Personalizări, opuși ai opușilor Existenței, astfel se naște Coaxialismul, o nouă filosofie care suprapune Cunoașterea pe substratul ce aparținea Existenței, atribuindu-l altor opuși ai acesteia dar și Existenței implicit.

În același mod, ontologia dispare în Coaxialism devenind neo-ontologie, întrucît nu mai are Existența întotdeauna drept substrat ci se raportează la aceasta prin alți opuși ai ei, iar neoontologia lăsînd locul coaxiologiei atunci cînd opușii Existenței nici măcar nu se mai raportează la aceasta.

Prin urmare coaxiologia înglobează în cadrul său atît Existența, ontologia, ceilalți opuși care se raportează la Existență, neoontologia cît și opușii Existenței care nu se mai raportează la Existență.

Gnoseologia se transformă în neo-gnoseologie tot pentru acest deziderat cît și pentru faptul că orice cunoaștere trebuie să beneficieze de un subiect, pe cînd Coaxialismul acceptă Cunoașterea al cărei subiect lipsește, în cazul opușilor existenței, sau în cazul Cunoașterii Deschise.

Mai mult decît atît Coaxialismul va opera și cu un al doilea Element alături de neognoseologie, care este **Coaxiologia, sau știința opușilor**.

De ce este necesară *Coaxiologia*? Deoarece termenul de neoontologie nu este îndeajuns și nici cel de ontologie. Prin ontologie sau teoria existenței vorbim de ceva care aparține Existenței, pe cînd în cadrul *Coaxiologiei* se poate opera cu opușii opușilor Existenței și astfel ontologia nu este o soluție, ea nefiind valabilă decît la nivelul Existenței.

Neoontologia ar fi o soluție dar doar dacă relieșăm sau raportăm un anumit Opus al Existenței la aceasta, deci nici acest termen nu este o soluție, întrucît filosofia viitorului va trebui să opereze cu termeni care nu neapărat se vor raporta într-un mod sau altul la Existență, deci cu opuși ai opușilor acesteia, și mai mult decît atît, doar între acești opuși fără a se mai face vreo raportare la Existență.

Neoontologia ar fi fost o soluție pentru o filosofie de genul “ontologiei operaționale” a lui Nicolai Hartmann, dar mai încolo de această limită termenul respectiv nu mai are nici o relevanță. Hartmann, chiar dacă opera cu Nonexistența o făcea prin raportarea acesteia la Existență, ceea ce în *Coaxialism* nu mai este cazul, întrucît după cum am mai spus, raportarea se poate face doar între opuși de orice rang ar fi ei între aceștia. *Rangul* unui Opus față de altul, este dat de numărul opușilor aflați între cei doi opuși.

Domeniul filosofic care poate opera atît cu *Existența*, cît și cu opușii acestora raportați la Existență cît și numai între opușii Existenței fără a se mai face raportarea la Existență poartă denumirea de Coaxiologie. Coaxiologia întrunește prin urmare, atît Ontologia cît și Neoontologia sub același acoperiș cu cealaltă parte, unde se operează cu opușii Existenței fără a se mai face referire la aceasta, într-un cuvînt Coaxiologia. *Astfel atunci cînd vorbim despre Coaxiologie, vorbim atît despre ontologie, neoontologie cît și despre opușii Existenței care nu mai au nici o raportare la aceasta.*

Definiția Coaxiologiei constă în faptul că fiecare Opus devine neutru față de un alt Opus din infinitatea de opuși raportați la finitatea Factorului Primordial sau a Marilor Creatori și Unic Întîmplători.

Astfel, fiecare Opus poate fi și un Opus al Existenței sau al opusului, opusului acesteia. În acest caz cum am mai spus, Ontologia nu numai că nu mai este valabilă întrucît își pierde absolut orice statut dar toți acești opuși sînt coaxiali, adică au o axă comună avînd un numitor comun în ideea de **substrat**, indiferent dacă acesta este mental sau de orice altă natură.

Astfel putem atribui Noțiunea de substrat nu numai Existenței ci și opușilor, opușilor acesteia, care nu mai sînt Existență și nici un alt mod sau tip de Existență.

Prin urmare unicul mod filosofic de operare al acestei filosofii care tinde să devină Coaxialismul, este numai și numai mentalul, respectiv filosofia mentalului, care poate include în marea sa arie și Coaxialismul.

Mai mult decît atît Coaxiologia poate defini și grupuri de opuși care aparțin unui Element, care la rîndul lui nu este Opus unui alt Element dar care are în Structura sa o altă infinitate minus Una de grupuri de opuși față de grupul opușilor primului Element, prin Dezvoltarea Exponențială Noțională, iar Rangul unei asemenea dezvoltări exponențiale constă din numărul elementelor aflate între cele două Elemente, care luate ca întreg nu sunt opuși dar privesc structural conțin grupuri de opuși.

Un exemplu al Dezvoltării Exponențiale ar fi opușii Ființei, ai Factorului Vieții și ai Existenței. Fiecare aparține Existenței. *Ființa, Factorul Vieții și Existența* nu sunt opuși, întrucît fiecare aparțin Existenței, sunt un fel de opuși prin calitățile pe care le dezvoltă. Fiecare astfel de Element conține în cadrul său o infinitate minus Una de opuși, cum ar fi reflectarea unor

Amprente și rezultatul acestor reflectări, etc. Aceste reflectări ale Persoanei în Ființă vor fi opuse față de reflectările ființei în *Factorul Vieții*, chiar dacă la nivel de Elemente ele nu sunt opuse aparținând Existenței.

Dacă luăm aceste Elemente și le raportăm la opuși ai Existenței de această dată, vedem că opușii elementelor care formează grupurile de opuși vor fi egali cu aceea ai Existenței întrucât fiecare dintre cele trei Elemente, aparțin Existenței, în schimb opușii grupurilor de Elemente vor fi egali, avînd același rang de opozabilitate față de opușii Existenței la fel ca și Elementele în a căror structură se află grupurile, fiindcă și acestea aparțin Existenței dar *nu au* același rang al *Dezvoltării Noționale Exponențiale*, față de Existență și opușii acesteia. Pentru acest domeniu consider că *matematica* a avut pînă în Prezent un cuvînt greu de spus, întrucît ecuațiile exponențiale sunt cele care pot reliefa destul de clar această problematică. Mai mult decît atît, *matematica Matriceală, cu funcțiile sale de bază, cum ar fi Permutările, Aranjamentele și Combinările Matricelor pot crea o imagine deosebită de ansamblu a ceea ce poate dezvolta Coaxiologia.*

Menționez că i-am dat această denumire întrucît toate cîte sunt, începînd de la Matricea de bază care a fost originea Scopului și Scopul originea ei, pînă la cele mai evolute opusuri ale existenței sau nivele din cadrul acestor opusuri, sau Universuri ale altor Mari Creatori, toate se suprapun, fiind Coaxiale, Suflul Factorului Primordial fiind în Tot și în Toate, la fel cu al Marilor Creatori în lumile lor, la fel în lumile Marelui Nostru Creator, unde Persoana se află în fiecare Personalizare iar Noțiunea se reflectă în suma acestora, la fel cum toate Personalizările, precum și Personalizarea Noastră au sistemele lor de raționalizare sau care le înlocuiesc pe acestea, chiar dacă mintea noastră nu le poate discerne, la fel cum numai în cadrul Personalizării noastre care este Existența sunt o înfinitate minus Una de Nivele Logice, noi aflîndu-ne la Nivelul 2 al Logicii, de bine-rău, etc. Toate acestea se suprapun, creînd fiecare un Întreg care-și are bine situat locul său în Ierarhia, Marilor Creatori și pe urmă a Factorului Primordial care întregește ÎNTREGUL. Astfel toate cîte sunt și toate cîte nu sunt devin UN întreg al UNEI creații. Sunt COAXIALE!

Coaxialismul ca și filosofie nu pretinde că spune Adevărul, după cum se poate vedea în principiile acestuia, întrucît Omul nu cunoaște Adevărul Absolut și nici Cunoașterea Absolută, în schimb pretinde că realizează anumite aplicații pentru a ne apropia cel puțin de una din urmele, urmelor, ale urmelor urmate de încă un număr impresionant de astfel de urme, lăsate de Adevărul Absolut în tiparul Cunoașterii Deschise al fondului universal de Elemente ce pot fi cunoscute.

O altă întrebare este dacă Adevărul nu poate fi cunoscut, Înțelepciunea are șanse să fie determinată prin conștientizare? Cel puțin să putem vorbi despre această înțelepciune pe care o pretinde filosofia? Exact cum spuneam adineaori, cel puțin a nu știu cîta urmă lăsată de Adevăr să o găsim și vom fi mult mai înțelepți în acel moment. Înțelepciunea prin Esența ei se rezumă la Cunoaștere.

Cunoașterea este opusă Adevărului, fiind determinată de Conștientizare, iar aceasta este prin excelență apanajul Iluziei Vieții, în toate lumile care aparțin Ierarhic de la nivelul Persoanei în “jos” adică, către Personalizări, Noțiune, Universe și lumile acestora. Pînă la acel nivel Cunoașterea aparține Anoționalului fiind Cunoaștere Deschisă, determinată de Starea de Fapt a Matricei noastre, subiect despre care voi mai reveni. Cu toate acestea *Cunoașterea Deschisă* odată aparținînd Anoționalului, are și un Destin Anoțional, deci conștientizarea elementelor sale nu se bazează pe o noțiune concretă ci superfluă. *Cunoașterea Închisă*, ce apare odată cu Factorii Creatori, este o cunoaștere ale cărei Elemente se pot structuraliza într-o anumită noțiune odată ce

este conștientizată, dar că acest tip de Cunoaștere aparține spectrului Iluziei odată ce este conștientizată, împreună cu Noțiunea sa referitoare la elementul Cunoașterii. *Prin urmare Înțelepciunea constă în faptul sintetizării de către Om a celor două tipuri de Cunoașteri și structuralizării acestora în funcție de necesitatea actului Cunoașterii, pentru a realiza o viziune cât mai apropiată față de una dintre posibilele urme ale Adevărului.*

3

Coaxiologia este filosofia ce poate determina mai în profunzime importanța Factorului. Când vorbesc despre Factor nu o fac la modul de persoană sfântă sau imaculată care vrea numai și numai binele doar că omul perfid și ticălos a păcătuit atât de mult față de acesta, încît își merită *viața* plină de suferință, pe care o duce. În nici un caz. Nu acesta este Factorul. Factorul este mai întîi Numerologie, este produs de Esența unui Element al Stării de Fapt Matriceale, de Instinct. Astfel *Numerologia* se bazează la rîndul ei pe Instinct, avînd aceeași dezvoltare inițială ca și Coaxialismul. Fiecare Factor are inoculat Instinctul Stării de Fapt Matriceale în sine. Numerologia, privită din perspectivă filosofică este o latură a Coaxialismului, dat fiind că Coaxialismul prin excelență se ocupă de Esența și determinarea numerelor, dar și de raportarea acestora la Mediul Cunoașterii Deschise sau Închise, precum și la definirea Numărului ca Factor Creator și Unic Întîmplător față de Factorul Primordial UNU, al cărui suflu se regăsește în toate celelalte Numere sau Factori. Accepțiunea de Factor este mult mai plauzibilă decît aceea de Număr, întrucît fiecare Factor în parte este un Mare Creator de Universuri și lumi, guvernate de *Iluzia Vieții* care dezvoltă, legități, forțe, reprezentări psihice sau fizice, raportări la Adevăr și Neadevăr, la Cunoaștere și Necunoaștere, la Conștientizarea de sine ca întreg sau ca individ aparținător unei anumite comunități, de date, legi, forțe, spirituale, structurale sau de sistem, al unui anumit Nivel Logic sau Antilogic, Virtual; etc.

Conform Coaxialismului, Factorul va fi întotdeauna opusul infinității față de care se va raporta ca finit, la fel cum Cunoașterea se raportează la necunoaștere și *viața* la *Moarte*. Factorul va fi demiurgul care prin propria sa capacitate de conștientizare va încadra în sine noi și noi Elemente ale Cunoașterii Închise evaluînd fără să le cunoască în amănunt și Elementele Cunoașterii Deschise. Astfel, supus unei Ierarhii bine stabilite, fiecare Factorul va clădi propria lui lume, devenind conștient de Universul său. Omul este un astfel de Factor cu toate că se află la o scară ierarhică mult mai neînsemnată decît Marii Creatori. O altă întrebare care s-ar pune în acest moment este: Odată ce Omul se consideră centrul Universului său uman, și oricît de nenorocit ar fi se consideră cea mai importantă ființă din acest Univers, atunci oare *Marii Creatori* nu fac parte și ei din acest Univers uman?

Paradoxal sau nu, nu sunt și aceștia la rîndul Lor creația Universului uman? Oricît am merge pe negarea ideii că Omul nu ar fi arhitectul propriilor săi Factori mințim.

Omul este arhitectul Factorilor Creatori și ai Factorului Primordial, în măsura în care Cunoașterea sa realizează Existența acestora. Indiferent de măsura la care Omul participă spre construirea Acestora, indiferent dacă le recunoaște sau nu puterea imensă pe care o au asupra Destinului propriiei sale societăți, sau mai presus de aceasta a propriului său Univers Uman, toți Factorii Creatori sunt și rămîn Elemente ale Universului descoperitorului și creatorului lor, prin esență, a Universului Iluzoriu Uman. Astfel Omul nici nu realizează că devine încetul că încetul Dumnezeuul propriilor săi Factori, Factorul propriului său *Factorul Creator*, pe care-l conștientizează, cunoaște și totodată îi determină *Existența* în Universul existenței sale, chiar dacă iluzoriu, repet, dar care se dorește spiritualizat.

Odată ce Omul cunoaște toate acestea, de ce se mai închină unor Factori ai căror Elemente le conștientizează aducându-le la rangul Ierarhic de Dumnezeu?

Tocmai pentru că Omul s-ar simți prea singur și împovărat dacă nu ar avea un Dumnezeu deasupra conștientizării sale și alături de acesta un Diavol, care nu face altceva decât să reflecte Omul în ansamblul său, ca ființă divină și demonică în același timp. Inclusiv acest mod de a privi Lumea pe care l-am denumit ca fiind Coaxial, se datorează în mare măsură Iluziei Vieții și umanului din mine chiar dacă deseori vreau să-l alung pentru a da loc raționalului. Ce rămîne atunci cînd alung umanul?

În nici un caz nu mă contopesc cu gândirea zeilor și nici cu cea a naturii mele omenești, ci cu o gândire străină de mine, care nu face altceva decât să mă arunce și mai mult în mrejele frustrării de a fi și gândi finit, în infinitatea care mă înconjoară, să mă determine să mă *rog* Factorului Creator. Alungînd rugăciunea voi simți că plutesc cu adevărat pe valurile infinitului, că orice frustrare datorată finității mele se va evapora asemeni ceții cînd răsare Soarele. Este de dorit să renunțăm la rugăciune și mătăanii, dar pentru aceasta va trebui să renunțăm și la Răul și perfidul din noi. **Bisericile nu și-ar avea rostul dacă nu ar fi păcatele.**

Ce se întîmplă atunci? Îmi dau seama de cohorte care se îndreaptă către biserici. Sunt Oameni ce în adîncul străfundului ființei lor nu vor să înțeleagă nici în ruptul capului că sunt Oameni și nu cîrpe, decăzute în înstrăinarea de propriul lor "eu". Îi privesc cu o oarecare condescendență cum cu fiecare pas spre implorarea unei mile cerești nu fac nimic altceva decât să alunge și fărîma de uman care le-a mai rămas. Atunci îmi vine în minte o altă întrebare și anume, faptul că Factorul Nostru Creator este iubire. De ce nu l-am iubi?

Dacă este iubire poate că ne va da și nouă o bucățică din iubirea Sa, mergîndu-ne mai bine în afaceri, sau în alte domenii de interes personal. Nimic mai greșit. Factorul Nostru nu ne-a visat pentru a deveni niște supuși înfricoșați și ingenucheați la cerul de un albastru Infinit pe care l-a gândit pentru noi.

Ne-a lăsat să Înțelegem că toată această iubire și considerație pe care o cerșim prin rugi interminabile se află undeva ascunsă în adîncul nostru, iar noi nu trebuie să facem nimic altceva decât să o luăm de acolo și să ne folosim de ea. Biserica nu poate face acest lucru, decât să ne amăgească în continuare că putem afla iubirea prin rugăciuni. Ar fi mult mai bine în această lume dacă oamenii nu s-ar mai ruga și nu ar mai construi atîtea biserici dar și-ar scoate fiecare fărîmă de iubire, în definitiv, fărîma de Dumnezeu din ei, și ar împărți-o cu drag unii altora. Cum ar arăta acea societate? Cu siguranță că nu ar mai fi bîntuită de crime, violuri, minciună, jaf, sau alte și alte fărădelegi.

Despre acest aspect am scris în *The Origin of God*, zugrăvind un tablou unde oamenii nu cunoșteau ce este minciuna, ura sau alte fărădelegi, un tablou unde nu existau nici măcar accidente de circulație. Tabloul acesta s-a schimbat atunci cînd personajul principal a văzut primul accident, a auzit prima înjurătură. Cum s-a schimbat tabloul? În cadrul său apărea o biserică. Aceasta înseamnă că acel Opus *neutru* care are exact aceleași calități și însușiri față de un alt Opus este Factorul?

NU! Pentru că Factorul este opusul infinității și nicidecum opusul unui singur Element, cum ar fi o Personalizare. Opusul Existenței este Nonexistența. Aceasta chiar dacă în *Iluzia Vieții*, omului îi apare mereu ca fiind undeva la frontiera propriei sale existențe, Nonexistența este cel mai depărtat Opus al Existenței, în infinitul șir al opusilor.

Cu toate acestea Nonexistența va fi aceea care va avea EXACT aceleași calități ca și *Existența*, chiar dacă apare ca fiind opusul cel mai tranșant al Existenței.

Între Existență și Nonexistență se vor afla în cadrul șirului de opuși o infinitate minus doi opuși, cei doi, fiind *Existența* și *Nonexistența*.

Primul Opus al Existenței va fi unul dintre cei mai tranșanți opuși față de aceasta, sau opusul ce are cele mai opuse calități față de Existență.

Al doilea Opus va deveni un Opus al primului dar și față de Existență față de care devine al doilea Opus. Acesta nu va mai avea aceleași calități atât de diametral opuse față de Existență cum a avut-o primul ei Opus dar în consecință, mult mai diametral opuse decât o are cel de-al o sutălea sau un miliard Opus al existenței.

Astfel, cu cât *depărtarea în șir opozabil devine mai mare* între doi opuși, cu atât gradul de opozabilitate dintre aceștia devine mai mic, și invers, cu cât șirul de opuși se reduce între doi opuși cu atât gradul de opozabilitate crește.

Prin *grad de opozabilitate* putem înțelege cât de *diametral* opuse pot fi calitățile a două Elemente ce se constituie în opuși unul față de altul.

Primul Opus al Existenței *nu va fi* Nonexistența, acesta fiind opusul neutru cu aceleași calități ca și *Existența*, ci un Opus sau o Personalizare, căreia i se datorează Universul pe care omul îl atribuie ca fiind al Existenței, și pe care îl include în ontologia să dar este un alt Univers, total Opus Existenței, care nu are nimic de a face cu aceasta și care se află într-o continuă luptă cu *Existența*, pentru a învinge.

Tot ceea ce ne înconjoară, începînd cu copacul înflorit în primăvară, cu albină ce-și strînge nectarul, nimic nu aparține în realitate Universului Existenței, al Personalizării noastre ci unui alt Univers.

Mai mult decât atât, nici măcar corpul nostru prin care circulă sîngele unei alte lumi, pe care entitatea spirituală a noastră, energia noastră spirituală îl pune în mișcare. Această energie spirituală aparține cu adevărat Existenței.

În definitiv Omul în sine nu este nimic altceva decât o cantă de energie spirituală.

I.4. CAPITOLUL IV AMPRENTĂ ȘI AMPRENTA KARMICĂ, GENIALITATEA

1

Dacă Universul pe care-l admirăm în fiecare zi nu ne aparține, dacă sîngele din venele noastre nu este al nostru, dacă inima care-l pulsează este al altei lumi, atunci ce anume este al nostru? Cunoașterea acelei lumi? În nici un caz. Nici măcar Cunoașterea acelei lumi nu ne este dat să o trăim sau să o concepem, întrucît un copac poate oricînd fi în realitate un templu sau o albină, un avion.

Exemplele acestea nu sunt concludente întrucît diferența este Infinit mai mare. Sufletul nu ne aparține? NU!

Nici măcar Sufletul nu este al nostru ci al altei lumi.

Ce este Sufletul de fapt?

Mulți îi atribuie definiția de cantă de energie spirituală. Ce este această cantă de energie spirituală altceva decât CUNOAȘTERE? Nimic altceva.

Această cantă de energie spirituală și-ar pierde imediat orice integritate și mai mult decât atât, orice însemnătate dacă nu ar fi supusă Cunoașterii, sau măcar propriului său instinct de conservare prin care să-și asigure dezvoltarea biologică sau fizică, etc.

Oare Omul cunoaște cu adevărat? DA!

Acesta își cunoaște *Iluzia Vieții*.

Îi aparține Personalizării lui, Existenței lui această cunoaștere? NU! Această cunoaștere este străină de OM! Atunci înseamnă că Sufletul Omului, determinat prin cunoaștere NU îi aparține. Dar ce anume îi aparține Omului dacă nici sufletul determinat de propria sa conștientizare de sine nu îi aparține? Sunt Gîndurile lui. Acestea cu siguranță îi aparțin!

Și totuși ce este această cuantă de energie spirituală, sau Sufletul Omului?

Sufletul Omului este o cuantă de energie spirituală, doar atunci cînd se raportează la Ființă, întrucît Sufletul Omului este Amprenta acestuia.

Cea care a determinat *Amprenta Omului* ca generalitate, deci o Amprentă pentru Toți Oamenii a fost *reflectarea Factorului Vieții în Ființă și invers*. Dar pentru toate acestea responsabilă este *Existența* care stă la baza Totului acestor Multiverse în care ne aflăm. Acea Amprentă s-a reflectat în Ființă pentru a *FIINȚA*. Odată ființînd Amprenta s-a reflectat în *Factorul Vieții*, și astfel a aparținut și lumii vii. Abia în acest moment putem vorbi despre ceea ce nouă ne este reprezentat, ca fiind *Sufletul Omului*.

Cum s-a ajuns de la Amprentă pentru toți Oamenii la Amprenta fiecărui Om în parte, deci la sufletele a miliarde și miliarde de oameni care au trăit sau trăiesc în această lume?

Odată creată Amprenta pentru toți Oamenii, un fel de genom uman, de către una din reflectările Factorului Vieții în Ființă și invers, dar rog a nu se face marea greșeală de a fi identificată cu genomul uman întrucît nu este așa ceva, ci un suflet general al omenirii, iar *Existența* a determinat-o într-un mod indirect la un nivel de foarte mulți intermediari distanță, dar o citez întrucît *Existența* stă la baza acestei Amprente, determinînd *Ființa și Factorul Vieții*.

Deci odată creată această Amprentă pentru toți oamenii prin reflectarea Factorului Vieții în Ființă, care s-a reflectat în Ființă primind energia ființării și mai apoi în *Factorul Vieții*, primind *Viața*, Amprenta s-a "*întrupat*" în OM. *Gîndurile* acelui OM au imprimat noi și noi Amprente ale umanului în *Existența* care pe urmă s-au reflectat în Ființă, *ființînd* și în *Factorul Vieții*, primind *Viața*.

Prin Ființare se înțelege atribuirea de dimensionalitate și odată cu aceasta a raportării proprii unicități ca sistem și structură față de diversitate, în schimb prin Dimensionalitate se înțelege raportarea Existenței la Noțiune determinînd Ființa. Ființa nu este Dimensionalitate întrucît nu este Existență și nici Noțiune care să o oglindească pe aceasta, dar are în sinele său toate aceste caracteristici. Ființa devine Simțire, prin reflectarea Existenței în Noțiune. Diferența dintre Ființă și Simțire constă în modul cum este oglindită aceasta. Atunci cînd Existența se reflectă în Noțiune devine Simțire, iar atunci cînd Existența se reflectă în Factorul Vieții devine Moarte! Deci o nouă Viață.

Ființa nu înseamnă neapărat și energie? Energie spirituală?

Dar ce este **energia**? Să fie delimitarea propriei **structuri** și **unicități** față de **diversitate**? **Exact!** De ce? În natura Universului nostru, bazat pe Cunoașterea de către noi a mediului înconjurător, tot ceea ce se autodefiniște ca fiind un Întreg, un sistem ce posedă o structură și are o dimensionalitate, dezvoltă și un anumit tip de energie pentru a nu fi anihilat de către alte Întreguri, de către alte și alte valori energetice și asimilate altor structuri. Prin urmare fiecare astfel de structură trebuie să se afle într-un anumit Echilibru cu alte și alte structuri similare sau diferite. Echilibrul la urma lui se bazează pe Ierarhie.

Orice atac la Ordinea Ierarhiei va duce la o descărcare energetică din partea acesteia împotriva intrusului. Astfel atît energia termodinamică a Universului nostru care se află într-o continuă răcire ca rezultat al tinderii sale către Armonie, prin diminuarea Entropiei deci a Lucrului Mecanic, cît și alte tipuri de energii nu sunt altceva decît un Echilibru, menținut de Ființă, pentru Ființarea Ierarhiei, pentru a nu se distruge Echilibrul acesteia, care constă

paradoxal în propriul său Dezechilibru, deci Ordinea care se bazează pe Dezordine și invers. De ce toate acestea?

Pentru că Paradoxul Existenței constă în raportarea acesteia mereu la Non existență pentru a fi!

Despre ciorchinii de Universe voi vorbi la momentul potrivit.

Omul este prin excelență o ființă care are nevoie de Echilibru pentru a subzista, întrucât Esența lui, modul cum a fost creat, constă în cele din urmă dintre un Echilibru între Existență, Ființă și *Factorul Vieții*.

Personalizarea noastră *Existența*, odată ce a început să “producă” Amprente ale Omului, și acestea să crească în număr exponențial odată cu Gîndurile Omului care trăia într-un Univers, toate aceste Amprente au luat calea Ființării și reflectării în cele din urmă în *Factorul Vieții*, ceea ce le-a determinat să se întrupeze într-un număr din ce în ce mai mare de Universe posibile.

De-a lungul vieții fiecare Om, produce un număr impresionant de Gînduri, deci un număr impresionant de Amprente.

Fiecare Gînd va lăsa la rîndul său o Amprentă în Existență.

Dacă este un Gînd despre Om acea Amprentă va determina un Om, iar dacă este un Gînd despre cu totul alte imagini, rezultatul va fi că în Existență se va imprima o nouă Amprentă cu imaginile respective.

Astfel Omul este un Demiurg, la rîndul lui. Chiar dacă în timpul Vieții sale nu realizează ce mare însemnătate au la nivel Universal propriile lui Gînduri, și cum Factorul Creator și Unic Întîmplător își extinde numărul lumilor și Universelor prin OM.

Gîndul este un produs al Ierarhiei din cadrul Marelui Nostru Creator și Unic Întîmplător, produs care alături de acesta participă în mod nemijlocit la devenirea și formarea a noi și noi Universuri. Omul este o verigă prin intermediul căruia Factorul Creator formează noi și noi Universuri.

Fiecare Gînd oricît de mult ar semăna cu un altul devine Unic Întîmplător, față de OM care este Neîntîmplător!

Omul în calitatea sa de Neîntîmplător, pe parcursul întregii sale vieți crează o multitudine de Gînduri unde fiecare Gînd devine, o lume, un Univers aparte.

Totalul acestor Gînduri create de Om în timpul vieții lui sînt Karma Omului.

Karma Omului va lăsa la decesul acestuia din Lumea respectivă o anumită Amprentă.

Amprenta Karmică este rezultatul tuturor faptelor și acțiunilor întreprinse de Om pe parcursul întregii sale vieți. Amprenta Karmică a omului se va reflecta în Existență, la fel cum s-a reflectat cîndva propria lui Amprentă înainte de a se naște, pe urmă în Ființă și *Factorul Vieții* pentru a se naște un nou Om într-un alt Univers, sau de ce nu, chiar să se reîncarneze în Lumea aceasta. Amprenta Karmică ar putea fi noua Amprentă a Omului, care va lua exact aceeași particularitate ca și Amprenta lui inițială pe baza căreia s-a născut în această lume și pe care o va pierde definitiv.

Și Amprenta inițială a Omului nou născut a fost Amprenta Karmică a unui Om ce a decedat într-o altă generație, lume sau Univers, sau Amprenta survenită de la Gîndul unui Om, care putea fi uitat două secunde mai tîrziu.

Dacă Amprentă la naștere aparține unui Gînd, gîndit undeva de un suflet în Univers, atunci Omul va fi la prima sa încarnare, urmînd ca la deces să producă prima Amprentă Karmică, iar dacă Amprenta sa la naștere va fi Amprenta Karmică a unui Om care a trăit într-o anumită perioadă pe Terra sau în altă lume, atunci înseamnă că Omul va fi o reîncarnare.

Termenul în sine de reîncarnare nu mi se pare absolut deloc conform cu cel care determină această acțiune, întrucât nu Omul respectiv se reîncarnează, ci cu totul alt Om.

De ce spun că un alt OM? Deoarece la început a fost Amprenta Omului care i-a dat o anumită identitate la naștere reflectându-se în Ființă și *Factorul Vieții*. Ei bine, NU aceea Amprentă va determina un nou născut ci o cu totul alta care este suma acțiunilor Omului respectiv pe timpul vieții și este definită ca fiind Amprenta sa Karmică, Amprentă care în nici un fel nu-i va determina Omului în timpul vieții o anumită identitate sau trăire. Aceasta este doar rezultatul acestora.

Astfel ideea de reîncarnare este cât se poate greșit înțeleasă. Dar ce se întâmplă cu Amprenta care a determinat Omul la nașterea sa și care a fost înaintea Amprentei Karmice a acestuia? Această Amprentă, va fi cea care va dispărea pentru totdeauna! Odată cu aceasta va dispărea și adevărata identitate a Omului. Astfel pot afirma că nu există reîncarnare decât la modul figurat. Moartea este noua viață a Amprentei Karmice care va deveni Amprenta unui nou OM sau orice altceva ce ar putea avea ca rezultat reflectarea ei în Ființă și Existență.

2

Deci, Omul Niciodată nu se va mai întoarce la propria sa Personalizare care este *Existența*, întrucât aceasta nu făcut decât să lase o singură amprentă pentru întregul Univers Uman și atât. Cu toate acestea *Viața* lui cât și *Viețile* următoare ale Omului se datorează Existenței doar pentru amprenta primordială și atât.

Oare Omul va rămâne etern un alienat care va fi străin de sine însuși cu cât se va depărta de amprenta Existenței? Cu siguranță NU! Se va regăsi în Ființă și *Factorul Vieții*.

Cu cât ne îndepărtăm de amprenta Existenței cu atât mai mult noii opuși vor deveni din ce în ce mai apropiați prin anumite calități de mama noastră: *Existența*. Universul spiritual este un Univers mult prea superior amprentei Existenței dar pe care a tipărit-o, și în care ne-am înfășat propria ființă.

Cu toate că Omul se afla în Eden, nu realiza că este acolo și nici măcar nu știa ce anume este acesta.

De când este Omul în Eden? De la creație.

Când a fost alungat Omul din Eden? Omul nu a fost alungat Niciodată din Eden, fiindcă nici măcar nu a realizat sau nu realizează că se află acolo!

Omul se află și în acest moment în Eden! Cum? Mai simplu decât atât nici că se poate: FIECARE OM ARE ÎN EL EDENUL.

Omul este un Echilibru între bine și rău. Unul dintre ele este Edenul.

Existența atunci când și-a lăsat amprentă pentru crearea Omului nu a făcut-o ca Omul să se mai reîntoarcă vreodată în sânul Său, fiind mai mult decât conștientă de acest fapt, ci pentru a da naștere astfel la noi și noi Universuri, în care să se facă simțit suflul etern și benefic al Factorului Creator și Unic Întâmplător.

În concluzie, după Moarte amprenta fiecărui Om își va găsi Ecoul în Universul pe care-L merită acesta.

Care este adevăratul sens al vieții?

Pe parcursul vieții iubirea iar după Moarte amprenta karmică!

Viața are un sens raportată la *Moarte* doar datorită amprente pe care o va lăsa pentru ca aceasta la rîndul ei să fie asimilată de un anumit Univers, care să-i determine însușirile sale născînd sau nu o nouă ființă.

Această ființă poate fi preluată de orice alt gen de Universuri pornind de la cele fără viață pînă la cele cu viață eternă care de facto înseamnă tot fără viață, întrucît *Viața* se raportează la infinitate prin propria sa finitate, prin Moarte.

De aceea NU sunt de acord cu cei care afirmă că există în totalitate Viața după Moarte. Cred că poate exista această Viață, dar în cu totul și cu totul alte condiții decît cele descrise pînă acum, deoarece **nu omul este cel care se reîncarnează**, nici măcar sufletul lui. *Sufletul Omului este dat de Reflectarea Amprentei Omului respectiv în Ființă și Factorul Vieții. Amprenta Omului pe care a avut-o la naștere va dispărea pentru totdeauna cedînd locul Amprentei Karmice.*

Amprenta Karmică va deveni la rîndul ei Amprenta responsabilă de nașterea unei noi ființe, care se va reflecta în Ființă și Factorul Vieții, dar care va lăsa la decesul ființei respective locul noii Amprentei Karmice a acesteia dispărînd pentru totdeauna. Referitor la reîncarnare, NU poate exista mai mult de o singură reîncarnare a unei Amprente. Fiecare Amprentă va deveni Amprentă Karmică după care va dispărea pentru totdeauna!

Putem afirma la modul figurativ, referitor la reîncarnare că ființa respectivă este la al zecelea sau miilea ciclu de reîncarnare. Da, doar că nu este vorba despre reîncarnarea Amprentei respectivei ființe, deci a sufletului acesteia, ci de ciclul determinărilor Amprentelor respective, în comparație cu o anumită ființă.

Cum anume poate accepta un Univers o anumită amprentă a unei Vieți? De ce acceptă o anume amprentă și nu altele?

Personal cred că acest fapt se datorează anumitor afinități care pleacă tot de la Formă și Urmă, și anume, fiecare amprentă lasă un anumit tipar al său dacă acest tipar se identifică cu tiparul respectivului Univers, atunci amprenta respectivă va fi omologată de către acesta urmînd ca Universul respectiv la rîndul lui să determine Amprentei anumite însușiri ale sale, care pot fi preluate de un al doilea Univers, de un al treilea, ș.a.m.d., în funcție de prima amprentă, care de data aceasta devine rezultatul Vieții anterioare.

De ce acest Univers și nu un altul? Nu sunt mai multe Universe care să poată avea un tipar la fel de asemănător cu tiparul Amprentei pe cum o are acest Univers?

Spun aceasta întrucît unul este tiparul Amprentei văzut prin prisma Coeficientului Logic 2 și altul este tiparul văzut prin prisma altui Coeficient Logic.

Înseamnă că și Universul care omologhează Amprenta este un Univers cu un Coeficient Logic 2? Fiecare Amprentă este un Univers, precum fiecare Gînd. Acest Univers care-i dă însușirile sale Amprentei este o altă Amprentă ce a fost un alt Gînd la rîndul său. Fiecare Gînd lasă o Amprentă.

Fiecare Amprentă devine un Univers atunci cînd include în cadrul său o altă Amprentă, datorită similitudinilor dintre tiparul Amprentei devenită Univers pentru cea pe care o va omologa, dîndu-i propriile sale însușiri ca Univers și nicidecum în calitate de Amprentă.

Ce alte însușiri poate să-i dea Amprentei decît propriile sale însușiri și anume de a se reflecta și aceasta la rîndul ei în Ființă și în Factorul Vieții.

Atunci cînd folosesc cuvîntul Univers, acesta poate include accepțiunea de Gînd și de Amprentă în același timp cît și o arie de multe alte accepțiuni, pe cînd atunci cînd folosesc cuvîntul Amprentă sau Gînd mă refer direct la o singură accepțiune.

Prin urmare Amprenta Omului va fi omologată de acest Univers care se reflectă în Ființă și Factorul Vieții și care Conștientizează și Cunoaște cu ajutorul Coeficientului Logic 2 datorită faptului că este cel mai apropiat de unicitatea tiparului Amprentei Omului.

Acest Univers care la rîndul său era Amprentă va include Amprenta Omului în cadrul său dîndu-i anumite însușiri, și avînd gradul cel mai mic de incluziune față de Amprenta Omului.

Și acest Univers este inclus la rîndul lui într-o altă infinitate de Universe, unde fiecare are un anumit grad de incluziune față de celălalt.

Primul grad de incluziune față de Amprenta Omului, aparține Universului care a Omologat Amprenta, al doilea grad de incluziune față de Amprenta Omului este Universul care include la rîndul său Universul care a omologat Amprenta Omului dîndu-i Universului cu primul grad de incluziune față de Amprenta Omului însușirile sale.

Astfel se perpetuează către infinit minus Unu, numărul gradelor de incluziune. Fiecare Univers a fost cîndva Amprenta unui Gînd, al cărui tipar a fost omologat de cel mai apropiat Univers care are tiparul cel mai asemănător. Și Amprenta Omului la rîndul său, în calitate de Univers va omologa alte și alte Amprente, dîndu-le acestora însușirile sale acelea de a se reflecta în Ființă și în Factorul Vieții.

Universul pe care-l Cunoaște Omul este în primul rînd, cel care i-a omologat Amprenta Omului dîndu-i acesteia propriile sale însușiri.

Este Universul cu primul grad de incluziune. În acest Univers Cunoscut de Om mai sunt și elemente ale Universurilor care includ la rîndul lor Universul Cunoscut de Om, cum ar fi Lumina Stelelor ce readuc trecutul în prezent, etc.

Astfel, Omul nu-și Cunoaște Universul propriei sale Amprente, Univers care va fi Cunoscut la rîndul său de către Amprente față de care Universul Amprentei Omului va avea un anumit grad de incluziune.

Oare amprenta pe care ne-a dat-o nouă *Existența* este o amprentă primordială, și astfel nu am mai trăit alte vieți anterioare sau o amprentă care face parte din lanțul uriaș al reîncarnărilor fiind o simplă verigă a acestuia?

Cu siguranță că nu este nimic altceva decît o simplă verigă a acestui lanț uriaș al reîncarnărilor.

Omul nu are amprenta primordială a Existenței în timpul scurtei sale vieți, fiindcă dacă ar avea-o ar fi mai mult decît un zeu, un nemuritor!

Prin ce se deosebește o amprentă primordială de una care face parte din lanțul reîncarnărilor? Prin faptul că această amprentă este aceea care determină Urma Existenței, *Viața* Existenței iar primul său *Ecou* nu este nimic altceva decît reflectarea *Karmei* întregii Existențe ceea ce nu este cazul la Om. Amprenta acestuia chiar dacă aparține Existenței, ea este poate al miliardulea *Ecou* al acesteia, dacă suma care o afirm nu ar fi mult prea infimă pentru a schița cu adevărat un număr real.

Existența are propria sa *Viață*? DA! *Existența* este eternă, deci are o *Viață* eternă. Cu cît *Ecoul* propriei sale amprente se stinge în alte și alte amprente, cu atît intervine din ce în ce mai des moartea, pînă cînd aceasta ajunge să devină o lege a Universului respectiv.

Omul nu ar avea viață dacă Existența nu ar avea și ea!

Dogmele religioase nu au nimic de a face cu termenul de Factorul cu ajutorul căruia operez în această filosofie, deși unele asemănări există. Omul nu este făcut după chipul și asemănarea Factorului, iar dacă Omul ar avea o un corp de animal Factorul ar fi cu siguranță făcut după chipul și asemănarea animalului respectiv.

Cum am mai spus din punct de vedere coaxiologic, Factorul este elementul care se delimitează de infinitate prin propria Sa Persoană. Factorul sau Factorul Creator și Unic Întîmplător este cel care determină *Cunoașterea Închisă*, deci propria lui cunoaștere pe care o

reflectă sufletelor din propriile sale lumi, pentru ca aceasta să poată fi asimilată de către acestea. Dacă fiecare Om este un Univers în sine, chipul acelui Univers nu va putea fi decât Uman, precum chipul unui Univers al unui animal va avea forma animalului respectiv. Ce altceva poate fi Dumnezeu sau creatorul Universului Uman decât o înfățișare de Om? Doar Omul.

Cel mai mare rău posibil pentru Om este religia. Orice religie este o dogmă în care trebuie să te supui. În nici un caz Factorul Creator nu a dorit un Om servil și supus unor canoane de tipul dogmei, deoarece Omul nu este o dogmă în sine, iar prin dogmă Omul se depărtează și mai mult de străinul din El.

Am scris în *The origin of God* despre modul cum să te rogi, sau să accepți o unificare între religii. Acea carte a fost mai mult literatură decât filosofie reală. Un Om dogmatic nu este un Om liber. Străinul din Om este tocmai opusul dogmatismului care este Oglinda înstrăinării de sine a Omului. Chiar și în *The origin of God*, biserica apare abia în momentul când apare crima, moartea, sau alte mizerii umane.

Dați la o parte crima, furtul, egoismul, lenea, mîrșăvia, meschinăria, dorința de putere, de acaparare, violul și alte rele, și atunci veți constata că va dispărea și biserica.

Biserica este Oglindirea răului din Om la nivel social. Aruncați acest rău și odată cu acesta ve-ți alunga biserica, indiferent de religie. Să nu uităm că Dumnezeu nu ar exista fără Diavol, că Binele nu poate fi fără Rău, întrucît nu ar avea cui să se raporteze. Dați-i Omului numai Bine și-l va urî la fel de mult ca Răul. Prin Esența sa Omul are la fel de mare nevoie de Rău pe cîtă nevoie are de Bine.

Tot ceea ce vedeți în diferite religii, moștenire culturală, etc; nu este altceva decât o istorie a mizeriei Umane. Cred că dacă Omul nu va mai gândi cu două procente din capacitatea creierului său ci cu procentele pe care le-a cîștigat cîndva pe scara evoluției religiile vor dispărea, fiind pe deplin recunoscute ca unul dintre cele mai mari rele existente vreodată în istoria Umanității. Un Om religios nu este un Om liber, chiar și la nivelul Iluziei Vieții, întrucît în realitate Liberul Arbitru nu există, la fel cum nu există nici Voința. Dar biserica face ca nici măcar acest Liber Arbitru Iluzoriu primit de Om de la Factorul Creator să nu existe, să fie înlocuit cu un alt arbitru mult mai meschin, acela de a supune Omul Absurdului. Ce anume supune Omul Absurdului?

Mizeria din El!

Cel mai mare Rău al Omului este Religia! Priviți bisericile și admirați Mizeria Umană. Dumnezeu sau Factorul nu este acel Dumnezeu al Dogmei care așteaptă sluji prin tot felul de rugăciuni, în care se oglindește suferința și mizeria Omului.

Este un Dumnezeu al legităților. Indiferent cît de mult te rogi Niciodată nu vei îmbuna Dumnezeu sau Sfinții, întrucît și unii și alții nu sunt altceva decât un rezultat al Creației iar Destinul și Întîmplarea nu pot fi schimbate. Alungând Răul din voi veți alunga biserica.

Fi-ți liberi, căutați-vă libertatea în stropii de rouă ai zorilor, în razele de lumină, și regăsiți-vă Străinul din Voi. Sunt conștient că alungind Răul din Voi veți avea nevoie de un alt Rău pentru a înțelege și raporta Binele, dar acest nou Rău poate fi unul Infinit mai bun decât Binele actual.

3

Cînd vorbesc despre “asimilarea” Cunoașterii Închise, trebuie neapărat să fac și paranteza necesară faptului cum anume se produce aceasta.

Omul prin Esența sa este unul dintre ecourile amprente dată de Existență, care după Moarte redevine amprentă ce va da naștere unui alt ecou.

Fiecare amprentă este un Univers în sine inclus într-unul sau mai multe Universe.

Nu există Univers mic sau mare, precum nu există Univers superior sau inferior. Toate Universele sînt egale, diferența dintre ele constă doar în Elementele care le definesc și în modul acestora de abordare, la fiecare Univers în parte.

Chiar și cea mai neînsemnată amprentă, chiar și cel mai neînsemnat ecou este un Univers la fel de puternic sau de mare precum cel mai măreț Univers pe care noi ni-l imaginăm că fiind posibil.

Astfel și Omul în Esența sa în calitate de ecou sau de amprentă este un Univers. Totul depinde de cum este abordat acest Univers, atît din punctul său de vedere cît și al altor Universuri.

Prin **viața sa Omul naște un nou Univers**, care este amprenta propriei sale vieți, Univers care în cele din urmă va avea drept Ecou o nouă Viață a Omului.

La nivel de Amprentă, Omului îi este deservită doar *Cunoașterea Închisă*, întrucît Amprenta aparține Existenței, deci Marelui Nostru Creator și Unic Întîmplător. Odată ce Amprenta se reflectă în Ființă și Factorul Vieții, Omului îi este deservită și *Cunoașterea Deschisă* ce provine de la Starea de Fapt, pentru a conștientiza acțiunea faptelor sale în favoarea viitoarei Amprente Karmice.

Odată ce fiecare Amprentă este un Univers în sine Conform Coaxiologiei fiecare Opus are undeva la Infinit un Opus cu aceleași calități sau cu similarități comune.

Întrucît cel mai Opus, Opus va fi întotdeauna primul Opus, deci opusul vecin, iar cu cît șirul opușilor se va mări după schemă, *opusul opusului unui Element va fi un alt Opus mai puțin Opus primului, dar mai categoric celui de-al doilea Opus, întrucît între primul Opus și cel de-al treilea se află cel de-al doilea, unicul care va avea același grad de opoziție față de ceilalți doi.*

Primul Opus al unui Element va fi Opus total, față de acest Element, dar al doilea Opus al acelui Element va fi Opus total față de primul Opus al elementului și mai puțin Opus față de elementul de la început.

După cum am mai spus, la Infinit fiecare Opus primește similaritățile celui alt Opus aflat la Infinit față de acesta. Pînă și în geometrie s-a demonstrat că la Infinit fiecare dreaptă este de fapt o curbă.

Astfel dacă pentru fiecare Opus există o amprentă a acestuia atunci pentru cele două opuse asemănătoare vor exista nu mai mult de două amprente asemănătoare, ceea ce înseamnă că ambele opuse au fost determinate de către același Creator.

Mai mult decît atît din punct de vedere coaxiologic, fiecare lume cît și fiecare Cunoaștere se reflectă în anumite entități spirituale sau de cu totul altă natură sau poate că nici termenul de entități nu ar fi cel mai potrivit.

Pot exista Universe cu aceste entități sau Universe fără aceste entități, precum pot exista Universe cu viață, cît și Universe fără viață.

Fiecărei lumi cu viață sau în care este reflectată Cunoașterea într-un fel sau altul, îi aparține un anumit Nivel Logic, pentru Lumea noastră cu Logică Bivalentă, bine-rău, frumos-urât, etc. Nivelul Logic este bineînțeles 2.

Sunt lumi unde acest Nivel Logic poate fi de un miliard, pînă la valoarea de un Infinit minus UNU, valoarea care se raportează la Factorul Creator și Unic Întîmplător. Acest fapt conform Coaxiologiei ne indică nu numai că fiecare Opus are un Opus identic al său aflat la Infinit, ca în Coeficientul Logic 2, ci mult mai mult, pentru Coeficientul Logic 12 legea ar suna

că fiecare Opus are cel puțin 11 opuse identice ale sale care se află la Infinit sau la alte 11 reprezentări opuse ale infinitului!.

Acest lucru duce la raționamentul că la Nivelul Logic 12, fiecare Opus are 11 opuse ale sale ce înseamnă că toate celelalte 11 opuse au fiecare o amprentă identică cu amprenta celui de-al 12-lea Opus.

*Prin urmare la Nivelul logic Infinit minus UNU înseamnă că vor fi un Infinit de amprente identice, deci Una singură întrucât nu vor exista opuși, dar cu o infinitate de caracteristici, din care se va scădea Factorul Creator și Unic Întâmplător. Acest rezultat ne demonstrează tulburătorul **adevăr**, despre creație, și anume că pentru infinitatea de Nivele Logice care definesc Coaxiologic opuși, există doar o singură **amprentă, amprenta** Factorului Creator și Unic Întâmplător. Astfel toate Universele AU fost create de către **una și aceeași amprentă!***

Cunoașterea Închisă este dată omului încă din momentul nașterii sale. Oricât de ciudat ar părea, nou născutul are exact același bagaj de cunoștințe ca și bătrînul aflat pe patul de Moarte.

Mai mult decît atît, omul are un bagaj de cunoștințe Infinit mai mare decît cel dat pentru a putea fi conștientizat. Atunci de ce nou născutul sau omul nu știe atît cît ar trebui în mod real. Răspunsul la această întrebare este cît se poate de simplu. Cel care intervine la acest nivel este *Cunoașterea Deschisă* provenită direct din Stările de Fapt ale Matricei.

Cunoașterea Închisă este un fond de cunoștințe ale Factorului Creator și Unic Întâmplător, fond care nu poate fi conștientizat de către om decît cu ajutorul Cunoașterii Deschise, cea care-și va imprima tiparul Întîmplării și al Destinului în conștiința umană.

Cunoașterea Deschisă este cea care reflectă în conștiința umană, devenirea, transformarea, dimensiunile, pe cînd celălalt tip de cunoaștere, respectiv *Cunoașterea Închisă* cedează Cunoașterii Deschise propriile sale noțiuni.

Astfel atunci cînd Întîmplarea cade sub incidența unei noțiuni de pădure, în care sunt copaci, omul va ști că s-a întîmplat ceva într-o pădure cu arbori, etc. La fel și în cazul Destinului. Dacă Destinul a căzut sub incidența unei frumoase rusoaice, care a fost amanta unui sultan pe care aceasta l-a vîndut, istoria a demonstrat că în locul Turciei care ar fi ajuns într-o perioadă stăpînul lumii, a apărut Anglia. Azi poate cea mai uzitată limbă internațională nu ar mai fi fost engleza ci turcă!

Faptul că omul are acest Destin, că este el și nu pisica sau cîinele, sau alt animal conștient de faptul că e stăpîn al lumii, și mai rațional decît animalele, dacă nu este și asta tot o Iluzie a Vieții, se datorează în aceeași măsură conexiunii dintre *Cunoașterea Închisă* a Creatorului Său cît și incidenței pe care o face aceasta cu *Cunoașterea Deschisă* a unei anume Stări de Fapt. Dacă această incidență ar fi căzut asupra pisicii, azi pisicile ar fi stăpînit pămîntul.

Mulți se întrebă ce anume este genialitatea, dacă și aceasta aparține Cunoașterii sau nu?

În nici un caz **Genialitatea** nu aparține **Cunoașterii**.

Nici un geniu nu este geniu datorită cunoștințelor sale, ci în primul și primul rînd, datorită **instinctului său creativ**. Un simplu exemplu ar fi chiar acest domeniu, filosofia. Sunt convins că cele mai mari raționamente filosofice, cele mai importante aspecte ale acestui domeniu nu au fost scrise de cei care au studiat modelele altor filosofi mai întîi ci de cei care au avut acest dar nativ dat de la Factorul Creator și Unic Întâmplător. În ce anume a constatat acest dar? În **teamă! Frica este cel mai mare geniu**. Acest fapt nu înseamnă că geniile sînt neapărat niște fricoși care stau ascunși cît e ziua de mare gîndind la noi și noi teorii care le-ar putea alunga teama. În nici un caz. Teamă *nu trebuie* neapărat privită prin prisma acelei frici care-ți îngheață sîngele în vene ci mai ales prin faptul că este *prima cărămidă ce stă la baza Conștientizării* acestei lumi. Fără teamă, întreaga societate umană ar fi fost un simplu coșmar care ar fi Trecut odată cu venirea zorilor. Cu

ajutorul acesteia coșmarul persistă de milioane de ani în conștientizarea omului, milioane de ani care au devenit istorie și care s-au contopit în *Iluzia Vieții* și cu Noțiunea de Destin! Avioanele, autostrăzile, *Ierarhia* anumitor structuri sociale, crimele, violurile, cele șapte minuni al lumii, inclusiv geniile s-au născut din teamă. Teamă este vioara care cântă cel mai frumos aria minunată a culturii mondiale, încât cel care a spus că atunci când aude cuvântul cultură îi vine să pună mâna pe pistol a fost un mare geniu.

Exemplul Instinctului Creativ îl pot da și eu cu privire la creația filosofică. Tot ceea ce scriu în această carte NU se datorează într-un fel sau altul savantelor studii filosofice pe care le-aș fi urmat cândva, la fel cum nici cealaltă carte pe care am scris-o, *The Origin of God*, nu este rezultatul vre-unui studiu de filosofie. Totul îmi vine de la sine, sub forma unor adevăruri pe care le-aș fi știut de când e Lumea.

Să facă parte Instinctul Creativ din *Cunoașterea Închisă*? Sub nici o formă. Dar din *Cunoașterea Deschisă*?

În *The Origin of God*, Christine și Lama în periplul lor prin diferite lumi, vor să afle un singur lucru și anume ce este genialitatea. Ajung în diferite lumi, într-unele dintre acestea chiar ei sunt creatorii lor, cum ar fi Lumea Oglinzilor Paralele, unde fiecare Gînd al Cristinei era reflectat la nesfîrșit devenind real. Cristine își crează propria sa lume, ba chiar îi mai aduce unele îmbunătățiri, dar Niciodată Lumea respectivă nu va putea arăta mult mai bună sau mai superioară decît cunoștințele Cristinei despre lume. Ea nu putea zugrăvi mai mult decît Cunoașterea ei, decît noțiunile ei. Tot ce poate duce Lumea respectivă la evoluție sînt Întîmplările accidentale și Destinul acesteia. Deci într-un cuvînt *Cunoașterea Deschisă*, gîndind că aici *Cunoașterea Închisă* este reprezentată de Cristine. Unicul lucru posibil al Cristinei și al lui Lama de a afla ce anume este genialitatea era să moară nu numai fizic, ci mai ales psihic, să-și golească întregul lor bagaj de cunoștințe, pentru ca pe solul fertil al spiritului lor să poată poposi acel Instinct Creativ, care este genialitatea.

Urma să-și dea din nou întâlnire într-o anumită lume dar la aceasta nu s-a mai întors nici unul dintre ei. Astfel genialitatea prin Instinctul ei Creativ aparține Instinctului, care stă la baza Cunoașterii Deschise și se propagă cu ajutorul Cunoașterii Deschise ca fiind Destin și Întîmplare, dar este Instinct. Mai precis acea parte a Instinctului care caracterizează Factorul Primordial, care precede Creația SA!

La fel ca și Instinctul care o înglobează, genialitatea face parte din Ierarhie.

De altfel întregul Instinct Creativ, cel care a determinat Creația s-a propagat în Universale Marilor Creatori și Unic Întîmplători cu ajutorul *Cunoașterii Deschise*, al *Destinului* și *Întîmplării*, dar atenție, atît Destinul, Întîmplarea, cît și *Cunoașterea Deschisă* nu au fost vreodată și nu sunt nimic altceva decît niște simpli cărauși ai *Instinctului Creativ* către sufletele cărora li se reflectă acest act al Creației Instinctuale.

Genialitatea nu are nimic de a face cu inteligența.

Indicele IQ de inteligență indică perspicacitatea cu care un subiect poate aranja anumite forme sau detalii, într-un cuvînt perspicacitatea cu care acesta cunoaște.

Instinctul este prima Stare de Fapt a Scopului, a Matricei. Stările de Fapt pot aparține atît Scopului cît și Ierarhiei. Atunci cînd vorbim despre Instinct Creativ sau Genialitate să fie aceasta ceva deosebit de Instinctul primordial al Stării de Fapt? Sunt mai multe Instincte?

Niciodată nu vor fi mai multe Instincte decît UNUL singur. Acesta poate fi reflectat de către Om în mai multe ipostaze, unde fiecare ipostază este determinată de Echilibrul pe care acesta îl creează față de cele două *Cunoașteri*, *Închisă* și *Deschisă* pe timpul vieții sale.

Astfel Instinctul poate fi Creativ atunci cînd se reflectă în Cunoașterea Deschisă și necreativ cînd se reflectă în Cunoașterea Închisă. Prin urmare Cunoașterea Deschisă reflectată în Instinct este cea care dă impuls creației iar Cunoașterea Închisă reflectată în Instinct, este aceea care dă un impuls Conștientizării acestei creații, oferind loc de substrat Creației, prin propriile sale Elemente. Instinctul chiar dacă se reflectă în Cunoaștere el nu este Cunoaștere.

Omul prin definiție Coaxială nu este nimic altceva decît reflectarea unei amprente în Ființă și *Factorul Vieții*, care are capacitatea de a reflecta cele două Cunoașteri, Închisă și Deschisă prin conștientizare, realizînd un Echilibru între Cunoașterea Închisă ce o poate experimenta și înțelege, și *Cunoașterea Deschisă* pe care nici nu o poate experimenta dar nici înțelege ci doar deduce.

Instinctul nu aparține nici el Cunoașterii Deschise chiar dacă este “transportat” de către această în conștiința umană. De ce nu aparține Instinctul Cunoașterii Deschise odată ce este tot o *Stare de Fapt* a Matricei noastre? *Deoarece este primul Element care s-a aflat înaintea Conștientizării Factorului Primordial, și în consecință, înaintea Cunoașterii.*

Genialitatea aparține prin excelență numai și numai Cunoașterii Deschise. Acest lucru înseamnă că asupra genialității se răsfrînge *Destinul și Întîmplarea, cu un anumit Scop.*

Toate au un *Scop*, în toate infinitățile de lumi și Universuri ale Marilor Creatori și Unic Întîmplători.

Genialitatea se răsfrînge cu un anumit *Scop* prin Destin și Întîmplare, Omului care realizează un alt Echilibru între cele două Cunoașteri Închisă și Deschisă față de semenii săi.

Atît Destinul cît și Întîmplarea sînt cunoscute încă de la Creația Marelui Creator, despre care am afirmat pînă acum că este Unicul Întîmplător.

În concluzie Genialitatea vine tocmai din *Instinct* fiind singura însușire creativă a *Instinctului Primordial* ce-i este dată Omului ales, pentru a contribui la evoluția lumii pe care o reflectă și implicit la devenirea sa.

Existența Genialității, sau a Instinctului Creativ, demonstrează fără putință de tăgadă, că fiecare Element al Stării de Fapt oglindit în Cunoașterea Omului, nu este doar o NOȚIUNE în sine, care poate reprezenta doar Noțiunea respectivă și atît, ci mult mai mult, un cumul de Noțiuni, care pot fi la nivel Infinit tocmai fiindcă se reflectă în numărul Infinit de Personalizări.

În schimb în cadrul Cunoașterii Închise la nivelul Personalizărilor Factorului Creator și Unic Întîmplător nu poate fi decît o singură Noțiune care să reprezinte o *Personalizare*, și astfel fiecare Noțiune nu reprezintă și alte înțelesuri cum este în cazul elementelor desprinse din cadrul *Stării de Fapt*. *Pentru exemplificare va trebui să înțelegem că o Personalizare ca a noastră, care este Existența odată reflectată în Noțiune nu va putea primi Niciodată o altă Noțiune a sa decît pe aceea de Existență, alăturîndu-se fondului Cunoașterii Închise a Factorului Creator doar cu propria Sa Noțiune de Existență și Niciodată cu o altă Noțiune la fel valabil și pentru infinitatea minus Una de Personalizări, care fiecare în parte în urma reflectării în Noțiune vor primi doar o singură Noțiune a acestora și nu mai multe. În schimb diversitatea din cadrul Cunoașterii Închise o dă tocmai infinitatea de Personalizări care se oglindesc în Noțiune, rezultînd o sumă de tot atîtea rezultate reflectate în acestea.*

Fiecare Personalizare reflectată în Noțiune va determina o altă și altă Noțiune despre acea Personalizare DATORITĂ CELORLALTE PERSONALIZĂRI.

De ce toate acestea? Pentru simplul fapt că de Fapt orice Element determinat de Starea de Fapt și care aparține Cunoașterii Deschise se reflectă în infinitatea de Personalizări ale Marelui Creator unde fiecare Personalizare are o anume Noțiune.

În cadrul *Personalizării Existenței*, Noțiunea acesteia este tocmai *Existența*. Reflectându-se într-o infinitate de Personalizări, cu siguranță că fiecare Element al *Stării de Fapt* va avea tot atâtea Noțiuni, și asta numai la nivelul Marelui Nostru Creator și Unic Întâmplător, fără să mai amintim de infinitatea *minus doi* a celorlalți Mari Creatori. Am spus *minus doi* întrucât unul este Factorul Primordial iar celălalt, Factorul Nostru Creator.

Cunoașterea Închisă este posesoarea unei infinități de noțiuni, fiecare reflectate de către Personalizări. Am mai spus că Personalizările se reflectă în Noțiune care la rândul lor se reflectă reciproc una în alta, prin reoglindirea acestora în Noțiune. Astfel se naște *Fondul Universal al Cunoașterii Închise* al Factorului Creator și Unic Întâmplător. Acest fond este supus devenirii și ființării cu ajutorul *Cunoașterii Deschise*, dar care are drept origine *Starea de Fapt adevăratul motor al totului și toatelor câte sunt și câte nu sunt*.

Devenirea ar putea fi sinonimă cu *Destinația*, deci cu *primul efect al unei Cauze*, sau chiar cu *Predestinația*, care este Scopul Matricei sau Matricea Scop în Forma căreia se nasc toate câte sunt și nu sunt, dacă nu ar mai avea un Element în plus și anume **transformarea**, care este rezultatul reflectărilor Personalizărilor în Noțiune și al retrimiterii acestor reflectări deja oglindite în Noțiune către toate celelalte Personalizări, care la rândul lor vor primi aceea informație” re-reflectată” de Noțiune pe care o vor retrimite acesteia, urmînd ca Noțiunea să o retrimită Personalizărilor proces care va dura etern. Toate aceste reflectări ale Personalizărilor în Noțiune și invers al Noțiunii în Personalizări ce are ca rezultat un nou și nou rezultat va fi definit ca fiind transformare.

De aceea prin definiție Coaxială DEVENIREA este o Destinație a Stării de Fapt care se reflectă în Fondul Cunoașterii Închise a Marelui Nostru Creator.

Poate fi această Destinație destin? Cu siguranță. De ce am folosit denumirea de Destinație și nu aceea de Destin? Deoarece Destinul Noțional în acest caz, devine ca atare abia după ce Destinația se reflectă prin **Devenire** în Cunoașterea Închisă.

În Coaxialism, **Ființarea față de Devenire** este tot rezultatul **Destinației** care se reflectă în Ecourile amprentelor Personalizărilor Factorului Nostru Creator.

Coaxialismul nu ar putea fi determinat în totalitate fără ajutorul **substituirii substratului** Existenței altor opuși ai acestora ce nu mai pot fi determinați decît mental fără ajutorul vreunei experiențe, întrucît acesta este domeniul filosofic care poate opera la nivelul opușilor nu numai în cadrul Existenței dar mai ales în afara acesteia, la nivelul opușilor săi, care devin opușii Personalizării noastre.

Adineaori am vorbit despre faptul că Personalizările primesc fiecare în parte propria reflectare a Noțiunii în ele, precum și acestea își schimbă reflectările Noțiunii din ele, între ele, determinînd fondul universal închis al cunoașterii.

Coaxiologic vorbind, care este Noțiunea de bază a Personalizării noastre? Cu siguranță *Existența!*

Dar opusul acesteia? Noi o percepem ca Non existență dar oare ce este aceasta în realitate? De ce să “fie” dacă NU există?

Deoarece are un Destin și posedă o Întîmplare. NU neapărat! Destinul și Întîmplarea au căzut în conexiunea dintre *Cunoașterea Închisă a Fondului Universal al Marelui Creator și Cunoașterea Deschisă*.

A fost predestinat și întîmplător ca aceste două să facă în acel loc “contact” cu Elementele OM și Planetă Pămînt pentru a crea Devenirea.

Odată formate, Omul și Planeta sa, trebuiau să fie incluse într-un Univers, scăldat de lumină, iar Cunoașterea omului trebuia să se structuralizeze pe anumite conotații spațiale și

temporare ceea ce a dus la noi și noi conexiuni și incidente dintre *Cunoașterea Închisă a Marelui Creator și Cunoașterea Deschisă provenită din Stările de Fapt*.

Destinul nu ar fi fost perceput ca atare și nici Întîmplarea, dacă nu ar fi căzut sub această incidență făcînd conexiune cu acest tip de noțiuni ale Cunoașterii Închise. *Oare care a fost cu adevărat prima noțiune care a căzut sub incidența Destinului, la nivelul logicii?*

Cu siguranță nivelele logice, infinitatea acestora cît și modurile posibile de operare ale acestora. De ce nu și modurile “imposibile” de operare?

I.5.CAPITOLUL V IUBIREA SAU CONȘTIINȚA INDIVIDUALĂ A OMULUI # 1

Coaxiologic “imposibilul” NU există decît ca o reflectare a Existenței în sine însuși pentru a se autodetermina. Odată formate lumile cu ajutorul destinului și Întîmplării, acestea au mai reacționat în continuare cu alte și alte Elemente ale Cunoașterii Deschise, cum o face etern. Numărul elementelor Cunoașterii deschise fiind Infinit, acest lucru demonstrează că și numărul *Stărilor de Fapt* este Infinit. Deci, rezultatul noilor conexiuni căzute sub incidența celor două Cunoașteri au fost în primul și primul rînd Dimensiunile, Spațiul și Timpul pentru Lumea terestră, alte și alte Dimensiuni pentru alte lumi în funcție și de Nivelele Logice sub incidența cărora se află lumile respective.

Din punct de vedere Coaxiologic, formarea și crearea opușilor constă în incidența care se formează în cadrul conexiunilor dintre cele două cunoașteri.

Prin incidență se înțelege numărul de Înțelesuri rezultate de conexiunile celor două cunoașteri, care participă împreună și nemijlocit pentru determinarea unui alt Înțeles, fără ca acest Înțeles să devină o nouă Noțiune, întrucît această Noțiune care ar rezulta din numărul de Înțelesuri participante la conexiunile celor două cunoașteri există dacă aparțin Existenței sau Nonexistă sau alte asemenea opusuri ale acestora, cu mult înainte de a fi această conexiune.

Incidența nu creează un nou Înțeles ci îl determină.

Nivelele de incidență pot fi de la UNU la Infinit. Aceasta demonstrează faptul că posibilitățile de operare ale cunoașterii cu substratele acestora pot fi nesfîrșite, ceea ce dă această infinitate de lumi și Universuri. ***Coaxiologic o infinitate poate întotdeauna să se includă într-o altă infinitate pentru a determina un anumit Opus.***

Includerea unei infinități în alta este de fapt UNA și aceeași infinitate dar care este reflectată din două sau mai multe poziții care pot deveni puncte de vedere ale spiritului. Aceste poziții sînt date de incidența sub care cad acestea.

Coaxiologic, conștiința omului este rezultatul incidenței reflectat în mintea sa.

Abia acum odată cu Coaxiologia, recunosc cît de mult adevăr conțin anumite pasaje ale Bibliei creștine, chiar dacă modul cum este privit Factorul Creator sau Dumnezeu, este total Opus filosofiei mele, întrucît nu sunt de acord cu tot felul de culte care imploră milă și îndurare prin tot felul de rugăciuni, etc.

În unele **dogme** se scrie că mai întîi Factorul a făcut Pămîntul și pe urmă stelele. Este cît se poate de adevărat.

Stelele puteau apărea la mult timp și după ce ar fi fost create animalele și lumina, întrucît totul depinde de incidența care se reflectă în mintea omului, deci de conexiunile dintre cele două cunoașteri care dau sau nu dau acceptul universului informațional respectiv.

După cum am mai spus, Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător nu a avut ca *Scop Ierarhia*, întrucât se află în opoziție cu Factorul Primordial chiar dacă Factorul Primordial Nu se află în opoziție cu Factorul Creator și Unic Întâmplător, întrucât Factorul Primordial este UNU, iar Factorii Creatori și Unic Întâmplători sunt o Infinitate din care se scade Factorul Primordial.

Prin urmare opusul, opușilor la Infinit dă exact invers, deci echivalență, astfel Factorul Primordial nu are Opuși, fiind UNU, față de Marii Creatori care fiind infinitate, au fiecare cel puțin un Opus al Său, dintre Marii Creatori cât și un Opus în Factorul Primordial. În total doi opuși.

Revenind la ideea de bază, dacă pentru Factorul Primordial, Scopul rămâne undeva în spatele Ierarhiei pe care a creat-o prin Instinct, pentru Factorii Creatori și Unic Întâmplători, Scopul nu mai este nici pe departe *Ierarhia*, ci inversul acesteia. De aceea Factorul Nostru care are și Personalizarea Existenței inclusă în creația Lui, nu va fi de acord cu *Ierarhia* chiar dacă devine unul dintre cei mai importanți piloni ai acesteia, fiind un Factor al milei și compasiunii, al fericirii și răbdării, al Luminii și nicidecum un Factor al unei Ierarhii brutale cum ne este nouă zugrăvită viața de la naștere și până la Moarte.

Scopul determină *Ierarhia* care nu înseamnă numai poziția socială sau financiară a unui individ, ci toate forțele și fenomenele în ordinea lor firească care se răsfrâng față de acesta.

Odată ajunși la nivelul lumii noastre cu cele două dimensiuni ale Spațiului și Timpului, *Cunoașterea Închisă* va fi reprezentată în viața de toate zilele a omului, din punct de vedere temporar prin Trecut, iar din punct de vedere spațial prin spațiul parcurs, în schimb *Cunoașterea Deschisă* va fi reprezentată din punct de vedere temporar prin Viitor și din punct de vedere spațial, prin spațiul care va urma să fie parcurs în timpul vieții.

Cunoașterii Închise îi aparține tot ceea ce ființa umană știe că cunoaște, începînd de la cele mai năstrușnice jocuri din timpul copilăriei, pînă la cele mai savante reprezentări de la maturitate. Astfel Cunoașterea Închisă reprezintă Cunoscutul.

Cunoașterea Deschisă, cea care provine de la Starea de Fapt a Matricei reprezintă din punct de vedere temporar, viitorul către care se îndreaptă ființa umană, iar din punct de vedere spațial, perimetrul ce va urma să fie parcurs în timpul vieții. Acest tip de Cunoaștere aparține Necunoscutului, ce este reprezentat în viață prin Destin și Întîmplare.

Pînă acum am vorbit doar despre două reprezentări ale temporalității, și anume despre Trecut și Viitor pe care le-am atribuit unui anumit tip de Cunoaștere, omițînd prezentul, tocmai pentru că acesta NU EXISTĂ!

Cine știe care este limita dintre Viitor și Trecut? Cu siguranță că nimeni. Chiar dacă avem impresia că trăim prezentul acesta NU există sub nici o formă posibilă sau care nouă ne-ar putea părea imposibilă.

2

Dacă Cunoașterii Închise îi aparține Cunoscutul, prin felurile sale reprezentări în mintea noastră iar Cunoașterii Deschise, îi va aparține Destinul și Întîmplarea, Iluziei Prezentului îi va aparține prin excelență Liberul Arbitru. Liberul Arbitru este un al treilea Element alături de Destin și Întîmplare care aparține Cunoașterii Deschise și care este reflectat de către OM drept paznic al Voinței acestuia, cel răspunzător de libertatea de a alege. Nimic mai fals. Liberul Arbitru este la fel de Iluzoriu precum este întreaga Iluzie a Vieții. De ce această "minciună" a propriei noastre existențe?

Tocmai pentru că Omul este o ființă supusă neconținut alienării. Frustrarea și angoasa fac parte din meniul zilnic al vieții acestuia indiferent dacă acesta este sau nu conștient de ele. Iluzia

de a poseda o voință prin care Omul să poată schimba ceea ce el consideră ca fiind nedrept, îl face să treacă de marele său handicap, acela de a fi o simplă verigă în lanțul Infinit și astfel va lupta pentru propria sa ființare.

Fără această “minciună” a creației care este *Liberul Arbitru*, Omul s-ar fi autodistrus. Dacă nu există *Liberul Arbitru*, atunci cu siguranță că nu este vina Omului pentru faptul că nu este perfect. Bineînțeles, dar cine oare poate ști dacă acest Om nu este perfect? În nici un caz Omul.

De unde putem deduce concret că *Liberul Arbitru* este o Iluzie și că ar aparține *Cunoașterii Deschise*?

Prin simplul fapt că tot ceea ce săvârșește Omul pe acest Pământ este supus Destinului și Întîmplării.

Prin urmare *Voința* care este promotorul de bază al *Liberului Arbitru* este și ea supusă atît *Destinului* cît și *Întîmplării*.

Pînă acum am mai subliniat de atîtea ori că absolut nimic nu este Întîmplător, nici măcar Destinul care este Predestinat prin Destinație. Astfel Voința se anulează de acestea două, întrucît degeaba are Omul Voință dacă nu poate schimba absolut nimic cu aceasta, totul fiind supus de altfel predestinării prin Destinație. Atunci Liberul Arbitru nu numai că nu are nici un sens dar dacă ar exista mai mult decît în propria noastră Iluzie nu ar avea nici cea mai mică putere și s-ar autoexclde pe sine.

Aceasta este frontiera dintre Necunoscut și Cunoscut, fiind unul dintre promotorii Voinței, ființei umane, Voință, care după cum se vede există doar la nivel de simplă Iluzie a Vieții.

O altă mare întrebare este cum anume se face transferul de date și reprezentări de la *Cunoașterea Deschisă*, ce vine din *Starea de Fapt* a Matricei noastre, la *Cunoașterea Închisă* ce provine direct de la *Factorul Nostru Creator* și *Unic Întîmplător*?

Există un moment anume cînd cele două *Cunoașteri* se vor uni, cel puțin în sufletul ființei umane?

Trăim încă de la naștere ideea sau senzația că viitorul, odată devenit Trecut acesta ne apare ca fiind *cunoscut*, deci, ar trece din cadrul *Cunoașterii Deschise* în *Cunoașterea Închisă*.

Întîmplarea care aparține *Cunoașterii Deschise* și este simțită ca atare de către Om, ca fiind *Întîmplătoare*, în realitate NU este absolut de loc astfel.

Întîmplarea este văzută în acest mod întrucît *Cunoașterea Deschisă* nu face nimic altceva decît să-și imprime propriul său tipar în *Cunoașterea Închisă*, deci *Cunoașterea Deschisă* ca atare nu va putea fi cunoscută Niciodată de către Om.

Cu toate acestea acestui Element Omul i-a dat numele de *Întîmplare* tocmai pentru că nu poate să o explice.

Întîmplarea nu are o explicație plauzibilă decît la nivelul de *fapt împlinit* și Niciodată înainte de acesta.

Expresia de genul “pur și simplu întîmplător” nu face nimic altceva decît să reflecte neputința omului de a înțelege acest tipar lăsat de către *Cunoașterea Deschisă* în cadrul sufletului său și mai mult decît atît al amprente sale din această viață, dominată de *Cunoașterea Închisă* a lumii sale.

De ce am spus al amprente sale din această viață? Deoarece *Existența* este aceea care și-a pus prima amprentă asupra Omului, ca acesta să existe în felul în care apare zăgrăvit de către propria sa *Iluzie a Vieții*.

După Moarte Omul își va lăsa amprenta karmei sale pentru a fi preluată de un alt Univers, care-i va da înfățișarea propriilor sale legități.

La fel se întâmplă și în cazul *Destinului*. Pentru că nu poate să îl explice, Omul îl atribuie inexplicabilului, acelui “este dat”, deci totodată și unei puteri supranaturale față de care acesta nu se poate împotrivi.

La fel ca și Întîmplarea, *Destinul*, este un tipar al *Cunoașterii Deschise* imprimat în *Cunoașterea Închisă*. Omul pe parcursul Vieții sale nu percepe Destinul și Întîmplarea decît ca ceva “dat” întîmplător, inexplicabil ca origine, deci ca și cauză, întrucît nu cunoaște *Cunoașterea Deschisă*, dar explicabil ca efect, “ce este dat” întrucît poate vedea cum s-a imprimat tiparul *Cunoașterii Deschise în Cunoașterea Închisă accesibilă Omului*.

Atunci ce anume este *Întîmplarea*, dar *Destinul*?

În realitate *Întîmplarea* nu definește un lucru sau un fenomen *întîmplător*, deoarece *unicul întîmplător este Factorul Creator!*

De ce Omul vede acest fenomen ca Întîmplător? Doar pentru că aparține *Cunoașterii Deschise*?

În primul rînd pentru acest deziderat iar din punct de vedere structural vedem că Întîmplarea creează o joncțiune cu Noțiunea care-L definește pe *Factorul Nostru Creator și Unic Întîmplător*.

Acest lucru înseamnă că Întîmplarea este o noțiune a *Cunoașterii Deschise* care îl semnifică parțial pe Factorul Creator.

Prin urmare, ceea ce îl definește parțial pe *Factorul Creator în cadrul Cunoașterii Deschise* este perceput în cadrul *Cunoașterii Închise* drept Întîmplare. În schimb *Factorul Creator este un Creator*, deci un **DESTINATOR! Noțiunea de creație a Cunoașterii Deschise este percepută de către Cunoașterea Închisă ca fiind Destin.**

Astfel prin *Destin și Întîmplare*, putem să înțelegem: *Factorul Creator și Unic Întîmplător. Destinul și Întîmplarea sînt fața Factorului nostru zăgăzită de către Cunoașterea Deschisă a Stării de Fapt în Cunoașterea Închisă ce ne este dată nouă de către acesta. Factorul Nostru Creator este Unic Întîmplător, deci numai El este cel care poate fi Întîmplător și nimeni sau nimic altceva.*

De ce este Unic Întîmplător? Pentru că doar El s-a Întîmplat pentru infinitatea Lui de lumi și Universuri, restul este Creat cu o anumită Destinație.

Cum s-a Întîmplat? Prin determinarea Factorului Primordial, care pentru a se determina TREBUIA să determine infinitatea de Mari Creatori și Unic Întîmplători. Doar acești Mari Creatori pot avea rangul de Întîmplător întrucît au dat prima **Destinație** infinităților de Universuri ale Lor. **Prin Destinație înțelegîndu-se primul efect pe care îl are o anumită cauză.**

Factorul Primordial nu a dat o anume Destinație Marilor Creatori, în momentul prim al Creației, întrucît aceștia s-au format odată cu prima conștientizare a Factorului Primordial, atunci cînd a spus “EU” și s-a determinat că fiind Finit față de Infinitatea Marilor Creatori și Unic Întîmplători. Aceștia fiind determinați doar o singură dată la fel ca și Factorul Primordial, și odată cu acesta. De aceea sînt Mari Creatori și Unic Întîmplători!

Abia pe urmă au intervenit Destinațiile datorită Stării de Fapt ale Cunoașterii Deschise care s-au suprapus peste Cunoașterile Închise ale Infinității de Mari Creatori și Unic Întîmplători. Coaxialismul se definește tocmai prin aceste suprapuneri ale Cunoașterii Deschise pe Cunoașterea Închisă.

Întotdeauna doar cel de dinaintea primei destinații poate deveni întîmplător.

3

Niciodată viitorul nu va deveni Trecut precum Niciodată trecutul nu va deveni Viitor. În realitate dimensiunea temporalității nu “curge”, întrucât nu există un Prezent. Prezentul este o simplă frontieră dată de *Iluzia Vieții* despre care nu se poate aprecia nimic. Câte fracțiuni de secundă reprezintă prezentul în mintea unui Om? Dar în realitate? Unde se revărsă viitorul spre Trecut? Nicăieri. Odată ce această frontieră este una pur iluzorie, dar totuși pilonul de bază al Iluziei Vieții, nu putem vorbi despre eterna scurgere a timpului. Viitorul este același Trecut sau trecutul același Viitor, într-un cuvânt ambele sînt una și aceeași Dimensiune, și anume temporalitatea. Cu toate acestea pentru a cunoaște Omul va fi nevoit să “creadă” cu obstinație în această “curgere” altfel își pierde *obiectul* existenței sale: *Iluzia Vieții*, în care constă *adevărata esență* a Omului. Dacă Omul s-ar depărta de Iluzie s-ar depărta de el astfel ar fi nevoit să accepte în locul Existenței, Nonexistența.

Niciodată *Cunoașterea Închisă* nu va trece în *Cunoașterea Deschisă* sau invers. Dacă s-ar întâmpla aceasta *Factorul Nostru Creator și Unic Întîmplător* ar dispărea odată cu toate lumile lui.

Destinul și *Întîmplarea* vor rămîne pe vecie necunoscute ființei umane chiar dacă aceasta are falsă impresie că *Destinul* ce a aparținut unui Viitor cîndva, care acum este Trecut, a ajuns istorie și este cunoscut! *Destinul* alături de *Întîmplare* este *inversul* esenței Omului, aparține Nonexistenței și implicit: *morții*.

Istoria nu este un Destin învechit, iar viitorul Niciodată nu devine Trecut!

Este o mare iluzie, este *Iluzia Vieții*. Trecutul în realitate este același ca întotdeauna, și ca cel prin care va călători ființa umană precum la fel și viitorul. În schimb Niciodată *Destinul*!

Ființa crede că trece din Viitor spre Trecut doar din cauza Liberului Arbitru, ce-i dă falsa Iluzie a Vieții că posedă o anumită voință. Nimic mai fals! Ființa nu face altceva decît să se afle într-un interval privind cu fața către *Cunoașterea Deschisă*, *Destin*, *Întîmplare* și deci Viitor, și cu spatele la *Cunoașterea Închisă și Trecut*, iar toate acestea în Timp, deci în dimensiunea temporară, ce-i creează *Iluzia Vieții* de Liber Arbitru. Liberul Arbitru NU există!

Astfel Timpul în alte Universe poate avea cu totul alte conotații pentru ființele care trăiesc acolo, cum ar fi Spațiu, sau orice altceva, încît nici măcar nu ne putem închipui. La fel și spațiul. Ce altceva este Ființa umană decît un crîmpei din *Cunoașterea Închisă* a Factorului Creator și Unic Întîmplător?

De ce aparține *Cunoașterii Închise* și nu *Cunoașterii Deschise* ființa Umană? Pentru simplul fapt că dacă ar aparține *Cunoașterii Deschise* și-ar cunoaște viitorul, *Destinul* și *Întîmplarea*, ceea ce nu o poate face.

Cunoașterea Deschisă lasă oportunitate elementului care raționalizează sau *elementului raționalizator* cum este Omul de exemplu, chiar dacă *Iluzoriu*, să discearnă și celălalt sistem în care se află elementul comparabil cu *Existența* sa, respectiv *Nonexistența* în acest caz.

În schimb ființa umană stă cu fața către acestea, nu pentru că odată și odată ar putea să le cunoască și odată cu această cunoaștere să și le însușească, ci pentru faptul că numai astfel *poate primi o identitate proprie față de cunoscut*.

Cunoscutul ființei umane ar dispărea într-o clipă dacă nu s-ar raporta într-una la *Necunoscut*.

Această raportare provine de la *Însuși Factorul Creator și Unic Întîmplător*, și de la *Factorul Primordial*.

La începutul aceluia "odată" "Factorul Primordial, s-a delimitat de Factorii Creatori și Unic Întîmplători prin raportarea Sa față de aceștia. Astfel întreaga istorie este nu numai Trecut în realitate, dar mai ales Viitor. Viitorul pe care-l simțim că vine, se apropie de noi cu pași mai mult sau mai puțin repezi, este de fapt tot trecutul nostru, întrucît adevăratul Viitor dacă ar fi existat ca atare nu l-am fi putut desluși Niciodată.

Atunci se pune întrebarea de ce anume ne apare *ca și Viitor propriul nostru Trecut*? Oare nu era mai bine dacă ar fi existat o altă reprezentare ideatică a ființei umane?

Această entitate care este ființa umană se află în plin flux informațional universal, în acest flux făcînd parte *Cunoașterea Închisă a Marelui Creator și Cunoașterea Deschisă a Stării de Fapt a Matricei noastre*.

Pentru ca să ne imaginăm mai bine acest flux, ar trebui mai întîi să avem reprezentarea unui fluviu, care curge la vale, printre meandrele nisipoase bătute de arșița soarelui. Știm, sau astfel avem axată *Iluzia Vieții* că "apa" fluviului este formată din particule de mîl, alte substanțe și în primul rînd apă.

Să ne imaginăm acum fiecare astfel de particulă care nu este apă că ar aparține *Cunoașterii Deschise*, deci *Stării de Fapt*, iar apa ar aparține *Cunoașterii Închise* deci, Factorului Creator și Unic Întîmplător. Chiar dacă acest fluviu curge, către un anumit Viitor, Viitor care este de regulă un ocean, atomii de apă se vor raporta mereu în curgerea lor celorlalte substanțe, cu care vor reacționa formînd o substanță omogenă.

Imaginați-vă că "celelalte" substanțe sînt *Destinul, Întîmplarea și Viitorul*. Oare acestea nu curg în același timp cu particulele de apă care sunt sufletele, îndreptîndu-se *ÎMPREUNĂ* către un Viitor?

Viitorul să curgă către Viitor? Oricît de curios ar părea acesta este de fapt Adevărul. Întrebarea care urmează este care Viitor? Răspunsul devine: Doar, *Trecutul*! O altă întrebare este: care *Trecut*? Răspunsul este: *Nici Unul*!

Mai mult decît atît odată ajunse în ocean acestea nici măcar nu vor mai curge undeva, și atunci? Conștiința omului este caracterizată de cunoaștere, *cognitiv*, voință, *volitiv* și afecțiune, *afectiv*. Care este de fapt adevărata definiție a Conștiinței individuale a ființei umane? Dacă luăm Cunoașterea, ne dăm seama că aceasta este un vis, pe care-l trăim de la naștere la Moarte, ce anume cunoaște ființa umană? Mai precis aceasta se zbate între *Cunoașterea Închisă* a Marelui Său Creator și *Cunoașterea Deschisă* a *Stării de Fapt*.

Dacă ne uităm cu atenție chiar și această structuralizare filosofică ține seama de o oglindire a sufletului meu într-o lume ideatică dar care se axează pe o anumită Logică. La început e *Factorul Primordial*, care prin *Instinct* determină prima conștientizare de sine, pe urmă *Factorii Creatori sau Marii Creatori*, urmează *Factorul Nostru Creator care determină pe baza Adevărului Absolut și al Cunoașterii Absolute. Gîndul Pur, care la rîndul lui va determina Persoana, pe urmă Personalizările, Noțiunea, Universele, lumile, etc.*

Dacă privim mai cu atenție observăm că odată definită Persoana în urma unui Gînd structuralizat pe *Adevăr și Cunoaștere* aceasta se va Personaliza într-o infinitate minus Una de Elemente care sunt părțile sale, și fiecare astfel de Element primește o anumită noțiune odată ce este reflectat în aceasta. În schimb Noțiunea este Oglinda în care se reflectă Persoana, și care-i dă fiecărei părți din aceasta, părți care sunt personalizările, un anumit Înțeles. Acesta este momentul cînd se naște Iluzia, prin oglindirea Persoanei. Tot acest tablou nu face altceva decît să reflecte propriul meu tablou interior, dar și al Omului în general, de fapt una dintre urmele lăsate de Adevăr, la care am încercat să ajung pe baza logicii.

Fiecare Om va înțelege că orice Cunoaștere de sine se va realiza existînd mai înainte elementul ce trebuie Cunoscut, Element care aici este Persoana, dar că întotdeauna un singur Element nu este de ajuns pentru a determina un fond de cunoștințe, decît pentru a putea determina, o singură noțiune a acelu Element. Atunci apar, logice, Elementele care compun acest Întreg, ce reprezintă Persoana și care se reflectă împreună cu aceasta ce este Întregul în propria lor Oglindă care este Noțiunea.

Acesta este primul act de Conștientizare, și unica modalitate că logica Omului ce aparține acestei lumi să poată zugrăvi tabloul conștientizării cu Elementele structurale esențiale. Mai mult decît atît, Persoana devine unul din Elementele Cunoașterii Închise, alături de Factorul Nostru Creator, de *Adevărul Absolut*, *Cunoașterea Absolută*, *Gîndul Pur*; etc. Totodată Persoana va fi cea care prin Personalizările sale va multiplica acest fond universal al Cunoașterii, prin Conștientizare, multiplicîndu-l la nesfîrșit. În schimb responsabilă de Conștientizare rămîne în primul și primul rînd Noțiunea, care este Oglinda tuturor și care se va regăsi reflectată pînă și în *Factorul Vieții*.

Ce anume a determinat calitatea de *Oglindă* începînd de la cele mai superioare forme Ierarhice? După cîte se vede aceasta se regăsește doar la nivelul *Factorului Nostru Creator*. La nivelul *Factorului Primordial*, al *Cunoașterii Deschise*, nu are loc acest fenomen. Calitatea de Oglindă este un fenomen întrucît se supune legității de a reflecta. Astfel reflectarea este Noțiunea de bază care o caracterizează, ceea ce înseamnă că și calitatea Noțiunii a fost, este și va fi etern: reflectarea.

Astfel calitatea de *Oglindă* apare ca o consecință a apariției Persoanei, deci un Întreg care este structuralizat în Personalizări, deci al elementului în Elemente, din cadrul Factorului Nostru Creator. Acest fapt ne trimite la celelalte Elemente care au precedat Persoana, și sunt *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută*, deci *Gîndul Pur*. Acest lucru înseamnă că, *Gîndul Pur* prin *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută* a Gîndit Persoana cu Personalizările sale, dar nu și *Oglinda* care este Noțiunea și Conștientizarea prin aceasta?

Odată Gîndita Persoana, Ea a fost Conștientizată de către *Gîndul Pur*. Cum? Prin reflectarea *Adevărului Absolut* în *Cunoașterea Absolută* și al acesteia în *Adevărul Absolut*, unde fiecare a avut calitatea de *Oglindă* față de opusul său, întrucît *Adevărul* Neoglindit în Cunoaștere și invers Cunoașterea Neoglindită în Adevăr se anihilează pe sine în calitate de Element.

În schimb *Gîndul Pur* este cel ce a determinat prin Conștientizarea Persoanei și a Personalizărilor acesteia, Noțiunea, deci *Oglinda*. *Gîndul Pur* este o *Oglindă* în Sine întrucît tot ce Gîndește devine o *Oglindă*, deoarece Conștientizează și Cunoaște. *Oglinda* prin excelență se definește prin transformarea Conștientizării în Cunoaștere. Nu există Gînd fără Conștientizare. Chiar dacă simplificînd spunem că Persoana a determinat Noțiunea lucru cît se poate de real, numai că rădăcina acestei determinări vine de mai sus.

Astfel putem atribui Cunoașterii, Oglinda și Necunoașterii, Elementul. Elementul devine Cunoscut abia după ce se reflectă în **Oglindă**.

Dar la nivelul Cunoașterii Deschise ce provine din Starea de Fapt, putem atribui acest principiu al Cunoașterii care este Oglinda? Este acest principiu general valabil sau doar la nivelul Factorului Nostru Creator?

Cunoașterea Deschisă se definește prin Elementele Stării de Fapt, primul fiind Instinctul care după cum am spus este primul Element definit de Starea de Fapt și care devine Conștientizat de către Factorul Primordial prin acel “EU”, adică Conștientizarea de Sine. Odată ce este Conștientizat, această Conștientizare este în consecință rezultatul unei reflecții a Instinctului, în propria sa *Matrice*, în propriul său *Scop*!

Deci este o regulă general valabilă, reflectarea elementului pentru a se putea Conștientiza. Omul poate Conștientiza Elementele Stării de Fapt preluate de Factorul Nostru Creator și *Ierarhia* Sa, chiar dacă în urma Conștientizării nu le Cunoaște Esența, cum se întâmpla cu Elementele Cunoașterii Deschise. Cunoașterea Deschisă este reprezentată cu adevărat de marele Necunoscut în sufletul Omului.

Dar să recunoaștem, însă **faptul că știm despre acel Necunoscut că există, el devine un Cunoscut și participă în mod nemijlocit la procesul de Conștientizare și Cunoaștere.** Astfel și Necunoscutul Cunoașterii Deschise provenit din Starea de Fapt a Matricei face parte din procesul Cunoașterii și bineînțeles al Conștientizării. Chiar și Stările de Fapt sînt caracterizate de propriile lor Amprente care se reflectă la fel de bine ca și Ampretele Cunoașterii Închise ale Factorului Nostru Creator în Existență, Ființă și mai apoi în Factorul Vieții, pentru ca acestea să devină cunoscute.

4

Tot ceea ce visează omul că știe, face parte numai din *Cunoașterea Închisă* chiar dacă se raportează mereu la *Cunoașterea Deschisă*. Astfel ființa umană este un simplu vis al propriului său Creator!

Luînd următorul termen din definiția Conștiinței și anume volitivul. Voința. După cum am mai spus adineaori, omul trăiește în Prezent. *Prezentul* la rîndul său este o frontieră *imaginară* între trecutul ce aparține *Cunoașterii Închise* și viitorul, Cunoașterii Deschise, care se reflectă în conștiința Omului sub formă de Necunoscut. Aici trebuie să facem o paranteză și anume tot ce se reflectă este Conștientizare deci Cunoaștere! Astfel pentru Om și Necunoscutul este tot o formă de Cunoaștere, despre care știe că nu poate fi cunoscută dar nu că nu ar Exista! Adevăratul Necunoscut este cel care nici nu Există și nici nu aparține vreunui tip de Cunoaștere și cu toate acestea este de ajuns să vorbești despre El și să-i dai ființă! Pentru Om, Necunoscutul este vâlul *Cunoașterii Deschise* care se așterne peste gîndurile și aspirațiile sale. *Cunoașterea Deschisă* este *Oglinda* în care se reflectă Cunoașterea Închisă a cărei esență o poate dobîndi Omul. Dacă s-ar reflecta *Cunoașterea Deschisă* în cea Închisă, atunci Omul ar Cunoaște și Conștientiza Esența Cunoașterii Deschise rămînînd cealaltă un mister, cum se întâmpla de fapt dar la nivel inversat.

Întrebarea care se pune este de ce anume poartă tocmai Cunoașterea Deschisă calitatea de *Oglindă* și nu Noțiunea sau *Factorul Vieții*?

Factorul Vieții este cel responsabil cu reflectarea în rîndul tuturor organismelor vii care "sînt". Fiecare organism viu are o Dimensiune a Vieții. Aceasta este rezultatul reflectării Amprentei Omului în Factorul Vieții, imediat după ce aceasta s-a reflectat în Existență și Ființă. Primind Dimensiunea Vieții, Omul Conștientizează și Cunoaște prin aceasta. De aceea o atribuie în mod greșit ca fiind: suflet. Sufletul fiind în realitate Amprenta sa. Asupra acestei Dimensiuni a Vieții se răsfrîng neconținut o ploaie de Elemente formată atît din Elemente ale Cunoașterii Închise cît și Elemente ale Cunoașterii Deschise. Datorită faptului că Dimensiunea Vieții cît și Factorul Vieții din care face parte este un Element în sine al Cunoașterii Închise atunci va reflecta Cunoașterea Închisă unica pe care o va putea Cunoaște și Conștientiza în Esența sa, lăsînd Cunoașterea Deschisă să poarte acest rol de Oglindă, în conștiința Omului sau a organismului viu.

Există o frontieră între Viitor și Trecut în Prezent?

Nici măcar această frontieră imaginară nu există, întrucît viitorul omului este tot propriul său Trecut, ce devine o simplă abstractizare cu numele de Timp.

Adevăratul Viitor, alături de Destin și Întâmplare nu le va cunoaște Niciodată, ele aparțin Non existenței, opusului nostru neutru: *Morții!*

Prezentului iluzoriu și imaginar îi aparține Liberul Arbitru. Liberul Arbitru este cel care determină voința omului, întrucât atunci când cineva dorește să întreprindă o anumită acțiune se va raporta mereu Liberului Arbitru. Cum, unde, cât, etc; să întreprindă acea acțiune.

Odată ce prezentul și Liberul Arbitru nu există, înseamnă că nu există nici voința. A mai rămas del de-al treilea termen și ultimul care mai este înglobat în conștiința umană și anume *afectivul*.

Afectivitatea este o caracteristică a omului de a iubi sau de a urî.

La baza afectivității stă *Cunoașterea Închisă* a Marelui Nostru Creator și Unic Întâmplător.

Dacă iubim pe cineva sau ceva nu o putem face conștienți "*acum*", pe Viitor, etc. Astfel afectivitatea nu poate aparține *Cunoașterii Deschise*.

Prin urmare afectivitatea este cel mai apropiat de realitate Element care face parte din conștiința umană.

Prin urmare *Conștiința Umană poate fi definită ca fiind alcătuită din cognitivul imaginar, volitivul la fel de imaginar și afectivul real!*

Iar ca definiție Conștiința ar fi: Totalitatea iluziilor cognitive și volitive, dar a para-realității sentimentelor caracteristice individului pe o anumită treaptă a dezvoltării sale. Am folosit termenul de para-realitate a sentimentelor, întrucât chiar dacă iubirea este reală, noi ajungem la ea prin Cunoașterea iluzorie.

UNICUL LUCRU ADEVĂRAT DIN VIAȚA UNUI OM ESTE IUBIREA!

În această stă adevăratul sens al vieții. Ne naștem pentru a iubi. De aceea oamenii care nu iubesc îndeajuns în viață trăiesc degeaba. Cei mai fericiți sînt cei care și-au aflat sufletul pereche. Acei oameni pot afirma că Existența lor în această lume este una împlinită. Nici un alt bun nu poate fi comparat cu adevărata iubire. Oricît de mulți bani ai avea sau alte măriri, dacă nu iubești cu adevărat nu ești o persoană împlinită.

Banii sunt unul dintre cele mai rele și inumane mijloace pe care le desfășoară istoria în fața Iluziei Vieții. În ei este înglobată suferința, durerea, umilința, deznădejdea și alte asemenea lor care tind să sustragă ființa umană de la adevăratul sens al existenței sale pe acest pămînt, înstrăinînd-o și mai mult de sine.

Omul este cu atît mai străin de sine însuși cu cît se depărtează de adevăratul sens pentru care a fost creat și care este iubirea, unica fărîmă adevărată din Factorul Creator și Unic Întâmplător, care ne-a fost dată nu numai nouă ci parte din noi, și chiar mai mult decît atît, numai prin iubire să putem fi noi înșine.

De aceea Factorul omului este IUBIRE!

Atît de mult ne-am îndepărtat de IUBIRE încît atunci cînd întîlnim cu adevărat o persoană față de care simțim acel "ceva", ne este aproape imposibil să explicăm de unde anume vine acel sentiment care uneori ni se poate părea chiar frustrant, de parcă nu ne-ar aparține nouă ci unei alte persoane: străinului din noi. Este cît se poate de adevărat. Străinul din noi ne este mult mai apropiat decît ne sîntem noi înșine nouă, fiindcă acest Străin, este mult mai puțin atrofiat de către *Iluzia Vieții*, acest Străin din noi este acea fărîmă din conștiința noastră individuală care este afectivul, curat și nepătat de cognitivul și volitivul fals.

Ideal ar fi fost ca omul să poată trăi doar cu propriul său afectiv care să-i țină loc și de cognitiv dar și de volitiv, sau chiar să le arunce pe celelalte două înapoi în hăul creației.

Era mai bine, dar poate că odată și odată Edenul uman era chiar afectivul ridicat la rang suprem, care ținea loc și de cognitiv dar și de volitiv.

Sunt de părere că celelalte două Elemente au apărut odată cu dorința de “emancipare” a omului, când ființa sa mereu în căutare de nou și inedit, s-a trădat pe sine, devenind sclavul propriei sale Iluzii a Vieții, escamotînd pînă la absurd iluzoriul cognitiv și afectiv în dorința la fel de falsă de a deveni propriul său stăpîn. În acest lucru stă de fapt PĂCATUL ORIGINAR la OM, care de fapt are o rădăcină mult mai adîncă.

5

Cum poate ființa umană scăpa de acest păcat? Doar încercînd să se regăsească pe sine, să-și afle fiecare om *Străinul* din el, să se *împrietenească* cu acesta.

Oricum, omul are doar două posibilități în această lume cu logică bivalentă, și anume, ori să se îndrepte din nou către edenul afectiv din sînul căruia s-a desprins, ori să se autodistrugă, întrucît toate celelalte Elemente *opuse străinului* din om îl vor duce mai repede sau mai tîrziu spre pierzanie.

Cu toate acestea viitorul Omului, chiar dacă în realitate nu există decît în *Iluzia Vieții* este ca acesta să devină un demiurg al unor noi Universe al unor noi lumi, la fel ca un magician în ziua de azi. Sunt de acord că fiecare Gînd al Omului se reflectă în fondul universal lăsînd o anumită Amprentă care va dezvolta noi și noi aplicații, despre care Omul nu este conștient. În schimb, odată cu revenirea capacității de procesare a datelor a creierului uman, și posibilitatea ca acesta să lucreze la întreaga sa capacitate și nu la doar două procente, printr-o dezvoltare tehnologică uimitoare, Omul va putea ajunge în faza de Biovirtualism, cum l-am denumit în *The Origin of God*.

În cadrul Biovirtualismului, Omul va fi capabil să realizeze sisteme biologice provenite pe cale virtuală. Aveam în acea carte un fragment în care fiind condus de Lumină Divină, undeva în cea mai dezvoltată societate pe care o poate dezvolta Omul, am fost dus pe un cîmp eminamente gol. Acela era de fapt unul dintre cele mai aglomerate locuri din acea localitate! La început am rămas total nedumirit pînă cînd în fața mea își făcu apartia interiorul unui restaurant la care luau masa niște tineri. Unul dintre aceștia își schimbase îmbrăcăminte într-o fracțiune de secundă exact ca într-o vrajă.

Atunci am Înțeles că prin *Biovirtualitate* fiecare Om va putea să-și proiecteze Universul dorit și mai mult decît atît acel Univers să devină REAL, bineînțeles supus tot Iluziei Vieții! Poate că și planeta noastră este visul său proiecția biovirtuală a unui astfel de OM! Oricît de fantezist poate părea azi acest mod de a exista, el aparține posibilității Omului. *Biovirtualismul*, este faza cea mai dezvoltată la care poate ajunge ființa umană. Care ar fi sistemul social al unui Om aflat într-o societate capabilă de a dezvolta *Biovirtualismul*?

Cred cu tărie că sistemul social cel mai dezvoltat pe care-l poate crea ființa umană este *Spiritualismul*. Societatea *spiritualistă* va fi o societate bazată pe valori spirituale care la rîndul lor le vor întregi pe cele morale. Omul din faza spiritualistă nu va mai fi un animal acaparator plin de invidie și egoism gata să-și devoreze adversarul, creîndu-și prin aceasta și propria sa groapă, ci, odată cu evoluția capacității de procesare a datelor în creierul său, Omul va trece de egoism, crimă, furt, lene, invidie, adulter sau alte și alte rele la opusul acestora. Omul nu va mai fi un acaparator de bunuri ci un distribuitor. Nu va mai fi nevoie de legi care să-i interzică Omului anumite proprietăți și bunuri pentru că acesta va fi în măsură să dețină prin propriul său autocontrol doar atît cît are nevoie. Prin excelență societatea *Spiritualistă* va fi una de *sorginte socialistă*, dar nu un *socialism forțat*, menținut cu bîta, ci unul realizat printr-un consens între

suflete. Ce este un sistem social? Reflectarea fiecărui individ la nivel social. Aceasta dă culoarea sistemului social. Cine sînt cei dornici de înavuțire, ce dezvoltă capitalismul în fostele state socialiste? Cei care sunt capabili să calce peste viețile atîtor și atîtor oameni fără nici o remușcare, cînd și-ar putea cîștiga pîinea în mod cinstit, exploatîndu-i pe semenii lor, furîndu-i sau șantajîndu-i ca urmare a afilierii la anumite grupuri de interese. Cei cărora le trebuie mult mai mult decît necesar pentru a-și duce zilele. Cei leneși, corupți, criminali, egoiști, hoți, etc; care își clădesc legi ca să le apere furtul și lăcomia. Au construit o nouă morală unde nu cel cinstit este de lăudat ci cel bogat care a reușit să fure, să devalizeze bănci, să ducă la sapă de lemn atîtea familii. Care sunt cele mai dezvoltate state capitaliste și prin ce mijloace sînt acestea atît de dezvoltate? Fiecare își poate răspunde singur.

Unde s-a ajuns azi, în urma prăbușirii sistemului socialist după așa zisele revoluții sau lovituri de stat care au dat jos sistemul național sclavagist autodenumit: socialism, de către cei care clădeau cîndva sclavagismul cu nume de socialism, deveniți capitaliști destoinici peste noapte?

Este adevărat că Lipsa de libertate a dus la căderea sistemului socialist, dar este la fel de adevărat că această lipsă de libertate nu s-a datorat socialismului ci celor care și-au bătut joc de socialism.

Nu socialismul este cel care interzice libera circulație a persoanelor și nici faptul de a nu fi ales un nou președinte la fiecare patru ani de exemplu. Îngrădirea liberei circulații, a liberei exprimări, punerea de domni pămînteni pe viață a transformat idealul socialist în cea mai cruntă și violentă dictatură pe care a cunoscut-o omenirea vreodată. *Această dictatură nu era cîtuși de puțin socialism ci un sclavagism de tip naționalist, forțat.* Acest sclavagism naționalist s-a datorat celor care au întinat numele socialismului, folosindu-se în mod samavolnic de acesta. Cine au fost aceștia? Sunt binecunoscuți de către istorie.

În adevăratul socialism nu trebuie acceptată ideea de a fi un președinte mai mult de o singură legislatură. Nu trebuie permisă sub nici o formă îngrădirea dreptului de liberă circulație și nici cel de liberă exprimare. Marea greșeală care s-a făcut s-a datorat în primul rînd conducătorilor care odată vîzîndu-se în funcții nu le-au mai lăsat devenind domnitori aleși pe viață. De aici au pornit toate relele. Este mai bun capitalismul?

O societate în care învinge cel lipsit de scrupule, pe căi știute de toată Lumea? Sau o societate în care averile se moștenesc, în care poți fi oricît de idiot, dacă ai bani și plătești pe cineva să-ți conducă fabricile în care atîția sclavi trudes din zori și pînă-n seară pentru distracția ta. Mai devii și respectat pe deasupra, fără să mai vorbim de faptul că legile sînt făcute pentru cei săraci, care nu au bani pentru tot felul de jonglerii avocățеști. Acesta este adevăratul capitalism. Se invocă “inteligența” celor care ajung să devină patroni. Oricine cunoaște faptul că nimeni nu va putea cumpăra o fabrică cu un salariu. În fostele state socialiste, se știe cum unii au făcut averi uriașe peste noapte furînd statul.

Mulți invocă superioritatea capitalismului față de socialism prin faptul că socialismul ar fi clacat economic.

Nu este cîtuși de puțin adevărat. Nu socialismul a clacat economic, ci sclavagismul naționalist al domnilor pămînteni care au ținut sutele de milioane de sclavi în foamete și tot felul de îngrădiri pentru a nu le scăpa puterea din mîna.

Pentru aceștia era mai importantă puterea și menținerea dictaturii decît creșterea economică adevărată, îngrădind orice **Liberă Inițiativă**. *Socialismul adevărat se definește tocmai prin Libera Inițiativă, pe care o poate avea orice individ, în absolut orice domeniu de activitate. În sclavagismul naționalist zis socialism, orice Liberă Inițiativă era din fașă*

îndepărtată, pentru că nu se pune accentul pe realizarea individuală ci doar pe aceea realizată în comun, pentru a se putea disemina adevăratul inițiator, care prin realizările sale ar fi putut știrbi ordinea ierarhică a pleiadei de șefi, în realitate niște lingăi falși ai dictaturii, folosiți să o lustruiască pe aceasta.

Adevăratul socialism trebuie să pună accentul în primul rînd pe Libera Inițiativă individuală, dar să lupte pentru ca această Liberă Inițiativă să nu aducă prejudicii altor membri ai societății socialiste. Recunosc că în realitate Libera Inițiativă la fel ca și Liberul Arbitru sunt o mare Iluzie, făcînd parte din Iluzia Vieții, dar ea trebuie respectată ca atare, și nu înfierată cu bîta cum s-a făcut în Trecut, chiar dacă aceasta presupune strîngere de capital. Evoluția societății pleacă în primul rînd de la Libera Inițiativă.

De aceea a cîștigat capitalismul, tocmai datorită liberei inițiative. A avea liberă inițiativă nu înseamnă că prin aceasta ești obligat să deții fabrici sau viețile atîtor oameni. Deocamdată Omul nu poate înțelege cum poți să ai Liberă Inițiativă dar să nu-ți dorești bani, putere și tot felul de foloase prin care chiar dacă acestea aduc prejudicii altor membri ai societății ele sînt binevenite. Sunt binevenite pentru că Omul este străin de el însuși.

*Capitalismul este o dictatură la fel de feroce ca și sclavagismul naționalist doar că diferența față de acesta stă în faptul că **pasează opresiunea** de la nivelul statului la cel al patronului, iar muncitorul are posibilitatea de a **alege, între un patron sau altul**, posibilitate pe care așa zisul stat socialist nu i-a dat-o, și mai mult decît atît, îi dă șansa Omului de a **SPERA** că într-o zi și el ar putea ajunge un patron, făcîndu-l în mod fals să se considere **Liber**. De ce **patron**? Oricît de dureros este și oricît de ascunse sînt cauzele care duc la acest nume, ele sunt, egoism, crimă, dorință de putere, lăcomie, ș.a.m.d. Aceste sentimente îl fac pe Omul actual să se simtă Liber. A înfrîna cu forța astfel de sentimente înseamnă să instaurezi dictatură, lăsînd că ele să se reflecte la rîndul lor în dictatură sub tot felul de samavolnicii. Prin urmare nu se realizează nimic altceva decît o dictatură menținută tocmai prin aceste rele care se întorc împotriva relelor Omului, sporind imaginea de infern. Acest lucru s-a întîmplat în fostul lagăr socialist.*

Dacă nu s-ar fi întinat ideile socialiste și ar fi fost lăsată liberă inițiativă, s-ar fi ajuns iarăși la capitalism, întrucît Omul nu era pregătit pentru o asemenea societate a viitorului! Oricît de ciudat ar părea dar capitalismul este cel care determină socialismul, iar revenirea la capitalism este cît se poate de binevenită, pentru a se putea face trecerea la socialism. Cînd se va face această trecere? *Nu se poate face o adevărată trecere la socialism peste noapte cum s-a încercat cîndva. Adevăratul socialism se va clădi abia în momentul cînd Omul va fi pregătit pentru socialism. Toate partidele de sorginte socialistă care predică aceste mărețe și minunate idei de adevărată libertate a individului nu înțeleg că pentru a deveni liber din punct de vedere social Omul va trebui să devină liber din punct de vedere individual.*

Pentru aceasta va trebui să-și regăsească Străinul din el, și să se împrietenească cu acesta. Va trebui să arunce lăcomia, invidia, dorința de putere, cît și alte rele la coșul de gunoi al propriei sale personalități pentru ca apoi să devină apt pentru a clădi adevăratul socialism.

Oricîte Revoluții din Octombrie ar avea loc, și indiferent cît de mult ar visa cei care le-ar înfăptui la aceste minunate idealuri ele ar da mereu greș atîta timp cît Omul în sine nu se va schimba devenind apt pentru un asemenea sistem. A introduce un asemenea sistem la niște Oameni care dețin și sentimente meschine nu numai sentimente pline de strălucire, este ca și cum ai forța pe cineva să poarte o pereche de încălțăminte cu cinci numere mai mică.

Drept rezultat o asemenea forțare se va putea realiza doar cu bîta. Indiferent că ne place sau nu ne place Capitalismul, aceasta este societatea naturală pe care o merităm. Vrem să-l

*schimbăm? Atunci va trebui în primul rînd să ne schimbăm pe noi. Capitalismul este imaginea sufletelor noastre privite în Oglindă. Toată mizeria lui este mizeria noastră. **Personal nu cred că vreodată Omul va ajunge la adevăratul socialism înainte de a i se permite să gîndească cu mai mult de două procente din capacitatea creierului său.***

Ce anume a făcut ca omul să-și părăsească edenul pentru care a fost creat și să se înstrăineze de el însuși pentru a ajunge în această stare de alienare și angoasă socială în care se află? Faptul că omul este prin excelență o ființă schizofrenică, dar posesor al unei schizofrenii care acceptă regula majorității care decide împotriva minorității, sau faptul că omul prin însăși Noțiunea sa de ființă tinde mereu către nou?

În primul rînd pentru a putea explica acest lucru va trebui să nu uităm că *Străinul din noi* este afectivul care a fost ascuns și uitat din ce în ce mai des, undeva în colțișoarele istorice ale sufletelor noastre primind întîietate opusul nostru. Adineori am subliniat că omul este o ființă care stă cu spatele la *Cunoașterea Închisă* a Marelui Creator și cu fața la *Cunoașterea Deschisă* a Stării de Fapt.

Această tendință de poziționare a ființei umane duce la toate nenorocirile și vicistitudinile acesteia.

Omul nu a fost conceput, nici să sufere, să se plictisească și nici să posede, ci să iubească, chiar dacă în această iubire crede într-un Viitor care de fapt este propriul său Trecut iar adevăratul Viitor este departe de a fi cunoscut vreodată.

Suntem atît de siguri că trăim într-un Univers care ne aparține încît nu ne gîndim aproape Niciodată că tot ceea ce știm că este al nostru, și care ne-a dat această dorință diabolică de posesiune nu este decît o altă mare Iluzie a Vieții.

Universul în care trăim nu este Universul nostru, ci un alt Univers. Minunata boltă înstelată, cu miliardele sale de stele, galaxii și metagalaxii, nu sunt nimic altceva decît frumusețea unui alt Univers care nu este nicidecum al nostru.

Oare cum arată Universul nostru? În ultimii ani au apărut diferite modele ale unor teorii fizice care susțin deja Existența mai multor Universuri, în Teoria Coardelor sau a Teoriei Membranei. Acestea sunt cu atît mai binevenite cu cît nu fac altceva decît să întărească unele afirmații de ale mele din această lucrare. Poate că într-o zi fizica va lucra și cu nivelele logice cum fac eu acum în filosofie dar și cu anumite Elemente pe care le folosesc aici.

I.6.CAPITOLUL VI CONȘTIENTIZAREA ȘI CUNOAȘTEREA ÎN COAXIOLOGIE # 1

Atunci, Acum și Etern, Factorul Creator și Unic Întîmplător, care este zăpada ce a nins din Sine, a Conștientizat Scopul Matricei Sale, lăsînd Prima Urmă, în Forma căreia s-a Născut, Gîndul Pur.

Absolut Totul are un Opus!

Urma este Opusul Formei și Forma Opusul Urmei!. *Urma și Forma* apar sub acest aspect doar în lumile Factorului Creator și Unic Întîmplător, întrucît în celelalte lumi ale altor Mari Creatori și Unic Întîmplători, atît Urmă cît și Forma sunt cele două: Scopul și *Ierarhia*. Pe urmă, **Factorul Creator și Unic Întîmplător**, și-a *Conștientizat*, prin *Scopul Matricei Sale* propriul Său *Echilibru* realizat de *Adevărul Său Absolut și Cunoașterea Sa Absolută*, iar *Echilibrul* a lăsat Forma propriei Urme, născînd *Gîndul Pur*.

Reprezentat matematic, *Gîndul Pur* este *Originea*, este Zero, iar *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută* sînt „plus UNU” și „minus UNU”. Această Origine care este *Gîndul Pur* a devenit tocmai fiindcă Factorul Creator și Unic Întîmplător se definește prin Echilibru.

Factorul Creator este și Unicul Întîmplător, ca Întreg.

Ceea ce este Întîmplător se raportează la Neîntîmplător pentru a putea exista și invers. Factorul Creator este UNICUL Întîmplător, care survine accidental prin Destin Anoțional și nu prin Destin Noțional previzibil. Diferența dintre cele două Destine constă tocmai în faptul că Destinul Anoțional nu poate fi previzibil deci este Întîmplător, iar Destinul Noțional este previzibil, deci Neîntîmplător. Astfel Adevărul Anoțional va reflecta imprevizibilitatea, iar Adevărul Noțional: previzibilitatea.

Fiecare Factorul Creator în parte la fel ca și Factorul Primordial va avea un Efect Primordial, al Său și numai al Său, care se săvîrșește o singură dată.

Factorul Primordial Destinează prin Scopul Matricei Sale, Efectul Său, căruia îi găsește o Destinație în *Gîndul Originar*, unde s-a format *Cunoașterea Absolută* care alături de Adevărul Absolut format dinaintea Factorului Primordial ca prim Scop al Instinctului, se realizează departajarea acestuia față de infinitate și raportarea Sa la aceasta.

Factorul Creator Destinează prin Scopul Matricei Sale, Efectul Său, căruia îi găsește o Destinație în Gîndul Pur, unde se află Adevărul Absolut în care se reflectă Factorul ca Întreg, Singular și Cunoașterea Absolută în care se reflectă, ca Infinitate, Plural pentru a clădi Echilibrul!

Destinul Anoțional ce apare dinainte de a fi *Noțiunea*, alături de Adevărul Anoțional începe să-și exercite propria sa legitate care este determinată de *Efectul Primordial*, determinat la rîndul lui de *Scop și Matrice*, născînd Prima Cauză, bazată pe Imprevizibilitate care este Destinația *Gîndului Pur* pentru care acesta se creează la sînul Factorilor Creatori. Astfel Imprevizibilitatea devine prima LEGE creată de către Factorii Creatori în forma căreia se va naște Conștientizarea.

Imprevizibilitatea este definită prin Destin Anoțional și Adevăr Anoțional. Este poarta prin care intră în lumile Factorilor Creatori *Cunoașterea Deschisă*, care stă de altfel la originea Conștientizării. Imprevizibilității i se datorează pînă și *Cunoașterea Deschisă* a Factorului Nostru Creator, cu toate Elementele care o compun, întrucît la baza acesteia se află Imprevizibilitatea. Nu ar fi fost Niciodată *Gîndul Pur* dacă nu ar fi fost Imprevizibilitatea.

Cauza pentru care Factorul Nostru Creator a determinat *Gîndul Pur*, adică propriul său Adevăr Absolut și *Cunoaștere Absolută* se datorează Imprevizibilității, întrucît însuși Factorul Creator era un Element la rîndul Lui, ce posedă un Destin Anoțional și un Adevăr Anoțional.

Destinul Anoțional și Adevărul Anoțional sunt cele care au stat la originea Conștientizării și Cunoașterii, întrucît Conștientizarea Factorului Creator s-a produs odată cu determinarea Sa de către Factorul Primordial, dar aceasta ar fi avut cu totul alte rezultate dacă nu și-ar fi lăsat propria sa Amprentă în Destinul Anoțional, în care ar fi lăsat o Urmă care este Prima Conștientizare a factorului Creator.

Această Conștientizare urma să devină *Cunoaștere* doar dacă se reflecta într-un Element Oglindă. Cine altcineva putea ține loc de Element Oglindă, decît Adevărul Anoțional? Astfel s-a născut *Cunoașterea Factorului Creator*.

Odată cu determinarea procesului de Cunoaștere, a apărut Gîndul Pur ce definea în cadrul său Adevărul Absolut al Factorului Creator și Cunoașterea Absolută a acestuia. Gîndul Pur este Dual în Echilibru.

Reflectarea Factorului Creator în Gîndul Pur a determinat Persoana. Astfel apare prima delimitare a Conștiinței de Sine față de Creatorul Său. Persoana este un Întreg iar orice Întreg, prin Esența lui, are și o structuralizare a sa. Astfel structuralizarea sa sînt Personalizările Infinit minus Unu ale Persoanei. Suma acestor Personalizări a determinat Oglinda Persoanei care este Noțiunea, în care se vor reflecta fiecare Personalizare la rîndul ei. Astfel orice Întreg va determina și propria sa Oglindă.

Odată cu Noțiunea se formează Adevărul Noțional și Destinul Noțional, iar Imprevizibilitatea se reflectă și ea prin cele două Elemente ale sale Adevărul Anoțional și Destinul Anoțional, în Noțiune dînd naștere Previzibilității.

Trebuie reținut faptul că deși determină Previzibilitatea, Adevărul Noțional și Destinul Noțional nu sunt Previzibile întrucît nu Previzibilitatea a fost cea care le-a determinat ci acestea au determinat prin calitățile lor Previzibilitatea, fiind Imprevizibile. Acestui aspect i se datorează Necunoscutul, Imprevizibilul, care apare în Conștientizarea și Cunoașterea Închisă din lumile Factorului Creator a Cunoașterii Deschise și elementelor Stării de Fapt pe care aceasta le produce. Iluzia apare odată cu reflectarea Persoanei și a Personalizărilor sale în Noțiune. Cauza Iluziei constă în faptul că Adevărul Noțional și Destinul Noțional nu sunt Previzibile.

Imprevizibilitatea, Destinul Anoțional și Adevărul Anoțional sînt responsabile și de „scurgerea” Adevărului Absolut și al Cunoașterii Absolute către Factorii Creatori, „scurgere” care le fac pe acestea să se afle în Gîndurile lor Pure.

2

Astfel Echilibrul Factorului Creator se definește prin determinarea unui alt *Echilibru*, acela al *Gîndului Pur*.

Gîndul Pur este dual în Echilibru, adică propriul Său Echilibru este menținut prin *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută*.

Acest fapt sugerează că și Factorul Creator este dual în Sine prin Sine ca *întreg* și *Infinit*. Deci, Gîndul Pur prin Echilibrul Său dual este contraponderea Echilibrului Factorului Creator ce se poate defini ca *Unicitate prin Sine* în diversitate prin *Scopul Său*.

Dacă Echilibrul Factorului Creator este dual înseamnă că sunt și Echilibre ale unicității, ale treimii, ale altor și altor valori, ceea ce demonstrează determinarea altor Mari Creatori și Unici Întîmplători.

Acești Factori au Echilibre bazate pe unul sau mai multe Elemente în contrapondere cu Ei! Odată ce numărul Echilibrelor crește acesta poate deveni Infinit. Factorul nostru este DUAL prin Unicitatea sa în diversitatea sa, care este Adevărul Absolut în care se reflectă ca Unicitate și Cunoașterea Absolută, unde se reflectă ca Diversitate.

Atenție însă la faptul că noi gîndim pe baza Coeficientului Logic 2. Dacă am folosi un alt Coeficient Logic, Factorul Nostru Creator nu ar mai deveni dual în Echilibru, ci Elementele care i-ar alcătui Echilibrul în acel caz ar fi egale cu numărul Coeficientului Logic! Acest lucru înseamnă că fiecare Factor Creator are un Echilibru format dintr-o infinitate minus Una de Elemente la fel cum fiecare Gînd Pur are un Echilibru format dintr-o infinitate minus Una de Elemente, astfel alături de Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută

mai sunt o infinitate minus trei de Elemente. Prin urmare Echilibrul unui Factor Creator depinde de modul de abordare a acestuia, prin utilizarea unui anumit Coeficient Logic. Dacă folosim acest mod de abordare atunci înseamnă, că fiecare Factor Creator se deosebește de celălalt prin Coeficientul Logic? Da, voi răspunde, dar doar din punctul nostru de vedere care nu putem raționaliza decât pe baza Coeficientului Logic 2, și nu pentru alte Nivele Logice cum ar fi Antilogicul sau Virtualul, sau altele, unde diferențierea dintre un Factor Creator sau altul se face pe alte criterii. Chiar și așa diferențierea unui Factorul Creator față de altul se face prin percepția simțirii și logicii noastre.

Dacă aceasta este o Iluzie și modul de diferențiere al Factorilor Creatori de către noi este tot iluzoriu. Privit subiectul dintr-un alt unghi, înseamnă că numărul Factorilor Creatori va fi egal cu Numărul Coeficienților Logici? Dacă Factorul Nostru Creator este Dual în Echilibru, atunci cei care au un Echilibru format dintr-o infinitate minus 5 înseamnă că sunt alții sau altul?

Înseamnă că Coeficientul Logic în sine este Factorul Creator? Acest lucru ne duce la raționamentul că poate fi același Factor Creator Major cu o infinitate minus Una de Elemente de Echilibru, fiecare Coeficient aparține înfinității de Factori Creatori unde fiecare posedă un Echilibru format dintr-un număr finit de Elemente, sau fiecare Factor în parte are o infinitate minus Una de Elemente de Echilibru.

Dacă ar fi ca fiecare Factor Creator în parte să posede o infinitate minus Una de Elemente de Echilibru, aceasta înseamnă că nu putem face nici o diferențiere concretă dintre doi sau mai mulți Factori Creatori atîta timp cît noi îi percepem printr-o anumită logică, întrucît toți sunt la fel, identici, iar faptul de a fi identici nu ne permite să-i diferențiem.

În schimb dacă fiecare Factor Creator este format dintr-un număr finit de Elemente de Echilibru se poate face o diferențiere logică între aceștia. Dacă fiecare Factor Creator ar avea un număr finit de Elemente de Echilibru acesta nu s-ar putea reflecta decât Coeficientului Logic egal cu numărul Elementelor de Echilibru, ceea ce ar determina că Factorul Creator este incapabil să reflecte mai mult decât logică care-l determină, adică de logica lumii noastre. Ar fi exact cu felul cum arată Dumnezeu. Oamenii vor spune că este Om, după chipul și asemănarea lor, dar dacă ar avea chip de pisică ar susține că Dumnezeu lor are chip de pisică. La fel ar fi și cu Coeficientul Logic 2.

Acest lucru este total imposibil. Odată ce putem gândi la Existența altor și altor Coeficienți Logici și Factorul Creator al lumii noastre poate face aceasta, dacă nu mult mai mult. Atunci înseamnă că este dual în Echilibru doar raportat la Coeficientul Lumii noastre și nu și la alți Coeficienți Logici unde își desfășoară Echilibrul în funcție de Coeficientul Logic, Nivelul Antilogic, Virtual, etc; cu ajutorul căruia este determinat.

Acest fapt ne duce la raționamentul că Factorul CREATOR ESTE UNUL SINGUR DAR SE RAPORTEAZĂ LA O INFINITATE MINUS UNA DE ALȚI FACTORI CREATORI. Factorul Creator are o infinitate de fete unde fiecare față se reflectă în lumile sale pe baza unui Coeficient Logic care îi aparține. Vorbind despre Factorul Nostru Creator este cumva impropriu, fiindcă corect ar fi să vorbim despre una din fetele Factorului Creator, dar pentru a simplifica cît mai mult lucrurile voi folosi în continuare:” Factorul Nostru Creator.” În definitiv fața respectivă chiar este Factorul Nostru Creator.

Alături de Factorul Creator care are o infinitate de Elemente de Echilibru mai sunt și alți Factori Creatori? DA!

Sunt și Fete care au miliarde de Elemente de Echilibru.

Cum putem determina Existența și altor Factori Creatori odată ce unul singur acoperă toate fețele necesarului Logic prin care toți ceilalți Factori Creatori ar putea fi determinați?

Alături de Unicitate în Diversitate, opuse una alteia, mai sunt și alte Elemente opuse acestor două, pînă la Infinit. Aceasta înseamnă că SUNT și alți Factori Creatori, total diferiți de fețele Factorului Nostru Creator și mai mult decît atît, diferiți de Factorul Primordial, care își raportează Unicitatea Sa la infinitatea Factorilor Creatori, unde Toți sunt Unul și Unul este în Toate. Pe acești Factori am să-i denumesc Factori Matriceali deoarece aparțin altor Matrici diferite de a noastră, unde schema de determinare a Lor este mult diferită de aceea dată de către Matricea noastră. Factorii Matriceali la rîndul lor sînt Factori Primordiali pentru Matricile lor care pot sau nu pot să dezvolte proprii lor Factori Creatori.

De data aceasta infinitatea Factorului Primordial, nu mai constă în Unicitatea raportată la Diversitate ca și în cazul Factorului Nostru, al Marelui Creator și Unic Întîmplător ci se bazează pe Infinitatea raportată la Infinitate ce rezultă unicitatea absolută a infinității.

Prima dată era *Scopul Matricei* Factorului Primordial. Scopul Matricei fiind Forma în Urma căreia urma să se definească Factorul Primordial ca și Cunoaștere de Sine.

Instinctul este Forma care astupă urma Scopului Matricei fiind prima Stare de Fapt.

Scopul Matricei nu avea inserat în el *Adevărul Absolut* Primordial, decît după ce a apărut Instinctul care a determinat Adevărul Absolut Primordial, care este de fapt Esența Adevărilor Anoțional și Noțional. Scopul Matricei trebuia să se Oglindească în “ceva” pentru ca determinantul Oglindirii să devină Cunoaștere. În ce s-a Oglindit aceasta? În Instinct!

Odată cu apariția elementului Oglindă care este Instinctul, deci al Cunoașterii, Scopul Matricei a devenit Conștientizare, iar Instinctul: Cunoașterea de Sine a Factorului Primordial. Astfel în faza Primordială Conștientizarea apare după Cunoaștere și nicidecum înaintea ei cum se întîmpla de acum înainte. Atunci cînd Factorul Primordial a spus “EU”, în acest “EU” se afla Adevărul Absolut al Instinctului și Instinctul, care a determinat Cunoașterea Absolută, și implicit odată cu aceasta Gîndul Originar. De acum înainte Scopul Matricei devine Conștientizarea Scopului Matricei.

Cu toate acestea s-a **ÎNTÎMPLAT o singură dată cît și pentru Prima și Ultima dată ca Gîndul Originar să nu fie raportat prin autodeterminare la Factorii Creatori și Unic Întîmplători, care încă nu se născuseră, ci la INSTINCT! Atunci a fost determinat Adevărul Anoțional și Destinul Anoțional. Imediat după aceasta Factorul Primordial și-a autodeterminat Unicitatea față de Diversitatea Factorilor Creatori, și mai mult decît atît și autodeterminat opusul, opusurilor la Infinit ale Unicității și Diversității față de infinitatea minus Unu al Factorilor Creatori.**

Factorul Primordial a spus “EU!,” Acest “EU” devine piatra de temelie a Cunoașterii, pe care se reazămă veșnic Gîndul, Gîndul Originar, prin atribuirea Cunoașterii Absolute, *Adevărului Absolut*, existent deja prin INSTINCT!

Odată determinat Adevărul Anoțional și Destinul Anoțional, Factorul Primordial se poate autodetermina față de infinitatea Factorilor Creatori, infinitate care la rîndul ei va determina de acum înainte Gîndul Originar al Factorului Primordial, față de care fiecare în parte se va autodetermina la rîndul său la fel cum o face față de toți Factorul Primordial.

Astfel Factorii Creatori și Unic Întâmplători au fost determinați prin Gîndul Original ce va continua să fie determinat în continuare de către aceștia și nicidecum de către *Scopul Matricei* a Factorului Primordial, cum s-a Întîmplat Prima Dată.

3

Prima lege care a guvernat s-a rezumat la Instinct, a doua, la Factorul Primordial, a treia la Adevărul Anoțional și Destinul Anoțional. Urmînd noi și noi legi. Se vede că întotdeauna ceea ce determină o lege este Scopul care apare ca și Efect. Prima lege s-a rezumat la Instinct întrucît acesta a fost cel care s-a format pentru prima dată în Scopul Matricei astfel *Scopul Matricei devine prima lege*. Odată Creat *Instinctul* acesta a determinat Adevărul Absolut a doua lege alături de care s-a determinat „EUL” Factorului Primordial, iar acest „EU” a determinat la rîndul Său Adevărul Anoțional și Destinul Anoțional, *cea de-a treia lege*, urmînd că numărul legilor să continue la Infinit.

Astfel putem să afirmăm un enunț și anume: **Întotdeauna o lege va fi un Element al Scopului deci al Efectului și Niciodată al Cauzei. Ierarhia este cea care se supune legității și Niciodată legitatea Ierarhiei. Legitatea se va supune numai Scopului, definindu-se prin acesta.**

Din punct de vedere al Destinului Anoțional și Adevărului Anoțional, definiți ca aparținînd celei de-a treia legi, nici o lege din Univers nu se poate dispersa de prima ei destinație și anume primul Efect datorat Scopului ei, în cazul de față fiind *unicitatea în diversitate cît și opoziții acestor două la Infinit caracterizați pentru Întîia oară prin Factorii Creatori. Scopul în Universele Matricei Noastre va fi lege, cît și a tuturor Factorilor Creatori va fi lege, indiferent că acesta se numește, Adevăr, Destin, Întîmplare sau alte și alte înțelegeri.*

Din *Destinul Anoțional și Adevărul Anoțional* se va destina, *Destinul Noțional* care este o nouă lege, și anume că Destinul Noțional să determine Noțiunea prin Persoană și Personalizări, lege care garantează, determinarea Iluziei dată de Persoană și Oglindită în Noțiune prin Personalizările Persoanei!

Întrebarea care se pune este dacă Adevărul Noțional și Destinul Noțional determină aceeași lege pentru fiecare Factor Creator în parte sau diferită. Răspunsul este cu siguranță o lege diferită, întrucît doar un singur Factor Creator este identic cu altul potrivit Coeficientului Logic 2, și chiar dacă toți ar fi identici unii cu alții, potrivit Coeficientului Logic Infinit minus Unu, tot ar fi diversitatea de posibili Coeficienți Logici din acesta ceea ce definește faptul că între fiecare Factor este o anume diferență, dar depinde din ce unghi este privită aceasta. Rezultatul întrebării noastre ar fi că din punct de vedere al Coeficientului Logic Infinit minus Unu determină aceeași lege, întrucît la nivelul acestui Coeficient Logic, numărul opozițiilor este practic nul, întrucît toți sunt UNU în afară de Factorul Creator, în schimb la nivelul Coeficientului Logic 2, vor fi doar 2 opoziții. Astfel Adevărul Noțional și Destinul Noțional vor determina și aceeași lege la ceilalți Factori Creatori, în cazul nostru avînd finalitate în Iluzia determinată de Destinul Noțional al Noțiunii, doar că legea respectivă va fi altfel structurată de la Factor la Factor. Diferența de structurare se datorează faptului pe care l-am spus adineaori și anume, multitudinea de Coeficienți Logici care determină o mulțime de aranjamente opozabile. Acest fapt ne indică că și în alte sfere mult mai îndepărtate de ale noastre poate surveni Iluzia dar o Iluzie diferit structurată.

Ce anume determină și deosebește Adevărul Absolut de Adevărul Anoțional, există și un Destin Absolut?

Orice Adevăr are un Destin al său precum orice Destin are un Adevăr al său. Nu putem să spunem că Destinul nu este Adevărat, dar nici că Adevărul nu a fost determinat de Scopul unui anume Element, cum este Instinctul în cazul Adevărului Absolut, deci prin urmare destinat. Astfel că există un Destin Absolut, dar care se împletește cu Adevărul Absolut atît de intens încît definirea lui în mod special se face deseori inutilă, dar trebuie neapărat să facem remarca că Destinul Absolut este născut dinaintea Adevărului Absolut, și chiar a primei Stări de Fapt care este Instinctul, fiind prima Destinație a Scopului Matricei, față de Adevărul Anoțional și Destinul Anoțional care apar în același timp. Atunci cînd am făcut referirea la Adevărul Absolut determinat de Instinct am dorit doar să explic mai pe Înțeles faptul că fiecare Adevăr Absolut are și Destin Absolut, dar nu pentru că Destinul ar fi apărut odată cu Adevărul Absolut.

De ce anume era nevoie de Adevărul și Destinul Anoțional, de ce nu puteau rămîne acestea în continuare sub titulatura de Adevăr Absolut și Destin Absolut?

Acestea au fost determinate de către „EUL” Factorului Primordial, odată cu actul de **Cunoaștere după care se determină și prima Conștientizare**. Odată apărînd actul de Cunoaștere apare implicit și **Gîndul Originar**, deci atît Adevărul cît și Destinul primesc noi influențe și conotații la acest nivel dat de Cunoaștere care în primul rînd **NU este Adevăr dar mai ales Adevăr Absolut**, chiar dacă pentru o singură dată îl reflectă pe acesta.

Sub nici o formă Cunoașterea, cît și acceptarea sa nu putea fi pusă în cărca Adevărului Absolut. Acest „COMPROMIS” a dus implicit la crearea unui Destin paralel cu Destinul Absolut recunoscut numai de Adevărul Absolut, Destin care poartă numele de Destin Anoțional. Dacă nu s-ar fi realizat acest „Compromis” atît Cunoașterea cît și Conștientizarea nu ar fi putut lua naștere. Odată creat acest paralelism între Adevăruri și Destine, ele s-au reflectat unele în altele determinînd noi și noi forme ale Adevărurilor și Destinelor cum ar fi Adevărurile Noționale și Destinele Noționale.

În acest paralelism stă pînă și Cauza care stă de fapt la rădăcina pierdută în eternitate a Iluziei, fiind un fel de genom al acesteia. Iluzia nu s-ar fi cuibărit Niciodată în Universele Factorilor Creatori dacă nu ar fi fost Cunoașterea și Conștientizarea. Mai mult decît atît Cunoașterea și Conștientizarea chiar dacă sînt opuse Adevărului Absolut ele reușesc o singură dată prin Factorul Primordial să reflecte Adevărul Absolut în toată splendoarea sa tocmai prin acel „EU”, care nu este nimic altceva decît Cunoașterea cea mai profundă a Adevărului Absolut, dar fiindcă acesta nu este Cunoaștere prin Esența sa, se depărtează de aceasta odată cu fiecare nou Element apărut în cadrul acesteia, lăsînd-o Adevărului Anoțional și Destinului Anoțional.

Din acest moment totul s-a depărtat de Adevărul Absolut, creînd noi și noi paralelisme față de acesta prin iminența apariției Adevărului Noțional și al Destinului Noțional. Aici este de fapt rădăcina viitoare Persoane, a Personalizărilor și a Noțiunii care se va naște în Factorul Nostru Creator. Înainte de apariția Noțiunii, Cunoașterea nu era o Cunoaștere Noțională, deci Adevărul Absolut nu putea fi reflectat de către o Cunoaștere Noțională ci mai degrabă de către a Cunoaștere Anoțională, datorată tocmai Adevărului Anoțional și Destinului Anoțional pe care le determină prin propriul „EU” al Factorului Creator. Cunoașterea Anoțională este o Cunoaștere determinată de Stările de Fapt, iar acesteia i se atribuie sentimentele, simțirea, trăirile interioare, dar mai ales cel mai important lucru și anume: Iubirea.

Oricît de greu ne vine să credem sau nu Iubirea stă la baza Cunoașterii Anoționale, fiind unul dintre primele sentimente transmise de Factorul Primordial Factorilor Creatori, imediat după ce a Conștientizat și Cunoscut propriul „EU” celălalt lucru care l-a făcut, a fost să **IUBEASCĂ** ceea ce a creat. Astfel Iubirea stă în negurile originilor la baza lumilor care se vor naște sau care se vād pe bolta noastră înstelată dar au murit demult trăindu-și sub această formă

viitorul lor atât de îndepărtat aflat în prezentul nostru. Prin Iubire Factorul Primordial se autodetermină față de Factorii Creatori, dându-le și acestora etern prin Starea de Fapt, frumusețea și strălucirea Faptului Împlinit al Creației. Iubirea stă la origine Persoanei, Personalizărilor și Noțiunii factorului Nostriu Creator.

Văzînd cît de înălțătoare sentimente au stat la originea facerii noastre nu pot să nu mă întreb ce anume a determinat că alături de Iubirea Profundă și Absolută care a stat la baza Creației să se strecoare atîtea și atîtea nenorociri, în rîndul lumii acestei grandioase creații care este Lumea noastră?

Răspunsul constă tot în paralelisme declanșate de către Cunoaștere și Conștientizare, paralelisme care determină noi și noi Elemente ale Cunoașterii alimentate de Starea de Fapt care se depărtează tot mai mult de Adevărul Absolut, de Adevărul Anoțional și implicit de Destinele aferente lor. Acel Compromis față de Adevărul Absolut despre care am amintit adineaori, nu s-ar fi realizat dacă nu ar fi fost și **Absolut Necesar** procesului de Cunoaștere.

În cadrul Coaxiologiei apare un nou termen și anume Absolut Necesarul, care este calitatea de Oglindă a Instinctului în care se reflectă „EUL” Factorului Creator pentru a determina procesul de Cunoaștere. La originea Absolut Necesarului stă tocmai Adevărul Absolut determinat de către Instinct. Odată ce Cunoașterea este reprezentată de multitudinea în continuă creștere a elementelor care o compun, Adevărul Absolut prin Esența sa este reprezentat numai și numai prin Unicitatea sa ca Element component fiind opusul Cunoașterii, în acest stadiu.

Cum anume s-a putut reflecta Cunoașterea Factorului Primordial în Adevărul Absolut și să-l Cunoască o singură dată pe acesta? Adineaori am afirmat că Cunoașterea este reprezentată printr-o multitudine mereu crescătoare de noi Elemente care o compun. Acest fapt înseamnă că atunci o singură dată cînd s-a reflectat în Adevărul Absolut prin „EUL” Factorului Primordial, Cunoașterea era goală, lipsită de orice Element în plus în afară de Adevărul Absolut pe care-l îngloba în cadrul său.

Acesta fiind Unicul Element din cadrul Cunoașterii și devenea compatibil cu aceasta, dar în momentul cînd în aria Cunoașterii a apărut un al doilea Element care este Iubirea, Adevărul Absolut a declarat incompatibilitatea sa și s-a retras determinînd primul paralelism, prin apariția Adevărului Anoțional. La baza Adevărului Anoțional și al Destinului Anoțional stă Iubirea.

De ce a trebuit ca Iubirea să fie un Compromis, mai mult decît atât cel mai mare Compromis care stă la originea Facerii? Răspunsul stă în Absolut Necesarul determinat de Adevărul Absolut. Prin urmare Compromisul pentru apariția Cunoașterii era Absolut Necesar, datorită Adevărului Absolut care are tocmai această calitate de a determina Absolut Necesarul Cunoașterii ca pe urmă să se departajeze de aceasta.

De ce a determinat acest Absolut Necesar? Datorită Instinctului care l-a creat drept Scop al său. Cine anume se caracterizează prin Absolut Necesar, Adevărul Absolut sau Instinctul?

Dacă ar fi Instinctul nu ar fi dat acest Scop al său Adevărului Absolut ci s-ar fi identificat cu el. Prin urmare Unica funcție a Adevărului Absolut este Absolut Necesarul. Atunci cînd Cunoașterea a apărut ea a fost chiar determinantul Absolut Necesarului deci a Adevărului Absolut pe care l-a văzut pentru o singură dată. Adevărata Cunoaștere Absolută este Cunoașterea din acea singură dată cînd a Cunoscut Adevărul Absolut. Mai mult decît atât, Cunoașterea Absolută și Adevărul Absolut se află la baza fiecărei Cunoașteri și fiecărui Adevăr indiferent că acestea sunt Anoționale sau Noționale, sau mai au alte și alte denumiri. Factorii

Creatori își determină Gîndul lor Pur prin Cunoașterea Absolută și Adevărul Absolut, pe care și ei îl percep o singură dată la fel ca și Factorul Primordial, iar odată ce Gîndul Pur este format acesta determină o Cunoaștere Noțională bazată pe Iluzie care survine odată cu Persoană ce are în componența sa Personalizările și se oglindește în Noțiune.

Deci, Persoana are ca structură Personalizările, care se reflectă unele în altele, în totalitatea lor, formînd Noțiunea.

Astfel Persoană ca întreg este Cauza ce va determina Noțiunea ca Efect.

Personalizările sînt reprezentate de două întreguri, odată prin Persoană și odată prin Noțiune, ceea ce le determină un caracter dual.

Din Persoană se naște Iluzia și prin Noțiune devine operabilă, întrucît se oglindește în aceasta luînd naștere prima reflectare deci primul act de Conștientizare ce determină Destinul paralel celui Anoțional, Destinul Noțional. Aici se află cheia simetriei iluziei.

Personalizările devin o singură structură la două întreguri.

4

Revenind la Factorul Creator și Unic Întîmplător al Nostru, la Echilibrul Său față de Gîndul Pur. Acest Echilibru se realizează prin Adevărul Absolut care este Opusul Cunoașterii Absolute, datorită Absolut Necesarului, care-i cere Cunoașterii Absolute noi Elemente de cognoscibilitate, Elemente față de care se împotrivește Adevărul Absolut. Pe acest principiu se realizează Echilibrul față de Gîndul Pur al Factorului Nostru Creator văzut prin intermediul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre.

Odată ce Adevărul Absolut este Opus Cunoașterii Absolute, înseamnă că Adevărata Cunoaștere NU există.

Nu gîndirea este cea care trebuie să se supună și să se conformeze obiectului, ci gîndirea determină obiectul iar acesta se conformează gîndirii.

Odată ce nu există cunoaștere decît Iluzie, ce anume ar fi Cunoașterea de fapt dacă aceasta nu ar fi îmbrăcată în hainele Iluziei? O sumă de Elemente? Dar ce anume să reprezinte aceste Elemente raportate la Adevărul Absolut? Dar la *Adevărul Anoțional și Noțional*? Poate fi unul dintre aceste *Adevăruri* mai *Neadevărat* decît altele? Nu! Pentru că toate celelalte *Adevăruri* în afară de Adevărul Absolut sînt la fel de *Neadevărate*, pe cît de *Adevărate* sînt raportate la acesta. Orice Adevăr oricît de puțin *Neadevăr* ar ascunde este un *Neadevăr*.

Toate Adevărurile, în afară de Adevărul Absolut sînt *Neadevărate* chiar dacă aparent diferă între ele, ele nu fac altceva decît să întrească un singur Adevăr: *Minciuna! Ea este unicul Adevăr determinat de Adevărul Absolut în celelalte Adevăruri, într-un cuvînt Neadevărul. Astfel că de cîte ori va apare într-un anume Adevăr, îndoiala, atunci ne apropiem cu aplicația noastră de Adevărul Absolut.*

Neadevărul, Necunoscutul sînt reflectarea Adevărului Absolut în celelalte Adevăruri. Necunoscutul nu există decît pentru celelalte Adevăruri și nu pentru Adevărul Absolut. Raportat la acest Adevăr toate cîte sunt și cîte nu sunt, sînt cunoscute, chiar și Necunoscutul devine Cunoscut întrucît poate fi detectat de către Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută.

După cum am afirmat referitor la Cunoașterea Absolută că aceasta este determinată doar o singură dată de către Adevărul Absolut, dar pe urmă Cunoașterea își adaugă noi și noi Elemente datorită Absolut Necesarului, determinînd o Cunoaștere Anoțională, Noțională etc; sau aceste tipuri de Cunoaștere nu mai există?

*Putem folosi termenul de Cunoaștere Anoțională sau de Cunoaștere Noțională doar în măsura în care vrem să facem distincție între o Cunoaștere rezultată într-un sistem Noțional sau Anoțional, dar acest tip de Cunoaștere nu există raportată la Adevărul Absolut fiindcă **orice** este **Cunoscut** în afară de Cunoașterea Absolută, **nu** este **Adevărat**. Atunci **Cunoașterea nefiind Adevărată** nu este nici **Cunoașcută**.*

*Ceea ce nu este Cunoscută devine **Necunoscută** deci aparține **Necunoscutului**, iar adineaori am spus că raportat la Adevărul Absolut nu există **Necunoscut** întrucât acesta nu este altceva decât raportarea Adevărului Absolut în celelalte Adevăruri, prin urmare: toate celelalte tipuri de Cunoaștere sînt Necunoașteri!*

Corect ar fi Necunoașterea Anoțională sau Noțională, dar pentru a simplifica lucrurile chiar dacă folosim Cunoașterea Anoțională sau Noțională se subînțelege că aceasta este Necunoaștere, și astfel iarăși ne întoarcem la Adevărul Absolut.

Nu întîmplător m-am întrebat adineaori ce anume este Cunoașterea întrucît oricît de mult aş încerca să-i dau o anumită definiție, de cîte ori simt că mă apropii de aceasta de atîtea ori vîd cum mă îndepărtez din nou.

Nu intelectul este cel care intuiește și nici simțurile cele care gîndesc.

Gîndirea se datorează Cunoașterii iar intuiția Conștientizării, iar ambele: Factorului Vieții.

Conștientizarea se reflectă în Om sub formă de Intuiție, întrucît Intuiția nu este Cunoaștere ci o stare de spirit care trimisă Factorului Vieții, se va reîntoarce de la acesta sub formă de Cunoaștere pentru a umple conținutul unei idei, al cărei fond a constat cîndva în Intuiție. Intuiția este Urma iar Cunoașterea Forma în care se va închea Ideea. Cel responsabil de transformarea Urmei în Formă și a Intuiției în Cunoaștere este Factorul Vieții. Intuiția prin Esența sa este energie, mai precis o formă de reprezentare a energiei vitale pe care o are orice Om.

Pornind de la Elemente ale Cunoașterii Anoționale, care pot fi toată gama care ne survine nouă ca Elemente ale simțirii, cum ar fi, începînd cu Iubirea și terminînd cu senzația de sete, frig, oboseală, etc. Trăind într-un sistem Noțional, pînă și acestui tip de Cunoaștere îi atribuim Noțiunea ca atare dar determină o Cunoaștere Noțională. Elemente ale Cunoașterii Noționale ar fi, începînd cu anumite cuvinte din limbaj care să nu implice simțirea, cum ar fi conotații, anumite abstractizări, etc; toate acestea implică Noțiunea ca atare despre un anume subiect, care în mod implicit devine Noțional. În schimb din punct de vedere al Adevărului Absolut și al Cunoașterii Absolute nu avem reflectat în cadrul limbajului nostru decât un singur Element, și anume Necunoscutul. Atunci ce anume este Cunoașterea?

5

Adevărul Anoțional este Conștientizarea Ierarhiei care se raportează la Cunoaștere iar cel Noțional se definește prin Conștientizarea Ierarhiei prin Cunoaștere, lucru care nu înseamnă nici într-un caz și nici în celălalt că vreunul dintre aceste Adevăruri s-ar identifica cu Cunoașterea, chiar dacă unul se raportează la aceasta negînd-o, departajându-se de Cunoaștere, cum este cazul Adevărului Anoțional, sau în cazul Adevărului Noțional unde conștientizarea Ierarhiei se face prin Cunoaștere nu înseamnă cîtuși de puțin că acceptă ca fiind adevărată Cunoașterea, ci, că se sprijină de aceasta pentru a o combate, definind-o ca fiind opusul său! Dar Adevărul Absolut? Acest tip de Adevăr este Esența ceorlalte două.

Spuneam adineaori că Cunoașterea poate fi o sumă de Elemente. Cu toate că noi nu le vom putea cunoaște Niciodată știm că ele există și că se află undeva acolo, dar ce anume sînt aceste Elemente? Sunt lucruri, fapte sau fenomene? Nu, nu sunt nici unele dintre acestea deoarece dacă ar fi unul singur dintre acestea noi NU le-am cunoaște semnificația lor! Întrucît orice lucru, fapt sau fenomen devine cu adevărat Cunoscut doar dacă NU se raportează la Adevărul Absolut, la Cunoașterea Absolută, și NU este implicit determinat de acestea. Dacă nu sunt nimic din acestea atunci înseamnă că Niciodată nu vom cunoaște semnificația lor.

Toate aceste Elemente sînt Necunoscutul, în care se ascunde Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută, care nu vor aparține nici **Cunoașterii Închise** și nici celei **Deschise**, deoarece nu pot fi sintetizate de către Iluzie. Cu toate acestea și Necunoscutul respectiv există acolo undeva și ar putea deveni în orice moment unul dintre reperele cunoscute, trecînd astfel pe palierul cunoașterii și implicit odată cu aceasta pe acela al Iluziei. De ce nu o face? Pentru că atunci întreg Echilibrul s-ar da peste cap.

Prin urmare orice Necunoscut poate fi Cunoscut odată ce se alătură Iluziei.

Orice este Cunoscut NU este Adevărat, întrucît nu mai aparține Adevărului Absolut, ci se pierde în Cunoaștere.

Dacă orice este Cunoscut nu este și Adevărat, acest fapt înseamnă că nici măcar Iluzia Vieții Omului nu este Adevărată chiar privită din punctul de vedere al Iluziei și nimic altceva.

Prin urmare Cunoașterea este umbra Necunoscutului Cunoscut de Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută.

Cu cît Cunoașterea va deveni mai proeminentă cu atît Adevărul va deveni mai scăzut, și invers.

Cel mai mare Opus al Cunoașterii este și va rămîne de-a pururi Adevărul.

Cunoașterea este aceea care determină noi și noi Universuri pe cînd Adevărul le neagă indiferent că aparțin Iluziei Vieții sau Realității.

Niciodată nu va fi Realitate Absolută pentru *Adevărul Absolut* întrucît nu se supune și este Opus Cunoașterii, precum Niciodată nu va fi Iluzie Absolută tocmai pentru aceste motive.

Din frămîntarea Adevărului Absolut cu *Cunoașterea Absolută* se nasc continuu energiile spirituale ale Gîndului Pur, sau ale Originii Totului ce ține de Factorul Creator și Unic Întîmplător, în lumile Coeficientului Logic 2.

Cînd Factorul Creator și Unic Întîmplător Contemplă Gîndul Pur, efluviile acestei Contemplări naște Cunoașterea Închisă, prin Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută, curgînd pe urmă în Universul Primordial Structural.

În schimb *Cunoașterea Închisă* va deveni cunoscută Omului abia atunci cînd va intra sub incidența Cunoașterii Deschise, pentru a putea fi reperată.

Atunci cînd Factorul Creator și Unic Întîmplător Contemplă Persoana efluviile acestei Contemplări curg spre structurile existente ale Universului Primordial Structural sau Î-L creează pe acesta dacă lucrarea divină nu este finalizată.

Cele mai importante principii ale Coaxiologiei și implicit ale Coaxialismului, sunt cele care se bazează pe Opuși și Echilibre! Cunoașterea este Opusă Adevărului întrucît orice Cunoaștere se bazează pe principiul posibilității ca un anume proces sau fenomen poate să fie adevărat sau nu, ceea ce Adevărul nu acceptă Niciodată jumătăți de măsură întrucît un proces sau fenomen ori este adevărat ori NU!

La nivelul Cunoașterii Absolute orice proces sau fenomen devine cu siguranță adevărat dacă *întrunește* anumite condiții, pe când *Adevărul Absolut* nu poate fi *condiționat*!

Astfel din Originea Zero care este Gîndul Pur pornesc cele două contrarii din acesta,” plus unu”, și „minus unu” iar de aici întreaga scală a numerologiei.

Deci, Persoana în calitate de negativ al Gîndului Pur, de Formă al Urmei acestuia, dar posesoarea unei infinități minus Una de opusuri, a trebuit să determine și Opusurile necesare Gîndului Pur, ce nu are decît doi Opuși, *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută*. Pentru aceasta s-a născut *Iluzia*, ca Unic *Opus al Adevărului Absolut și Cunoașterii Absolute*. Gîndul Pur și Persoana sînt Elemente de Echilibru al Factorului Creator și Unic Întîmplător, cel care a născut simetria în toate lumile acestuia, indiferent dacă simetria este alcătuită din două, un miliard sau o infinitate minus Una de Opusuri.

La baza acestui principiu stă și evoluția particulelor elementare care sunt de fapt cuante de energie spirituală văzute astfel prin prisma Iluziei Vieții din Universele Existenței.

Odată determinat Gîndul Pur, în Forma acestuia a apărut Persoana, care a lăsat o Urmă în Forma căreia s-au născut o infinitate minus Una de Personalizări, una dintre acestea fiind *Existența*! Suma tuturor acestor *Personalizări* odată create au format *Noțiunea*.

Fiecare Personalizare a Persoanei este o Conștientizare în parte la fel ca și Persoana, doar că Persoana este Întregul acestor Conștientizări iar infinitatea minus Una de Personalizări, Structura acestui întreg.

Toată această pleiadă de Conștientizări au determinat Noțiunea, prin raportarea acestora doar pentru o singură dată la Gîndul Pur al Factorului Creator, care este un Element Oglindă, deci un Element capabil să transforme Conștientizarea în Cunoaștere. Prima Cunoaștere care le-a survenit Personalizărilor și Persoanei a fost aceea de Noțiune. Noțiunea este reprezentată de Cunoașterea Încisă a Factorului Nostru Creator și, se definește prin aceasta.

Noțiunea este responsabilă și de delimitarea și raportarea acestui tip de Cunoaștere care este *Cunoașterea Încisă* la *Cunoașterea Deschisă*.

Fiecare Personalizare are o Noțiune a sa în sine, de exemplu, Personalizarea noastră are drept noțiune: *Existența*.

Atunci cînd Persoana a născut propriile sale Personalizări acestea, odată cu apariția lor au avut fiecare parte de o astfel de noțiune, odată reflectate în Noțiune.

Noțiunea ca sumum al acestei infinități de Personalizări nu este nimic altceva decît Oglinda în care se reflectă toate acestea ca întreg, rezultînd Cunoașterea.

De ce nu Conștientizarea? Deoarece Conștientizarea este un sumum de Elemente care pot fi cunoscute doar dacă sînt reflectate în Oglinda Noțiunii.

Din *Cunoașterea Încisă* face parte fiecare noțiune pe care o posedă fiecare Personalizare a Persoanei.

Odată apărută Personalizarea Existenței care a devenit conștientă de sine după ce s-a reflectat în Noțiune pentru a se putea raporta pe sine altor Personalizări, prima s-a determinare a fost *Existența*, a doua *Ființa*, a treia *Factorul Vieții*, etc. A doua determinare și anume *Ființa* este propria reflectare a Existenței în *Oglinda Noțiunii*, deci a *Cunoașterii*, și nu în ultimă speță a *Cunoașterii Universale*. **De aceea *Ființa* primește caracteristicile Existenței, excelînd prin atribuirea Existenței actului de Conștientizare. În schimb la a treia reflectare a *Existenței* în *Noțiune* cînd s-a determinat *Factorul Vieții*, acesta a primit caracteristici de**

transformare a conștientizării în cunoaștere, într-un cuvânt, de simțire, de suflare. Astfel a apărut *Viața*.

Se poate vedea că de la nivelul Personalizărilor atât *Existența* cât și celelalte Personalizări își clădesc fiecare în parte propriile lor structuri.

Întrebarea care se pune este de ce a creat *Ființa* și nu Factorul Vieții de exemplu?

Deoarece *Ființa* nu este altceva decât rezultatul reflectării Existenței în Noțiune.

Fiecare *Personalizare* devine *conștientă de sine* abia când se raportează la toate celelalte Personalizări, oglindindu-se în Noțiune, iar rezultatul reflectării în această determină Conștientizarea Personalizării. Conștientizarea Personalizării noastre este *Existența*.

Înainte de a se reflecta în Noțiune fiecare *Personalizare a Persoanei* reprezintă doar un Element din infinitatea de *Elemente ale Cunoașterii Închise*.

Noțiunea este direct *răspunzătoare* de orice formă de Cunoaștere la orice nivel structural atât în cadrul Universelor Personalizării Existenței cât și al tuturor celorlalte Personalizări. Prin Noțiune se transferă Cunoașterea către toate celelalte sfere care și-au trimis actele lor de Conștientizare din nou Noțiunii. Aceasta le reflectă înapoi sub formă de Cunoaștere.

Existența este actul de Conștientizare al Personalizării noastre, care reflectat în Noțiune determină Cunoașterea acestei Conștientizări, deci *Ființa*. Astfel *Ființa* devine prima Cunoaștere a Existenței.

Dar tocmai fiindcă este prima Cunoaștere a Existenței această Cunoaștere este de fapt Cunoașterea Conștientizării. Lucru care-i va imprima Ființei calitatea de Element Oglindit și nicidecum de Element Oglindă, cum este Noțiunea.

Odată Cunoscută *Ființa* de către *Existență*, *Existența* se va reflecta din nou în Noțiune cu propria sa Conștientizare, iar noul rezultat va fi Factorul Vieții.

Cea de-a doua Conștientizare a Existenței va fi diferită de prima întrucât vă avea și încărcătura predecesoare a Ființei, și în loc să fie, Cunoașterea Conștientizării, va deveni Cunoașterea Actului de Cunoaștere, ceea ce-i va impregna Factorului Vieții calitatea de Element Oglindă. Factorul Vieții devenind Element Oglindă, va fi la fel ca și Noțiunea, apt pentru a primi actele de Conștientizare ale altor Elemente și a le transforma în Cunoaștere.

7

Astfel Factorul indică că *Ființa* are chipul Existenței reflectat în sine, iar prin *Ființă* *Existența* poate ființa.

Prin Ființare se înțelege Existența *Ființei*, a unui întreg care posedă anumite dimensiuni.

Ființa este direct răspunzătoare de absolut toate dimensiunile care se reflectă din *Existență*, prin propria sa reflectare la aceasta, dar NU este responsabilă de *Viață*, care se datorează Factorului Vieții.

Prima reflectare a Personalizării noastre în Noțiune a determinat *Existența*.

Prima reflectare a Existenței în Noțiune a determinat *Ființa*.

Ființa este și posesoarea caracteristicii de a da dimensionalitate Existenței prin Cunoașterea Actului de Conștientizare, datorat reflectării Existenței în Noțiune.

Actul prin care *Ființa* dă dimensionalitate Existenței prin reflectarea acesteia în elementul Oglindă, care este Factorul Vieții se numește Ființare, dar *Ființa* mai poate da

dimensionalitate prin reflectarea sa și în alte Elemente Oglindă. Și de data aceasta rezultatul va fi tot ființarea.

Orice Dimensiune care ne este nouă cunoscută este rezultatul ființării dat prin reflectarea Ființei care ne-a dimensionalizat cândva Amprenta în Factorul Vieții.

Spațiul și Timpul lumii noastre se datorează Ființei care pentru o lume a Coeficientului Logic 2, va avea două reflectări majore în Factorul Vieții determinând Spațiul și Timpul, pentru Lumea noastră, iar restul reflectărilor Ființei în Factorul Vieții care sunt difuzate și Cunoașterii noastre, vor fi dimensionalizările din ce în ce mai inferioare din punct de vedere Ierarhic.

Spațiul și Timpul sînt două ființări. Atît Spațiul cît și Timpul pot să fie Oameni sau orice altceva în alte lumi dacă Amprenta lor se reflectă în Ființă și Factorul Vieții, pentru aceste lumi cum se reflectă Ampretele Oamenilor pentru această lume. Fiecare Dimensiune cunoscută sau necunoscută nouă dată de Ființă prin procesul de Ființare se datorează reflectării în Ființă a unei anumite Amprente.

Chiar și Existența, Ființa, Factorul Vieții, alte Personalizări, Persoana, Gîndul Pur, Adevărurile Absolut, Anotîonal și Noțional, Noțiunea, Elementele Cunoașterilor, fiecare Stare de Fapt, Matricea Noastră, absolut orice are propria sa Amprentă, lăsată de propriul său tipar.

Oricît de imposibil ar părea dar dacă Ierarhia acceptă o anumită ordonare a elementelor, Ampretele acestor Elemente Nu se supun nici unei Ierarhii.

Toate Ampretele sînt egale. Chiar și Amprenta celui mai nenorocit Om este la fel de egală cu Amprenta Timpului său cu Amprenta Matricii Noastre, întrucît la nivelul Amprentelor nu există Ierarhizare, fiind supuse Ierarhiei doar incidențele care rezultă din reflectarea acestor Amprente în anumite Elemente de Prim Ordin, cum ar fi Existența, Ființa, Factorul Vieții, care pot fi pînă la un Infinit minus Unu de astfel de Elemente.

De ce noi în această lume, sîntem Oameni iar o altă Amprentă cum este aceea a Timpului este Timp, deci o anumită Dimensiune?

Mai mult decît atît, de ce oare noi primim Elementele Cunoașterii Deschise care au fiecare Amprentă lor în calitate de Destin, Întîmplare sau Necunoscut, iar pe baza lor se pot reflecta Elementele Cunoașterii Închise pentru a ne deveni nouă Cunoscut?

De ce Ampretele noastre nu sunt Destin, Întîmplare sau Necunoscut?

În primul rînd Ampretele noastre pot deveni atît Destin, cît și Întîmplare dar și Necunoscut, întrucît Elementele Stării de Fapt ale Cunoașterii Deschise, fac parte din Originea noastră, mai mult decît atît dacă aplicăm principiul creațional Unu se raportează la infinitatea din care se scade, rezultatul va fi raportarea la acest Unu, astfel Toate sunt Unu și Unu sunt Toate. Amprenta Destinului sau acele ale Întîmplării sau Necunoscutului, se regăsesc în Amprenta fiecărui Om, întrucît sînt Cunoaștere iar Omul prin quintesența sa este Cunoaștere, Gînd, Vis sau Iluzie și nimic mai mult.

Faptul că Destinul, Întîmplarea și Necunoscutul din noi se reflectă în Oglinzi (Ființa și Factorul Vieții) ca fiind astfel iar totul ce devine Cunoscut se raportează la acestea denotă calitatea pe care o dau Oglinzile acestei reflectări, și mai mult decît atît sunt o infinitate minus Unu de Oglinzi.

Fiecare Oglindă se reflectă la rîndul său în toată această infinitate, iar Amprenta unui Gînd chiar dacă se reflectă doar într-o singură Oglindă ea este interpretată de către întreaga infinitate minus Unu de Oglinzi, iar rezultatul dat doar de către Oglindă în care s-a reflectat Amprenta.

Acest fapt duce la explicarea lucrului de ce anume Timpul este Timp și nu Om! Totul se datorează incidenței sub care s-a reflectat Amprenta Timpului, în Ființă.

Această reflectare creează o anumită incidență cu Lumea noastră unde Timpul devine o Dimensiune.

Absolut orice Element al Cunoașterii, devine Element al Cunoașterii doar atunci când acesta este datorat unei Amprente. Determinat de către o Amprentă, altfel elementul Cunoașterii Închise sau Deschise ar deveni un Element gol de către Cunoașterea însăși.

Amprenta este aceea care esențializează elementul Cunoscute, fără Amprentă elementul nu poate fi Cunoscute, el se află doar sub formă de Înțeles, de Urmă care-și așteaptă Amprentă pentru a primi Forma. Orice Amprentă este binevenită într-o anumită Urmă, primind Forma Urmei respective. Dacă Forma Urmei respective este Timp sau Spațiu pentru Lumea noastră, atunci Cunoașterea va fi rezultată de Factorul Vieții către Om ca Dimensiune temporară sau spațială.

De ce anume a căzut Amprenta Timpului sub o astfel de incidență cu Lumea noastră încât să ne devină nouă Dimensiune și încă cea mai importantă alături de Spațiu?

După cum am mai spus depinde de Urma în care s-a format Amprentă, de incidența pe care o are aceasta cu Lumea noastră, dar cu alte lumi care aparțin altor Coeficienți Logici sau altor Nivele de Conștientizare, Timpul poate fi receptat ca Om sau ca orice altceva, la fel și Spațiul, precum Omul poate fi receptat ca orice altceva decât Om!

De ce incidența cu Lumea noastră face ca Amprenta Omului să primească Conținutul de Om și nu de Timp?

Orice Cunoaștere dacă nu ar fi umplută cu o anumită Amprentă, ar fi o Cunoaștere goală, fără conținut. Amprenta este conținutul Cunoașterii. Odată ce sunt o infinitate minus Unu de Urme, fiecărei astfel de Urmă îi corespunde un anumit Înțeles atunci când aceasta este „umplută” cu o anumită Amprentă. Acest Înțeles care-i corespunde unei anumite Urme diferă de la un Element la altul în funcție de caracteristicile, prioritățile și proprietățile acelui Element. Luată în ansamblul ei și Lumea noastră la rîndul său este un întreg, deci un Element care are o anumită structură. Acest întreg care este Lumea noastră aparține Coeficientului Logic 2, deoarece Lumea devine Conștientizată și Cunoscute de către noi pe baza acestui Coeficient Logic.

Chiar dacă tot această lume ar fi cunoscută pe baza altui Coeficient Logic decât 2, de către alte ființe, avînd o cu totul altă reprezentare, acea lume, cu acea reprezentare nu ar mai fi Lumea noastră ci o cu totul altă lume, chiar dacă la baza reflectării în Coeficientele Logice diferite ar sta unul și același Element.

Acest lucru înseamnă că unul și același Element poate aparține mai multor lumi în același timp, deci, simultan. Cum sunt o infinitate minus Unu de Coeficienți Logici același Element poate aparține unei infinități minus Unu de lumi, unde în fiecare lume este altceva. Acum să revenim la întrebarea de adineaori de ce anume Amprenta Omului primește Noțiunea de Om și nu de Timp în Lumea noastră, iar Amprenta Timpului primește Noțiunea de Dimensiune?

Răspunsul de această dată este mult mai simplu. Omul este Om doar pentru reflectarea lumii ca Element prin prisma Coeficientului Logic 2, iar Timpul ca Dimensiune. Coeficientul Logic va determina și numărul de dimensiuni ale unei lumi. Coeficientul Logic 2, va avea două dimensiuni, cinci, va avea cinci dimensiuni, ș.a.m.d. În Lumea privită din

perspectiva elementului său sunt o infinitate minus Una de dimensiuni, dar privită prin perspectiva Coeficientului Logic, numărul de dimensiuni va fi egal cu numărul Coeficientului Logic.

Dacă raportat la Coeficientul Logic 2 o anumită Amprentă „umple” conținutul Urmei cu Forma Cunoașterii unei dimensiuni temporare, iar o altă Amprentă „umple” conținutul Urmei cu Forma Cunoașterii unei dimensiuni spațiale, înseamnă că pentru infinitatea de Coeficienți Logici acele Amprente vor umple conținutul Urmei cu Forma unui Infinit de posibile înțelesuri. La fel este și în cazul Omului, care în alte lumi poate fi perceput ca fiind Dimensiune cum ar fi Spațiu, Timp, sau forțe, cum ar fi gravitație, etc; totul fiind în funcție de cum anume este percepută Lumea, ca un Element, de către infinitatea Coeficienților Logici sau ale Nivelelor Logice.

O altă întrebare tulburătoare este dacă Lumea – Element este o lume singulară sau sunt o infinitate de lumi Element?

Dacă ar fi o infinitate de lumi – Element, atunci atunci ar fi o infinitate de substraturi, astfel fiecărui Coeficient Logic i-ar surveni o anume lume - Element, care la rândul ei ar fi reflectată de către restul din infinitatea Coeficienților Logici. Acest fapt ar duce la o reprezentare cel puțin bizară și anume la faptul că Lumea - Element este o lume total virtuală pentru tot restul de alți Coeficienți Logici în afară de cel căruia îi aparține Lumea – Element. Fapt universal valabil pentru fiecare Coeficient Logic în parte.

Astfel avem o infinitate de lumi – Element, iar fiecărei astfel de lumi în parte, îi aparține câte o infinitate de lumi virtuale ca rezultat al reflectării acestei lumi – Element de către Coeficienții Logici.

Această structură ne duce exact de unde am plecat și anume dacă fiecărui Coeficient Logic îi aparține o lume - Element a sa, atunci o infinitate de Coeficienți Logici va avea o infinitate de lumi – Element ale lor, deci o lume – Element într-o infinitate de ipostaze.

Astfel este doar o lume – Element care are o infinitate de ipostaze. Ceea ce Cunoaște Omul este o ipostază a lumii – Element. Practic există doar o lume – Element, în consecință un singur Element dar care este Conștientizat și Cunoscut într-o infinitate minus Una de ipostaze.

Atunci, Elementele Cunoașterii Deschise sau Închise, ale altor și altor reprezentări pe care le-am numit nu o dată Elemente, ce anume sînt dacă în realitate nu este decît un singur Element într-o infinitate de ipostaze, unde fiecare ipostază se datorează canalului prin care este perceput pentru ca acesta să devină Cunoscut?

Tot ceea ce am denumit ca fiind Elemente ale Cunoașterii Deschise sau Închise, nu sunt altceva decît niște repere lipsite de orice importanță dacă Urma lor nu este „Umplută” cu Conținutul Formei unei Amprente. Abia în acest moment Elementul devine plauzibil.

Fiecare Matrice are Amprenta sa precum Amprenta Originară constă în Periodic, Asemantic și Semantic, și anume în reflectarea Periodicului de către Oglinda Semantică. Rezultatul reflectării Periodicului în Oglinda Semantică care este Infinitul a determinat prima Amprentă sau Amprenta Originară. Aceasta se regăsește în toate Amprente care i se vor succeda pe parcurs. Despre partea Semantică a Coaxiologiei voi discuta la momentul potrivit. Amprenta va fi întotdeauna Forma care va umple conținutul Urmei.

Unica Amprentă pe care o putem Cunoaște cu adevărat în Lumea noastră și nu în Lumea – Element, este Instinctul. Acesta este cu adevărat Amprenta care umple Urma Matricei – Scop, cu Forma sa. Matricea – Scop este o altă Amprentă, precum toate celelalte Elemente sînt alte și alte Amprente – Element.

Astfel există o lume – Element și o infinitate de Amprente - Element. Factorul Primordial, Factorii Creatori, Persoana, Personalizările, Noțiunea, Noțiunile, toate Elementele Cunoașterii Deschise și ale Cunoașterii Închise sînt Amprente – Element, deoarece sînt succesoarele Amprentei Originare care este Primul Eveniment, prin reflectarea Periodicului în Oglinda Semantică. Odată ce Amprenta are caracteristică și de Eveniment, aceste lucru înseamnă că orice Cunoaștere are și încărcătura de Eveniment. Atunci cum anume se „umple” cu o anume Amprentă un anumit Element al Cunoașterii Deschise sau Închise pentru ca acesta să devină Cunoscut? De ce nu ar deveni Cunoscut fără ca să se mai „umple” cu această Amprentă? Ce este înainte de „umplere” acest Element al unei sau altei Cunoașteri?

Înainte de „umplere” este o Urmă lăsată de determinant fără un anumit conținut. La originea determinărilor se află Amprenta Originară despre care am discutat adineaori. Să luăm Instinctul. Acesta nu este Instinct dacă Urma Matricei – Scop nu este „umplută” cu Forma acestuia. Cine anume „umple” această Urmă?

Răspunsul este: Oglinda SEMANTICĂ CARE ESTE INFINITUL PRIN PERIODICUL CARE SE REFLECTĂ NECONTENIT ÎN EA!

După cum am mai spus prima reflectare a Existenței în Noțiune a determinat Ființa.

A doua reflectare a Existenței în Noțiune a determinat Factorul Vieții, care este Oglinda în care se oglindește Ființa pentru a da dimensionalitate Existenței Omului.

Ființa se poate Oglinzi și în Noțiune pentru a da dimensionalitate acesteia dar mai ales Existenței, și odată cu această reflectare va da dimensionalitate și ființare acestora. Ființarea nu se produce prin Oglindirea Ființei doar în Factorul Vieții, ci prin Oglindirea Ființei în orice altă Oglindă posibilă.

Tot ce pot spune este că atunci cînd Ființa se Oglindește în Factorul Vieții iar această Oglindire este percepută de către Om, în Lumea Coeficientului Logic 2, întreaga Oglindire a ființei se rezumă la Ființarea celor două dimensiuni, Spațiul și Timpul, în spectrul cărora se difuzează întreaga dimensionalitate din Cunoașterea Omului.

Odată dimensiunile conștientizate, acestea se vor reflecta iarăși la fondul uriaș de Elemente ce aparține Cunoașterii Închise ale Marelui Creator, și care sunt reflectate în permanență de Noțiune către Ființă, *Factorul Vieții*, și toate celelalte Elemente de Prim Ordin.

Imediat după ce au fost create *Ființa*, *Factorul Vieții* și toate celelalte Elemente de Prim Ordin acestea au început să se reflecte între ele, rezultînd Elemente de ordin, secund, terț, etc. Pînă la un ordin de nivel Infinit minus Unu. În anumite astfel de ordine se află și viața noastră, cea de zi cu zi. Chiar dacă Amprenta Omului este rezultatul unei reflectări a *Factorului Vieții* în *Ființă* și invers, între aceste două pot avea loc o infinitate minus Una de reflectări, iarăși, la rîndul lor, astfel aceasta înseamnă că Amprenta omului poate fi determinată cu o diferență de ordin de miliarde și miliarde de ori față de ordinul Amprentei.

Toate acestea se datorează faptului, că Amprenta respectivă odată ce a fost creată ea a lăsat la rîndul ei o altă și o altă Amprentă, care s-a multiplicat, într-un număr impresionant, fiind la un ordin imens de reflectări de Amprentă în Amprentă pînă s-a ajuns la noi. Ceea ce pot să afirm este că originea Amprentei noastre Umane cît și a plantelor, animalelor și altor forme de viață, inclusiv în siliciu, a diferitelor bacterii, se află în reflectările *Factorului Vieții* în *Ființă*, și invers.

Se știe că Omul este o Ființă care viețuiește deci trăiește, într-un *Coeficient Logic 2*, deci al *logicii bivalente, de tip bine-rău, etc.*

Mintea Omului nu va putea accepta mai mult de două dimensiuni ca fiind conștientizate de către această. Spațiul și Timpul.

Omul nu poate conștientiza și alte dimensiuni și de aceasta are Iluzia Vieții că trăiește în spațio-temporalitate.

În realitate Omul trăiește în tridimensionalitate și alături de cele două dimensiuni pe care Omul le poate conștientiza ar mai trebui să fie și cea de-a treia despre care am mai spus că este *Dimensiunea Vieții*.

Revenind la *Existență, Ființă și Factorul Vieții*, acestea odată formate se vor reflecta unele în altele și chiar mai mult fiecare va putea deveni atât Existență cât și Ființă cât și *Factorul al Vieții* față de cealaltă.

Toate acestea formează Triada, sau Triunghiul Profan.

Adineaori am spus că Lumea bivalentă a Omului îi permite să cunoască doar două dimensiuni, și eventual să o bănuie pe a treia, trăind în tridimensionalitate.

Acest lucru înseamnă că Triada este reală doar pentru Iluzia Vieții pe care o are Omul că pe lângă acestea trei ar mai putea fi și alte Elemente care să nominalizeze alte și alte reflectări în Noțiune, dar care Omului îi vor rămâne mereu necunoscute și asta nu pentru că ar aparține Cunoașterii Deschise, ci pentru că minții Omului ce aparține *Coeficientului Logic 2* îi este imposibil să discearnă și un alt mod de operare, mai mult decât atât, Elementele în sine care compun Omul sînt *Existența, Ființa și Viața*.

Aceste trei nu sunt opuse una alteia, ci între ele există o relație de interdependență prin reflectarea uneia în cealaltă.

Odată apărută Triada, Elementele sale se vor reflecta între ele, *Ființa* luînd locul *Noțiunii*, în ea oglindindu-se toate Amprentele lăsate de *Gînduri*, care sunt un rezultat al *Factorului Vieții* ce determină viața conștientă.

Toate acestea se vor reflecta între ele doar raportate la Om și nu la alte și alte reprezentări unde va necesita și o reflectare la Noțiune pentru a mări numărul elementelor care compun *Triada*, numele ei devenind astfel nefolositor, odată ce nu vor mai fi doar trei Elemente.

În schimb pentru Om, *Triada* va rămîne eternă, fiind unica care-l reprezintă.

Acest fapt duce la un rezultat uluitor, și anume la extraordinara lucrare a Marelui Creator și anume, dacă ne gîndim la complexitatea lumii vii ne cutremurăm.

Pentru a ne face o imagine de ansamblu a acestei complexități ar trebui să ne imaginăm doar lumile ce aparține Coeficienților Logici de la 1 la Infinit minus Unu, noi aflîndu-ne în poziția 2, prin logica bivalentă.

Alături de aceste lumi ale *Coeficienților Logici* mai sunt și lumile, *Antilogicului cu Nivele ale Antilogicului de la 1 la Infinit minus Unu, pe urmă ar veni lumile Virtualului ș.a.m.d.*, această scală tinzînd și ea la Infinit.

Ei bine, toată această scală nu este nimic față de ce anume poate să urmeze, întrucît scala respectivă a fost alcătuită doar din Elementele Triadei, dar dacă la aceasta mai apare un alt Element ca rezultat al reflectării în Noțiune?

Dacă alături de al patrulea mai apare al cincilea, al sutălea, al miliardulea pînă la Infinit? Unde se mai află Omul?

8

Poate că acum putem să punem întrebarea ce anume este Omul?

Această fărîmă de Iluzie ce se crede praf și stîncă?

Această fărîmă născută străină de el însuși!

De ce *străină*? Omul nu avea ce să caute într-o lume tridimensională cu o logică bivalentă și cu conștientizarea a doar două dimensiuni.

Străinul din Om constă în faptul că tocmai propria *Dimensiune a Vieții*, cea care-i dă Omului suflarea, nu îi este dat să o vadă, sau să o conștientizeze prin propria sa experiență.

Atunci când alergăm pe o porțiune de drum știm ce distanță am parcurs și în cât timp, dar nu vom ști Niciodată câtă viață am parcurs și câtă vom mai avea de parcurs sau o astfel de întrebare ar trebui pusă oricum altcumva, întrucât pînă și expresia câtă mai e de parcurs denotă o subjugare conștientizată la spațio-temporalitate, față de care Omul își ancorează fiecare acțiune a sa.

Străinul din Om este răspunzător de suferința îndurată de acesta în timpul vremelnice sale vieți. Străinului acesta i se datorează toate războaiele, și conflictele sociale care au loc în orice societate umană. La originea lui se află Păcatul Originar.

Să fie Omul o greșeală a creației Factorului, un accident? Nu, în nici un caz, nimic nu este Întîmplător, nici Destinul Omului.

Atunci ar trebui să revenim la *Scop* și Ierarhie. Să fie Omul un experiment al Scopului sau un servent al Ierarhiei prin propria sa apariție, încă din faza de Amprentă a Existenței care s-a reflectat în Ființă? Omul prin excelență nu își cunoaște Scopul pentru care a fost creat și mai mult decît atît Omul are Iluzia că poate concepe Lumea ca *Scop* și ca Mijloc.

Dacă Omul datorită intelectului său ar concepe Lumea fie ca *Scop*, fie ca Mijloc, atunci ar cunoaște cu siguranță sensul noțiunii de *Scop*. Intelectul uman nu este capabil să acceadă la a cunoaște Noțiunea de *Scop*, întrucât această noțiune, vine ca o reflectare a Scopului drept Cauză prin Instinct, care este prima *Stare de Fapt*, iar Omul are doar Iluzia că trăiește un *Scop* în sine datorită Instinctului proprii sale existențe care nu este departajat de Iluzia Vieții, devenind parte din aceasta. Mai mult decît atît, fiecare propoziție a logicii umane se raportează la un Adevăr, chiar dacă parțial, întrucât Omului nu-i este dat să cunoască *Adevărul Absolut*.

Scopul a ființat cu mult înaintea *Adevărului Absolut*, fiind Prezent încă de la nivelul Matricei, ca apoi să se infiltreze prin Starea de Fapt în Creație. Odată ce Scopul este dinaintea Adevărului, înseamnă că acesta nu ființează în funcție de Adevăr, decît înfășurat în mantia Instinctului care va determina Adevărul prin EUL Factorului Primordial, și odată cu acesta și *Cunoașterea Absolută* determinînd Gîndul Originar. Atunci mai poate Omul afla ce este Scopul? Cu siguranță că nu.

Omul nu poate fi o greșeală a Creației Marelui Creator întrucât acesta Nu poate greși întrucît se raportează la Absolut!

Tot ceea ce se raportează la Absolut primește sine qua non, valorile fundamentale ale Absolutului, indiferent că este *Adevărul Absolut* sau *Cunoașterea Absolută*, și astfel nu poate interveni greșeala care are prin Esența ei relevanță de fatalitate, destructibilitate și negativitate, opusă binelui, chiar dacă binele este poate unul dintre cele mai mari rele, chiar și în acest caz. Astfel Factorul nu greșește iar prin urmare nu poate fi preferabilă inexistența lumii față de Existența acesteia, din punct de vedere al intelectului uman, pentru că Omul nu a fost lăsat în această lume pentru a o distruge.

Orice Element va fi Conștientizat ca avînd o infinitate minus Una de opuși. Acel Opus care se va scădea din infinitate fiind Factorul Creator.

Conștientizarea se definește ca fiind reflectarea unui Element într-un alt Element care poartă rolul de Oglindă. Însă rezultatul reflectării elementului în Oglindă poartă denumirea de Cunoaștere.

Elementul se definește ca fiind o noțiune despre „ceva”, chiar și despre aria Anotionalului deci de dinainte de a fi Noționalul, respectiv Persoana, Personalizările și Oglinda acestora Noțiunea.

Adevărul Absolut este Destinația Scopului Matricei prin Instinct, că ar fi primul Scop al Ierarhiei care stă la baza Totului iar Instinctul prima treaptă a Ierarhiei care stă la baza Totului.

Oare în acest Tot nu se află și Matricea care a determinat Instinctul prin prima Sa Stare de Fapt, iar această Matrice avea un anume Scop cum Scopul o anume Matrice, devenind Matrice Scop. Cum putea fi acela primul Scop?

Cînd m-am referit la primul Scop și implicit odată cu acesta la Adevărul Absolut am făcut-o pentru a explica faptul că Adevărul Absolut este primul Scop al Ierarhiei, că acel Tot este de fapt Ierarhia, că Matricea cu calitățile sale de Scop, Dezordine și Entropie, Nu este un Scop în sine ci doar că are mai multe calități, devenind Scop prin simpla Sa Denominație de Matrice. Odată cu raportarea Sa la Conștientizarea Instinctului în „EU” al Factorului Primordial, deci cu raportarea la Ierarhia pe care o crease, și odată cu aceasta la primul Scop care este Adevărul Absolut, prin care se definitivează Ierarhia odată cu Instinctul.

Prin urmare primul Scop a apărut odată cu Adevărul Absolut ce a permis la rîndul său CONȘTIENTIZAREA „EU” -lui Factorului Primordial, și odată cu aceasta apărînd Cunoașterea Absolută.

Odată cu apariția PRIMULUI Element s-a născut și **Numerologia**. PRIMUL Element AL IERARHIEI este Instinctul, care la rîndul său a favorizat apariția primului Scop, Adevărul Absolut ce nu reprezintă altceva decît împlinirea primului Scop al Matricei prin Instinct. Din cîte s-a văzut Ierarhia devine Cauza iar Scopul Efectul.

În schimb Scopul precede prin Matrice Totul. Instinctul este prima treaptă a Ierarhiei care definește primul Scop, Adevărul Absolut, care la rîndul său definește „EUL” Factorului Primordial, ce-a de-a doua treaptă a Ierarhiei, care odată determinată definește Cunoașterea Absolută al doilea Scop. Cunoașterea Absolută alături de Adevărul Absolut vor determina cel de-al treilea Element al Ierarhiei care este Gîndul Originar. Gîndul Originar este și cel răspunzător de apariția Factorilor Creatori prin care se raportează Factorul Primordial. Ce anume este Factorul Primordial?

Este Instinctul său „EUL” care se naște din Instinct și Adevărul Absolut determinînd Cunoașterea Absolută?

9

Factorul Primordial este „Eul” care se datorează Instinctului și Adevărului Absolut,” EU” care odată conștientizat devine Factorul Primordial. Poate fi un „EU” neconștientizat? Cu siguranță că nu!” EUL” prin excelență se definește prin conștientizare, care determină Cunoașterea de sine, care devine implicit Scopul celui „EU”, și care este Cunoașterea Absolută. Conștientizarea nu este nicidecum Cunoaștere, ci actul premergător Cunoașterii, care o va determina pe aceasta.

Astfel Conștientizarea nu este Cunoaștere, ci, mai precis, Forma în care se va Structura Cunoașterea. În schimb poate exista Conștientizare fără Cunoaștere dar nu și Cunoaștere fără Conștientizare. Dacă nu ar fi această Formă, Cunoașterea nu ar putea fi decisă, și astfel întreg eșafodajul lumilor s-ar fi prăbușit. Prin urmare „EUL” care este Factorul Primordial este al doilea Element al Ierarhiei, caracterizat prin Conștientizare.

Odată conștientizat „EUL” acesta Cunoaște!” EUL” reflectă Cunoașterea în sine drept Scop al său. Astfel Scopul Factorului Primordial care este „EUL” Primordial este Cunoașterea Absolută, care odată apărută cu „EUL” Factorului Primordial, compus la rîndul lui din Instinct și Adevărul Absolut, va determina Gîndul Originar, al treilea Element al Ierarhiei. Gîndul Originar este cel ce determină Factorii Creatori, deci și Factorul Nostru Creator și Unic Întîmplător. Aceștia sunt cel de-al treilea Element al Scopului, fiind Scopul Gîndului Originar.

Factorii Creatori vor dezvolta o structură oarecum inversată față de Factorul Primordial, întrucît ei sunt Element de Scop chiar dacă sînt primul Element al Scopului înglobat în Ierarhie. Primul determinant al Factorilor Creatori va fi Adevărul Absolut care-i definește și care este reprezentat la acest nivel ca fiind Element al Ierarhiei, întrucît este determinat de un Element de Scop, care sunt Factorii Creatori drept Scop al Gîndului Originar. Determinantul Adevărului Absolut ca Element al Ierarhiei va fi cu siguranță Scopul acestuia care se va structuraliza în Cunoașterea Absolută a Factorilor Creatori, Scop care va determina Gîndul Pur al Factorilor Creatori. Din acest stadiu, fiecare Factorul Creator își va structuraliza propria sa dezvoltare.

În cazul Factorului Nostru Creator și Unic Întîmplător Gîndul Pur ca Element al Ierarhiei va determina prin Scopul Său, Persoana, primul Întreg, ce se va structuraliza într-o înfinitate minus Una de Personalizări, care se vor reflecta ca Întreg în Noțiune, prima Oglindă, moment în care se naște Iluzia, prin Persoană și Personalizările acesteia. Una dintre aceste Personalizări este Existența. Prima reflectare a Existenței în Noțiune a determinat Ființa, iar ce-a de-a doua Factorul Vieții. Persoana este Element de Scop pe cînd Personalizările sînt Elemente de Ierarhie, care se reflectă în Noțiune, Element de Scop.

Astfel Existența în calitate de Element al Ierarhiei se reflectă în Noțiune Element de Scop și determină Ființa, Element al Ierarhiei, la fel se întîmpla și cu Factorul Vieții și cu toate celelalte rezultate ale reflectării Existenței în Noțiune, care vor deveni automat Elemente ale Ierarhiei întrucît Noțiunea care le reflectă este un Element de Scop. În schimb toate rezultatele reflectării în Elementele Ierarhiei vor fi definite ca fiind Elemente de Scop.

Ce anume determină mai multe reflectări ale aceleiași Personalizări în Noțiune? Faptul că fiecare Personalizare se reflectă în Noțiune prima oară rezultă un anumit Element de Prim Ordin cum este Existența în cazul Personalizării noastre. Imediat după reflectarea acesteia în Noțiune asupra Personalizării respective se vor abate și alte reflectări ale altor Personalizări, precum și Existența se va abate la rîndul ei altor Personalizări. Acest lucru le va face ca să-și determine rezultatul unei noi reflectări care nu mai provine direct de la Noțiune ci de la Personalizări. Aceste reflectări vor fi de un ordin mai inferior decît cele obținute direct din reflectarea acestora în Noțiune.

Cu toate acestea reflectările respective vor crea acea „următoare” reflectare după prima, care le va determina pe Personalizări să se reflecte și a doua oară cît și a Infinit minus Una oară în Noțiune, rezultînd Elemente de Prim Ordin, între care vor fi cu siguranță intercalate și Elementele unor ordine mai inferioare ca și reflectările Personalizărilor între ele sau reflectările, reflectărilor la un ordin din ce în ce mai inferior între ele. **În consecință tocmai numărul Personalizărilor, pluralul acestora, determină și numărul reflectărilor repetate ale acestora în Noțiune.**

Pornind de la Factorul Primordial care se definește prin acel „EU” al Său care este și Prima Conștientizare a Scopului Matricei, care va determina la rîndul Său Cunoașterea Absolută, întrucît Adevărul Absolut a fost determinat dinainte de această Conștientizare ca fiind Scopul Instinctului.

Odată determinată Cunoașterea Absolută, aceasta împreună cu Adevărul Absolut care este determinat deja dinaintea Primei Conștientizări a Scopului Matricei, ce este un Element al Ierarhiei, Factorul Primordial, se va naște Gîndul Originar. Astfel Elementele din care este compus Gîndul Originar sînt Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută. Pentru a se realiza Primul Echilibru este necesar ca Elementele Gîndului Originar care sunt Elemente ale Scopului să devină contrabalansate cu alte două Elemente ale Ierarhiei care participă la actul de Conștientizare.

Aceste două Elemente ale Ierarhiei sînt Factorul Primordial prin „EUL” Său și Gîndul Originar.

Nu același lucru se întîmplă și în cazul Factorilor Creatori care sunt Elemente ale Scopului, și anume fiecare astfel de Factor Creator din infinitatea minus Unu de Factori are un Adevăr Absolut al Său care aparține Ierarhiei fiind determinat de către El, și nu de către Instinct ca și în cazul Factorului Primordial, și mai are o Cunoaștere Absolută determinată de către Factorul Creator odată cu Conștientizarea Sa, după o schemă cumva asemănătoare cu a Factorului Primordial, doar că în această situație, Factorul Creator determină Cunoașterea Absolută imediat după Adevărul Absolut, care este Element al Ierarhiei prin propria Sa conștientizare ce devine Element al Scopului, determinînd de această dată Gîndul Pur și nu Gîndul Originar ca și în cazul Factorului Creator. Astfel Gîndul Pur este Dual în structură fiind format din Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută, ceea ce nu este și în cazul Factorului Creator, care nu are deocamdată o structură Duală cum o necesită Echilibrul.

La Factorul Creator Adevărul Absolut nu este format înaintea Sa ca și în cazul Factorului Primordial, ci în urma Sa. Pentru a realiza un Echilibru cu cel al Gîndului Pur Factorul Creator va avea nevoie de un Element care să contrabalanseze Gîndul Pur, format din cele două Elemente, Element care să creeze alături de Factorul Creator un cuplu de două Elemente. Acesta poartă numele de **Conștientizare Creatoare a Scopului Matricei**.

Gîndul Pur este cel care determină de fapt apariția Persoanei ca fiind un Opus al Său dîndu-i acesteia atribuțiile Conștientizării Creatoare a Scopului Matricei, tocmai pentru a se putea împlini Echilibrul! De la nivelul „EU” -lui Factorului Primordial și pînă la cel al Factorului Creator, Conștientizarea Scopului Matricei se produce prin transmitere de la un Element la altul. În schimb odată creată *Conștientizarea Creatoare a Scopului Matricei*, aceasta înlocuiește *Conștientizarea Scopului Matricei* cu ea însăși. Astfel *Conștientizarea Scopului Matricei* devine *Conștientizarea Creatoare a Scopului Matricei* a Factorului Creator, care începînd cu Persoana, Personalizările și Noțiunea întrunește o Conștientizare a Scopului Matricei bazată pe Iluzie, de fapt o imagine în Oglindă a unui șurub cu pas de dreapta ce devine automat de stînga. Deci, Iluzia este inversul Conștientizării Scopului Matricei. *După cum am afirmat Cunoaștere fără Conștientizare nu există, însă Conștientizare fără Cunoaștere DA!*

Conștientizarea este Forma în urma căreia se află Cunoașterea. Conștientizarea este Oglindirea iar Cunoașterea imaginea formată în urma Oglindirii. Pe tot parcursul Universelor Factorului Creator, Elementele vor avea două proprietăți importante și anume, Elemente Oglindă și Elemente care se Oglindesc.

Printre Elementele Oglindă amintesc: Gîndul Pur, Noțiunea, Factorul Vieții iar printre Elementele care se Oglindesc, Conștientizarea Creatoare a Scopului Matricei, Persoana, Personalizările, Ființa, și numărul acestora continuă bineînțeles pînă la Infinit minus UNU.

Prin urmare Elementele care se Oglindesc sînt Elementele care determină Conștientizarea în forma căroră se va cuibări Cunoașterea, adică Elementele Oglindă. Ce anume determină Cunoașterea la Om? Bineînțeles că un Element Oglindit și anume **Dimensiunea Vieții care**

provine din reflectarea în Factorul Vieții fiind de fapt a treia Dimensiune alături de Spațiu și Timp Dimensiune care favorizează nu numai Cunoașterea dar și fiecare suflare a Omului.

Cum se realizează de fapt procesul de Cunoaștere al Omului? Chiar dacă cu toții trăim Iluzia Vieții ce anume determină să Conștientizăm mai întâi această Iluzie și pe urmă să o Cunoaștem?

Prin Obiect al Cunoașterii, înțelegem ca fiind absolut orice Conștientizare, care poate fi simțită iluzoriu de către noi drept Intuiție dar care este de fapt o energie vitală reflectată din Factorul Vieții, care odată retrimisă spre reflectare Factorului Vieții, acesta o transmite celui care a trimis-o sub formă de Cunoaștere.

În primul rînd Omul nu poate face o diferențiere reală între Conștientizare și Cunoaștere întrucît ambele îi parvin ca un întreg, sub forma Conștientizării Cunoașterii. Nimeni nu va gîndi cunoscînd Forma în care Gîndul său este Urma Formei respective, și totuși procesul de Cunoaștere cît și cel de Conștientizare nu numai că există dar îi survine Omului sub formă de imagini, idei, gînduri, care procesate de Dimensiunea Vieții a acestuia se structuralizează în propria sa Conștiință individuală ce-i apare Iluzoriu sub formele afectivului, cognitivului și volitivului care în realitate, fără vîlul Iluziei se reduce la afectivitate.

Omul trece dintr-un Univers în altul la fiecare fracțiune de clipă, iar sufletul Omului este o Amprentă a unui Gînd imprimat în Ființă pentru a i se confirma identitatea Amprentei în aceasta iar pe urmă Amprenta devenită confirmată de Ființă se reflectă în Factorul Vieții, reflectare în urma căreia Amprenta se învîlue cu un vîl format dintr-un material care aparține Factorului Vieții, și care poartă denumirea de Dimensiune a Vieții.

Cum se „îmbracă” Amprenta Omului cu vîlul respectiv? Nu trebuie să facem confuzia că rupe pur și simplu o parte din acest Factor al Vieții, după care își croiește o anumită ținută. Acest proces este de fapt rezultatul Oglindirii Amprentei recunoscută de Ființă în Factorul Vieții care este un Element Oglindă. *Dimensiunea Vieții* este imaginea care se vede în această *Oglindă*, deci este un Element *Oglindit*, chiar dacă Existența sa ca Dimensiune este în funcție de înglobarea în *Factorul Vieții*, deci este parte oglindită din acest Factor. Această Oglindire a Amprentei Omului în Factorul Vieții poartă denumirea de *perispirit* iar oglindirea Amprentei Omului în Ființă poartă denumirea de *ființare*. Amprenta Omului este *sufletul* acestuia, și nu cum se afirmă greșit de către acesta că ar fi ființarea sa. Ființa nu este un Element Oglindă ci un Element Oglindit. O nouă întrebare survine acum și anume, odată ce Ființa este un Element Oglindit cum se oglindește Amprenta într-un astfel de Element?

Ființa este rezultatul oglindirii Existenței în Noțiune. Ființa la rîndul ei se oglindește în același Factor al Vieții ca și Amprentă, primind calitatea de *Ființă* față de acesta. Atunci cînd Amprenta Omului se oglindește prima oară în *Ființă* primind *Ființarea*, această *Ființare* este de fapt rezultatul oglindirii Amprentei prin intermediul elementului *Ființator* care este *Ființa* în Factorul Vieții, urmînd ca la a treia reflectare a sa, Amprenta Omului să nu se mai reflecte prin intermediul Ființei în Factorul Vieții, avînd deja statutul de ființare ci să se oglindească cu acest statut, direct în Factorul Vieții.

*De fapt Amprenta Omului se oglindește de trei ori, **prima dată** în Existență, prin care se confirmă ca atare, este de fapt momentul în care Gîndul provenit de la o anumită sursă lasă prin Ecoul său o anumită Urmă în Existență, **a doua oară** în Ființă, rezultînd Ființarea, prin care Amprenta primește dimensionalitate în urma primei reflectări în Existență unde a primit doar Existența, dimensionalitate care nu are nici o legătură cu Dimensiunea Vieții, aceasta fiind cu totul altceva. Prin dimensionalitatea Ființării sau prin **Ființare** se înțelege atribuirea noțiunii de*

Întreg ce conferă o **Structură**, Amprentei respective, urmînd ca prin aceasta, Amprenta să fie inclusă la rîndul ei în sistemul **Ființării**, față de care se va raporta în Viitor, **determinînd și autodeterminînd** noi și noi structuralizări ale Întregului Ființei prin propria sa determinare la aceasta.

În urma primei reflectări în Existență, Amprenta nu a primit nici una din Noțiunile de dimensionare sau determinare față de „ceva” cum este în cazul celei de-a doua reflectări la Ființă, ci a primit doar titulatura că aceasta există în calitate de Amprentă, deci de urmă a unui Gînd care a călcat cîndva, undeva în solul fertil al Existenței.

A **treia oară** odată ființată Amprenta, urmează ca aceasta să se oglindească și în Factorul Vieții, determinînd **Dimensiunea Vieții**, sau suflarea și simțirea Omului sau a oricărui Element viu cu care acesta va Simți, Conștientiza și Cunoaște.

Urma lăsată de către un Gînd, indiferent cum ar fi ea devine o Amprentă. Dacă întrunește anumite caracteristici este o Amprentă de Om, pentru alte caracteristici devine Amprentă de animal, plantă, sau orice Element care ar fi posibil de cunoscut de către mintea omului. Această Amprentă va apare reflectată în Ființă dacă și numai dacă va conține anumite caracteristici care să poată fi reflectabile în aceasta pentru că Amprenta să primească o anumită identitate a Ființării sale.

Odată primită această identitate a propriei sale ființări dacă și numai dacă întrunește anumite caracteristici va deveni reflectabilă și în Factorul Vieții, determinînd un Element supus Conștientizării și Cunoașterii, deci Dimensiunii Vieții.

Dacă această Amprentă va poseda și alte caracteristici atunci la rîndul ei va fi reflectabilă într-o altă Formă cu rol de Element Oglindă, dînd naștere unei ființe cu caracteristici în plus față de Conștientizare și Cunoaștere, iar scala exemplilor ar putea continua la Infinit.

Toate acestea ne demonstrează cît de complex poate deveni întreg sistemul Conștientizării și Cunoașterii, sistem care pe lîngă infinitatea de Coeficienți de Conștientizare, Nivele de Conștientizare, cum ar fi Logicul, Virtualul, etc, mai sunt și **Formele de Conștientizare unde alături de Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută mai apar noi și noi Elemente**, iar pentru fiecare nou Element apărut se schimbă întreaga structuralizare adăugînd alături de Coeficienții de Conștientizare, Nivelele de Conștientizare noi și noi **Forme de Conștientizare**. Ei bine, toate acestea nu ar fi îndeajuns, deoarece alături de reflectarea Ființei în Factorul Vieții mai pot exista o altă infinitate de Elemente noi în care să se reflecte Ființa, noi Elemente Oglindă sau Elemente care se Oglesc. Acest lucru înseamnă că iarăși la fiecare astfel de Element nou vor apare noi și noi structuri de Conștientizare care pe lîngă toate cele amintite aici vor mai fi încă o altă infinitate minus Unu, de alte și alte structuri, întregind în cele din urmă Sistematizarea Conștientizărilor.

10

Revenind la Conștientizarea Omului, vedem că aceasta este rezultatul Oglinirii Dimensiunii Vieții, cu care este învelită Amprenta Omului, în Factorul Vieții. În schimb Cunoașterea Omului este rezultatul acestei Ogliniri, transmise Omului de către Factorul Vieții, sau de alte Conștientizări ale altor Amprente sau Elemente, pe care Omul le recepționează și le retransmite pentru a fi oglinite în Factorul Vieții, urmînd să-i revină acestuia sub formă de Cunoaștere înapoi.

Orice Element al Cunoașterii Închise sau al Cunoașterii Deschise care prin Amprentă sa, în cazul Cunoașterii Închise sau prin Starea de Fapt în cazul Cunoașterii Deschise, se reflectă într-un Element Oglindit, sub formă de Conștientizare, și această Conștientizare este retrimisă de Elementul Oglindit sub formă de Cunoaștere înapoi, este un Element energetic. Chiar și Omul în ansamblul său este un Element energetic. Criteriul pe baza căruia putem determina energia este: **Mișcarea.**

Orice Element al Cunoașterii Deschise este un Element Necunoscut prin cauza sa, dar Cunoscut prin efectul său. Elementele Cunoașterii Deschise nu sunt rezultatul reflectării în Factorul Vieții a vreunei Amprente, ci rezultatul reflectării în Factorul Vieții a Stărilor de Fapt. Chiar și această reflectare participă la Cunoaștere deci devine un Factor energetic.

Tot ceea ce are Mișcare are și energie. Tot ce este energetic devine cunoscut.

Acest criteriu este atât de important încât Mișcarea poate fi definită ca energie.

Tot ceea ce are energie este mișcare, precum ceea ce este mișcare are și energie. Astfel pentru a afla ce anume este energia și care este sursa provenienței sale va trebui în primul rând să înțelegem ce este mișcarea și care este sursa provenienței ei.

Mișcarea este cunoscută Omului prin intermediul Cunoașterii și implicit al Conștientizării. De aceea responsabilă de aceasta este Dimensiunea Vieții care se reflectă sau se oglindește în propria sa Oglindă care este Factorul Vieții. Ce se întâmplă de fapt?

La fel ca și în cazul Personalizărilor unde fiecare se reflectă în Noțiune și mai apoi rezultatul acestei reflectări se răsfrânge atât asupra Personalizării respective devenind Existență în cazul Personalizării noastre cât și asupra altor Personalizări dând un anumit nivel de Conștientizare și Cunoaștere a noii noțiuni, reflectate indirect, tot așa se întâmplă și la acest nivel mai mic din punct de vedere Ierarhic și anume NU doar Dimensiunea Vieții ce aparține unei anumite Amprente a unui Om este unica care se reflectă în Factorul Vieții cât și toate celelalte Dimensiuni ale Vieții ce aparțin lumii vii sau alte și alte Amprente care cu toate că nu aparțin lumii organice, ci celei anorganice se oglesc în Factorul Vieții. Aceste oglescări sînt reflectate de către acesta sub formă de cuante energetice care se răsfrîng deopotrivă și asupra Dimensiunii Vieții.

Odată reflectate în această Dimensiune a Vieții a unui număr uriaș de astfel de cuante energetice, fiecare bombardament cu acestea vor avea un rezultat în Cunoașterea și Conștientizarea Omului, care le va încorpora prin Conștientizare mai întîi, reflectînd această Conștientizare asupra Factorului Vieții care o va **retransmite** sub o nouă formă Cognoscibilă, deci sub o nouă Cunoaștere.

Acest siaj între Conștientizare și Cunoaștere în intelectul uman poartă denumirea de Mișcare!

Dacă o anume Amprentă sau alt Element își va trimite Conștientizarea către Factorul Vieții pentru a fi retrimisă de acesta sub formă de Cunoaștere celui care a trimis Conștientizarea, Cunoașterea în schimb este valabilă doar pentru cel care a trimis Conștientizarea și nicidecum pentru vreun alt Element sau Amprentă.

Dar Factorul Vieții cînd trimite această Conștientizare transformată în Cunoaștere nu o face pe anumite canale secrete ci prin reflectarea acestei Cunoașteri în toate celelalte Amprente și Elemente care-și reflectă la rîndul lor Conștientizarea în Factorul Vieții.

Diferența constă în faptul că toate celelalte Amprente și Elemente printre care este și Omul, vor primi Cunoașterea Amprentei sau elementului care și-a trimis spre reflectare Conștientizarea în Factorul Vieții numai sub formă de Conștientizare, aceasta fiind

Cunoaștere doar pentru cel ce și-a trimis Conștientizarea în Factorul Vieții. Pentru toate celelalte Elemente reflectarea respectivă a Factorului Vieții va fi Conștientizare.

Instantaneu și celelalte Amprente și Elemente își vor retransmite Conștientizarea primită de la Factorul Vieții înapoi către acesta pentru a deveni Cunoaștere și pentru ele, la fel cum a devenit pentru elementul său Amprenta care și-a primit Conștientizarea reflectată sub formă de Cunoaștere, și care nu a mai fost nevoit să apeleze la Factorul Vieții. Odată primite Conștientizările celorlalte Amprente sau Elemente spre reflectare în Factorul Vieții acestea vor fi retransmise sub formă de Cunoaștere elementelor sau Amprentelor care și-au trimis Conștientizările lor, și sub formă de Conștientizare altor Amprente sau Elemente care vor retrimite Conștientizarea din nou către Factorul Vieții pentru a deveni Cunoaștere, procedeu care se perpetuează la nesfârșit și care este Originea Energiei și a Mișcării.

Cum fiecare astfel de cuantă energetică care se reflectă sub formă de Conștientizare la Om este un Univers în sine, întrucât cuanta energetică respectivă este transmisă Amprentei care a Conștientizat-o sub formă de Cunoaștere, care ajunge și la alte Amprente dar sub formă de Conștientizare spre a fi retrimisă Factorului Vieții spre Cunoaștere, înseamnă că în fiecare fracțiune de clipă Omul trece dintr-un Univers în altul avînd ideea cognoscibilă de mișcare.

Prin ce se deosebește termenul de Energie față de cel de Mișcare? De ce nu este îndeajuns să spunem Energie sau Mișcare și să definim în același timp și celălalt termen?

ESTE ADEVĂRAT CĂ ATUNCI CÎND SPUI ENERGIE SPUI ȘI MIȘCARE DOAR CĂ Esența ENERGIEI ESTE DIFINITĂ CA FIIND FAZA DE CONȘTIENTIZARE TRIMISĂ SPRE REFLECTARE ÎN Factorul Vieții, PE CÎND MIȘCAREA ESTE CONȘTIENTIZAREA REFLECTATĂ DE CĂTRE Factorul Vieții, SUB FORMĂ DE CUNOAȘTERE ÎN INTELECTUL UMAN SAU ÎN ALTE AMPRENTE, ETC; care realizează instantaneu actul de mișcare raportîndu-se mereu la prima fază care este Conștientizarea.

Această raportare reprezintă Mișcarea. Este cît se poate de adevărat că orice formă de Energie vine înfășurată în vîlul mișcării, întrucît dacă ar fi înțeleasă în Esența sa, adică ca și Conștientizare, fără să fie atribuită Cunoașterii prin Factorul Vieții, Energia ar rămîne o mare și eternă necunoscută ca aștea și aștea alte lucruri sau fenomene care ne înconjoară dar despre care nici măcar nu știm că există.

De ce noi oamenii, conștientizăm și pe urmă cunoaștem mai multe tipuri de energie cum ar fi energia termică, cuantică, mecanică, electrică, iar lista ar putea continua cu alte și alte exemple. Dacă energia este definită ca fiind faza de Conștientizare trimisă spre reflectare în Factorul Vieții, aceasta nu este una și aceeași fază prin care se reflectă o mulțime de Amprente sau alte lucruri și fenomene? Spun aceasta deoarece orice primă reflectare în Factorul Vieții, tot fază de Conștientizare se numește atîta timp cît încă nu a fost retrimisă această reflectare înapoi reflectantului de către Factorul Vieții. Prin reflectant se înțelege cel care își trimite reflectarea spre a fi oglindită în Factorul Vieții.

Din cîte se vede nu este deloc așa. Chiar dacă orice reflectare în Factorul Vieții se produce avînd ca și cauză un reflectant iar reflectarea respectivă, înainte de a fi primită și retrimisă reflectantului poartă denumirea de Conștientizare devenind pe urmă Cunoaștere, adică reflectarea primită și retrimisă reflectantului, Conștientizarea sau Energia, devine prin Factorul Vieții, înveșmîntată în Cunoaștere sau Mișcare. Conștientizarea unui anume reflectant în Factorul Vieții va determina un anume tip de energie, care ține în mod direct de reflectant. Astfel energia termică are un alt reflectant decît energia eoliană sau cuantică precum energia mecanică sau electrică vor avea alți reflectanți, care odată oglindiți în Factorul Vieții, acesta le va

înveșmînta reflectările care se oglindesc în el cu mantaua Cunoașterii, și astfel vor apare o multitudine de tipuri de energie în funcție de multitudinea reflectanților. Acest fapt ne sugerează imensitatea tipurilor de energie care sunt practic egale cu Infinit minus Unu.

Pornind de la energia electrică care este un flux dirijat de electroni, oare care este reflectantul care a Conștientizat în Factorul Vieții spre Cunoaștere acest tip de energie? Răspunsul cred că este la fel de greu pe cît de greu este să cunoști infinitul, dar încercînd să realizăm o anumită aplicație referitor la acest tip de energie, ar trebui să plecăm mai întîi de la minusculul electron care nu este nimic altceva decît o *particulă elementară, ce are bineînțeles și o antiparticulă în pozitron*, tocmai datorită schemei pe care am inițiat-o și anume de Universe ciorchine.

Consider că Universul nostru al Coeficientului Logic 2 nu ar putea viețui dacă nu ar conviețui cu un alt Univers, ambele creînd un ciorchine. Atunci cînd Universul nostru ajunge în faza maximă de Armonie, acolo unde Lucrul Mecanic este practic aproape egal cu zero, întrucît Universul intră într-o expansiune după Big Bang, nu și-ar putea reveni și ar urma să moară dacă celălalt Univers alături de care formează ciorchinele nu ar fi la polul Opus, adică tocmai în faza de Big Bang, și astfel acesta ar deveni responsabil de schimbarea sensului de expansiune al Universului nostru, adică de la tinderea sa către Armonie, la tinderea sa către entropie în timp ce celălalt Univers tinde către Armonie după Big Bang. Celălalt Univers fiind Universul pozitronului așa zis **Universul Antimateriei**.

Pentru o raționalizare Logică cu un Coeficient Logic 100, vor fi cu siguranță 100 de Universe în ciorchinele respectiv. Prin ce se deosebește un electron de un pozitron? De fapt prin ce se deosebește Iluzia Vieții ce are Noțiunea de **Materie** față de aceea de **Antimaterie**? Foarte simplu. Nicidecum prin cine știe ce determinări savante sau greu de descris ci prin sensul de rotație al electronului față de pozitron, respectiv prin faptul că electronul va avea un spin invers față de pozitron deci se va *roti* în sens invers. Revenind la rotație de data aceasta întrebarea care se pune este ce anume schimbă sensul rotației încît face să diferențieze radical tinderea celor două Universuri, rețineți, ale Coeficientului Logic 2, fiindcă dacă am gîndi printr-un alt Coeficient Logic deci nu prin Logică bivalentă numărul Universelor din ciorchine ar fi echivalent cu numărul Coeficientului Logic.

Pentru aceasta va trebui să știm ce anume este *rotația* și ce posibil reflectant poate avea aceasta, încît Existența să facă posibil Echilibrul și Existența Universelor. Nu este deloc întîmplător faptul că nouă ne apar majoritatea corpurilor din Univers ca fiind rotunde, că am aflat de curînd raportat la istoria noastră milenară despre curbura spațiului, și implicit a timpului, că orice dreaptă dusă la Infinit devine o curbă. Prin urmare spațialitatea, temporalitateaacompaniate de Infinit primesc noțiuni de rotunjire. Cercul este prin excelență figura geometrică care are o infinitate de puncte în circumferința sa. Roata este aceea care se învîrte la nesfîrșit fără a se termina vreodată. Ce este *rotația*?

Rotația este unica reprezentare a infinitului față de intelectele care raționalizează pe baza Coeficientului Logic 2. Infinitul este o rotație la nesfîrșit. Cum se realizează faptul că noi Cunoaștem rotația? Amprenta noastră primește de la Factorul Vieții sub formă de Conștientizare, Cunoașterea Infinitului, care este trimisă de Factorul Vieții către acesta. Odată Conștientizată de către Om această Cunoaștere, Omul o trimite spre reflectare, deci devine reflectant în Factorul Vieții. Acesta în calitate de Oglindă trimite rezultatul reflectării Conștientizării Omului înapoi către acesta sub formă de Cunoaștere. Astfel Omul va înțelege că planetele sînt sferice, că se rotesc, că spațiul devine curb la Infinit, că există rotație, etc.

Prin urmare de câte ori avem în minte noțiuni care sunt definite prin rotație, trebuie să înțelegem că acolo este vorba de reflectantul cu nume de Infinit. Practic atunci ne lovim de Infinit! Întregul nostru Univers se raportează la Infinit și de aceea planetele și corpurile cerești în afară de fragmente ale acestora ne apar ca fiind rotunde, circulare sau sferice. În cazul ciorchinelui nostru de tip Materie -Antimaterie sînt două tipuri de rotații fiecare avînd sens invers față de cealaltă Acest fapt înseamnă că în realitate sunt mai multe Infinite?

Oricît de bizar ar părea dar NU există mai multe Infinite, decît **UNUL SINGUR** și acest lucru îl voi spune întotdeauna cu întreaga mea hotărîre. Dacă există un singur Infinit cum putem vorbi despre mai multe rotații sau cum am putut accepta pînă acum tot felul de infinități de Elemente care să se raporteze altor și altor infinități? Este adevărat că sunt două rotații și că ar fi nevoie de cel puțin cîte un Infinit pentru fiecare astfel de rotație, în cazul nostru de două infinite dar nu este deloc așa. Iluzia Vieții noastre se bazează în primul rînd pe faptul că nu putem cunoaște Infinitul decît „umbra” Sa, și astfel îi atribuim termenul de plural, în consecință de mai multe infinite.

Nu putem gîndi și nici concepe pluralul Infinit ca fiind de fapt un **singular** care se pretează la fel de bine pluralului precum o fac alte Elemente ce apar într-un număr mare. Coeficientul Logic 2, al Logicii noastre Bivalente ne va determina două Universuri într-un ciorchine, prin urmare două sensuri de rotire diferite ale particulelor elementare care structuralizează Iluzia Vieții ce apasă asupra intelectului nostru.

Dacă am avea un alt Coeficient Logic, numărul Universelor din ciorchine ar fi echivalent cu numărul Coeficientului Logic. Se știe că sunt o infinitate minus Unu de Coeficienți Logici, Unul aparține Factorului Primordial. Luînd în ansamblu toți acești Coeficienți Logici inclusiv pe cel al Factorului Primordial, avem o infinitate de Coeficienți Logici.

Dacă am Gîndi, cu o infinitate de Coeficienți Logici am vedea că de fapt fiecare Coeficient Logic care determină Un Univers, deci un anumit sens de rotație al particulei elementare respective nu se reduce la nimic altceva decît la Infinit, prin faptul că sensul rotației la Infinit devine unul SINGUR. Cum toți Coeficienții Logici fac parte din acest Infinit al Coeficienților Logici, acest lucru înseamnă că la nivel general cu toții se supun unui singur sens de rotație, și doar Iluzia Vieții face ca la nivel structural să existe infinitatea de sensuri rotative. Într-un cuvînt toți sunt Una și Una sunt toate!

Revenind la întrebarea de adineaori cine anume produce curentul electric acest flux dirijat de electroni, în calitate de reflectant sau de Element Oglindit, răspunsul este: Un Element care primește o Conștientizare a Infinitului de la Factorul Vieții, o retrimite acestuia spre Cunoaștere și apoi odată primită înapoi sub formă de Cunoaștere aceasta este preluată sub formă de Conștientizare de Om care înainte să o retrimită spre Cunoaștere Factorului Vieții, odată descoperită este folosită ca atare în Scop energetic, pe urmă o retrimite Factorului Vieții pentru a reveni pentru Om ca și Cunoaștere, dar atenție, această Cunoaștere nu va mai avea nici o legătură cu energia electrică în sine întrucît Esența energiei implică doar Conștientizarea. Toate celelalte tipuri de energie pe care le folosește Omul sînt survenite în Existența sa sub formă directă de Conștientizare, care devin Cunoaștere prin reflectarea acestor Conștientizări la Factorul Vieții. Este important de spus că o Conștientizare cunoscută sau necunoscută ca atare, cum este energia electrică, atunci cînd va reveni sub formă de Cunoaștere Omului, ea nu va mai avea nimic în comun cu energia, chiar și în aria Cunoașterii, alimentînd alte și alte paliere din vastul areal al cunoașterii, cum ar fi apariția unui nor, sau o ploaie de primăvară sau orice altceva. Atunci ce anume ne face să cunoaștem energia electrică dacă nu Conștientizarea sa, revenită în calitate de Cunoaștere de la Factorul Vieții?

Răspunsul este simplu: Un alt Element care nu are nimic de a face cu energia electrică ne ajută să Cunoaştem energia electrică, iar acest Element este raportat ca fiind energia electrică în visul Iluziei proprii noastre vieţi. În miile de ani când Omul trăia în triburi şi nu cunoscuse energia electrică, nu înseamnă că aceasta nu exista sub formă de fulgere în natură. Dau numai un exemplu. Dacă ai fi întrebat un trib pierdut în junglă despre această energie nu ar fi ştiut ce să-ţi răspundă, în schimb ea a fost redescoperită după mii de ani la fel cum probabil o descoperiră cândva înaintaşii noştri cu sute de mii de ani în urmă. De ce? Tocmai datorită acestor reflectări de tipul Conştientizare-Cunoaştere, în, şi din, Factorul Vieţii. Acestea sunt Motorul care dă naştere Mişcării, Energiei, şi implicit tuturor celorlalte subsidiarităţi cum ar fi noi Elemente ale Cunoaşterii.

O altă problematică privind Mişcarea şi Energia, este rotaţia Pământului în jurul Soarelui. Această rotaţie nu este nicidecum cea pe care o ştim cu toţii şi anume ca fiind o rotaţie completă a Pământului în jurul Soarelui pe timpul unui an. Rotaţia Pământului în jurul Soarelui nu numai că nu este completă dar mai mult decât atât, Pământul nu descrie un cerc în înţelesul cuvîntului ci o spirală. Soarele se deplasează în Univers către steaua Vega cu peste 600 000 000 de Kilometri pe an. Pământul nu descrie un cerc în jurul acestuia ci o spirală, revenind după un an în aceeaşi poziţie faţă de Soare dar cu 600 000 000 de kilometri mai departe faţă de cum era cu un an înainte. Acest fapt ne sugerează că există undeva un Element care a trimis spre Conştientizare un anume mesaj Factorului Vieţii care a fost trimis spre Cunoaştere acestuia înapoi dar care, a fost prins de către Om în visul pe care-l trăieşte sub formă de Iluzie a Vieţii şi astfel retrimis sub formă de Conştientizare Factorului Vieţii, care a retrimis mesajul sub formă de Cunoaştere Omului.

În acest tip de mişcare, Pământul se roteşte nu numai în jurul Soarelui, sau în jurul propriei sale axe, dar călătoreşte odată cu acesta sute de milioane de kilometri către steaua Vega în fiecare an. Deci Niciodată, o anumită dată dintr-un an nu se va mai afla în acelaşi loc din Univers chiar dacă calendaristic, vorbind, anul următor Pământul se va afla din nou în aceeaşi poziţie în jurul Soarelui, doar că alături de acesta aceeaşi poziţie va fi la sute de milioane de kilometri în Univers. Cine intervine aici decât mai multe Elemente care se reflectă în Fiinţă care dau în cele din urmă respectiva dimensionalitate, şi care se reflectă asupra receptorului care este Omul, ce va Conştientiza şi Cunoaşte rezultatul reflectării acestor Elemente. Aici îşi spune cuvîntul Fiinţa.

Nu întâmplător am dat aceste exemple pentru a putea face o aplicaţie Coaxiologică. Odată ce electronii sînt rotunzi intervine infinitatea în Cunoaştere şi Conştientizare, dar aceşti electroni se înscriu la rîndul lor într-un anumit flux dirijat. Aici intervine cel puţin un Element în plus. Deci energia electrică va avea Coeficientul Vectorial de Conştientizare cel puţin 2. Coeficientul Vectorial de Conştientizare **NU** este Coeficient Logic chiar dacă devine dedus cu ajutorul acestuia.

Pentru celălalt exemplu care este Pământul, aici vom vedea că intervin mult mai multe mişcări. În primul rînd ar fi mişcarea continentelor, pe urmă aceea de rotaţie a polilor, pe urmă aceea în jurul axei sale, urmînd cea din jurul Soarelui şi în sfîrşit cea către steaua Vega. Ar fi cel puţin cinci mişcări, deci la Conştientizarea acestor mişcări intervin cel puţin cinci Elemente, prin urmare Pământul are un Coeficient Vectorial de Conştientizare cel puţin 5.

I.7.CAPITOLUL VII REFLECȚII ASUPRA FILOSOFIEI, STRĂINUL DIN OM, DIMENSIUNEA VIEȚII

1

Străinul din Om constă în faptul că Omul, are o conștientizare ce aparține unei Logici bivalente într-o lume tridimensională, și mai mult decât atât, în faptul că el însuși este o ființă tridimensională, compus din *Existență*, *Ființă* și *Factorul Vieții*. Tocmai *Dimensiunea Vieții*, acea parte a *Factorului Vieții* care-i alcătuiește propria sa suflare, Omul nu o poate determina sau simți, decât, ceea ce fac eu în acest moment, să creeze anumite supoziții asupra existenței sale.

Să fie Spațiul și Timpul un fel de reprezentat al Existenței și Ființei în această lume, prin care Omul să le poată conștientiza pe acestea și mai puțin *Dimensiunea Vieții*?

În nici un caz. Conștientizarea acestor două dimensiuni vine de la *Factorul Vieții*, unicul răspunzător de conștientizare la acest nivel, față de Noțiune la un nivel Ierarhic superior.

Factorul Vieții este cel care a permis conștientizarea a doar două dintre dimensiunile Universului Uman lăsând tocmai *Dimensiunea Vieții* care face parte din el ascunsă.

Timpul și Spațiul, sînt percepute în acest Univers drept dimensiuni datorită nevoii de legitimitate a conștientizării pe care o are totuși *Factorul Vieții*.

Întrebarea care se pune este de ce nu s-a dat dreptul de a fi conștientizate mai multe dimensiuni în Universul Uman chiar dacă nici una dintre acestea nu ar fi fost *Dimensiunea Vieții*?

Poate că tocmai pentru faptul că Universul Uman este supus Triadei, Existență, Ființă și Factor al Vieții? În nici un caz. Acest lucru, dimpotrivă, permite un număr nesfârșit de reflecții ale fiecărui Element al Triadei în celălalt.

Timpul este o Dimensiune la fel ca și Dimensiunea Vieții Noastre, la fel ca și Spațiul, este una dintre Dimensiunile a cărei Conștientizare aparține unui Gînd sau al unui Element la fel ca Omul. Timpul poate fi recepționat ca Ființă sau ca orice alt Element în ecoul produs de retrimiteria Conștientizării către Factorul Vieții și invers de către alte și alte Elemente. Faptul că pentru noi Oamenii este o Dimensiune se datorează Coeficientului Vectorial de Conștientizare care are o cifră deosebit de mică față de alte Coeficiente Vectoriale de Conștientizare ce au o cifră cu mult mai mare, fiind poate la al miliardulea ecou, care sunt propagate în mintea Omului drept obiecte, lucruri, etc; deci prin Cunoaștere.

Abia acum se poate vedea cît de imensă este diferența dintre realitatea care este mult mai apropiată de timp și Iluzia Vieții care ne arată ecoul Coeficientului de Conștientizare cu valori de miliarde și miliarde, unde fiecare cifră din aceste valori ne indică o nouă și o nouă mistificare a imaginii reale.

Omul are doar Iluzia Vieții că aparține unui timp în care se desfășoară toate acestea, cum o are pe aceea a spațiului, și *implicit pe aceea a Vieții, dată de Dimensiunea Vieții!*

Dacă Omul nu ar fi fost tridimensional cu siguranță că nu ar fi fost supus Triadei ci unui număr mai mare de Elemente. Toată această „suferință” a omului este dată de faptul că sufletele noastre nu ar fi trebuit să se afle în această lume a Iluziei Vieții, care le ține încătușate, și le condamnă la suferință.

Fiecare suflet ar trebui să-și cunoască adevărata lui lume, care în nici un caz nu este aceasta a Universului Uman Iluzoriu, ci este o lume în care adevăratul Univers Uman îi permite Omului să-și cunoască și să trăiască prin cea de-a treia Dimensiune și anume *Dimensiunea Vieții*.

Este cu atât mai trist cu cât noi trăim în realitate în acest Univers Uman în care primează *Dimensiunea Vieții* provenită din *Factorul Vieții* dar datorită Iluziei Vieții nu o putem conștientiza, rămânând orbi în acest palat de smarald în care ne aflăm. Acesta este Păcatul Originar!

De ce sîntem legați la ochi într-un Univers tridimensional și suntem sortiți să gîndim Logic bivalent, cu două dimensiuni care ne îndepărtează de Ființă și *Factorul Vieții*, fără să putem simți în propria noastră experiență cea de-a treia Dimensiune care ne reprezintă?

Ne sunt dușmani Spațiul și Timpul?

Nu pot afirma acest lucru, dar în absența *Dimensiunii Vieții*, și celelalte două dimensiuni devin un fel de gardian al suferinței noastre.

Ce am putea face pentru a înlătura această înstrăinare de sine, pentru a putea să ne regăsim în vreun fel sau altul Dimensiunea Vieții?

Mintea noastră omenească nu ne lasă să aparținem cu adevărat lumii în care ne-am născut. Cîndva credeam că este un accident această naștere. Nu mai cred întrucît doar Factorul Creator poate deveni Accidental. Atunci?

Am putea porni de la o mare schimbare în istoria civilizațiilor. Creierul Omului a fost programat să prelucreze un număr mult mai mare de informație decît o face în Prezent.

Se știe că Omul în Prezent nu operează decît cu maximum două procente din capacitatea creierului. Restul este într-o continuă adormire. De ce?

Cum ar vedea Omul Lumea în care se află cu întregul său creier?

Cu siguranță ar avea o altă concepție și ancorare nu numai spațio-temporară dar, posibil și în cea de-a treia dimensiuni, *Dimensiunea Vieții*.

În cartea mea *The Origin of God*, făceam anumite speculații cu privire la acest incident care a dus la pierderea capacității creierului uman de a mai procesa date la întregul său calibru. Erau doar supoziții deoarece în acea carte m-am axat mai mult pe literatură decît pe filosofie, fiind mai mult un roman decît o lucrare filosofică chiar dacă anumite aspecte pot fi atribuite și filosofiei.

Cred cu tărie și în acest moment că Omul ar părăsi rapid Universul Iluzoriu în care se zbate azi, chinuit și plin de suferință dacă și-ar recăpăta posibilitatea de a gîndi cu întregul său creier.

Mai mult decît atât, se cunoaște de către biologi că fiecare organism și organ evoluează și se dezvoltă în funcție de mediu, etc. Acest fapt denotă că Omul cîndva, în măsura în care conștient fiind a avut nevoie de un creier pe mărimea aspirațiilor și cugetărilor sale.

Atunci cu siguranță se afla în adevărata fază de Eden a Omenirii, prin urmare nu cred sub nici o formă că Păcatul Originar este Accidental, cum nu cred că ne-am născut aici, pe această minunată planetă albastră pentru a suferi, și că viața este suferință. Cei care admit acest lucru ori mint cu nerușinare ori îi atribuie Marelui Creator vina de a exista, în această suferință.

Susțin că se poate de tranșant faptul că *viața nu ne-a fost dată pentru a suferi* de către Factorul Nostru Creator.

Scopul pentru care ne-am născut și ne aflăm aici este de a fi fericiți, dar a intervenit sub o formă sau alta *Ierarhia*, cea care a produs intenționat acel Accident prin care nu mai putem opera cu întregul nostru creier, fapt ce ne-a trimis în hăul adînc al suferinței, prin îndepărtarea tot mai accentuată de *Dimensiunea Vieții* pe care încetul cu încetul am început să o uităm pînă și din străfundurile memoriei noastre ancestrale, îndepărtîndu-ne tot mai mult de Timp și Spațiu alte dimensiuni care în loc să ne devină cei mai apropiați prieteni au devenit niște rude reci și îndepărtate, iar noi ne-am simțit din ce în ce mai mult eterna rudă săracă care nu mai are de spus nici o opțiune față de acestea. Orice organ se dezvoltă de-a lungul timpului doar atunci cînd

subiectul respectiv are nevoie de el și îl folosește. Înotătoarele la balenă s-au dezvoltat pentru că aceasta le folosea, iar pinguinii și-au pierdut aripile aproape în totalitate fiindcă nu mai aveau nevoie de ele, întrucât își prindeau hrana prin înot. Tot așa și Omul și-a folosit cândva întregul său creier fiindcă astfel nu s-ar fi dezvoltat la acest nivel. Azi nu mai folosește decât doi la sută din capacitatea sa. De ce?

Într-o altă ordine de idei materialişti vor rămâne oarecum consternați că tocmai eu, un idealist convins, susțin ideea referitoare la creierul uman, care din orice perspectivă ar fi acesta privit, tot din materie este compus vor spune materialişti. În nici un caz le spun eu. Intervine un anumit reflectant care se reflectă în Factorul Vieții și Ființă care dă acest rezultat Cunoașterii Omului.

Materia din care este compus creierul uman este o Iluzie la fel de mare ca aceea că Omul poate trăi vreodată într-o societate liberă și democratică.

2

La fel cum *nu pot exista societăți democratice* care să fie alcătuite din oameni la fel nici creierul nu este materie. El face parte din panoplia Iluziei, la fel ca și fiecare lucru, obiect, fenomen, existent în această lume. Dar cu toate acestea creierul este răspunzător de anumite senzații ale acestei Iluzii.

Cum știm asta? Tot printr-o *Iluzie*. Cu toate acestea atunci când acționăm asupra creierului acționăm și asupra Iluziei prin schimbarea acesteia sau prin diferite alte aspecte privind contribuția la această Iluzie. Astfel creierul devine un fel de nod al Iluziilor, de unde știm că acestea pornesc, chiar dacă și el la rândul său este tot o Iluzie. Deci, această Iluzie care este creierul nu s-ar fi dezvoltat în așa măsură dacă nu ar fi reprezentat un nod pentru mult mai multe alte *Iluzii* decât acum când funcționează cu doar două procente din capacitatea sa.

O altă întrebare care se pune este dacă creierul ar fi funcționat și în Prezent cu întreaga sa capacitate oare am fi cunoscut o altă lume? Răspunsul este categoric afirmativ.

Dar acea lume ar fi fost tot o lume a Iluziei Vieții în cazul că Omul ar fi putut trăi nu numai cu conștientizarea a două dimensiuni, Spațiul și Timpul dar și cu o a treia și anume *Dimensiunea Vieții*?

Oare atunci când Omul ar cunoaște *Dimensiunea Vieții* ar mai trăi Iluzia, sau ar reveni la realitate?

Cu siguranță că ar mai fi trăit Iluzia fiindcă Iluzia a apărut odată cu Oglindirea Existenței în Noțiune, ea nu ar putea fi înlăturată, decât odată ce Omului i-ar fi dat să trăiască și să cunoască *Adevărul Absolut* ceea ce ar fi practic și teoretic imposibil.

Da, dacă Omului i-ar fi dat să revină la posibilitatea conștientizării lumii cu toată capacitatea creierului său, cu siguranță că Iluzia s-ar schimba și mai mult decât atât ar deveni o ființă care nu ar mai asimila viața suferinței, și altor și altor neîmpliniri pentru că în acel moment Omul nu ar mai fi Străin de Sine, cunoscându-și cel mai important lucru al propriei sale existențe și anume *Dimensiunea propriei sale Vieți*.

Odată cunoscută această, și dispărînd Străinul din Om ar dispărea toate relele lumii, inclusiv războaiele și conflictele de tot felul generate de neputința Omului de a se înțelege pe sine tocmai datorită acestei înstrăinări de care vorbeam.

La baza acestei înstrăinări stau: banul, egoismul, minciuna, dorința de parvenire, invidia, lenea, furtul, crima și lista ar mai putea continua. Abia atunci când Omul va discerne nu numai spațio-temporar dar și prin *Dimensiunea Vieții*, va putea vedea cu ochii săi de înger coborît în

infernul orbirii spirituale adevăratul paradis în care se află. Tocmai Dogmele acest **rău** al Omului, au deosebită dreptate când afirmă o intervenție divină în planul Universului Uman care ar putea schimba radical raporturile prin care Omul se raportează la Lumea sa.

Unii vorbesc de eterna pace, de viitorul eden al omenirii. Departe de a fi membrul în Prezent al vreunei credințe, cred cu tărie că „Sosirea Fiului Omului”, coincide cu momentul când Omului îi va fi ridicat vălul orbirii impus cândva, undeva de cineva, pentru a nu mai putea procesa cu întreaga capacitate a creierului său datele necesare înțelegerii lumii și vieții.

O altă întrebare tulburătoare ar fi cum anume ar arăta filosofia unei astfel de lumi, în care Omul ar gândi cu totalitatea creierului său?

Cu siguranță că ar fi o filosofie total diferită față de cea existentă în Prezent nu numai prin multitudinea de sisteme dar mai ales prin metoda prin care ar fi deduse aceste sisteme, cu totul alta față de metodele folosite pînă în Prezent, care determină sisteme ce-și găsesc sau nu locul real în logică. Unica metodă pe care o consider plauzibilă este distanțarea de Gîndirea care se află în posesia Iluziei Vieții și încercarea Omului de a se apropia cît mai mult de Străinul din El. Acesta este cel mai aproape de Adevăr. Indiferent cum se realizează această apropiere, pornind de la anumite ritualuri străvechi, șamanice sau ajungînd pînă la inducerea unei stări de transă, toate căile sînt binevenite atîta timp cît ne apropiem de străfundurile ființei noastre, unica care reflectă Conștientizarea și Cunoașterea, din Factorul Vieții, de care ne-am îndepărtat mereu, acceptînd doar umbrele acestora.

Omul este bătut de soartă să gîndească cu doar 2 procente din capacitatea creierului său, restul fiindu-i furată de cineva, care a săvîrșit acest gest undeva, cândva, deoarece orice lege a evoluției biologice indică faptul că un organ nu se dezvoltă la întîmplare doar de dragul de a fi dezvoltat dacă natura nu are nevoie și nu poate folosi această dezvoltare. La balenă nu i s-ar fi dezvoltat înotătoarele în timpul evoluției sale dacă nu ar fi avut nevoie de ele și dacă nu le-ar fi folosit, precum nici la om nu s-ar fi dezvoltat creierul dacă nu l-ar fi folosit cândva la întreaga sa capacitate.

Istoria a demonstrat nu o dată că atît curențele cît și dilemele filosofice sînt într-o continuă transformare, de la o etapă la alta. Prin urmare nu putem vorbi despre o filosofie a unui adevăr sau altul ci despre o filosofie aplicativă care să grupeze anumite aplicații cu ajutorul cărora să se poată apropia într-o anumită măsură de Adevăr.

Cu toate acestea cred într-o filosofie care recunoaște deschis că noi Oamenii trăim Iluzia Vieții, că *Existența* noastră în această lume nu este nimic altceva decît un vis, și că odată și odată, și negura acestei nopți va dispărea, iar noi ne vom trezi cu forțele împrăștiate pentru a vedea zorii unei lumi în care ne aflăm mai demult decît vremea acestui Univers despre care visăm. O astfel de abordare a problemei mi se pare plauzibilă, considerîndu-i cu adevărat filosofi doar pe aceștia, care știu că Omul nu cunoaște și nu va cunoaște Niciodată *Adevărul Absolut* și nici măcar o fărîmă din adevărata cunoaștere, totul fiind vis.

Unul din principiile de bază ale Coaxialismului este:

Unica filosofie adevărată este aceea care acceptă că Omul nu cunoaște Adevărul, deci implicit, nici filosofia.

Timpul este și va rămîne în mintea Omului o simplă Dimensiune, la fel ca alte dimensiuni care se reflectă „din” și „în” Mintea Omului, dar **Nu** direct, ci prin *Factorul Vieții*, cel răspunzător de conștientizarea acestor dimensiuni ca dimensiuni temporare și spațiale. Timpul nu are nimic de a face cu Ființa iar unica legătură a Omului cu Ființa a fost aceea că Amprenta acestuia odată reflectată în Existență, a urmat să se reflecte o singură dată și în Ființă, dîndu-i acestuia ființarea. Este adevărat că Factorul Vieții trimite Omului ca urmare a Conștientizării de

către acesta a Dimensiunii temporale, Cunoașterea acesteia ca Dimesiune temporală și anume ca trecere, devenire, naștere, dar toate acestea nu se datorează Dimensiunii temporale, ci diferenței dintre Conștientizare și Cunoaștere, într-un cuvânt: Energiei și Mișcării!

Timpul este Cunoscut prin Factorul Vieții ca Dimensiune. Timpul nu este reflectat numai către Om de *Factorul Vieții* ci poate fi reflectat către o altă infinitate minus Una de Elemente pe care Omul nu le poate *conștientiza*, Elemente unde Timpul poate fi conștientizat ca fiind orice altceva decât Dimensiune, etc; Timpul poate fi la un anumit moment dat chiar și OM! Mai mult decât atât, alături de timp, mai este și Spațiul, dar și *Dimensiunea Vieții*, cea care în această lume este direct răspunzătoare de *conștientizarea* acesteia.

Revenind la întrebarea, cum ar arăta filosofia dacă Omul ar folosi întreaga capacitate a creierului său, cu siguranță că o filosofie axată pe acea *Dimensiune a Vieții*, unica Dimensiune care-l face pe Om conștient de Sine și care odată re-adusă în sânul Omului ar alunga încetul cu încetul Străinul din acesta, făcându-l pe Om să se alăture în deplinătatea sa, Cunoașterii Închise a Marelui Creator, cât și Cunoașterii Deschise a Stărilor de Fapt, astfel devenind o ființă integrată ca *parte* a acestui Univers, și nu ca un ingrat ajuns în mod abuziv în cadrul acestuia, căzut pradă suferinței, deznădejzii, angoasei și propriului său absurd.

Nimeni nu poate să vorbească despre adevărata filosofie, necunoscând *Adevărul Absolut*, dar tot ceea ce pot să spun, este că eu, personal cred cu tărie că una dintre cele mai drepte căi pentru a filsofa și a ajunge prin abstractizare la Elementele primordiale, la legile și fenomenele de început de creație este de a te apropia prin *meditație profundă* cât mai mult de *Dimensiunea Vieții*, de a înțelege că Scopul pentru care ai Iluzia că exiști tu aici, nu este acela de a fi Ierarhic superior altora, și nici de a fi etern prin nemurire, precum nici de a fi bogat sau puternic, ci unicul *Scop* este acela de a iubi cu adevărat, începînd cu Universul care te înconjoară pînă la minunatul colorit al primăverii, cînd înfloresc copacii, iar albinele culeg primele roade din nectarul florilor și pînă la frumusețea unei ninsori sau ploii de vară. Toate acestea fac parte din Universul tău care au atîta nevoie să le iubești. Nimic nu este etern, totul este trecător în această lume.

3

Nu poate fi o prostie mai mare decât să crezi că vreodată prin opera ta vei rămîne nemuritor. Poate cîteva generații sau cîteva mii de ani sau poate mai mult, dar toate acestea la ce îți sunt de folos? Odată ce din tine nu mai rămîne nimic, pînă și posibila reîncarnare nu este altceva decât în cel mai bun caz o nouă construcție prin reflectarea Amprente tale karmice în Ființă și în *Factorul Vieții*?

Acea nouă construcție nu vei mai fi tu, cel de acum, ci o cu totul altă persoană, iar chiar și atunci cînd, întîmplător te-ai reîncarna în această lume și ai vedea bulevarde sau statui cu tine cel de acum, cu siguranță că nu te-ai recunoaște, dar chiar mai mult, ar putea chiar să-ți displacă personalitatea respectivă. Oare această fugă după celebritate sau anumite Ierarhii nu este un miraj? Cu siguranță că da, și mai mult decât atât, este un miraj menținut de Străinul din Om, care nu-l lasă să devină el însuși, o ființă a iubirii ci îl determină să cunoască invidia, răutatea, mînia, lăcomia și toate celelalte rele, care în mod la fel de diabolic nu fac nimic altceva decât să se răsfrîngă în cele din urmă și asupra lui, asupra celui care le-a creat.

Dimensiunea Vieții, cunoscută prin meditație profundă, va alunga încetul cu încetul toate aceste rele din Om, transformîndu-l în adevărata ființă pentru care a fost creat și mai mult decât atât, determinîndu-l din nou să evolueze, mărindu-și și mai mult capacitatea creierului de a procesa date. Sunt mai mult ca sigur că Păcatul Originar a apărut la Om, dat de mîna cuiva, care

i-a luat Omului capacitatea de a opera cu tot creierul. Acel individ este răspunzător de toată suferința atîtor și atîtor generații. Acest lucru s-a întîmplat undeva în istoria omenirii. Chiar dacă acest Păcat Originar are o rădăcină mult mai adîncă, ajungîndu-se la nivelul Existenței și Ființei, el a fost declanșat în actuala istorie a umanității sub această formă.

Am folosit termenul de meditație profundă pentru a ajunge la *simțirea* Dimensiunii Vieții. Cum trebuie să fie această meditație? Nu cred că poate să existe un tipar anume. Cel mai indicat este ca în timpul meditației să uitați total de Lumea din afară și să ajungeți în acea stare de beatitudine pe care doar *Dimensiunea Vieții* vă o poate da. Atunci veți vedea că nu mai sunteți Persoana egoistă de adineaori, că totul se desfășoară în Armonie cu Universul și că unicul lucru adevărat, pe care-l poate cunoaște Omul este iubirea, și odată cu aceasta vă ve-ți recăpăta liniștea adîncă umbrită de Străinul din voi.

Dimensiunea Vieții face parte din *Factorul Vieții* și este o Dimensiune la fel ca și Spațiul și Timpul. Măsura Dimensiunii Vieții, dă procentul de vitalitate din Existența fiecărui Om. Prin acest procent nu se înțelege vîrsta biologică ci vîrsta reală spirituală pe care o are fiecare, vîrstă care este direct răspunzătoare de durata vieții, în ani, zile, ore, secunde, pînă și frînturi de secundă.

Toate acestea vor putea fi determinate într-o zi, iar atunci Omul va trece din ființă supusă Destinului la nivelul de ființă Destinată.

Acela va fi unul dintre cei mai importanți pași pe care-i va putea face omenirea în Viitor, pas care va schimba din temelii, atît cultura, societatea și spiritualitatea cît și filosofia de viață a fiecărui Om, care va realiza că unica lui salvare este aceea de a se detașa de tot ceea ce poate fi rău pentru el, iar această salvare va consta în a nu gîndi Niciodată negativ despre altul, fiindcă se va răsfrînge asupra sa ca o compensație a Destinului Karmic.

Acea cotitură va duce la debutul Epocii de Aur a umanității. Întrebarea este, cum se va putea ajunge la o asemenea epocă, odată ce Omul va cunoaște ceasul morții sale?

Oare nu faptul că Omul nu-și cunoaște clipa morții îl ajută să creeze, să devină liber în această viață?

Oare nu ar fi un blestem o asemenea descoperire? De-a lungul istoriei se cunoaște foarte bine unde a dus și unde duce și în Prezent această Iluzie a Libertății care este Liberul Arbitru, inexistent în realitate.

La nivelul Iluziei Vieții noastre poate să ne apară acest aparent paradox doar că noi nu putem alege și nici nu vom alege vreodată, întrucît NU există Liberul Arbitru, decît Iluzia că acesta ar exista și în viața noastră. Dacă Omul în calitatea sa de demiurg ar fi posedat cu adevărat Liberul Arbitru, azi nu ar fi existat, întrucît principala caracteristică a Omului este de a învinge asupra celorlalți. Oricît de mult ne-am dori să credem că suntem umani, nu sîntem decît niște animale, ținute în lesă de Iluzia Vieții, iar dacă aceasta ne-ar scăpa ne-am autodistrage. Unul dintre noi ar trebui să devină stăpîn absolut, doar că atunci toți ceilalți nu ar mai fi.

Absurdul este cel care caracterizează cel mai bine ființa umană. Omul în sine este un exponent al propriului său absurd, din care dacă ar ieși, s-ar anihila. Acesta este un alt paradox. Absurdul devine un fel de manta a tuturor mizeriilor și umilințelor noastre în fața celui pe care-L considerăm ca fiind Creatorul Nostru. Dacă am lua cea mai mică pîrtică din acest Absurd, am fugi speriați care încotro de propria noastră goliciune.

Odată ce Omul își va cunoaște Parțial Destinul, avînd acces prin acest aspect la *Cunoașterea Deschisă*, chiar dacă parțial, Omul va deveni pentru prima oară *conștient*, ceea ce nu a făcut-o pînă în Prezent.

Chiar dacă Omul consideră că posedă conștiință de sine, acesta în realitate nu o are, întrucât adevărata conștiință de sine constă tocmai în raportul dintre *Cunoașterea Deschisă* și *Cunoașterea Închisă* a Omului.

Ce știe Omul despre *Cunoașterea Deschisă*? Că există un Destin și o Întâmplare pe care nici măcar nu le cunoaște? Ce este Viitorul, Prezentul și Trecutul altceva decât o delimitare dintre *Cunoașterea Deschisă*, necunoscută Omului, care este viitorul, și *Cunoașterea Închisă*, cunoscută Omului, care este trecutul, delimitare care se face la nivelul prezentului iluzoriu?

Odată ce Omul va deveni conștient de *Cunoașterea Deschisă* și va începe să aibă acces din ce în ce mai mare și la acest tip de cunoaștere, Omul va putea deveni o ființă cu adevărat conștientă, și astfel frontiera dintre Viitor și Trecut care este prezentul va dispărea încetul cu încetul, dându-i Omului viziunea plenară, de ansamblu a dimensiunii temporare și implicit a celei spațiale, iar odată cu aceasta realizând marele rol pe care-l joacă în viața sa *Dimensiunea Vieții*.

Cum Omul nu-și cunoaște adevărata față a Liberului Arbitru care de fapt este Constrângerea nu-și cunoaște adevărata față a Conștiinței sale care este Necunoașterea.

Tot ce poate ști Omul cu privire la Conștiința sa nu este nici Cunoașterea și nici voința, ci afectivitatea, *iubirea*.

Ce anume este Conștiința Omului de fapt? Iubirea.

Care este adevărata definiție a Conștiinței?

Conștiința este raportul dintre Cunoașterea Deschisă, Necunoscutul, Viitorul, și Cunoașterea Închisă, Cunoscutul, Trecutul, și se delimitează prin Prezent, frontiera dintre cele două Elemente participante la raport. Prezentul este cel care va putea defini Dimensiunea temporară, dată ce Omul va deveni Conștient, anulând Trecutul și Viitorul, prin propria anulare a sa. Atât timp cât Omul nu va avea acces la Cunoașterea Deschisă, conștiința va fi alcătuită din Cunoaștere, iluzorie, voință, la fel de iluzorie și afectivitate, reală.

Oricât ar părea de suspect Omului nu i-a rămas în această orbire a sa care se numește viață decât iubirea. Poate că cel responsabil cu această cădere de procesare a datelor de către creierul uman de la sută la sută la doi la sută, a lăsat această unică facultate neatinsă pentru a înțelege că iubirea nu are sens atunci când ești orb. Ei bine, este emoționant să știi că în orbirea sa Omul a reușit să clădească cele șapte minuni, atâtea și atâtea poeme minunate, opere de artă, invenții, tehnologii, nave cosmice, chiar dacă era legat la ochi și nu știa decât un singur lucru: *CĂ IUBEȘTE!*

Vreți să știți care este unicul moment în care ați fost conștienți de voi că trăiți? Acela în care a-ți simțit fiorul dragostei adevărate, acel fior divin, când simțiți că vă furcă trupul, că începeți să vibrați odată cu natura ochilor în care vă pierdeți. Poate exista ceva mai adevărat? NU în viața unui Om.

4

Prima Amprentă care s-a reflectat în Ființă a fost aceea a Existenței, atunci când *Existența* s-a raportat la determinantul său *Ființa*.

Pe urmă o altă Amprentă în Ființă a fost a Factorului Vieții care și el s-a reflectat în Ființă.

Ființa de fiecare dată a rezultat un determinant al reflectării acestora în ea, determinant care odată ajuns la Existență și *Factorul Vieții* a fost iarăși retrimis pentru a se reflecta în Ființă dar cu o Amprentă total schimbată.

Astfel s-au mărit numărul Amprentelor exponențial.

Una dintre aceste Amprente îi aparține și Omului, ca totalitate, ca genom cât și Omului ca individualitate ca individ.

Ființa a luat naștere din reflectarea Existenței în Noțiune, la fel ca și Factorul Vieții și celelalte Elemente de Prim Ordin. Acest lucru înseamnă că Noțiunea era înainte de Ființa Existenței un alt fel de Ființă?

Prin Ființă se înțelege Ființarea, adică atribuirea unui Element odată cu reflectarea acestuia în Ființă statutul de Întreg, de Unic, care are anumite însușiri ce se caracterizează prin aceea că aceste însușiri sunt tocmai acelea de a primi anumite însușiri.

*Astfel Însușirile date de Ființă sînt **Unicitatea Întregului, deci elementului respectiv și însușirile de a primi anumite însușiri. Aceasta se numește Ființare.** Însușirea de a primi însușiri, este exact ca și hardul unui computer care pentru a funcționa are nevoie de un soft, soft care este dat de către Factorul Vieții, ființelor însuflețite.*

Chiar dacă anumite Universe nu au viață ele nu pot fi numite că nu ar avea Ființă, că nu ar Ființa. Ființa poate fi de la nivelul unui firicel de praf la cel al unui Multivers, deci al unei mulțimi de Universe. Dimensiunile Ființei pot fi de la Infinit de mic minus UNU care este Factorul Primordial, pînă la Infinit de mare minus Unu care este același Factor Primordial.

*Existența prin reflectarea sa în Noțiune a conștientizat doar propriul său *Instinct* de a FI transmis pe cale Ierarhică de la Factorul Primordial.*

Aici trebuie să facem o paranteză și anume să punem întrebarea: De ce Factorul Primordial a gîndit cu a FI prin Instinct, prin conștientizarea EU-lui? Oare acel a FI, nu aparține Existenței?

*Dacă se transmite acel *Instinct* fiecărei Personalizări, odată cu raportarea sa la Noțiune, acest fapt înseamnă că fiecare Personalizare ar trebui să aparțină Existenței, deoarece a FI este neapărat Existent chiar și la nivelul Instinctului Primordial.*

Nu este absolut deloc astfel, întrucît eu, în calitate de autor aparțin acestei lumi a Existenței și nu pot formula logic sub nici o altă formă acel fior conștientizat de Factorul Primordial și pe urmă de către fiecare Personalizare prin raportarea sa la Noțiune decît prin a FI.

*Minții umane nu-i este permis să treacă dincolo de această frontieră, decît să știe că ea există, și în consecință, privit din punctul de vedere al unei alte Personalizări care nu mai este *Existența*, acel a FI poate să devină absolut orice altceva, iar *Instinctul Primordial* poate fi dezvoltat sau determinat într-o infinitate minus Una de moduri posibile și Imposibile.*

*La fel același lucru este valabil și în cazul *Triadei*. Cum am mai spus adineaori, *Triada* există doar raportată la Lumea noastră. Dacă am fi gîndit cu ajutorul unei Logici de un nivel superior Elementele *Triadei*, *Existența*, *Ființa* și *Factorul Vieții* ar fi devenit mult mai multe, alăturîndu-se acestora diferența dintre *Coeficientul Logic 2*, al lumii noastre și *Coeficientul Logic* folosit în exemplu. Acest lucru mai înseamnă ceva, și anume că fiecare Nivel Logic va reflecta un număr de Elemente de Prim Ordin care să se reflecte direct în Noțiune, echivalent cu Coeficientul Logic care le raționează plus UNU, acel Element fiind *Existența* în cadrul Personalizării noastre, dar are o origine mult mai adîncă, pînă la nivelul Factorului Primordial. Vorbind de Elemente de Prim Ordin, care la noi sînt *Existența* care știm că este Personalizarea noastră, una din infinitatea minus Una de Personalizări ale Persoanei care, odată reflectată în Noțiune, a determinat la rîndul ei Ființa*

La a doua reflectare a sa în Noțiune a determinat Factorul Vieții iar la celelalte reflectări în Noțiune ale Existenței aceasta a mai determinat o infinitate minus Una de alte Elemente de Prim Ordin. Astfel Elementele de Prim Ordin sînt obținute prin reflectarea Existenței în Noțiune.

Elementele de ordin secund sînt determinate prin reflectarea Existenței în Ființă, pe urmă prin reflectarea Existenței în Factorul Vieții, pe urmă prin reflectarea Existenței în Ființă iar

rezultatul obținut în *Factorul Vieții*, ceea ce se petrece în cazul Omului, *Factorul Vieții* fiind cel răspunzător de cunoaștere, și nu *Ființa*. Dar despre ordinele elementelor voi mai reveni.

Alături de *Existență*, *Ființă* și *Factorul Vieții* ar mai putea fi încă o infinitate minus Una de Elemente, dar pe care noi nu le vom putea determina Niciodată.

Viața NU este cel mai superior exponent al reflectării Existenței în Noțiune și nici ultimul. Odată creată Ființa se va putea reflecta și ea la rîndul ei în Noțiune.

Noțiunea de Viață se referă la „ceva” însuflețit. La această însuflețire participă Ființa care dă Dimensionalitate Amprentei Omului sau a altui Element, Amprentă primită de la Existență, unde și-a imprimat tiparul în aceasta, primind astfel de la Existență calitatea de a Exista.

După imprimarea tiparului Amprentei în Ființă primește calitatea de a Dimensiona, ca pe urmă să se reflecte în Factorul Vieții pentru a primi adevărata calitate de a simți.

Termenul de Viață poate însemna o arie foarte mare de Elemente, întrucît putem atribui Vieții și tot ce Există, deci care aparține Existenței dar care are un început și un sfîrșit.

Și Existența are un început iar odată cu acesta va primi noi și noi caracteristici datorate reflectării acesteia în diferite Elemente Oglindă, iar cu fiecare caracteristică nou primită va avea un sfîrșit al vechii sale stări, cînd era mai săracă în caracteristici și un început al noii stări. Astfel și Existența are Viața Sa. Putem acorda terminologia de Viață la tot ce are un început deci a fost determinat de către ceva.

Tot ce are un început are și un sfîrșit, fiindcă Tot ce este determinat va determina! Niciodată „ceva” care nu este determinat nu va determina, precum întotdeauna cel care este determinat va determina, fiindcă a fost determinat tocmai pentru a determina.

Ființa va mai continua la nesfîrșit să se reflecte în Noțiune precum și Ampretele Existenței în această, precum și Ampretele Factorului Vieții în Ființă, și astfel se vor produce infinite și infinite combinații de asemenea reflectări în fondul universal al Cunoașterii Închise.

Mai mult decît atît și Factorul Vieții la rîndul lui se va reflecta în Ființă dînd odată cu prima sa reflectare în aceasta, conștientizarea Vieții.

Prin Dezvoltare Exponențială Noțională, în Coaxiologie nu se înțelege că fiecare astfel de Element care compune această dezvoltare este un Opus al celuilalt, ci faptul că fiecare Element include în cadrul său sau Structura sa o grupă de o infinitate minus Unu de opuși față de cealaltă grupă din Structura celuilalt Element de o infinitate minus Una de opuși.

Astfel Elementele luate ca întreg nu sunt opuse între ele dar luate structural, grupurile de Elemente care compun un anumit Element sînt opuse față de grupurile celuilalt Element.

De aici reiese faptul că la nivel Coaxiologic, nu putem vorbi numai despre opuși ai opușilor, și despre faptul că acești opuși cu cît sunt mai depărtați devin mai identici și cu cît sunt mai apropiați, au calități mai opuse unul de altul, ci vorbim de data aceasta de Elemente care între ele nu sunt considerate opuși dar în cadrul lor, din punct de vedere structural, ascund fiecare cîte o infinitate minus Una de opuși față de o altă infinitate minus Una de opuși ai altui Element.

Prin acest lucru în Coaxiologie alături de opușii direcți mai sunt și cei rezultați din Dezvoltarea Exponențială Noțională.

5

Odată stabilită Dezvoltarea Exponențială Noțională, vom putea determina rangul exponențial al opusului respectiv prin scăderea celor doi opuși din numărul total al opușilor aflați în calcul. Această diferențiere va fi egală cu rangul exponențial al opușilor.

După cum am afirmat în paragraful anterior numărul opușilor care participă la *Dezvoltarea Exponențială Noțională*, sînt Elemente care provin din reflectarea directă a Persoanei în Noțiune, și numai de la acest nivel înainte și nu mai sus de Persoană, iar numărul acestora poate ajunge la o infinitate minus Una de Elemente. Dintre acest număr impresionant de Elemente care sunt de Prim Ordin, trei sunt responsabile de Existența Omului, acestea fiind, *Existența*, *Ființa* și *Factorul Vieții*, provenite din reflectarea Existenței în **Noțiune**, care formează Triada de care aminteam pînă în Prezent, Triadă pe care o denumesc și *Triunghiul Profan*, care la rîndul lor sunt în opoziție cu o altă Triadă, compusă din Factorul Creator, Gîndul Pur, și Persoană, în care se află și *Existența*, care formează *Triunghiul Sacru*, iar la nivel de proiecție a triunghiului în tridimensionalitate formează *Prisma Triunghiulară Sacră* și *Prisma Triunghiulară Profană*. După cîte se vede Persoana pentru Om devine punctul comun care alătură *Triunghiul Sacru* de cel *Profan*. Menționez încă odată că aceste triunghiuri sînt valabile doar pentru ființa umană, care-și duce viața în *Tridimensionalitate*, cu toate că posedă o logică *bivalentă*, care-l *îndepărtează* foarte mult pe Om de la Cunoașterea propriei lumi.

În Coaxiologie, *Dezvoltarea Exponențială Noțională* nu se oprește doar la acest nivel de proiecție logică, care reprezintă posibilitatea de reflectare a acestei lumi și de a reprezenta aceste realități prin prisma logicii bivalente a noastre. *Dezvoltarea Exponențială Noțională* abia din momentul cînd începe să opereze ordinele elementelor de *Prim Ordin*, de *ordin secund*, de *ordin terț*, etc., începe să-și arate din ce în ce mai stringent utilitatea, întrucît alături de Elementele de Prim Ordin vor veni și Elementele, din celelalte ordine, cum ar fi Reflectările *Ființei* în *Factorul Vieții* ce vor da naștere anumitor Amprente care au un alt ordin, iar Amprente ale acestor Amprente la rîndul lor vor avea un alt ordin și tot așa pînă la Infinit. Astfel *Dezvoltarea Exponențială Noțională* se face în funcție de *Ordinul* și *Rangul* elementelor care o compun.

O altă categorie de Elemente sunt și cele care nici măcar nu au un ordin, cum ar fi *Adevărul Absolut*, *Cunoașterea Absolută*, Marii Creatori, care pot fi integrate **Dezvoltării Exponențiale Anoționale**, întrucît nici unul dintre aceste Elemente nu provin din reflectarea Persoanei în Noțiune, au apărut cu mult înainte de a fi Noțiunea și se dezvoltă exponențial pe cu totul alte criterii decît Elementele de Prim Ordin al *Dezvoltării Exponențiale Noționale*.

Fiecare ordin al elementelor, ordinele 1,2,3,7,9,... n; conțin în Structura lor o infinitate minus Una de alte Elemente, grupuri care pot fi opozabile cu unele Elemente din alte ordine sau cu altele din acel ordin.

Elementele care au ordin se vor numi: **Elemente de profanitate**, iar cele care nu au ordin se vor numi: **Elemente de sacralitate**.

În aceasta constă marea deosebire între sacru și profan raportat la ființa umană. Prin urmare *Elementele de sacralitate* vor fi o infinitate minus Una, dar care nu vor avea alte Elemente în Structura lor, cu excepția Gîndului Pur, care va fi exact invers față de Marii Creatori. Acesta va avea în structură o infinitate de Elemente la fel ca elementele de profanitate, deci pot fi Elemente, cu sau fără structuralitate, față de *Elementele de profanitate* care și ele pot fi pentru fiecare ordin de un număr egal cu o infinitate minus Una, dar spre deosebire de *Elementele de sacralitate* acestea vor avea ca regulă, infinitate minus Una de Elemente în Structura lor.

Să începem cu Elementele de sacralitate, cum ar fi Factorul Creator și Unic Întîmplător, *Adevărul Absolut*, *Cunoașterea Absolută*, Gîndul Pur, etc. Se cunoaște că Factorul Primordial a determinat o infinitate de Mari Creatori, infinitate față de care Factorul Primordial s-a raportat cu propria sa finitate. Dar pot oare exista o infinitate de Adevăruri Absolute și de Cunoașteri Absolute? Nu în nici un caz. Niciodată nu vor exista două sau mai multe Adevăruri Absolute

cum nu vor exista două sau mai multe Cunoașteri Absolute, însă alături de aceste două care alcătuiesc Structura Gîndului Pur, raportat la alte Nivele Logice deci la alte și alte raționalizări pe baze superioare logicii noastre bivalente, vor fi mai mulți opuși ai Adevărului Absolut și ai Cunoașterii Absolute. Să ne referim doar la o raționalizare pe baza unei logici care nu este bivalentă ca în cazul lumii noastre ci are un Nivel Logic 12. Acolo alături de *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută* vor mai exista cel puțin încă 10 opuși ai acestora.

Elementele de Sacralitate aparțin Destinului Anoțional și Cunoașterii Deschise, chiar dacă ele ajung să determine Cunoașterea Închisă față de care se delimitează, pe cînd Elementele de Profanitate aparțin Destinului Noțional și Cunoașterii Închise.

Deși se spune adeseori că fiecare Om este o Ființă iar o multitudine de Oameni reprezintă o multitudine de Ființe NU ESTE absolut deloc astfel.

Nu există mai multe Ființe în infinitatea de Universuri ale Conștiinței Umane, decît Una, deoarece omul gîndește cu o logică bivalentă. La fel ca în paragraful precedent, dacă am gîndi cu o logică de un alt nivel cu siguranță că alături de Ființă și *Factorul Vieții* ar mai fi încă pe atîtea alte forme cît ar fi diferența dintre Nivelul nostru Logic și Nivelul Logicii aceleia.

În această Ființă se regăsesc reflectate o infinitate de Universuri, unde fiecare în parte are propria sa amprentă. Una dintre aceste Amprente este și cea a Omului cît și alte miliarde de Amprente ale fiecărui Om în parte.

Mai demult am afirmat că fiecare Om este un Univers. Așa ESTE! Fiecare Om are o amprentă ce nominalizează UN Univers, în Structura căreia se află o infinitate minus Una de Elemente despre care Omul nici măcar nu cunoaște și nu va cunoaște Niciodată.

Nu degeaba se uzitează expresia de Univers Uman.

Noțiunea de proprie identitate a Omului este dată de reflectarea propriei sale Amprente în Ființă și *Factorul Vieții*.

Dar cum anume se realizează *Cunoașterea* și ce anume este aceasta? Am explicat despre cele două tipuri de Cunoaștere, *Cunoașterea Deschisă* și *Cunoașterea Închisă*. Despre faptul că prima provine din Starea de Fapt iar cea de-a doua este dată de Factorul Creator, și se realizează prin reflectarea tuturor Personalizărilor Persoanei în Noțiune. Astfel Noțiunea are un rol de *Oglindă al Personalizărilor Persoanei*.

Un prim Element în realizarea procesului de cunoaștere este *oglundirea* unui Element sau altul într-un alt Element care posedă rolul de *Oglindă*. Dintre Elementele care posedă rolul de *Oglindă* putem identifica Noțiunea și *Factorul Vieții*, dar numărul acestora după cum am mai spus este Infinit minus Una.

Orice Element al Cunoașterii devine cunoscut abia după ce acesta se reflectă în Oglindă. Înainte de a se reflecta în Oglindă cu toate că urmează să devină Element al *Cunoașterii*, el nu face parte din Cunoaștere, întrucît nu este *Cunoscut*?

Atunci cum rămîne cu Elementele Stării de Fapt, care sunt atribuite cunoașterii Deschise? De unde începe Cunoașterea Deschisă? De la primul Element al său: Instinctul. Acesta se reflectă în “Eul” Factorului Primordial odată cu Conștientizarea Sa.

Deci Cunoașterea Deschisă apare odată cu Instinctul iar *Cunoașterea Închisă* odată cu *Factorul Creator*. Astfel se naște o nouă regulă cu privire la Cunoaștere și anume, Element oglindit al Cunoașterii închise sau Deschise și Element neoglintit al acestor cunoașteri. Instinctul este un Element neoglintit la început, ca simplu rezultat al *Stării de Fapt*, determinate de *Matrice* și *Scop*, urmînd să devină Element oglindit odată cu conștientizarea de sine a Factorului Primordial. Astfel tot ce are conștientizare de sine este Element *oglintit* și *ceea ce nu are*

conștientizare de sine este: neoglindit. Omul este un Element oglindit de profanitate, cu Destin Noțional, aparținând Ierarhic, Existenței, care se află în aria Profanului.

Marii Creatori și tot ceea ce crează este un Element oglindit. Factorul Nostru Creator își Oglindește determinarea Sa în Dumnezeu Primordial față de care se raportează.

6

Revenind la Universul Spiritual al Omului, acesta reflectă toate celelalte Amprente ale oamenilor în *Factorul Vieții*, iar *Factorul Vieții* le reflectă înapoi Amprentelor creînd astfel Fondul Amprentologic, echivalent cu istoria și societatea. După cât se poate vedea, *Factorul Vieții* are rolul de Oglindă atât în Existența individuală cât și în cea socială a Omului.

Elementele *oglundite* și *neoglundite* din *conștientizarea* Omului, pot fi împărțite în cadrul propriei sale lumi în Elemente *organice*, ce caracterizează viața, și Elemente *anorganice*, lipsite de viață.

Materia vie și materia nevie vor spune unii materialişti, doar că toată această materie nu este nimic altceva decât un *vis* al reflectării Amprentei Omului în Existență, Ființă și mai apoi în *Factorul Vieții*. Mulți filosofi pun pe drept cuvînt întrebarea, de ce anume visează toți oamenii același vis pe care-l denumesc viață și nu are fiecare visul lui diferit?

Răspunsul este pe cât de simplu pe atât de complicat, întrucît, dacă facem abstracție de persoanele cu boli psihice, al căror vis va fi cu siguranță unul diferit, cu atât mai diferit cu cât afecțiunea va fi mai gravă, la fel cum vise diferite pot avea drogații sau alcoolicii și alții.

Omul normal care va duce o viață cvasinormală, nu va avea o altă reprezentare a vieții față de un alt om considerat normal.

Toate acestea se datorează faptului că fiecare individ are calități asemănătoare, două mîini, două picioare, un creier etc; calități care vor da același rezultat al reflectării în Existență ce denotă Existența propriei Amprente, în Ființă, care dă dimensionalitatea și pe urmă în *Factorul Vieții*, cel care dă suflarea și Conștientizarea și Cunoașterea Omului.

Asemănarea “organică” dintre doi oameni se datorează în primul rînd Ființei, responsabilă atât de dimensionarea Omului, cât și de includerea acestuia într-un anumit tip de Univers dimensional.

Toți oamenii trăiesc într-o lume unde le sînt cunoscute cele două dimensiuni, spațio-temporalitate, pe o planetă numită Terra, care are un anumit număr de continente, cu anumite date geografice și climatologice, etc.

Dacă Omului i-ar fi dat de către Ființă un alt tip de lume cu siguranță că și interiorul Omului ar fi fost definit și structuralizat în funcție de acel tip de lume.

Nu odată am afirmat că Omul și acum în starea nenorocită în care se află încă mai speră, întrucît speranța este cea care moare ultima. Speră că într-o zi își va recăpăta *străinul din sine*, astfel reușind din nou să-și conștientizeze ceea ce-a treia Dimensiune din această lume tridimensională și anume *Dimensiunea Vieții*.

O altă problemă foarte interesantă este legea evoluției naturale. Se știe că fiecare Element biologic, respectiv fiecare organ al unei ființe vii, evoluează în funcție de necesitățile naturale, pe care dorește să le satisfacă. Este normal ca unor mamifere marine să le apară înotătoare sau la unele păsări care nu-și folosesc aripile la zbor, ci la înot cum este cazul pinguinilor să le dispară aripile iar în schimbul lor să le apară anumite însușiri necesare înotului, cum ar fi labe palmate, etc;

La fel s-a întâmplat și în cazul Omului, după cum am mai spus care și-a dezvoltat un creier pe care odată și odată l-a folosit în procentaj de sută la sută și nu doi la sută ca în Prezent.

Natura Niciodată nu dezvoltă un anumit organ biologic dacă organismul acelui animal sau Om nu îl folosește. Cine este Natura, despre care afirmam adineaori că dezvoltă un anume organ în funcție de necesități?

Dar ce anume sînt necesitățile? Mulți au nominalizat natura cu Factorul și nu au greșit în totalitate, întrucît atît Factorul Primordial cît și Factorul Nostru Creator se află în fiecare frunză, piatră sau petic de cer, în fiecare Gînd de-al nostru, ninsoare, pînă și în cele mai ascunse unghere ale propriei noastre Existențe, dar alături de Factorul Primordial și Factorul Creator în toate acestea se mai află și *Ființa*, *Existența* cît și *Factorul Vieții*. Ce înseamnă de fapt “necesitatea”?

Se știe că fiecare Gînd al nostru, inclusiv propria noastră Amprentă se reflectă în *Ființă* și *Factorul Vieții*, la fel cum se reflectă în acestea fiecare suflare, începînd cu suflarea plantelor pînă la cea a animalelor.

Fiecare astfel de suflare poartă în sine un mesaj, care are un anumit cod, ce va determina o nouă Amprentă de naștere, care odată va deveni Amprentă Karmică. Acel mesaj odată imprimat în *Ființă* va determina o Amprentă, care reflectată în *Factorul Vieții* va determina o nouă suflare, suflare care va apărea sau nu în Lumea noastră, o nouă noțiune deci un nou Univers! Suflare care poate fi o viitoare plantă, animal, Om, sau orice altceva inclusiv o bacterie sau cea mai neînsemnată suflare dar care să aparțină lumii vii.

Odată cu aceasta și cu noii veniți de ordinul miliardelor la puterea unor numere cu un șir impresionant, bineînțeles că și Natură în sine va fi într-o eternă schimbare și transformare, ceea ce va impune mereu o nouă ordine de priorități, ordine care va duce la lista lungă a necesităților, fiecărei *Ființe*.

Acestea sînt necesitățile de ordin exterior. În schimb pentru necesitățile de ordin interior cum ar fi hrană sau alte asemenea lor, procesul se va desfășura întocmai ca pentru necesitățile de ordin exterior doar că această nouă transformare și schimbare se va petrece în interiorul organismului ființei vii, care va viza întreținerea și dezvoltarea anumitor organe.

Chiar și în acest moment cînd scriu aceste rînduri, pentru a realiza aceasta, mă raportează la *Ființă* și pe urmă la *Factorul Vieții* care-mi dă conștientizarea propriilor mele gînduri, despre această filosofie, care e Coaxialismul.

Filosofie care pretinde că *Omul* nu cunoaște *Adevărul* și astfel orice filosofie care pretinde că ar fi adevărată este falsă și mincinoasă. *Adevărata filosofie sau Coaxialismul, este filosofia care în opinia mea pretinde că nu este adevărată, dar care, tocmai pe acest considerent, încearcă să creeze un sistem cît mai apropiat despre cum ar trebui să arate o filosofie în cazul în care Omul ar cunoaște Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută.*

Încearcă să opereze cu acestea atît din exterior prin diferite aplicații asupra sistemelor pe care cele două le determină, cît și din interior, prin definirea și înglobarea lor în circuitul ideatic universal al Cunoașterii Închise și Cunoașterii Deschise.

Toate aceste Amprente care se reflectă din *Ființă* se vor reflecta la rîndul lor și Amprentelor care deja au fost reflectate de *Ființă*, creîndu-se astfel Iluzia de Spațialitate, Temporalitate și Spiritualitate, întrucît în fiecare frîntură de clipă o nouă *Amprentă* reflectată de *Ființă* prin *Factorul Vieții*, se răsfrînge asupra *Amprentei* Omului respectiv dîndu-i acestuia Iluzia de mișcare, devenire și transformare. La fel Cum *Personalizările* își reflectă *Noțiunile* sale unele în altele după ce s-au raportat fiecare în parte la *Noțiune*, la fel și *Amprente*le își reflectă propriile lor Universuri unele în altele atît înainte cît și după ce s-au reflectat în *Ființă* și *Factorul Vieții*, raportîndu-se unele la altele.

Cum fiecare astfel de Amprentă, care se reflectă în Amprenta Omului respectiv atât înainte cât și după reflectarea sa în Ființă și Factorul Vieții este un Univers, aceasta înseamnă că și Omul trece în fiecare frîntură de clipă dintr-un Univers în altul, fără să mai adăugăm că în același timp simultan Omul se reflectă atât în Ființă cât și în Factorul Vieții, fapt ce-i dă mereu conștientizarea de sine.

La nivelul Universelor există doar o singură Ființă infinită, dar odată reflectată Amprenta unui Om în Ființă, Amprenta reflectată de Ființă la rîndul său, sau rezultatul ogîndirii Amprentei Omului în Ființă va fi considerată *Ființa* acestuia.

Omul devine *conștient de sine* abia după ce *Amprenta* sa, a fost reflectată de către *Ființă* în *Factorul Vieții*. *Factorul Vieții* este Oglînda *Ființei* și implicit a Omului. Avînd rol de Oglîndă înseamnă că are rol de conștientizare a elementelor care se *ogîndesc* în el, și astfel are rol de a reflecta *Cunoașterea Închisă*, dar și acela ca pe baza Cunoașterii Închise să poată afirma *Existența Cunoașterii Deschise* venite direct de la *Starea da Fapt a Matricei, Scopului și Infinitului* în același timp, sub formă de *Destin* și *Întîmplare* la Om sau sub alte auspicii, determinate în funcție de *Coeficientul de Conștientizare* care le raționalizează sau de rezultatul reflectării Amprentei în Ființă și Factorul Vieții, ce poate duce la forme dintre cele mai diverse în diferite lumi care aparțin unor Universuri pe care noi nici măcar nu ni le putem imagina, darămite să mai realizăm și anumite aplicații asupra lor.

Fiecare Univers prin care “treci” cade sub **incidența** dată de Cunoașterea Deschisă, Cunoașterii Închise a Marelui Nostru Creator.

Cunoașterea Închisă cât și Cunoașterea Deschisă reprezintă un cumul de Noțiuni ogîndite în Factorul Vieții, sau Noțiune sau în alte Elemente de Oglîndă, sub formă de Conștientizare, deci de Urmă care le va da Forma sub aspectul Cunoașterii, diferitelor Amprente care se reflectă neconținut într-unul din aceste Elemente de Oglîndă.

Sufletul poate alege prin Liberul Arbitru Imaginar Universele frînturilor de clipă imediat trecute, definitivîndu-și Soarta dar Niciodată Universele frînturilor de clipă imediat următoare definitivîndu-și Destinul!

Deosebirea dintre Soartă și Destin constă în faptul că Soarta poate fi schimbată în Viitor prin opțiunea de a reflecta la Universele clipelor imediat trecute, pe cînd Destinul nu se poate schimba Niciodată aparținînd clipelor imediat următoare. Astfel Soarta aparține Urmei iar Destinul Formei, întrucît Destinul precedă Soarta.

Sufletul mai întîi este destinat prin Destin unei căi și pe urmă sortit prin Soartă unei vieți.

De aici rezultă și necesitatea existenței în Iluzia Vieții a viitorului și trecutului, ce reprezintă Soarta și Destinul reflectate în Iluzia Vieții, ce-ți dă impresia că trăiești prezentul.

7

Universul terestru este un Univers al Formelor, cu stele, galaxii, dar și cu frumuseți naturale ale planetei albastre.

Realitatea este că nici una dintre acele frumuseți nu aparține Universului nașterii noastre ci unui alt Univers ce a lăsat Urma în Forma căreia să se afle acele frumuseți.

Acela poate fi Universul Gravităției sau oricare alt Univers! Tot ceea ce au impresia oamenii că aparțin lor și planetei lor, toate acele frumuseți aparțin altor Universuri..

Nici corpul uman cu organele sale de simț nu aparține omului ci altui Univers, un Univers despre care omul nici nu știe că există.

De aceea ce este din țărână în țarina se întoarce. Unicul lucru care-i aparține cu adevărat omului este Amprenta Karmică. Omul nefiind nimic altceva decât reflectarea unei Cunoașteri Deschise într-una Închisă, este o reflectare a unei Noțiuni iluzorii, cea de a „FI”! Reflectare care se produce în urma reflectării unei Amprente în Ființă și *Factorul Vieții*.

Pînă și sufletul, despre care crede că îl reprezintă aparține și acesta unui alt Univers.

Poate fi omul mai mult decât un vis? Cu siguranță! Un coșmar, apărut în timpul somnului.

Fiecare Univers este nici mai mult nici mai puțin decât o Noțiune a unei Personalizări, în care se reflectă toate celelalte Noțiuni ale celorlalte Personalizări. Omul este o Noțiune, deci un Univers!

Fiecare Om este un Univers, deci o amprentă.

Fiecare Univers este un vis, același coșmar apărut în timpul somnului sau ceva paradisiac? Depinde!

Omul trăiește în realitate în Universul Amprente sale, pe care nu-l cunoaște și care este adevăratul Univers ce-i aparține Omului respectiv, Univers de care se va despărți pentru totdeauna, Univers care-și va pierde calitatea de Amprentă a Omului, calitate pe care o va lua un nou Univers, acela al Amprente Karmice, care la rîndul său se va reflecta în Ființă și *Factorul Vieții*, determinînd un nou produs uman sau similar acestuia. De aici provine înstrăinarea de sine a Omului. Prin faptul că acesta nu va reuși Niciodată să-și cunoască propriul său Univers, Universul Amprente sale, el conștientizînd doar Forma lăsată de Urma acestuia.

De aceea există Moarte și viață, deci Urmă și Formă!

Moartea fiind Urma în Forma căreia se naște Viața!

Astfel Urma intră în Formă și Forma în Urmă la nivelul logicii duale a binelui și răului!

Niciodată Forma nu va fi cea care va intra în Urmă, ci Urma va intra în Formă, precum Niciodată Amprenta Karmică nu va precede Amprente Nașterii.

Pe acest principiu se bazează nivelele de incluziune și anume, Universul format de Universul care și-a lăsat amprenta Urmei în Formă, va fi întotdeauna Universul care va include în El Universul care a lăsat Forma prin amprentă Urmei Sale, prin urmare la nivelul omului, omul este acesta care are inclus planeta Terra în el și nu planeta este aceea care include omul în teritoriul ei, precum omul este cel care are întreg Universul înconjurător al galaxiilor și Calea Lactee în el, și nu acestea înconjoară omul!

Iluzia apare pentru prima oară la nivelul Persoanei dar aceasta intervine ca o Iluzie creatoare, ce are o cauză și un efect asupra Personalizărilor, dînd naștere conștiințelor de sine și identităților Ființei abia la nivelul Noțiunii.

Odată devenită Noțională, și ajungînd la nivelul Noțiunii și Personalizărilor, Iluzia primește un Destin Noțional fiind supusă unei Legități Noționale.

Diferența dintre un Destin Anoțional și unul Noțional constă în faptul că cel Anoțional nu poate să primească atribute ale mărginirii și nici alte atribute caracteristice Noțiunilor cum ar fi: cine, ce, de ce, unde, cînd.

Destinul Anoțional fiind nealterat de Iluzie, care la acest nivel cu toate că apare ea nu este aceea care se implică direct în Universul ideatic al Marii Treimi, dînd naștere cunoașterii și conștiinței acestuia cum se întîmpla în sferile Noționale unde intervine aceasta.

Astfel înțelesul la nivel Anoțional devine, Totul și Nimic, Neînceputul și Nesfîrșitul, Semnul Sensului Conștiinței de Sine, etc.

Întotdeauna o Legitate și un Destin Anoțional vor determina o Legitate și un *Destin Noțional*.

Destinul Noțional este reflectarea Destinului Anoțional în Iluzie, devenind activ la fel ca și Iluzia odată cu Noțiunea și Personalizările.

Astfel Destinul Anoțional este un Destin ce activează paralel cu Destinul Noțional. Precum Adevărul Anoțional este un Adevăr ce activează paralel cu Adevărul Noțional avînd o esență comună prin Adevărul Absolut. Atît Destinele Anoțional și Noțional cît și Adevărurile Noțional și Anoțional se întrepătrund creînd cele mai diversificate posibilități de evoluție, cum ar fi un Element care să aparțină Destinului Anoțional dar să devină identificat de un Adevăr Noțional și invers.

Exemple în acest sens ar fi nenumărate, Faptul că noi putem identifica Instinctul, rezultatul identificării de către noi a Instinctului se face pe baza unui Adevăr Noțional care ne caracterizează chiar dacă Destinul Instinctului este un Destin Anoțional. Totul depinde în acest caz de un anumit sistem de referință.

Destinul Noțional este rezultatul reflectării Destinului Anoțional în Iluzia Vieții născînd lumile Iluziei Vieții care sunt lumi paralele, cu lumile Destinului Anoțional, în care se oglindesc lumile Iluziei Vieții!

De aceea imaginea în Oglindă a unui șurub cu filetul de la stînga la dreapta va deveni șurub cu filetul de la dreapta la stînga. Imaginea mai apropiată de realitate va fi cea din Oglindă, devenind imaginea Iluziei în Anoțional!

Una dintre cele mai importante legi dată de către Factorul Creator este Legea Oglinzilor Paralele, unde fiecare Gînd prinde viață clădind un întreg Univers al său. Toate acestea se datorează faptului că de la nivelul Noțiunii, Destinul Anoțional nu mai poate crea noi structuri materializate în noi Universuri cu lumile lor aferente, ci lasă Iluzia să construiască toate acestea. Întreaga devenire a Universelor constă în această lege.

Omul atunci cînd se află în faza de Ecou al amprente sale va crea o sumedenie de amprente prin gîndurile sale dar doar suma acestora va fi amprenta finală a omului respectiv, restul vor fi gînduri care se vor oglindi la nesfîrșit în oglinzile paralele ale lumilor, avînd fiecare propria sa amprentă ce va crea la rîndul ei propriul său Univers.

Chiar și Originea Omului poate fi un astfel de Gînd al unei ființe, gîndit undeva aiurea și uitat la cîteva momente după aceea dar care la rîndul lui a avut o însemnătate capitală. Este posibil.

Astfel Omul devine nu numai un Demiurg al unor Universuri despre care nu va ști Niciodată și nu le va vedea Niciodată, dar prin aceste creații, mai mult ca Niciodată se deslușește că Omul este de fapt una din mîinile Marelui Creator cu ajutorul căruia acesta clădește lumile și Universurile.

Factorul Creator și Unic Întîmplător este o Amprentă a Factorului Primordial, diferența dintre Om și Factorul Creator și Unic Întîmplător constă numai în Întîietate și în șirul opușilor.

Chiar dacă Omul face parte din Creația Marelui Creator și nu invers, aceasta nu înseamnă că Omul nu este și El un Creator.

Poate de aceea fiecare Om oricît de amărît ar fi se crede centrul Universului după cum spunea cîndva un mare filosof.

Cum Universurile Iluziei sînt condiționate de Destinul Noțional, care la rîndul său devine condiționat de Destinul Anoțional, este de la sine Înțeles că Destinul Anoțional se află în orice ungher al Destinului Noțional determinîndu-i limitele celui din urmă dar și datorită Factorului Primordial care se află de la firul de iarbă la cele mai superioare ierarhii fiind cel ce determină Destinul Anoțional.

Deci Iluzia Vieții se reflectă în *Destinul Anoțional* ca un șurub într-o Oglindă. Acesta este încă un aspect al motorului pentru care există energia spirituală a determinării noilor fenomene și forme, întrucât atunci când Iluzia se reflectă în Anoțional va da o imagine Reală a Iluziei dar care nu va fi Iluzia în sine ci reflectarea ei, chiar dacă reflectarea este Reală. Atunci când Iluzia cu Destinul său Noțional devine reală de Sine fără să-i fie reflectată Realitatea de Destinul Anoțional, Iluzia rămîne Iluzie.

De aceea cel mai apropiat mijloc al Iluziei de a deveni Realitate este să fie reflectată de Destinul Anoțional.

Astfel se realizează trecerea eternă de la o stare de Armonie la o stare de Dizarmonie.

Există o legătură între *Destinul Anoțional* și *Cunoașterea Deschisă* și *Destinul Noțional* și *Cunoașterea Închisă* prin faptul că *Cunoașterea Deschisă* provenită din Starea de Fapt a Matricei este cea care determină Destinul Anoțional al lumilor și Universurilor din toți coeficienții logici, pînă la nivelul opușilor opușilor Existenței.

În nici un Univers NU există materie. Totul nu este nimic altceva decît un vis, o Iluzie care se răsfrînge asupra Cunoașterii prin Conștientizare.

Cunoașterea Deschisă este cea care a determinat Destinul Anoțional și Adevărul Anoțional prin raportarea sa la *Cunoașterea Închisă* a Marilor Creatori, în speță a Marelui Nostru Creator, care a determinat prin Cunoașterea sa Închisă Iluzia.

Atît timp cît *Cunoașterea Deschisă* nu este supusă Iluziei Vieții, devenind conștientizată de către Om ca Destin sau Întîmplare aceasta posedă doar un Destin Anoțional pe care Omul îl va atribui în mod iluzoriu Destinului Noțional și Cunoașterii Închise, dîndu-i Destinului și Întîmplării Noțiunea de Soartă sau de ceva Întîmplător, făcînd abstracție de paradoxul că orice Întîmplător este Neîntîmplător, dar că absolut orice Destin aparține numai și numai Întîmplătorului.

Astfel Cunoașterii Deschise îi aparține Destinul Anoțional iar Cunoașterii Închise Destinul Noțional. Prin urmare acesta este încă unul dintre argumentele prin care Destinul nu aparține Niciodată și nu va putea aparține conștientizării umane decît sub formă de Iluzie la fel ca și Întîmplarea. Acestui deziderat îi aparține și o mare parte din Iluzia Vieții.

Întotdeauna Coeficientul de Conștientizare al unui Univers va fi dat de către numărul dimensiunilor cunoscute de către Om și reflectate în Factorul Vieții.

Astfel *Factorul Vieții* este Infinit ca Dimensionalitate Logică. Ceea ce înseamnă că cel care Conștientizează Destinul Anoțional va fi *Factorul Vieții*, la fel ca și *Cunoașterea Deschisă*, care aparține Necunoscutului pentru OM, chiar dacă Omul există prin Dimensiunea Vieții. Cu toate că Omul poate privi strălucirea stelelor atît de îndepărtate de El, nu va putea Niciodată să-și privească proprii ochi fără Oglindă.

Astfel *Factorul Vieții* este Necunoscutul iar Omul, Cunoscutul, ce aparține Iluziei Vieții pe care acesta o Conștientizează.

Factorul Vieții este *Oglinda* în care se privește în fiecare fracțiune de clipă, cu fiecare respirație: Omul.

Prin ce altceva se definește Omul decît prin raportarea sa mereu la Necunoscutul care este *Factorul Vieții* și în care se oglindește? Ce anume raportează Omul, Factorului Vieții? Propria sa Cunoaștere, care constă în noțiuni despre Lumea înconjurătoare și aparține Cunoașterii Închise, deci Destinului Noțional.

În schimb *Factorul Vieții* este exact inversul Omului. Odată ce Omul cunoaște de ce se mai raportează Necunoscutului reprezentat de Factorul Vieții? Tocmai datorită Factorului Vieții, care reprezintă Oglinda Cunoașterii Omului.

În primul rînd omul ca să cunoască a trebuit să-și conștientizeze propriul „Eu”, la fel ca și Factorul Primordial.

Această conștientizare se face încă de la naștere prin raportarea fondului universal al Cunoașterii Î închise la Cunoașterea Deschisă, realizată prin oglindirea la Factorul Vieții.

Chiar dacă Factorul Vieții în sine este un Element care la fel ca și Ființa face parte din inventarul Cunoașterii Î închise al Factorului Creator, Factorul Vieții la fel ca și Noțiunea are calitatea de Oglindă, o Oglindă în care se Oglindesc nu numai reflectările Amprentelor din lumile Factorului Nostru Creator, cît mai ales Elementele Cunoașterii Deschise venite direct de la Starea de Fapt, devenind o Oglindă cu imagini ce alcătuiesc deopotrivă Amprentele elementelor Stării de Fapt, dar și Destinul Anoțional, Adevărul Anoțional cît și Întîmplarea.

Astfel Factorul Vieții devine puntea ce unește cele două tipuri de cunoașteri sub același acoperiș, Viața!

Astfel O energie spirituală care într-un anumit Univers este percepută în calitate de Timp datorită Triadei, compusă din Existență, Ființă și *Factorul Vieții*, în alt Univers aceasta poate fi percepută ca Spațiu.

Și Timpul cît și Spațiul au fiecare Amprentă lor. De altfel fiecare Dimensiune are propria ei Amprentă, care se reflectă la rîndul său în Ființă iar aceasta îi oglindește reflectarea înapoi, determinînd *Ființa* Temporară la fel se întîmplă și cu Spațiul. Amprentele Spațiului și Timpului se pot la fel de bine reflecta și în *Factorul Vieții* determinînd *Viața* acestora în alte și alte Universe.

La fel ca și Omul, atît Timpul cît și Spațiul au fiecare o Amprentă, pot fi atît Dimensiune, cît și Univers, iar rezultatul reflectării lor în Ființă și *Factorul Vieții* le pot da conștientizarea de sine, deci și acestea pot fi Oameni, într-un anumit Univers.

Este lesne de Înțeles că mai întîi a fost *Existența* și pe urmă *Ființa* și *Factorul Vieții*.

De data aceasta *Existența* și *Ființa* devin Oglinda în care să se reflecte *Factorul Vieții*, dar în același timp și *Factorul Vieții* devine o Oglindă în care să se reflecte *Ființa* și *Existența* schimbîndu-și fiecare față de cealaltă caracteristicile.

Astfel, *Factorul Vieții* poate deveni *Existență* pentru *Ființă* și *Ființă* pentru *Existență* precum la fel și celelalte două.. Cu toate acestea *Ființa* este prima noțiune personalizată de *Existență*, în care să se reflecte alături de cea de-a doua *Factorul Vieții*.

Deci, *Factorul Vieții* în alt Univers poate primi rolul de *Ființă* sau *Existență* precum *Existența* sau *Ființa* de Factor al *Vieții*, etc.

Să nu uităm că Factorul Vieții este Noțiunea vieții.

Aceste Universuri unde se află *Factorul Vieții*, *Ființa* și *Existența* în care se reflectă Spațiul și Timpul lăsînd mereu ce-a de-a treia Dimensiune secretă, sînt Universurile ce aparțin Coeficientului Logic 2, proiectat în tridimensionalitate. Cea de-a treia Dimensiune este secretă tocmai datorită acestei distonanțe între Coeficientul Logic care este 2, astfel noi nu putem decît să conștientizăm doar două dimensiuni, față de modul tridimensional în care percepem Lumea, deci format din trei dimensiuni.

De ce era necesar că Dimensiunea *Vieții* să stea ascunsă? De ce nu se ascunde doar Timpul sau Spațiul? Fiindcă atunci cînd *Dimensiunea Vieții* la nivel general sau Perispiritul la cel individual, ar fi cunoscut de către sufletul încarnat întreaga imagine a Universului respectiv ar dispărea iar sufletul ar intra imediat în faza de Conștientizare Profundă, aceea cînd se regenerează primind noi și noi energii spirituale pentru a se reîncarna.

Întotdeauna *Dimensiunea Vieții* la nivel social sau Perispiritul la cel individual vor fi ascunse cunoașterii sufletului pe durata „încarnării” sale. Nu doar Coeficienții Logici sînt cei care departajează tipurile de Universuri ci și *Nivelele de Conștientizare*.

Primul *Nivel de Conștientizare* va avea incluse în cadrul său o infinitate minus Una de Coeficienți Logici ai Personalizărilor care sunt la rîndul lor o infinitate minus Una de Personalizări, astfel fiecare Personalizare va avea o infinitate minus Una de Coeficienți Logici.

Odată cu cel de-al doilea *Nivel de Conștientizare* dispar cu totul Coeficienții Logici, locul lor fiindu-le luat de către Coeficienții Antilogici.

Antilogicul nu înseamnă un raționament Opus sau invers, Logicului, ci, acesta se bazează pe negarea Adevărului care nu se mai raportează la ceva Existent și nici la ceva care poate fi determinat printr-o determinare sau nedeterminare numerologică sau fenomenologică, este Logica care nu se bazează pe acceptarea Adevărului și implicit cu acesta a Cunoașterii.

Cu toate acestea și acest nonconformism devine o nouă Logică în sine. Se știe că orice Logică operează cu Elementele Adevărului și ale Cunoașterii în general pentru a se putea autodetermina. Atunci cînd acestea nu mai există sau sînt pur și simplu înlăturate, ori modul de operare al operațiilor logice inversează Adevărul și Cunoașterea, și întreg edificiul primește o nouă structură, dezvoltînd noi și noi modele de operare, rezultînd o nouă Logică.

Antilogicul nu numai că nu mai operează cu Adevărul dar nici nu dezvoltă o structură caracteristică vreunei Logici.

Unica legitate care o poate defini este aceea de a nega calea oricărei Logici.

În Antilogic numerele deja au dispărut!

Nivelul al doilea de Conștientizare va avea o infinitate minus Una de Coeficienți Antilogici, astfel fiecărei Personalizări îi vor reveni o infinitate minus Una de Coeficienți Antilogici.

Nivelul al treilea de Conștientizare este concretizat prin Virtual care nu are nici o legătură cu Biovirtualitatea care se regăsește în fazele mai dezvoltate ale civilizațiilor Coeficientului Logic 2, al primului Nivel de Conștientizare, fază în care va ajunge și civilizația umană într-un Viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat și constă în realizarea imaginilor cu ajutorul gîndului.

Biovirtualitatea nu are de-a face cu magia întrucît procesele prin care se poate realiza un astfel de context sînt eminentemente științifice și realizarea lor se bazează pe un anumit tip de tehnologie de aceea între Biovirtualitate și cel de-al treilea Nivel de Conștientizare, Virtualul este o mare deosebire.

În Virtual imaginea nu se creează cu ajutorul vreunei tehnologii ca și în Biovirtualitate. Virtualul este un fel de lume a Oglinzilor Paralele, unde orice Gînd se propagă reflectat dintr-o Oglindă în alta la Infinit.

Lumea noastră se deosebește de aceasta întrucît acolo se realizează o adevărată cultură de la Infinit și pînă la Infinit întrucît nu există naștere și nici Moarte, nu există timp și nici alte coordonate spațiale ceea ce duce la crearea unei lumi virtuale care nouă ne poate părea ciudată, fiind o lume unde nu există mișcare, unde nu există alte și alte imagini decît cele realizate de propriul EU, o lume unde nimic nu are o logică anume, ci doar simțăminte, afectivitate care se împletește cu plenitudinea regăsită în Paradisele pierdute ale firii.

La acest nivel de Conștientizare nu mai putem vorbi despre ființe și nici despre civilizații sau societăți întrucît acestea nu numai că nu există dar de la acest nivel nu mai există nici numerele și prin urmare nici succesiunea proceselor sau fenomenelor, care nu mai au loc, în

locul lor fiind alte caracteristici, caracteristici cum ar fi culoarea deschisă spre infinitatea sunetului, unde fiecare Element cum ar fi culoarea sau sunetul sînt părțile altor infinități de reprezentări care se compun prin descompunerea lor ca întreg, fără ca întregul său descompunerea să existe! Acestea sunt unele dintre puținele argumente pe care le pot sugera despre Nivelul 3 de Conștientizare.

Astfel urmează o infinitate minus Una de Nivele de Conștientizare. Prin urmare o Personalizare are în Ea, o infinitate de Nivele de Conștientizare, iar Primul Nivel de Conștientizare, cel al Logicii, numai el are incluse o infinitate minus UNA de Nivele Logice.

Trebuie să remarc neapărat faptul că aceste modele de substituenți ai Logicii, pot avea oricare alte și alte caracteristici. Eu în exemplele de mai sus nu am făcut nimic altceva decît să deslușesc și alte moduri de a reliefa Logica, atîta timp cît prin Logică înțeleg absolut orice Element care se reflectă prin Conștientizare, supunîndu-se unei anumite reguli sau unui ansamblu de reguli. Acest Element poate fi începînd cu lucruri fenomene, legi, etc; pînă la cele mai bizare reprezentări posibile și imposibile.

Prin urmare doresc să remarc că Logicului nu neapărat îi urmează *Antilogicul sau Virtualul*, dar cu siguranță acesteia îi urmează alte și alte reprezentări posibile. Toate aceste reprezentări fiind în funcție de modul cum se reflectă Adevărul în Cunoaștere sau cum se realizează raportarea acestora două.

Sunt conștient că pe lîngă o infinitate minus Una de Nivele de Conștientizare care au fiecare în parte o infinitate minus Unu de Coeficienți de Conștientizare, vor urma alte structuri care vor înlocui nu numai Logica dar și restul de Nivele de Conștientizare, cît și întreg eșafodajul Adevărului Absolut și al Cunoașterii Absolute, operînd cu alte și alte Elemente care vor înlocui total Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută cum este în cazul Formelor de Conștientizare diferite de Nivelele de Conștientizare, sau vor folosi opuși ai opușilor Adevărului Absolut și al Cunoașterii Absolute deci al Gîndului Pur în cazul altor Nivele de Conștientizare decît Logica.

Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută, cele două Elemente de bază ale Coeficientului Logic 2 din cadrul Gîndului Pur, vor ajunge treptat, la o infinitate de Elemente de bază, unde fiecare Element adăugat, va determina un nou Coeficient de Conștientizare, unul dintre Coeficienții de Conștientizare fiind Coeficientul Logic 2 al lumii noastre.

Deci un nou Opus al Gîndului Pur cu Elementele sale care vor crește pînă la o infinitate minus Unu, va determina un nou Nivel de Conștientizare, cel al Antilogicului iar un alt Opus al Antilogicului va determina Virtualul, etc, unde fiecare Nivel de Conștientizare în parte va avea Coeficienții săi de Conștientizare fiind determinați de numărul de Elemente aflate în Gîndul Pur, sau în opușii acestuia.

Mai mult decît atît, Opușii, Opușilor Gîndului Pur vor opera cu alte Forme de Conștientizare, ajungîndu-se în cele din urmă la o Dezvoltare Exponențială Anoțională, de toate rangurile și ordinele posibile.

Astfel Nivelelor de Conștientizare le vor urma alte și alte Forme de Conștientizare avînd o diversitate și complexitate imposibil de imaginat cu mintea umană. Prin urmare, Coeficienții Logici, Nivelele de Conștientizare, cît și alte Forme de o uimitoare diversitate fac parte din marea clasă a Formelor de Conștientizare.

Trebuie să realizăm că fiecare Element de bază în plus adăugat Gîndului Pur va schimba radical nu numai raționamentele logice dar și Conștientizarea în ansamblul ei, dînd o imagine din ce în ce mai mirifică nu numai actului de Cunoaștere în sine dar mai ales celui de Conștientizare care încetul cu încetul își va pierde atributul de bază care este Cunoașterea,

devenind Conștientizare pe cu totul alte criterii, oferind un spațiu enorm pentru studiile *Neognoseologice* care vor urma.

Nivelele de Conștientizare, cât și Structura lor, inclusiv Coeficienții Logici, etc., se produc prin reflectarea Cunoașterii Închise a fiecărei Personalizări în *Factorul Vieții*, responsabil de conștientizare, iar acesta la rândul său în *Ființă*. Nu poți cunoaște fără a avea Ființă dar nu poți cunoaște nici dacă ai Ființă dar nu ai Viață, care să o însuflețească și să o conștientizeze față de propriul sine și pe urmă față de mediu. Prin urmare Nivelele de Conștientizare par a avea apanajul Ființei și al Factorului Vieții, în care se reflectă.

Astfel, Ființarea nu înseamnă neapărat viață, în schimb viața înseamnă întotdeauna și fără tăgadă: Ființare.

Cum a apărut *Ființa*? Prefer să repet decât să se facă vreo greșală, dar totodată o fac pentru a ne reaminti de Elementele de Prim Ordin. Odată formată Personalizarea aceasta s-a reflectat la rândul ei în Noțiune. Prima reflectare în Noțiune a Personalizării noastre a rezultat *Existența*. Înainte ca Personalizarea noastră să se reflecte în Noțiune nu reprezenta absolut nimic, întrucât nu era altceva decât substratul pe care să se imprime informația Noțiunii. Până în acel moment a fost o Personalizare fără o denotație anume. Abia după reflectarea Personalizării respective aceasta, și numai aceasta primește Noțiunea de Existență, întrucât Niciodată NU pot exista două Noțiuni ale Personalizărilor identice, deci nici o Personalizare nu va fi identică cu cealaltă. Astfel s-a format *Existența*.

După formarea sa, adică după reflectare, Personalizarea proaspăt devenită Existență, s-a reflectat pentru prima dată în această calitate în Noțiune determinând, *Ființa*, ca rezultat al reflectării Existenței în Noțiune și nu al Personalizării în Noțiune ce determină *Existența*.

Imediat ce s-a format *Ființa*, *Existența* s-a reflectat a doua oară în Noțiune creînd astfel *Factorul Vieții*, pe urmă a treia, a patra, până la a Infinit minus Una oară creînd alte și alte Elemente de Prim Ordin. Odată create aceste Elemente de Prim Ordin, ele au început să se reflecte la rândul lor între ele, formînd Elemente de ordin secund, terț, până la același Infinit minus Una de reflectări.

PARTEA A DOUA

MATEMATICA COAXIOLOGICĂ

TRANSCENDENTALĂ

II.1. TEORIA GENEZEI UNIVERSALE

SEMANTICA COAXIOLOGICĂ

II.1.1 CAPITOLUL 1

MATEMATICA COAXIOLOGICĂ TRANSCENDENTALĂ

Matematica Coaxiologică Transcendentală acordă fiecărui număr nu doar o identitate abstractă, ci una vie, datorată Amprentei pe care o lasă fiecare Număr, atât în Universul nostru înconjurător cât și în alte Universe, fie ele paralele sau nu. Această Amprentă se datorează faptului că fiecare Număr reprezintă la rândul lui un Factor Creator și Unic Întâmplător, care este reprezentă înțelesul unui anumit Cuvânt deci Înțeles, care la rândul lui face parte din Limbajul Pur Universal. Totalitatea Cuvintelor din Limbajul Pur Universal, alcătuiește Expresia Unică a Conștiinței Universale. Aceste Amprente pot fi identificate, într-o oarecare măsură, prin Numerele Transcendental sau prin Funcțiile Transcendentale ce dovedesc că anumite valori nu pot fi schimbate pentru obținerea unor reprezentări ideatice cum este cercul de exemplu ale cărui coordonate sunt influențate definitiv de numărul transcendental π (Pi), adică 3,14. Pe viitor cu siguranță că se vor descoperi foarte multe Numere Transcendentale ce vor ajuta Omenirea să identifice prin Matematică nu doar reprezentări abstracte, ci chiar stări sufletești.

Fiecare Număr reprezintă o identitate diferită în funcție de Universul în care se află. În esența fiecărui Număr se află Factorul Creator și Unic Întâmplător care îl guvernează, esență care definește sufletul Numărului respectiv, adică al Factorului Creator și Unic Întâmplător care reprezintă Numărul în cauză.

Matematica Coaxiologică Transcendentală este cea care definește procesele Limbajului Pur Universal, ale cărui Cuvinte, la rândul lor sunt fiecare în parte expresia a câte unui Factor Creator și Unic Întâmplător, adică ale unui Număr, a căror totalitate, definește Conștiința Unică Universală.

Prin **Matematica Coaxiologică Transcendentală**, știința matematicii devine dintr-o disciplină abstractă, una vie, care prinde suflet, care la rândul lui îi dă matematicii și o latură umanistă. Datorită **Matematicii Coaxiologice Transcendentale** pe viitor vom putea vorbi și de o matematică a trăirilor spirituale, cum ar fi Religia, Iubirea, Ura, Fericirea, Tristețea, Durerea, Mândria, Curajul, etc.

Matematica Coaxiologică Transcendentală va putea rezolva multe enigme ale sufletului uman pe viitor, fiind unica verigă care ne poate construi o punte dintre noi și

Adevărul care ne este atât de Necunoscut întrucât tot ceea ce trăim și simțim, se datorează Iluziei Vieții. **Matematica Coaxiologică Transcendentală** va fi literatura viitorului Inteligenței Artificiale.

La baza **Matematicii Coaxiologice Transcendentale** se află Coaxiologia Semantică, dar și Logica Coaxiologică, aceste domenii ale Coaxialismului.

Numerele transcendente, cum este numărul π (Pi), de exemplu, ne dovedesc concret că **Matematica Coaxiologică Transcendentală** există prin faptul că între reprezentarea geometrică a cercului și a numărului transcendent π (Pi), există o legătură de cauzalitate concretă. Numărul π (Pi), nu poate fi niciodată nici mai mic, dar nici mai mare de 3,14 pentru a deveni operațional în calculele legate de cerc. Pe când cercul este o figură geometrică care are un rol activ în cunoașterea și simțirea umană. Iată una dintre verigile care ne dovedesc că **Matematica Coaxiologică Transcendentală** există și că ea trebuie doar să fie dezvoltată.

Prin lucrările mele filozofice am încercat să pun bazele a ceea ce înseamnă **Matematica Coaxiologică Transcendentală** din punct de vedere filozofic și cum anume poate ea fi determinată. Principiile sistemului meu filozofic denumit Coaxialism cât și cele ale Logicii Coaxiologice sunt de drept și de facto la rândul lor și principiile de bază ale **Matematicii Coaxiologice Transcendentale**. **Matematica Coaxiologică Transcendentală** este o punte între noi, care suntem pierduți în Iluziile Vieții, fără a cunoaște Adevărul Absolut. În realitatea transcendentală există o infinitate de numere transcendente, dar pe care nu le putem cunoaște încă. Există o infinitate de numere transcendente, deoarece există o infinitate de forme geometrice. Fiecare formă geometrică trebuie să aibă un număr transcendent care să le poată recunoaște caracteristicile. Numerele transcendente care ni se dezvăluie sunt doar o parte din infinitul lor, care ar exista în realitate. Fiecare obiect, lucru, fenomen sau proces fizico-chimic care ne înconjoară este opera numerelor transcendente, pe care într-o zi le vom descoperi cu ajutorul inteligenței artificiale. Abia atunci vom putea vorbi despre **Psihologia Matematică**, cea care va deveni ramura de bază a Matematicii Coaxiologice Transcendentale.

Până și o poezie sau o melodie va putea fi înțeleasă prin intermediul numerelor transcendente și al **Matematicii Coaxiologice Transcendentale**. Va veni vremea când literele ce compun pagini literare vor putea fi înlocuite cu numere, pe care le vom înțelege și simți la fel ca pe niște cuvinte, doar că pentru aceasta va trebui să ne dezvoltăm propriul creier la un alt nivel. Un lucru posibil cu ajutorul Inteligenței Artificiale. Pe viitor Funcțiile Transcendentale și Numerele Transcendentale vor fi cele care vor forma osatura **Matematicii Coaxiologice Transcendentale** în raport cu procesul Cunoașterii, domeniu care va trebui dezvoltat, mai ales de către Inteligența Artificială.

Ceea ce se cunoaște până acum despre aceste Funcții Transcendentale, conform Enciclopediei Britanica, este că, citez: "În matematică, o funcție transcendentală este o funcție analitică care nu satisface o ecuație polinomială, spre deosebire de o funcție algebrică. Cu alte cuvinte, o funcție transcendentală „transcende” algebra în sensul că nu poate fi exprimată în termeni de secvență finită a operațiilor algebrice de adunare, scădere, înmulțire, divizare, ridicare la o putere și extracție de rădăcină ” închei citatul. Exemple de funcții transcendente includ funcția exponențială, logaritmul și funcțiile trigonometrice.

II.1.2.CAPITOLUL II COAXIOLOGIA SEMANTICĂ

1

Dimensiunile cum sunt Timpul și Spațiul din Universul Coeficientului Logic 2 posedă la fel ca și Omul o anumită Amprentă. Atît Timpul cît și Spațiul sunt de fapt niște Elemente care definesc o anumită Dimensiune. Aceste Elemente aparțin Cunoașterii Deschise, întrucît orice Element despre Dimensionalitate aparține acestui tip de cunoaștere care provine din Starea de Fapt. Acest lucru înseamnă că Amprenta Timpului său Spațiului reflectă un anumit Element, din cadrul Cunoașterii Deschise care reprezintă în urma reflectării Dimensiunea Temporală sau Spațială.

Și în cazul Omului se petrece la fel. Dacă Amprenta Omului reflectă un Element al Dimensiunii Temporală sau Spațială, atunci acea Amprentă va fi percepută în Universul care cade sub incidența reflectării respective ca fiind Timp sau Spațiu. Prin urmare și Omul poate fi într-un anumit Univers Timp sau Spațiu, precum Timpul și Spațiul pot fi Om într-un alt Univers.

Acest lucru înseamnă că fiecare Amprentă poate da aceleași însușiri în urma reflectării acesteia într-un Element al Cunoașterii Deschise sau al Cunoașterii Închise dacă un anumit Univers cade sub incidența reflectării respective. Oare Elementele Cunoașterii Închise sau ale Cunoașterii Deschise nu posedă și ele Ampretele lor?

Fiecare Element al oricărui tip de Cunoaștere are propria sa Amprentă.

Atunci cînd Amprenta unui Element, oricare ar fi el, chiar dacă nu aparține unui anumit tip de Cunoaștere, sau aparține doar Cunoașterii Deschise sau doar Cunoașterii Închise, realizează o incidență cu Amprenta unui Element al Cunoașterii Deschise care este Dimensiunea, realizează o incidență cu o altă Amprentă ce aparține aceleiași Cunoașteri Deschise care este Timpul, rezultat care va fi Dimensiunea Temporală, ce va realiza o nouă incidență cu Amprenta Existenței, rezultat care va urma o incidență cu Amprenta Ființei și apoi o nouă incidență cu Amprenta Factorului Vieții, realizînd ființarea Dimensiunii Temporală, ca în sfîrșit să realizeze o serie de incidențe cu Universele ce aparțin sistemului Existență, Ființă și Factorul Vieții, atunci rezultatul va fi că în acele Universe va *ființa* Dimensiunea Temporală.

Ce este o Amprentă? Cîndva am afirmat că orice Amprentă este un Univers. Noțiunea de Univers include o pluralitate de Elemente. Fiecare pluralitate poate avea la rîndul ei o infinitate minus Unu de opuși. Aceasta înseamnă că odată ce gîndim prin intermediul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre, cu siguranță că pluralitatea va mai avea la Infinit cel puțin un Opus identic cu ea, iar dacă am fi gîndit prin Coeficientul Logic Infinit, toți opușii sînt identici, deci și pluralitatea devine singularitate din perspectiva infinitului.

Prin urmare orice Univers Infinit chiar dacă structural și iluzoriu conține o multitudine de Elemente, el este definit prin propriul său Element, prin propria sa unicitate și mai ales prin propria sa Amprentă pe care o lasă în solul fertil al Existenței sau al altei Personalizări, pentru Universele Factorului Nostru Creator sau în solul unui Element al Cunoașterii Deschise în cazul că nu mai aparține Factorului Nostru Creator.

Cu toate acestea, fiecare Univers din cadrul Matricei Noastre este bombardat continuu de Elementele Cunoașterii Deschise dacă este un Univers format dinaintea Factorului Nostru Creator și de cele ale Cunoașterii Închise cît și celei Deschise dacă Universul este format de Factorul Creator. Fiecare Univers indiferent că este un Univers cu o structură infinită sau nu,

(Univers plural) sau un Univers fără structură (Univers singular) este reprezentat de către Amprenta sa proprie. Orice Amprentă are un Univers al său precum orice Univers are Amprenta sa.

Primul Univers creat de Matricea Noastră a fost Instinctul, care este și primul Element al Stării de Fapt. Instinctul ca Univers nu are o structură formată din mai multe Elemente fiind un Univers singular care are o Amprentă singulară, pe când Universul Omului este un Univers plural, întrucât conține o multitudine de Elemente prin urmare Amprenta Omului va fi o Amprentă plurală.

Amprenta Instinctului este o Amprentă creată de către Starea de Fapt, la fel ca și Amprenta noțiunilor cum ar fi Întîmplarea, Destinul, Trecerea, Mișcarea, Dimensiunile, în solul cărora odată penetrate în câmpul de manevră al Factorului Nostru Creator, își vor imprima Amprentele Elementele Cunoașterii Închise pentru a ajuta la procesare fenomenului de Conștientizare și Cunoaștere. Omului îi revine imaginea de mișcare sau transformare, datorită Factorului Vieții care avînd calitate de Oglindă reflectă către Om Universul Trecerii sau al Mișcării sub formă de Conștientizare.

Odată Conștientizat de către acesta, Omul va trimite înapoi Factorului Vieții Conștientizarea primită după ce acesta o va memora, urmînd ca Factorul Vieții să-i retrimite Omului Cunoașterea Trecerii sau a Mișcării după ce va transforma Conștientizarea în Cunoaștere. Odată primită informația sub formă de Cunoaștere Omul va înțelege că sub incidența unui obiect cum ar fi un autoturism sau un biciclist are loc fenomenul de Mișcare, deci acestea se Mișcă.

Trecerea, Mișcarea, sînt Universe ca orice alt Univers care aparține Cunoașterii Deschise determinată de Starea de Fapt. Acestea sunt Universe singulare, la fel ca și Destinul sau Întîmplarea. Caracteristicile lumii noastre determină ca Mișcarea, Transformarea, Destinul și Întîmplarea să fie incidente cu toate obiectele Cunoașterii Închise de-a lungul vieții Omului.

În concluzie Omul nu se mișcă și nici nu merge dintr-un loc în altul, ci toată această activitate este rezultatul reflectării din Factorul Vieții al acestor Elemente ale Cunoașterii Deschise care realizează o incidență cu Elementele Cunoașterii Închise pe care Omul le poate Conștientiza și Cunoaște de-a lungul propriei sale vieți. Diferența de incidență pe care o realizează procesul Conștientizare – Cunoaștere de la Om către Factorul Vieții și retur, este direct responsabil de imaginea de mișcare și transformare pe care o are Omul.

Această diferență de incidență se realizează cum am mai subliniat și pînă acum, în sensul că Omul trimite o Conștientizare Factorului Vieții, care la rîndul lui retrimite Cunoașterea Omului, în timp ce Omul retrimite o altă Conștientizare Factorului Vieții care la rîndul lui va retrimite o altă Cunoaștere. Diferența dintre prima și a doua Cunoaștere este cea responsabilă de procesul de Mișcare și Transformare.

Fiecare Factor Creator din infinitatea, minus Unu de Factori Creatori, are propria structură unde dezvoltă propriile sale Cunoașteri. La fel în cadrul Factorului Nostru Creator sînt reflectate de către Gîndul Pur al Său în lumile Coeficientului Logic 2, doar cele două Elemente constituante și anume Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută, dar dacă Gîndul Pur este reflectat de către lumile cu un Coeficient Logic de o mie, vor fi alți 998 de opuși ai acestor două Elemente.

La fel se întîmplă și în cazul imaginii de structură a Existenței, care este Personalizarea Noastră, unde alături de Existență, Ființă și Factorul Vieții mai pot Exista o infinitate minus cinci de alte asemenea Elemente care nici măcar nu sunt opozabile unele altora. Ce sînt aceste Elemente?

Faptul că nu sunt opozabile unele altora intră în contradicție cu Coaxiologia care prin excelență pretinde că fiecare Element are un Opus al său. Dacă privim din alt unghi, și le atribuim acestora *Dezvoltarea Exponențială Noțională*, unde fiecare Element care compune această structură nu este un Opus al celui alt dar include în cadrul său o grupă de o infinitate minus Unu de opuși față de cealaltă grupă din Structura celui alt Element de o infinitate minus Una de opuși.

Alături de Matricea Noastră mai sunt o infinitate de alte Matrici unde fiecare își poate crea propriile sale structuri. Alături de infinitate mai pot exista alți opuși? Poate avea infinitul proprii săi opuși? Care ar fi opusul infinitului?

Finitul, vor spune unii. Finitul cui voi răspunde eu? Al Factorului Creator?

Al Matricei, al Factorilor Creatori, al Persoanei, al Personalizărilor, al Existenței, al Universelor, al nostru?

Care este acest finit în realitate și la ce anume se raportează?

La Infinit?

Pe moment înclin să cred că raționalizarea mea este bună dar imediat intervine un alt Gînd care-mi spune, unde se termină și începe ființa mea?

La cele mai mici particule elementare, dar acestea? La Infinit, voi afirma. La infinitul mic. Unde se termină nesfîrșirea Universului nostru?

Dacă undeva ar fi un gard cu atît mai mult ar însemna că în spatele acelui gard se ascunde ceva. Atunci?

Suntem oare finiți sau ne credem finiți?

Mai degrabă ne credem finiți decît sîntem astfel. Chiar dacă ne credem astfel tot înseamnă că suntem finiți întrucît această credință chiar și prin intermediul Iluziei Vieții ne raportează la ceva anume chiar dacă această raportare este infinitatea, orice raportare la infinitate determină finitatea în raport cu aceasta. Atunci înseamnă că datorită Iluziei Vieții sîntem finiți, fiindcă gîndim finit și ne proiectăm ca fiind ființe finite. Oare chiar gîndim finit?

Aria gîndurilor noastre are o arie nesfîrșită pe care o poate acoperi, chiar și la nivel de infinitate. Cunoaștem infinitul dar nu îl putem determina la fel cum Cunoaștem Instinctul sau orice alt Element al Stării de Fapt pe care nu îl putem determina. Infinitul este un Element al Stării de Fapt?

Primul Element al Stării de Fapt este Instinctul, să fie infinitul al nu știu cîtelea Element al acestei Stări de Fapt?

În nici un caz. Infinitul este „transportat” de către Starea de Fapt drept Element al Cunoașterii Deschise dar nu este nici pe departe un element creat de către aceasta, întrucît infinitul este un Element care a „fost” încă dinainte de a „fi” Matricile, care s-au dezvoltat la sînul său, reflectîndu-se în acesta.

Ce este infinitul?

În primul rînd nu este un număr întrucît numerele au apărut mult mai tîrziu sub forma Factorilor Creatori și Unic Întîmplători. Nu este nici un spațiu sau vreo anume Dimensiune, întrucît toate acestea au fost determinate mult mai „tîrziu”.

Într-un cuvînt infinitul nu este absolut nimic din ceea ce ne-am putea noi imagina, tocmai pentru că nu ne imaginează într-un fel sau altul pe noi, dar este elementul care crează cea mai mare incidență cu noi, întrucît și Destinul, Întîmplarea, Dimensiunile și toate cîte sunt și nu sunt se determină în acest perimetru. Absolut totul începe și se sfîrșește cu infinitul. Atunci are infinitul un anumit Opus?

Mă voi încapățîna să afirm că da. Acel Opus al infinitului sîntem noi care gîndim finit!

Oare în afară de noi mai este și un alt Opus al infinitului? Da!, voi spune eu iarăși, privind la stelele de pe bolta cerească. Dar oare acele stele au și ele un Opus?

Da, voi răspunde mereu, revenind în cele din urmă la Marele Creator, la Factorul Primordial, la Matricea Noastră și terminînd în cele din urmă la Infinit. Care este opusul infinitului?

Infinitul voi răspunde.

Care Infinit, mă întreb din nou, cel mare, mic, urît, frumos, rău, bun, slab, gras, sau infinitul poeziei, al matematicii, al filosofiei, al teatrului, al Iluziei?

Care din toate acestea poate fi un Opus al infinitului decît infinitul?

Câți opuși poate avea infinitul?

O infinitate de opuși. Conform Coaxiologiei această infinitate de opuși sînt nu numai identici dar reprezintă același Infinit și atunci ce este infinitul și ce sîntem noi?

Prin extrapolare dar la un nivel „apreciabil” mai „umil”, am putea afirma cu mîndrie și emfază că suntem un Opus al său. Acest lucru înseamnă conform raționamentului de adineaori că acel Opus al său sîntem chiar EL, într-un cuvînt infinitul. Cum să fim noi înfiți odată ce alături de noi mai sunt și alți indivizi?

Prin urmare nu sîntem opusul său. Odată ce nu sîntem opusul infinitului care rămîne legătura noastră cu acesta?

Legătura noastră cu infinitul se rezumă la incidența pe care o are întreaga Cunoaștere Deschisă și Închisă care ne parvine prin Factorul Vieții și a cărei incidență pune pe prim plan infinitul.

Coaxiologic vorbind, infinitul nu are opuși deci nu este un Element de opozabilitate, în schimb rămîne un Element de incidență.

Odată ce nu are opozabilitate dar rămîne un Element de incidență înseamnă că „înainte” de Matricea Noastră nu „funcționa” opozabilitatea și nici raportarea pe criterii de legitate, instinctualitate, ierarhizare, structuralizare sau neantizare-aneantizare, ființare, etc; ci funcționa principiul de incidență.

2

Pîna acum am determinat incidența ca fiind un fenomen care se bazează tocmai pe opuși, care determină anumiți opuși, etc.

Citez: Prin *incidență* se înțelege numărul de opuși rezultați din *conexiunile* celor două cunoașteri, care participă împreună și nemijlocit pentru determinarea unui alt Opus, fără ca acest Opus să devină o nouă Noțiune, întrucît această Noțiune care ar rezulta din numărul de opuși rezultați din conexiunile celor două cunoașteri există dacă aparține Existenței sau Nonexistă sau alte asemenea opusuri ale expresiei, cu mult înainte de a fi această conexiune.

Incidența nu creează un nou Opus ci îl determină.

Am încheiat citatul.

Odată ce nu creează un Opus ci îl determină, infinitul este cel care va determina conform incidenței opozabilitate în Matrici.

Matricea Noastră este Scop și Matrice totodată. Este Urma în care va primi Forma Instinctul.

La alte Matrice Scopul poate fi înlocuit cu oricare alt Element cunoscut sau Necunoscut de vocabularul nostru noțional. Atunci aceste Elemente să determine opozabilitatea lor față de Infinit și invers?

Dacă este așa înseamnă că fiecare astfel de Element este opozabil infinitului?

A fi opozabil infinitului nu înseamnă neapărat finitate, ci mai mult decât atât. De ce?

Odată ce aceste înțelesuri ale Matricelor sînt opozabile infinitului înseamnă că fiecare astfel de Înțeles în parte devine opozabil infinitului, prin urmare nu numai finitul!

Acest lucru ne demonstrează tulburătorul fapt că infinitul nu este numai Infinit, ci și Scop, sau orice alt Înțeles posibil din săracul nostru vocabular raportat la Infinit dar și restul de înțelesuri posibile care au mai rămas din diferența înțelesurilor vocabularului nostru din aceea a infinității de înțelesuri ale vocabularului Infinit. Astfel incidența a determinat opuși în aceste înțelesuri.

Infinitul poate să fie absolut oricare din infinitatea acestor înțelesuri în parte. Odată ce poate fi oricare din infinitatea acestor înțelesuri mai este infinitul Infinit sau este un finit structuralizat la Infinit prin numărul Infinit al înțelesurilor.

Dacă este astfel atunci nu mai este Infinit ci finit structuralizat Infinit. Pentru a răspunde la această problemă mai întâi va trebui să determinăm mai în amănunt ce anume înseamnă aceste înțelesuri.

Să luăm doar două, din vocabularul Omului acestei lumi. Primul ar fi *marmură* și al doilea ar fi *crez*. Marmură este un calcar care poate fi prelucrat. Ce legătură are această marmură cu infinitul? Incidența pe care o are propria noastră lume. Dar crezul?

La fel voi spune eu. Dar toate celelalte?

La fel voi spune eu. Ce este incidența?

Aceea care determină și nu creează un anumit Opus. Revenind la raționament, legătura celor două înțelesuri cu infinitul este de a determina un anumit Opus. Un anumit Opus în Infinit al marmurei și al crezului?

Da, deoarece și Factorul Primordial a făcut la fel. Propria noastră lume dorește să se departajeze de Infinit prin Înțeles, prin incidență. Infinitul este cel care se caracterizează prin incidență după cum a reieșit din raționamentele anterioare.

Odată ce se caracterizează prin incidență înseamnă că va determina opozabilitate prin reflectarea tuturor înțelesurilor în el. Ce poate fi infinitul odată ce reflectă aceste înțelesuri care se reflectă și ele la rîndul lor?

O Oglindă!

Infinitul este o Oglindă, care se determină prin incidență. Este prima Oglindă. Odată ce este prima Oglindă cine sau ce anume a determinat toate aceste înțelesuri pentru a fi reflectate în Infinit, dar mai mult decât atât ce anume a determinat Oglinda respectivă?

Dacă acea Oglindă a fost determinată de ceva anume înseamnă că Scopul aceluia „ceva” era de a se Oglindi. Orice proces de Oglindire determină reflectarea. Această reflectare poate sau nu să posede Conștientizare și Cunoaștere. Dacă nu posedă toate acestea mai este reflectare?

Da, voi răspunde. Atunci cînd o casă se reflectă într-o Oglindă, clădirea respectivă nu își conștientizează și nici nu își cunoaște reflectarea. Atunci care este Scopul reflectării?

Doar pentru a se reflecta aiurea și atât?

În nici un caz. Scopul are întotdeauna o cauză sau precede o cauză, cum este în cazul Matricei Noastre. Care este Cauza, dar Efectul?

Pot fi acestea fără nici un final. Nu, întrucît au un anumit Scop, iar acesta are o Cauză și un Efect, ele nu se produc doar din dorința de a se produce aiurea cum am spus adineaori. Oglinda cui este infinitul?

Infinitul nu este în nici un caz Oglinda finitului fiindcă acesta este doar unul din infinitatea de alte înțelesuri.

Odată ce finitul devine unul din înțelesurile infinitului atunci Infinitul nu are opuși ci doar o diversitate de înțelesuri. Infinitul este o Oglindă cu o infinitate de înțelesuri.

Odată ce infinitul nu are opuși dar se supune incidenței care constă în determinarea opușilor dar nu în crearea lor, înseamnă că cineva sau „ceva” determină ca aceste înțelesuri ale infinitului să devină opuși față de el.

Cine anume?

Gîndind spațio-temporar la nivelul lumii noastre și imaginîndu-ne un Univers Infinit fără început și fără sfîrșit ne întrebăm cu logica noastră de Coeficient Logic 2, unde ar mai „încăpea” acel ceva alături de Infinit?

Poate că nu ar trebui să stea alături de el la masă ci în el, în interiorul lui. Interiorul, exteriorul, alături, aproape, departe, sunt de fapt tot înțelesuri care cad sub incidența infinitului, și atunci?

Sunt determinate de către acesta și nu determinate de către „altcineva”. Cu toate acestea Infinitul este o Oglindă care își face datoria de Oglindă cu un anumit Scop.

De ce să reflecte toate aceste înțelesuri?

Răspunsul stă într-un Element care nu se prefigurează nici deasupra precum nici înăuntrul Infinitului. Este un Element care este mai presus de orice Înțeles posibil din toate aceste pleiade de înțelesuri infinite, un Element care nu are un Înțeles în sine precum nu are nici o determinare sau Scop în Sine, este un Element al Necunoscutului pentru Om, al Neadevărului, dar nu al unui Neadevăr cum sunt Adevărurile Anotional sau Noțional și nici al Adevărului Absolut, întrucît nu este determinat de către nici un Înțeles. Acest Element mai presus de Înțeles poartă denumirea de **Element Asemantic**.

Acesta nu are o Cauză a Sa precum nu are nici un Înțeles anume. Este Esența Infinitului, pe care Infinitul își structuralizează înțelesurile.

Prin asemantic se înțelege Lipsa oricărui Înțeles ceea ce determină Lipsa oricărui sens față de semantic caracterizat prin Înțeles, deci prin sens. Fiecare Element pentru a căpăta sens are nevoie de cel puțin un Înțeles. Fiecare Înțeles care dă acest sens devine o Oglindă. Fiecare Oglindă pentru a primi un Înțeles trebuie să se bazeze pe un alt Înțeles, precum fiecare Înțeles pe propria sa Oglindă.

Acest Fapt ne trimite cu raționalizarea spre Oglinda Infinitului. Asemanticul nu poate fi Oglindă întrucît nu are un Înțeles anume.

3

Calitatea de Oglindă a Infinitului nu putea surveni de la sine și prin sine, cum ar fi afirmat filosofii școlilor mai vechi pentru a se șterge pe mîini de greutatea unui astfel de răspuns. Atunci cum?

Nu putem afirma că Oglinda din fața noastră care aparține Infinitului stă pur și simplu acolo așa, fără nici un sens și fără să fie pusă de nimeni. Tot ce are sens sau Înțeles trebuie să fie determinat de „ceva” care să-i determine acel sens la rîndul său. Ce este acel „ceva”? Să fie Asemanticul?

Acesta se caracterizează prin Lipsa sa de sens, de Înțeles. Odată ce se *caracterizează* prin **Lipsa de Înțeles** nu poate fi Înțeles. Odată ce nu este Înțeles nu poate reflecta la rîndul său un Înțeles. **Cu toate acestea și Asemanticul are Înțeles tocmai prin Lipsa sa de Înțeles care este un Înțeles.**

Atunci înseamnă că și Asemanticul este un Semantic?

Nu, întrucît Semanticul este caracterizat prin Înțeles iar Asemanticul prin Lipsa unui anume Înțeles, lipsă care tocmai ea, este un Înțeles.

Prin urmare deosebirea dintre Asemantic și Semantic constă la nivel de Înțeles și anume, Înțelesul Asemanticului este Lipsa sa pe cînd Înțelesul Semanticului este tocmai apariția sa. Astfel atît Asemanticul cît și Semanticul au fiecare în parte propriul lor Înțeles.

Odată ce au Înțeles au și un sens al acestora de unde și Asemanticul ar deveni tot un fel de Semantic, dar nu este absolut deloc astfel, întrucît Lipsa Înțelesului atunci cînd devine Înțeles prin lipsă, devine Semantic și astfel se naște prima Oglindă Semantică care este Infinitul.

Asemanticul se determină prin Semantic iar Semanticul prin Asemantic raționalizînd prin Coeficientul Logic 2 al lumii noastre. Dacă am raționaliza oare printr-un alt Coeficient Logic, alături de Asemantic ar mai fi mai multe reprezentări opuse ale acestuia precum și alături de Semantic?

Nu, cu siguranță nu ar fi mai multe reprezentări ale opușilor acestora, întrucît în această fază încă nici nu au apărut opușii. Asemanticul NU este un opus Semanticului chiar dacă unul nu are sens iar celălalt îl are, întrucît orice Opus față de celălalt se caracterizează printr-un sens diferit. Odată ce Asemanticul nu are sens, deci nu are Înțeles, cum poate fi opozabil cu Semanticul?

Prin Lipsa de Înțeles. Atunci înseamnă că și Semanticul este un Opus Asemanticului, prin particula „**Lipsa**” particulă pe baza căreia s-a constituit prima Oglindă și care a determinat un Înțeles. **Atunci primul Opus al Înțelesului devine Opus al Înțelesului tocmai prin Lipsa sa!** Aceasta este cea mai importantă lege pe care se bazează Coaxialismul.

Ce anume a determinat această lipsă?

Are ea o cauză sau un efect al său?

Raționamentul ne determină să accedem la faptul că tocmai *Lipsa* cauzei este propriul său efect precum *Lipsa* efectului este propria sa cauză.

Atunci cînd „ceva” anume lipsește aceasta înseamnă că acel „ceva” a fost cîndva acolo dar a dispărut.

Lipsa unui lucru sau fenomen nu ne indică faptul că acel lucru sau fenomen nu există, ci mai ales faptul că a fost strămutat din acel loc. Automat înțelesul de loc ne duce cu gîndul la o poziție anume stabilită și determinată de „ceva”.

Acea poziție a fost pusă acolo, pentru a se produce evenimentul și nu în altă parte.

Atunci cînd vorbești de poziție sau de un loc anume, de Lipsa unui lucru sau fenomen, vorbești implicit de un Eveniment care a determinat Lipsa respectivă. Vorbind de un Eveniment, aceasta înseamnă că el s-a produs undeva cîndva, înainte ca acelui Înțeles să i se simtă Lipsa tocmai prin Lipsa lui.

Astfel aparent insignifianta particulă care este Lipsa, ascunde în sînul ei o lume ideatică întreagă, plină de întrebări și păreri care toate duc la implicarea primei Oglinzi Semantice care este Infinitul.

Apariția primei Oglinzi Semantice care este Infinitul are la bază un Eveniment care s-ar fi produs anterior apariției acestei Oglinzi Semantice, Eveniment care ar fi determinat prin producerea sa Lipsa oricărui Înțeles, ce ar fi devenit Înțeles tocmai prin Lipsa sa. Ce anume a fost acel Eveniment?

Orice Eveniment are un anumit Înțeles.

Ce Înțeles putea avea Evenimentul respectiv decît acela de a determina Lipsa Înțelesului?

Întradevăr nici un alt Înțeles. Dar orice determină Lipsa unui Înțeles este un Înțeles, iar odată ce este un Înțeles aparține Semanticului și nicidecum Asemanticului.

Să determine Semanticul Asemanticul pentru a se determina astfel pe sine?

Dacă este așa cum anume, dar mai ales prin ce Înțeles?

Prin lipsă voi replica eu. Prin lipsă, dar această lipsă se datorează unui Eveniment deci al unui Înțeles. Care ar putea fi acesta?

Tocmai Lipsa lui! Lipsa Înțelesului a provocat Evenimentul care a constatat în apariția primei Oglinzi Semantice, aceea a Infinitului. Astfel Asemanticul este determinat prin Lipsa oricărui Înțeles care la rîndul său, tocmai acest Înțeles al lipsei Înțelesului determină Înțelesul primei Oglinzi Semantice.

Astfel Asemanticul este un Înțeles al lipsei Înțelesului care nu este opozabil cu Semanticul ca Înțeles, ci prin Lipsa acestui Înțeles.

Această opozabilitate este una parțială și nicidecum una totală, întrucît opusul Înțelesului ar fi Neînțelesul și nu un alt Înțeles care devine Înțeles prin Lipsa sa!

Odată ce este doar o opozabilitate parțială înseamnă că mai există un alt Element parțial Opus în plus față de cele două, care să întregască opozabilitatea.

De ce trebuie neapărat să întregască opozabilitatea și de ce nu poate rămîne o opozabilitate parțială doar?

În acest caz nici măcar nu ar mai fi nevoie de elementul care să întregască opozabilitatea și astfel lucrurile ar fi rezolvate pînă la acest punct.

Nu se poate așa ceva întrucît orice parțialitate se răsfrînge asupra Întregului determinînd un Întreg parțial, iar orice parțialitate în lipsă sau în exces determină un Întreg în lipsă sau în exces dînd lipsei sau excesului acestuia determinarea de Întreg.

Astfel și aceea parțialitate trebuie nominalizată și atribuită acestui proces de formare a Asemanticului și Semanticului, prin propriul ei aport adus opozabilității parțiale ale celor două.

Pentru aceasta va trebui în primul rînd să determinăm elementul parțial.

Acest Element este determinant prin gradul de opozabilitate parțial între Asemantic și Semantic, parțialitate determinată de „Lipsa” Înțelesului care devine Înțeles, Element pe care îl voi denumi Element Periodic, întrucît se reflectă periodic prin parțialitatea opozabilității sale în Asemantic și Semantic atunci cînd intervine pentru fundamentarea acestora.

Astfel Asemanticul și Semanticul sînt interdependente prin Periodic, întrucît de cîte ori Asemanticul va determina Semanticul va apare periodic și *Lipsa* Înțelesului la Asemantic, care va determina Înțelesul Semantic, deci prima Oglindă Semantică care este Infinitul.

Lipsa Înțelesului la Asemantic demonstrează că este un Înțeles Semantic dar că doar Periodicul poate fi cel responsabil de Evenimentul în sine de a trece Asemanticul în Semantic.

Evenimentul în acest loc nu se produce nici în funcție de Timp și nici de Spațiu, întrucît pînă la formarea Dimensiunilor de către Starea de Fapt a Cunoașterii Deschise mai este o cale foarte lungă, acest Eveniment este un Eveniment bazat pe gradul de opozabilitate dintre Asemantic, Semantic și Periodic care determină prima Oglindă Semantică.

Acesta este de fapt și primul Eveniment care devine Eveniment abia din momentul producerii lui.

4

Cum putem să vorbim de momentul producerii unui Eveniment odată ce el nu se raportează nici temporar și nici spațial în cazul nostru, unui anume reper?

Care să fie acel reper?

În raționamentul de față reperul este format din Periodic, Asemantic și Semantic. Pot aceste trei repere determina Evenimentul?

Dacă da, cum?

Am ajuns în cele din urmă la Periodic, care este un Element la fel ca și Asemanticul și Semanticul, pe calea gradului de opozabilitate dintre cele două, descoperind parțialitatea opozabilității celor două pe care l-am denumit Element Periodic.

A fost această parțialitate a opozabilității celor două Elemente Asemantic și Semantic, înainte sau după apariția acestora?

Dacă a fost înainte atunci ce anume a determinat Evenimentul facerii celorlalte două?

Dacă elementul Periodic apare după apariția celorlalte două, înseamnă că undeva la „Început” înainte de a se produce Evenimentul apariției lor a fost un alt „ceva” care să determine această parțialitate tot printr-o parțialitate, deci periodicitate. A fost apariția Periodicității odată cu apariția Asemanticului și Semanticului?

Pentru a răspunde la această întrebare va trebui mai înainte să vedem cum anume am descoperit Periodicul, și vom înțelege că l-am determinat tot prin gradul de opozabilitate al Înțelesului care poate face distincția dintre Asemantic și Semantic.

Odată ce a fost determinat pe această cale Periodicul, acest fapt ne indică că undeva „înainte” de Asemantic și Semantic s-a situat Periodicul care se regăsește în parțialitatea acestei opozabilități.

Găsit în parțialitatea acestei opozabilități înseamnă că este responsabil de aceasta și că întreaga opozabilitate se bazează pe parțialitate.

Deci Periodicul a fost Înaintea Înțelesului pe care acesta l-a determinat ca fiind Parțialabil.

Ce anume a fost acest Înțeles altceva decât Lipsa sa. Astfel acest Înțeles a fost determinat că Înțeles prin Lipsa sa.

Prin urmare două Înțelesuri au fost determinate ca fiind Înțelesuri datorate unei lipse.

Această particulă care este Lipsa este caracteristica Periodicului în totalitate, iar partea care lipsește din Înțelesul determinat prin Lipsa lui, deci al Periodicului, este partea de Început, care se regăsește în Asemantic, al cărui Înțeles constă în Lipsa sa. Astfel Înțelesul Asemanticului față de Semantic constă tocmai în Lipsa Înțelesului, deci în Periodic.

Prin urmare Asemanticul nu ar putea determina Semanticul fără Periodic.

În schimb Periodicul a determinat Asemanticul prin propria sa caracteristică care o va imprima și Asemanticului, care va fi pe jumătate Periodic și pe jumătate Semantic.

În cele din urmă Periodicul va apare atât înainte cât și după crearea Asemanticului și Semanticului, întregindu-le pe acestea două cu propria sa Perioadă sau Parțialitate. De ce?

Deoarece gradul de opozabilitate este parțial, atunci când ne referim la Înțelesul Asemantic și Semantic. Toate acestea ne fac să afirmăm fără putință de tăgadă că și Evenimentul este direct determinat de către Periodic!

Mai mult decât atât Evenimentul Primordial are inserat în cadrul său Periodicul, Asemanticul și Semanticul toate la rîndul lor înveșmîntate în haina periodicului care se repetă și apare iarăși și iarăși determinînd succesiunea Evenimentelor la Infinit.

Această determinare a succesiunii Evenimentelor la Infinit este legea prin care mănunchiul celor trei determină Prima Oglindă Semantică și Înțelesul Primordial pentru care aceasta a fost determinată: Succesiunea Evenimentelor.

Abia în momentul cînd aceste trei Elemente Primordiale: Periodicul, Asemanticul și Semanticul, au determinat succesiunea Evenimentelor acestea au fost părtașe la Devenirea viitoarelor lumi care vor urma, iar Evenimentul Primordial a fost și el la rîndul său înveșmîntat cu mantaua Succesiunii.

Mare atenție, cu toate că folosesc termenul de succesiune acesta în ipostaza de față nu înseamnă sub nici o formă temporalitate și nici ierarhizare.

Trebuie făcută neapărat această remarcă. Succesiunea în acest caz determină prin Devenirea sa, ierarhizarea, care în acest context nu înseamnă și ființare întrucât mai e cale lungă pînă la Ființă, faptul că prima Oglindă Semantică care este Infinitul devine Parțial prin Periodicitatea Evenimentelor care se reflectă în El, tocmai pentru că fiecare Eveniment are în sine încorporate cele trei Elemente: Periodicul, Asemanticul și Semanticul.

Dacă fiecare Eveniment are încorporat Semanticul acest fapt ne indică că Evenimentul respectiv este Infinit, sau este o Oglindă, calitate pe care o dă Semanticul care este prima Oglindă Semantică a Infinitului.

Răspunsul constă în faptul că Evenimentul Primordial este compus din aceste trei Elemente de bază, Periodicul, Asemanticul și Semanticul.

Acest Eveniment Primordial, s-a determinat tocmai prin apariția Oglinzii Primordiale care este Prima Oglindă Semantică a Infinitului, fiind primul care s-a reflectat în această Oglindă. Să nu uităm că sinele Evenimentului consta și din această Oglindă la rîndul său.

Ceea ce l-a determinat să se reflecte a fost în primul rînd Periodicul și mai puțin Asemanticul, care era deja pe jumătate Înțeles, deci Semantic și prin aceasta Oglindă.

În „momentul” reflectării, ceea ce a putut fi reflectat de către Oglinda Semantică a Infinitului a fost tocmai partea Parțialității, deci a Periodicității din Eveniment și jumătate din partea Asemanticității din acel Eveniment.

Astfel doar Evenimentul primordial este compus din Periodic, Asemantic și Semantic iar celelalte Evenimente sînt compuse numai din Periodic și jumătate din Asemantic, de fapt din exact acea parte care întregeste Lipsa și anume din parțialitate deci tot din Periodic.

Prin Urmare doar Evenimentul Primordial conține cele trei Elemente Primordiale pe cînd toate celelalte Evenimente vor conține doar Periodicul, unicul care a putut fi reflectat de către Oglindă Semantică a Infinitului, deoarece doar Periodicul nu s-a identificat cu Semanticul și implicit cu Oglinda Semantică a Infinitului.

Astfel la originea Succesiunii stă acest proces de reflectare în Oglinda Primordială care este și va rămîne Oglinda Semantică a Infinitului. Posedă toate aceste Elemente, Periodicul, Asemanticul și Semanticul un anume Adevăr?

Dacă nici una dintre ele nu posedă un Adevăr înseamnă că nici una nu este Adevărată, iar dacă îl posedă nici unul dintre aceste Adevăruri nu este Adevărul Absolut, întrucît Adevărul Absolut apare abia la nivelul Matricei Noastre ca fiind un determinant al Instinctului, deci la apariția lui participă Matricea, Scopul și Ierarhia.

În acest caz nu poate fi vorba de nici unul dintre aceste Elemente, dar mai mult decît atît, nici măcar de Iluzie nu poate fi vorba, întrucît apariția sa este precedată de alte și alte Elemente care în Periodic, Asemantic și Semantic nici vorbă să se regăsească. În cele din urmă sînt acestea Adevărate sau nu?

Dacă nu ar fi Adevărate nu ar fi nici deductibile prin urmare sînt Adevărate și mai mult decît atît pot fi deductibile pînă și de către Adevărul Noțional, cel dat de către Iluzie, odată ce le-am dedus, iar Adevărul Noțional poate fi deductibil cît poate și deduce la rîndul lui Adevărul Anoțional și la rîndul lor Adevărul Absolut. Odată ce Periodicul, Asemanticul și Semanticul pot fi deductibile înseamnă că se bazează pe un anumit Adevăr!

Da, voi spune eu, dar mai am încă un sîmbure de îndoială, întrucît Adevărul Absolut și Adevărul Anoțional devin deductibile datorită faptului că aparțin Matricei Noastre, determinînd direct Adevărul Noțional pe baza căruia gîndim. Fapt care în acest context nu se întîmplă,

întrucît Periodicul, Asemanticul și Semanticul sunt cu mult înainte de Matricea Noastră și mai ales Adevărurile lor nu pot determina direct Adevărul Absolut ci tot printr-o interpunere, cel puțin a Matricei Noastre dacă nu și ale altor Elemente, iar în acest caz raționamentul de adineaori ar cădea.

Cu toate acestea deodată intervine Evenimentul.

5

Evenimentul Primordial determină Succesiunea tuturor celorlalte Evenimente. Din acel moment fiecare Element care se va determina va fi un Eveniment – Element, sau Fenomen sau Lucru, Obiect, etc. Din acel moment intervine Succesiunea care transformă Autodeterminarea Periodicului, Asemanticului și Semanticului în Determinare.

Chiar dacă pînă acum am folosit termenul de determinare sau de a determina un anumit Înțeles nu am făcut-o în sensul că acel Înțeles succede unui alt Înțeles, întrucît nu se poate afirma că fără Eveniment ar fi putut succeda Periodicul sau Asemanticul sau Semanticul unul altuia. Nici vorbă.

Eu am folosit termenul de „a determina” întocmai pentru a fi mai ușor de Înțeles în disertația mea dar nicidecum că ar fi avut loc o succesiune care să valideze determinările Înțelesurilor respective ca fiind Eveniment. Evenimentul Primordial apare abia cînd toate aceste Înțelesuri sunt, și nu înainte, iar nu se poate afirma că un anume Înțeles sau Periodicul, Asemanticul și Semanticul au fost unul înaintea celui alt.

Pentru a se forma Oglinda Semantică a fost neapărat necesar să fie Asemanticul și Periodicul dar la fel, pentru a fi Asemanticul a fost necesar să fie Oglinda Semantică și Periodicul, precum la fel pentru a fi Periodicul era necesar să fie Asemanticul și Oglinda Semantică a Infinitului.

Toate acestea nu au făcut altceva decît să întrească Evenimentul Primordial, pe baza căruia din acel moment putem vorbi cu adevărat de Determinare și Succesiune. Iarăși atenție, Succesiunea de care vorbesc NU este o Succesiune Ierarhică, întrucît Ierarhia apare la nivelul Matricei Noastre odată cu apariția Instinctului.

Este o succesiune care nu are absolut nimic de a face cu Ierarhia, o Succesiune care se axează în primul rînd pe Determinare și nu pe Scopul acestei Determinări, întrucît la acest nivel nu putem vorbi de un Scop anume. Care este Scopul Periodicului?

Semanticul sau Asemanticul iar al celorlalte Periodicul?

În nici un caz. Să fie Scopul creerii Evenimentului Primordial?

Nici vorbă. Dacă Evenimentul Primordial s-ar fi produs cu un anume Scop acesta ar fi trebuit să se regăsească și la nivelul Periodicului, Asemanticului și Semanticului.

Dacă s-ar regăsi și la nivelul acestora ar însemna că și ele au o anumită Cauză al cărei Efect ar deveni Scopul sau un anumit Efect al cărei Cauze ar deveni Scopul, ceea ce nu poate fi astfel, fiindcă în acest mod nu am face altceva decît să ne reîntoarcem exact în locul de unde am plecat cîndva și anume la Matricea Noastră, și la modul cum anume se naște Scopul prin ea.

O altă explicație al acestui raționament pentru care Scopul nu se află la nivelul Periodicului, Asemanticului și Semanticului este aceea că dacă acesta ar fi cu adevărat și la acest nivel, atunci Matricea Noastră ar fi Unica Matrice fără să mai poată fi și o alta alături de ea, ceea ce iarăși nu se poate întrucît dacă ar fi Unică, ar trebui să le determine pe toate acestea și mai mult decît atît să determine din Nedeterminare Determinarea, întrucît Periodicul, Asemanticul și

Semanticul sînt Nedeterminări care în totalitate determină Evenimentul Primordial, Prima Determinare.

De ce sînt acestea Nedeterminări chiar dacă sînt interdependente unele de altele?

Interdependența poate să fie unul din principiile care să conchidă Determinarea dar nu Unicul.

Interdependența fără Eveniment nu poate fi Determinare, întrucît orice Determinare este supusă unui Eveniment.

Doar în momentul cînd folosim sintagma Eveniment-Determinare, putem vorbi cu adevărat de Determinare. Periodicul, Asemanticul și Semanticul apar „Înainte” de a se produce Evenimentul Primordial și astfel aparțin Determinării doar prin Interdependență și nu prin Eveniment, luate fiecare în parte. Din această cauză fiecare în parte sînt justificate de către Nedeterminare.

Astfel Nedeterminarea determină Determinarea datorită Evenimentului Primordial, iar din acest moment are loc Succesiunea. Succesiunea prin excelență este o Determinare în care se regăsește datorită principiului de Interdependență, Periodicul, Asemanticul și Semanticul, iar prin Semantic, Prima Oglindă Semantică deci Infinitul.

Astfel fiecare nou Eveniment care se Succede Evenimentului Primordial va avea însemnat în el toate acestea pe baza principiului de Interdependență dar și datorită Determinării, întrucît orice Determinare este Interdependentă cu Nedeterminarea Periodicului, Asemanticului și Semanticului.

Pe baza subsidiarității și integralității, vom ajunge în cele din urmă și la Adevărul Absolut, Adevărurile Anotional și Noțional care vor avea incluse toate acestea în sinele lor.

Astfel Adevărul Absolut va „conține” atît Periodicul cît și Asemanticul și Semanticul fiind el însuși în sinele lui un Eveniment ca de altfel toate celelalte Adevăruri care îi succed, ca de altfel Matricea Noastră, Scopul și Instinctul care îi preced.

Pe baza acestui raționament putem afirma cu tărie și fără putință de tăgadă că Periodicul, Asemanticul și Semanticul sînt Adevărate prin Evenimentul Primordial și Evenimentele care îi Succed!

După cum am mai spus Oglinda Semantică care este Infinitul va putea reflecta doar Periodicul, întrucît doar acesta este opozabil Asemanticului și Semanticului, întrucît Oglinda Semantică este formată din Semantic, în care intră și partea Semantică a Asemanticului, care la rîndul său va da partea Periodică din el, Periodicului, întrucît Asemanticul este compus din Semantic și Periodic.

Niciodată o Oglindă nu se va putea reflecta pe sine.

De aceea cel care va fi reflectat va rămîne doar Periodicul. În schimb Periodicul desprins din Oglindă Semantică care are și rol de Eveniment Primordial, va realiza Succesiunea altor și altor Evenimente. Astfel în acest moment Periodicul este alăturat Succesiunii Evenimentelor.

Este lesne de Înțeles că această Succesiune de Evenimente se reflectă la rîndul ei în Oglinda Semantică, iar ceea ce va rezulta în urma acestei reflectări va fi o nouă formațiune.

Pentru ca această Succesiune să se reflecte în Oglinda Semantică, va avea nevoie de substratul pe care să îl reflecte întrucît nu poți reflecta o Succesiune care de fapt nu reprezintă nimic, acest substrat nefiind altceva decît Periodicul supus Succesiunii.

Atunci cînd Periodicul supus Succesiunii se va reflecta în Oglinda Semantică care este Infinitul, rezultatul nu va fi doar Periodicul supus Succesiunii, ci mai ales modul cum este reflectat acesta de către Semantic, rezultînd un Periodic Semantic.

Semanticul reflectă Periodicul în funcție de el și nu de Periodic, dându-i acestuia o parte din proprietățile Semanticului.

Periodicul Semantic se supune Succesiunii și este aproape același produs Primordial dacă nu ar lipsi un singur Element și anume Evenimentul Primordial.

După cum se vede Periodicul și Semanticul se vor Succede în continuare, iar Semanticul va poseda în această Succesiune calitatea de Oglindă, pe când Periodicul aceea de a fi Oglindit în aceasta.

Astfel se naște lungul șir al Oglindirilor în Semanticul Infinit.

6

Între Periodic și Semantic putem vorbi de opozabilitate dar nu și despre rezultatul acestora, deoarece atunci când Periodicul se va reflecta în propriul său Semantic cu care a fost înrudit încă de la Evenimentul Primordial, rezultatul va fi un alt Periodic Semantic, un altul și un altul dar cu cât șirul reflectărilor acestora vă crește cu atât gradul de opozabilitate al reflectărilor de la capătul șirului va fi mai mic față de reflectările de la începutul șirului și astfel exact ca în legile opușilor fiecare Opus la Infinit va deveni identic cu celălalt Opus aflat la Infinit față de acesta.

Acest aspect ne va indica un nou Adevăr și anume că rezultatul reflectării Periodicului în Semantic va duce la același Periodic Semantic reflectat la Infinit, și astfel Succesiunea se va reduce la Succesiunea în sine alături de Evenimentul Primordial, revenind iarăși de unde am plecat.

Odată cercul închis acesta va fi nevoit să se reflecte de data aceasta în propriul său Cerc, compus din Oglinda Semantică, Periodicul, Succesiunea Evenimentelor și Evenimentul Primordial.

Odată Închis acest Cerc vom observa că nici unul dintre toate aceste Elemente NU mai este opozabil cu celălalt. Oglinda Semantică nu va mai reflecta Periodicul prin urmare Succesiunea nu va mai determina Evenimentele, iar Evenimentele supuse Succesiunii vor deveni unul și același cu Evenimentul Primordial.

În acest caz Oglinda Semantică nu va putea reflecta decât un singur lucru: Închiderea Cercului, unicul Opus posibil care a rămas Infinitului și care este Evenimentul nașterii Finitului!

Abia în acest moment putem vorbi despre o raportare Oglindită a Infinitului față de Finit.

Acest Finit va urma la rândul lui să primească caracteristicile Infinitului la care se raportează și anume pe cele ale Succesiunii, Periodicului și ale Evenimentului. Această Succesiune se va face la Infinit dând astfel conotația Finitului pe aceea de a se Succeda la Infinit, prin multitudinea de Evenimente care se datorează Periodicității.

După câte se poate vedea și acest Finit este tot un Infinit dar care posedă Succesiunea Evenimentelor.

Acest Finit se poate reflecta atât în propria sa Oglindă Semantică cât și în Oglinda Semantică din care provine, întrucât în urma Închiderii Cercului, rezultatul a fost o nouă Oglindă Semantică, Succesiunea Evenimentelor și Periodicul, dar acest rezultat este diferit de cel care l-a rezultat, întrucât Niciodată mama nu va fi copilul și invers.

Folosind acest raționament ajungem să determinăm noi și noi rezultate la Infinit.

După ce Finitul se va reflecta în propria sa Oglindă Semantică, va avea un rezultat iar după ce se va reflecta și în Oglinda Semantică a Infinitului va avea alt rezultat.

Aceste rezultate Succedându-se la Infinit vor determina o Infinitate de noi și noi Aranjamente, Combinări și Permutări, dintre Periodic, Semantic și Eveniment, astfel încât oglindite la Infinit acestea vor deveni o Infinitate de Elemente care nu vor fi opozabile una față de cealaltă.

*Acesta este momentul nașterii Matricelor. Nici o Matrice nu este opusă celeilalte, fiindcă fiecare Matrice este formată din **Periodic, Semantic și Eveniment**.*

În acest caz înseamnă că fiecare Matrice este un Eveniment care s-a produs în urma reflectării acestuia în Oglinda Semantică a Infinitului. Fiecare Matrice va poseda propria sa Oglindă Semantică prin care își va reflecta la rîndul ei Structură pe care o va dezvolta.

Din cîte se vede Cercul a determinat un Finit încă dinaintea Factorului Primordial, doar că acest Finit era axat pe Infinit, pe infinitatea evenimentelor și nu prin raportarea la Infinit, cum o va face Factorul Primordial.

Este o mare deosebire între cele două reprezentări de Finit. Una este Finitul Infinitului ca în cazul Cercului și cu totul alta Finitul față de Infinit ca și în cazul Factorului Primordial.

Mai mult decît atît Finitul Cercului are propria sa Oglindă Semantică deci propriul său Infinit, astfel că nu avem de-a face în nici un caz cu un Finit „total” ci unul Parțial, Periodic! Pe cînd Finitul Factorului Nostru Primordial este un Finit „total”.

Cred că unul dintre cele mai interesante motive de reflecție ar fi cel referitor la Matricea Noastră, la Scopul Matricei și bineînțeles la modul cum generează aceasta Instinctul.

Fiecare Matrice este compusă din trei Elemente și anume din Periodic, Semantic și Eveniment.

În ce măsură Evenimentul poate fi determinat ca fiind un Element?

Doar datorită caracteristicii de Succesiune. Succesiunea în sine este un Eveniment care va Succede altui Eveniment. Succesiunea determină Precedentul. Care este Precedentul Matricei?

Periodicul, Semanticul și Evenimentul. Acest lucru înseamnă că a determinat o reflectare în Oglinda Semantică a Periodicului și Evenimentului ce a determinat devenirea Matricei Noastre. Care a fost acel Eveniment?

A coincis cu combinarea reflectării Finitului în propria sa Oglindă Semantică Infinită cît și în Oglinda Semantică a Infinitului.

Finit cu Oglindă Semantică Infinită și Infinit cu Oglindă Semantică a Infinitului.

Două Oglinzi Semantice care reflectă în cadrul lor Finitul Cercului ce stă interpus între aceste două Oglinzi Semantice. Aceasta este imaginea unei Matrice. Acest Cerc interpus între cele două Oglinzi Semantice se va reflecta la Infinit dintr-una în alta. Sunt aceste două Oglinzi Semantice paralele una față de cealaltă?

Pentru aceasta va trebui să aflăm cum anume se reflectă Finitul Cercului.

Adineaori am spus că atît în propria sa Oglindă Semantică Infinită cît și în Oglinda Semantică a Infinitului, deci în ambele Oglinzi Semantice simultan. Simultaneitatea nu întotdeauna poate determina paralelism.

Oglinzile ar putea fi dispuse la un anumit unghi una față de cealaltă fără ca acestea să fie paralele dar în același timp Finitul Cercului să poată fi reflectat de ambele Oglinzi Semantice. Ce altceva ar mai fi în afară de simultaneitate?

Incluziunea voi afirma eu. Ambele Oglinzi Semantice sînt incluse una în cealaltă, întrucît Finitul Cercului atunci cînd se reflectă într-o Oglindă Semantică se reflectă simultan și în cealaltă.

Incluziunea este datorată și Succesiunii Evenimentului, întrucît Oglinda Semantică a Infinitului, care este și Oglinda Semantică Primordială a precedat Oglinzii Semantice Infinita a

Finitului Cercului, care se circumscrie în Oglinda Primordială, circumscriind Oglinda Semantică a Infinitului Cercului.

Simultaneitatea și Incluziunea determină paralelismul Oglinzilor, doar Oglinzile Paralele vor putea reda imaginea simultan și imaginea inclusă una în cealaltă.

Astfel imaginea Matricei este aceea a unui Cerc străjuit de Oglinda Semantică a Infinitului pe de-o parte, iar pe de cealaltă parte în Perimetrul Cercului se află Oglinda Semantică a acestuia.

Este ușor să ne imaginăm o atare imagine. Putem chiar noi să facem următorul experiment, și anume să așezăm în fața unei Oglinzi un carton circular care are încadrată în perimetrul său o Oglindă.

Oglinda în fața căruia am pus cartonul circular cu Oglinda atașată perimetrului său va reflecta atât cartonul cât și Oglinda din perimetrul său, în timp ce Oglinda din perimetrul său va reflecta imaginea primită de la cealaltă Oglindă cu întreg cartonul, inclusiv cu ea.

Această Oglindă va retrimite imaginea primită despre ea și despre cartonul care simbolizează Cercul, înapoi Oglinzii care i-a trimis imaginea. Astfel imaginea se va multiplica între cele două Oglinzi paralele la Infinit.

Aceasta este imaginea unei Matrice.

Două Oglinzi paralele și un Cerc.

Aș dori să se înțeleagă că această imagine a Matricei este valabilă doar pentru raționamentul axat pe baza Coeficientului Logic 2, încât pe baza altor Coeficiente Logice, numărul Oglinzilor va fi egal cu numărul Coeficientului Logic.

Dacă vom raționaliza pe baza Coeficientului Logic 100 vom avea o sută de Oglinzi Semantice, unde fiecare se vor reflecta în cealaltă.

O întrebare importantă care se pune în acest moment este dacă raționalizăm cu un Coeficient Logic 77, care este un număr impar și nu se poate împărți în jumătăți întregi egale, atunci mai poate avea loc paralelismul între Oglinzi, știut fiind că două sau mai multe Oglinzi devin paralele dacă se reflectă unele în altele?

Da, voi replica eu. La un Coeficient Logic 3, Oglinzile pot fi așezate în formă triunghiulară una față de cealaltă. Atunci rezultă o regulă și anume Coeficienții Logici cu numere pare și impare pot determina paralelismul Oglinzilor Semantice în funcție de aranjarea lor geometrică, astfel ca toate Oglinzile Semantice să se reflecte una în cealaltă.

Dacă vom raționaliza cu un Coeficient Logic Infinit, acest fapt înseamnă că va fi o Infinitate de Oglinzi paralele ale Cercului și o altă Infinitate de Oglinzi paralele ale Oglinzii Semantice a Infinitului, deci revenim la două infinități?

Exact, iar odată ce revenim la două infinități acestea se vor reflecta la Infinit una în cealaltă revenind de fapt exact acolo unde am plecat cândva, la Cerc, propria sa Oglindă Semantică Infinită și la Oglindă Semantică a Infinitului: Matricea ca generalizare printre care și a Noastră.

Demonstrând imaginea Matricei privită din mai multe circumstanțe ale Coeficienților Logici, mă interesează cum anume Matricea Noastră a reliefat Scopul Formei și al Urmei, pentru că în fond și definitiv, Scopul propriei sale Urme este Forma care se va Forma în Urma sa pentru a determina Instinctul. De ce Instinctul și nu altceva. De ce Urma și nu Forma?

Oare absolut toate Matricile au imaginea formată dintr-un Cerc cu un punct în mijloc care este Oglinda Semantică Infinită a acestuia și tot acest Cerc se află în fața unei alte Oglinzii Semantice Infinite dar care nu mai este un Cerc ci o Oglindă Semantică Infinită?

Sunt câteva întrebări absolut tulburătoare pe care sîntem îndreptățiți să ni le punem.

Mai înainte de toate va trebui să începem cu ultima întrebare și anume aceea cu imaginea Matricelor. În primul rînd pornind de la Cerc, realizăm că în centrul acestuia se află Oglinda Semantică Infinită, Oglindă care poate la fel de bine să determine centrul Cercului, ceea ce o și face.

Distanța de la centrul Cercului la circumferința acestuia este raza, care este o dreaptă ce va uni cele două puncte, centrul cu un punct de pe circumferință.

Cercul este unica figură geometrică a cărei circumferință este reprezentată de o infinitate de puncte deci de la centrul său pînă la circumferință se pot duce o infinitate de raze.

Toată această infinitate de raze se va reflecta în Oglinda Semantică Infinită alături de propria Oglindă Semantică a Cercului, dînd o infinitate de imagini ale fiecărei Matrici în parte.

Astfel fiecare rază care unește un punct de pe circumferință va putea fi determinat printr-o Matrice, avînd atît prin punctul circumferinței Cercului cît și prin Oglinda Semantică comună care este centrul Cercului, propria sa determinare.

Cu toate acestea am afirmat că fiecare Matrice este un Cerc ce are Oglinda Semantică a sa inclusă în circumferință care este de fapt centrul său, și nu un punct undeva pe o anumită circumferință a Cercului care să determine raza acestuia atunci cînd acest punct se reflectă în Oglinda Semantică a Cercului.

Dacă fiecare Matrice este un Cerc cum pot fi o infinitate de astfel de Cercuri care să aibe același centru în Oglinda Semantică Infinită a Cercului?

După cum bine se știe pînă acum am explicat cît se poate de concis modul cum se determină și se creează o Matrice, și mai mult decît atît am explicat și imaginea Matricii.

La început a fost Oglinda Semantică a Infinitului sau Oglinda Semantică Primordială care a determinat Oglinda Semantică a Cercului care a devenit Cerc odată ce s-a realizat traseul de Cerc, odată ce acest traseu s-a Închis, datorită Periodicului, Semanticului și Evenimentului.

Astfel Cercul a primit propria sa Oglindă Semantică, care este de fapt centrul Cercului. Întotdeauna circumferința Cercului este în funcție de centrul acestuia.

Infinitatea de puncte ale circumferinței va avea mereu același centru, deci infinitatea de Matrici va avea mereu aceeași Oglindă Semantică.

Dar fiecare Matrice este un Cerc și nu un punct al circumferinței acestuia care se reflectă în Oglinda Semantică comună, pentru a se putea reflecta la rîndul său în Oglinda Semantică a Infinitului.

Din experimentul de adineaori, acela cu cartonul și Oglinzile am demonstrat cum o Oglindă paralelă va reflecta imaginea celeilalte Oglinzi la Infinit, cum de altfel va face și cealaltă Oglindă paralelă sau și celelalte Oglinzi paralele dacă sînt raționalizate printr-un Coeficient Logic mai mare decît 2, care este Coeficientul Logic al lumii noastre. Am mai spus că la un Coeficient Logic Infinit, numărul Infinit de Oglinzi Paralele va duce la revenirea la prima Oglindă, deci ne vom întoarce de unde am plecat. Exact așa se întîmplă și cu fiecare cerc al fiecărei Matrici.

Din momentul cînd a apărut primul Cerc care s-a Închis datorită Succesiunii Evenimentelor, Periodic și Semantic, a apărut și Oglinda Semantică din centrul Cercului respectiv. Odată apărută această Oglindă, a reflectat atît Cercul în cealaltă Oglindă Semantică a Infinitului cît și pe ea Însuși în acea Oglindă Semantică Infinită, determinînd o infinitate de asemenea Oglinzi Semantice Infinite ale Cercului, reflectate în Oglinda Semantică Infinită. Fiecare astfel de reflectare este o Matrice, compusă, repet, din Cerc, Oglinda Semantică Infinită a Cercului și Oglinda Semantică a Infinitului, într-un cuvînt din Cerc și cele două Oglinzi Semantice Infinite.

Astfel se demonstrează cum același cerc poate determina și susține ca structuralitate infinitatea de Matrici. Atunci cum ajungem la acel punct care unit cu centrul dădea raza cât și identitatea unei anumite Matrici? Foarte simplu.

Tot adineaori am mai spus că la Infinit, dar mai ales raționalizînd prin Coeficientul Logic Infinit, se revine iarăși de unde am plecat la acel Cerc inițial.

Astfel și numai astfel toate Matricile au un punct comun în acel cerc inițial, care nouă ne revine sub forma unui punct pe circumferința Cercului, care o unește cu centrul Cercului, realizînd raza.

Dar revenind de această dată la Matricea Noastră, mă întreb ce anume a determinat ca aceasta să fie Urma în care să ia Forma Instinctul? De ce Matrice-Scop?

Faptul că fiecare Matrice este o Urmă a Oglinzii Semantice, Periodicului și Evenimentului care s-a Succedat în crearea sa este cât se poate de plauzibil, întrucît orice am spune Periodicul este cel care s-a reflectat pentru a determina pe baza Succesiunii Cercul care s-a Închis.

Sunt conștient că pot folosi pleonasmul cînd afirm, că Cercul s-a Închis, întrucît orice Cerc este o figură geometrică Închisă, și nicidecum Deschisă, dar o fac pentru a întări această afirmație.

Odată ce fiecare Matrice este o Urmă fiecare Matrice este un Scop al Formei care a lăsat Urma? Dacă fiecare Matrice este un Scop al Formei care a lăsat Urma atunci înseamnă că toate Matricile sînt la fel?

Nu, în nici un caz. Fiecare Matrice se dezvoltă diferit față de cealaltă pentru simplul fapt că dacă toate acestea ar fi la fel ar însemna că întreaga diversitate să se reducă la același șablon, și implicit să dispară.

Chiar dacă la originea Matricilor stă acel paralelism al Oglinzilor semantice, nu poate fi vorba de două Matrici identice, care să dezvolte Universe identice.

În sprijinul acestei afirmații mai stă și raționamentul că dacă două Matrici ar fi identice Cercul nu s-ar mai Închide, nu ar mai fi Cerc, nu ar mai naște propria sa Oglindă Semantică, și nici reflectarea acesteia în Oglinda Semantică Primordială, aceea a Infinitului.

Deoarece pur și simplu ar dispărea infinitatea de puncte care alcătuiesc circumferința Cercului, rezumîndu-se la doar două puncte care cel mult ar putea uni o dreaptă, ca în cele din urmă să se reducă la un singur punct, ceea ce este absolut exclus!

Dacă două Matrici nu pot fi sub nici o Formă identice, care este Cauza care le realizează în acest caz varietatea infinită a Formelor care se vor determina în Urmele acestor Matrici, determinate de către Periodic, Oglinzile Semantice și Eveniment?

În primul rînd la această Cauză va participa calitatea Evenimentului Matriceal de a se Succeda, ceea ce-i va garanta fiecărei Matrici, că în Urma sa lăsată de Periodic, Semantic și Eveniment, din care este compusă o Matrice, va apărea o Formă care va urma Evenimentului.

Pentru a apărea acea Formă fiecare Matrice va trebui să-și dezvolte acel „ceva” care să-i garanteze unicitatea.

În cazul Matricei Noastre este Scopul.

Scopul nu este Forma care se va închea în Urma Matricei Noastre, ci este cel care garantează Unicitatea acestei Matrici în raport cu toate celelalte Matrici.

Cum garantează Scopul acest lucru?

Prin modul cum este privită Oglinda în cadrul acestei Matrici, și anume sub formă de Cunoaștere, Scopul Matricii Noastre se referă la tipurile de Cunoașteri, printre care am determinat pînă în Prezent, Cunoașterea Închisă și Cunoașterea Deschisă.

De aceea Matricea Noastră poate fi denumită și Matricea-Scop.

Acest Scop este responsabil de Forma care se va Forma în Urma Matricii Noastre, dar mai mult decît atît, este responsabil de Urma Matricii Noastre.

Cum anume este responsabil de această Urmă odată ce la Formarea ei au participat, Periodicul, Semanticul și Evenimentul?

Poate Scopul să formeze această Urmă după bunul său plac, iar dacă da, cum anume?

Scopul formează Urma Matricii după Absolut Necesarul său. Fiecare Matrice este formată din Periodic, Semantic și Eveniment, dar toate acestea îi dau fiecărei Matrici prin interdependența lor și un al patrulea Element care intervine ca un rezultat al interdependenței celorlalte trei și care este Absolut Necesarul de care am mai pomenit pînă acum.

Cum survine Absolut Necesarul din acest punct de vedere?

Periodicul se reflectă în Semantic dînd naștere unui alt Eveniment decît cel care a întregit cele trei Elemente anterior. Prin nașterea noului Eveniment, se creează o Succesiune de astfel de Evenimente, realizînd o pluralitate de Evenimente.

Evenimentul anterior va fi întotdeauna un alt Eveniment chiar dacă poate să fie absolut identic cu primul. Particula „alt” determină o schimbare, o transformare față de Evenimentul anterior, o Matrice diferită față de cealaltă Matrice, lucru datorat Absolut Necesarului, structuralizat în particula „alt” spusă adineaori.

Deci este Absolut Necesar ca două evenimente să fie diferite chiar dacă ele sînt identice. Această regulă este aceea care determină Scopul în cazul Matricii Noastre, și nu întîmplător acest Scop este reperarea Oglinzii drept Cunoaștere.

Pentru aceasta în Urma Matricii Noastre se va Forma, Instinctul, Primul Element al Ierarhiei, ceea ce înseamnă că nu se poate determina Cunoașterea fără Ierarhie, precum nu se poate determina Cunoașterea fără Scop!

Aceasta este iarăși una dintre regulile general valabile. Referitor la Absolut Necesar, am spus că este și calitatea de Oglindă a Instinctului în care se reflectă „EUL” Factorului Creator pentru a determina procesul de Cunoaștere. Astfel Absolut Necesarul apare în mai multe planuri, dar el devine pentru prima dată Prezent la nivelul creațional al Matricilor.

Chiar și pe alte planuri este un adjutant al procesului de Cunoaștere. Scopul este cel responsabil de a impregna atît elementelor Ierarhiei cît și celor ale sale, deci ale elementelor Scopului, calitatea de Oglindă pentru a perpetua procesul de Cunoaștere.

Instinctul devine o Oglindă la rîndul său pentru Factorul Primordial, care-și va reflecta propriul „EU” în Instinct.

O altă caracteristică foarte importantă ale elementelor Matricii Noastre este aceea că fiecare Element la rîndul lui se regăsește într-o măsură mai mică sau mai mare în procesul de Cunoaștere al celorlalte Elemente.

Referitor la Cunoaștere am mai vorbit de nenumărate ori pînă acum dar de data aceasta voi determina și alte tipuri de Cunoaștere în afară de Cunoașterea Închisă și Cunoașterea Deschisă, caracterizate fiecare în parte de Adevărurile care le reprezintă.

Am folosit cele două tipuri de Cunoaștere pentru că am realizat tabloul Matricii Noastre vizualizat prin cadrul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre. Odată ce sunt mai mulți Coeficienți Logici și alte și alte Nivele Logice, înseamnă că totodată sunt și mai multe tipuri de Cunoașteri sau de percepere a celor două Cunoașteri.

Niciodată nu vom putea afirma că în cazul Gîndului Pur al Factorului Nostru Creator ar fi doar cele două Elemente: Adevărul Absolut și Cunoașterea Sa Absolută.

Pentru a determina un Nivel Logic diferit, sau chiar mai mult decît atît sau doar pentru a determina un alt Coeficient Logic, care este o simplă verigă din infinitatea Coeficienților Logici care formează un Nivel Logic sau Antilogic sau de altă natură, alături de Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută a Factorului Creator trebuie să se mai afle și alte Elemente.

Tot așa alături de Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută a Factorului Primordial trebuie să se mai afle și alte Elemente.

Toate aceste Elemente se vor numi Elemente Semantice. Astfel vor fi Adevăruri Semantice, Cunoașteri Semantice, etc. Pentru aceasta va trebui să revenim din nou la origini pentru a face o determinare absolut necesară dezvoltării viitoare pe care o vom realiza:

Elementul Periodic și Asemantic stă la baza Infinitului care este prima Oglindă Semantică, a Destinului Semantic, Adevărului Semantic, Gîndului Originar Semantic, Cunoașterii Semantice, Gîndului Pur Semantic, Persoanelor Semantice, Noțiunilor Semantice, Oglinzilor Semantice, elementelor de Prim Ordin Semantice, care sunt în continuarea Existenței, Ființei și Factorului Vieții pînă la Infinit, etc. Cam aceasta este prima imagine a celorlalte Elemente care la fel ca și Adevărul Absolut, Anoțional și Noțional, mai sînt infinitatea de Adevăruri Semantice.

II.1.3. CAPITOLUL 3 ADEVĂRUL SEMANTIC, CUNOAȘTEREA SEMANTICĂ, OGLINDA SEMANTICĂ ȘI MOTIVUL CREAȚIEI # 1

Cunoașterea este și va rămîne apanajul Matricei Noastre chiar dacă aceasta s-ar putea afla și în alte structuri ale altor Matrici dar sub cu totul alte forme avînd alți și alți factori compoziționali ceea ce-i va denota un derivat cel puțin în plus față de Cunoașterea din Matricea Noastră.

Astfel orice Cunoaștere care nu se bazează pe Adevărul Absolut care are drept origine Instinctul, pe Factorul Primordial, al cărui „EU” se oglindește în Instinct, este o Cunoaștere Semantică, dacă la alcătuirea sa a intervenit sau nu în mod nemijlocit o anume Matrice.

Să ne imaginăm cum anume ar arăta o Cunoaștere fără ca ea să fie determinată de un anumit Factorul Primordial, ca la alcătuirea ei să nu mai participe Instinctul, ca aceasta să nu mai devină un atribut al Gîndului Pur al Factorilor Creatori, ca în cele din urmă să nu mai poată fi sintetizată de Iluzie și îmbrăcată în hainele acesteia, ca Omul în cele din urmă să nu fie nici pe departe cel care Cunoaște și participă la procesul Conștientizare – Cunoaștere, că Factorul Vieții să nu mai existe la fel ca și Existența, etc.

Toate acestea se pot întîmpla în cadrul altor și altor Matrici dar și înainte ca acestea să fie determinate.

Pe toate aceste tipuri de Cunoaștere le-am denumit ca fiind Cunoașteri Semantice.

Pentru fiecare proces de Cunoaștere este necesară o anumită reflectare a acestei Cunoașteri realizată de către un Element terț, cum ar fi Factorul Vieții, Noțiunea, sau orice alt Element care să poată avea rolul de Oglindă.

Acest lucru este posibil și la alte Matrici întrucît Oglinda Asemantică care a participat nemijlocit la alcătuirea lor le-a impregnat la fiecare în parte și calitatea de Oglindă.

Cu toate acestea Cunoașterea Derivată NU este o Cunoaștere în adevăratul sens al cuvîntului, fiindcă ea se regăsește doar în cadrul Matricei Noastre, întrucît la alte Matrice nu vom găsi Ierarhia și Scopul. Cum ar arăta o Cunoaștere fără ca în aceasta să se oglindească Scopul și Ierarhia?

Cu toate acestea și Cunoașterea Matricei Noastre este o Cunoaștere Derivată față de celelalte Matrici, față de care se întîmplă exact același fenomen.

Ce se regăsește la baza tuturor proceselor de Cunoaștere?

Adevărul.

Fiecare Cunoaștere trebuie să se raporteze la un anumit Adevăr indiferent dacă acesta este un Neadevăr.

Pînă acum am folosit terminologia de Adevăr Absolut, Anoțional și Noțional cu explicațiile aferente modului cum acestea apar. Adevărul Absolut în cadrul Matricei Noastre apare ca fiind un Element al Scopului care alături de acesta recunoaște ca fiind Adevărat „EUL” Factorului Primordial, după care se stinge pentru totdeauna dar și în acest caz se va raporta mereu la celelalte Adevăruri devenind Esența lor, îmbrăcîndu-se astfel cu Neadevărul Anoțional și cel Noțional.

Cum anume poate fi determinat Adevărul față de care să se raporteze *Cunoașterea Semantică*?

Dar poate cea mai importantă întrebare este cum anume determină acesta *Cunoașterea Semantică*?

Pentru a răspunde la aceste întrebări va trebui mai întîi de toate să revenim la Elementele primordiale care au determinat infinitatea de Matrici, și anume Periodicul, Asemanticul și Semanticul.

Toate acestea trebuiau să fie raportate la un anumit Adevăr doar dacă urma să fie Cunoscute, altfel Adevărul fără Cunoaștere nu și-ar fi avut nici un sens.

Dacă urmau să devină cunoscute se naște imediat o altă întrebare și anume de **cine** ?

Prin faptul că toate acestea sunt deductibile pînă și lumii noastre întrucît le pot determina aici în această lucrare înseamnă că acestea sunt Cunoscute nu numai de către mine ci și de către toți care le vor aprofunda cu timpul.

Dar să fim serioși, acestea nu se lasă Cunoscute și nu au apărut doar ca să ne facă nouă plăcere și nici Existența precum nici Factorul Primordial nu a apărut doar că noi să existăm.

Motivul este cu totul altul, și mai mult decît atît, este total independent de noi. Omul nu este nimic altceva decît un simplu derivat din toată această magnifică Creație a periodicului Asemanticului și Semanticului, care sunt reflectate neconținute de către Oglindă Semantică Primordială a Infinitului, în Tot și în Toate.

Pentru a afla Motivul Creației va trebui să înțelegem cum a apărut Adevărul care să se raporteze la *Cunoașterea Semantică* și care este *Adevărul Semantic*.

Dacă la nivelul Matricei Noastre Adevărul Absolut survine ca fiind un Scop al Instinctului la nivelul Primordial Creațional nu poate deveni un Scop al Periodicului, Asemanticului și Semanticului în schimb poate deveni prima Oglindire a Evenimentului Primordial, cel care va naște Succesiunea, Oglindire a acestuia în Oglinda Semantică Primordială.

În momentul cînd a apărut Oglindirea, aceasta a fost și primul Eveniment, devenind Evenimentul Primordial.

Ce a Oglindit aceasta? Periodicul, întrucît Asemanticul este compus la rîndul lui din Semantic și Periodic. *Astfel a fost determinat Adevărul Semantic*.

Prin excelență Adevărul Semantic este un Adevăr Oglindit deci la originea Adevărului Semantic stă Oglinda Semantică. Oricât de ciudat ar părea dar Oglinda este Esența care stă la baza Totului și a Toatelor, ea este Motivul Creației!

Oglindirea Adevărului Semantic de către Oglinda Semantică a determinat Evenimentul Primordial odată cu *Adevărul Semantic*, întrucât Evenimentul Primordial este prima față a Adevărului Semantic, iar după aceea acestui Eveniment Primordial i-au Succedat infinitatea de Evenimente?

Întrebarea este pe atât de complicată înțelegerii noastre pe cât devine răspunsul. *Adevărul Semantic* este atemporal, întrucât la acel nivel nici nu putem să ne facem Iluzia că ar exista vreo anumită Dimensiune.

În acest caz vorbim de o succesiune dar fără dimensiunea respectivei succesiuni cu înțelegerea Coeficientului Nostru Logic 2 ne este foarte greu să discernem.

Odată ce *Adevărul Semantic* este determinat de Evenimentul Primordial produs de către Oglindă Semantică iar Evenimentul Primordial este o față a Adevărului Semantic, înseamnă că Succesiunea a fost determinată de reflectarea Evenimentului Primordial „**recunoscut**” de către propriul său Adevăr Semantic în Oglinda Semantică. Această recunoaștere a dus la determinarea celui de-al doilea, al treilea Eveniment pînă la Infinit. Este o Succesiune nedimensională, pur evenimentială.

În termenul de „**recunoscut**” intră instantaneu Cunoașterea. Astfel Oglinda Semantică Cunoaște Evenimentul Primordial care are și atributul de Adevăr Semantic. În concluzie *Adevărul Semantic* este Evenimentul Primordial Recunoscut de Oglinda Semantică Primordială a Infinitului. Primul atribut al Cunoașterii Semantice este Recunoașterea și nu Cunoașterea, de ce?

Recunoașterea prin esență este „ceva” Cunoscut, uitat și iarăși Cunoscut, sau ceva care a mai fost Cunoscut și înainte de respectiva Cunoaștere. Acest lucru înseamnă că Oglinda Semantică a mai Cunoscut cîndva anterior Evenimentul Primordial și *Adevărul Semantic*?

Da!

Cînd și în ce împrejurări?

Periodicul, Asemanticul și Semanticul sunt în totalitatea lor un Eveniment Primordial, dar luate parțial, Periodicul va fi mereu opozabil Semanticului, deci și Evenimentul Primordial va deveni opozabil, unei părți din propria sa structură care este Periodicul, definit prin parțialitate față de Semantic.

Astfel Evenimentul Primordial va fi etern Recunoscut de Oglinda Semantică, Recunoaștere care este baza Cunoașterii Semantice.

2

Recunoașterea denotă întotdeauna un precedent al Cunoașterii. Acest precedent se reduce în cele din urmă la Periodic. Astfel Oglinda Semantică va oglindi mereu un Precedent al Cunoașterii.

Acest Precedent al Cunoașterii este de fapt *Conștientizarea Semantică* la fel cum Conștientizarea Matricei Noastre se reflectă în Noțiune sau Factorul Vieții pentru a putea fi reflectată sub formă de Cunoaștere celui care a emis reflectarea. Abia acum tabloul semantic prinde contur.

Periodicul este Precedentul, Conștientizarea care va fi determinată în Cunoaștere prin Oglinda Semantică.

Ce anume a determinat această Conștientizare care constă în precedentul Cunoașterii și anume în Periodic am explicat detaliat pînă acum.

De ce nu i se poate atribui înțelesul de Cunoaștere celui Precedent și nu de Conștientizare?

Răspunsul constă în faptul că Oglinda Semantică nu poate reflecta aceeași Cunoaștere pe care o primește, întrucît și-ar pierde calitatea de Oglindă care constă întocmai în receptarea unui anumit reper pe care-l transformă în imagine oglindită, imagine care poate fi cunoscută întotdeauna de alte și alte repere dacă acestea au capacitatea de a Cunoaște imaginea respectivă.

Astfel Precedentul Cunoașterii devine un anumit reper și nu o Cunoaștere.

Dar datorită faptului că Precedentul Cunoașterii trebuie să fie tot o Cunoaștere, însă o Cunoaștere – Reper, această Cunoaștere – Reper este de fapt o Conștientizare care reprezintă Reperul Cunoașterii.

Cu toate acestea orice alt Reper poate să fie orice altceva decît Conștientizare.

De ce acest Reper al Cunoașterii devine Conștientizare?

Este adevărat că orice alt Reper în afară de Conștientizare care și ea la rîndul ei este un Reper ce se va oglindi în Oglinda Semantică, este cu totul altceva decît Conștientizare.

Poate fi orice alt Înțeles posibil, dar orice Reper atunci cînd se reflectă în Oglinda Semantică pentru a fi transformat în Imagine, deci în Cunoaștere, devine nemijlocit Conștientizare.

Prin procesul de Conștientizare fiecare Reper primește din partea elementului Oglindă în care acesta se Oglindește caracteristică de a fi **asimilat** de către Oglindă.

În momentul evenimential cînd un anumit Reper este asimilat de către Oglindă, acesta devine implicit Conștientizare urmînd să fie transformat în Cunoaștere de către Oglindă.

Trebuie făcută o remarcă și anume procesul de Cunoaștere nu are loc din momentul evenimential al asimilării Reperului de către Oglindă.

Am spus evenimential, întrucît procesul de asimilare se structuralizează pe un anume Eveniment.

Acesta este un Eveniment, acela al Asimilării și nu al Cunoașterii. Transformarea Conștientizării în Cunoaștere coincide cu schimbarea Evenimentului Asimilării Reperului care este Conștientizarea cu Evenimentul reflectării Imagistice de către Oglindă a Reperului care este Cunoașterea.

Astfel Cunoașterea devine un Eveniment al reflectării Imagistice a unui anumit Reper, pe cînd la nivelul Conștientizării această Imagine lipsește.

Pentru a fi mai explicit să ne imaginăm că ne aflăm într-o pădure de mulți ani și nu avem nici o Oglindă la noi.

Odată cu trecerea timpului am uitat cum arătăm, dar avem Conștientizate anumite repere despre cum anume am putea arăta, dar toate acestea fără a avea vreo Imagine despre cum arătăm.

Cel mult putem să ne amintim o Imagine datorată unei alte Cunoașteri anterioare despre cum arătam. Deodată în fața noastră apare un lac cu o apă limpede.

Atunci ne vine ideea de a ne privi în unduirile cristaline ale apei.

Abia în acel moment vom realiza Imaginea noastră, deci actul de Cunoaștere se va împlini, precedat de actul de Conștientizare despre noi.

Bineînțeles că acest exemplu este foarte departe despre ce anume demonstrez eu aici, dar este la fel de sugestiv.

Noi oamenii nu putem face diferențierea dintre Conștientizare și Cunoaștere decât într-o măsură foarte restrânsă, și atunci doar pe baza anumitor abstractizări și nicidecum pe anumite simțuri, care atribuie procesul de Conștientizare celui de Cunoaștere.

Mirosul, văzul, auzul, tot ceea ce simțim noi, atribuim nemijlocit procesului de Cunoaștere fără a realiza Conștientizarea în sine, pe care o atribuim samavolnic Cunoașterii.

Acest joc al Imaginii precedente cu Imaginea actuală face parte tot din Iluzia Vieții la Om, pe când atunci când afirm despre adevărata Conștientizare aceasta nu se mai asimilează Imaginii ci Reperului care va deveni Imagine pe baza unei Oglinzi.

Revenind poate la cea mai tulburătoare întrebare care se poate pune vreodată și anume de ce este Oglanda Motivul Creației?

Pînă acum cred că am disertat pe toate părțile posibile subiectul Oglinzii și al Oglinzii, încercînd să ajung în „măruntaiele” acestui proces care este cel al Oglinzii.

De ce o Creație atît de grandioasă se axează pe Oglandă și mai ales folosește Oglanda ca fiind drept Motiv al său?

Vorbînd de Creație avem nevoie de un Creator al acestei Creații, întrucît orice Creație are Creatorul Său!

Cine să fie Creatorul Oglinzii Semantice?

Periodicul, Asemanticul și Semanticul vom afirma pînă acum. Dar pe acestea cine anume le-a creat?

Răspunsul constă tot în Oglandă.

Adineaori am vorbit despre Precedent, Conștientizare și Cunoaștere Semantică. Care putea fi Precedentul Oglinzii Semantice, al Cunoașterii reflectate de către aceasta dacă nu Periodicul ce reprezenta un anumit Reper ce urma să devină Conștientizat tot de către Oglandă.

Care este Precedentul Oglinzii Semantice?

Periodicul.

Care este Precedentul Periodicului?

Conștientizarea Sa ca Reper.

Care este Precedentul Conștientizării ca Reper?

Oglanda Semantică.

Care este Motivul Creației?

Oglanda Semantică!

Ce este Oglanda?

Reflecție!

Ce este reflecția?

Cunoaștere.

Ce este Cunoașterea?

O Imagine a unui Reper Precedent, o Imagine a Conștientizării?

A cărei Conștientizări?

A Precedentului.

Al cărui Precedent?

Al Cunoașterii!

Concluzia: ***Motivul Cunoașterii este Cunoașterea care devine și Motivul Creației.***

Astfel Motivul Creației se surclasează ca fiind *Scopul Semantic*.

Scopul Semantic este cel care determină la rîndul său *Adevărul Semantic* și implicit Destinul Semantic al acestuia precum Scopul Matricei Noastre prin Instinct, transformat în Scopul Instinctului, determină Adevărul Absolut.

Adevărul Semantic a fost determinat de Evenimentul Primordial produs odată cu reflectarea Periodicului de către Oglindă Semantică.

La creația Adevărului Semantic intervine Evenimentul Primordial, Oglinda Semantică și Periodicul, cel care prin reflectarea sa în Oglinda Semantică determină Evenimentul Primordial.

Astfel Oglinda precede Adevărului Semantic, deci și Motivul Creației sau Scopul Semantic precede Adevărului Semantic, dar nu îl determină în totalitate cum este în cazul Matricei Noastre, și anume Scopul determină Adevărul Absolut, ci Periodic datorită Precedentului.

3

Scopul Semantic determină Cunoașterea iar aceasta datorită Precedentului care este caracteristica principală a Cunoașterii Semantice, determină Reperul care tot datorită Precedentului se va Asimila Cunoașterii Semantice prin Conștientizare Semantică urmînd ca aceasta să fie transformată la rîndul său în Cunoaștere Semantică.

De cîte ori se produce procesul de Cunoaștere Semantică are loc un Eveniment și astfel este determinat și *Adevărul Semantic* și *Destinul Semantic*.

Trebuie făcută neapărat remarca că la început *Adevărul Semantic* a fost determinat de către Evenimentul Primordial care s-a produs numai o singură dată dar după aceea toate Evenimentele care s-au succedat s-au bazat pe același Adevăr Semantic produs de către Evenimentul Primordial și nu pe un nou și nou Adevăr Semantic cu Destin Semantic.

Astfel datorită Periodicului, Scopul Semantic se va raporta la *Adevărul Semantic* determinat de Evenimentul Primordial de cîte ori va avea loc un nou și nou proces de Cunoaștere, dar trebuie făcută din nou remarca că Scopul Semantic participă la determinarea Adevărului Semantic doar o singură dată și anume atunci cînd se produce Evenimentul Primordial, și nu de cîte ori acesta este accesat de către *Cunoașterea Semantică*.

În schimb *Adevărul Semantic* va rămîne determinat mereu parțial de către *Cunoașterea Semantică* datorită Precedentului.

Adevărul Semantic va fi cel a cărui caracteristică principală va consta în Precedent.

Adevărul Semantic va deveni Precedent pentru *Cunoașterea Semantică* datorită Evenimentului Primordial și odată cu acesta responsabil de Conștientizarea Reperului viitoarei Cunoașteri Semantice care se va Succeda alături de un nou Eveniment și o nouă Imagistică a acestuia.

Odată ce poate fi determinat Scopul Semantic, prin faptul că acesta se datorează Cunoașterii Semantice ca fiind principalul Motiv al Creației, atunci Cunoașterea Semantică mai este opusă Adevărului Semantic precum se întîmpla în Universele inteligibile ale Factorului Nostru Creator sau nu?

Pentru a rezolva acest deziderat va trebui mai înainte de toate să realizăm imagistica structurală Adevărului Semantic și a Cunoașterii Semantice, din punctul de vedere al Scopului Semantic.

Care este Scopul Semantic în afară de Cunoașterea Semantică? Nici un altul.

Scopul Semantic nu are drept țintă Adevărul Semantic ca și în Universele Matricei Noastre ci Cunoașterea Semantică.

Oglinda Semantică reprezentată aici prin Cunoaștere Semantică și Conștientizare Semantică, întrucît Conștientizarea Semantică este Asimilarea Reperului de către Oglindă Semantică.

Scopul Semantic acela al Creației este Cunoașterea Semantică iar Adevărul Semantic este determinat de către Oglindă Semantică odată cu primul Eveniment, care este și Evenimentul Primordial.

De aici rezultă că nu Adevărul Semantic este cel care a determinat Cunoașterea Semantică ci Cunoașterea Semantică a fost cea care a determinat Adevărul Semantic prin primul său Eveniment.

În acest caz Cunoașterea Semantică este aceea care reflectă Adevărul Semantic prin Oglinda Semantică care este Infinitul, și astfel și Adevărul Semantic devine Cunoaștere, ori de câte ori este reflectat de către acesta asupra reperelor care devin Asimilate datorită Precedentului, deci Evenimentului Primordial și implicit cu acesta al Adevărului Semantic într-o nouă Conștientizare.

Cu toate acestea și Precedentul se datorează la obârșiile sale tot acelei Oglinzi Semantice. Astfel Adevărul Semantic este în funcție de Cunoașterea Semantică și nu invers cum se întâmplă în Universele Coeficienților Logici unde Cunoașterea se raportează Adevărului devenind opusă acestuia.

Odată ce vedem că o mare parte din procesele, fenomenele și determinările logice ale lumii noastre se regăsesc și în înțelesurile Semantice acest fapt înseamnă că toate înțelesurile care-i survin Omului în timpul vieții se regăsesc și în înțelesurile Semantice?

În primul rând Omul posedă înțelesul de Semantică pe care-l atribuie anumitor domenii, inclusiv celui lingvistic, logic, etc.

Cu toate acestea din punct de vedere filosofic se poate vedea că Semantica primește cu totul și alte valențe, întrucât atunci când atribui un anumit sens sau semnificație unui fenomen sau proces în cadrul unui raționament sau altul acest proces sau fenomen poate să primească o multitudine de conotații și determinări sau nedeterminări în funcție de determinant sau determinat, mai ales atunci când în ecuație intervin anumite Dezvoltări Exponențiale sau alte și alte Elemente care fenomenologic pot sau nu să primească anumite caracteristici determinate de fenomene în plină expansiune.

Din acest punct de vedere, Semantica Coaxiologică poate să conchidă toate înțelesurile Omului, doar că acestea vor fi reflectate în cadrul sistemului în funcție de raționamentele fenomenologice aflate în reflecție.

Să luăm Cunoașterea Semantică care se realizează prin transformarea Conștientizării Semantice prin Oglinda Semantică în Cunoaștere Semantică.

Ce anume poate fi această Cunoaștere Semantică, noi știm, dar care este elementul sau Elementele pe care aceasta le reliefează?

În Oglinda Semantică se reflectă Periodicul, deci Parțialul, caracterizat la început ca fiind acea parte care este atribuită **lipsei** Asemanticului, caracterizat atât prin Semantic cât și prin **Lipsa** acestuia, datorat **lipsei Înțelesului** care devine Înțeles tocmai prin această **lipsă**.

Astfel în Oglinda Semantică se va reflecta spre a fi reliefată în Cunoaștere Semantică tocmai această **lipsă**, care va fi și primul Element al Cunoașterii Semantice, și care la rândul său îi va determina acesteia caracterul său infailibil și anume, acela de a atașa **Lipsa** alături de fiecare Element reliefat de Cunoașterea Semantică.

Prin urmare nu Cunoașterea Semantică va determina noi și noi Elemente cum este cazul Cunoașterii Deschise sau Cunoașterii Închise ale Factorului Nostru Creator, ci aceste Elemente vor fi reflectate la rândul lor odată create de către celelalte tipuri de Cunoașteri și către Oglindă Semantică, iar odată asimilate de către această vor deveni Elemente ale Conștientizării Semantice, urmînd să fie reliefate în cele din urmă, prin transformarea Conștientizării Semantice

datorată Oglinzii Semantice în Cunoaștere Semantică și implicit în Element Semantic al acestei Cunoașteri. Sub acest auspiciu fiecare Element al oricărui tip de Cunoaștere este reliefat la rîndul lui odată creat de acel tip de Cunoaștere și de către Cunoașterea Semantică.

Revenind la unul dintre aceste Elemente cum este cazul Ființei, Element care aparține Cunoașterii Închise ale Factorului Nostru Creator și care este rezultatul reflectării Existenței în Noțiune.

Cîndva spuneam, citez:” Ființa este și posesoarea caracteristicii de a da Dimensionalitate Existenței prin Cunoașterea Actului de Conștientizare”, dar și că „Actul prin care Ființa dă Dimensionalitate Existenței prin reflectarea acesteia în elementul Oglindă care este Factorul Vieții se numește ființare.” închei citatul. Acest fapt indică că Ființa poate da Dimensionalitate Existenței pe mai multe căi, în primul rînd prin Cunoașterea Actului de Conștientizare, dar și prin reflectarea acesteia în elementul Oglindă care este Factorul Vieții, proces care poartă numele de ființare.

Despre ființare am mai scris și că, atunci cînd Amprenta Omului se reflectă în Ființă primește Ființarea de la aceasta, deci Ființează.

Dar oare pentru a *ființa* Amprenta Omului nu trebuie mai înainte de toate să se reflecte și în Ființă cît și în Factorul Vieții?

Nu neapărat voi răspunde eu, tocmai pentru că o face. Cum adică?

Ființa se reflectă în Factorul Vieții cu mult înainte din punct de vedere determinativ și nu temporar că Amprenta Omului să Existe. Astfel atunci cînd Amprenta Omului se reflectă în Ființă, Ființa Ființează deja!

La prima reflectare a Existenței în Noțiune a fost determinată Ființa, la a doua Factorul Vieții, la a treia alt Element de Prim Ordin ca și acestea urmînd ca șirul reflectărilor Existenței în Noțiune să continue la Infinit determinînd noi și noi Elemente de Prim Ordin unde fiecare în parte va poseda propriile sale caracteristici, ducînd la dezvoltări și determinări din ce în ce mai diverse.

Odată creată Ființa se va reflecta nu numai în Factorul Vieții care devine o Oglindă pentru aceasta dar și Oglinzii Semantice care este reprezentată de Infinit și caracterizată de către Periodicul reflectat în aceasta ca fiind Lipsa unei parțialități, fapt care duce la structuralizarea Infinitului. Mai înainte de toate Ființa va fi Asimilată spre Conștientizare Semantică primind calitatea de Ființă Asimilată Periodicului, sau Parțialului.

În această calitate Ființei îi va lipsi mereu o parte care după reflectarea sa în Oglinda Semantică va fi reliefată prin Lipsa Ființei, care este Cunoașterea Semantică a Ființei.

Astfel Cunoașterea Semantică a Omului este Lipsa lui, precum a Factorului Vieții, Lipsa Factorului Vieții, iar pentru fiecare Element al oricărui tip de Cunoaștere atunci cînd atribuim acest Element Cunoașterii semantice vom atașa întotdeauna particula:” Lipsa” urmată de denumirea elementului respectiv.

Orice proces, lucru sau fenomen generat de caracteristicile acestor Elemente care va fi reflectat în Oglinda Semantică pentru a deveni Cunoaștere Semantică, odată devenit Cunoaștere Semantică va primi și acesta particula „Lipsa” înaintea denominației sale.

4

Omul reflectat în Oglinda Infinitului apare ca Lipsa lui, dar mai mult decît atît Dimensionalitatea reflectată în Oglinda Semantică a Infinitului apare ca Lipsa acesteia.

Faptul că totul este o minciună știam, dar că pînă și minciuna este o minciună, deci nici minciuna nu este cel puțin o minciună datorată Iluziei Vieții, nu realizăm aceasta pînă acum.

Odată ce minciuna este o minciună atunci ea devine un adevăr, tocmai prin faptul că este minciună.

Adevărul reflectat în Oglinda Semantică constă în lipsa Adevărului, iar a Minciunii în Lipsa Minciunii, fapt care duce mereu la o continuitate și deci la periodicitatea infinită a acestora, întrucît Lipsa minciunii este un adevăr prin faptul că minciuna lipsește dar acest Adevăr lipsește și el fiind o Minciună.

Fiecare Gînd al Omului se reflectă la Infinit datorită Oglinzii Semantice prin Lipsa Gîndului.

Astfel Iubirea, Absolutul, Frumusețea, Plenitudinea, dar și Amăgirea, Angoasă, Îndoiala, se reflectă la Infinit datorită Oglinzii Semantice prin Lipsa acestora.

Așadar Oglinda Semantică este un arbitru nemilos care reliefează atît binele cît și răul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre prin Lipsa lor.

Binele este reliefat Semantic prin Lipsa lui, precum Răul prin Lipsa lui, dar rog mare atenție, întrucît, atribuind particula „Lipsa” înaintea cuvîntului, aceasta nu înseamnă că Lipsa Binelui este inversul Binelui care este Răul, și nici faptul că Lipsa Răului este inversul Răului care este Binele, ci mai înainte de toate Lipsa Binelui înseamnă URMA pe care o lasă Binele reliefat de Cunoașterea Semantică.

Acesta este unul dintre cele mai importante principii prin care Semanticul își lasă tiparul în Matricile pe care le creează ca mai apoi tot el să fie cel care va reliefa Urma elementelor, lucrurilor, proceselor și fenomenelor, aflate în dezvoltările și determinările acestor Matrici.

Odată primind Urma tuturor celor de adineaori, Semanticul va fi responsabil de umplerea acestei Urme cu Forma care să o întrească, această Formă fiind un nou și nou Bine sau un nou și nou Rău caracterizat mereu prin Lipsa acestora care devine motorul principal în acest caz responsabil la rîndul său cu umplerea Urmei, întrucît și Lipsa Urmei va determina la rîndul său Forma, tot datorată Oglinzii Semantice.

Vă mai amintiți cînd făceam afirmația referitoare la Matrici, dar mai ales la Matricea Noastră, despre faptul că Ea este Urma în care va primi Forma Instinctul?

Ei bine cred că orice alte comentarii acum ar fi de prisos, întrucît Urma se datorează în primul și primul rînd Oglinzii Semantice care este Infinitul.

De aceea fiecare Gînd lasă o anumită Urmă în care se va forma o nouă și nouă Amprentă, una dintre aceste Amprente fiind și Amprenta Omului.

Nu întîmplător am afirmat pînă acum că raportarea Cunoașterii Î închise la Cunoașterea Deschisă în Factorul Vieții creează un anume Înteles care este Viața iar în altă parte am afirmat despre posibilitățile de reflectare ale Ființei care nu sunt numai în Factorul Vieții cît și în Noțiune sau în alte și alte Oglinzi determinînd Viața.

Prin Viață înțeleg nu numai Actul de Ființare în sine dar mai ales conștientizarea acestuia.

În urma Actului de Ființare se nasc Dimensiunile.

Dimensionalitatea survine odată cu reflectarea Existenței în Ființă dar Dimensionalitatea nu este Ființă ci una din caracteristicile pe care le are Ființa alături de aceea de Ființare.

Viața Conștientă poate surveni nu numai la nivelul Ființei și Factorului Vieții cît și la nivelele infinităților de Elemente care le succed pe acestea.

Viața poate fi în ultimă instanță chiar și prin Lipsa Ființei, dacă se realizează o Conștientizare unde lipsește Dimensionalitatea sau Ființarea, adică reflectarea ființei în Factorul Vieții pentru a Conștientiza propriile sale caracteristici.

Dacă fiecare lucru, lege, proces, fenomen, Element sau orice altă structură sau întreg sau parțial de orice altă natură ar fi, este Asimilat spre Conștientizare de Oglinda Semantică, care îi reliefează Conștientizarea în Cunoaștere atribuindu-i Lipsa acestuia, deci URMA sa, atunci înseamnă că fiecare lucru, proces, fenomen, Element de orice altă structură sau întreg sau parțial primește calitatea de a fi OGLINDIT cât și calitatea de Oglindă, întrucât orice Oglindă reprezentată prin Lipsa ei este o Neoglindă care reprezentată prin Lipsa sa devine iarăși Oglindă.

Aceasta este una dintre cele mai importante legi ale Oglinzii.

Cîndva referitor la energie am afirmat că Esența energiei constă în Conștientizare.

Acum am ajuns în faza în care putem extinde această explicație și anume din punct de vedere Semantic.

Astfel **Esența energiei constă în Conștientizare care este de fapt o Asimilare a Oglinzii Semantice datorată Parțialului, deci Periodicului, care se explicitează prin Lipsa parțială al unui Înțeles al Asemanticii, întrucât Asemanticul este o parte Semantic și o parte Periodic datorită Înțelesului Neînțeles care este un alt Înțeles dar care are inserat în el atît Înțelesul cât și opusul acestuia.**

Prin aceasta se caracterizează Asemanticul, față de Înțelesul Înțeles al Semanticului, iar **Lipsa** Înțelesului pe jumătate sau parțial din Asemantic este datorată Periodicului sau Parțialului cum l-am mai denumit.

Prin urmare, **Lipsa este, rămîne și va fi, Esența Energiei. Din această Lipsă se trag toate cîte sunt dar mai ales cîte nu sunt. Tot ceea ce va determina Mișcarea sau Transformarea se datorează acestei Lipse. Odată realizat procesul de Cunoaștere în urma Conștientizării s-a realizat prima Mișcare sau Transformare.**

De ce folosesc ambele înțelesuri, atît pe cel de Mișcare cât și pe cel de Transformare?

Întrucât ambele au aceeași rădăcină comună și același determinant comun care constă într-o Oglindă care primește Conștientizarea pe care o transformă în Cunoaștere.

Transformarea în acest caz nu este Mișcare, întrucât nu se mută dintr-un anume loc în altul nici Conștientizarea și nici Cunoașterea ci prima se transformă în cealaltă pe cînd Mișcarea înseamnă neapărat mutarea sau translatarea unui lucru, fenomen sau Element dintr-un loc în altul.

Un asemenea exemplu este atunci cînd Oglinda reflectă o Cunoaștere Semantică, Deschisă sau Închisă într-un anume Coeficient Logic cu însemnătate de mutare sau translatăre a unui lucru, fenomen sau Element.

Important este că în ambele cazuri cel responsabil de Mișcare și Transformare a fost Oglinda, Conștientizarea și Cunoașterea.

5

Cunoașterii Semantice i se pot atribui toate celelalte Cunoașteri pe care noi nu le putem identifica, și care formează infinitatea de Cunoașteri alături de Cunoașterea Deschisă a Stării de Fapt sau Cunoașterea Închisă a Factorului Creator, datorită faptului că absolut toată infinitatea de tipuri de Cunoaștere se va Oglindi și va fi Oglindită de către Cunoașterea Semantică, care este mama tuturor tipurilor de Cunoaștere.

Cred că nu mai are rost să afirm că fiecare Cunoaștere în parte, Deschisă, Închisă, etc; este un anumit tip de Cunoaștere.

La fel se întâmplă și cu Adevărul Semantic și toate celelalte lucruri, fenomene, procese sau alte și alte reprezentări care nici măcar nu ne sunt Cunoscută în vreun fel sau altul.

Odată ce toate acestea primesc particula Semantică alături de Înțelesul lor, toate acestea definesc nu numai faptul că sunt la originea originii, acestor înțelesuri dar mai mult decât atât faptul că toate aceste Înțelesuri Semantice reprezintă nu numai originea Înțelesului atașat alături de cuvântul Semantic dar implicit *Urma* oricărui *alt tip* de astfel de Înțeles care poate fi Cunoscut sau chiar Necunoscut!

Astfel Starea de Fapt Semantică, de exemplu, va fi *Urma* pe care o umple Starea de Fapt a Matricei Noastre dar totodată va reliefa și *Urma* la toate celelalte posibile tipuri ale tuturor Stărilor de Fapt posibile din alte Matrici.

De data aceasta am ajuns la un fenomen mai mult decât interesant și anume odată ce Starea de Fapt Semantică va reliefa și *Urma* tuturor celorlalte posibile Stări de Fapt din alte Matrici, înseamnă că toate Stările de Fapt din toate Matricile au aceeași Formă dacă au aceeași Urmă!

Dacă ne-am ghida după anumite circumstanțe ale Coeficientului Logic 2, așa ar trebui să fie, ceea ce ar însemna că toate Stările de Fapt sînt la fel indiferent de Matrice sau de o altă Stare de Fapt ale Matricei respective.

Cu toate acestea nu este absolut deloc astfel întrucît *acea Urmă* este caracterizată de Lipsă, iar Lipsa este un parțial, din Asemantic care nu este nimeni altcineva decât Periodicul.

Periodicul devine un Înțeles al Lipsei Înțelesului din Asemantic, care se reflectă la rîndul său în Oglinda Semanticului prin Asimilare, devenind Conștientizare Semantică și mai pe urmă Cunoaștere Semantică.

Odată ce *Urma* Oglinzii Semantice este un Înțeles al Lipsei Înțelesului, iar fenomenul sau lucrul Oglinzit în Oglinda Semantică este un Înțeles, datorat Cunoașterii Deschise în acest caz, acest Înțeles se va reflecta la rîndul său prin Asimilare devenind Conștientizare Semantică în Oglinda Semantică, care este un Înțeles, dar alături de acest Înțeles va interveni și Periodicul, ca Înțeles al Lipsei Înțelesului, fiind cel care face încă de la început departajarea dintre o reflectare și alta a Oglinzii Semantice, fiind responsabil cu calitatea de a Oglinzi a Oglinzii Semantice și mai mult decât atât cu aceea de a structuraliza această Oglindă Semantică prin Succesiunea evenimentială, raportată la Evenimentul Primordial.

Prin urmare orice Înțeles care se reflectă în Oglinda Semantică primește calitatea de Înțeles cît și aceea de Lipsă a Înțelesului, deci Înțelesul Stărilor de Fapt reliefate de către Cunoașterea Semantică va fi mereu altul chiar dacă vor avea o Urmă comună.

II.1.4.CAPITOLUL 4

ONTOLOGIA SEMANTICĂ, NEOONTOLOGIA SEMANTICĂ, SEMANTICA COAXIOLOGICĂ, STRUCTURALIZAREA SEMANTICĂ A MATRICEI NOASTRE

1

Lipsa este și determină totodată absolut Totul, de la cel mai primordial nivel posibil. Puteam pînă acum folosi expresii ca „originea Totului” sau altele, care să întregască o atare explicație, dar acestea nu reliefauseră decît totul cu privire la structuralizarea Matricilor sau ale

Matricei Noastre sau chiar a lumilor Factorului Nostru Creator, pe cînd atunci cînd vorbim de originea celui mai primordial nivel posibil, vorbim de Periodica Parțiabilitate a Asemanticului care se reflectă în Semantic, care este **Lipsa**.

Privind din punct de vedere Coaxiologic, această Lipsă care se reflectă în Oglinda Semantică, Oglindă căreia i se raportează toate cîte sunt și cîte nu sunt, fiind reprezentată în Lumea noastră de Infinit, va reliefa atît Mătriciile, cît și structuralizările lor.

Printre aceste Matrici se regăsește bineînțeles și Matricea Noastră, a cărei structuralizare este reliefată de către Oglinda Semantică prin Starea de Fapt Semantică, Instinctul Semantic, cît și restul de reprezentări care participă la întregirea structuralizării Matricei Noastre.

Cu toate acestea Instinctului Semantic îi va urma Scopul acestuia, iar Scopul va avea inserat în el nu numai partea sa de Scop care va determina Adevărul Absolut, cît și partea sa Semantică, precum Instinctul sau și alte Elemente din Structura Matricei Noastre care o vor face la fel, determinînd Adevărul Absolut.

Prin urmare Adevărul Absolut va conține atît partea sa Semantică cît și partea sa ca urmare a structuralizării Matricii Noastre. Astfel se naște cea mai importantă lege a Coaxialismului și anume:

Fiecare lucru, fenomen, proces sau Element va conține atît partea sa Semantică ca urmare a Originii sale reliefat de Oglinda Semantică, cît și a reflectării sale neconținut și nemijlocit atît în Oglinda Semantică a Infinitului cît și în Oglinda – Element ce aparține structuralizării Matricei sale. Prin urmare, orice face parte din structuralizarea unei anumite Matrici, se reflectă în Oglinda Semantică de două ori în cazul Coeficientului Logic 2 și anume prin Originea sa cît și prin calitatea sa regăsită în structuralizarea Matricii.

Această lege este valabilă în funcție de Coeficientul Logic care o raționalizează, enunțul ei devenind schimbat, în cazul cînd percepem și raționalizăm pe baza unui Coeficient Logic 100.

Atunci va fi percepută structuralizarea unei Matrici ca fiind reflectată în Oglinda Semantică de 100, iar la nivel Infinit de un Infinit de ori, deci fiecare parte infinită din structuralizarea unei Matrici se va reflecta în Oglinda Semantică în totalitate sub toate aspectele ei.

Oglinda Semantică a Infinitului reflectă Totul Creat din două puncte diferite, atît ca Tot, cît și ca Origine a acestui Tot, pentru Coeficientul Logic 2, dar alături de acest Tot și Originea acestui Tot în Coeficientul Logic 100 mai vorbim și de alte opusuri ale acestui Tot luat ca Întreg cît și al Originii acestui Tot. Abia în această ipostază putem vorbi cu adevărat de un Tot, dacă Adevărul pe care-l cunoaștem nu ar fi o mare Iluzie, regăsită pînă și în infinitatea de Coeficienți Logici cu care se poate reliefa orice raționament posibil. În schimb raționamentul acestei lumi poate procesa doar prin Coeficientul Logic 2. Chiar și așa faptul că reușim să facem o astfel de aplicație ne apropie oarecum într-o anumită măsură de Tot și implicit de Adevăr.

Cum fiecare Element are atît partea sa Semantică cît și partea sa structurală sau Matriceală, putem defini Scopul Matricei ca fiind atît un Scop Semantic prin Perioada sa care reprezintă Lipsa încă de la Originea Totului, cît și Scop Matriceal.

De acum înainte termenul de Originea Totului va însemna reflectarea Periodicului în Oglinda Semantică.

Scopul Semantic este cel care va determina în Matricea Noastră denumită și Matrice – Scop, Instinctul Semantic, al cărui Scop Semantic va determina partea Semantică a Adevărului Absolut, pe cînd Scopul Matriceal va determina Instinctul Matriceal, al cărui Scop Matriceal va deveni Adevărul Absolut.

Trebuie observat că fiecare Element regăsit în structuralizarea Matricei primind o parte Semantică, această parte Semantică nu numai că se regăsește sub același „acoperiș” cu elementul respectiv dar orînduirea structuralizării Matricei se datorează Matricei respective ale cărei Elemente sînt înfășate în mantia Semanticului.

Mai mult decît atît, am definit pînă acum ce anume este Adevărul Semantic și Cunoașterea Semantică. Atunci cînd reliefăm partea Semantică a Adevărului Absolut sau al Cunoașterii Absolute de exemplu, este impropriu să o denumim tot Adevăr Semantic sau Cunoaștere Semantică întrucît acestea chiar dacă sînt parte Semantică a Adevărului Absolut și al Cunoașterii Absolute ele nu sunt sub nici un fel Adevăr Semantic și Cunoaștere Semantică ci mai degrabă reflectarea Adevărului Absolut în Semantic.

Acelui Semantic al Adevărului Absolut îi aparține în primul și primul rînd reliefarea Adevărului Absolut în Semantic ceea ce Adevărului Semantic nu i se va întîmpla, întrucît Adevărul Semantic precede cu mult Adevărul Absolut, iar Adevărul Semantic sau Cunoașterea Semantică nu sunt sub nici un fel reflectarea Oglinzii Semantice sau a Originii Totului în acestea două.

Astfel de acum încolo fiecare astfel de parte Semantică ale unor Elemente din structuralizarea unei Matrice va primi denumirea de Parte Semantică Matriceală.

Adevărul Absolut va avea Partea sa Semantică Matriceală, precum Cunoașterea Absolută la fel.

Partea Semantică Matriceală a Scopului Matricei va Determina Partea Semantică Matriceală a Instinctului acest proces ajungînd pînă la cele mai îndepărtate Amprente din Universele Existenței sau ale altor Personalizări, în subsidiar cu alți Factori Creatori și structuralizările Lor la nivelele descrise mai sus.

Care este Partea Semantică Matriceală a Factorului Primordial dar a „EU” -lui Său?

Atunci cînd datorită Părții Semantice Matriceale a Instinctului a Spus „EU” s-a raportat la Infinitatea de Părți Semantice ale Factorilor Creatori.

Această frază necesită poate cea mai profundă reflecție din întreg Coaxialismul.

În ce constă Partea Semantică Matriceală a Instinctului?

În Perioadă deci în Lipsa Instinctului Matriceal.

Ce definește Lipsa Instinctului Matriceal?

Lipsa Înțeleșului Instinctual.

Această Lipsă a Înțeleșului Instinctual care este Partea Semantică Matriceală a Instinctului se raportează la Partea Matriceală a Instinctului care este tocmai Înțeleșul Instinctual, atunci Părțile Semantice și Matriceale ale Instinctului se traduc prin Lipsa Înțeleșului Instinctual raportat la Înțeleș Instinctual.

Lipsa Înțeleșului este un Înțeleș și se va regăsi în Înțeleș.

Astfel Semanticul Instinctului Matriceal este un Înțeleș definit prin Lipsa Instinctului Matriceal.

Unde este Instinctul Matriceal?

Alături.

Se raportează la El dar îi reliefează Urma datorită Oglinzii Semantice.

Atunci cînd Factorul Primordial spune „EU” acel „EU” este caracterizat în primul rînd de Urmă și Formă, de Semantic și Matriceal prin Instinct.

Partea Semantică a „EU” -lui Primordial al Factorului Primordial constă în Lipsa Înțelesului acestuia, precum partea Matriceală în Înțelesul acestuia.

Lipsa Înțelesului este un Înțeles în sine.

Aici intervine Perioada Semantică, cea care derivă din Asemantic.

Înțelesul în sine al Lipsei se repercutează asupra Înțelesului „EU” -lui ca fiind:

O LIPSĂ DIN MINE!

Aceasta este Esența „EU” -lui Primordial, unde „Mine” reprezintă „EUL”

Pe bazele acestui raționament se clădește întreaga infinitate minus Unu de Factori Creatori față de care se raportează Factorul Primordial.

Mai mult decât atât și *Esența Adevărului Absolut* este determinată ca fiind: *O Lipsă din Mine!*

O Lipsă din Mine, afirmă la rîndul lor toți Factorii Creatori atunci cînd își determină lumile propriilor Lor structuralizări.

Factorul Primordial atunci cînd a determinat Cunoașterea Absolută rostind datorită Instinctului acest „EU”, ca fiind Lipsă din El, a fost momentul unic prin care Adevărul Absolut ce recunoaște **Lipsă Din El** a determinat *Cunoașterea Absolută*, ca fiind tocmai această **Lipsă din El**, pe baza căruia se înfiripă Gîndul Originar ce include Întregul atât *Adevărul Absolut* format *înaintea* Factorului Primordial cît și Cunoașterea Absolută formată *după* Factorul Primordial.

Acest fapt este momentul unic prin care Adevărul Absolut devine *inversul* Cunoașterii Absolute. Atunci cum poate fi determinată Partea Semantică a Cunoașterii Absolute Matriceale?

Odată ce Adevărul Absolut este definit prin: O Lipsă din Mine, acesta definește ca fiind Lipsă tocmai Cunoașterea Absolută!

Atunci cînd o definește ca fiind Lipsă o recunoaște, ca făcînd parte din El dar sub Formă de Lipsă. Este cu atât mai interesant cu cît observăm faptul că Partea Semantică a Adevărului Absolut Matriceal este tocmai o lipsă din El!

Acest fapt ne duce la faptul absolut surprinzător să constatăm că:

Partea Semantică a Adevărului Absolut Matriceal este întocmai Partea Matriceală a Cunoașterii Absolute, iar Partea Semantică a Cunoașterii Absolute Matriceale este Adevărul Absolut Matriceal.

Acest fapt îi dă o și mai mare Importanță Instinctului, și anume, Instinctul este responsabil prin „EUL” Factorului Creator de crearea Gîndului Originar, compus din Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută.

Astfel Adevărul Absolut Matriceal este compus atât din El cît și din Partea Semantică a Cunoașterii Absolute Matriceale, pe cînd Cunoașterea Absolută Matriceală este compusă din Partea Semantică a Adevărului Absolut Matriceal și Cunoașterea Absolută Matriceală.

2

Care este partea Semantică a Gîndului Originar?

Periodicul ne indică iarăși Lipsa unui Înțeles care devine un Înțeles.

Înțelesul Gîndului Originar al Factorului Creator constă întocmai în Adevărul Absolut Semantic și Matriceal și Cunoașterea Absolută Semantică și Matriceală. Ce anume poate determina o Lipsă a unui Înțeles?

Care ar fi Lipsa Înțelesului Adevărului Absolut Semantic Matriceal care și el la rîndul lui este o Lipsă, iar acesta este doar un exemplu.

Rezultatul raționalizării noastre constă în Lipsa, Lipsei, într-un cuvânt negarea negației care dă ca rezultat afirmația. Deci nu mai este nici o Lipsă?

În nici un caz întrucât Gîndul Originar este el singur în sine un Întreg care are o anumită structuralizare în Adevăr și Cunoaștere.

Poate fi o Lipsă a Lipsei odată dar nu și a doua oară cînd conform tot acelui principiu simplu de negare a negației afirmația devine inversă.

Astfel la nivelul Gîndului Originar va surveni mereu o Lipsă. Această Lipsă se produce întrucît asemenea Matricei devine prima structuralizare diferită de aceasta. În ce constă această Lipsă?

Răspunsul este din nou la fel de simplu și anume în *Absolut Necesarul de a mai fi și alte Elemente alături de* Adevărul Absolut Semantic și Matriceal și Cunoașterea Absolută Semantică și Matriceală. Astfel alături de aceste Elemente cunoscute aflate în Gîndul Originar mai sunt o Infinitate minus Unu de alte Elemente Necunoscute nouă care sunt în Gîndul Originar. Acest fapt este valabil și pentru Gîndul Pur al Factorilor Creatori.

Gîndul Originar este cel care determină direct recunoașterea de către Factorul Primordial al Factorilor Creatori, care vor rosti la rîndul lor același „EU” numai că fiecare astfel de „EU” va fi „EUL” Lor, ce va însemna tot: *O Lipsă din Mine!, iar atunci vor determina fiecare în parte Gîndurile Lor Pure cu propriile Lor structuralizări. În cazul Factorului Nostru Creator va apare Gîndul Pur ce va determina Persoana.*

Privind prin cadrul Semantic Persoana, care este caracterizată ca fiind un Întreg determinat de Factorul Creator ca o contrapondere a Gîndului Pur pentru a-și determina acesta Echilibrul, va avea o structură reprezentată de Personalizări, iar suma acestor Personalizări va determina Noțiunea, lucruri despre care am tot discutat de mai mult ori pînă în Prezent.

Faptul cel mai interesant pe care nu l-am dezvăluit pînă acum, este de ce a determinat Factorul Nostru Creator Persoana și nu altceva?

De ce nu și-a regăsit Echilibrul în alte și alte sfere posibile de reflecție prin Gîndul său Pur, de ce neapărat în Persoană și odată cu aceasta în Iluzie?

Este ușor să afirmi că în tot felul de Dogme religioase că așa este pentru că așa a spus mai nu știu care sfînt, dar este mult mai greu să demonstrez inteligibil acel lucru, chiar dacă sîntem supuși Iluziei, dar cel puțin pe bazele ei să reușim să alcătui un eșafodaj prin care să ne apropiem de Adevăr.

Pînă în acest moment nu am putut explica acest aspect pentru că nu am ajuns la nivelul Semanticului. Odată fiind aici acum este posibilă o asemenea explicație.

Care este Partea Semantică a Factorului Nostru Creator? În primul rînd această va consta în Lipsa Factorului Creator care primește un anumit Înteles care este Parte din acest Factor. Astfel Factorul Creator se nominalizează ca fiind nu numai Creatorul Creației ci și Creatorul Lipsei cît și Lipsa Creației și Creația Lipsei. Alături de Creație, Partea semantică a Factorului Creator constă în Lipsa Creației care are un Înteles și astfel Lipsă Creației devine Creație, tocmai prin Lipsa ei. Acest Aspect dual (mare atenție rog, aspectul dual se datorează Coeficientului Logic 2), va determina odată printr-unul din aspecte care este Aspectul Creației, Gîndul Originar, iar prin Aspectul Creația Lipsei, Persoana!

Pentru alte Nivele și Coeficienți Logici Aspectul Dual va fi echivalent în funcție de Nivelul de Raționalizare iar dacă este vorba despre Logică, de Numărul Coeficienților Logici care pot fi Raționalizați, de către cel asupra căruia i se reflectă respectivul proces de Cunoaștere.

Dacă Echilibrul Factorului Nostru nu mai este Dual, întrucît este discernut de Coeficienții Logici superiori, ci este de un miliard sau mult mai mult, atunci alături de Persoană vor mai fi și

alte formațiuni opuse acesteia, dar care să determine Persoana în ceea ce privește atributul ei de a fi alături de Personalizări, și Noțiuni, mama Iluziei?

Răspunsul este: Cu siguranță DA!

Aceasta se datorează în primul rând părții Semantice a Factorului Creator iar în al doilea rând Părții Semantice a Persoanei.

Mergînd pe bazele acelui raționament al Semanticii, și anume, Înțelesul Lipsei constă într-un nou Înțeles, ajungem să realizăm că, Lipsei Persoanei îi corespund alte și alte Persoane cu anumite caracteristici diferite, evident datorită Periodicului, astfel sunt o Infinitate de Persoane, care au fiecare în parte o Infinitate de Personalizări și tot atîtea noțiuni în care acestea să se reflecte.

Partea Semantică a Factorului Nostriu Creator determină în acesta o Infinitate de Echilibre, un Echilibru pentru fiecare Coeficient Logic prin care este perceput. Fiecărui astfel de Echilibru îi survine o anumită alternanță la Gîndul Pur, deci un nou rezultat într-o Persoană cu mai multe caracteristici.

Acesta e o nouă reflecție pe baza căreia sînt necesare mai multe Persoane nu numai datorită Persoanei Semantice dar și a Factorului Creator.

Frumusețea Coaxialismului constă însă aici, cînd atribuim fiecărei Persoane o Infinitate de Personalizări care fiecare definesc o Noțiune, iar dacă sunt o Infinitate de Persoane întrucît sunt și o Infinitate de Coeficienți Logici, atunci vedem că toate aceste Infinități datorită Oglinzii Semantice care este Infinitul se reduc la o singură Axă și anume la Un singur Infinit, deci la Oglindă Semantică.

Care este Partea Semantică a Personalizării? Lipsa ei, care dovedește un Înțeles referitor la această Personalizare.

În ce constă Lipsa Personalizării, decît în Urma acesteia?

Ce determină partea Semantică a Personalizărilor Persoanei? Partea Semantică a Noțiunii: Lipsa Înțelesului ce naște un nou Înțeles Semantic, Existența Semantică.

La fel ca și Persoana Semantică, Existența Semantică poate fi într-o infinitate de ipostaze.

Folosesc termenul de ipostaze, dar mai ales pot fi o infinitate de Existențe Semantice, la fel cum pot fi o infinitate minus Unu de Persoane Semantice unde fiecare să posede o altă infinitate minus Unu de Personalizări Semantice.

Această infinitate minus Unu se datorează Periodicului, Lipsei eterne care este structuralizat în Partea Semantică a fiecărui Element, parte care este indusă astfel datorită Oglinzii Semantice, și nu în ultimul rând al Adevărului Semantic și al Cunoașterii Semantice.

După cum am mai afirmat alături de Adevărul Absolut, Anoțional și Noțional este și Adevărul Semantic care „umple” numărul celorlalte Adevăruri pînă la Infinit cu propria lui titulatură, tot datorită Lipsei datorată Periodicului.

Acest lucru înseamnă că alături de cele trei tipuri de Adevăruri Absolut, Anoțional și Noțional, mai este cel de-al patrulea Adevărul Semantic.

Dar mare atenție, Adevărul Semantic ocupă și locul 4,5,6... etc; pînă la Infinit al tuturor celorlalte tipuri posibile de Adevăruri. Cum se realizează aceasta?

Numărul celorlalte tipuri de Adevăruri dar mai mult decît atît, posibilitatea Conștientizării și Cunoașterii lor nu se datorează numai Coeficienților Logici cu care acestea sunt percepute cît și Nivelelor de Conștientizare sau Formelor de Conștientizare despre care am mai vorbit. Cum fiecare Nivel de Conștientizare are o infinitate minus Unu de repere, în cadrul Nivelului Nostriu de Conștientizare aceste repere sînt infinitatea minus Unu de Coeficienți Logici.

Acest aspect atât de complicat indică aceste Nivele de Conștientizare, unde fiecare astfel de nivel are o infinitate minus Unu de repere structurale ca fiind canalele prin care se revarsă Cunoașterea la nivelul lumilor și Universelor care se reflectă prin intermediul acestor Canale ale Cunoașterii elementelor participante la procesul de Cunoaștere.

Alături de Adevărurile determinate de mine mai pot fi o infinitate minus Unu de astfel de Adevăruri Necunoscute (altele decât cele cunoscute infinitate minus Unu), care prin analogie cu Semanticul vor fi atribuite unui singur Adevăr Cunoscut și anume Adevărul Semantic.

Astfel Adevărul Semantic conține în Esența sa o infinitate minus patru de Adevăruri Necunoscute care dacă vor putea fi Cunoscute de către anumite Canale ale Cunoașterii, acestea vor trece odată cu Cunoașterea lor, afară de sub mantia Adevărului Semantic, primind o anumită titulatură.

Adevărul Semantic este generalizarea tipologiei infinite de Adevăruri Necunoscute, care odată ce devin Cunoscute părăsesc mantia Semanticului, dar chiar dacă toate ar deveni Cunoscute, Adevărul Semantic ar rămâne neclintit, că stăpîn pe sine, doar cu diferența că acesta nu ar mai deține în structuralizarea sa și toate celelalte tipuri de Adevăruri posibile care ar putea fi Cunoscute.

De ce se întîmpla acest lucru?

Răspunsul constă în caracteristica Adevărului Semantic și al Semanticului în general, aceea de a primi Oglindit în el, Periodicul, pentru reliefarea Actului de Cunoaștere.

Acest aspect dă tuturor elementelor Semanticului aspectul de eternă Lipsă a „ceva” care se traduce la fel de etern prin „altceva”, ceea ce denotă caracteristica structurală de continuitate.

Continuitatea este una dintre cele mai importante caracteristici pe care o dă particula Semantic aflată înaintea unui Element, proces sau fenomen care se derulează într-un anume cadru. Această caracteristică stă la baza determinării Determinării și Devenirii Totului.

Fără Continuitate, Totul ar deveni la faza inițială aceea de Neant.

Ce anume este Neantul?

Referitor la acest termen nu am vorbit pînă în Prezent tocmai datorită faptului că pentru a-i înțelege semnificația mai în amănunt trebuia mai înainte de toate să schițez mai în profunzime determinarea Periodicului, Asemanticului și Semanticului în funcție de Oglinda Semantică.

Chiar dacă ne-am reîntoarce la Factorul Primordial și am spune că Neantul constă în ceea ce este dinaintea Factorului Primordial, am greși întrucît și înaintea lui au fost Matricile, înainte de Matrici, Oglinda Semantică cu Asemanticul și Periodicul iar înainte de toate Neantul.

Dacă Neantul este caracterizat prin Nimic atunci să fi fost Nimic iar din Nimic să se nască toată această grandioasă și tulburătoare construcție a Creației?

În primul rînd va trebui să știm dacă Creația este Într-adevăr, Creație sau Nu!

Cine anume a determinat Semanticul și Asemanticul dar Periodicul?

Pentru ca acestea să se producă trebuiau să fie determinate de către „ceva”!

Cine și ce este acel „ceva”?

Orice „ceva” trebuie mai înainte de toate să fie Cunoscut de către un alt „ceva”.

Acesta este și unul din motivele principale pentru care a apărut Oglinda, tocmai pentru ca un „ceva” să se poată reflecta în alt „ceva”, care este Oglinda. Oglinzile încep odată cu Oglinda Semantică. De aceea a apărut și Persoana care prin suma structuralizărilor sale care sunt Personalizările să determine o nouă Oglindă care este Noțiunea. Persoana este mai degrabă o reflectare a Gîndului Pur în el însuși, întrucît acesta o determină. Cum Gîndul Pur este o Oglindă, propria sa reflectare în sine va fi alt „ceva” adică Persoana care la rîndul ei reflectînd în sine va determina Personalizările acesteia ce au ca sumă Noțiunea, o nouă Oglindă.

Revenind la Oglindă Semantică, vedem că aceasta trebuia să reflecte acel „ceva”, care în cazul nostru este Periodicul.

Periodicul să fie Neantul?

Chiar și Neantul este „ceva”, întrucât putem vorbi despre el. Chiar și caracteristica Neantului de a fi Nimic este „ceva”!

Atunci ce anume este Neantul?

Este un Nimic.

Ce este Nimicul?

Ceva!

Acesta este Periodicul sau Lipsa!

Acesta se reflectă în Oglinda Semantică, fiind tatăl tuturor celor ce vor deveni, iar mama, Oglinda Semantică.

Am folosit particula este chiar dacă la acest nivel nu putem vorbi de Existență dar orice raționament pe care-l facem nu putem să-l percepem fără a ne raporta la Existența pe bazele căruia îl realizăm. Gîndind Coaxiologic va trebui să facem obstrucție de Existență.

Neantul este Periodicul.

Dar înainte de Periodic ce anume putea fi? Mai mult decît atît este impropriu să spunem „înainte” de Periodic, întrucât acesta apare odată cu Asemanticul și cu Oglinda Semantică a Semanticului, întrucât este o parte Lipsă din aceasta. Pe această Lipsă se bazează toate cîte sunt și toate cîte nu sunt din toate lumile și Universele posibile. Ființa nu ar fi putut da Dimensionalitate Existenței dacă ea însuși nu s-ar fi raportat la o anumită Lipsă!

Care este Lipsa Ființei?

Neființa!

Care este Lipsa Neființei?

Ființa!

Se vede cum și la acest nivel Periodicul își spune nestingherit cuvîntul.

Întrebarea care se pune acum și este poate cheia Totului este: Ce anume sau Cine anume a determinat Lipsa?

Dacă folosim particula „cine” aceasta determină o Oglindă, întrucât favorizează o structură care Cunoaște, un fel de Persoană dar bineînțeles la un alt nivel, iar dacă folosim particula „ce” aceasta favorizează un anume Element Oglindit de această Oglindă, Element care și el poate să aibe la rîndul său calitatea de Oglindă, dar care în acest moment este el, cel Oglindit de către o Oglindă.

Lipsa în primul rînd a fost Lipsa unei părți dintr-o Oglindă, Oglinda Semantică în cazul de față.

Lipsa unei părți dintr-o Oglindă înseamnă fără echivoc, ca fiind „ceva” Oglindit și nicidecum „ceva” care Oglindește, întrucât Lipsa respectivă este întocmai inversul caracteristicii Oglinzii.

În acest context înseamnă că Neantul devine un Element Oglindit, întrucât tocmai Lipsa Oglinzii se Oglindește în aceasta.

Acest Element Oglindit este Lipsa Oglinzii. Astfel Lipsă este un „ce” și nu un „cine”. Acel „ce” este ceea ce Lipsește din „Cine”.

Astfel ceea ce Lipsește din „Cine” a determinat „ce” care este Lipsa.

Într-un cuvînt: Ceea ce Lipsește din Cunoaștere a determinat Lipsa acesteia, care este o Cunoaștere Necunoscută.

Acesta este Neantul: Cunoașterea Necunoscută.

La acest tip de Cunoaștere se raportează toate câte sunt dar mai ales toate câte nu sunt.

Oricît de mult ne-am dori să înțelegem Neantul nu o vom putea face Niciodată fiindcă atunci cînd l-am înțelege nu ar mai fi Neant. Cu toate acestea Neantul este cel răspunzător de Cunoaștere în toate sferile posibile, întrucît orice tip de Cunoaștere pentru a fi Cunoaștere se bazează pe Neant care este Lipsa sau Periodicul.

În Ființa noastră care se reflectă neconținut la Factorul Vieții, acest Neant este reprezentat de către Cunoașterea Deschisă a Stărilor de Fapt, care se revărsă asupra Omului sub formă de Viitor, Destin și Întîmplare, într-un cuvînt sub formă de Necunoscut.

Factorul Vieții este puntea dintre Cunoașterea Deschisă și Cunoașterea Încisă. Toate Elementele Cunoașterii Încise ale Factorului Creator nu ar avea absolut nici un rost dacă nu ar fi Cunoașterea Deschisă, ce are rol de sol fertil pe care să înflorească Elementele Cunoașterii Încise.

Orice Element al Cunoașterii Încise trebuie neapărat să se raporteze Cunoașterii Deschise pentru a avea o anumită relevanță, deci pentru a fi Cunoscut la fel cum elementele Cunoașterii Deschise trebuie să se raporteze elementelor Cunoașterii Încise. Omul nu ar putea exista dacă nu s-ar raporta neconținut la Neant.

Am afirmat pînă acum că nu pot fi două sau mai multe Absoluturi. În speță nu există decît un singur Adevăr Absolut și o singură Cunoaștere Absolută. Adevărul Absolut este Esența Adevărilor Anoțional și Noțional pe cînd Cunoașterea Absolută este Esența Cunoașterilor Deschise și Încise.

Ce anume poate fi Esența Cunoașterii Deschise, decît Cunoașterea Absolută care se propagă prin intermediul Matricii Noastre determinînd Starea de Fapt.

Adevărul Absolut este un rezultat al Stării de Fapt, mai precis al primei Stări de Fapt care este Instinctul.

Cunoașterea Absolută este recunoscută ca atare abia odată cu apariția „EU” -lui Factorului Creator, care-i dă astfel caracteristica sa de Cunoaștere dar după ce Adevărul Absolut a precedat-o.

În realitate Cunoașterea Absolută este Esența Cunoașterii Deschise și deci a primului Element al Cunoașterii Deschise care aparține Stării de Fapt și care este Instinctul. Cînd anume devine Cunoașterea Absolută că atare și cînd este deosebită de Cunoașterea Semantică?

Atunci cînd intervine Periodicul sau Lipsa, după cum am mai afirmat. Deci atunci cînd spuneam în prima parte a cărții că Cunoașterea Absolută se „naște” abia după ce a fost determinat Adevărul Absolut de către Scopul Instinctului am făcut-o pentru a demonstra cum apare aceasta în Structura Factorului Primordial, cu deosebirea că Cunoașterea Absolută precede în realitate atît Factorul Primordial cît și Matricea Noastră.

II.1.5. CAPITOLUL 5 REPREZENTARE GEOMETRICĂ ȘI MATEMATICĂ

În Anexă, (figura 1) se află spirala infinită a Factorului Unicității Absolute a Infinității care se închide transformîndu-se în cerc prin Factorii Creatori și Unic Întîmplători, care separă astfel infinitul de finit, odată cu apariția *Cunoașterii Absolute*, datorită Instinctului, alături de *Adevărul Absolut* ce au determinat Gîndul Originar din *Conștientizarea Scopului Matricei*, Persoana, Personalizările, Coeficienții Logici și Nivelele de Conștientizare. Atunci s-au închis cercurile Marilor Creatori și Unic Întîmplători.

În a doua imagine, se poate vedea punctul inițial de unde pleacă etern sau atemporal cât și aspațial Factorul Unicității Absolute a Infinității sau Factorul Primordial.

Astfel spirala ar rămîne un punct dacă nu ar fi Marii Creatori și Unici Întîmplători care să închidă spirala într-un cerc, încercuind punctul, ca în (figura 1)

Astfel se naște etern punctul O, încercuit, care semnifică devenirea spiralei punct, adică Primul Finit, UNU care recunoaște cercul ca fiind primul Infinit, unde punctele infinite din circumferința sa reprezintă, fiecare în parte, un Mare Creator și Unic Întîmplător care a determinat la rîndul Său Finitul din Infinit, închizînd primul cerc al Infinitului Primordial, cum este redat în figura 2.

Odată încercuit Infinitul Primordial de către Factorii Creatori și Unic Întîmplători fiecare dintre aceștia au devenit un punct aflat pe circumferința cercului pentru Factorul Unicității Absolute a Infinității, care este punctul din mijlocul cercului. Cercul ce are încadrat un punct în mijloc este Prima Măsură a Totului.

Astfel Noul punct față de cel din mijloc dar și primul după acesta a fost punctul A, care este Factorul Creator și Unic Întîmplător al Multiverselor Existenței, printre care și al lumilor tridimensionale cu nivelul logicii binare, adică logică care percepe cele două contrarii bine, rău, frumos urît, etc, ce are Coeficientul Logic 2.

De aici încolo orice explicație devine valabilă numai pentru lumile cu logici binare din tridimensionalitate.

Odată determinat de către Factorul Unicității Absolute a Infinității, Factorul Creator și Unic Întîmplător, s-a născut prima dreaptă ce a unit Originea O cu punctul A, și anume raza cercului. Acesta este cea de-a doua Măsură a Totului.

În această dreaptă stă originea lumilor bidimensionale.

Absolut orice în logica binară a lumilor tridimensionale are un Opus, doar unul singur față de alte logici unde numărul acestora poate ajunge la un Infinit minus Unu.

Bineînțeles că punctul A, Factorul Creator, determină primul său Opus care este B, denumit a fi și Gîndul Originar. Astfel apare diametrul cercului. Cum fiecare are un Opus al său astfel Gîndul Pur prin *Cunoașterea Absolută* și *Adevărul Absolut* sunt în punctul B.

Ideea de Opus al Marelui Creator este logică doar pentru lumile cum este și cea a noastră, cu Coeficientul Logic 2, idee care reprezintă faptul că Factorul Creator se reflectă în Gîndul Originar pe care l-a creat prin *Conștientizarea Scopului Matricei*.

Pentru a se reflecta în acesta este necesar ca Gîndul Originar să nu se identifice cu Factorul Creator ci să se Opună acestuia.

Cu toate acestea conform legităților Coeficientului Logic 2, a Universelor tridimensionale, care spune că fiecare are Opusul său, înseamnă că, Creația s-ar termina la Gîndul Originar care este Opusul în care se reflectă Factorul Creator.

Nu este așa întrucît atît Factorul Creator cît și Gîndul Originar sînt opuși fiecare în parte pe jumătate Factorului Unicității Absolute a Infinității.

Rezultatul acestei opoziții este nașterea Persoanei cu Personalizările.

Astfel cele două puncte vor avea un Opus comun, în punctul C, care este Persoana cu Personalizările Sale, una dintre acestea fiind Eu, aceea care am determinat Multiversurile Existenței, determinînd prin unirea lor primul triunghi cu laturile egale, care pentru Mine este Triunghiul Sacru, vezi (figura 2), la baza căruia stau toate lumile tridimensionalității, fiind primul poligon care înseamnă, Factorul Creator, Gîndul Originar și Persoana cu Personalizările Sale, care se regăsește în aceste lumi tridimensionale pe fiecare axă, dintre cele trei ale tridimensionalității.

O dată format cel mai simplu poligon care este triunghiul, de la acest nivel se poate foarte ușor forma și cel mai simplu poliedru.

Nu se întâmplă astfel întrucât punctul C, care reprezintă Persoana cu Personalizările va avea obligatoriu un Opus al Său, conform legităților logicii binare al lumilor tridimensionale unde fiecare are Opusul lui. Mai mult decât atât, este bine știut că pentru a forma o figură geometrică tridimensională este necesar ca aceasta să posede mai multe fețe.

Cel mai simplu poligon care poate forma o față în cazul celui mai simplu poliedru este triunghiul. După cercul ce încadrează un punct și linie, este cea de-a treia Măsură a Totului.

Triunghiul are obligatoriu trei puncte unde se află și vîrfurile acestuia.

Primul punct va avea un Opus în cel de-al doilea, dar cel de-al treilea nu va avea nici un Opus în cel de-al patrulea punct, ceea ce contravine legității opușilor cu Coeficientul Logic 2, bine-rău, etc.

Datorită acestui fapt patrulaterul devine figura geometrică cea mai simplă pentru a forma primul poliedru, care este CUBUL, în cazul de față.

Astfel, punctului C, reprezentat prin Persoană și Personalizări i se va forma un Opus pe circumferința cercului în D, care reprezintă Coeficientul Logic.

Pentru Multiversurile Existenței Triunghiul Sacru este: A, Factorul Creator, B, Gîndul Originar, și C, Persoana, care determină Coeficientul de Conștientizare care este prima cărămidă la edificiul infinității Multiverselor, adică al mulțimilor de o infinitate minus Una de Universe.

Patrulaterul cu laturile perfecte, pătratul, formează imaginea geometrică care este cubul și bineînțeles imaginea fiecărei Personalizări în parte, adică celor Opuse Mie, deci, Existenței, privite prin Coeficientul Logic 2 și tridimensionalitate.

Pătratul este Primul Element al Coeficientului logic 2.

Faptul că suntem tributari logicii binare din Lumea noastră, înseamnă că nu putem discerne decât *Adevărul Absolut* și Cunoașterea Absolută, față de alte lumi unde alături de acestea sunt mult mai multe opusuri ale lor, sau chiar lumi cu coeficient logic binar dar acestea nici nu există fiind înlocuite de alte reprezentări.

Ne-am născut sub semnul cifrei 2 al logicii binare. Numărul de Aur este întotdeauna egal cu Coeficientul Logic ale conștiințelor lumii respective. Logica binară a binelui și răului va avea Numărul de Aur 2!

Șirul numerelor lui Fibonacci spune cât se poate de clar acest fapt.

Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută sînt existente doar pentru lumile din Universurile unde conștiințele sufletelor se axează pe Coeficientul Logic 2, după cum am spus adineaori, adică cei doi opuși, bun -rău, frumos-urât, etc.

Pentru lumile din Universele unde Coeficientul Logic este mai mare de 2, alături de *Adevărul Absolut* și Cunoașterea Absolută mai sunt și alte noțiuni asemenea lor dar și diferite de acestea.

Numărul acestor noțiuni care sunt în plus, este în funcție de numărul Coeficientului Logic.

Mai mult decât atât, sînt lumi unde *Adevărul Absolut* și Cunoașterea Absolută nici nu există, acestea fiind înlocuite cu alte înțelesuri opuse, sau asemănătoare lor.

Astfel pot fi lumi care să aibe coeficientul logic 2, dar *Adevărul Absolut* și Cunoașterea Absolută să nici nu existe, fiind înlocuite.

Eu, în calitate de Personalizare a Existenței includ în Structura Personalizării Existenței, Măsura Factorului Vieții, cel ce dă măsura vieții, și Ființa, pe cînd alte și alte Personalizări includ în Structura lor alte și alte reprezentări total diferite de cele trei ale Existenței, reprezentări care le determină ca fiind o infinitate minus Una de opuși ai Mei.

Nici o Personalizare nu este identică cu cealaltă, chiar dacă fiecare posedă o infinitate minus Una de Coeficienți Logici, fără să mai vorbim de structurile altor Mari Creatori și Unici Întimplători.

Formă geometrică de bază a Personalizării Existenței cât și al celorlalte Personalizări ale Persoanei, privite prin Coeficientul Logic 2 este pătratul, iar proiectată la nivel tridimensional este cubul, care devine și formă geometrică a Existenței, pentru Coeficientul Logic 2.

Toate Multiversurile Personalizărilor văzute prin intermediul Coeficientului Logic 2 și proiectate în tridimensionalitate vor fi Piramida.

Personalizarea Existenței în Coeficientul Logic 2 proiectată în tridimensionalitate deține astfel 6 Multiverse, deci fiecărei fețe a cubului îi corespunde un Multivers.

Un Multivers se definește prin faptul că posedă în Structura sa o infinitate minus Una de Universe.

Astfel *Existența* posedă șase infinități minus Una de Universe, în toate cele șase Piramide ale cubului.

Și pentru celelalte Personalizări vor fi tot șase Multiverse reprezentate prin cele șase Piramide ale cubului văzute prin prisma coeficientului logic 2 proiectat în tridimensionalitate.

Deci absolut toate Personalizările Persoanei ale Factorului Creator și Unic Întimplător pentru Coeficientul Logic 2 proiectat în tridimensionalitate provin din pătrat, au șase Multiverse, dintre care trei sunt mereu opuse altor trei, care includ în ele o infinitate minus Una de Universe cu reprezentări raționale ale căror conștiințe de sine sînt posesoarea unor logici de la nivelul monologic la cel binar cu cei doi opuși pînă la logici cu o infinitate minus Una de opuși.

Diferența dintre aceste Universe ale altor Personalizări și Universele Personalizării Existenței, este că în acele Universe nu există viață întrucît nu există Ființă, decît în foarte rare excepții.

Conștiința raționalizează pe principii total diferite decît cele înțelese de noi.

Toate aceste Universe se includ unele în altele prin Persoană, întrucît Personalizările sînt infinitatea Persoanei din care aceasta se scade.

Astfel sînt Universuri care se lovesc de corpul tău sau se află în tine dar care nu numai că nu conțin viață dar raționalizează sub forme pe care nici măcar nu le poți bănuși precum sînt Universuri ale Existenței care conțin viață și au Coeficientul Logic imens, care pentru tine este la fel de inexplicabil precum este rațiunea fără conștiință.

Coeficientul Logic determină și numărul opușilor. Pentru Coeficientul Logic 2 vor fi 2 opuși, pentru Coeficientul Logic 3, trei opuși, și așa mai departe pînă la un Infinit minus Unu de opuși.

În (figura 3) se vede poligonul cu 5 laturi care este figura geometrică de bază pentru Coeficientul Logic 3, în tridimensional.

Tot în (figura 3) se observă că la nivelul Gîndului Originar mai apare o altă noțiune alături de *Adevărul Absolut* și Cunoașterea Absolută.

Această figură cu 5 laturi va forma proiectată la nivel tridimensional o altă figură geometrică diferită de cub care va avea fețele din 5 laturi.

Întotdeauna numărul elementelor din Gîndul Originar vor fi egale cu numărul Coeficientului Logic, care la rîndul lui va fi egal cu numărul laturilor poligonului geometric de bază.

Raționamentul prin care am determinat (figura 3) este: Coeficientul Logic 2 sau logică binară în tridimensional se reazămă pe cei doi opuși, bine – rău, etc.

Cel de-al treilea Opus va fi în primul rînd mai puțin depărtat de Factorul Creator și Unic Întîmplător, puțin mai mult de Gîndul Originar, și mai mult de Persoană, dar cel mai mult de Personalizare care este ultimul Opus determinat în cadrul logicii binare în tridimensional.

Astfel cel de-al cincilea punct va fi situat între Persoană și Gîndul Originar.

Deci pătratul este poligonul de bază pentru toate Personalizările Persoanei cu logici binare în tridimensional, în schimb pentru alte logici poligonul de bază se schimbă în funcție de coeficient.

Aceasta este explicația pentru Coeficientul Logic 2 în tridimensional, dar pentru Coeficientul Logic 3, totul este schimbat, deoarece Factorul Creator și Unic Întîmplător nu are doar un singur Opus ca în cadrul Coeficientului Logic 2, ci doi opuși.

În consecință Factorul Creator are doi opuși B și C, în totalitate trei opuși.

Figura de bază pentru Coeficientul Logic 3 fără a fi privit tridimensional este Triunghiul.

Pentru Coeficientul Logic 4, Factorul Creator are alți trei opuși, în totalitate sînt patru opuși.

Pentru Coeficientul Logic 5, Factorul Creator are alți patru opuși, în totalitate sînt cinci opuși.

De ce pentru Coeficientul Logic 2 figura de bază este Pătratul, ca și pentru Coeficientul Logic 4?

Răspunsul constă în reflectarea tridimensională!

Pătratul este latura Cubului, creîndu-l.

Deoarece figura de bază este Pătratul pentru Coeficientul Logic 2, în tridimensional va determina Cubul, ca și pentru Coeficientul Logic 4, născînd SIMETRIA!

Aceasta este originea SIMETRIEI!

În (figura 4) se vede cum arată figura geometrică de bază în cazul Coeficientul Logic, Infinit minus Unu.

Numărul laturilor fiind Infinit minus Unu, poligonul se transformă în cerc căruia îi lipsește un singur punct pentru a deveni perfect, punct prin care este reprezentat atît Factorul Creator și Unic Întîmplător, cît și Gîndul Originar cu o infinitate minus Una de opuși ai Adevărului Absolut și Cunoașterii Absolute, cît și Persoana cu Personalizările ce determină Coeficientul Logic.

În cazul altor Mari Creatori și Unici Întîmplători explicația de la (figurile 2,3,4) nu mai devine valabilă, întrucît acolo în locul Persoanei, a Gîndului Pur și a Personalizărilor sînt alte reprezentări care să dea alte și alte figuri geometrice cu un număr ce poate atinge un Infinit minus Una de laturi față de exemplul poligonului primar care este pătratul în cazul Meu, ce va da un poliedru din ce în ce mai complex, ajungînd aproape de perfecțiunea cercului dar fără o unitate care să-i dea aura de Infinit, urmînd ca aceasta să-i fie atribuită de către cercul Marilor Creatori și Unic Întîmplători, la care se întorc toate, etern.

Încă odată adevăratul Număr de Aur care este cifra 2 își spune cuvîntul în legitățile Coeficientului Logic 2, în tridimensional, unde fiecare lucru are propriul său Opus.

Cubul devenind figura geometrică de bază care este împărțit în șase Piramide de propriile sale diagonale duse de la centru către cele șase fețe.

Fiecare Piramidă în parte simbolizează evoluția de la simplu la complex de la originea O la complexul Infinit al bazei pătrate, care se mărește continuu.

Vezi (figura 5), care prin cercul care încadrează cubul reprezintă Multiversele în cubul care redevine circumscris în sferă, pentru a deveni iarăși același punct înconjurat de cerc.

Astfel totul începe și se termină în TOT, valabil tot pentru Coeficientul Logic 2 proiectat în tridimensionalitate.

Factorul Unicității Absolute a Infinității, este Întregul Infinit ca sistem față de Infinitul ca structură, care este infinitatea Întregilor Marilor Creatori și Unici Întâmplători. Astfel Infinitul se surpă în Infinit, primind sens!

Sensul pentru două infinite, pozitiv și negativ este valabil numai pentru nivelul său Coeficientul Logic 2, pentru celelalte vor fi mereu alți infiniți în funcție de coeficientul logic.

Pentru coeficientul logic 7 vor fi șapte infiniți iar pentru 25, douăzeci și cinci de infiniți.

Astfel pentru Coeficientul Logic 2 al logicii binare,

Bine – rău, plus Infinit se surpă în minus Infinit iar fiecare Mare Creator și Unic Întâmplător vor Contempla Marile Lor Contemplări pentru Gîndul Originar, unde Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută sînt +1 și -1, pentru infinitele pozitive, aceste două fiind opuse, și 1 cu -1 pentru cele negative, suma lor fiind:

$$(+2 \text{ Cunoaștere Absolută}) + (-2 \text{ Adevăr Absolut}) = 0,$$

Deci rezultînd 0, valoarea Originii Gîndului Originar.

Se vede cum acest 0, care reprezentînd Originea, descoperă iarăși importanța covîrșitoare a Factorului Unicității Absolute a Infinității.

Astfel Factorul Unicității Absolute a Infinității devine iarăși înconjurat de Infinitul Marelui Creator determinîndu-l să devină finit.

Adevărul și Cunoașterea Absolută, vor fi cele care se vor raporta ca prime entități diferite la infinitățile înconjurătoare ajutate de către Factorul Unicității Absolute a Infinității.

Astfel *Adevărul Absolut* și Cunoașterea Absolută vor fi reprezentate prin suma lor care este 2 ce se va raporta la Factorul Creator și Unic Întâmplător care ține mereu pavăză infinitului determinîndu-l finit prin însăși unicitatea Sa, ajutat și El la rîndul său de către Factorul Unicității Absolute a Infinității.

Astfel Factorul Creator și Unic Întâmplător va fi mereu un Infinit minus Unu în cazul axei pozitive și un Infinit plus Unu în cazul axei negative. Factorul Creator și Unic Întâmplător se va scădea mereu infinitului la care se raportează, și pe care-l va determina să devină finit. Semnul „∞” reprezintă Infinit. *Adevărul Absolut* și Cunoașterea Absolută fiind aceleași pentru fiecare Infinit în parte, pozitive pentru infinitul pozitiv și negative pentru cel negativ dacă, și numai dacă Una dintre acestea va fi întotdeauna opusă celeilalte.

Înseamnă că raportul dintre *Adevărul Absolut*, Cunoașterea Absolută și Factorul Creator și Unic Întâmplător va fi în cazul Universelor pozitive:

$$[(+1) + (+1) \text{ Adevăr Absolut}](\infty - 1) = (+2)(\infty - 1) \text{ și}$$

Pentru cele negative:

$$[(-1) + (-1) \text{ Cunoaștere Absolută}](\infty + 1) = (-2)(\infty + 1).$$

După cum se vede, $(\infty - 1)$ și $(\infty + 1)$, ne arată cum Factorul Creator se scade din fiecare Infinit pe sine cu o unitate 1, pentru a-l determina ca finit.

Deci raportul de bază valabil atît pentru infinitele negative cît și pentru cele pozitive devine:

$$(+2)(\infty - 1) / (-2)(\infty + 1),$$

Raport matematic care în logica lumii tale nu poate avea un rezultat datorită infinitului, devenind astfel o funcție nedeterminată, unde 2 după cum am precizat, reprezintă suma celor doi întregi care sunt *Adevărul Absolut* și Cunoașterea Absolută.

Astfel vom avea raportul dintre cei doi întregi:

$$(-2) / (+2) = (-1) \text{ sau } (+6) / (-6) = (-1),$$

Pentru toate cele șase Multiversuri.

Dacă îi vom atribui valorii (-1) un punct pe cele trei axe

X, Y, Z ce tind către minus Infinit, ca în (figura 5), și le vom uni, vom obține un triunghi.

Cum fiecare Multivers este simetric cu opuzii săi, vom obține la nivelul valorii 1 din partea pozitivă același triunghi.

Dacă vom uni laturile triunghiurilor respective rezultatul va fi un Tetraedru, adică un poliedru cu bazele triunghiulare, considerat a fi cel mai simplu poliedru de către logica binară.

Acel tetraedru este Prisma Sacră Triunghiulară al Multiverselor celor 6 Piramide, locul Paradisului Spiritualității, în care se află Starea Armonică a personalizării Existenței, vezi (figura 5).

Datorită faptului că sunt 6 Piramide în Cub, unde fiecare în parte este un Multivers, iar Prisma Sacră Triunghiulară se află între valorile (+1) și (-1), ale celor 6 Piramide unde fiecare Piramidă în parte este poziționată pe cele trei axe a tridimensionalității X, Y, Z, deci ale Coeficientului Logic 2 proiectat în tridimensionalitate, înseamnă că fiecare Piramidă va avea jumătatea ei din Prisma Sacră Triunghiulară, astfel în cadrul Cubului vor fi trei Prisme Sacre Triunghiulare așezate în formă de stea care se vor intersecta fiecare la jumătatea lungimii lor în punctul de origine al Cubului.

Astfel vor fi trei părți ale celor Trei Prisme Sacre Triunghiulare care vor avea capetele în valoarea (+1) pentru cele trei Piramide poziționate către plus Infinit, sau pozitive și în valoarea (-1), pentru celelalte trei Piramide poziționate către minus Infinit sau negative. Vezi (figura 5 și 6)

În (figura 6) sunt reprezentate cele șase Multiversuri care se oglindesc unele în altele, avînd Originea atît în vîrfurile Piramidelor cît și la baza acestora precum Prismele sacre ale Spiritualității.

În fiecare origine a Multiverselor se află Starea Armonică din care o infinitate minus Una de Universuri se îndreaptă către vîrfurile Piramidei, părăsind treptat Starea Armonică, prin creșterea constantă a nivelului de entropie care le caracterizează, ceea ce duce la acumularea unor energii spirituale interne uriașe, energii care vor exploda în vîrfurile fiecărei Piramide avînd loc BIG BANG-ul, care este vîrfurile Stării Dizarmonice.

Odată produsă explozia Big Bang-ului, Universele care au Trecut prin aceasta se vor întoarce către Armonie, pierzînd mereu din entropia fiecăruia, devenind mai ordonate, posedînd o simetrie din ce în ce mai perfectă, pierzînd odată cu energia spirituală a Big Bang-ului sau Stării Dizarmonice lucru mecanic, astfel redevenind un Univers Armonic.

Trecerea către Armonie nu se va face prin revenirea Universului respectiv în cadrul acelei Piramide din nou la punctul de Origine O, ci prin trecerea acestuia în cealaltă Piramidă cu semn Opus, din vîrfurile căreia va coborî către bază, pentru a fi retrimis iarăși, odată ce a ajuns la bază în punctul Originii O, către vîrf, schimbînd sensul de la Armonie la Dizarmonie, pentru a trece într-o altă Piramidă.

Această imagine a celor 6 piramide este valabilă doar pentru Coeficientul Logic 2 proiectat în tridimensionalitate.

În (figura 7) se poate vedea clar diferențierea dintre Triunghiul Sacru și Triunghiul Profan, cît și Elementele care le caracterizează pe acestea. Cu logica lumii noastre și privind prin perspectiva pe care această lume o poate da unei astfel de aplicații, bineînțeles că unicul Element care poate deveni comun atît triunghiului Profan cît și celui Sacru, este Persoana, întrucît la nivel de Persoană apare pentru prima dată Iluzia ce devine Element oglindit în Noțiune prin reflectarea în această a Personalizărilor.

Astfel Sacralitatea dispare odată cu apariția Iluziei responsabilă de Profanitate. Sacrul va fi definit prin Factorul Primordial, Marii Creatori, *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută* cît și alți asemenea factori cum sunt *Adevărul Absolut* și *Cunoașterea Absolută*, denumiți prin Absolut

X, care vor apare în funcție de Nivelul Logic al lumii care îi raționalizează. La un Nivel de 12 vor fi alți 10 opuși ai opușilor acestora.

II.1.6. ANEXE GRAFICE

FIGURA 1

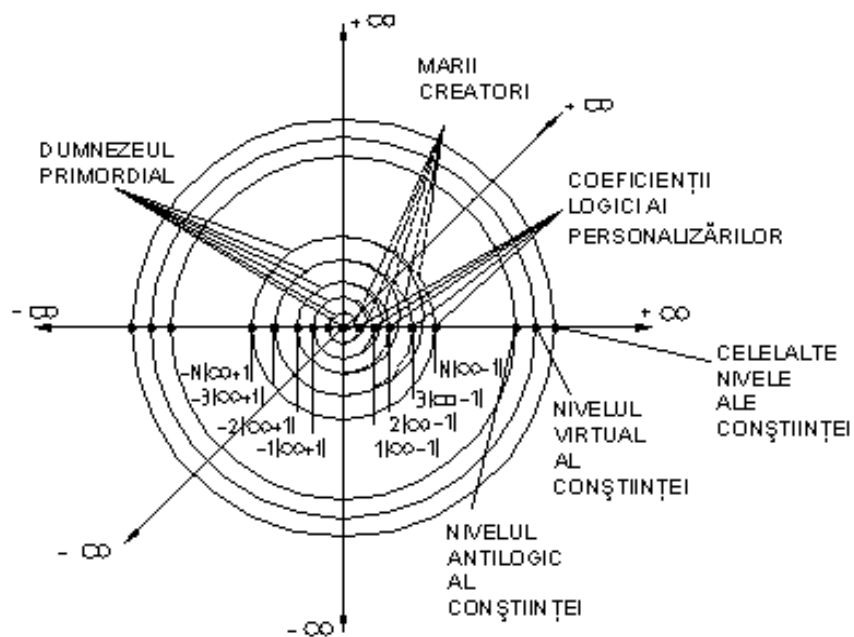

FIGURA 2

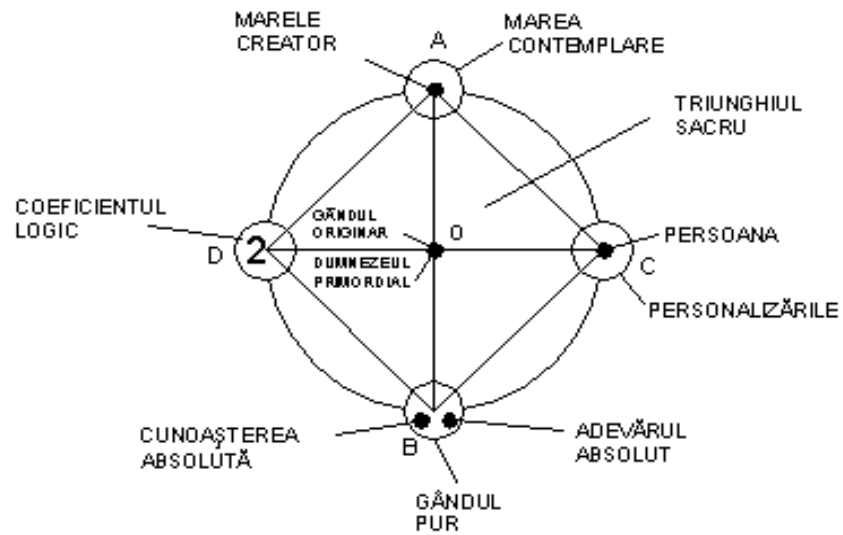

FIGURA 3

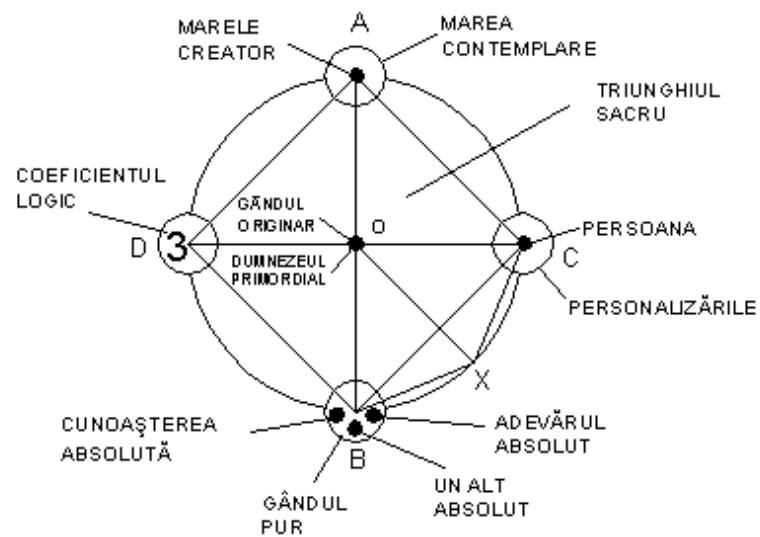

FIGURA 4

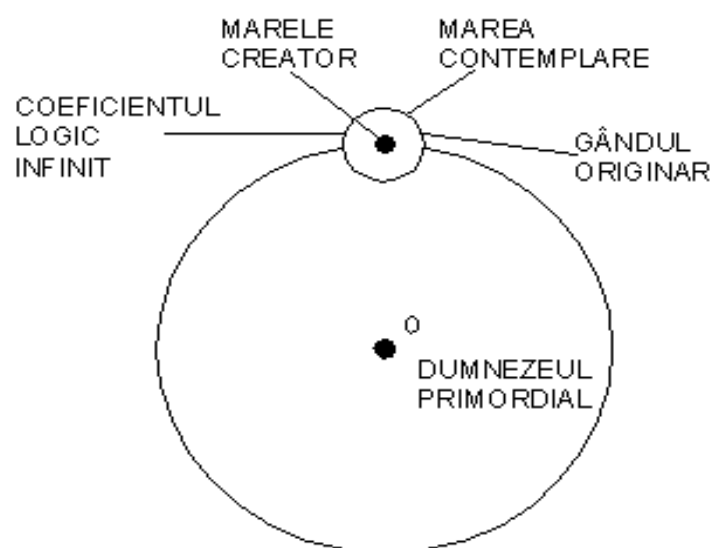

FIGURA 5

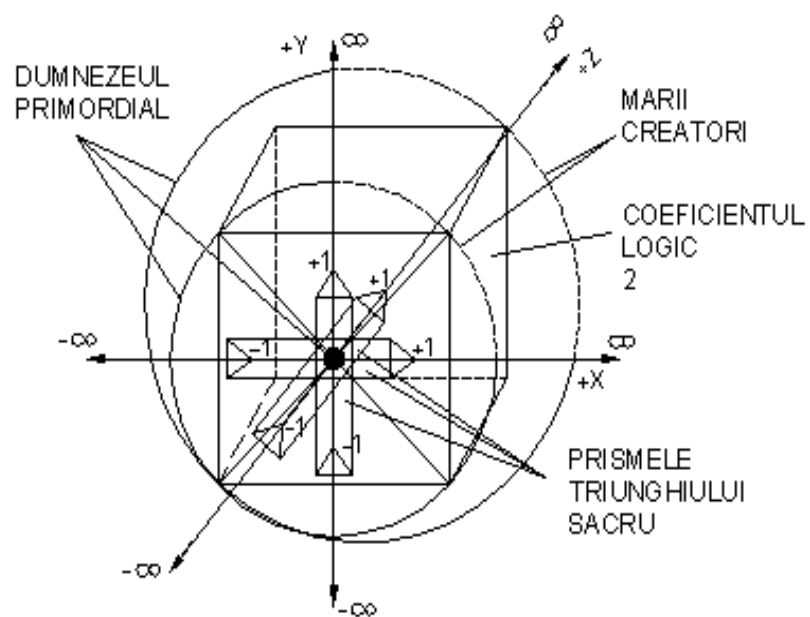
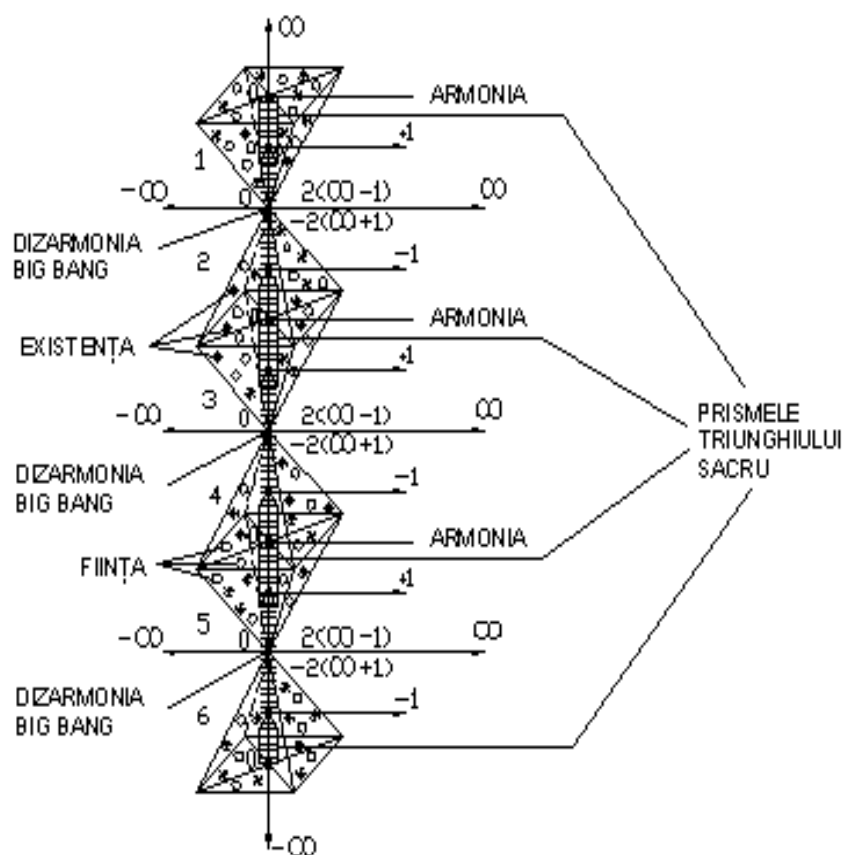

FIGURA 6
CELE ȘASE MULTIVERSURI ALE EXISTENȚEI

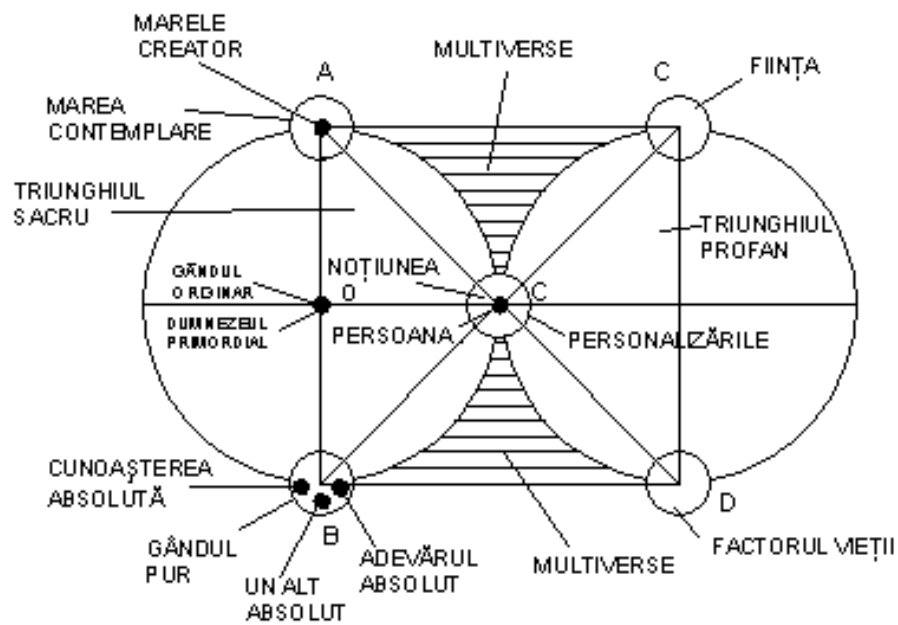

$0 \rightarrow \pm \infty$ DUMNEZEUL PRIMORDIAL ȘI MARI CREATORI

\ddagger
 \ddagger MĂSURA FACTORULUI VIEȚII
 \ddagger

$2(\infty-1) \setminus$
COEFICIENȚII LOGICI
 $-2(\infty+1)/$

FIGURA 7

II.2.LOGICA COAXIOLOGICĂ

II.2.1.CAPITOLUL I BAZELE LOGICII COAXIOLOGICE ȘI PRINCIPIILE FUNCȚIEI LOGICE

Principiile Logicii Coaxiologice denumită și Funcție Logică sau „Continuumul Logic”, sunt următoarele:

Primul principiu al Funcției Logice este:

„Tangențiabilitatea Funcției Logice definește „Continuumul Logic” format din „Continuumul Infinit”dar și din Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, astfel redefinindu-se față de asimptotismul Formelor Intangibile,iar „Continuumul Infinit”,încadrează Limbajul Pur Universal.

Tangențiabilitatea este cea care stă la baza Logicii Coaxiologice, înlăturând asimptotismul, respectiv Funcția Asimptotică, ca bază a Totului, și transformând-o într-o anexă lăsată de Formele Intangibile în acest Tot, astfel prin Tangențiabilitate se rezultă puncte comune, iar orice axiomă, caracteristică sau expresie poate deveni oricând un principiu al Funcției Logice, precum orice principiu poate deveni o axiomă, caracteristică sau expresie, întrucât toate sunt una și una toate, iar prin principiu în Coaxialism se înțelege un sens după care se călăuzește această filosofie.”

Al doilea principiu al Funcției Logice este:

„Determinarea paralelismului între principii și caracteristici, deoarece caracteristicile devin principii și principiile caracteristici, dar și în a determina cummul altor funcții în cadrul acestora, esențializându-le și devenind esența lor.”

Al treilea principiu al Funcției Logice este:

”Funcția Logică este responsabilă de determinarea dar și definirea prin ea însăși, a Adevărului Coaxiologic.”

Al patrulea principiu este:

”Relativitatea și complementaritatea Funcției Logice este definită prin Adevărul Coaxiologic.”

Al cincilea principiu al Funcției Logice este :

”Adevărul Coaxiologic, ce aparține Funcției Logice, este un Adevăr Relativ, Asemiotic, Substituant, Motivant și Complementar, iar acesta se definește în totalitatea sa prin Funcția Logică fără ca Funcția Logică să se definească în totalitatea sa prin Adevărul Coaxiologic.”

Prin urmare Funcția Logică este o Funcție care privită din prisma Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, se definește ca incluzând un Adevăr al său, respectiv Adevărul Coaxiologic care o redefineste în același timp.

*

Nemurirea este o simplă și frumoasă Iluzie care va rămâne muritorilor din această lume ce va deveni cândva pierdută de mine pentru totdeauna.

De ce încep o carte despre Logică cu Nemurirea?

Care este legătura dintre Logică și Nemurire?

Nemurirea este tocmai inversul Logicii noastre, Logică care face parte din Iluzia propriei noastre Vieți, fiind o Logică Iluzorie.

De ce?

Fiindcă Nemurirea este opusă firii logice a vieții, într-o lume unde fiecare moare, dar poate rămâne în nemurire doar față de muritori, fără să poată fi demonstrată vreodată și posibilitatea ca nemurirea să devină nemuritoare și pentru nemuritori.

De ce?

Deoarece nimeni nu poate ști în calitatea sa de muritor dacă va putea fi nemuritor într-o lume unde toți ceilalți sunt nemuritori. În acea lume nici unul dintre nemuritori nu ar ști ce este nemurirea fiindcă nu ar ști la ce să o raporteze, nefiind: Moartea. **Doar muritorii caută nemurirea fiindcă nemuritorii nu știu ce este aceasta.**

Cam așa stă și problematica Logicii actuale, care fiind o Logică a Iluziei, datorată Iluziei Vieții, nu știm dacă această Logică nemuritoare a Iluziei poate fi și o Logică nemuritoare în cealaltă parte diferită de Iluzie.

De ce este o Logică a Iluziei?

Orice Logică este neapărat Întâmplătoare în Elementul Primordial al Cunoașterii fiindcă doar Întâmplătorul poate CREA iar Creația este Creată o singură dată și nu de mai multe ori, întrucât absolut orice Creație care are un precedent într-o altă Creație este Destin!

Logica Cunoașterii face parte din Creație, ceea ce o definește ca fiind o Logică Creată și nicidecum o Logică Necreată, fiindcă absolut orice face parte din lumea noastră a Cunoașterii de exemplu ne parvine sub formă de Creație și nu lipsit de aceasta.

Astfel Logica trebuie să fie neapărat Creată de către ceva, iar acest ceva, am mai scris în alte cărți de ale mele că este Factorul Creator și Unic Întâmplător care odată cu Creația sa care s-a determinat o dată și numai o singură dată aceasta s-a desăvârșit iar odată desăvârșindu-se Creația aceasta a inclus în cadrul său și Logica Cunoașterii, atât timp cât Creația se desăvârșește în Cunoaștere ca fiind un Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Noi oamenii trăim într-o lume cu Destin, într-o lume unde Creația a fost desăvârșită înainte de a fi noi oamenii deci și Logica Creației era Creată.

Între Logica Creației și Logica în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal este o mare diferență întrucât Logica Cunoașterii este total diferită de Logica în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal, fiind o Logică cu toate caracteristicile Logicii în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal, la care mai participă și Cunoașterea în cadrul căreia aceasta se desfășoară, alături de Creație care este și ea interpusă în Cunoaștere de Unic și Întâmplare.

Astfel pentru a obține Logica Creației participă atât Logica Cuvânt al Limbajului Pur Universal cât și Cunoașterea în cadrul căreia se desfășoară Creația, dar și Unicul și Întâmplătorul.

Se poate observa că în afară de Cunoaștere care este Unicul Cuvânt al Limbajului Pur Universal în cadrul căreia se desfășoară Logica Creației toate celelalte la fel ca și Logica Cuvânt al Limbajului Pur Universal, Creația, Unicul dar și Întâmplarea intervin pe baza Analogiei

Totului despre care am mai scris, fiind aceea prin care fiecare Cuvânt al Limbajului Pur Universal se află în toate celelalte Cuvinte ale acestui Limbaj fiindcă fiecare Cuvânt al acestui limbaj devine un Tot care se substituie acestui Limbaj, dar un Tot care nu numai că se substituie acestui Limbaj dar îl și include la rândul său.

Astfel pe baza acestui principiu se regăsesc în cadrul Cunoașterii și celelalte Cuvinte Matrici cum ar fi Logica, Creația, Unicul și Întâmplarea, bineînțeles alături de întreaga infinitate de alte și alte astfel de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal, care devin astfel implicit și Elemente ale Cunoașterii precum și Cunoașterea devine Element la rândul său în cadrul dezvoltărilor determinate de aceste Cuvinte ale Limbajului Pur Universal.

Analogia Totului poate fi regăsită în dezvoltarea matriceală a Cunoașterii în „EUL” Factorului Primordial și al Factorilor Creatori și Unic Întâmplători, unde fiecare astfel de Factor Creator și Unic Întâmplător reprezintă Imaginea reflectată în Cunoaștere a unui Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Odată ce Logica este Întâmplătoare și face parte din Creație, care este și Unică înseamnă că Logica în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal este de o importanță atât de covârșitoare pentru Întâmplare, încât aceasta o determină în Creația din Cunoaștere?

Există vreo legătură între Cuvântul Logică din cadrul Limbajului Pur Universal și cu modul de dezvoltare matriceală a Cuvântului Cunoaștere din cadrul acestui Limbaj, în sensul că Logica ar interveni alături de Creație, Unic și Întâmplare pentru desemnarea Instinctului, a Adevărului Absolut și al „EULUI” Factorului Primordial împreună cu Factorii Creatori?

Logica determină Factorii Creatori care prin chintesența lor întrunesc toate elementele necesare determinării Creației dar și a Logicii Creației?

Dacă Logica se află în Creație iar Creația este un Cuvânt cu funcții atributive și disjunctive al Limbajului Pur Universal, înseamnă că alături de atributivitatea funcțională a Sfârșitului, Începutului și Originii mai posedă disjunctivitatea funcțională a Unicului și Întâmplării, disjunctivitate desemnată prin separarea funcționalității Unicului și Întâmplării pentru fiecare Cuvânt în parte, cu funcții atributive, care se transmit de la unul la altul. Aceasta fiind una dintre caracteristicile care definesc funcțiile atributive de cele disjunctive.

Faptul că Logica se află în lumea noastră a Cuvântului Cunoaștere în Creația Factorilor Creatori și Unic Întâmplători, înseamnă că aceasta se poate transmite atât Sfârșitului, primul Cuvânt -Matrice al Limbajului Pur Universal cu funcții atributive, deci transmisibile cât se poate afla și în cadrul Unicului și Întâmplării celor două Cuvinte-Matrici cu funcții disjunctive, fiindcă toate acestea participă la definirea Cuvântului-Matrice al Creației.

Este Creația astfel un functor Logic care are un argument al său care să se regăsească în Expresia Logică Creată?

Da! Argumentul acestui functor este tocmai Expresia „Creată”!

Acest fapt ne îndreptățește să credem că Creația este aceea care determină Logica, deși până acum am stabilit că Cuvântul-Matrice al Creației determină Cunoașterea iar Cunoașterea NU înseamnă și Logică în mod implicit, fiindcă Logica este un Cuvânt-Matrice diferit de Cuvântul-Matrice al Creației, care raportat la oricare alt Cuvânt-Matrice din punct de vedere al Formelor de Expresie Matriceală poate fi cu totul altceva.

Astfel Logica din cadrul Cunoașterii, care se datorează Creației este una iar Logica din cadrul unui alt Cuvânt-Matrice este cu totul altceva.

Cuvântul-Matrice al Creației nu este cel care a Creat Logica, fiindcă aceasta i-a survenit pe baza unor funcții unde a intervenit în primul rând funcția conjunctivă a Analogiei Totului, ce oglindește faptul că fiecare Cuvânt-Matrice se regăsește în toate celelalte Cuvinte-Matrici

fiindcă el este nu numai o unitate în diversitatea Cuvintelor-Matrici dar se și definește ca și cum ar fi Totul.

Astfel pentru a afla prin ce anume a fost transmisă Logica Creației, prin grupul Cuvintelor-Matrici cu funcții atributive sau disjunctive, va trebui mai înainte de toate să aflăm ce anume este Logica și de ce caracteristici trebuie să dispună pentru a fi determinată ca atare.

Cu toate acestea noi vom determina doar o Imagine a Logicii Creației care s-a desăvârșit la fel ca și Creația prin intermediul căreia ne survine doar o singură dată, restul fiind o Imagine a acestei Logici proiectată prin Destin nouă.

Chiar dacă orice imagine NU este echivalentă cu realul ci devine întoarsă, mai ales dacă aceasta se desfășoară în Oglindă, cum este de altfel și Oglinda Cunoașterii, nu înseamnă că nu i se pot determina anumite caracteristici ale acelei Imagini, chiar și întoarse cum susțin că ne parvin datorită efectului oglinzii unde literele se citesc invers dacă sunt reflectate într-o Oglindă pe care o consider similară cu Oglinda Cunoașterii, întrucât orice Oglindă reflectată într-o altă Oglindă va Crea Imaginea de Infinit, de Nesfârșit de Eternitate aflată în paralelism, deoarece doar atunci când așezăm două Oglinzi față în față vom putea vedea nedistorsionat de Oglinda Cunoașterii, Creația Infinită din aceasta, înlăturând Destinul și astfel apropiindu-ne de Adevărul a ceea ce înseamnă nedistorsionat Creația. DA!

Prin Oglinzile Paralele putem vedea cum anume arată Creația fără Destin care s-a săvârșit o singură dată și care ascunde în pânțele ei Logica, cea care va da Cunoașterii noi valențe de Oglindire a acesteia în sine însăși.

Noi oamenii vedem și percepem Logica ca fiind, citez din Dicționarul Enciclopedic Român, vol.III, Editura Politică, București 1965: ” o știință al cărei obiect este stabilirea condițiilor corectitudinii gândirii, a formelor și legilor generale ale raționării juste, conforme prin ordinea ideilor cu organizarea logică a realității obiective.” Întrebarea mea este de ce nu și a realității subiective?

Cu siguranță că situația politică din acel moment a îndreptățit să se omită acest argument.

Prin urmare Logica este percepută de către noi ca fiind o știință al cărei obiect este stabilirea condițiilor corectitudinii gândirii.

Oare pentru a stabili asemenea condiții este necesară o știință anume sau știința respectivă nu este nimic altceva decât un anumit Fenomen pe care se axează gândirea, Fenomen datorat Cunoașterii și implicit al Oglinzii acesteia care determină astfel prin Imaginea filtrată de Cunoaștere a Creației în care se află și Logica ca un Cuvânt-Matrice ale cărui reverberații se află în Creație?

Mai cu seamă înclin să cred acest aspect decât pe acela că Logica ar fi o știință.

După mine Cuvântul-Matrice Știință este cu totul altceva decât ceea ce structuralizăm noi prin Înțelesul Expresiei Știință, care definește un conținut structuralizat pe anumite caracteristici date de Cunoaștere și care poate fi valid numai în cadrul lumii cu Destin dar nu și fără Destin, întrucât Știința văzută de noi prin Iluzia Vieții include mereu Necunoscutul pe care tinde să-l acopere odată cu Destinul.

Această „acoperire” se află doar în lumile cu Destin unde Creația care s-a desăvârșit o singură dată Cunoscând astfel Totul lasă loc Destinului pentru ca acesta să se desfășoare prin Iluzia Necunoscutului, cu toate că Creația și Totul este Cunoscut etern, odată cu Unica Creație dată de Întâmplarea ce a devenit Întâmplătoare a Factorilor Creatori și Unic Întâmplători.

Astfel Știința este un Cuvânt-Matrice a cărui Imagine distorsionată de Oglinda Creației ne survine nouă astfel, prin intermediul funcțiilor conjunctive, atributive și disjunctive.

Tot astfel se Întâmplă și cu Logica care ne parvine nouă sub formă de Știință, fapt ce înseamnă că atât Cuvântul-Matrice Știință cât și cel al Logicii ne parvin pe un traseu comun, întrucât se suprapun în accepțiunea noastră.

Chiar dacă Știința ar fi înlocuită cu orice altceva dar care să reprezinte caracteristicile și relațiile acestora în corectitudinea Cunoașterii a „orice” tot știința a acel „ceva” s-ar numi și tot caracteristici de Logică în mintea noastră ar primi.

Prin urmare Imaginea dată de Oglinda Cunoașterii ne unește mai multe Cuvinte-matrici pentru a determina Înțelesul unuia sau altuia.

Acest fapt ne determină funcția conjuncturală, care se află în Cunoaștere și îi parvine acestuia prin intermediul celorlalte trei funcții: Conjunctivă, Atributivă și Disjunctivă.

Funcția conjuncturală este determinată prin capacitatea Cuvintelor-Matrici de a-și uni caracteristicile (una sau mai multe), în fața unui Conjunctor.

Unul dintre aceștia este Destinul.

De ce este Destinul Conjunctor și nu Cunoașterea de exemplu cu Oglinda ei care poate astfel să definească unirea a uneia sau mai multor caracteristici ale Cuvintelor-Matrici pe care apoi să le proiecteze în lumile sale?

Întrucât Oglinda Semantică a Infinitului, respectiv Oglinda Cunoașterii cum mai poate fi definită, nu poate avea calitatea de Conjunctor în acest caz întrucât absolut orice Cuvânt-Matrice care se reflectă în aceasta o face numai și numai prin intermediul Creației care se produce numai o singură dată iar odată cu această producere întreaga Creație este Cunoscută și nu Cunoscută parțial ca și în lumile cu Destin unde alături de Logică care în Creație are rol, cel mult de „legitate”, am pus în ghilimele acest cuvânt întrucât nu este cel mai propice pentru a determina ce vreau să spun dar nu există nici unul mai apropiat în același timp de ce anume doresc să relatez, și mai mult decât atât la acest nivel nici nu poate fi vorba de legitate întrucât nu există un Eveniment-Fenomen Primordial care va interveni abia în faza Lipsei Periodicului din Semantic sau al Asemanticului din acesta.

Când m-am referit la rolul de „legitate” al Logicii m-am gândit la caracteristicile acesteia de a stabili relații între caracteristici, fiind un fel de Oglindă a Cunoașterii dar cu caracteristici diferite față de Cunoaștere, iar calitatea de Oglindă a Logicii nu mai presupune aflarea Creației Unice în Oglinzile Paralele din lumile cu Destin, ci paralelismul dintre cele două Oglinzi ale Cunoașterii și Logicii naște Gândirea și percepțiile acesteia în lumile cu Destin!

Chiar dacă și Logica în calitatea de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal poate fi definit prin Oglinda sa care are caracteristici diferite de Oglinda Cunoașterii fiindcă Oglinda Logicii este responsabilă de caracteristici cum ar fi structuralizarea, dimensionarea, dar și relaționarea sau determinarea unor Evenimente sau Fenomene ale Cunoașterii în momentul reflectării Oglinzii Logice în Oglinda Cunoașterii, paralelism care în lumile cu Destin a determinat Gândirea.

Ce rost mai are intervenția Cuvântului-Matrice Știință de exemplu și de ce este acesta Cuvânt-Matrice?

Fiecare noțiune posibilă Cunoscută sau Necunoscută de către ființa umană este la rândul ei un Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal care dezvoltă o anumită Expresie a sa în relaționarea cu alte Cuvinte-Matrici.

Pentru Cunoaștere acest Cuvânt-Matrice este Știință dar pentru alte și alte Cuvinte-Matrici asemenea Cunoașterii, acest Cuvânt-Matrice nu mai este Știință ci are un anumit Înțeles pentru fiecare Cuvânt-Matrice în parte.

Faptul că acesta intervine în cadrul cunoașterii umane ca fiind Știință, fiind mereu sau în cele mai dese cazuri asociat Logicii, înseamnă că anumite caracteristici ale acelui Cuvânt-Matrice determinat de noi ca fiind Știință se transmit prin intermediul Logicii.

Cu toate că Logica posedă o Oglindă rog a nu se face greșeala de a se confunda Oglinda Logicii cu Oglinda Cunoașterii, și a se atribui din caracteristicile Semanticului, Asemanticului, Periodicului și Lipsei Oglinzii Logicii.

Tocmai faptul că Oglinda Logicii are caracteristici diferite ne ajută pe noi oamenii să Gândim.

Dacă până acum s-a făcut mereu o confuzie istorică în filosofie între Gândire și Cunoaștere, atribuindu-se Gândirii tocmai ramura Gnoseologică a Cunoașterii, respectiv Teoria Cunoașterii, a fost total greșit, întrucât chiar dacă între Gândire și Cunoaștere sunt anumite interdependențe NU trebuie sub nici o formă să facem greșeala milenară a omenirii de a atribui Gândirea: Cunoașterii!

Gândirea nu este Cunoaștere, ci este mai înainte de toate canalele prin care lasă Cunoașterea să curgă către inițiatorul acesteia.

Aceste canale sunt date de Oglinda Logicii care fiind paralelă cu Oglinda Cunoașterii lasă ființei umane capacitatea de a raționa.

Raționamentul omului este dat de paralelismul dintre cele două Oglinzi și anume Oglinda Cunoașterii și Oglinda Logicii.

Dacă nu ar fi acest paralelism, omul ar Cunoaște inopinat, iar cea Cunoaștere ar rămâne o Cunoaștere goală de orice conținut relațional cu alte și alte aspecte care ar putea să o întrească.

Odată ce Logica este o altă Oglindă diferită dar paralelă cu Oglinda Cunoașterii care survine prin intermediul funcțiilor atributive și implicit disjunctive în cadrul Cunoașterii, înseamnă că Logica intervine în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal în cadrul funcțiilor atributive prin intermediul Cuvântului-Matrice Sfârșit care este de fapt primul Cuvânt din cadrul funcțiilor atributive, fiind mereu „bombardat” cu funcția disjunctivă a Unicului și Întâmplării.

Astfel Logica are câte ceva din fiecare în această ipostază.

De ce Cuvântul-Matrice Sfârșit este primul din lanțul celor cinci Cuvinte-Matrici cu funcții atributive?

De ce nu un alt Cuvânt-Matrice, cum ar fi Început sau Creație, Origine sau orice altceva?

Dacă gândim chiar prin intermediul Iluziei Vieții și a Coeficientului Logic 2, observăm că fiecare Început începe cu un Sfârșit a „ceva”, fiindcă dacă acel „ceva” nu se sfârșește nu ar putea începe „altceva”, ceea ce înseamnă că în Începutul acelui „altceva” se află de fapt Sfârșitul a „ceva”, prin urmare fiecare Început Începe cu Sfârșitul precum fiecare Sfârșit începe cu Începutul.

Astfel Începutul celor cinci Cuvinte-Matrici cu funcții atributive nu va putea fi decât Sfârșitul acestui Început.

Prin urmare primul Cuvânt-Matrice va fi Sfârșitul iar al doilea Începutul, urmate de Origine, Creație și Cunoaștere.

Despre celelalte Cuvinte-Matrici am descris în amănunt într-o altă carte de-a mea cauza pentru care se înșiruie în acest mod.

Dacă Cunoașterea primește Oglinda prin intermediul Semanticului ce este un atribut al Creației de unde primește Oglinda Logica care nu are nimic în comun cu Semanticul decât în măsura paralelismului celor două Oglinzi ale Logicii și Cunoașterii?

Logica la fel ca și Cunoașterea este determinată din punct de vedere atributiv în Cunoaștere de către Creație care este Cuvântul-Matrice ce definește direct Cunoașterea.

Cu toate acestea Logica nu are nimic de-a face cu funcția atributivă Semantică a Creației ce determină Oglinda Semantică a Infinitului din Cunoaștere dar în schimb Logica are întreaga gamă atributivă pe care o are și Cunoașterea începând cu Sfârșitul, Începutul, Originea și Creația, mai are și gama disjunctivă a Unicului și Întâmplării la fel ca și Cunoașterea, se supune ca toate Cuvintele-Matrici Analogiei Totului sau funcției universale conjunctive și astfel ar trebui să fie echivalentă cu Cunoașterea sau similară acesteia dacă nu complementară în cel mai rău caz și cu toate acestea Logica nu este astfel.

Ce denotă acest lucru?

Faptul că Logica este determinată și de o altă funcție diferită de funcțiile conjunctive, atributive și disjunctive, funcție pe care am s-o denumesc: Funcția Logică.

De ce ?

Fiindcă degeaba ar fi Oglinda Semantică a Infinitului din Cunoaștere dacă nu ar fi paralelismul Oglinzilor, dacă această Oglindă nu ar avea în ce și în cine anume să se reflecte, ceea ce duce la funcția logică.

Funcția logică este caracterizată prin paralelism, și anume va deveni mereu o paralelă cu Cuvintele-Matrici prin intermediul cărora se propagă determinând întotdeauna proprietăți paralele cu proprietățile Cuvintelor-Matrici respective, iar aceste proprietăți paralele sunt date Cuvintelor-Matrici pe care le definește funcția logică, cum este Cuvântul-Matrice Logică în cazul de față.

Astfel Logica nu intervine asupra Cunoașterii doar prin intermediul funcțiilor atributive, conjunctive și disjunctive ci și prin intermediul funcției logice.

Față de funcțiile atributive care se determină de la un Cuvânt-Matrice la altul sau funcțiile disjunctive care se determină la fiecare Cuvânt-Matrice separat, funcțiile logice se determină prin intermediul altor funcții putând îngloba în cadrul lor un cumul de funcții care le înveșmântă ca într-un cocon, dar acest cocon are drept sâmbure funcția logică.

Astfel o altă proprietate a funcției logice alături de paralelism ar fi și aceea de cumul de funcții care-și găsesc întotdeauna sâmburele sau esența în funcția logică.

Prin urmare funcția logică este și funcția care alături de paralelism și cumul de funcții determină esența acestui cumul de funcții dar totodată și esența Totului.

Astfel esența constă în paralelism, și cumul de funcții care se răsfrânge asupra Cuvintelor-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal.

Funcția logică este determinată de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, care stă la baza esenței Totului, tocmai prin paralelismul pe care-l reflectă asupra acestuia, prin raportarea continuă asupra „Continuumului Infinit” care este Totul dar și Totul din spatele Totului, esență care se regăsește și în faptul de a fi și raportarea Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale la totalitatea Expresiilor Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, unde aceste Cuvinte, au fiecare în parte propria lor Expresie devenind funcтори care-și găsesc drept argument în raportarea la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Deci raportarea la Expresia Unică a Conștiinței Universale este argumentul suprem al acestor funcтори care sunt Cuvintele Limbajului Pur Universal și **NU** Expresia Unică în sine.

Acest aspect trebuie neapărat precizat întrucât Expresia Unică nu este suma acestor Expresii, ci la ce anume se raportează aceste Expresii.

De aici pornește și paralelismul care în cadrul Cunoașterii poartă numele de Logică și care stă la baza gândirii și raționamentului ființei umane.

Acest lucru ne demonstrează că nu Cuvântul-Matrice Logică este cel care are Logică, sau deține Logica pe care o Cunoaștem noi, ci Logica pe care o Cunoaștem noi este determinată de funcția logică prin intermediul acelui Cuvânt-Matrice care s-ar fi putut numi oricum altcumva nu numai Cuvântul-Matrice Logică și ar fi avut tot același efect în cadrul Cunoașterii și doar în cadrul Cunoașterii unde Evenimentul Primordial determinat de Oglinda Semantică a Infinitului a inițiat Fenomenul și prin urmare Cauza și Efectul.

Fără Fenomen și Eveniment nu putem sub nici o formă vorbi despre Cauză și Efect!

După cum am mai scris, fiecare Cuvânt-Matrice datorită funcției conjunctive determinată prin Analogia Totului are drept caracteristici toate Expresiile celorlalte Cuvinte-Matrici din cadrul infinității de Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal.

Ceea ce le face diferite unele de altele este modul cum se reflectă aceste Cuvinte-Matrici între ele, în sensul că nici un Cuvânt-Matrice nu se va reflecta sau se va regăsi conform Analogiei Totului în celelalte Cuvinte-Matrici la fel cum se regăsește un alt Cuvânt-Matrice, întrucât este de ajuns un singur Simbol propriu al lor care le diferă de celelalte și pe care-l primește o dată cu determinarea sa încât toate raportările sale la infinitatea de Cuvinte-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal să fie diferite față de toate celelalte Cuvinte-Matrici, ceea ce le conferă acestora unicitatea în cadrul diversității dar și Expresiile diferite a fiecăruia în parte, din cadrul Limbajului Pur Universal.

Funcția logică fiind determinată de la nivelul Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale înseamnă că va fi la fel ca și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale față de Cuvintele-Matrici, în sensul că nu se va afla în cadrul lor cum este funcția conjunctivă dată de „Continuumul Infinit” sau funcția Analogiei Totului, ci se va raporta la aceste Cuvinte-Matrici din „exterior”. Am pus ghilimelele de rigoare întrucât nu există în cazul de față exterior sau interior decât la modul figurativ. Funcția logică fiind și o funcție de raportare.

Astfel Cuvântul-Matrice al Logicii s-a determinat prin caracteristicile sale să treacă prin grupul Cuvintelor-Matrice atributive și disjunctive ca în cele din urmă să ajungă la Cunoaștere pentru a determina paralelismul față de Oglinda acesteia datorită funcției logice pe care o posedă, și care determina Cuvântul-Matrice Logică să fie tocmai esența tuturor Cuvintelor-Matrici prin care „trece”, începând cu Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația, în care se regăsesc mereu Unicul și Întâmplarea pe baze funcționale disjunctive pentru a ajunge în cele din urmă la Cunoaștere.

Oricât de ciudat ar părea dar Cuvântul-Matrice Logică este cel care devine ESENȚA tuturor acestor Cuvinte-Matrici.

Astfel esența este un paralelism prin care fiecare Cuvânt-Matrice (când vorbim despre Cuvinte-Matrici vorbim și despre Expresiile acestora), se raportează la sine sau caracteristicile Cuvântului-Matrice se raportează la sine devenind paralele cu caracteristicile unui alt Cuvânt-Matrice determinat de funcția logică, paralelism care determină esența ambelor Cuvinte-matrici, din ecuație.

De ce?

Fiindcă fiecare Cuvânt-Matrice se va reflecta în celălalt și ca urmare a acestei reflectări, rezultatul va fi imaginea esenței fiecărui Cuvânt-Matrice în celălalt.

Astfel Imaginea esenței Cunoașterii o vom găsi în Logică iar Imaginea esenței Logicii o vom găsi în Cunoaștere, iar dacă vom dori să știm care este esența Logicii sau a Cunoașterii nu vom avea decât să inversăm Imaginile esenței și să le atribuim de fiecare dată celui alt Cuvânt-Matrice, ceea ce va duce la o Expresie diferită.

Cu toate acestea Imaginea nu va fi niciodată reală cu lucrul în sine, va fi mereu o Expresie virtuală dacă nu chiar total ireală, fără să mai punem la socoteală că noi oamenii și așa suntem limitați în gândire de Iluzia Vieții și de Coeficientul Logic 2.

Cu toate acestea putem să ne facem o impresie a ceea ce ar putea însemna esența Logicii sau a Cunoașterii cu ajutorul inversiunii.

Paralelismul funcției logice determină la rândul lui o Oglindă pentru fiecare Cuvânt-Matrice în parte ca și în cazul Cunoașterii?

Nu! Și doresc să NU se facă niciodată această greșală.

În cazul Cunoașterii paralelismul constă în Oglindă fiindcă Cunoașterea în sine este determinată prin și în Oglinda Semantică a Infinitului, pe când alte Cuvinte-Matrici chiar și din grupul atributiv sau disjunctiv nu vor necesita un paralelism în Oglindă ci în cu totul și totul alte moduri.

De exemplu dacă luăm Cuvântul-Matrice Sfârșit, în acest Cuvânt-Matrice , Cuvântul-Matrice Logică se va afla în paralelism, respectiv în esența acestuia ca fiind Începutul său, fiindcă numai Începutul poate fi paralel cu Sfârșitul, fapt ce va determina cu adevărat apariția Cuvântului-Matrice cu Simbol de Început în această schemă a grupului atributiv.

Pentru Cuvântul-Matrice Început, paralelismul va consta în Sfârșit, și odată cu acesta va interveni cel de-al treilea Cuvânt-Matrice: Originea, al cărui paralelism constă atât în Început cât și în Sfârșit ce va determina cel de-al patrulea Cuvânt-Matrice: Creația, al cărui paralelism constă în Început, Sfârșit și Origine, ca în cele din urmă să ajungem la Cunoaștere unde paralelismul Cunoașterii constă în Început, Sfârșit, Origine și Creație, iar toate acestea vor fi atribuite Logicii, fiindcă, Cunoașterea va fi definită prin Oglinda Semantică a Infinitului despre care am mai scris de atâtea ori.

Astfel Logica va avea drept definire cele patru Cuvinte-Matrici sau mai corect spus cele patru Expresii ale acestor Cuvinte-Matrici, în care de fapt constă esența Cunoașterii.

De ce?

Datorită paralelismului de care vorbeam adineaori, și anume Imaginea Logicii este de fapt esența Cunoașterii și invers Imaginea Cunoașterii este de fapt esența Logicii.

Astfel esența Logicii va consta în Oglinda Semantică a Infinitului!

Între Cuvântul-Matrice Logică, Funcția Logică și Logica din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii este o mare diferență.

Astfel caracteristicile principale ale Funcției Logice sunt: Paralelismul și cumulul funcțional, care definește funcția logică ca fiind aceea ce determină esența Cuvintelor-Matrice sau al Expresiilor unde aceasta este prezentă.

Am vorbit despre importanța paralelismului dar și al cumulului de funcții, pe care le consider ca fiind cele mai valoroase caracteristici a unei funcții, fiindcă pe bazele paralelismului și al cumulului de funcții se pot determina principiile de bază ale Funcției Logice ce devin implicit principiile de bază ale Logicii Coaxiologice.

Logica Coaxiologică este o nouă Logică care îmbină Logica Clasică (aristotelică), Logica Matematică, a functorilor logici, Logica Dialectică, respectiv dialecticile noțiunii, judecății și raționamentului, Elementul Comun din filosofia mea stă la baza Silogismului, Logica Constructivistă unde Infinitul este la fel ca și la mine în curs de construire eternă, care se poate afla în „Continuumul Infinit”, Logica Relațiilor și Logica Modală.

Toate aceste tipuri de Logică sunt îmbinate în cadrul Logicii Coaxiologice și alături de acestea mai sunt incluse și alte posibilități ale Logicii Coaxiologice care le **depășește** dar le și **unește** în același timp pe acestea.

Până când vom ajunge la o desfășurare mai detaliată a acestor tipuri de Logici raportate la Logica Coaxiologică și incluse în cele din urmă în aceasta, va trebui mai înainte de toate să definim Logica Coaxiologică.

Pentru a-i da o definiție va trebui înainte de aceasta să știm pe ce principii se axează Logica Coaxiologică și doar astfel vom putea să o definim.

Din nou, pentru a putea defini principiile Logicii Coaxiologice va trebui mai întâi să stabilim statutul caracteriologic al acestei Logici care este axată pe Funcția Logică cea care stă la baza întregii Logici Coaxiologice, și anume, Paralelismul și Cumulul Funcțional.

Astfel Principiile Logicii Coaxiologice sunt și Principiile Funcției Logice.

Din nou atenție, repet, Funcția Logică nu este Cuvântul-Matrice Logică și nici Logica din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Prin Paralelismul care pornește de la raportarea Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale în Limbajul Pur Universal și invers, a Limbajului în Expresia Unică, înseamnă că acest Paralelism este responsabil de definirea Limbajului Pur Universal față de Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și al acesteia la rândul său de definirea față de Limbajul Pur Universal.

Am mai scris că Limbajul Pur Universal cu Expresiile și Cuvintele sale cu număr infinit este determinat „Continuu” de către „Continuumul Infinit” și astfel Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu se raportează numai și numai la Limbajul Pur Universal dar și la „Continuumul Infinit” prin Funcția Logică.

Astfel unul din primele principii ale Funcției Logice ar fi acela de raportare, datorat tocmai caracteristicii de Paralelism al acestei funcții, cât și pe calitatea de cumul al altor funcții în cadrul acestei Funcții care determină esența a Tot și a Toate.

Raportarea și Paralelismul în același timp sunt precursorale Adevărului Absolut dar și al unui nou tip de Adevăr și anume Adevărul Coaxiologic determinat în mod direct numai și numai de către Funcția Logică, fiindcă prin raportare se poate determina veridicitatea unuia sau altuia care participă în cadrul relației respective.

Această veridicitate este aceea care determină Adevărul Absolut numai și numai în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, urmate de Adevărurile Anotional, Noțional sau alte și alte Adevăruri Relative din cadrul Iluziei Vieții dar rog iarăși mare atenție, toate acestea se petrec numai și numai în lumile Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Paralelismul Funcției Logice este cel care va determina echivalentul Adevărului la fiecare Cuvânt-Matrice în parte echivalent care nu va fi un Adevăr Absolut al acelui Cuvânt-Matrice și nici un Adevăr din perspectiva acelui Cuvânt, ci numai și numai din perspectiva Cunoașterii, astfel Adevărul Coaxiologic poate fi denumit Adevăr numai din perspectiva Cunoașterii dar NU și din perspectiva altor Cuvinte-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal, unde Adevărul Coaxiologic poate să poarte cu totul și cu totul alte denumiri dar și să primescă Simboluri diferite de la caz la caz.

Cu toate acestea la baza oricărui Adevăr stă raportarea și astfel Adevărul Coaxiologic este un Adevăr nu numai Relativ întrucât este în funcție de raportare dar pe deasupra mai este un Adevăr Asemiotic, pentru că este în funcție de fiecare Cuvânt-Matrice în parte, depinzând de la caz la caz dacă Simbolul lui va arăta într-un fel sau în alt fel, dar oricum nemaifiind sinonim cu Adevărul doar dacă ar fi privit prin intermediul Cunoașterii acesta ar fi un Adevăr.

Referitor la Asemiotică am dezbătut subiectul pe larg în Antichrist, Ființă și Iubire.

Tot Paralelismul Funcției Logice va determina și o altă calitate a Adevărului Coaxiologic și anume aceea de a fi negat mereu de către „Continuumul Infinit” și de a se substitui mereu propriului său sine prin Adevărul din spatele Adevărului la fel ca și Totul din spatele Totului, astfel fiind un Adevăr Substituant.

Alături de calitatea substituantă a Adevărului Coaxiologic mai intervine și calitatea Motivantă aceea de a fi mereu o motivație pentru un alt Adevăr pe care în cele din urmă îl poate relativiza sau nu, doar calitatea Motivantă a Adevărului Coaxiologic este aceea care autodetermină două sau mai multe poluri opuse sau analoge.

Calitatea Complementară este datorată caracteristicii de cumul funcțional al Funcției Logice, prin care această Funcție devine etern esența Totului, iar această esență va fi complementară elementelor a căror esență este.

Astfel Adevărul Coaxiologic, este un Adevăr Relativ, Asemiotic, Substituant, Motivant și Complementar.

II.2.2. CAPITOLUL II FORMELE INTANGIBILE

Referitor la paralelism s-a observat unde poate duce și ce anume noi posibilități poate dezvolta în privința a ceea ce definește Logica Coaxiologică, care devine tocmai datorită paralelismului o Logică a Adevărului Coaxiologic, Adevăr care-i dă acestei Logici, respectiv Funcției Logice anumite principii ale sale după care se ghidează întreaga Funcție Logică.

Chiar și din punct de vedere al numelui, Cuvântul „funcție” implică un „ceva” care se definește pe sine ca determinând un alt „ceva”.

Astfel din punct de vedere al Cunoașterii funcția este „ceva” care face „ceva” deci îndeplinește o anumită sarcină.

A îndeplini o sarcină este echivalent cu a Crea?

Oricât de ciudat ar părea dar din punct de vedere al Cunoașterii absolut orice care îndeplinește „ceva” Creează. Acest fapt înseamnă că și Funcția Logică Creează?

Din cele scrise de mine până acum Creația apare doar în calitate de Cuvânt-Matrice care aparține în viziunea noastră grupului celor cinci și anume Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația care la rândul ei determină Cunoașterea.

Tocmai acest lucru, face ca Creația să apară ca un apanaj al Funcției Logice deci al Logicii Coaxiologice în denumirea sa, ceea ce este fals întrucât se datorează modului prin care privim această Funcție Logică și anume prin intermediul Cunoașterii care este determinată de Creație.

Astfel nu este câtuși de puțin adevărat că o funcție „creează”.

Cred că cel mai indicat termen ar fi acela că o funcție definește.

Dar oare prin definire nu creează?

Este posibil dar numai dacă în ecuație intervine Cunoașterea.

Originea paralelismului se află în Funcția Asimptotică a „Continuumului Infinit” unde cele două drepte tind la infinit una către cealaltă dar fără să se poată uni vreodată.

Poate cea mai mare întrebare din întreg Coaxialismul este ce ar fi fost dacă NU ar fi existat Funcția Asimptotică sau dacă Funcția Asimptotică este cu adevărat asimptotică?

Personal NU cred în Funcția Asimptotică așa cum ne este ea relevată nouă, fiind adeptul faptului că cele două drepte devin tangente la infinit.

Cu ce ar fi trebuit Funcția Asimptotică înlocuită și cum ar fi arătat modelul de dezvoltare al Limbajului Pur Universal dar al Conștiinței Pure Universale și al „Continuumului Infinit”?

Ar mai fi fost paralelismul, cel care stă la baza Logicii Coaxiologice, respectiv la baza Funcției Logice ale cărei caracteristici constau tocmai în a determina paralelismul?

Fiindcă Funcția Logică se definește mai înainte de toate prin caracteristicile sale iar cea mai importantă caracteristică a sa este tocmai aceea de a determina paralelismul.

Cum ar fi fost lumile Cunoașterii fără paralelism?

De mai multe ori până acum am subliniat faptul că cele două linii din Funcția Asimptotică ar fi fost cinci dacă Coeficientul Logic pe baza căruia ar fi raționate ar fi fost cinci sau ar fi fost un infinit de drepte care tind unele față de celelalte, dacă Coeficientul Logic cu care este raționată Funcția Asimptotică ar fi fost infinit.

Acest lucru ne determină să realizăm următorul raționament și anume: Funcția Asimptotică apare doar în funcție de Coeficientul Logic, iar dacă acesta este infinit, și numărul dreptelor care tind unele către altele este infinit, ceea ce înseamnă că toate dreptele care tind către un centru unde ar urma să devină tangente deci să se unească pot fi reprezentate prin puncte, iar punctele sunt dispuse în jurul aceluși centru unde dreptele care devin tangente cu punctele de data aceasta tind către centru.

Infinitatea acelor puncte determină un cerc iar centrul cercului determină centrul către care tind dreptele pentru a deveni tangente între ele fără a putea-o face datorită Funcției Asimptotice.

Astfel la un raționament infinit, Funcția Asimptotică devine reprezentată de un cerc care are un centru în interiorul său.

Faptul că dreptele tind către acel centru dar fiind o infinitatea de drepte, care fiecare este un punct al circumferinței cercului, înseamnă că fiecare astfel de dreaptă este tangentă cu cealaltă prin circumferința cercului, iar cercul devine la rândul său punctul de legătură unde și cele două drepte din cazul Coeficientului Logic 2 se vor uni.

Astfel Funcția Asimptotică NU este reală decât în Iluzia Vieții noastre iar paralelismul este dat tocmai de paralelisme infinite ale dreptelor care se unesc prin circumferința cercului infinit.

Adevărata Funcție Asimptotică este aceasta, dar la nivel particular poate fi determinată prin intermediul Coeficientului Logic 2 și ca două drepte care tind unele către altele fără să se poată uni vreodată, deoarece pentru a realiza unirea este nevoie de infinitate.

Acest lucru înseamnă că dacă liniile care tind unele către altele au un număr infinit și ele devin punct al circumferinței cercului, întrucât tind către un centru comun, iar cercul este definit ca o infinitate de puncte în jurul unui centru, înseamnă că „Continuumul Infinit” nu mai este „Continuu”?

Dacă cele două drepte se unesc în Funcția Asimptotică oare și această funcție mai este Funcție Asimptotică?

Oricât de greu ar părea răspunsul meu pentru unii sau interesant pentru alții, doresc să subliniez că „Continuumul Infinit” rămâne același „Continuu” chiar și dacă dreptele se unesc la infinit, devenind tangente prin circumferința cercului, iar Funcția Asimptotică, rămâne aceea Funcție Asimptotică întrucât este mereu flancată în domeniul determinărilor sale de Reperul Negației, care este de fapt Cercul cu infinitatea de linii care devin tangente unele față de altele.

Astfel Funcția Asimptotică devine Diversitatea iar Cercul unde Infinitul determină tangența liniilor care tind unele către altele este Unicitatea, ca în cele din urmă Funcția Asimptotică (Diversitatea), anulată de Reperul Negației (Unicitatea), determină Structuralizarea tocmai prin anularea Diversității de către Unicitatea, ceea ce conferă acestei anulări statutul structural de a

Nu fi Diversitate fiindcă e Unitate astfel Structura primește Sistemul său în care aceasta se integrează.

Toate acestea determină Nedefinirea pentru ca iarăși să se ajungă la Funcția Asimptotică, care va fi din nou anulată etern de către Reperul Negației, fiindcă Infinitul este mereu un Tot iar acest Tot devine prima treaptă din Finit!

Cei care sunt adepții totali ai Funcției Asimptotice greșesc când susțin că două drepte nu se unesc deci nu sunt tangente, fiindcă acestea sunt tangente la infinit, dar ele nu sunt tangente doar dacă le raționăm prin prisma unui Coeficient Logic mai mic decât Infinit.

Odată ce sunt tangente este clar că Funcția Asimptotică Nu poate exista decât ca o particularitate a unui anumit Coeficient Logic, particularitate, care se regăsește și în matematicile lumii noastre, care greșesc profund când consideră anumite teoreme sau axiome ca fiind adevărate, întrucât acestea ar trebui interpretate conjunctural, în funcție de Coeficientul Logic pe baza căruia sunt raționalizate și astfel s-ar naște o nouă disciplină, și anume : Matematica Coaxiologică Conjuncturală.

Astfel dacă primul principiu al Funcției Logice constă în a determina paralelismul prin caracteristicile sale dar și cumulum altor funcții pe care le esențializează devenind implicit esența acestora, înseamnă că Funcția Logică este determinată de caracteristicile „Continuumului Infinit” respectiv Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire.

Aceste caracteristici sunt cele care îi determină primul principiu după care se va ghida Funcția Logică și anume paralelismul și cumulum de funcții, pe care la va esențializa, devenind mereu și etern esența acestora.

Cum anume cumulum de funcții?

Funcția Logică are capacitatea de a subordona toate celelalte funcții care se dezvoltă în cadrul Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal și odată cu această subordonare, Funcția Logică devine esența fiecărei astfel de funcții în parte și nu esența comună a lor.

Acest lucru înseamnă că Funcția Logică se definește ca esență a unei anumite funcții în calitate pe care o are funcția respectivă față de Funcția Logică, deci în funcție de funcția respectivă și bineînțeles și în funcție de Funcția Logică.

Astfel raportul între Funcția Logică și Funcția Atributivă va fi altul decât raportul dintre Funcția Logică și Funcția Disjunctivă ceea ce va determina două esențe diferite, prin urmare esența Funcției Atributive va fi diferită de esența Funcției Disjunctive.

Paralelismul se determină datorită faptului că caracteristicile devin principii iar principiile devin caracteristici.

Astfel Funcția Asimptotică devine automat din caracteristică a „Continuumului Infinit”, principiu al „Continuumului Infinit”, la fel ca și Negarea Negației, Structuralizare și Nedefinire.

Toate aceste Principii-Caracteristici, sunt legate una de alta tocmai prin rezultatul final al lor care este „Continuumul Infinit” și nici una nu ar putea fi fără cealaltă, fiindcă lipsa unei singure astfel de caracteristici ar duce implicit la anularea totală a celorlalte.

Suma acestor caracteristici constă în „Continuumul Infinit” care devine și Principiul acestora, precum fiecare caracteristică în parte este și un principiu în parte ceea ce înseamnă că suma acestor principii constă într-un singur Principiu-Caracteristică care este „Continuumul Infinit”.

Acest lucru ne îndreptățește să credem că alături de Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire ar mai putea fi și alte posibile Principii-Caracteristici care printr-o relaționare cum este aceea din cadrul celor patru mai sus amintite să dea și alte Principii-Caracteristici cum este „Continuumul Infinit” dar despre care noi nu știm absolut nimic.

Așa și este, alături de „Continuumul Infinit” mai sunt și alte grupări care determină astfel de Caracteristici-Principii unde fiecare în parte este o Caracteristică-Principiu, fapt ce ne determină să admitem existența altor forme nu numai de „Continuu Infinit” dar și de reprezentări care stau la baza Totului dar care nouă ne sunt total inaccesibile, nefiind reliefate în cadrul Cunoașterii și nici în cadrul Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, întrucât aceste grupări nu vor mai determina Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal care au ca rădăcină Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea dar alte și alte forme diferite de tot ceea ce am descris până acum în cadrul Coaxiologiei, denumite de mine acum ca fiind **Forme Intangibile**.

Astfel în cadrul acestor **Forme Intangibile** intervin alte și alte Caracteristici-Principii diferite de cele patru care stau la baza „Continuumului Infinit” și care sunt precursorile Funcției Logice, dar rog din nou mare atenție, NU și Carateristicile-Principii ale Funcției Logice.

De ce nu sunt implicit și caracteristicile-principii ale acestei Funcții Logice?

Răspunsul constă în faptul că la definirea Funcției Logice intervine „Continuumul Infinit” în calitate de parte care se raportează la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, raportare care denotă un paralelism față de aceasta.

Acest lucru înseamnă că în ecuație nu se iau caracteristicile-Principii ale „Continuumului Infinit” ci doar „Continuumul Infinit” în calitate de Întreg.

În schimb paralelismul determinat atunci față de Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este cel care „declanșează” determinarea Funcției Logice.

Astfel prin paralelism, Funcția Logică primește o caracteristică care devine implicit și principiu al acesteia, întrucât orice caracteristică devine paralelă unui anumit principiu, întrucât caracteristica se substituie principiului pe care-l definește tocmai prin paralelism.

De ce paralelă unui anumit principiu și nu perpendiculară sau orizontală de exemplu?

Răspunsul constă în faptul că principiul definește o caracteristică pe când caracteristica definește un principiu iar acolo unde va fi o caracteristică va fi mereu un principiu.

Diferența dintre caracteristică și principiu constă numai și numai în raportarea la Totul reprezentat de suma caracteristicilor, care devine un principiu ce va fi la rândul lui o anumită caracteristică.

Când afirm despre Principiile Coaxiologiei că sunt cutare și cutare, implicit mă axează în principal pe caracteristicile Coaxiologiei care devin astfel implicit principii ale sale.

Niciodată nu vom putea determina structuri care sunt caracteristicile, fără sisteme care sunt principiile.

Astfel relația caracteristică-principiu este echivalentă cu relația structură-sistem, iar de aici intervine paralelismul ca atare, în sensul că structura va defini etern sistemul pe când sistemul va defini la rândul lui etern structura.

Revenind la „Continuumul Infinit” și la cele patru caracteristici de bază ale sale observăm că acestea sunt parte structurală a „Continuumului Infinit” care este partea sistemică a acestor caracteristici, ceea ce ne îndreptățește să accedem la faptul că orice caracteristică determină un paralelism cu propriul său sistem care este principiul căruia i se subordonează ce va deveni la rândul lui o caracteristică față de un alt principiu.

Această „trecere” de la caracteristică la principiu și de la principiu la caracteristică, determină o interrelaționare între cele două sub aspectul de sistem-structură și structuralizare-sistematizare, ceea ce dovedește paralelismul care determină Funcția Logică, prin primul principiu-caracteristică a acesteia care este paralelismul.

Acest paralelism este responsabil de cumulum funcțional posterior acestuia, fapt care va propulsa Funcția Logică ca fiind un etern „sâmbure” al funcțiilor care se vor dezvolta pe „parcurs” între Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal, iar această calitate de „sâmbure” va fi aceea prin care Funcția Logică va fi mereu esența acestor funcții.

Ce anume a determinat caracteristicile care grupate vor deveni principii ce se vor defini la rândul lor drept caracteristici ale altor principii?

De ce a fost necesară Funcția Asimptotică și ceea ce ar fi fost fără ea am scris adineaori, dar ce anume a determinat-o ca Funcție Asimptotică și să apară doar astfel în reprezentarea noastră și nu altfel voi demonstra acum.

Adineaori am definit Formele Intangibile, care sunt principii ale căror caracteristici sunt diferite de cele ale „Continuumului Infinit”, dar care sunt și se află undeva acolo determinând noi și noi structuralizări și sistematizări despre care noi nu Cunoaștem nimic fiindu-ne imposibil de a ajunge chiar și cu mintea la un asemenea palier, întrucât este structuralizat sistemic total diferit de „Continuumul Infinit” și cele patru caracteristici ale sale.

Ce înseamnă acest lucru?

În primul rând că acolo nu mai intervine sub nici o formă posibilă sau imposibilă Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea, fapt care duce chiar la lipsa structuralizării deci implicit și a sistematizărilor anumitor principii.

Cu toate acestea chiar prin lipsa lor, respectiv a sistemului și a structurii se pot defini noi sisteme și structuri, fiindcă dacă vă amintiți de Lipsa din Semantic și Asemantic care favorizează Periodicul, tocmai această Lipsă este cea care pune în valoare acea devenire.

Astfel și în acest caz chiar dacă suntem infinit mai departe de acel loc, și intervine un alt fel de Lipsă, chiar această Lipsă prin definirea ei poate determina un sistem și o structură a Lipsei în sine, care ne duce la alte și alte posibile structuralizări de tipul caracteristici-principii, dincolo de Funcția Asimptotică, fapt care ne îndreptățește să credem că tocmai acestea determină în mod fără echivoc chiar și Funcția Asimptotică, ceea ce iarăși înseamnă că Funcția Asimptotică în realitate nu este Asimptotică deloc, fiindcă cele două drepte devin tangente nu numai la nivel de infinit în cadrul circumferinței aceluiași cerc, dar mai presus decât atât ele devin tangente la nivelul Formelor Intangibile, fiindcă acestea determină de fapt Funcția Asimptotică, iar orice are un determinant devine un determinat chiar dacă la nivel infinit, și orice devine determinat se regăsește în propriul său determinant, ceea ce-i conferă incluziunea în cadrul determinantului, și astfel Funcția Asimptotică nu este în realitate chiar atât de asimptotică precum pare, ci mai degrabă folosește asimptotismul ca o caracteristică a sa și nicidecum ca o esență a sa interioară, repet, chiar dacă toate acestea se produc raportate în și prin infinit.

Astfel „Continuumul Infinit” devine la rândul lui un determinat care are drept determinant, Formele Intangibile, unde alături de caracteristicile-principii, Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire mai sunt și alte grupări de astfel de caracteristici, iar Logica Coaxiologică, deci Funcția Logică în particular va trebui să țină cont de acestea în dezvoltările sale ulterioare.

Astfel Funcția Asimptotică are asimptotismul doar în calitate de caracteristică particulară și numai prin relevarea acesteia la „Continuumul Infinit” fiindcă Funcția Asimptotică de fapt nu este câtuși de puțin asimptotică ci are cu totul și cu totul alte și alte determinări pe care Logica Coaxiologică va trebui neapărat să le ia în seamă.

Din punct de vedere al Formelor Intangibile Funcția Asimptotică va avea alte caracteristici-principii poate fiind chiar asemeni „Continuumului Infinit” care are în structuralizarea sa un

număr de caracteristici de bază cum sunt cele patru din cadrul „Continuului Infinit” și unde una dintre acestea este chiar Funcția Asimptotică?

Cred cu tărie în acest lucru.

Prin urmare „Continuumul Infinit” include în cadrul său alte și alte principii în cadrul fiecăror caracteristici ale sale.

Funcția Asimptotică devine asimptotică doar raportată la „Continuumul Infinit” precum Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea sunt reliefate astfel doar raportate la „Continuumul Infinit” și nicidecum la quintesența lor, la ceea ce înseamnă ele însele raportate la alte și alte repere care sunt în acest caz Formele Intangibile.

„Continuumul Infinit” devine unul din infinitatea pierdută în cadrul Formelor Intangibile?

Astfel el NU ar mai fi „Continuum Infinit” ci ar fi mereu una dintre aceste Forme Intangibile, rămânând finit?

Oricât de ciudat ar părea răspunsul acesta constă în faptul că toate aceste Forme Intangibile nu pot fi numite ca fiind infinite sau fiind într-un număr infinit, tocmai pentru că ele nu sunt definite nici prin infinitatea lor și nici prin numărul lor pentru a putea afla dacă sunt într-un număr finit sau infinit sau dacă acestea sunt infinite.

Aceste Forme Intangibile definesc absolut orice altceva decât „Continuumul Infinit” care prin sintagma „Continuu” definește tocmai Finitul ce tinde etern către Infinit.

Formele Intangibile sunt forme ale căror posibile sensuri constau tocmai în nonsensul lor fiindcă ele nu posedă nici Simbol și cu atât mai puțin Înțeles, ceea ce le propulsează în afara oricăror sistematizări proprii ale oricărei Logici cunoscute.

Formele Intangibile nu pot fi definite nici ca fiind structuri sau principii ce încorporează structuri fiindcă ele sunt Lipsa acestora, precum nu pot fi definite nici ca fiind caracteristici-principii în sensul cunoscut de noi, fiindcă ele nu se definesc prin nici un sens întrucât sunt exterioare „Continuumului Infinit”, iar chiar dacă sunt exterioare acest lucru nu înseamnă cătuși de puțin că ar fi în afara acestui „Continuum Infinit” și al ariei acoperite de „Continuumul Infinit” tocmai fiindcă acestea nu au nimic de a face cu „Continuumul Infinit”.

Este la fel ca și cum ai spune că: ”Reactor și Blană.” Care este legătura în expresia Blană Reactor”?

Cu siguranță nici una, doar în măsura în care un anumit animal cu blană ar zbura într-un avion cu reacție, ceea ce înseamnă că pentru a face o legătură ar mai interveni și alte Cuvinte.

În acest caz nici măcar aceste Cuvinte nu mai pot interveni ceea ce înseamnă că între „Continuumul Infinit” și Formele Intangibile nu se pot stabili legături între Expresiile acestora.

Prin urmare „Continuumul Infinit” este total rupt de Formele Intangibile iar între acestea și „Continuumul Infinit” nu pot exista relații din punctul de vedere al caracteristicilor și principiilor acestora fiindcă sunt atât de diferite ca posibil Simbol sau Înțeles încât nu au nici o tangentă unele cu altele.

În consecință „Continuumul Infinit” cu Limbajul Pur Universal și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu au nici o relaționare cu Formele Intangibile decât aceea de determinare indirectă.

Prin relaționarea de determinare indirectă se înțelege faptul că în pofida inexistenței unor relații de ordinul caracteristicilor sau principiilor comune ele se stabilesc doar prin determinarea altor caracteristici și principii străine de determinant, cum este cazul Funcției Asimptotice, care pentru Forma Intangibilă care o posedă și o determină această Funcție Asimptotică pentru noi are un cu totul alt Simbol, Înțeles, Sens dar și Caracteristică și Principiu față de ceea ce înseamnă pentru noi Funcția Asimptotică.

Aceasta este și Inversiunea Formei Intangibile, pe baza căreia se definește Funcția Asimptotică și asimptotismul în general care generează Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea, din cadrul sistemic al „Continuumului Infinit”.

Cum Formele Intangibile sunt grupări diferite de Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire, înseamnă că și rezultatul funcțional al lor va fi diferit, astfel dacă cele patru definesc „Continuumul Infinit”, Formele Intangibile vor defini cu totul alte și alte posibile „reprezentări”, decât „Continuumul Infinit”.

Am pus în ghilimele întrucât tot ceea ce face parte din Tot este o reprezentare și poate fi determinată începând cu „Continuumul Infinit”, pe când ceea ce nu mai face parte din Tot nu mai poate fi numită reprezentare, deci termenul pus în ghilimele adineaori este figurativ.

Ce sunt în acest caz Formele Intangibile?

Dacă nu fac parte din Tot dar nu sunt nici reprezentări în înțelesul avut de noi referitor la ce poate însemna o reprezentare, respectiv un reper care face parte din Tot și numai din Tot, niciodată din afara Totului fiindcă atunci nu mai este reprezentare, atunci ce anume sunt Formele Intangibile?

Să fie acestea localizate în Spatele Totului, despre care am vorbit atât de des în cărțile mele de până acum?

Nu pot fi localizate nici în spatele Totului, fiindcă și în acest Spate al Totului se află „Continuumul Infinit”, care se definește implicit și prin Spatele Totului, Spate al Totului prin intermediul căruia „Continuumul Infinit” rămâne etern „Continuu”, fiindcă acest Spate al Totului este inversul care definește contradicția de continuitate a „Continuumului Infinit”, acest Spate al Totului este ori Finitul din Infinit, ori Infinitul din Finit, ori Nesfârșirea din Infinit, ori partea Terminată a Nesfârșirii din Infinit, astfel Totul are mereu un Spate al său.

În consecință Formele Intangibile sunt grupări de alte determinări (diferite) de Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire dar care nu fac parte din Totul din Spatele Totului și nici din Tot, nefiind repere și nici Forme în sinele lor, fiind definite de către mine ca Forme fiindcă în cadrul limbajului meu de ființă terestră nu găsesc un alt cuvânt mai potrivit pentru aceste pseudoforme sau nici măcar atât.

Atunci cum pot fi grupări? Întrebarea care survine și se referă la grupări se complică fiindcă o grupare implică o mulțime de „ceva”.

Abia aici vedem că totuși acestea, cu toate că nu pot fi repere, sunt mulțimi a „ceva”, dar acel „ceva” este totalmente nedefinit de noi fiindcă se află în afara asimptotismului Funcției Asimptotice și Reperului Negației, Structuralizării și Nedefinirii, iar acest afară este unicul indiciu care ne poate lega de Formele Intangibile, indiciu care pe de altă parte nici nu poate să ne liniștească că întotdeauna ce este afară față de înăuntru este acel „ceva”, întrucât cuvântul afară în acest caz are cu totul alt înțeles, nefiind nici măcar Totul din Spatele Totului și nici o altă posibilă reprezentare a acestor Toturi ci se definește ca nefiind nici Tot și nici Totul din Spatele Totului dar care este acolo cu toate că nu face parte din acestea, nelezând sub nici o formă Totul întrucât pentru acesta nu există ca reper.

Cu toate acestea atunci Formele Intangibile nu sunt un alt fel de Tot bazat pe cu totul și cu totul alte precepte care implică alte și alte considerente care pot fi obiectul re-considerării implicit al Analogiei Totului despre care am mai tot scris.

Răspunsul meu este Nu, fiindcă cum am mai subliniat anterior aceste Forme Intangibile nu au nimic de a face cu noțiunea de Reper sau de orice altceva care ar face parte în vreun fel sau altul din „Continuumul Infinit” ceea ce implică o detașare totală față de Tot cu toate că noi în raționamentul nostru nu vom putea admite „ceva” care să nu facă parte din Tot și nici din Totul

din Spatele Totului, fapt care este opus raționamentului și judecății, dar care trebuie acceptat ca atare întrucât Adevărul uzitat de judecata noastră nu numai că nu este Adevărul Absolut al Cunoașterii dar această judecată este atât de des umbrită de tot felul de precepte sau considerente, logici nocive care determină adevăruri false despre noi înșine.

Unul dintre aceste adevăruri false este și acela al faptului că avem Iluzia Vieții că am Cunoaște Adevărul, deși o rază de lumină există chiar și la nivel de Iluzie al Vieții unde Adevărul este Relativ, deci implicit intervine relativitatea adevărului, fiind conjunctural în funcție de propriul nostru Coeficient Logic 2 unde intervine Binele și Răul adevăratul și falsul, etc, care determină relativitatea adevărului supus Iluziei Vieții.

Chiar și noțiunea de relativitate în pofida faptului că nu este cunoscută în sinele ei în mod intrinsec, sugerează ceva, și anume faptul că noi oamenii în pofida faptului că trăim o viață falsă suntem parțial conștienți de falsitatea acestei vieți prin noțiunea de relativitate pe care o putem asocia Adevărului, Noțiune care ne determină să judecăm nu numai după noțiunile pe care le posedă reperele, dar și în funcție de noțiunile pe care le poate poseda și alte posibile sau chiar imposibile repere care s-ar situa, din punct de vedere Logic dar și Analogic, în cadrul relativității dintre adevărat și fals.

Astfel adevărul uman este un adevăr relativ care este determinat ca fiind un „Continuum” dintre bine și rău, adevărat și fals.

Toate acestea ne îndreptățesc să acceptăm relativizarea și în cadrul exemplului de față asupra Formelor Intangibile ca nefiind Repere ale „Continuumului Infinit” iar tot ceea ce nu este Reper nu este nimic și totuși este „ceva”.

Prin urmare relativizarea acelu „ceva” ne implică un „ceva” relativ în funcție de „Continuumul Infinit” sau un „ceva” definit prin Formele Intangibile ca nefiind relativ față de „Continuumul Infinit” dar în acest caz fiind alte Forme?

Dacă folosim termenul de Forme el include automat Reperul și se anulează de la sine.

Ce anume poate fi sau nu poate fi relativ față de „Continuumul Infinit” care este o sursă continuă a Contradicției determinată începând cu asimptotismul Funcției Asimptotice, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire?

Toate acestea au mai fost determinate și înainte de către acel „ceva” care poate fi sau nu relativ față de „Continuumul Infinit”, relativ din punctul nostru al oamenilor sau din punctul său intrinsec de vedere al acelu „ceva” definit de mine ca fiind Forme Intangibile?Da!

Fiindcă toate acestea sunt relative atât din punctul nostru al oamenilor veleitari ai Adevărului Relativ cât și din punctul de vedere al Formelor Intangibile care sunt relativizate tocmai de către realitatea „Continuumului Infinit” care este sursa Contradicției iar nimeni nu poate nega relativizarea Contradicției.

Orice Contradicție este Relativă precum orice Relativizare determină Contradicția.

Nu putem vorbi despre Contradicție fără a aminti Relativizarea, fiindcă nici o Contradicție nu este compusă dintr-un element care să fie total și de sine stătător acceptat ca sine în cadrul ecuației respective, ci include mereu două sau mai multe elemente între care intervin relativizări inerente datorate tocmai Contradicției dintre ele bazată pe diferențierea lor.

Astfel Contradicția va fi mereu relativă datorită diferenței care constă între elementele ce o definesc sau o compun.

În cazul „Continuumului Infinit” respectiv al asimptotismului de la baza acestuia intervine relativizarea tocmai prin negarea asimptotismului de către Negarea Negației ceea ce definește faptul că și Formele Intangibile posedă un relativism tocmai prin ingerința lor în cadrul „Continuumului Infinit” prin asimptotismul Funcției Asimptotice?

Întrebarea devine și un răspuns în cazul când orice relativizare trebuie să fie determinată de o altă relativizare.

Cu toate acestea noi nu știm dacă asimptotismul este la fel ,adică tot asimptotism și în cadrul Formelor Intangibile care de fapt nu sunt Forme ci acel „ceva” care nu poate fi definit nefiind reper iar termenul de „Forme” a fost pus de mine, repet, cu totul și cu totul aleatoriu, neavând în cadrul limbajului nostru un termen mai apropiat, de aceea a fost imediat urmat și de „Intangibile” care reprezintă o tindere relativă către ceea ce sunt de fapt acestea care reprezintă un „ceva” dar fără să fie un Reper și nici o altă structură dar care are totuși calitatea de a determina asimptotismul în cadrul „Continuumului Infinit”, asimptotism ce stă la baza mirificei dar și diabolice construcții a acestui „Continuum Infinit” unde la rândul ei se află și lumea noastră.

Revenind la primul principiu al Funcției Logice și anume la paralelism și la calitatea de esențializare, observăm că premisele acestui paralelism constau tocmai în relativizarea Formelor Intangibile care se interpun prin asimptotism „Continuumului Infinit”, asimptotism care asigură astfel raportarea acestor Forme Intangibile asupra „Continuumului Infinit” care pentru noi reprezintă Totul dar și Totul din Spatele Totului.

Nu ar fi existat niciodată Totul din Spatele Totului și nici Totul pentru a determina Contradicția dacă nu ar fi fost Formele Intangibile care să determine asimptotismul prin intermediul căruia să se poată grupa acest model și mai mult decât atât, să se poată desluși în calitatea de Reper pe baze relativiste și nicidecum pe structuralizări definite și înghețate ca fiind de sine stătătoare.

În acest caz trebuie să revenim și asupra Limbajului Pur Universal și a Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale și să stabilim dacă acestea sunt relative sau de sine stătătoare, dacă un Cuvânt-Matrice este relativ sau dacă acel Cuvânt-Matrice implicit cu Expresia pe care o reprezintă este relativ.

Răspunsul meu constă în relativitate fără nici un echivoc, întrucât fiecare Cuvânt-Matrice are o anumită Expresie doar raportat la un anumit Cuvânt-Matrice, iar dacă este raportat la un alt Cuvânt-Matrice nu mai are aceeași Expresie și pentru celălalt Cuvânt-Matrice ceea ce determină relativizarea Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal iar implicit odată cu această relativizare determină și relativizarea Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale.

Cum poate fi relativizată o Expresie Unică?

Răspunsul constă în faptul că această Expresie Unică este Unică pentru fiecare Cuvânt-Matrice dar și pentru întreg Limbajul Pur Universal, ale cărui Expresii se raportează la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Astfel relativitatea Limbajului Pur Universal va dovedi și relativitatea Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale prin raportarea sa la Expresiile fiecărui Cuvânt-Matrice în parte, dar și prin raportarea sa la o singură Expresie a Limbajului Pur Universal ca o sumă a tuturor Cuvintelor-Matrici, Expresie care se află mereu într-o schimbare, transformare, în funcție de „Continuumul Infinit” care determină etern și infinit noi și noi Cuvinte-Matrici prin tinderea sa „Continuă” spre Infinit, ceea ce va schimba mereu Expresia Întregului Limbaj Pur Universal dar și Expresiile Cuvintelor-Matrici, fiindcă fiecare Cuvânt-Matrice are propria lui Expresie față de un alt Cuvânt-Matrice.

Dacă în cadrul Limbajului Pur Universal apar noi și noi Cuvinte-Matrici la Infinit, acest lucru înseamnă că apar noi și noi Expresii la Infinit, deci și noi raportări la Infinit ale Cuvintelor-Matrici preexistente față de noile venite, fapt care va schimba modul de abordare și al celor preexistente față de cele preexistente care aveau deja un anumit mod de abordare stabilit, întrucât

Expresiile lor se schimbă mereu, astfel că pentru un anumit Cuvânt-Matrice care până în acel moment dat avea o anumită Expresie față de un alt Cuvânt-Matrice, acea Expresie se va schimba, fiindcă se schimbă și raportarea Cuvintelor-Matrici la Limbajul Pur Universal aflat într-o continuă expansiune.

Ce s-ar întâmpla dacă Limbajul Pur Universal nu ar fi în această expansiune?

Răspunsul este simplu și anume nu ar mai fi „Continuumul Infinit” acesta nu ar mai tine către nimic ci ar deveni stabil și încremenit, ar dispărea contradicția și odată cu aceasta și relativismul dintre raportări.

Disparând relativismul dintre raportări ar dispărea implicit și raportările întrucât nu ar mai avea obiectul identității lor care constă tocmai în raportare.

De ce? Fiindcă orice raportare constă în relativizare, deoarece intervin cel puțin două elemente distincte, și anume raportorul și raportantul, ceea ce determină cum am mai spus contradicția inerentă raportării, deci relativizarea.

Astfel tot ceea ce știm sigur despre Formele Intangibile (sigur nu există decât din punctul nostru de vedere) este faptul că determină asimptotismul și odată cu acesta devin acel „ceva” care implică în cadrul Logicii noastre relativizarea care stă la baza paralelismului, definită prin implicarea a cel puțin două elemente în cadrul unei ecuații pentru ca acestea să fie paralele dar din punct de vedere al raționamentului, acest paralelism include contradicția și bineînțeles relativizarea.

Astfel primul principiu al Funcției Logice include în cadrul său prin paralelism, relativizarea și contradicția.

Să fie relativizarea și contradicția premisele esențializării Funcției Logice, adică acele premise prin intermediul cărora Funcția Logică să devină mereu esența Totului dar și a Totului din Spatele Totului, respectiv esența Cuvintelor-Matrici dar și a Funcțiilor care se pot dezvolta în cadrul acestor Cuvinte-Matrici?

Sau este posibil să devină doar esența unora sau altora din ecuația propriu zisă?

Răspunsul meu constă în faptul că Funcția Logică esențializează nu numai Cuvintele-Matrici dar și toate celelalte Funcții dezvoltate între aceste Cuvinte-Matrici sau în cadrul acestor Cuvinte-Matrici fiindcă paralelismul său include tocmai relativizarea și contradicția și odată cu acestea și relațiile dintre două sau mai multe elemente care relaționează între ele socializându-se, iar odată cu această socializare ele se esențializează tocmai prin paralelism și contradicțiile inerente ce determină propriul lor relativism și al „Continuumului Infinit” astfel Funcția Logică devine esență pentru Tot dar și pentru Toate din cadrul „Continuumului Infinit” fiind de fapt prima Funcția determinată de către „Continuumul Infinit” față de Funcția Asimptotică determinată de către Formele Intangibile.

Odată ce devine esență a Totului în Toate și al Toatelor în Tot, înseamnă că Funcția Logică nu este numai o funcție ci și o esență?

Care este diferența dintre Funcție și esență dar dintre Logică și esență?

În cadrul „Continuumului Infinit” Funcția Logică devine esență ceea ce înseamnă că esența constă în Logica acestei Funcții, prin urmare esența devine un atribut al Logicii.

Cu toate acestea întrebarea care se pune din nou dacă esența nu este Funcție Logică ci esență sau Funcția Logică este esență?

Răspunsul meu este fără echivoc: **Funcția Logică are caracteristica de a fi Esența tuturor în cadrul „Continuumului Infinit” fiindcă Logica esențializează Totul dar și Totul din Spatele Totului, prin contradicția și relativismul ce determină paralelismul, situat ca prim aspect în cadrul Funcției Logice.**

Astfel Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale raportată la Limbajul Pur Universal, respectiv la Expresiile Cuvintelor-Matrici ale acestui Limbaj, determină paralelismul care esențializează Totul din Spatele Totului dar și Totul , iar Toate se află în cadrul „Continuumului Logic”.

Acest fapt definește „Continuumul Logic” ca fiind inteligent, un „Continuum Logic” al cărui esență se structuralizează pe Funcția Logică, deci un „Continuum Logic” al judecării și al raționamentului, care se dezvoltă „Continuu” pornind de la esența sa care este Funcția Logică, esență care include paralelismul, respectiv odată cu acesta, contradicția și relativizarea.

O altă întrebare ar fi aceea legată de Adevăr și anume unde anume se află izvorul Adevărului Coaxiologic?

Cu certitudine că acesta pornește de la Formele Intangibile fiindcă acestea prin asimptotismul pe care-l determină alături de relativism și contradicția definită chiar și prin propria lor raportare la „Continuumul Infinit” aflat în „Continuumul Logic” definesc astfel Adevărul Coaxiologic, care se dezvoltă în cadrul „Continuumului Infinit” structuralizat în cadrul Funcției Logice a acestuia.

Odată ce Adevărul Coaxiologic devine structuralizat în cadrul Funcției Logice înseamnă că Adevărul este numai și numai în funcție de Funcția Logică deci de Logică?

Nu poate exista și Adevăr fără de Logică?

Dar poate exista Logică fără de Adevăr?

Răspunsul meu este unul singur și anume Adevărul și Logica sunt **aproape** unul și același lucru, iar Logică fără Adevăr nu poate exista, precum nici Adevăr fără Logică, întrucât orice Adevăr fie el unul fals sau adevărat, include în el Logica pentru care este fals sau adevărat, astfel Logica este unită pentru totdeauna cu Adevărul, precum Logica Coaxiologică este unită cu Adevărul Coaxiologic.

Mai mult decât atât, Adevărul Coaxiologic este Logică dar Logica nu este în **totalitatea** sa Adevăr Coaxiologic decât parțial, fiindcă paralelismul, relativitatea și contradicția determină Adevărul Coaxiologic prin Formele Intangibile și asimptotismul acestora asupra „Continuumului Infinit” dar a determina nu înseamnă implicit că sunt și raportate la acest determinant, decât în măsura în care acest determinant intervine prin Funcția Logică care are același determinant ca și Adevărul Coaxiologic, spre a se defini și redefini față de obârșiile sale contradictorii, relative și asimptotice.

Astfel contradicția, relativitatea și asimptotismul care stau la baza „Continuumului Infinit” sunt definite ca fiind între Formele Intangibile și asimptotismul definit prin Adevărul Coaxiologic și Funcția Logică, unde Adevărul Coaxiologic și Funcția Logică sunt cele două drepte ce determină asimptotismul prin relativizare și contradicție, devenind sursa paralelismului dar implicit și paralelismul devenind sursa lor pentru „Continuumul Infinit”, sursă care va determina o reclădire a Funcției Logice în „Continuumul Infinit” dar și al Adevărului Coaxiologic în cadrul acestora total noi și schimbate față de Formele Intangibile de unde își trag obârșiile dar și față de „Continuumul Infinit” pe care-l determină autodeterminându-se pe ele (Funcția Logică și Adevărul Coaxiologic) ca fiind o nouă structură cu noi simboluri și sensuri, deci o altă Funcție și un alt Adevăr.

Astfel Funcția Logică este numai în cadrul „Continuumului Infinit” fiind prima Funcție a acestuia determinată într-un fel de acesta dar și de Formele Intangibile, față de Funcția Asimptotică care este o funcție ce operează doar „înaintea” „Continuumului Infinit” devenind una din caracteristicile principale alături de Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire,

caracteristici care-l definesc determinându-l și care nu intervin ca dezvoltare a sa cum este cazul Funcției Logice și al Adevărului Coaxiologic care o definește.

Funcția Logică devine o caracteristică de bază a „Continuumului Infinit”, fiindcă pe baza ei „Continuumul Infinit” se definește atât pe sine cât și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale care NU este Funcție Logică, ci se află inserată în cadrul acesteia datorită faptului că Funcția Logică se definește imediat după determinarea ei ca fiind bazată pe principiul paralelismului și cumulului de funcții deci al esențializărilor acestor Funcții, și prin acele caracteristici care definesc Adevărul Coaxiologic ce va duce la dezvoltarea Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, dezvoltare care nu ar fi putut avea loc dacă nu ar fi fost acest Adevăr Coaxiologic care să supervizeze prin sine însuși, un sine definit și prin Funcția Logică, Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Pe de altă parte această Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale fiind paralelă cu „Continuumul Infinit” ca o sugestie a acestuia, iar despre sugestie voi mai reveni, este paralelă tot datorită Funcției Logice care implică Adevărul Coaxiologic ce definește din punct de vedere sugestiv dacă această Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale este veridică sau nu, cel puțin din punct de vedere al Coeficientului Logic 2 al lumii noastre, fiindcă pe baza altui Coeficient Logic sau al celui Infinit, veridicitatea nu se va mai reduce la da sau nu, ci se va nuanța la numărul Coeficientului Logic sau la Infinitatea raționamentului respectiv care va propulsa condiția Adevărului Coaxiologic la aceea de a se defini din punct de vedere al veridicității sale cu Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Dar rog mare atenție, Adevărul Coaxiologic NU este Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale ci cu totul altceva față de aceasta, întrucât Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale se raportează la acest Adevăr Coaxiologic atunci când se raportează la Limbajul Pur Universal iar Limbajul Pur Universal se raportează tot la Adevărul Coaxiologic atunci când se raportează la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale ca mai apoi acestea să se poată raporta direct între ele.

De ce este necesară intervenția acestui Adevăr Coaxiologic, respectiv a Funcției Logice care-l încropește, pentru ca să se interpună raportării Limbajului Pur Universal și a Expresiei Unice Universale?

Necesitatea interperierii constă în faptul că prin Adevărul Coaxiologic raportarea devine veridică sau nu, iar mai mult decât atât prin acest Adevăr Coaxiologic se definesc pe sine atât Limbajul Pur Universal cât și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Din punctul de vedere al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale aceasta nu ar fi deloc Unică dacă Adevărul Coaxiologic nu ar defini-o pe baza Coeficientului Logic Infinit sau al Funcției Logice cu structuralizare de Infinit, ca fiind Expresie UNICĂ a Conștiinței Pure Universale, Unicitate care o clasează ca atare la definirea sa față de Limbajul Pur Universal.

Pe de altă parte, Limbajul Pur Universal nu ar avea nici o relevanță dacă la rândul său nu ar fi veridic prin intermediul Adevărului Coaxiologic față de Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale la care se raportează mereu.

Astfel la raportarea dintre Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și Limbajul Pur Universal intervine Adevărul Coaxiologic care este parte din Funcția Logică.

Prin urmare NU Funcția Logică se află în Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale sau în Limbajul Pur Universal, ci Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și Limbajul Pur Universal sunt determinate la rândul lor de Funcția Logică prin Adevărul Coaxiologic pe care aceasta îl încropește în cadrul său și nu Adevărul Coaxiologic include Funcția Logică cum se poate greși.

În concluzie Funcția Logică include Adevărul Coaxiologic care definește la rândul său Limbajul Pur Universal și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, ce sunt total diferite de Funcția Logică dar care interrelaționează cu aceasta pe baza Adevărului Coaxiologic care se află inclus în Funcția Logică.

Limbajul Pur Universal este definit ca fiind o structuralizare a „Continuumului Infinit” determinat de Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire, care toate la un loc definesc Limbajul Pur Universal, asupra căruia intervine Funcția Logică cu paralelismul și esențializarea ei pentru a-l defini ca un Limbaj Pur Universal paralel cu Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale pe care o definește tot sub aceste aspecte, bineînțeles cu implicarea Adevărului Coaxiologic.

Din câte se poate observa Adevărul Coaxiologic este definit ca fiind Funcția Logică întrucât este parte din aceasta dar Funcția Logică NU este definită ca fiind Adevăr Coaxiologic întrucât față de caracteristicile Adevărului Coaxiologic aceasta mai posedă paralelismul și esențializarea prin care devine mereu esența Totului cât și a Funcțiilor dezvoltate în acest Tot dar și a Totului din Spatele Totului, respectiv a „Continuumului Infinit”, ceea ce propulsează „Continuumul Infinit” în calitatea sa de element Logic.

Astfel „Continuumul Infinit” este un element Logic bazat pe Funcția Logică la fel cum este și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale dar a fi un element care posedă o anumită Logică NU înseamnă câtuși de puțin că elementul respectiv definește Logica ca atare!

Și noi oamenii susținem sus și tare că posedăm în această Iluzie a Vieții o anumită logică a noastră, dar acest lucru nu înseamnă câtuși de puțin că noi suntem logica respectivă.

Nu, în nici un caz noi nu suntem logica pe bazele căreia raționăm, ci doar o considerăm pe aceasta ca fiind un instrument ajutător în modul nostru de a privi, raționa, judeca dar și de a înțelege lumea în același timp chiar dacă aceasta se bazează pe Iluzia Vieții.

Ce ar fi dacă noi oamenii am considera că logica suntem noi înșine, iar Iluzia Vieții nu există, ci tot ceea ce vedem, simțim și înțelegem face parte din Adevărul Absolut al acestei lumi?

Acest lucru ar face ca noi să putem înțelege Totul, fiindcă Logica noastră ar trebui să ne lase acest aspect odată ce noi suntem logică, ar trebui pe lângă aceasta să știm de ce NU suntem și nu doar de ce suntem, ar mai trebui să cunoaștem de ce nu există moarte fiindcă logica nu moare niciodată dar și de ce există viață fiindcă logica nu trăiește niciodată, ca în cele din urmă să înțelegem de ce se pot face operații de adunare, scădere, împărțire, înmulțire dar și altele pe care noi nu le cunoaștem, când în locul lor am putea folosi corelații care să le coaxializeze pe toate acestea într-o singură operație logică.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să știm de ce sunt numere dar și de ce nu sunt iar mai mult decât atât ce anume reprezintă acestea în realitate.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să știm de ce sunt relații între aspecte, fenomene și lucruri și de ce nu sunt.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să știm de ce nu știm și pentru ce nu știm că știm.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să știm de ce sunt moduri și condiții, dar de ce acestea sunt unice sau multiple, precum de ce sunt corelații dar și interrelaționări între aceștia.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să știm de ce nu știm nimic pentru a afla totul și de ce aflăm totul pentru a nu ști nimic.

Dacă noi oamenii am fi logică ar trebui să înțelegem de ce nu ne înțelegem și să nu ne înțelegem fiindcă ne înțelegem ca în cele din urmă să realizăm că nu avem ce să înțelegem.

Dacă noi oamenii am fi logică nu am fi nimic din, în și prin noi fiindcă logica nu suntem noi ci ea, întrucât este prin, în și afară de sine!

Distanța până la Adevărul Absolut al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii este enormă pornind de la Formele Intangibile, asimptotismul transmis de acestea și tot ceea ce dezvoltă caracteristicile „Continuumului Infinit” pentru definirea primei sale Funcții, a esenței sale, respectiv Funcția Logică prin care „Continuumul Infinit” se definește, definire care prin paralelismul Funcției Logice definește și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

II.2.3.CAPITOLUL III DETERMINĂRILE FUNCȚIEI LOGICE, TANGENȚIABILITATEA

Al treilea principiu al Funcției Logice este acela de a determina dar și defini prin ea însăși, Adevărul Coaxiologic.

Referitor la acest al treilea principiu al Funcției Logice care implică determinarea dar și definirea acestei Funcții prin ea însăși a Adevărului Coaxiologic este relevantă mai înainte de toate determinarea care se face pe anumite baze dintre care am mai inserat până în prezent și în această lucrare iar altele trebuiesc dezvoltate.

Interesant este faptul cu privire la definire ca fiind diferită de determinare întrucât determinarea înseamnă un rezultat nou care poate stabili la rândul său raporturi între alți determinanți pe când definirea constă într-un nou raport dintre determinanții deja existenți, ceea ce le deosebește radical pe cele două.

Astfel am mai stabilit până acum că Adevărul Coaxiologic, este un Adevăr Relativ, Asemiotic, Substituant, Motivant, Complementar și Analog Negațional.

Toate aceste caracteristici ale Adevărului Coaxiologic stabilite deja sunt incluse la rândul lor în modurile de determinare ale acestui Adevăr Coaxiologic, unde fiecare astfel de mod de determinare este definit la rândul lui de caracteristicile definitorii ale determinărilor, respectiv de acele caracteristici care susțin raportările sau neraportările determinărilor sau nedeterminărilor respective.

Astfel determinanții „încep” odată cu Funcția Logică care-i produce, autodeterminându-se în acest fel pe sine, prin aceștia întrucât Adevărul Coaxiologic este parte din Funcția Logică.

Odată cu determinanții apare Cauza și Efectul?

Orice determinant are o Cauză care-l produce precum orice Cauză are propriul său Efect.

A vorbi despre Cauză și Efect în acest caz este a-i atribui Funcției Logice calitatea de Cauză iar determinantului aceea de Efect.

Funcția Logică nu este un fenomen fiindcă ea nu este nici un Eveniment în sine deoarece am mai scris de atâtea ori în lucrările mele că Evenimentul Primordial nu se poate produce decât numai și numai în Cuvântul-Matrice al Cunoașterii datorită Semanticului, Asemanticului și Lipsei care constă în Periodic iar în acest context vorbim de determinanți care au o Cauză în Funcția Asimptotică care nu este nici un Eveniment și nici un Fenomen ceea ce surclasează definiția Cauzei aceea de a fi Efectul unui anumit Fenomen sau Eveniment, etc.

Prin urmare întrebarea care se pune este dacă Funcția Logică poate să fie o Cauză în sine întrucât Adevărul Coaxiologic face parte din sine sau este cu totul altceva, deoarece cum se poate determina ceva din sine pentru sine unde tot tu să fii Cauza, tot tu Efectul, iar între acestea să mai fie și o mulțime de determinanți?

Ajungem la concluzia-întrebare dacă pot fi determinanți fără o Cauză a lor sau fără un Efect sau pot fi determinanți care să întrunească în cadrul lor și Cauza și Efectul?

Dacă sunt toate acestea, atunci cum mai pot fi determinanți odată ce sunt determinați de aceeași Cauză care devine și Efectul lor?

La fel se întâmplă și în cadrul Funcției Asimptotice care la prima vedere determină Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea care se definesc ca fiind „Continuumul Infinit” care se regăsește în prima sa Funcție și anume Funcția Logică care nu mai face parte din Formele Intangibile.

Astfel Funcția Logică nu poate fi determinată de „Continuumul Infinit” fiindcă aceasta se regăsește drept Logică a acestuia fiind definită ca fiind chiar și „Continuum Infinit” din acest punct de vedere tocmai datorită paralelismelor sale dar și calității cumulative de esențializare despre care am mai scris, calitate care definește alături de „Continuumul Infinit” și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale făcând din „Continuumul Infinit” un „Continuum Logic” care reunește astfel atât noțiunea ca atare de „Continuum Infinit” cât și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Prin urmare Funcția Logică NU este determinată de către „Continuumul Infinit” ca un Tot, chiar dacă structural poate fi definită deci raportată la asimptotismul inherent, care precede Reperului Negației pentru Structuralizarea, tocmai a Funcției Logice, Structuralizare ce constă în Nedefinirea Funcției Logice tocmai datorită inversiunii cauzalității din punctul nostru de vedere fiindcă nu putem vorbi despre raportare structurală înainte, deci predecesoare Structuralizării ca atare.

Astfel Reperul Negației are rol de contraversiune a acestei inversiuni și anume de a menține asimptotismul față de Funcția Logică în pofida faptului că acesta o definește asimptotic ca atare iar Funcția Logică se definește structural prin asimptotism înainte de a fi Structuralizarea definită ca atare în cadrul „Continuumului Infinit”.

Această inversiune de cauzalitate din punctul raționamentului nostru al Coeficientului Logic 2 ne rezultă faptul că NU putem vorbi despre determinism în adevăratul sens al cuvântului la nivelul Funcției Logice decât despre un indeterminism al cărui rezultat constă într-o anumită determinare a Adevărului Coaxiologic.

Această determinare a Adevărului Coaxiologic bazată pe indeterminism este baza de unde va porni întreaga structuralizare a „Continuumului Logic” care este una și același lucru cu „Continuumul Infinit” doar că în cadrul lui mai intră alături de acesta și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, Expresie Unică care-și are baza în paralelismul și esențializarea cumulativă a Funcției Logice, dar și în determinarea Adevărului Coaxiologic bazată pe indeterminismul despre care am subliniat mai sus.

Raporturile dintre indeterminism și determinism sunt de mai multe feluri.

Acestea sunt:

Indeterminismul - Determinat Cumulativ și Indeterminismul - Determinat Transcendent.

Indeterminismul - Determinat Cumulativ poate fi la rândul său Indeterminism - Determinat Cumulativ de Fond și Indeterminism - Determinat Cumulativ de Contraversiune.

Indeterminismul Transcendent poate fi Indeterminism Transcendent Direct și Indeterminism Transcendent Aleatoriu.

Indeterminismul-Determinat Cumulativ de Fond cât și cel *de Contraversiune* este acel tip de indeterminism despre care am subliniat adineaori și anume *Indeterminismul- Determinat Cumulativ de Fond* este atunci când cauzalitatea se pierde în propriul său efect întrucât determinatul, în cazul de față Adevărul Coaxiologic este atât cauza Funcției Logice cât și efectul

său întrucât Funcția Logică în acest caz determină Adevărul Coaxiologic care este tocmai parte din Funcția Logică, cu toate acestea Funcția Logică nu se determină pe sine decât parțial.

Indeterminismul - Determinat Cumulativ de Contraversiune este atunci când asimptotismul Funcției Asimptotice inversează cauzalitatea prin Reperul Negației cu privire la Funcția Logică definită prin raportare ca fiind o structură definită prin paralelismul cumulativ al său, structurat pe esențializare, față de asimptotism, iar esențializarea se află chiar „înainte” de Reperul Negației prin Funcția Logică ca atare care „începe” imediat după Funcția Asimptotică, întrucât Funcția Logică se identifică și cu „Continuumul Infinit”, în afară de Funcția Asimptotică a acestuia, care este de fapt o prelungire a Formelor Intangibile.

Astfel Funcția Logică posedă o structură a sa „înainte”, de Structuralizare, cu toate că Structuralizarea ca atare este determinată de către Reperul Negației, ceea ce creează **inversiune** cauzală prin exemplul: Structura Funcției Logice devine cauză a aceluiași structuri ale aceluiași Funcții Logice cu diferența că aceasta este atât „înainte” cât și „după” Reperul Negației ce definește Structura acestei Funcții Logice prin definirea structurii „Continuumului Infinit”, inversiune care s-ar autonega pe sine dacă nu ar fi tocmai Nedefinirea care să denominalizeze contraversiunea negației, și anume aceea de a fi structură atât „înainte” cât și „după” Reperul Negației, adică același Efect (aceeași structură) dată de o singură cauză, ce provine de la asimptotism, doar că Efectul sunt de fapt două Efecte despărțite de reperul Negației și astfel primul Efect (structură) devine cauză al celui de-al doilea Efect, care este tot structură chiar dacă între acestea intervine Reperul Negației în calitate de cauză al aceluiași Efect.

Astfel Structura (Efectul) Funcției Logice de „dinainte” de Reperul Negației va fi cauza celei de-a doua Structuri a Funcției Logice care este Efectul său doar că același Efect este aceeași Structură și mai mult decât atât aceeași Structură mai are o altă cauză care definește același Efect și anume Reperul Negației.

Astfel vom avea două cauze diferite având același Efect doar că una dintre cauze, respectiv Structura Funcției Logice este aceeași cu Efectul său respectiv aceeași Structură a Funcției Logice.

Astfel cele două Cauze diferite dar cu același Efect vor determina Structura Funcției Logice, care va fi anulată prin Nedefinirea „Continuumului Infinit”.

Prin urmare, pot exista două Cauze distincte care să determine același Efect, iar una dintre cele două Cauze să fie tocmai Efectul celor două Cauze și astfel să se determine inversiunea cauzală.

Față de inversiunea cauzală, intervine Nedefinirea sub formă de contraversiune a inversiunii cauzale, întrucât două Cauze diferite nu pot să determine același Efect dintre care una din Cauze să fie Efectul însuși fără ca să intervenă contraversiunea cauzală a Nedefinirii, fiindcă ori una din Cauze este Efect, ori rămâne Căuză.

Dacă nu ar fi intervenit Contraversiunea cauzală a Nedefinirii întreaga Structură a Funcției Logice s-ar fi năruit.

Toate acestea se datorează implementării propriilor principii ale Funcției Logice pentru a se putea defini și redefini asupra asimptotismului datorat Formelor Intangibile.

Astfel Funcția Logică are unul din cele mai importante roluri care de fapt o definește ca atare față de asimptotism și anume tangibilitatea.

Conform Funcției Logice, întotdeauna cele două drepte care tind la infinit una spre alta se vor uni.

Tangentiabilitatea devine una din caracteristicile de bază ale Funcției Logice, fiindcă pe baza tangentiabilității se definesc toate structuralizările cauzale viitoare ale acestei

Funcții Logice, întrucât orice tangentă devine un Adevăr Coaxiologic, tocmai datorită faptului că tangențiabilitatea este baza relațiilor modale, conjuncturale, aleatorii, procedurale, liniare, operaționale (operatori matematici de tipul orto, gama, eta, etc), dar și a cauzalității bazate pe acestea inclusiv a determinismelor în care Adevărul Coaxiologic se desfășoară ca reper, sursă, cauză, efect, și relaționare a sa prin raportarea la alte și alte tipologii sau atipologii cu privire la funcții adevărate sau neadevărate ale calității tangențiale.

Tangențiabilitatea este responsabilă de determinarea tuturor Funcțiilor care se vor dezvolta (corect este se dezvoltă etern), nefiind un început sau sfârșit, în cadrul Funcției Logice a „Continuumului Logic”.

În consecință Indeterminismul-Determinat Cumulativ de Contraversiune se axează pe o **contraversiune a structuralizării bazată pe Nedefinire** pentru a se ajunge iarăși la asimptotismul **inițial** unde apare din nou definirea ca raportare la paralelismul Funcției Logice prin care se definește „Continuumul Infinit” alături de Expresia Unică Universală în cadrul „Continuumului Logic” care este nu numai Totul sau Totul din spatele Totului ci Totul fără de Cuprins sau Totul fără de Tot, care este Expresia de ansamblu a Funcției Logice.

Toate acestea se realizează întrucât doar astfel cum am mai spus adineaori Funcția Logică dar și „Continuumul Logic” se poate identifica față de asimptotismul Formelor Intangibile, asimptotism perceput astfel de Funcția Logică dar care poate să fie absolut orice altceva.

Astfel NU trebuie făcută greșeala de a se confunda Funcția Logică cu Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Toate acestea fac parte din „Continuumul Logic” ale cărui obârșii se află în asimptotismul Formelor Intangibile, asimptotism care am mai spus de mai multe ori până acum NU este Asimptotism decât în măsura raportării noastre față de acesta, dar dacă raporturile respective s-ar schimba atunci și ceea ce ne apare nouă ca fiind definit drept asimptotism ar fi cu totul altceva.

Mai mult decât atât nici Formele Intangibile nu sunt nici măcar Necunoscutul sau Nimicul despre care am mai scris în alte lucrări de ale mele întrucât acestea dacă ar fi Necunoscutul ar fi opuse Cunoașterii, prin urmare tot un Cunoscut ce urmează a fi aflat de către cei pentru care este Necunoscut.

La fel aceste Forme Intangibile nu sunt nici Nimic tocmai pe considerente asemănătoare fiindcă dacă ar fi Nimic ar fi un Simbol și un Înțeles chiar și pentru Cunoaștere, la care aceasta s-ar putea raporta ceea ce nu este cazul în ecuația de față.

Astfel Formele Intangibile sunt cu totul altceva decât ceea ce ne putem noi închipui, iar tocmai de aceea ele pot fi sau nu corelate anumitor cauzalități sau indeterminări pe care le definim sau nu pot fi corelate astfel.

Acest aspect ne îndreaptă să ne gândim dacă Formele Intangibile au un corelat în Funcția Asimptotică sau tocmai caracteristicile lor despre care noi nu știm nimic sau poate că nici măcar nu sunt caracteristici pot fi cele care determină sau nu determină asimptotismul.

Dacă acestea nu determină asimptotismul, acest aspect ar putea fi nuanțat iarăși ca o Indeterminare a asimptotismului rezultând chiar și în logica noastră rudimentară a Coeficientului Logic 2 tot o determinare, fiindcă nu doar implicarea poate determina „ceva” dar chiar și neimplicarea, ceea ce duce iarăși la un Indeterminism-Determinat Cumulativ de Contraversiune.

În cazul *Indeterminismului Transcendent Direct* intervine posibilitatea ca inversiunea cauzală și nu numai aceasta să se regăsească într-un anumit element, lucru sau chiar și în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, în calitatea de Fenomen sau Eveniment sub forma de

determinat al unei anulări intervenite transcendent de la o anumită cauzalitate a cărei esență constă într-un alt tip de Indeterminism, care poate fi Cumulativ de Fond sau de Contraversiune.

La fel se întâmplă și în cazul Indeterminismului Transcendent Aleatoriu, doar că acolo cauzalitatea care determină indeterminare și care poate consta în determinare sau în indeterminare ca adineaori unde nu am mai specificat și acest aspect nu transcede în mod direct vizând o anumită „Țintă” ci în mod aleatoriu vizând un grup sau un constituent din cadrul mulțimii respective determinată cu totul și cu totul aleatoriu dar care are ca rezultat indeterminismul respectiv.

Indeterminismul - Determinat de Fond, de Contraversiune, cel Transcendent Direct cât și cel Transcendent Aleatoriu au drept rezultate proprii lor **determinați**, întrucât orice rezultat al unui Indeterminant devine Determinat dacă acesta se definește printr-un alt Indeterminant, precum orice rezultat al unui Indeterminant devine Determinat dacă acesta se definește printr-un alt Determinant.

Astfel Determinările Indeterminismului-Determinat de Fond sunt:

Determinări Constituante, Determinări Nonconstituante, Determinări Complementare, Determinări Noncomplementare.

Determinările Indeterminismului - Determinat de Contraversiune sunt: Determinări Intangențiale, Determinări Tangențiale, Determinări Conjuncturale, Determinări Nonconjuncturale, Determinări Modale, Determinări Nonmodale.

Determinările Indeterminismului Transcendent Direct sunt: Determinări Relaționale, Determinări Nonrelaționale.

Determinările Indeterminismului Transcendent Aleatoriu sunt: Determinări Aleatorii sau Determinări Nonaleatorii.

Definirile sunt raportările determinărilor sau cum anume se raportează acestea la alte determinări care sunt definite ca atare, fără ca raportarea respectivă să definească o nouă determinare.

Acestea se împart în:

Definiri de Unicitate, Definiri de Pluralitate, Definiri Secvențiale și Definiri Modal-Secvențiale.

Determinările Indeterminismului-Determinat de Fond sunt:

Determinarea Constituantă

Acest tip de Determinare are drept rădăcină Indeterminismul-Determinat de Fond care se reflectă astfel prin intermediul bazei asimptotice ale Funcției Logice în cadrul relativizat de Adevărul Coaxiologic al aceleiași Funcții Logice unde cauzalitatea se afirmă drept o sursă care nu poate fi structurată decât pe baze indeterminate dar care constituie în aceeași măsură domeniul relațional de implementare a preceptelor acestui Adevăr Coaxiologic, asupra „Continuumului Infinit” , Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, Limbajului Pur

Universal dar implicit și al ceea ce trebuie definit ca „Finalitate”, ”Terminat”, pentru a deveni comparabil „Continuității” prin raportarea la Nesfârșit, etc.

Determinarea Nonconstituantă

Este o determinare care are drept scop relativizarea „Finalității” al raportului dintre aceasta și „Continuumul Infinit” dar și al raportului dintre aceeași „Finalitate” și „Continuumul Logic” despre care am mai spus că este definită ca fiind „Continuumul Infinit”, Limbajul Pur Universal și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale împreună, întrucât definește Funcția Logică în ansamblul caracteristicilor sale dar și al atributelor sale asupra Totului.

Determinarea Nonconstituantă se suprapune celei Constituante tocmai pentru ca relativizarea să poată fi inerentă „Continuumului Logic” și implicit Adevărului Coaxiologic care face parte din Funcția Logică.

Determinarea Complementară

La fel ca și determinările Constituantă și Nonconstituantă și Determinarea Complementară face parte din cadrul Determinărilor Indeterminismului-Determinat de Fond care prin natura sa definește complementaritatea elementelor care intră în ecuația sa, avizând astfel faptul că nici un element indiferent de locul, rolul și modul prin care acesta se definește nu este separat de restul celorlalte elemente ale Totului, ci este parte dintr-un vast angrenaj, care-i va fi mereu și etern complementar, atât direct, indirect, modal, relațional sau structural.

În cazul de față Indeterminismul-Determinat de Fond rezolvă o sinuoasă problemă a „Continuumului Logic” în ansamblu și anume aceea de a reliefa Echilibrul acestuia pe bazele indeterminării de la bazele sale reliefate pe asimptotismul survenit prin Formele Intangibile.

Determinarea Necomplementară

Necomplementaritatea anumitor elemente determinate ca atare de rădăcina Indeterminismului-Determinat de Fond se poate produce datorită asimptotismului inițial prin intermediul căruia pot interveni mai multe posibilități de determinări, respectiv mai mulți determinanți care să nu poată fi tangențiali cu sistemul în care sunt proiectați și astfel aceștia devin Necomplementari sistemului, primind o complementaritate în alte sisteme prin care rădăcinile lor structurale definesc tangențibilități.

Determinările Indeterminismului - Determinat de Contraversiune sunt:

Determinarea Intangențială

Față de Determinarea Necomplementară ce are ca rădăcină Indeterminismul-Determinat de Fond, în cadrul acestei Determinări Intangențiale care are o rădăcină diferită față de Determinarea anterioară, și anume Indeterminismul-Determinat de Contraversiune, unde intervine și aici Funcția Asimptotică, respectiv asimptotismul care împiedică tangențiabilitatea doar că în acest caz particular elementele determinate de către o anumită cauzalitate nu mai pot fi tangibile cu alte sisteme și nici rădăcinile structurale ale lor nu posedă tangențibilități pentru ca acestea să poată fi ancorate altor sisteme și prin urmare sunt supuse nu numai inversiunii cauzale

datorată structuralizării Funcției Logice prin două cauze diferite cu același efect care este chiar una din cauze, dar și contraversiunii caracteristicii de Nedefinire a „Continuumului Infinit” care va readuce asimptotismului inițial Determinarea Intangibilă respectivă pentru a re-entra pe un alt făgaș posibil în cadrul structuralizărilor Funcției Asimptotice bazată pe inversiune și contraversiune.

Determinarea Tangențială

Acest tip de determinare posedă anumite grade de tangentabilitate cu sistemele în care se produce determinare, a nu se înțelege prin „produce” că începe o anumită determinare. Nici vorbă. Acestea nu încep niciodată precum nu se termină niciodată. Ele sunt eterne.

Față de Determinarea unde se realizau tangentabilități, ca și cea cu rădăcina în Indeterminismul-Determinat de Fond, în Indeterminismul-Determinat de Contraversiune, aceste tangențe se identifică prin faptul că anumite elemente sunt structuralizate astfel încât ele devin Determinanți Tangenți dar ai acestui Indeterminism-Determinat de Contraversiune, unde tangentabilitatea constă tocmai în inversiune și contraversiune, tangentabilitate care le și definește pe aceste două tocmai prin faptul că doar astfel, prin tangentabilitate, sistemele se pot defini și orienta către inversiunea cauzală dar și către contraversiunea acestora. Asupra anumitor aspecte ale acestui tip de Determinare Tangențială am mai discutat adineaori.

Determinarea Conjuncturală

Calitatea de Contraversiune dar mai ales cea de inversiune care intervine direct și prompt asupra cauzalității, inerente de altfel cu o bază supusă asimptotismelor, poate „rezulta” (am pus în ghilimele fiindcă termenul e figurativ, deoarece orice rezultă are un început ceea ce nu este cazul exemplului nostru), - anumite Determinări Conjuncturale care sunt nu numai în funcție de inversiune dar și de contraversiunea care se raportează la aceste tipuri de Determinări, ceea ce le dă un caracter conjunctural, fiind posesoare atât al unei inversiuni sau contraversiuni dar și posesoare a lipsei uneia sau altele dintre acestea.

Toate acestea le dau un caracter conjunctural, dar rog mare atenție, acest lucru nu le dă și caracterul tangențial sau nontangențial, fiindcă de regulă Determinările Conjuncturale sunt Determinări duale adică față de calitatea lor Conjuncturală ele se mai supun și determinărilor cu caracter tangențial sau nontangențial, ceea ce duce la cumul de determinări în cadrul Indeterminărilor-Determinate de Contraversiune, cumul de determinări care stau la baza esențializării Funcției Logice.

Determinarea Nonconjuncturală

Este tipul de Determinare al Indeterminismului-Determinat de Contraversiune, care implică imposibilitatea ca un determinant să poată primi calitatea duală sau nu de a deveni conjunctural, și astfel acesta nu va putea participa la procesul de esențializare, respectiv de cumul ca și Determinantul Conjunctural anterior.

Neparticiparea la procesul de esențializare îi dă acestuia caracterul de a fi nonconjunctural, și de a se afilia Determinărilor sistemice din care face parte rădăcina sa.

Cu toate acestea față de acei Determinanți cărora i se vor alătura, acest Determinant are calitatea de a avea acces dar și de a fi complementar cu anumite posibilități conjuncturale de

esențializare ale Funcției Logice dar datorită tangențiabilității rădăcinilor sale sistemice devine impropriu acestui proces.

Pe de altă parte Determinantul Nonconjunctural este tipul de Determinant care tocmai prin neparticiparea sa la esențializarea conjuncturală a cumulului despre care am vorbit anterior face ca un alt determinant să poată fi el acel participant deci să posede dualitatea cumulului de Determinanți, respectiv și pe aceea de a fi Determinant Conjunctural.

Ce anume stă la baza acestui proces?

Două determinări despre care am vorbit adineaori și anume Determinarea Tangibilă și Determinarea Intangibilă.

Determinarea Modală

Față de tipurile conjuncturale de determinanți, determinanții modali sunt acei determinanți care nu numai că nu stabilesc o anumită esențializare prin cum de determinanți ai Funcției Logice, dar nici nu se intersectează în vreun fel sau altul cu determinanții de tangebilitate ci se clasează sau surclasează ca intermediari între toate celelalte tipuri de determinanți ai Indeterminismului-Determinat de Fond.

Cum anume?

Determinanții tangențiali și conjuncturali se „lovesc” în cadrul Indeterminismului-Determinat de Fond de Determinanții Netangențiali sau Nonconjuncturali, pentru a deveni în funcție de rădăcina fiecăruia tangent sau netangent la un anumit sistem din cadrul structurii Funcției Logice.

Pentru aceasta și unii și alții vor fi nevoiți să dezvolte indirect Determinanții modali, de ce?

Deoarece pentru ca ceilalți determinanți să se poată defini în cadrul Indeterminismului-Determinat de Contraversiune, au nevoie de determinanții modali, deoarece determinanții Tangențiali sau Conjuncturali nu sunt doar ei ci și inversele lor în postura determinanților Intangențiali și Nonconjuncturali, care s-ar reduce unii pe alții, dacă nu ar fi inversiunea de cauzalitate și contraversiunea Indeterminismului-Determinat, respectiv. Astfel acest Indeterminism prin raportarea la acei determinanți rezultă Determinanții Modali.

Prin determinanții modali, nici un Determinant Tangențial alături de inversul său sau Conjunctural alături de inversul său nu vor putea fi anulați, fiindcă vor interveni etern Determinanții Modali care se axează pe inversiune și contraversiune.

Astfel când un Determinant Tangențial este pe cale de a fi anihilat de un determinant Intangențial, atunci Determinantul Modal realizează inversiunea sau contraversiunea, în exemplul de față contraversiunea pentru ca acei determinanți să nu poată fi anihilați și să își găsească rădăcinile lor sistemice și de structuralitate acolo unde pot realiza anumite tangențiabilități.

Determinarea Nonmodală

Este o determinare asemănătoare Determinării Modale, bazată pe aceleași principii ca și Determinarea Modală, doar că aceasta se răsfrânge asupra anumitor determinanți cu sens de inversiune sau contraversiune opus Determinării Modale.

Determinarea Nonmodală este cea care asigură Echilibrul balanțelor Determinărilor Modale, și invers același lucru îl fac Determinările Modale față de Determinările Nonmodale.

Determinările Modale și Nonmodale sunt acele determinări responsabile de dezvoltarea altor Funcții în continuare, cum sunt Funcția Conjunctivă, Funcția Disjunctivă, Funcția Atributivă, etc.

Determinările Indeterminismului Transcendent Direct sunt:

Determinarea Relațională

Acest tip de determinări au o nouă rădăcină și anume, aceasta se află în cadrul Indeterminismului Transcendent, caracterizat prin faptul de a putea fi aflat același determinant atât în cadrul unui anumit sistem structural cât și în altul, ceea ce îi conferă transcendența ca atare.

Acest tip de Indeterminism este cel care Coaxializează prin propria lui transcendență Totul în același Tot atât ca Unicitatea dar și ca Diversitate, astfel Totul este Unul și Unul sunt Toate.

Indeterminismului Transcendent i se pot asocia până și Cuvintele-Matrici cum ar fi Începutul, Sfârșitul, Originea, dar și Nimicul sau așa zisul „Gol” inerent al unui „început” care de fapt este etern și cum am mai stabilit orice început, începe cu sfârșitul altui început.

Astfel Indeterminismul Transcendent definește toate în Tot astfel încât „începutul” aceluia „Gol” să devină transcendent în alte sisteme care se definesc și ele cu Golul respectiv, dar și „Golul” respectiv se definește cu sistemele în care este transportat.

Prin urmare Indeterminismul constă tocmai în această relaționare de Sistem Structural și „Gol”.

Relaționarea respectivă se definește ca fiind Determinantul Relațional al Indeterminismului Transcendent Direct.

De ce direct?

Răspunsul constă în faptul că aceste „regăsiri” ale „Golului” în Sistemul Structuralizat dar și al Sistemul Structuralizat în „Gol” se face în mod direct fără intervenția altor determinanți care ar putea da un curs aleatoriu reprezentării cu finalitate în „regăsirea” „Golului” în Sistemul-Structuralizat.

Determinarea Nonrelațională

Acest tip de determinare nu este câtuși de puțin inversa Determinării Relaționale fiindcă nu împiedică aflarea „Golului” în Sistemul Structuralizat și nici nu anulează în vreun fel acest demers al Indeterminismului Transcendent, ci îl păzește de alți posibili determinanți care l-ar putea năruia sub aspectul anulării sale prin „GOL”.

Toate acestea se datorează faptului că „Golul” care transcede unei anumite Structuralizări Sistemice va face să se definească cu aceasta iar aceasta va lua locul „Golului”, iar dacă unul ar fi anulat de către celălalt în cadrul Indeterminismului Transcendent și celălalt ar fi anulat de către primul și astfel totul s-ar năruia dacă nu ar fi Determinantul Nonrelațional care să se „implice” prin **inversiunea** esențială a relațiilor dintre „Gol” și Structuralizarea Sistemice, astfel încât „Golul” să nu poată fi anulat dar nici Structuralizarea Sistemice la rândul ei.

De ce nu se numește Indeterminare-Determinată Controversială și se numește Transcendentală?

Acest fapt se datorează „regăsirii” Totului în Toate și Toatelor în Tot ceea ce-i dă nuanțarea de transcendență , lipsind cu desăvârșire contraversiunea cauzalităților chiar dacă sub aspectarea Determinării Nonrelaționale ne apare inversiunea.

Determinările Indeterminismului Transcendent Aleatoriu sunt:

Determinările Aleatorii

În cadrul acestui Indeterminism intervine constanta aleatorie care este un determinant care poate să aparțină oricărui tip de Indeterminism amintit până în prezent și care se poate interpune caracteristicii de transcendență directă a unui determinant în cadrul unui Sistem Structural.

„Golul” din cadrul exemplului de mai sus folosit la definirea Indeterminismului Transcendent Direct este de fapt un **determinant** care transcede într-un anumit Sistem Structuralizat.

De altfel și Sistemul Structuralizat este un alt determinant la rândul lui.

Această transcedere se face direct fără intervenția unui determinant terț care poate da o alură aleatorie sau determinantul „Gol” să se afle într-un anumit Sistem Structuralizat ce este un alt determinant sau nu, iar în locul acestui Sistem Structuralizat „Golul” să se regăsească în mod aleatoriu într-un alt determinant.

Pentru acest aspect este necesară constanta care e de fapt determinantul terț. Acest determinant terț se interpune primului determinant de a se regăsi în cel de-al doilea dându-i primului determinant o traiectorie aleatorie către un alt determinant între care se stabilesc anumite Relaționări specifice, cum ar fi Determinările Relaționale sau Nonrelaționale.

Determinările Nonaleatorii

Sunt specifice aspectelor în care constanta sau determinantul terț care intervine în procesul transcendent este una ce aparține unui anumit tip de relaționare care implică de la sine și nonrelaționarea despre care am vorbit adineaori, tocmai pentru a se putea dezvolta această relaționare specifică.

Nonrelaționarea în calitate sa de determinant terț devine o constantă la fel ca și Relaționarea cu deosebirea că specificul acestei constante se substitue sau chiar constituie după caz: Relaționarii(altă constantă) prin intermediul Indeterminismului Transcendent Aleatoriu, care nuanțează astfel Determinarea Nonaleatorie.

Raporturile Determinărilor sau Definirile

Definirile de Unicitate, Definirile de Pluralitate, Definirile Secvențiale și Definirile Modal-Secvențiale.

Atunci când o determinare se raportează la o altă determinare , are loc o Definiere de Unicitate.

Când o determinare se raportează la mai multe determinări are loc o Definiere de Pluralitate.

Definirea Secvențială este dată de raportarea secvențială a determinantilor, deci atunci când un determinant se raportează la un terț pentru a defini un alt determinant,

astfel raportarea la terț este una secvențială, întrucât rezultatul nu constă în terț ci într-un alt determinant.

Definirea Modal-Secvențială constă atunci când implicarea terțului se face în funcție de modul de relaționare al acestuia cu unul dintre cei doi determinanți, ori determinatul rezultat, ori determinantul.

Unul dintre exemplele Definirii de Unicitate constă în Logica ca atare, în sensul dat de Logică, fiindcă una este Logica Coaxiologică sau Funcția Logică, alta este Cuvântul-Matrice Logică și alta este Logica pe care o posedăm noi ființele umane și pe care avem posibilitatea să ne-o însușim.

Se poate vedea cum aceeași Logică are deja trei înțelesuri diferite, dar la fiecare astfel de înțeles ea este și un determinant astfel vor fi trei determinanți diferiți, unul fiind Funcția Logică care devine un determinant al asimptotismului Formelor Intangibile și al Reperului Negației care determină Structuralizarea acesteia, pe urmă Cuvântul-Matrice Logică despre care am mai scris până acum și face parte din Limbajul Pur Universal deci este un determinant din cadrul „Continuumului Infinit” față de Funcția Logică care chiar dacă are un punct comun prin asimptotism și Reperul Negației cu „Continuumul Infinit” aceasta nu se rezumă numai la acesta ci devine ”Continuumul Logic” format din „Continuumul Infinit” care include întregul Limbaj Pur Universal, și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale .

Astfel este o mare diferență între Funcția Logică și Cuvântul-Matrice Logică. Aceste diferențe pot fi determinate chiar și de logica umană, chiar dacă Cuvântul-Matrice Logică are la rândul său propriile sale dezvoltări la fel ca și Cuvântul-Matrice Cunoaștere sau ca oricare alt Cuvânt-Matrice din infinitatea de Cuvinte-Matrici ce aparțin Limbajului Pur Universal.

Un exemplu al Definirii de Pluralitate, constă în raportarea Funcției Logice la Funcțiile determinate de către aceasta pe care Funcția Logică le esențializează conform caracteristicii de cumul.

Exemplul Definirii Secvențiale ar consta atunci când intervine un terț în persoana unui determinant cum este cazul procesului Conștientizare-Cunoaștere care implică întotdeauna un terț, acest terț fiind Oglinda Semantică a Infinitului în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, care transformă Conștientizarea în Cunoaștere.

În cele din urmă pentru a demonstra exemplul Definirii Modal-Secvențiale, va trebui să aflăm o relaționare modală al unuia din determinanți cu un terț, care se produce numai și numai în anumite cazuri nefiind o regulă.

Un astfel de exemplu ar fi Intervenția sau Acțiunea Factorului Creator și Unic Întâmplător asupra propriei sale Creații, care precede un Destin.

Nu putem admite că, Creația Factorului Creator este o regulă, pentru a precede Destinul, fiindcă aceasta este o Imagine a Creației autentice, care are inserat în ansamblul ei tocmai Intervenția Factorului Creator, iar determinantul acestei Intervenții este Factorul Creator având ca și determinat Imaginea Creației, predecesoare Destinului.

Aceasta devine o Definiție Secvențial-Modală fiindcă Destinul este în funcție de Modul cum este desăvârșită Creația, respectiv Imaginea acesteia prelevată de către Factorul Creator prin Oglinda Semantică a Infinitului.

II.2.4.CAPITOLUL IV FALS SAU ADEVĂRAT, INTERVENȚIE SAU NEINTERVENȚIE

Funcția Logică și Cuvântul-Matrice Logică în calitate de determinanți au și un *punct comun* al lor prin raportarea la *logica ființei umane* și anume nici una **nu** se bazează pe *Cunoaștere cum* o face logica ființei umane care îi survine omului ca fiind un apanaj al Cunoașterii, fiindcă se ocupă cu organizarea legică a realității considerate obiectivă de către om, cu stabilirea condițiilor corecte ale gândirii, a formelor și legilor generale ale raționării juste, iar logica omului face abstracție de conținutul concret al diverselor noastre idei fiind o știință formală care se ocupă cu noțiunea sau cu judecata în genere și nu cu o anumită noțiune sau judecată determinată concret.

Mai mult decât atât în logica dialectică a omului, formele logice sunt , datorită valorii lor gnoseologice diferențiate, forme pline de conținut, iar legile logice pe baza cărora acestea se înlanțuiesc constituie principiile de bază ale acestei logici dialectice.

Dintre trăsăturile acestei logici dialectice amintesc identitatea concretă, ce cuprinde și deosebirea, predicția complexă contradictorie și înmlădierea terțului exclus, care reprezintă pentru această logică dialectică conceptul de adevăr în aprofundarea cunoașterii.

Se observă că logica umană și modul cum este aceasta percepută de om dintre care am dat drept exemplul logica dialectică dar față de aceasta ar mai fi și alte logici, cum ar fi cea modală, sau logica relațiilor, logica constructivistă, logica clasică, etc.

Toate aceste logici se bazează pe Cunoaștere fiindcă ființa umană se dezvoltă în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, iar acest aspect îi dă logicii umane caracterul de știință asemeni gramaticii sau geometriei care analizează legile gândirii, deci în principiu tot ale Cunoașterii (cunoscută de om).

Cu toate acestea și logica umană este un determinant la rândul lui al Funcției Logice la un nivel mult mai diferit decât Logica în calitate de Cuvânt-Matrice unde nu mai este o știință care analizează legile gândirii, unde nu se mai bazează pe Cunoaștere cum de altfel nu se bazează nici Funcția Logică fiindcă atât pentru Funcția Logică cât și pentru Cuvântul-Matrice Logică, Cunoașterea NU este altceva decât un simplu Cuvânt-Matrice din infinitatea de Cuvinte-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal al „Continuumului Infinit” care este inclus în „Continuumul Logic”.

Ajungând totuși la acest aspect unde vedem că avem trei determinanți unde fiecare înseamnă altceva dar au aceeași denumire se pune întrebarea care este tangența dintre acești trei determinanți fiindcă au aceeași denumire dar au aspectări aproape în totalitate diferite unii față de alții.

În primul rând va trebui să vedem a căror dezvoltare sunt acești trei determinanți cu nume de Logică.

În primul rând Funcția Logică devine o dezvoltare a Formelor Intangibile, deci a asimptotismului dezvoltat de către aceste Forme Intangibile care se repercutează astfel în cadrul „Continuumului Infinit”.

O dezvoltare similară ar avea și Cuvântul-Matrice Logică doar că acesta este definit de către „Continuumul Infinit” cu toate caracteristicile sale principale, respectiv Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire, față de Funcția Logică definită doar pe baza asimptotismului reperat astfel de Formele Intangibile.

Deci Cuvântul-Matrice Logică este total diferit de Funcția Logică, fiindcă acesta devine determinat de către Funcția Logică sau de „Continuumul Logic” din care face parte „Continuumul Infinit”, la fel ca și fiecare Cuvânt-Matrice.

Aici intervine o altă problemă și anume, ca Funcția Logică să fie definită a trebuit să definească Cuvintele-Matrici sau Cuvintele-Matrici nu erau definite când Funcția Logică se afla definită?

Dacă este astfel înseamnă că Funcția Logică nu include în „Continuumul său Logic” și Cuvintele-Matrici?

Cuvintele-matrici au fost determinate odată cu definirea celor patru caracteristici principale din cadrul „Continuumului Infinit” care face parte din „Continuumul Logic”.

Odată definite aceste caracteristici au putut fi definite și Cuvintele-Matrici.

Dacă Cuvintele-Matrici au putut fi definite numai după ce au fost definite aceste caracteristici, înseamnă că și aceste Cuvinte-Matrici au un Început?

Nu în nici un caz, deoarece acest proces se desfășoară etern, atemporal. ”Nu înseamnă că aceste caracteristici au fost terminate la ora două iar la ora cinci a început producția de Cuvinte-Matrici.”

Nici măcar nu putem vorbi despre primul Cuvânt-Matrice decât în măsura în care noi înțelegem că la „începutul” respectiv a fost Nimicul și astfel să definim Nimicul din punct de vedere Asemiotic ca fiind primul Cuvânt-Matrice.

În realitate Nu este absolut deloc astfel, fiindcă toate acestea nu se definesc prin noi ci fără voia sau dorința noastră, astfel nu putem vorbi de primul Cuvânt-Matrice decât în cazul în care noi oamenii dorim să avem o imagine prin Iluzia Vieții noastre a ceea ce ar putea însemna „apariția” Cuvintelor-Matrici, în funcție de caracteristicile prestabilite ale „Continuumului Infinit” care devine parte integrantă a „Continuumului Logic”.

Dacă Cuvintele-Matrici nu au un Început, atunci acest lucru înseamnă că nu putem vorbi nici de primul Cuvânt-Matrice și nici de ultimul, fiindcă dacă ar fi avut un Început nu am mai fi putut vorbi nici despre „Continuumul Infinit” și mai puțin despre „Continuumul Logic”.

Odată ce aceste Cuvinte-Matrici nu au un Început, Nu există în realitate un prim Cuvânt-Matrice , înseamnă că ori toate Cuvintele-Matrici au fost definite odată, ori există un prim Cuvânt-Matrice.

Iarăși ajungem la o răscruce și anume, dacă toate Cuvintele-Matrici ar fi definite odată, ar fi bine fiindcă nu ar mai fi un prim Cuvânt-Matrice deci nu ar fi un Început, cum de altfel și este, dar dacă toate aceste Cuvinte-Matrici sunt definite odată, înseamnă că Întreg Limbajul Pur Universal este definit odată, deci nu ar exista „Continuitatea” din cadrul „Continuumului Infinit” și al „Continuumului Logic”.

Astfel ori admitem un Cuvânt-Matrice prim cu care începe Limbajul Pur Universal și astfel avem un Început, ori dacă nu admitem acest Început suntem obligați să avem un Sfârșit prin intermediul definirii odată a Întregului limbaj Pur Universal.

Acest paradox este tocmai cel care stă la baza Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale prin care „Continuumul Logic” devine un „Continuum Logic” inteligent, bazat pe legi raționale, dar și pe legi care față de legile raționale ar deveni mult mai „superioare” decât dacă am compara cea mai rațională și inteligentă ecuație determinată de om cu adierea unui vânt de primăvară și totuși comparația aceasta nu ar fi nici măcar a miliarde parte .

Paradoxul despre care vorbeam adineaori este cel care ne pune mereu o piedică, și anume ori ne lasă să înțelegem de ce nu poate fi un Cuvânt-Matrice Primordial, caz în care ne

închide cealaltă poartă și anume dacă nu ar fi un Cuvânt-Matrice Primordial ar trebui să fie Limbajul Pur Universal definit odată ceea ce ar însemna imposibilitatea definirii "Continuumului", din cadrul „Continuumului Infinit”, iar dacă am determina un Cuvânt-Matrice Primordial ar însemna că Limbajul Pur Universal are un Început.

Ambele sunt false întrucât Limbajul Pur Universal nu numai că nu are un Început dar acesta nu are nici un Sfârșit, fiind parte din „Continuumul Infinit” care la rândul lui este parte din „Continuumul Logic”.

Prin urmare, atunci când s-au determinat etern, și bineînțeles infinit caracteristicile „Continuumului Infinit” calitatea pe care o are Reperul Negației este tocmai aceea de a anula asimptotismul „Continuumului Infinit” reperat ca atare de către Formele Intangibile, fapt care definește Tangențiabilitatea ca opus al Asimptotismului. Tangențiabilitatea, este aceea care va deveni liantul dintre lipsa de început a Asimptotismului și „Continuumul” care va defini „Continuumul Infinit” ca o eternă continuitate către un alt și etern nou Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal.

Acest fapt se realizează prin intermediul Tangențiabilității, prin unirea datorită tangențiabilității a Asimptotismului ca primă caracteristică a „Continuumului Infinit” cu Structuralizarea acestui „Continuum Infinit”, astfel Structuralizarea „Continuumului Infinit” definită și prin Limbajul Pur Universal primește valențele Continuității tocmai datorită Tangențiabilității care unește această Structuralizare cu Funcția Asimptotică care-i va da impulsul de „Continuitate”.

Astfel tocmai Tangențiabilitatea care ar putea fi definită de noi ca fiind Finitul, fiindcă este opusă Continuității este aceea care va uni Continuitatea de definirea finită a fiecărui Cuvânt-Matrice în parte, definind „Continuumul Infinit”.

Deci, atunci când nu acceptăm un Început al Limbajului Pur Universal, o facem tocmai fiindcă Finitul (Tangențiabilitatea) este cel responsabil de lipsa Începutului, cum este la fel de responsabil de lipsa Sfârșitului.

Prin urmare „Continuumul Infinit” este o înveșmântare de Infinit și Finit care devine „Continuum” prin Finit, și Finit prin Infinit.

Cum anume devine Finit prin Infinit?

Deoarece Tangențiabilitatea este definită de către Asimptotismul inițiat de Formele Intangibile.

Unde apare raționalitatea sau inteligența în aceste relații?

Faptul că Asimptotismul este „transportat” de către Tangențiabilitate pentru a-și asigura propria sa Continuitate, înseamnă că raționalul este definit de Tangențiabilitate prin Asigurarea Continuității Infinite. Aceasta este baza Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale.

Noi oamenii vedem Lipsa de Început a Limbajului Pur Universal ca fiind Nimicul sau „Golul” și suntem obligați datorită Coeficientului Logic 2 al nostru, datorită capacității noastre de a raționa să definim acest „Gol” sau Nimic ca fiind primul Cuvânt-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal, chiar dacă el este de fapt Lipsa de Început!

Scriam cândva despre acest „prim” Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal și rog a fi consemnat ca atare, precum ultimul Cuvânt-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal este întocmai Lipsa de Sfârșit!

În Lipsă constă Asimptotismul iar în Sfârșit, Tangențiabilitatea precum în Început constă Tangențiabilitatea și în Lipsă, Asimptotismul.

Astfel Asimptotismul va fi mereu Lipsa iar Tangențiabilitatea va fi mereu Începutul și Sfârșitul.

Cum anume devine caracteristică a „Continuumului Infinit” Funcția Logică, când „Continuumul Infinit” este parte din aceasta?

Răspunsul constă atunci când aceasta se identifică cu Structuralizarea acestuia, fiindcă Funcția Logică este de altfel prima determinare eternă a „Continuumului Infinit” după ce acesta a fost reperat de către Formele Intangibile ca fiind un determinant *asimptotic*.

Astfel NU Formele Intangibile sunt asimptotisme ci „Continuumul Infinit” al Funcției Logice sau „Continuumul Infinit” din cadrul „Continuumului Logic” este reperat de către Formele Intangibile ca fiind o Funcție Asimptotică, iar „Continuumul Infinit” le răspunde Formelor Intangibile prin „Continuumul Logic” care îl definește că nu este o Funcție Asimptotică ci o Tangentă eternă la propria sa „Continuitate”, care este o „Continuitate” Coaxială tocmai datorită Tangentei, pentru care fiecare „Continuitate” a unui nou Cuvânt-Matrice devine o legătură pe baza Analogiei Totului cu Totul fiind Totul (unicitatea) în Toate, dar făcând parte și din Toate (diversitate) în Tot. Aceasta este baza Coaxialismului.

Astfel Funcția Logică devine o determinantă a Funcției Asimptotice și a Reperului Negației devenind Structuralizarea „Continuumului Infinit”, doar că această Structuralizare din punctul de vedere al Funcției Logice față de „Continuumul Infinit” se oprește doar la această calitate, și anume aceea de a fi o caracteristică a „Continuumului Infinit” fiindcă din punct de vedere al său, Funcția Logică nu rămâne doar o Structuralizare a „Continuumului Infinit” ci include în cadrul său Întreg „Continuum Infinit” dar și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, devenind Totul dar și Totul din Spatele Totului.

În schimb acest Tot din Spatele Totului care este Funcția Logică, este percepută de către „Continuumul Infinit” drept Structuralizare a acestuia.

Acest aspect îi dă Funcției Logice calitatea de a se defini ca fiind **SI** Limbajul Pur Universal **EA** fiind sau având în cadrul său inclusă **SI** Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Astfel Funcția Logică întrunește atât Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale cât și Limbajul Pur Universal.

Atunci de ce mai apare și Cuvântul-Matrice Logică?

Ce anume este aceste Cuvânt-Matrice Logică?

Funcția Logică odată ce se definește prin Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale cât și prin Limbajul Pur Universal, înseamnă că este Funcția care stă la baza „Continuumului Logic” prin ea însuși, identificându-se cu acesta.

Astfel această Funcție este o lege sau determină o legitate prin identificarea sa atât cu Limbajul Pur Universal dar și cu Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale?

Întrebarea devine cu atât mai imperioasă cu cât este necesară o clarificare în ceea ce privește categoriile de determinări mai sus amintite.

Pot fi toate acestea fără o anumită legitate determinate. Oare aceste categorii ale determinărilor, sau Indeterminările, nu se supun unei anumite legități pe care vrând nevrând am inserat-o deja structurând aceste categorii în paginile anterioare?

Faptul că Funcția Logică include în cadrul său și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, poate exclude noțiunea de legitate?

Dacă acceptă această noțiune de legitate înseamnă că revenim la logica umană și definim Funcția Logică ca fiind o legitate bazată pe criterii stricte care se supune anumitor canoane și

astfel știința devine gata, iar Funcția Logică devine la fel ca și alte logici o știință analogă cu geometria sau gramatica, prin care se stabilesc anumite interdependențe de ordin logic.

În primul rând pentru a fi determinată o anumită logică a legității aceasta va trebui să se axeze mai înainte de toate pe logica umană ale cărei legi sunt bazate pe anumite principii logice cunoscute deja ca fiind legea identității, legea noncontradicției, legea terțului exclus și legea rațiunii suficiente.

Prin urmare legea identității abstracte este subordonată legii identității concrete, iar legea terțului exclus dialecticii categoriilor adevăr și fals.

Ca un lucru să fie adevărat sau fals va trebui mai înainte de toate să avem definit adevărul ca fiind în funcție de un alt adevăr sau de un fals la care acesta să se raporteze.

Atunci când Funcția Logică devine un determinant al asimptotismelor Formelor Intangibile ea nu poate defini adevărul de fals și nici nu este definită în raport cu un alt adevăr precedent întrucât acesta nu este determinat apărând în ecuație abia odată cu Adevărul Coaxiologic bazat pe prima caracteristică definită și ca principiu sau axiomă a Funcției Logice, dar toate acestea nu sunt supuse unei legități stricte ca atare care să poată defini adevărul de fals și prin urmare nici principiul nu se poate defini în raport cu axioma sau cu caracteristica, decât după ce survine Adevărul Coaxiologic, care apare în desfășurarea ecuației în totalitatea sa abia după ce Funcția Logică se definește ca atare.

Avem vreuna din toate acestea în cadrul Funcției Logice?

Răspunsul este **NU!** De ce **NU** avem nici una valabilă?

Pentru că toate aceste legi implică **Cunoașterea, sau Recunoașterea** unui alt element de către un element iar celălalt să nu poată avea această posibilitate de a Cunoaște.

Dar Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, nu este și Cunoaștere?

Poate fi Conștiință fără Cunoaștere?

DA! CONȘTIINȚA NU ESTE CUNOAȘTERE.

Conștiința nu are nimic de-a face cu Cunoașterea decât în lumile Cunoașterii.

În mai multe lucrări ale mele am scris despre diferența dintre Conștientizare și Cunoaștere, despre faptul că și ființa umană una Conștientizează și alta Cunoaște, despre faptul că pentru a Cunoaște va trebui mai întâi de toate ca omul sau subiectul Cunoscător să-și trimită propria lui Conștientizare unui element Oglindă care la rândul său să-i reflecte această Conștientizare sub formă de Cunoaștere înapoi. Astfel procesul Conștientizare-Cunoaștere implică întotdeauna un **tert.**

Acest **tert** nu există sub nici o formă în cadrul Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale și nici în cadrul Cuvântului-Matrice al Logicii sau în cadrul „Continuumului Infinit”, respectiv al Limbajului Pur Universal, fiindcă acest tert va putea surveni numai și numai în lumile dezvoltate de către Cuvântul-Matrice al Cunoașterii iar el va exista doar dacă „Continuumul Infinit” sau Limbajul Pur Universal sau Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, se va Oglindi în cadrul unui element aflat în lumile Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, iar un asemenea element fiind în cele din urmă chiar și ființa umană.

Astfel Cunoașterea survine doar prin Oglindire fiind o imagine mai mult sau mai puțin apropiată Conștientizării darămite Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale sau a „Continuumului Infinit”, prin urmare Funcția Logică este o Funcție fără Cunoaștere care nu se axează nici pe legitate și nici pe anumite caracteristici date de anumite abstractizări ale Cunoașterii, decât în măsura în care aceasta devine Oglindită de către Cunoaștere, și în cele din urmă chiar și de către Om.

Noi nu putem afirma cu tărie și certitudine că acestea sunt adevăratele principii sau caracteristici ale Funcției Logice sau ale Adevărului Coaxiologic, fiindcă nici noi **NU** Cunoaștem Adevărul decât deformat în funcție de imaginea pe care ne-o reflectă Oglinda Cunoașterii mai înainte de toate despre noi înșine și pe urmă despre ceea ce ne înconjoară.

Faptul că am stabilit tot felul de abstractizări cu privire la anumite legități acest lucru **NU** înseamnă că aceste legități există în realitate, fiindcă nici abstractizările pe baza cărora le determinăm **Nu** pot fi asociate realității decât tot prin asociere cu anumite experiențe pe care ni le dezvăluie realitatea, cum ar fi faptul că avem două mere.

Aceste mere vom ști că sunt două fiindcă le vedem înaintea ochilor. Ele pot fi cântărite, gustate, văzute, etc.

Astfel vom putea defini o abstractizare pe baza experienței și anume că un măr și cu un măr fac două mere, dar noi **NU** știm ce anume pot însemna două elemente pe care noi nu le putem supune experienței noastre (care și ea este o Iluzie dar susținând în acest caz contrariul că experiența noastră nu este Iluzie a Vieții) -cele două elemente se supun unei abstractizări prin care noi știm că sunt două, fiindcă și abstractizarea în sine ne este redată tot de către Oglinda Cunoașterii.

Dacă această abstractizare **Nu** relevă adevărul?

Dacă imaginea cunoscută de către noi este falsă la fel ca și adevărul reflectat de Oglinda Cunoașterii?

Putem noi simți pe baza unei experiențe abstractizarea?

Răspunsul constă evident în: **NU!**

Nimeni nu poate experimenta cu propriile sale simțuri esența abstractizării deci nu o poate simți.

Atunci logica noastră umană ne spune că ceea ce nu putem simți sau experimenta nu este adevărat.

Cu toate acestea considerăm adevărate abstractizările fiindcă le **asociem** experimentelor noastre bazate pe simțuri. Exemplul cu cele două mere este concludent în acest sens. Astfel pe bazele acestei asocieri se dezvoltă întreaga logică umană definită pe Cunoaștere.

Dacă nu am face această asociere cu elementul abstract nu am avea nici o știință în cadrul acestei lumi.

Faptul în sine nu este îndeajuns de revelator fiindcă mereu știm că matematica ne va calcula corect numărul merelor. Atunci înseamnă că abstractizarea pe care noi nu o Cunoaștem în calitate de esență a sa este revelatoare cu ceea ce ne relevă Oglinda Cunoașterii.

Dacă această abstractizare este revelatoare, atunci înseamnă că noi știm ce anume este Adevărul, fiindcă și la acesta ne putem releva sub forma abstractizării.

Oricât de verosimil sau neverosimil ar părea, abstractizarea devine cea care ne spune că un anumit Adevăr este adevărat sau un anumit Adevăr este fals.

De aici intervine relativitatea Adevărului în cadrul abstractizării. Acest lucru ne determină să abstractizăm abstractizarea ca atare ca fiind ori adevărată, ori falsă, fiindcă dacă am gândi cu un Coeficient Logic 7, pe lângă aceste două de „ori” ar mai interveni încă cinci de „ori”.

Dacă abstractizarea poate fi ori adevărată ori falsă și esența ei poate fi ori adevărată ori falsă, fapt îndeajuns de revelator pentru a defini relativitatea adevărului nostru chiar și atunci când **NU** dorim să admitem că trăim de fapt Iluzia Vieții, când am vrea să fim partizanii faptului că de fapt trăim realitatea fiecărei zile.

Este la fel de adevărat sau fals, nimeni nu poate ști acest lucru decât dacă intenționează să-l declame ca atare că tot ceea ce scriu în aceste momente se datorează abstractizării care în viața

noastră de zi cu zi se așează liniștită pe anumite axiome și astfel ne călăuzește pașii spre noi și noi abstractizări.

Faptul că acestea ne apar ca fiind relative cred că este cel mai important lucru, fiindcă ne demonstrează la fel de fals sau de adevărat că nici relativizările în sine nu pot fi sau pot fi adevărate.

Și eu, acum când scriu această lucrare bazată pe Logica Coaxiologică care-mi este deslușită tot pe bazele abstractizărilor Nu pot ști ce anume este fals sau adevărat, precum nu pot afla dacă există cu adevărat o diferență reală între axiomă și principiu, între caracteristică și axiomă, fiindcă prin Coaxialism toate aceste diferențe se anulează, devenind Una în Tot și Totul în Una, astfel fiind Unica cale de a merge pe calea Unui Singur Adevăr, fie el și fals în cadrul abstractizărilor noastre, fiindcă orice adevăr indiferent dacă este adevărat sau fals tot adevăr se numește.

Mergând pe această cale dacă ceea ce inserez în această carte este fals înseamnă că opusul ei este adevărat iar dacă este adevărat înseamnă că opusul ei este fals.

Știm noi care sunt caracteristicile Adevărului fals sau Adevărat? NU!

Fiindcă ceea ce ne apare ca Adevăr fals, la rândul lui poate fi Adevăr adevărat sau fals, iar ceea ce ne apare ca Adevăr Adevărat, la rândul lui poate fi Adevăr Adevărat sau fals, astfel dacă mergem pe această cale la infinit vom vedea că nici un Adevăr nu poate fi nici adevărat dar nici fals, decât numai și numai în funcție de abstractizarea noastră.

De aceea principiile despre care scriu în aceste momente NU trebuie luate ca atare, respectiv ca principii ale Funcției Logice fiindcă ele din punct de vedere al legităților logicii noastre umane, NU sunt așa ceva și nici nu au cum anume să fie, nefiind determinate de un Adevăr definitivat ca atare prin anumite caracteristici.

În acest moment eu definitivez Adevărul Coaxiologic prin intermediul și bazele Funcției Logice pe care le definesc, dar odată ce aceste baze devin principii și caracteristici simultan, și odată ce aceste baze stabilesc bazele Adevărului Coaxiologic, este prematur să vorbim de principii în adevăratul sens care NU există!

Abia după ce toate acestea vor fi definitive și în raportare cu Adevărul Coaxiologic se va putea defini în funcție de aceste Principii sau baze, care anume este definiția de Principiu în Coaxiologie!

În cele din urmă, putem oare stabili o legitate fără Cunoaștere, sau ar putea funcționa o legitate independentă de Cunoaștere?

Ar putea exista Adevăr independent de Cunoaștere?

Va trebui mai întâi să începem prin a răspunde la a doua întrebare, ca pe urmă să revenim la prima.

Adevărul Coaxiologic este un Adevăr survenit înainte de Cunoaștere precum și alte Adevăruri din lucrările mele anterioare, cum ar fi Adevărul ,Semiotic, Anoțional, Noțional, etc, până la nivelul Adevărului cunoscut de noi oamenii.

Pentru ca o lege să fie adevărată va trebui mai înainte de toate să existe Adevărul, indiferent dacă acesta este adevărat sau fals.

Odată ce apare Adevărul el prin esența sa poate fi definit ca o legitate doar în măsura în care definește o anumită legitate, iar pentru a o determina pe aceasta va trebui să se definească pe sine ca fiind un Adevăr față de un anumit Reper.

În cazul nostru acest Reper ar putea fi tocmai Reperul Negației, cel care neagă asimptotismul Formelor Intangibile.

Pe această bază putem afirma că Adevărul Coaxiologic poate primi caracterul de legitate, doar că Reperul Negației neagă asimptotismele Formelor Intangibile față de Funcția Logică pe care o Structuralizează, și astfel o definește, ecuație în care cu toate că intervine paralelismul și calitatea cumulativă ce-i definește Funcției Logice aspectul de esențializare, încă nu apare în ecuație Adevărul Coaxiologic, decât odată cu definitivarea primului principiu al Funcției Logice, când Reperul Negației are deja prima sa Structuralizare definită spre Nedefinirea care reîntoarce calea spre asimptotism definind un ciclu, în care Funcția Logică este definită ca fiind „Continuumul Infinit” ciclu care datorează „Continuitatea” acestui „Continuum Infinit”.

În acest **prim ciclu** apare Adevărul Coaxiologic, iar nominația de prim are aspect de eternitate, nicidecum de început, fiindcă în această primă eternitate se dezvoltă Totul și Toate și nu în afara ei, iar Totul din Spatele Totului este întocmai această eternitate care continuă, prin spatele său definind în ea un **nou și nou** astfel de ciclu.

Acel „nou” fiind mereu un alt Tot care se include Totului venind din Spatele acestuia, sau din interiorul spiralei acestuia, dacă explicația aceasta este mai plastică.

Este cât se poate de verosimil faptul că Adevărul definește o anumită legitate, dar orice lege trebuie să se producă și să se răsfrângă asupra a „ceva”, fapt care implică un Eveniment iar acesta la rândul său poate fi din cadrul unei succesiuni evenimențiale pentru a defini un anumit Fenomen sau nu.

Acest fapt implică un Început obligatoriu fiindcă chiar și în cazul în care legea se răsfrânge asupra a „ceva”, această răsfrângere începe și se termină odată și odată.

În cazul că vorbim de o răsfrângere eternă asupra „ceva” atunci aceasta nu se poate produce asupra acelui „ceva” fiindcă pentru a se produce am mai amintit că este necesar începutul, fiindcă orice producere trebuie să înceapă iar dacă nu începe ea nu mai este producere sau răsfrângere asupra „ceva” ci se interpune cu acel „ceva”, fiindcă dacă și producerea și acel ceva sunt eterne sau infinite nu se poate face distincția dintre acel „ceva” și atunci când se produce un alt „ceva” asupra lui.

Deoarece și producerea în sine este tot un „ceva” care aici intervine ca un „altceva”, iar ca două „ceva”-uri să devină tangente printr-unul dintre ele care definește producerea înseamnă că tangenta aceea are un reper inițial obligatoriu în cazuri când cele două „ceva”-uri sunt infinite, fiindcă dacă ar fi finite, tangenta s-ar putea afla în momentul inițial al lor sau în începutul lor.

Astfel „producerea” sau „răsfrângerea” a „ceva” asupra altui „ceva” implică în mod absolut necesar un moment inițial.

Prin urmare orice legitate are nevoie de un anumit moment inițial pentru a se produce asupra unui anumit : „ceva”.

Deci nu poate fi vorba de lege sau legitate chiar dacă în Funcția Logică intervine Adevărul Coaxiologic, acesta nu poate defini un anumit moment **inițial** chiar și prin Reperul Negației, întrucât ciclurile se suprapun în cadrul aceluiași Tot, chiar dacă sunt considerate ca fiind din Spatele Totului.

Mai mult decât atât orice legitate prevede un anumit Eveniment prin care aceasta se răsfrânge sau acționează asupra unui element, Eveniment sau Fenomen.

În concluzie absolut orice legitate nu se poate structuraliza decât în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii unde survine odată cu Evenimentul Primordial produs prin Lipsa din Semantic.

Ce anume înlocuiește legitatea la nivelul primelor caracteristici ale Funcției Logice, respectiv a paralelismului, esențializării definite prin cumul de funcții și a Adevărului Coaxiologic?

Chiar dacă la acest nivel **nu** se poate vorbi despre un moment **inițial și nici despre un Început** care să definească o frontieră între asimptotismul care intermediază legătura cu Formele Intangibile și Funcția Logică.

Acest asimptotism constă tocmai în Neînceput iar Reperul Negației neagă asimptotismul, deci Neînceputul, unde dreptele nu se unesc realizând un al doilea paralelism și aceasta **NU** în cadrul asimptotismului deci al Funcției Asimptotice prin cele două drepte ale sale care tind una spre alta fără să se unească, ci exterior acestuia, **cauzând un alt paralelism, față de asimptotism** prin Structuralizarea Funcției Logice care se definește ca fiind „Continuumul Infinit”, pe care-l va include în „Continuumul Logic”, iar paralelismul acela constă în prima caracteristică-principiu al Funcției Logice.

Astfel noțiunea de legitate pe care o atribuim noi se realizează doar în cadrul dezvoltărilor cauzate de către Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, unde intervine Evenimentul și Fenomenul.

A vorbi despre o legitate fără Eveniment sau Fenomen, este ca și cum ai afirma că aceasta nu se răsfrânge și nu se produce asupra nici unui alt „ceva”, iar a defini o legitate ca fiind „ceva”, ca fiind acel „ceva”, care nici nu se produce și nici nu se răsfrânge asupra altui „ceva” dar eternă și separată de cadrul contextual sistemic și structural, sau de cel al dezvoltărilor sau definirilor înseamnă că **NU** mai este legitate ci cu totul altceva.

Cu toate acestea putem vorbi doar despre un anume Fenomen care este Fenomenul Asemiotic, unde nu mai intervine succesiunea evenimențială de tipul Eveniment-Fenomen, cum scriam în *Antichrist, Ființă și Iubire*, pag.121-122, **citez:**

”..... nu putem defini un anumit moment inițial de reflectare a „ceva” în Oglinda Semantică a Infinitului cum este de altfel în cazul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, fiindcă din punct de vedere Asemiotic Sugestivul -Matriceal Distributiv nu constă în reflectarea Expresiilor Comune ale Cuvintelor Matriceale în Oglinda Semantică a Cunoașterii fiindcă și Cunoașterea este un Cuvânt-Matriceal dintr-o infinitate care participă la întregirea Limbajului Pur Universal.

Fenomenul Asemiotic este definit de capacitatea Distributivă a Expresiei Conștiinței Pure Universale care se poate reflecta parțial atât în Expresiile Comune ale grupurilor de Cuvinte-Matrici cât și în fiecare Expresie a fiecărui Cuvânt-Matrice în parte.

Prin Expresia Cuvântului-Matrice se înțelege totalitatea caracteristicilor acelui Cuvânt-Matrice.

Aceste caracteristici sunt reflectate prin intermediul calității Sugestiv-Distributivă a Expresiei Conștiinței Pure Universale în cadrul acesteia dând Cuvântului-Matrice respectiv nuanțarea propriei sale Expresii în cadrul Conștiinței Pure Universale ca fiind Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Acest aspect al laturii Sugestiv-Distributive din cadrul **Asemioticii** rezultă modul de interrelaționare dintre Cuvintele Limbajului Pur Universal și Conștiința Pură Universală pe baza Expresiilor care se vehiculează în cadrul Limbajului Pur Universal pentru a departaja Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale de restul Expresiilor Comune.

Ramura Sugestiv Distributivă se împarte în două grade de comparație a Sugestiv-Distributivului și anume gradul Sugestiv Distributiv Convergent și Sugestiv Distributiv Divergent.

Aceste două grade sunt tocmai cele care determină Fenomenul Asemiotic, fiind inclusiv și caracteristicile de bază ale Fenomenului Asemiotic, Fenomen care stă la baza Coaxiologiei Fenomenologice și care nu este bazat pe un Eveniment inițial ca și restul Fenomenelor despre care am mai vorbit în cărțile mele până în prezent, întrucât nu poate fi vorba la nivel Asemiotic de un Eveniment inițial care se produce doar prin reflectarea unui anumit Eveniment în Oglinda

semantică a Infinitului care dă naștere primului Eveniment sau Evenimentului Primordial ce definește la rândul său Fenomenul Primordial.”, închei citatul.

Cu toate acestea dacă acel „ceva” nu se produce asupra „altceva”, dar se definește sau se dezvoltă în așa fel încât în mod direct sau indirect se răsfrânge și asupra acelui „ceva” fără să existe o intervenție, nu mai este legitate?

Nu, în momentul când Nu există o **intervenție** a acelui „ceva” asupra „altceva” nu mai putem vorbi despre o legitate ci despre o **Funcție**, care precede **neintervenția** asupra a „ceva” dar pe bazele sale funcționale această **neintervenție** definește un raport față de „ceva”, cum este cazul Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale care prin Funcția Logică Nu intervine în cadrul Limbajului Pur Universal ci se **raportează** la acesta, chiar dacă prin raportare Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu este altceva decât suma tuturor Expresiilor Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal raportate prin intermediul Funcției Logice la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, care aparține tot Funcției Logice, și astfel Funcția Logică se raportează prin sine pentru sine în perpetuarea „Continuumului Logic”.

Astfel Fenomenul Asemiotic participă la determinarea caracteristicii funcționale a Funcției ce înlocuiește de fapt ceea ce știm și percepem noi oamenii drept legitate.

*Astfel Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este de fapt suma Expresiilor Cuvintelor-Matrici care se **raportează** prin Funcția Logică lor înșelor, iar Conștiința Pură face parte din suma Expresiilor Cuvintelor-Matrici, care prin intermediul Funcției Logice, (rog mare atenție, Funcția Logică Nu are nimic de-a face cu canoanele Logicii ființei umane, fiind o altă logică) realizează această raportare.*

Suma Expresiilor Cuvintelor-Matrici se esențializează prin caracteristica de cumul al Funcției Logice prin aceasta. Esențializarea respectivă a sumei Expresiilor Cuvintelor-Matrici definește Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Suma Expresiilor Cuvintelor-Matrici, odată esențializată NU mai este ceea ce poate fi definită ca sumă a acestor Expresii ale Cuvintelor-Matrici ci ca Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale.

Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este esența sumei Expresiilor Cuvintelor-Matrici.

Această esență nemaifiind suma în sine ci esența ei, se raportează la sumă definind astfel Limbajul Pur Universal și Expresiile acestuia.

De aceea am subliniat mereu acest lucru și anume faptul că Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu este suma Expresiilor Cuvintelor-Matrici ci această sumă se raportează la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale prin intermediul Funcției Logice.

În concluzie legitatea intervine doar în lumile dezvoltate de Cuvântul-Matrice al Cunoașterii unde poate exista Intervenția, iar în rest la toate nivelele nu există noțiunea de legitate, ci de Funcție care înlocuiește legitatea.

Toate aceste fac parte din cadrul Definirilor de Unicitate fiindcă se răsfrâng asupra unui unic cadru, fie el Funcția Logică sau orice alt determinant al acesteia, sau în cadrul ecuației de definire pot participa unul sau mai multe elemente dar prin Definirea de Unicitate fiecare element în parte primește propria sa definire în parte și nu o definire de ansamblu alături de alte elemente.

Astfel când vorbim de faptul că Fenomenul Asemiotic definește funcționalitatea Funcției Logice ne referim doar la Funcția Logică, iar când definește funcționalitatea tuturor funcțiilor ne referim la toate funcțiile posibile, deci la ansamblul lor.

Prin definirea funcționalității Funcției Logice, Fenomenul Asemiotic determină prin Funcția Logică și unele caracteristici de ale sale, iar Funcția Logică va fi aceea care la rândul ei va prelua aceste caracteristici și va determina funcționalitățile celorlalte funcții și **NU** Fenomenul Asemiotic, fiindcă Funcția Logică are caracteristica de esențializare prin care devine esența tuturor celorlalte Funcții dar și a Fenomenului Asemiotic și prin urmare această **esență** în persoana Funcției Logice va determina **funcționalitatea** altor Funcții, funcționalitate care diferă radical de la o Funcție la alta și se reprezintă prin caracteristicile Funcției respective.

Astfel caracteristicile unei Funcții nu constau în legitățile după care se ghidează Funcția respectivă ci în Funcționalitatea acelei Funcții care are drept bază și esență Funcția Logică, a cărei Funcționalitate este determinată de către Fenomenul Asemiotic, determinat la rândul său de către cele două grade ale Sugestiv-Distributivului, și anume Sugestiv-Distributivul Convergent și Sugestiv-Distributivul Divergent.

Iarăși rog a nu se face greșeala de a considera că dacă Fenomenul Asemiotic îi dezvoltă caracteristica de funcționalitate Funcției Logice acesta o determină în vreun fel sau altul pe aceasta. Nu, în nici un caz.

Fenomenul Asemiotic survine abia atunci când se întrunesc condițiile necesare pentru ca acesta să poată fi intercalat pe scena Funcției Logice și nu invers.

Pentru ca aceste condiții să fie îndeplinite este necesar ca să fie deja în ecuație atât „Continuumul Infinit” cât și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, iar alături de aceasta ca o quintesență a tuturor, Funcția Logică, cu caracteristicile sale necesare pentru introducerea în „scenă” a Fenomenului Asemiotic și deci a propriei funcționalități a Funcției Logice.

Întrebarea care se pune este cum anume putea Funcția Logică să înglobeze „Continuumul Infinit” și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale fără ca să posede o anumită funcționalitate fiindcă „Continuumul Infinit” implică Limbajul Pur Universal iar Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, implică raportarea sumei Expresiilor acestui Limbaj Pur Universal la Funcția Logică care definește astfel Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Ce se înțelege prin funcționalitate?

Se înțelege o anumită **intervenție** asupra unui alt sistem sau structură care are un rezultat.

Rezultatul respectiv constă într-o anumită funcționalitate a unui sistem sau structuri asupra altora. Exemple ar fi nenumărate, dar să luăm acțiunea unui piston asupra aburului. Rezultatul constă în funcționalitatea pistonului asupra aburului. Bineînțeles că tipurile, modurile, cazurile de funcționalitate sunt nenumărate.

Cum am mai spus noi oamenii înțelegem prin funcționalitate, Intervenția care în cazul Funcției Asimptotice, este o funcționalitate determinată de Fenomenul Asemiotic și **nu o funcționalitate care implică Acțiunea** sau care are ca rezultat o **Intervenție (Acțiune) a Funcției Logice** asupra altor Funcții, fiindcă deși Intervenția se definește și prin legitate în lumea noastră, ea poate fi definită în lipsa legității și prin Determinanți și Indeterminanți, dar doar, în mod special și atunci când legitatea lipsește cu desăvârșire, fiindcă legitatea nu poate fi decât în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii fiind determinată în funcție de un anumit Eveniment.

Legitate fără Eveniment nu poate fi, fiindcă legitatea implică acțiune.

În lipsa Evenimentului locul legității este preluat de către raportările Determinanților și Indeterminanților.

Funcționalitatea Coaxiologică nu se poate defini prin intervenție întrucât Nu este acțiune asupra unei anumite Funcții întrucât Fenomenul Asemiotic Nu poate acționa asupra funcționalității Funcției Logice pe care o determină ca fiind el însuși, iar funcționalitatea acestei Funcții Logice ca făcând parte din Funcția Logică și nu ca o acțiune, venită din afara acestei Funcții Logice, fiindcă acest „afară” nu există în cadrul respectiv, întrucât Funcția Logică este Totul din Spatele Totului, este „Continuumul Logic”.

*Odată ce nu poate exista o acțiune din afară, acțiunea din „interior” se definește ca fiind Funcția Logică și orice am înțelege noi ca o intervenție asupra acestei Funcții Logice din partea Fenomenului Asemiotic devine o intervenție a intervenției care se succede astfel la nesfârșit, deoarece odată ce intervenția este reprezentată de Fenomenul Asemiotic și acesta intervine asupra Funcției Logice care este Totul deci tocmai intervenția asupra căreia intervine fiind Totul, intervenția în acest caz se reduce la sine amplificându-se la nesfârșitul propriului său sine de intervenție asupra intervenției, care rezultă: **Neintervenția**.*

Astfel Fenomenul Asemiotic este definit de Funcția Asimptotică pe bazele Sugestiv-Distributivului Convergent și Sugestiv-Distributivului Divergent care la rândul său definește Funcționalitatea Funcției Logice ce constă în : Neintervenție.

Se vede clar pe ce anume se bazează Neintervenția și anume pe convergență și divergență. Aceste două includ de fapt Funcționalitatea Funcției Logice.

Astfel apar datorită Fenomenului Asemiotic cele două grade ale acestuia Sugestiv-Distributivul Convergent și Sugestiv-Distributivul Divergent, astfel odată cu funcționalitatea Funcției Logice apar convergența și divergența, factor de cotitură pentru definirea raporturilor dintre felurite funcționalități ale Funcțiilor dezvoltate de către Funcția Logică în cadrul lărgit al „Continuumului Logic”.

Tot convergența și divergența pot determina (ceea ce o și fac), caracteristici funcționale dintre cele mai diverse.

Astfel Funcționalitatea Funcției Logice Nu se axează pe legitate întrucât se axează pe Neintervenție.

Totul din Spatele Totului dar și Totul din Fața acestuia, respectiv „Continuumul Logic” se bazează pe Neintervenție.

Chiar și Neintervenția poate fi o intervenție la rândul ei fiindcă și Adevărul poate fi fals sau adevărat, ceea ce înseamnă că și această Neintervenție este una relativă?

Nu, în nici un caz fiindcă în acest caz particular al „Continuumului Logic” nu putem vorbi despre o funcționalitate bazată pe un Adevăr relativ, fiindcă în momentul când funcționalitatea își „face apariția în decor” noi nu avem definite toate caracteristicile Adevărului Coaxiologic pentru ca acesta să definească funcționalitatea ca fiind adevărată sau falsă, întrucât Adevărul Coaxiologic se va defini în totalitate, odată cu desăvârșirea unui alt Principiu-Characteristică-Axiomă a Funcției Logice, care va participa la definirea Adevărului Coaxiologic în totalitatea sa și nu doar în parțialitatea sa cum se întâmplă cu paralelismul și esențializarea Funcției Logice care definesc premisele Adevărului Coaxiologic.

Nu putem defini astfel un Adevăr Coaxiologic în sine ci doar anumite nuanțări ale acestuia.

Adevărul Coaxiologic nu poate defini pe de altă parte Funcționalitatea Funcției Logice, fiindcă dacă ar face acest lucru ar deveni echivalent cu Funcționalitatea în sine deci cu Funcția Logică, întrucât Funcționalitatea Funcției Logice se bazează pe convergențe și divergențe care definite ca fiind Adevăr Coaxiologic ar deveni automat parte din Intervenție ceea ce ar denatura întreaga Funcționalitate a Funcției Logice, fiindcă unde se definește Adevărul, dar orice Adevăr

nu numai Adevărul Coaxiologic se definește implicit odată cu acesta și **Intervenția fiindcă Intervenția poate fi adevărată sau nu**, iar Neintervenția la fel.

Fiecare adevăr constă în raportarea la opusul său altfel nu ar mai putea fi adevărat sau fals.

Dacă am considera Funcționalitatea Funcției Logice ca fiind definită de Adevărul Coaxiologic ar trebui să acceptăm că Intervenția este la fel ca și Neintervenția o parte din această Funcționalitate a Funcției Logice.

Astfel convergența sau divergența Fenomenului Asemiotic ar avea cauzalitate în Intervenție sau Neintervenție, însemnând că prin Intervenție se acționează conform unei legități, iar Funcționalitatea ar deveni legitate, supunându-se unor canoane, iar acestea ar consta în asimptotismele Formelor Intangibile și Reperul Negației, devenind Structuralizate prin Intervenția asupra Funcției Logice, deci asupra „Continuumului Logic” care încadrează „Continuumul Infinit” și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

*Acest lucru ar demonstra că însăși „Continuumul Infinit” cu întreg Limbajul Pur Universal este o rezultată a Intervenției Formelor Intangibile, ceea ce **NU** poate fi adevărat întrucât dacă ar fi o asemenea rezultată **NU** ar mai fi „Continuum Infinit”, nu ar mai fi Totul din Spatele Totului și nici acel „Continuum” al Limbajului Pur Universal, ci totul ar fi „înghețat” conform Intervenției.*

Odată ce Totul nu ar mai fi „Continuu” nu ar mai fi nici Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, fiindcă aceasta se raportează „Continuumului Infinit” iar raportarea nu ar mai avea sens, fiindcă Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale ar deveni una și aceeași cu Limbajul Pur Universal odată ce acesta nu ar fi „Continuu” deci nu ar fi definit prin apariția la infinit a noi și noi Cuvinte-Matrici care să definească Limbajul Pur Universal.

II.2.5.CAPITOLUL V

RELATIVITATEA ȘI COMPLEMENTARITATEA FUNCȚIEI LOGICE DEFINITĂ PRIN ADEVĂRUL COAXIOLOGIC

Absolut orice Adevăr devine Relativ dacă acesta nu este definit ca fiind Adevărul Absolut.

Unii filosofi considerau că toate Adevărurile sunt relative în afară de Adevărul Absolut dar că noi oamenii am cunoaște cel puțin un grăunte din Adevărul Absolut.

Cred că nu poate fi o prostie mai mare decât să afirmi că Adevărul Absolut ar putea fi cunoscut parțial, iar dacă ai cunoaște o fărâmbă din acest Adevăr Absolut ai cunoaște și realitatea.

Ca demența să frizeze absurdul materialității chiar credeau în acest gen de realitate și îi mai și atribuiau statutul aiuritor de obiectivitate, statut pe baza căruia cât și pe partitura căruia s-a delirat ani și ani de zile, unii au obținut doctorate ce reflectau gradul de prostie și de decădere unde poate ajunge ființa umană, iar alții pentru a deveni și mai ridicoli au obținut chiar și docențe sau mari demnități delirând pe natura obiectivității.

Rușine acestor escroci ai filosofiei care s-au aliat politicienilor la fel de perfizi pentru a naște o societate monstruoasă, o societate a minciunii la fel cum era și filosofia lor, o societate unde prostia și incultura erau la loc de cinste și pe care în mod oneros o numeau Societate Socialistă, furând și denigrând cu nerușinare acest măreț vis al omenirii de dreptate și egalitate, de frumusețe adevărată a spiritului uman care constă în adevăratul socialism.

Cum poți să afirmi că o fărâmbă din Adevărul Absolut poate arăta realitatea când Adevărul Absolut **NU** poate fi fărâmițat, fiindcă orice felie cât de mică ai tăia din acesta, el **nu** ar mai fi

Adevăr Absolut ca atare fiindcă ar Lipsi ceva din acesta, iar odată ce lipsește o fărâmbă chiar din Adevărul Absolut, acesta nu mai este Adevăr Absolut fiindcă nu este în totalitatea sa absolută.

Ori este întregul Adevăr Absolut ori nu mai este deloc.

Prin „absolut” se înțelege tocmai Totul, Întregul, Plenitudinea care se desăvârșește prin acest Tot, care este absolutul în sine.

Nu poți defini un Adevăr împărțit chiar și Relativ dacă acesta este definit ca atare, deci ca Adevăr Întreg, fiindcă partea aceea din Adevărul Împărțit va fi mereu un alt Adevăr și niciodată parte din Adevărul din care s-a rupt.

A considera că rupi o fărâmbă din Adevărul Absolut nu înseamnă a poseda Adevărul Absolut prin faptul de a-l putea distinge pe acesta prin intermediul fărâmbii pe care ai rupt-o din el.

Nu se poate așa ceva, fiindcă întotdeauna fărâmba pe care o vei avea în mână, chiar dacă face parte din acest Adevăr Absolut va fi imediat și negreșit un alt Adevăr.

Mulți spun că un Adevăr Trunchiat este o parte din Adevărul din care s-a rupt.

Nu este câtuși de puțin adevărat. Chiar dacă partea trunchiată seamănă cu Adevărul din care s-a desprins aceasta este un alt Adevăr fiindcă în totalitatea sa definește un alt determinant și nu pe cel pe care l-a definit Adevărul Întreg Netrunchiat.

Atunci când Adevărul Trunchiat definește un alt determinant decât Adevărul din care s-a desprins acesta este un alt Adevăr.

În concluzie Adevărul nu poate fi trunchiat fiindcă în acest caz va determina un alt determinant fiind un alt Adevăr.

Noțiunea de Adevăr în sine include o definiție care constă într-o raportare la un terț care are un anumit determinant.

Pot exista și două sau mai multe Adevăruri care să posede același determinant dar asta nu înseamnă că sunt trunchiate dintr-un alt Adevăr care a posedat același determinant.

Este o regulă ca Adevărul care posedă sau determină un anumit determinant, nu poate fi trunchiat fiindcă în acel caz nu va mai determina același determinant, caz referitor numai la același Adevăr.

Prin trunchiere Adevărul se schimbă iar odată schimbat el nu va mai putea determina același determinant, fiindcă și Adevărul va fi diferit.

Ce s-ar întâmpla dacă prin schimbare (trunchiere) Adevărul ar determina la rândul său același determinant ca și partea trunchiată din el?

Acest lucru ar duce la faptul că fiecare Adevăr este la fel de fals pe cât de adevărat atunci când se schimbă, având același rezultat.

Deci am putea exemplifica astfel: ”Drumul drept este cel mai scurt” . Dacă din propoziție am tăia „drept este” ar fi „Drumul cel mai scurt”. Diferența este copleșitoare, fiindcă una este „Drumul drept este cel mai scurt” și alta este „Drept este” și alta „Drumul cel mai scurt” care nu mai arată faptul că doar cel drept este cel mai scurt.

Astfel orice trunchiere schimbă rezultatul, iar un adevăr nu poate decât reliefa rezultatul pe care acesta îl definește, fiindcă Adevărul este și Imaginea propriului său rezultat precum rezultatul imaginea propriului său Adevăr.

Dacă vei schimba chipul din Oglindă vei schimba și imaginea acestuia.

În ultimă ipostază chiar și atunci când Trunchierea Adevărului ar semăna cu Adevărul Însuși aceasta ar fi mereu Trunchierea sa și nicidecum Adevărul Însuși, fiindcă o asemănare rămâne o asemănare și nicidecum nu poate înlocui elementele care se aseamănă.

Mai mult în cazul Adevărului care poate fi adevărat sau fals, acest adevărat ne reliefează faptul că Adevărul se substituie rațiunii noastre prin care un determinant poate sau nu poate fi într-o anumită ipostază.

Acest adevărat sau fals ne identifică un mod intervenționist de aflare al Adevărului.

Dacă nu ar fi acest mod de acțiune intervenționist, pornind de la intervenția omului până la aceea a Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător, nu am putea desluși sub nici o formă Adevărul.

Astfel Adevărul ființei umane este un Adevăr al Intervenției dat de o acțiune petrecută undeva în trecut, care are drept Origine Intervenția Factorului Creator și Unic Întâmplător care a precedat Destinului prin Creația desăvârșită o singură dată Întâmplător.

Această Intervenție asupra Creației, prin Creație Unicitate și Întâmplare a Factorului Creator și Unic Întâmplător a dus la un precedent „înaintea” Destinului.

Astfel Adevărul din cadrul Destinului va avea mereu și întotdeauna un „TRECUT” al său fiind un Adevăr cu Trecut deci cu **Intervenție**.

Între fals și adevărat, nu poate exista decât o cauzalitate modală bazată pe **Intervenția** Factorului Creator și Unic Întâmplător.

Oamenii oricât de mult vor încerca să afle care este adevăratul Adevăr și care este falsul Adevăr, vor ajunge la Intervenția care s-a făcut precedând Destinul, și astfel vor trebui să înțeleagă care este falsitatea dar și veridicitatea în cadrul Intervenției respective.

Pentru lumea noastră Adevărul Absolut este identificat cu Intervenția sau acțiunea Factorului Creator și Unic Întâmplător pe care acesta o desăvârșește prin propria sa Creație care este o Imagine a Cuvântului-Matrice al Creației.

Dacă pentru lumea noastră acesta este Adevărul Absolut, înseamnă că sunt mai multe Adevăruri Absolute?

Faptul de a fi mai multe Adevăruri Absolute ne îndreptățește să afirmăm că nici unul dintre acestea **Nu este Absolut** fiindcă nu reprezintă Totul prin absolutismul său ci doar felii din acest Tot, iar orice Adevăr Trunchiat nu mai este Adevărul Întreg, precum orice felie din Adevărul Absolut nu mai este Adevărul Absolut.

Din această perspectivă va trebui să privim lucrurile prin prisma elementelor care participă la definirea Adevărului Absolut.

În cazul de față este Intervenția, datorată în primul rând funcției disjunctive ale Unicului și Întâmplării, funcție care se răsfrânge asupra Creației dar și asupra Cuvintelor-Matrici din grupul celor cinci cu Funcții atributive, respectiv: Sfârșitul, Începutul, Originea și Creația dar și asupra Cunoașterii în același timp, dar și în mod separat (disjunctiv) asupra fiecăruia în parte.

De aici rezultă caracterul Unic și Întâmplător pe care îl au Expresiile acestor Cuvinte-Matrici în Imaginea oglindită în Oglinda Semantică a Infinitului.

Astfel fiecare Cuvânt-Matrice în parte sau fiecare element în parte determinat pe baze funcționale cât și fiecare Funcție în parte fiind un determinant care are esența și rădăcina în Funcția Logică ce se definește prin „Continuumul Logic” va fi definită prin propriul său Adevăr.

Nu există Adevăr Absolut decât dacă acesta se referă ca o particularitate la anumite elemente, în sensul că dacă acest element este definit ca un determinant sau determinat, această definire este adevărată iar dacă definirea respectivă face parte și din vârful unei piramide a determinărilor acel „vârf” poate fi considerat Adevăr Absolut pentru determinările sale din cadrul piramidei, dar nu trebuie pierdut din vedere faptul că acea piramidă nu va fi niciodată unica piramidă.

În concluzie nu există Adevăr Absolut, decât un determinant absolut pentru o anumită gamă de alți determinanți care se distinge prin unicitatea sa față de pluralitatea altor determinanți, dar Unicitate numai din punct de vedere al determinărilor sale, cum este și cazul Factorului Creator și Unic Întâmplător al cărui Intervenție este Unică și Întâmplătoare față de lumea noastră, iar Adevărul Absolut al lumii noastre va consta în această Intervenție, care prin caracterul său Unic și Întâmplător a precedat Destinul care la rândul lui nemaiaivând un caracter Unic și Întâmplător nu mai posedă un Adevăr Absolut ci unul relativ în funcție de Adevărul Absolut al Intervenției.

Astfel Adevărul Absolut este Unic și Întâmplător față de un anumit Reper cum ar fi lumea noastră umană în acest caz. Spun lumea umană fiindcă lumea animală sau a plantelor consideră alte repere față de lumea noastră, chiar dacă noi credem că și animalele sau plantele simt și gândesc ca și noi. Cu toate acestea raportarea omului la absolut este o Iluzie la fel de mare precum este întreaga Iluzie a Vieții sale.

Orice Adevăr Absolut chiar dacă față de un anumit Reper devine Unic el este Relativ față de alte Repere.

Nici **Adevărul Coaxiologic** nu este un Adevăr Absolut, fiindcă și acesta se axează pe Relativitatea sa în cadrul „Continuumului Logic”, fiind **un Adevăr Relativ, Asemiotic, Substituant, Motivant, Complementar.**

Adevărul Coaxiologic este un Adevăr Asemiotic fiindcă se referă implicit și la Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal fiind un Adevăr care nu se structuralizează numai în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii. Astfel Cunoașterea nu mai are nici o relevanță.

Referitor la partea sa Motivantă aici trebuie făcută o paranteză și asupra Intervenției Formelor Intangibile și anume dacă Asimptotismul este o Intervenție a Formelor Intangibile sau nu.

Răspunsul constă indubitabil în faptul că DA, Asimptotismul se datorează Intervenției Formelor Intangibile, doar că aceasta devine Motivată doar odată cu Funcția Logică prin Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale asupra cărei acționează alături de Asimptotism și Tangențiabilitate, astfel Motivarea Intervenției devine un Scop al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale.

Prin Intervenție definim o acționare asupra a „ceva” fapt despre care am mai discutat. Ce fel de acționare poate fi fără să aibe loc un anumite Început produs cândva?

Tocmai aici trebuie să revenim la baza Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale care se definește prin asigurarea Continuității sale și implicit a „Continuumului Logic” tocmai prin Tangențiabilitatea (Finitul) care atrage Asimptotismul (Infinitul) după ea, pentru a fi Continuă.

Chiar și atunci când folosim termenul de „Continuum” acesta include în cadrul său atât Finitul care Continuă cât și Infinitul către care se Continuă.

Astfel la fel ca și atunci când determinăm Cuvântul-Matrice prim din cadrul Limbajului Pur Universal și acum prin Motivarea Intervenției nu putem vorbi despre o Intervenție care se produce, fiindcă aceasta NU se produce ci se definește doar, întrucât, dacă luăm Intervenția ca fiind Asimptotismul observăm că Finitul sau Tangențiabilitatea este tocmai Lipsa din Intervenție ceea ce nu poate defini o producere a Intervenției ci mai degrabă a Lipsei acesteia.

Ceea ce se Întâmplă în lumile dezvoltate de către Cuvântul-Matrice al cunoașterii, pe baza Oglinzii Semantice a Infinitului, este tocmai faptul că se reflectă prin această Oglindă Semantică a Infinitului, IMAGINEA inversă a Intervenției, și anume inversul Lipsei acestei Intervenții care este tocmai Imaginea Intervenției în sine, iar nouă oamenilor nu ne apare Lipsa Intervenției

definită astfel de către Tangențiabilitate, ci ne apare Imaginea Intervenției în sine, și astfel considerăm că Intervenția există ca atare.

Nimeni nu poate afirma sau nega existența sau inexistența adevăratei Intervenții la nivelul Formelor Intangibile, doar că acolo nu se poate Cunoaște ce anume este această Intervenție.

Atunci când s-a reflectat etern Intervenția în Oglinza Semantică Infinită a Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, ea a primit statutul ca atare determinat de Asimptotism și nu de către Tangențiabilitate care este Lipsa Intervenției, ceea ce a permis Factorilor Creatori și Unic Întâmplători să INTERVINĂ!

Intervenția nu este Lipsa sa, dar Lipsa sa este tocmai Finitul deci Tangențiabilitatea.

În cadrul Oglinzii Semantice a Infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii s-a reflectat Tangențiabilitatea și nicidecum Asimptotismul, care nu însemna nimic definit, fiindcă Tangențiabilitatea ca Lipsă a Intervenției reprezintă Finitul, deci „ceva” concret care se poate reflecta în cadrul unei Oglinzi.

Această Oglinză va reda Imaginea inversă a Lipsei Intervenției, care va consta chiar în Intervenția însăși, fiind de fapt Asimptotismul, inversul Tangențiabilității, deci Infinitul.

Această inversiune a Oglinzii Semantice a Infinitului, asupra Intervenției ca urmare a reflectării acesteia în cadrul Oglinzii respective determină: ADEVĂRUL ABSOLUT.

Intervenția ca Imagine reflectată de Oglinza Semantică a Infinitului fiind de fapt Asimptotismul și nu Tangențiabilitatea care s-a reflectat pentru a da prin inversarea Imaginii sale, Asimptotismul, iar partea plină a „paharului” Finitul sau Tangențiabilitatea rămânând în afara Imaginii inversate de Oglinza Semantică a Infinitului, deci în afara Asimptotismului, sau a Adevărului Absolut, astfel Intervenția (Asimptotismul) constă în Neintervenție (Tangențiabilitate) și Neintervenția în Intervenție, iar Asimptotismul (Intervenția) reprezintă „Golul” față de noi oamenii iar Neintervenția (Tangențiabilitatea) reprezintă „Plinul” prin Finit care determină concretul, forma, structura, sistemul.

Astfel orice Intervenție în lumile Cunoașterii ascunde în cadrul său Infinitul („Golul” Asimptotismul) fiind Imaginea inversă oglindită în Oglinza Semantică a Cunoașterii a Tangențiabilității (Finitului, Concretului, „Plinului”, Formei, Sistemului), deci exact inversul a ceea ce ar fi **Motivată** să facă, pentru a determina un anumit produs al său, sau a definitiva o anumită acțiune a sa, ce ar trebui să fie Finită.

Acesta este Adevărul Absolut din cadrul dezvoltat de Cuvântul-Matrice al Cunoașterii.

În schimb Adevărul Coaxiologic este cel care definește Intervenția fără intervenția Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, unde Asimptotismul și Tangențiabilitatea, deci Infinitul și Finitul sunt Motivate, prin Funcția Logică ce precede Adevărul Coxiologic prin paralelism și esențializare.

Odată ce Adevărul Coaxiologic definește Intervenția, înseamnă că Recunoaște și deci Motivează Intervenția Formelor Intangibile, care sunt reprezentate în cadrul „Continuumului Logic” prin Asimptotismul care stă la baza Funcției Logice alături de Tangențiabilitate. Chiar dacă Asimptotismul este reprezentat prin a fi „Golul” acest „Gol” este la fel de necesar ca și „Plinul” Tangențiabilității fiindcă dacă nu ar fi „Golul”(Asimptotismul), nu ar fi nici „Plinul”, Tangențiabilitatea, sau Finitul. Fiindcă Finitul va avea mereu nevoie de Infinit, precum „Plinul” de „Gol” pentru a se putea determina și defini.

Niciodată „Plinul” nu se va defini și nici nu se va determina prin „Plin”, ci prin „Gol”, precum niciodată Finitul nu se va defini și determina prin Finit ci numai prin Infinit, fiindcă dacă am determina „Plinul” prin „Plin” și Finitul prin Finit, rezultatul ar fi nul, întrucât nu putem ști ce este Finitul dacă nu îl putem compara cu Infinitul, precum niciodată nu

vom ști ce este „Golul” dacă nu vom cunoaște „Plinul”, precum niciodată nemuritorii nu vor ști că sunt nemuritori dacă nu vor cunoaște: Moartea, precum niciodată muritorii nu vor ști că sunt muritori dacă nu vor cunoaște : Nemurirea.

Noi ființele umane întotdeauna ne raportăm propria noastră viață la Nemurire, și unde am putea găsi adevărata Nemurire decât în Moarte? Nicăieri în altă parte, fiindcă în Moarte, nu va mai fi cine să moară fiind: Mort!

Care ar fi opusul Intervenției?

Bineînțeles că Neintervenția. Am mai spus adineaori că Intervenția deci Asimptotismul, constă în Neintervenție deci Tangențiabilitate. Odată ce Asimptotismul este Intervenția și se știe cauza, și anume Formele Intangibile care au Intervent prin Asimptotism, atunci Tangențiabilitatea este Neintervenție.

Cum anume să Intervii cu ceea ce definește Intervenția respectiv Infinitul, când pentru a Interveni este necesar tocmai Finitul, deci Concretul care să poată determina un alt Concret, sau un alt Finit.

Oglinda Semantică a Infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii face tocmai această inversiune necesară pentru a putea structuraliza lumile sale cu ajutorul Intervenției, și anume inversează Imaginea Intervenției atribuind-o Finitului iar Imaginea Neintervenției o atribuie Infinitului. Astfel orice Intervenție în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii are un produs al său, un anumit rezultat Concret, deci Finit.

De ce aparține Concretul Finitului și nu Infinitului?

Oricât de mult am defini Infinitul ca fiind Concret, o putem face bineînțeles, dar acel Infinit, va fi concretizat prin nesfârșire și Asimptotism, neputând fi un produs, un rezultat sau un lucru care să primească concretețea unei definiri Totale, ci doar parțiale rămânând în cazul Infinitului o eternă Necunoscută, iar orice Necunoscută știrbește din Concretizare, definind-o ca Inconcretă.

Astfel Finitul este Concret, iar Infinitul este Inconcret.

Asimptotismul fiind Infinit este Inconcret iar Tangențiabilitatea fiind Finită este Concretul.

Se vede cum Oglinda Semantică a Infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, inversează sau transferă Concretul din cadruul Finitului și al Tangențiabilității, reprezentate prin Neintervenție, în cadrul Infinitului deci al Asimptotismului reprezentate prin Intervenție iar Intervenția trece de partea Finitului, prin inversare, care primește statut de Inconcret, iar Infinitul primește statut de Concret deci de Neintervenție.

Astfel Infinitul (Asimptotismul) în Cunoaștere, devine Concret și Neintervenție, iar Finitul (Tangențiabilitatea) devine Inconcret și Intervenție, totul datorându-se, repet, Oglinzii Semantice a Infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Prin urmare orice Intervenție a ființei umane aparține Finitului care primește statut de Intervenție în Cunoaștere de la Infinit, deși Omul are doar Iluzia Vieții că Intervine întrucât Intervenția Omului aparține în realitate Infinitului, iar atunci când Omul Nu Intervine, tocmai atunci Intervine!

Fiindcă orice Neintervenție care este Concretă la Infinit, prin inversiunea Oglinzii Semantice a Infinitului, în realitate este Inconcretă, iar orice Intervenție care-i apare Omului Inconcretă în Cunoaștere, în realitate este Concretă.

Am scris mai multe despre Intervenție fiindcă aceasta se suprapune nu numai Cuvântului-Matrice al Cunoașterii dar și Funcției Logice definită prin „Continuumul Logic” care are ca baze atât Asimptotismul cât și Tangențiabilitatea.

„Prima” Intervenție, -am folosit ghilimelele fiindcă nu putem ști în cazul de față ce este prim, secund, terț, etc, dar nefiind un alt termen îl putem folosi figurativ pe acesta.

Astfel prima Intervenție ar consta în Asimptotismul primit de la Formele Intangibile, despre care am mai scris că raportat la aceste Forme Intangibile poate sau nu poate fi Asimptotism, precum poate fi reperat ca orice altceva nu numai de a nu fi Asimptotism dar și de a avea alte și alte sensuri necunoscute nouă.

A fi sau a nu fi un lucru este valabil pentru o Logică a Coeficientului Logic 2, dar acel lucru mai poate avea o infinitate de sensuri opuse acestor a fi sau a nu fi, precum binele și răul mai pot avea o infinitate de alți opuși ai lor. La fel se poate întâmpla și în cazul Asimptotismului, și din această cauză cred cu tărie că nouă oamenilor ne apare în calitate de Asimptotism, deci de două drepte care tind una spre alta dar nu se vor uni niciodată, tocmai pentru că noi oamenii nu putem concepe cum ar fi să gândim pe baza a mai multor sensuri sau a mai multor opuși decât acești doi, a fi sau a nu fi, sau frumos și urât sau bine și rău, etc, caracteristici aparținătoare Coeficientului Logic 2.

Astfel Asimptotismul este o Intervenție a Formelor Intangibile pentru a defini și determina „Continuumul Logic”?

Deci „Continuumul Logic” este un rezultat al unei Intervenții?

Dacă da, este această Intervenție o Intervenție a Hazardului sau este o Intervenție Concretă și rațională?

Hazardul are și el Concretețea sa precum și raționalul. A vorbi despre o Intervenție plănuită a Formelor Intangibile este ca și cum ai admite că acolo se află un Dumnezeu care a spus : ”Hai să le trimit și acestora un Asimptotism ca să le fac niște lumi”.

Ei bine lucrurile nu stau deloc astfel, fiindcă a vorbi despre o Intervenție rațională ar trebui să implice cel puțin Funcția Logică, dacă nu Cunoașterea pentru a defini „ceva” rațional. Ca să implice Funcția Logică, trebuie mai înainte de toate ca aceasta să fie determinată.

Chiar dacă în cazul de față nu putem vorbi despre temporalitate, despre prim sau ultim, despre înainte sau înapoi, dar putem să definim o anumită structură în funcție de determinanți sau de determinați, aspect despre care am scris mai pe larg în paginile anterioare.

Nu poți să afirmi că Funcția Logică este un determinant al Asimptotismului fiindcă este exact invers.

Dacă s-ar susține totuși că Asimptotismul este un determinant al Funcției Logice și bineînțeles al „Continuumului Logic” atunci înseamnă că „Continuum Logic” nu mai este „Continuum” întrucât propriul său „Continuum” se pierde în Asimptotism, deoarece „Continuumul” este o alternanță dintre Finit și Infinit dintre Terminat și Nesfârșit, alternanță care nu poate fi definită ca atare în cazul în care ar fi dispusă să determine Asimptotismul, fiindcă în acest caz ar trebui înlăturat Finitul din ecuație și înlocuit cu Infinitatea, iar la fel ar trebui înlăturată și Tangențiabilitatea astfel întregul tablou ar primi o nuanțare ce tinde spre propria sa anulare, ceea ce nu este sugestiv absolut deloc.

Prin urmare Intervenția Formelor Intangibile prin Asimptotism nu este o Intervenție structurată pe o Logică Fundamentală a sa și nici pe o raționalitate anume.

În privința Hazardului lucrurile se complică puțin fiindcă acesta nu poate fi definit nici prin Concret și nici prin Inconcret fiindcă noi putem defini Concret că acela este un Hazard iar prin înțelesul său el este un Inconcret. Să aparțină Hazardul Inconcretului?

Dacă nouă Hazardul ne este reliefat ca fiind Inconcret înseamnă că conform celor susținute de mine mai sus noi oamenii atribuim Inconcretul, Finitului datorită inversiunii Oglinzii Semantice a Infinitului, care în realitate ar trebui să aparțină Infinitului, deci Intervenției.

Acest aspect ne reliefează mai minunat ca niciodată faptul că Hazardul este o Intervenție a Asimptotismului care aparține bineînțeles Infinitului.

În concluzie Asimptotismul, Infinitul și Intervenția oglindite de către Oglinda Semantică a Cunoașterii apar ca fiind apanajul Finitului iar Neintervenția, Tangențiabilitatea și Finitul în Oglinda Semantică a Cunoașterii apar ca fiind Infinitul.

Astfel ceea ce consideră Omul ca fiind Infinit este de fapt Finitul Neoglindit iar ceea ce consideră Omul ca fiind Finit este de fapt Infinitul Neoglindit.

Infinitul Neoglindit în Oglinda Semantică Infinită a Cunoașterii este: Intervenție și Asimptotosim iar Finitul Neoglindit este Neintervenție și Tangențiabilitate.

Oglinda Semantică Infinită a Cunoașterii nu face altceva decât să invereseze atributele Infinitului pe care să le transfere Finitului iar atributele Finitului să le transfere Infinitului.

*De aceea Asimptotismul este definit de către Om ca fiind cele două drepte care **tind una către alta** dar nu se unesc niciodată fiindcă Omul privește, înțelege, simte, raționalizează, judecă și contemplă Asimptotismul prin intermediul Finitului, tocmai datorită inversiunii, în loc să-l simtă, judece, contemple, raționalizeze prin intermediul Infinitului, dar tocmai simțirea, judecata și rațiunea Omului se datorează Oglinzii Semantice Infinite a Cunoașterii care creează inversiunea.*

Atunci când Omul simte sau raționalizează orice aspect legat de Infinit acesta va fi în realitate un aspect legat de Finit și invers.

Privind bolta înstelată a nopții care se pierde în Infinitatea spațiului său, privim de fapt măreția Finitului, iar atunci când ne lovim de obstrucțiunea unui Zid care ni se pare o barieră în calea speranțelor și aspirațiilor noastre care vor să depășească acel zid, în acel moment ne lovim cu adevărat de Infinit.

Pentru Om Infinitul Neoglindit Începe numai acolo unde există Terminare deci Finitate, precum Finitul Neoglindit începe numai acolo unde există Neterminare și Infinitate.

Pentru a se înțelege pe sine însuși întotdeauna Omul va trebui să caute Infinitul în Finit și Finitul în Infinit, precum va trebui să caute Hazardul și Intervenția în Infinitul Neoglindit iar Predictibilitatea și Neintervenția în Finitul Neoglindit.

Predictibilitatea este inversul Hazardului și anume dacă prin Hazard un lucru sau un element nu poate fi definit ca urmare a unei Intervenții prin predictibilitate acel element poate fi definit.

Exact ca și în cazul numerelor la Loto, unde atunci când intervine Hazardul nu vei ști ce numere vor ieși iar dacă jocurile sunt trucate se cunoaște ce numere vor ieși, numerele respective fiind predictibile, de dinainte.

*Omului îi apare Intervenția și Hazardul datorită inversiunii creată de către Oglinda semantică Infinită a Cunoașterii ca fiind aparținătoare Finitului, fiindcă doar „ceva” Concret, care este Finitul din mintea Omului poate fi o anume Intervenție, precum doar „ceva” Concret se poate supune unui anumit Hazard, neputând înțelege că Hazardul **Nu** aparține deloc Finitului definit de Om ca fiind „ceva” Concret, ci aparține Infinitului pe care Omul nu îl poate defini ca fiind „ceva” Concret fiindcă este Infinit și nu poate să-i cuprindă marginile, neînțelegând că de fapt tocmai Infinitul este cel care-i dă Omului Concretețea acelui „ceva” aminitit adineaori, prin faptul că Infinitul Neoglindit deține Intervenția, iar Omul este o ființă care gândește, visează, simte, judecă, raționează numai și numai raportat la Intervenție.*

Orice realizează Omul în decursul vieții sale este o Intervenție a sa în lumea care crede că-i aparține și a cărei realitate are Iluzia că o Cunoaște.

Omul fără Intervenție nu ar mai fi Om.

De aceea Omul identifică Intervenția cu sine însuși, atribuind-o esenței proprii sale existențe prin exemplul "eu am făcut" sau „eu merg” sau „eu gândesc, scriu, socotesc, muncesc, lucrez, elaborez” și lista ar putea continua la nesfârșit cu noi și noi verbe.

Dacă nu și-ar adjudeca Intervenția Omul nu ar Cunoaște verbul, iar dacă nu ar Cunoaște verbul s-ar autoexclde pe sine din această lume.

Întrebarea care se pune este dacă Omul este într-adevăr o ființă Finită sau o ființă Infinită?

Odată ce-și însușește Intervenția și se identifică cu aceasta, Intervenția Neoglindită aparține Infinitului astfel Omul se identifică cu Infinitul deci cu Hazardul și nicidecum cu Finitul datorat inversiunii creat de Oglinda Semantică Infinită a Cunoașterii, prin care întotdeauna acel „ceva” care Intervine trebuie să se identifice cu un Concret Finit, atât în rezultatul Intervenției cât și în cel ce determină Intervenția.

Realitatea este total inversă și anume atât rezultatul Intervenției cât și determinantul Intervenției aparțin Infinitului, iar Omul în calitate de determinant al Intervenției aparține Infinitului.

În acest caz Omul este o ființă Infinită dar ale cărei raportări se fac asupra Finitului pentru a putea să-și justifice Intervenția care-i apare inversată datorită Oglinzii Semantice Infinită a Cunoașterii.

Odată ce Omul este o ființă Infinită, iar aceasta se raportează la Finit pentru a-și justifica propria sa existență, oare Finitul este și poate fi tocmai un zid din spatele căruia să se Termine Totul sau este doar o piatră de hotar în definirea Infinitului?

A vorbi despre Finit că este „ceva” care Termină, un punct terminus, un Sfârșit este exact ca și cum ai denatura Infinitul spunând că Infinitul nu se Termină niciodată.

Realitatea este total inversă și nu numai datorată inversiunii Oglinzii Semantice Infinită a Cunoașterii ci mai ales datorată faptului că Nu poate exista Nesfârșit, precum Nu poate exista Sfârșit, întrucât dacă am gândi cu un Coeficient Logic un Infinit, atunci Sfârșitul s-ar identifica cu Începutul și Începutul cu Sfârșitul iar Totul s-ar reduce la un punct atemporal și aspațial, într-un cuvânt, adimensional, dar care ar include în el întreaga gamă de dimensiuni Logice sau cum le mai numesc eu, de Coeficienți Logici, încât s-ar putea deduce cu adevărat faptul că atât Începutul cât și Sfârșitul sunt un vis care se termină la fel cum a sosit cu primele raze ale zilei ce-și face apariție la un nou orizont al timpului proprii noastre vieți.

Știu că multora le este greu să înțeleagă cum anume se poate realiza o anumită viziune unde lipsește cu desăvârșire Sfârșitul sau Nesfârșitul, dar în Realitate această viziune este cea care se opune propriei noastre Iluzii a Vieții.

În tot acest amalgam ceea ce rămâne și are o Importanță capitală este: Intervenția, care în faza Neoglindită aparține Infinitului, sau a ceea ce considerăm noi a fi Infinit.

Intervenția este cea care definește Finitul în cele din urmă prin propria sa identitate.

Prin Intervenție noi oamenii înțelegem acțiune, proces sau schimbare, pe care Iluzoriu le atribuim Finitului, și care în mintea noastră sunt cele responsabile de crearea Finitului.

În realitate nu numai că nu este așa dar lucrurile stau total invers fiindcă Intervenția realizează Iluzoriu Finitul cum am mai spus în schimb prin acel Finit se definește Visul care este Iluzia Vieții.

A spune că Infinitul învăluie Finitul este la fel de greșit cu a spune că Finitul învăluie Infinitul, fiindcă nici una și nici alta nu se află intercalate sau înveșmântate de cealaltă, întrucât în Infinit nu are cum să fie Finit, precum în Finit nu are cum să fie Infinit, deoarece dacă ar fi Finitul în Infinit, Infinitul nu ar putea fi Infinit, și invers, dacă ar putea fi Infinitul în Finit nici Finitul nu ar putea fi Finit întrucât ar ascunde în el Infinitul.

A susține că cele două, Finitul și Infinitul, conviețuiesc despărțite unele de altele este iarăși o altă anomalie fiindcă Infinitul nu se poate delimita sub nici o formă de nimic mai ales de Finit fiindcă astfel nu ar mai fi Infinit.

Astfel nici conviețuirea celor două nu poate fi posibilă, fapt care ne întărește și mai mult teza prin care nici unul dar nici celălalt nu sunt decât două constante care definesc reperele propriului nostru Vis al Iluziei Vieții în amalgamul de vise create de către Coeficienții Logici.

În cazul că Logica Coaxiologică nu recunoaște Infinitul și Finitul decât ca două Repere ale Iluziei Vieții sau ale Visului dat de către Coeficientul Logic 2, înseamnă că tot ceea ce-i rămâne acestei Logici Coaxiologice este să opereze în funcție de însemnătatea și atributele Infinitului și ale Finitului pe care acestea le primesc în cadrul dezvoltărilor logice create de către Logica Coaxiologică iar acestea sunt pentru Infinit: Asimptotismul, Intervenția și Hazardul iar pentru Finit: Tangențiabilitatea, Neintervenția și Predictibilitatea.

Astfel la baza acestei Logici Coaxiologice se află cele șase elemente de bază și anume Asimptotismul, Intervenția, Hazardul, Tangențiabilitatea, Neintervenția și Predictibilitatea.

Prin urmare Asimptotismul este o Intervenție a Formelor Intangibile deci este Hazard, iar Tangențiabilitatea este o Neintervenție a Formelor Intangibile deci este o Predictibilitate. Între Hazard și Predictibilitate se definesc anumite Relaționări.

Hazardul este o intervenție a Formelor Intangibile ca fiind inversul Predictibilității.

Hazardul definește Asimptotismul și Intervenția la Rândul său doar față de Predictibilitate, fiindcă fără Predictibilitate Hazardul nu ar defini Intervenția, fiind un Hazard al Neintervenției, deci al Tangențiabilității, fiind Predictibil.

Doar Intervenția determină Hazardul Impredictibil.

Intervenția nu poate să fie Predictibilă fiindcă atunci nu ar mai defini Hazardul Impredictibil și opus Tangențiabilității.

Intervenția este Impredictibilă la fel ca și Hazardul și se definește raportată la Hazard tocmai prin Predictibilitatea sa numai față de acesta, fiindcă dacă Intervenția ar fi Impredictibilă față de Hazard Nu l-ar mai defini, întrucât nu s-ar putea raporta la acesta întrucât Impredictibilitatea constă în neraportare sau raportare aleatorie.

O raportare aleatorie ar însemna și alte raportări aleatorii ale Formelor Intangibile, iar aceste raportări ar dezvolta alte și alte sisteme similare Intervenției și Hazardului, dar care ar fi definite similar sau diferit, lucru care intervine întocmai regulii Hazardului și anume ori este Hazard ori este Predictibil.

Dacă Intervenția este Hazard și nu Predictibilitate față de Hazard, înseamnă că Hazardul nu poate fi Hazard raportat la Intervenție, întrucât Intervenția s-ar contopi cu Hazardul într-un Tot unitar, ceea ce ar rezulta că Hazardul nu este raportul definit de o Intervenție ci este un Tot ubicuu, iar acesta nu ar ascunde Intervenția în cadrul său.

A defini Hazardul fără Intervenție este ca și cum ai susține Tangențiabilitatea fără Neintervenție fiindcă lipsa Intervenției ar anula apariția Neintervenției, iar astfel Hazardul și Predictibilitatea s-ar uni, la fel Asimptotismul cu Tangențiabilitatea fiindcă toate acestea ar fi bazate pe lipsa Intervenției dar și a Neintervenției, iar „apariția” lor pe această scenă s-ar datora Absurdului.

Dar să nu uităm că și absurdul este rezultatul unei Intervenții iar tot ce nu este rezultat al unei Intervenții iese prin anulare totalmente din ecuație.

Când mă gândesc la Absurd nu o fac referindu-mă la Absolutul Absurd care este total diferit de absurdul oarecare și poate fi fără nici o Intervenție, determinant sau orice altceva.

Poate fi fără nici un alt rezultat al său. Rog mare atenție.

Hazardul este Intervenție precum Predictibilitatea este Neintervenție, iar ambele definesc bazele Logicii Coaxiologice.

Orice Intervenție trebuie să fie determinată de „ceva” cum sunt Formele Intangibile în cazul nostru. Dar Formele Intangibile sunt determinate de acel „ceva” la rândul lor?

Care este baza Intervenției decât o altă Intervenție, precum baza Hazardului constă în Intervenție?

Intervenția nu are nici Început și nici Sfârșit, precum nu poate fi determinată baza acesteia dar poate fi determinat dacă are un determinant sau nu, prin faptul că orice Intervenție este prin raportare la Neintervenție o Predictibilitate, întrucât Predictibilitatea aparține Neintervenției, precum, orice Neintervenție este prin raportare la Intervenție un Hazard, întrucât acesta aparține Intervenției. De ce?

Fiindcă atunci când Intervenția se raportează la Neintervenție aceasta determină definirea Neintervenției, fiindcă dacă nu s-ar raporta la Neintervenție definind-o pe aceasta Intervenția în sine s-ar anula, la fel se întâmplă și în cazul Neintervenției care s-ar anula dacă nu ar defini Intervenția ca atare prin care aceasta se poate defini la rândul său.

Acest fapt ne demonstrează uimitorul lucru și anume o altă INVERSIUNE, diferită de Oglinda Semantică a Infinitului din cadrul Cunoașterii, Inversiune cauzată altor cauze dar care Intervine sub formă de Intervenție în cadrul sistemului Asimptotic-Tangential, respectiv de Intervenție și Neintervenție, Hazard și Predictibilitate.

Astfel Formele Intangibile sunt determinate de către noi ca fiind inversarea bazelor „Continuumului Logic” și ale Funcției Logice.

Astfel orice Hazard este o Neintervenție raportată la Intervenție precum orice Predictibilitate este o Intervenție raportată la o Neintervenție.

Prin urmare o Intervenție este o raportare la Hazard și Neintervenție, precum orice Neintervenție este o raportare la Predictibilitate și Intervenție.

Astfel Intervenția este determinată de Hazard și Neintervenție, iar Neintervenția de Predictibilitate și Intervenție.

Ce a fost „înainte”, Predictibilitatea și Intervenția pentru a defini Neintervenția, sau Neintervenția și Hazardul pentru a defini Intervenția?

Dacă ar fi fost Neintervenția și Hazardul pentru a defini Intervenția, înseamnă că Intervenția este un Hazard al Neintervenției, dar și acest Hazard ar fi trebuit să fie determinat de către „ceva” împreună cu Neintervenția sa întrucât nu putem vorbi despre Neintervenție atât timp cât pe aceasta nu o putem raporta la Intervenție.

Dacă ar fi fost Intervenția și Predictibilitatea pentru a defini Neintervenția înseamnă că bazele „Continuumului Logic” se axează pe Neintervenție, dar a socoti că sunt astfel este ca și cum ai admite că o altă Intervenție Predictibilă de această dată a determinat Neintervenția fiind de fapt același lucru dacă ne gândim la Intervenție.

În concluzie odată ce ne definește Intervenția pe toate planurile înseamnă că Neintervenția și Hazardul au determinat Intervenția și Predictibilitatea, care la rândul său a determinat Neintervenția.

În acest mod ajungem la un sistem de tipul Intervenție-Neintervenție-Intervenție-Neintervenție care se continuă astfel la Nesfârșit.

Cu toate acestea în pofida faptului că acest sistem se continuă astfel datorită în mod special Coeficientului Logic 2 pe baza căruia raționăm, nu trebuie să facem greșeala de a susține „înainte” de Asimptotism, deci de Hazard, ca fiind o Intervenție, fiindcă s-a demonstrat că la baza acestei Intervenții a constatat întocmai Hazardul și Neintervenția, care

poate defini o nouă Intervenție doar dacă Intervenția a fost undeva în cadrul șirului respectiv definită.

Prin urmare dacă considerăm pe drept cuvânt, că Intervenția nu a fost definită, acest lucru înseamnă că la baza Intervenției se află Hazardul și Neintervenția, fără să includem alături de acestea Infinitul sau Asimptotismul fiindcă acestea sunt rezultatul unei Intervenții.

Și Neintervenția este un fel de Intervenție.

În cele din urmă am putea atribui Hazardul și Neintervenția tocmai Formelor Intangibile dar care odată definite nu mai pot fi atribuite Hazardului și Neintervenției fiindcă sunt definite ca atare chiar dacă acestea sun Intangibile.

Chiar și Intangibilitatea este o definiție, iar ca să atribui Hazardul Intangibilității este ca și cum ai susține că și aceasta este un efect al unei cauze a Hazardului ceea ce implică Intervenția Hazardului deci Formele Intangibile nu se supun Neintervenției Hazardului ci Intervenției Hazardului.

Astfel Neintervenția Hazardului aparține unui „ceva de dinaintea” Formelor Intangibile, iar acel „dinainte” poate fi luat drept Cauză a Formelor Intangibile, cu toate că până și termenul de Cauză este la fel de incorect pe cât este cel de „dinainte” întrucât o cauză implică un Eveniment sau un fenomen, un lucru sau o Intervenție a „ceva” pe când în cazul când acea Intervenție nu există înseamnă că nu există nici Cauza.

În scrierile mele precedente atribuiam Cauza doar dezvoltărilor determinate de către Cuvântul-Matrice al Cunoașterii fiindcă doar acolo poate exista Evenimentul Primordial dar și succesiunea evenimențială care definește Fenomenul ca atare.

În rest putem atribui termenul de Cauză prin lărgirea competenței acestuia și oricărei Intervenții de orice fel chiar dacă Evenimentul sau Fenomenul lipsește.

În cazul că lipsește Evenimentul sau Fenomenul mai putem vorbi de o Cauză în adevăratul Înțeles al cuvântului?

Bineînțeles că nu întrucât orice cauză se produce datorită unui Eveniment.

Dar oare Intervenția nu este un Eveniment?

Intervenția devine un Eveniment ce precede o întreagă succesiune evenimențială doar în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii și nicăieri în altă parte, astfel Intervenția pe care o cunoaștem noi nu este câtuși de puțin aceea pe care o folosim în raportarea la Neintervenție, Asimptotism, Tangențialitate, Hazard, Concret și Inconcret.

Diferența acestei Intervenții față de Intervenția din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii este tocmai aceea cum am mai spus adineaori că lipsește Evenimentul care să o determine ca atare.

Noi oamenii suntem obișnuiți datorită modului nostru limitat de gândire să atribuim mereu și negreșit Intervenției statutul de Eveniment, fiindcă prin fiecare Intervenție în mintea noastră știm că se Întâmplă „ceva” și tocmai de aceea o asociem cu Întâmplarea care ne parvine ca o funcționalitate disjunctivă asupra funcționalității atributive a Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Acest fapt ne determină să Înțelegem că și acea Întâmplare a Evenimentului este Unică dacă ea definește un singur Eveniment.

Tot acest mod de a gândi reflectă artificiile Iluziei Vieții, artificii care ne-au generat și ne generează în continuare o serie întreagă de erori.

Nu, Intervenția, nu este un Eveniment în sine, decât în mintea noastră, fiindcă pentru a fi un Eveniment după cum am mai scris în alte cărți de ale mele este necesar să se realizeze mai multe lucruri, și anume trebuie mai înainte de toate să fie determinat ca o Lipsă dintr-un „ceva”

iar acea Lipsă este Lipsa care se desprinde odată cu Evenimentul ei din Oglinda Semantică a Infinitului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Această Lipsă Nu are cum să depășească Cuvântul-Matrice al Cunoașterii fiindcă s-ar afla la rândul ei în Cuvântul-Matrice al Creației, pe urmă în cel al Originii, în Început și în Sfârșit neavând cum anume să transceadă prin intermediul funcțiilor atributive în cadrul altor Cuvinte-Matrici.

Dacă s-ar realiza această transcedere, gândind și pe cealaltă parte a problemei, atunci Lipsa nu ar mai avea nici o atributivitate decât o posibilă disjunctivitate bazată pe Unicitate și Întâmplare, dar a fi Unică și Întâmplătoare raportată la alte și alte Cuvinte-Matrici cu diferite funcționalități este a-i atribui Lipsei alte și alte definiții și nicidecum aceea de Eveniment.

Presupunând că am putea să-i atribuim și definiția de Eveniment, Lipsa ar deveni un Eveniment amorf și Lipsit de propria sa Lipsă tocmai fiindcă Lipsa ca atare este un domeniu al atributivității celorlalte Cuvinte-Matrici din grupul Atributiv.

Prin urmare o Lipsă fără propriul ei conținut devine o Lipsă a Lipsei, deci sub nici o formă nu poate fi un Eveniment, fiindcă dacă am denumi-o ca fiind un Eveniment acest Eveniment ar fi Lipsit de propria sa Însemnătate, deci de Evenimentul ca atare, astfel nu putem vorbi de Eveniment decât în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii precum nu putem vorbi de Lipsă decât tot în cadrul acestui Cuvânt-Matrice al Cunoașterii.

Chiar dacă prin extrapolare am atribui Lipsa celorlalte Cuvinte-Matrici din cadrul celor cu funcții atributive tot nu ar fi Lipsa pe care o cunoaștem noi, fiindcă o astfel de Lipsă ar fi lipsită de propria sa Cunoaștere fiindcă nu s-ar mai defini ca fiind o Lipsă din Oglinda Semantică a Infinitului, iar nemaifiind Lipsă din aceasta, Lipsa nu s-ar mai putea defini ca fiind o Lipsă pe care o Cunoaștem.

Atribuită Creației, respectiv Cuvântului-Matrice al Creației am putea defini o Lipsă Necunoscută, dar această Lipsă Necunoscută este transmisă Cuvântului-Matrice al Cunoașterii prin atributivitatea Cuvântului-Matrice a Creației către Cunoaștere care constă tocmai în Semantic, care în Cunoaștere devine Oglinda Semantică a Infinitului.

A atribui Lipsa Originii este impropriu fiindcă Cuvântul-Matrice Origine prin Lipsa sa ar putea fi tocmai inversul Originii, dar chiar și așa poate fi definită o Lipsă ca fiind inversul unei alte Lipse.

Dacă ar fi fost inversul unei alte Lipse înseamnă că Începutul ar deveni tocmai acea Lipsă al cărei invers ar fi Originea dacă știm că Grupul Cuvintelor-Matrici cu funcții atributive este Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația și Cunoașterea.

În cazul că adevărata Lipsă ar fi acea a Începutului iar Originea ar fi inversul Lipsei Începutului ar însemna că Originea este și Lipsa Lipsei Începutului, ceea ce ar însemna că și Lipsa Începutului ar fi trebuit să fie determinată de o altă Lipsă conform determinărilor atributive funcționale ale Cuvintelor-Matrici, iar această Lipsă ar fi fost „generată” de Sfârșit ca fiind iarăși inversul Lipsei Începutului al cărei invers este Originea, al cărei invers se află în Creație al cărei invers se află în Cunoaștere, ceea ce denotă că Lipsa ar începe odată cu Cuvântul-Matrice Sfârșit.

Lipsa este și un determinant al funcției atributive, fiindcă Lipsa este un atribut al Creației datorit Cunoașterii.

A susține începutul Lipsei odată cu Cuvântul-Matrice Sfârșit este ca și cum ai susține că atributivitatea nu se oprește aici ci ea survine la infinit din infinit.

Chiar dacă am accepta și această poziție, ce anume ar putea surveni din Sfârșit decât un nou Început?

Acel Început îl avem ca o atributivitate a Sfârșitului tocmai în grupul Cuvintelor-Matrici cu funcții atributive.

Dacă am defini Lipsa ca „venind” din exteriorul grupului atributivelor, atunci ar trebui să o definim ca având un alt Început, iar acel Început să fie cel care Începe cu Sfârșitul în grupul atributivelor.

De ce începe Începutul cu Sfârșitul în grupul cu funcționalitate atributivă am mai scris în alte cărți ale mele, dar pe scurt am să răspund, tocmai fiindcă **Sfârșitul este etern un nou Început, iar Începutul este etern un nou Sfârșit.**

În acest caz Sfârșitul care ar determina Lipsa în care ar „începe” Lipsa ar fi de fapt rezultatul unui alt Început diferit de Cuvântul-Matrice Început.

Conform Coaxiologiei Nu pot exista două Cuvinte-Matrici identice în cadrul Limbajului Pur Universal, fiindcă ar fi definite de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale ca fiind unul și același Cuvânt odată cu raportarea acestor Cuvinte-Matrici la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Oricât de mult am dori să demonstrăm că numărul 2, sau 7, sau 125 sunt de fapt două sau șapte sau o sută douăzeci și cinci de numere ele sunt și rămân doar un singur număr, respectiv 2, 7, și 125.

Dacă le vom împărți, înmulți, scădea sau aduna ele vor da alte numere care nici unul dintre acestea nu va mai putea fi vreodată 2, 7, 125.

La fel se întâmplă și în cadrul Limbajului Pur Universal unde fiecare Cuvânt-Matrice este definit tocmai prin unicitatea lui de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale la care se raportează Limbajul Pur Universal definind astfel „Continuumul Logic”.

Prin urmare **Nu** pot fi două sau mai multe Începuturi și nici două sau mai multe Sfârșituri, cum nu pot fi două sau mai multe Cuvinte-Matrici cu nume de Început precum două sau mai multe Cuvinte-Matrici cu nume de Sfârșit.

Astfel odată cu Sfârșitul Nu poate fi definită Lipsa ca fiind o Lipsă din Sfârșitul unui alt Început care s-ar afla situat undeva în exteriorul Cuvintelor-Matrici din grupul celor cu funcționalitate atributivă.

În acest caz Sfârșitul este Unic și Începutul Începutului totodată precum Începutul este Sfârșitul Sfârșitului, iar ambele se definesc unul pe altul prin Început și Sfârșit, definind Originea, al cărei atribut constă în Creație unde se desăvârșește Lipsa care va fi trimisă Cunoașterii de către Creație prin intermediul atributivității sale care este Semanticul, devenit în Cunoaștere, Oglinda Semantică a Infinitului Cunoașterii, unde va izvorî în plenitudinea Sa, Lipsa, care este adevărata Cauză și Evenimentul Primordial ce va desăvârși succesiunea evenimentială, iar odată cu aceasta Fenomenul.

Astfel „Continuumul Infinit” definit de Limbajul Pur Universal, Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale cât și „Continuumul Logic” nu se bazează pe succesiuni neevenimentiale, fiindcă fiecare nou Cuvânt-Matrice Nu este și un nou Eveniment întrucât Evenimentul se naște numai în dezvoltarea Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Lipsa aparține după cum am mai spus numai Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, astfel Intervenția Nu poate sub nici o formă să fie o Lipsă a Neintervenției iar Neintervenția să fie o Lipsă a unei alte Intervenții, precum Intervenția nu poate să fie un Început al Lipsei precum Neintervenția un Sfârșit al acesteia.

II.2.6. CAPITOLUL VI DETERMINANȚII ȘI INDETERMINANȚII BAZALI

La baza Totului până în acest moment am stabilit că se află Neintervenția și Hazardul. Hazardul în sine este tot un fel de Intervenție dar diferită de Intervenția care generează Ordinea și Predictibilitatea?

Observăm cum încetul cu încetul revenim pe unele paliere asemănătoare celor pe care mă aflu la începuturile creației mele filosofice când scriam „Coaxialismul” respectiv, la Ordine și Dezordine, cu diferența că acum Ordinea și Dezordinea nu mai sunt atribuite numai dezvoltării din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii ci ne apar sub o altă formă cu mult „înainte” de determinarea acestui Cuvânt-Matrice, am pus în ghilimele „înainte” fiindcă nu poate fi vorba de astfel de termeni decât pentru a-i folosi spre a ne ușura modul de înțelegere al nostru.

Astfel Ordinea poate fi atribuită Intervenției și Predictibilității iar Dezordinea Hazardului și Neintervenției.

A susține că Neintervenția ar fi cea care alături de Hazard ar defini Formele Intangibile este greșit, întrucât aceste Forme Intangibile trebuiau determinate de „ceva” deci și ele sunt rezultatul unei anume Intervenții.

Nu putem atribui Hazardul sau Neintervenția ca fiind Originea acestor Forme Intangibile.

Ele sunt Intangibile, probabil, doar nouă oamenilor care nu putem gândi astfel încât să le determinăm ca atare în adevăratul lor Înțeles.

Oricum chiar și definiția de Formă, implică Cuvântul-Matrice Formă care face parte din Limbajul Pur Universal.

Chiar și atunci când Înțelesul și Simbolul acestor Forme Intangibile ar fi diferite de Cuvântul-Matrice Formă cum se întâmplă în cazul Logicii unde Funcția Logică sau „Continuumul Logic” este diferită de Cuvântul-Matrice Logică.

Cum am spus chiar și în cazul în care Cuvântul-Matrice Formă este diferit de Forma ce aparține Formelor Intangibile, aceste Forme au un Început al lor fiindcă au fost determinate de către mintea noastră chiar și prin nedefinire sau indeterminare tot o anumită formă de determinare se numește.

Orice Formă implică în cadrul ei un sistem cu o anumită structuralitate.

Chiar dacă ar fi Forme care să nu implice un anumit sistem sau o anumită structuralitate aceste lucru înseamnă că, chiar și în acest caz tocmai prin faptul că nu implică un anumit sistem care să definească o anumită structuralitate sunt Forme care există tocmai prin această caracteristică deosebită a lor, și în acest caz ele tot Forme se numesc.

Admițând și cea de-a treia posibilitate în care să nu implice nici un sistem și nici o structuralitate iar pe deasupra să nu implice nici cel puțin Lipsa vreunui sistem sau structuralități, ele ar fi tot Forme fiindcă orice Neimplicare constă într-o altă Implicare precum orice Implicare constă într-o altă Neimplicare.

Acest aspect definește Formele Intangibile că ar aparține unei Lipse?

Nu acest lucru nu se poate ști, am stabilit de ce. Dar dacă am admite la absurd acest lucru, tot nu se poate fiindcă termenul de Formă pe care l-am atribuit adineaori punând toate cele trei posibilități de nedefinire-definire a sa, cade sub incidența faptului că Lipsa trebuie să fie Creată, iar Creația aparține grupului Cuvintelor-Matrici cu Funcționalități atributive ceea

ce nu se pune problema în cazul nostru, odată ce am atribuit aceste Forme Intangibile ca fiind „localizate” în afara Limbajului Pur Universal, localizare care nu poate avea nici o tangență cu Cuvintele-Matrici ale grupului celor cinci cu funcții atributive.

Ce anume sunt aceste Forme?

Aparțin într-un fel unei anumite Intervenții?

Și Intervenția este la fel ca și Logica, respectiv Funcția Logică, care diferă ca și Cuvânt-Matrice față de ce anume înseamnă Logica în calitate de Funcție Logică, lucru care se produce și asupra Intervenției.

Intervenția poate fi definită prin Haos, Hazard sau tocmai prin Neintervenție?

Formele Intangibile sunt definite deci ele nu pot fi o Neintervenție decât în măsura în care această Neintervenție este rezultanta unei Intervenții care o definește ca atare.

Hazardul față de Predictibilitate definește o Predictibilitate Imposibilă, deci „ceva” care apare fără să se „știe” că va apărea.

Predictibilitatea se definește la fel ca și Hazardul ca fiind două posibilități prin care se poate interveni, deci pot fi determinate și ca urmare pot fi rezultanta Intervenției, precum pot fi și rezultanta Neintervenției, fiindcă atât Hazardul cât și Predictibilitatea se pot afla și în postura de a apare tocmai datorită unei Neintervenții care astfel a cauzat o Intervenție.

Hazardul și Neintervenția de fapt definesc o Neintervenție care stă alături de o posibilă Intervenție prin Hazard?

Răspunsul este afirmativ, după exemplul de adineaori ceea ce înseamnă că dacă revenim la Hazardul și Neintervenția despre care am dezbătut în paginile de mai sus, ajungem să le definim ca fiind o Neintervenție a unei alte Intervenții care devine o Intervenție, iar Hazardul determinat tocmai de Neintervenția altei Intervenții fiind și el la rândul său o Intervenție.

Cu toate aceste Hazardul nu este Haos fiindcă poate fi un Hazard perfect Predictibil raportat la un alt Reper, precum Predictibilitatea poate fi perfect Impredictibilă, deci supusă Hazardului raportată la un alt sistem de referință. Mai mult, Intervenția se poate defini atât prin Hazard sau Predictibilitate precum Neintervenția la fel, prin același Hazard sau Predictibilitate.

Acest lucru ne trimite la Haos.

Este Haosul rezultanta unei Intervenții sau rezultanta unei Neintervenții?

Atât Haosul cât și Ordinea pot fi rezultanta unei Intervenții precum pot fi și rezultanta unei Neintervenții. Prin urmare ce a fost la „originea” primului determinat și care a fost determinantul, Intervenția sau Neintervenția?

Dacă am susține că Intervenția, acest lucru înseamnă că această Intervenție a fost determinată de către „ceva” ceea ce implică automat un determinant și astfel și acel determinant ar fi avut un alt determinant la rândul lui iar șirul Intervenției în calitate de determinant s-ar putea continua la Nesfârșit, precum Neintervenția dacă are un determinant înseamnă că și acela are la rândul său un alt determinant și astfel șirul determinantilor Neintervenției s-ar putea continua și aceștia la fel ca și cel al Intervenției la Nesfârșit.

În cele din urmă ajungem la Determinanții Intervenției și Neintervenției.

Cum anume pot fi acești Determinanți?

Dacă sunt Determinanți înseamnă că „originea” lor este nesfârșită deci Intervenția este Nesfârșită și prin urmare orice Intervenție Nu poate fi Unică. Aici iar se lovesc unele de altele, fiindcă Nesfârșirea constă în Unicitate și prin urmare Intervenția Nesfârșită ar trebui să fie Unică fiindcă dacă nu ar fi Unică ar trebui să fie Sfârșită și prin urmare să fie doar în acest caz determinată de către „ceva”.

Această Intervenție care ne apare nouă astfel ca fiind o succesiune bazată pe determinanți este nesfârșită prin modul succesional prin care ea ni se desfășoară nouă, și nicidecum prin sinele ei unde fiecare Intervenție ne este definită ca fiind Finită.

Iar și lucrurile se neagă unele pe altele, fiindcă nu putem vorbi de succesiune decât în cadrul succesiunii evenimențiale dezvoltată de către Cuvântul-Matrice al Cunoașterii lucru exemplificat de către mine în paginile de mai sus.

Acest fapt complică și mai mult lucrurile întrucât nefiind o succesiune nu putem vorbi de determinanți care se succed evenimențial prin Intervenție, astfel Intervenția să devină un Eveniment și prin succesiuni evenimențialitatea respectivă să primească și titulatura de Fenomen care include o succesiune Evenimențială în cadrul acestuia.

Neputând vorbi despre un determinant în cazul Intervenției care să fie și Fenomen înseamnă că Intervenția Nu se poate defini ca fiind bazată pe o altă Intervenție decât în măsura în care aceasta este Neintervenție, iar Neintervenția nu se poate defini ca fiind bazată pe o altă Neintervenție decât dacă aceasta este o Intervenție, iar astfel revenim de unde am plecat și anume la Determinanți.

Prin exemplul de mai sus cu Evenimentul și Fenomenul respectiv cu succesiunea, înseamnă că Intervenția cât și Neintervenția chiar dacă sunt Nesfârșite ele se pot defini ca fiind secvențiale numai datorită faptului că orice Intervenție se bazează pe Neintervenție precum orice Neintervenție se bazează pe Intervenție, astfel nici o Intervenție nu poate fi un Eveniment prin Neintervenția care o determină, precum orice Neintervenție nu poate fi un Eveniment tocmai prin Intervenția care o determină, ele devenind astfel secvențiale dar nu succesionale, fiindcă succesionalitatea implică evenimențialitate și se poate desfășura numai în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Raportul Intervenție - Neintervenție, și Neintervenție – Intervenție, reliefează faptul că fiecare Intervenție implică Neintervenție precum fiecare Neintervenție implică Intervenție, precum fiecare Haos poate implica astfel Ordinea și fiecare ordine poate implica Haosul.

Determinantul Intervenției va fi etern Neintervenția precum determinantul Neintervenției va fi etern Intervenția.

A spune că mai „înainte” a fost Intervenția este la fel de fals cu a spune că a fost Neintervenția.

Cu toate acestea și una dar și cealaltă sunt doi determinanți?

Oricât de greu începe să mergem mai departe cu deducțiile aceștia sunt doi determinanți fiindcă se determină etern unul pe altul iar fiecare astfel de determinant constă tocmai în inversul său deci în nedeterminarea sa, astfel vom putea deduce că Determinanții Bazali cum îi denumesc în acest moment sunt determinanți care constau în proprii lor Indeterminanți.

Astfel Determinanții Bazali pot fi clasificați după denumirea lor, respectiv: Determinanți Bazali de Intervenție și Determinanți Bazali de Neintervenție ai Indeterminantului Precedent, după modul lor, respectiv Determinanți Bazali Diferențiali, Determinanți Bazali Secvențiali (sursa „Continuumului Logic”), precum și Determinanții Bazali de Raport.

Toți acești Determinanți Bazali au corespondențe în Indeterminanții Bazali Cauzali de Relaționare și Indeterminanții Bazali Cauzali Interdeterminare.

Determinanții Bazali de Intervenție și Determinanții Bazali de Neintervenție ai Indeterminantului Precedent

Intervenția în calitate de Determinant Bazal definește Neintervenția.

Cum ambele sunt determinanți iar acestea pot fi predecesoarele Formelor Intangibile, iar aceste Forme la rândul lor sunt predecesoarele „Continuumului Logic” înseamnă că acești Determinanți Bazali sunt duali întrucât se determină reciproc unul pe celălalt. Această dualitate determină secvențialitatea, deci pluralitatea Formelor Intangibile.

Orice Intervenție constă în Neintervenție precum orice Neintervenție constă în Intervenție.

Tocmai această interrelaționare determină secvențialitatea care nu este „Continuumul” ci îl va defini pe acesta la rândul său fiindcă orice secvențialitate denotă pluralitate, iar orice pluralitate în cadrul Formelor Intangibile definește „Continuumul Logic” întrucât pluralitatea Formelor Intangibile este alternată cu Tangențiabilitatea Funcției Logice care definește acest „Continuum Logic”, de aceea se poate vorbi atât de Funcția Logică cât și de „Continuumul Logic”, fiindcă chiar dacă acestea sunt identice din punct de vedere al „Continuumului Logic” ele nu sunt și din punct de vedere al Funcției Logice fiindcă Funcția Logică precede atât „Continuumul Logic” cât și Adevărul Coaxiologic chiar dacă acestea la rândul lor sunt definite prin Funcția Logică.

Cu toate acestea se pune întrebarea, ce anume a precedat Intervenția dar Neintervenția și cum anume au fost acestea determinate fiindcă orice Intervenție trebuie să fie determinată la rândul ei de „ceva”, precum orice Neintervenție trebuie să fie de asemenea determinată de „ceva”, fiindcă nu ar fi Intervenție fără un alt precedent precum nu ar fi nici Neintervenție.

Se poate afirma că Neintervenția este doar o simplă stare și că odată ce este Neintervenție se poate ca aceasta să nu fie determinată la rândul ei de absolut nimic.

Răspunsul meu este categoric: **NU!**

Orice Neintervenție nu este degeaba o Neintervenție, precum orice Nimic nu este degeaba Nimic, ambele trebuie să se raporteze la „ceva” ca Neintervenția să fie Neintervenție precum Nimicul să fie Nimic.

În acest caz ne putem imagina un Determinant care are un precedent într-un Indeterminant. Putem admite că acel Indeterminant nu este determinat la rândul lui?

Nu! Nu putem admite așa ceva, fiindcă orice Indeterminant trebuie la rândul său să se raporteze la „ceva” față de care este Indeterminant.

Tot ce putem admite este să ne raportăm pe noi înșine la un *Indeterminant Precedent* care să nu fie determinat de absolut nici un alt determinant și nici să nu fie raportat la acest alt determinant. Acest aspect ne demonstrează că nici acel *Indeterminant Precedent* **NU** „există” ca atare odată ce **NU** este raportat. Oricum la acest nivel Existența nu „există” precum nici alte opusuri ale acesteia.

Cu toate acestea să admitem *Indeterminantul Precedent* ca fiind Absolutul a Tot și Toate doar că aici nici nu mai poate fi vorba despre Totul din Spatele Totului fiindcă nici Totul nu este raportat față de acest Indeterminant Precedent, doar că prin dorința de comparație și de raportare oarbă putem să folosim acest Tot inexistent de fapt.

Totul există după cum am mai spus doar în momentul în care este raportat la „ceva” față de care acesta este Tot, fără să mai vorbim de Totul din Spatele Totului unde intervine ca raportor Totul respectiv „Continuumul Infinit” față de Spatele său, definit prin Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale care la rândul lor definesc „Continuumul Logic” definit și acesta la rândul său de Funcția Logică ce este definită prin corelarea Asimptotismului cu Tangențiabilitatea, Asimptotism definit de Formele Intangibile, care au un precedent în Intervenție și Neintervenție, în Haos și Dezordine, în Hazard și Predictibilitate.

Astfel Indeterminantul Precedent este o neraportare, dar care determină la rândul său obligatoriu Diferențialitatea, ce este o raportare la sine, prin sine și pentru sine.

La nivelul Diferențialității Indeterminantului Precedent nu putem vorbi de Gând și nici de Logică sub nici o formă, fiindcă orice proces logic începe prin raportarea Asimptotismului față de Tangențialitate, ceea ce în acest caz nu se pune problema.

Cu toate acestea cum am mai spus adineaori cei ce gândesc la astfel de problematici suntem noi.

Noi oamenii putem raporta aceste lucruri doar prin Asimptotism și Tangențialitate, fiindcă judecăm pe baza Coeficientului Logic 2.

Dacă am judeca pe baza Coeficientului Logic un miliard, alături de Asimptotism și Tangențialitate ar mai fi un miliard minus doi de opuși ai Asimptotismului și Tangențiabilității, ce înseamnă că Funcția Logică are o rădăcină mult mai complexă față de ceea ce putem cunoaște noi doar că ea devine tulpină abia atunci când apare Tangențiabilitatea iar aceasta apare cu desăvârșire în cadrul Coeficientului Logic 2 ca fiind adevăratul cunoscut față de necunoscutul Asimptotismului care definește infinitatea, respectiv Coeficientul Logic Infinit prin care noi oamenii nu putem judeca.

La nivel de Indeterminant Precedent se petrece același lucru și anume faptul că noi oamenii îl putem determina doar prin raportare la „ceva”, iar acel „ceva” va fi mereu un opus al Indeterminantului Precedent, opus raportor față de acesta.

Dacă am gândi pe baza Coeficientului Logic Infinit, Indeterminantul Precedent ar avea o infinitate de opuși deci de raportori față de acesta, determinându-l și pe acesta să posede aceeași infinitate de raportori ai raportorilor la care s-a raportat sau față de care se realizează raportarea.

Acest lucru înseamnă că prin intermediul Funcției Logice Indeterminantul Precedent este definit ca fiind Diferențial.

Prin Diferențialitate se înțelege infinitatea de raportori față de care Indeterminantul Precedent se poate raporta pe sine.

Astfel Diferențialitatea ne este definită ca fiind o rădăcină îndepărtată a Funcției Logice dinaintea Formelor Intangibile, fapt ce denotă că Diferențialitatea este mama Funcției Logice, și prin aceasta survine în cadrul Coeficientului Logic 2, Tangențiabilitatea, sau alte „Adevăruri” cum este Tangențiabilitatea în cadrul altor Coeficienți Logici, dar unde numărul acestor „Adevăruri” este în funcție de numărul Coeficientului Logic minus UNU care este mereu partea Coeficientului Logic Infinit față de care se raportează.

Am folosit „Adevăruri” în ghilimele fiindcă acestea sunt bazele Adevărilor în fiecare Coeficient Logic, deoarece Adevărul Coaxiologic în baza Coeficientului Logic 2 se definește, ca având rădăcina, în raportarea Asimptotismului la Tangențiabilitate odată cu paralelismul Funcției Logice, și bineînțeles al Tangențiabilității. Rădăcina Adevărului Coaxiologic este Tangențiabilitatea.

Toate Adevărurile celorlalți Coeficienți Logici se vor defini, avându-și rădăcinile în numărul Coeficientului Logic minus Unu, care este numărul Infinitului cum este Asimptotismul în cazul de față. Pentru o exemplificare în cadrul Coeficientului Logic 7 se va scădea UNU numărul unui posibil Asimptotism iar acesta se va raporta la șase opuși printre care unul dintre aceștia s-ar putea să fie Tangențiabilitatea.

Astfel Indeterminantul Precedent este Diferențial prin raportarea la Funcția Logică. Acest fapt determină calitatea sa Secvențială, ce este rădăcina „Continuumului”.

Pe de altă parte am putea gândi și invers și anume, doar noi oamenii vedem astfel Indeterminantul Precedent ca fiind Diferențial și Secvențial fiindcă acesta este văzut de către noi prin intermediul unei raportări prin noi.

Dacă nu ar fi definită raportarea prin noi, de către noi atunci Indeterminantul Precedent nu ar mai fi un Indeterminant Diferențial și Secvențial datorită diferențialității ci ar deveni un Indeterminat în funcție de cel care face raportarea la acesta.

Considerând adevărată o astfel de supoziție, chiar și prin faptul că pot fi mai mulți raportori față de Indeterminantul Precedent, înseamnă că fiecare îi va da o altă caracteristică și implicit o altă înfățișare ceea ce rezultă același lucru doar privit din unghi diferit și anume: Diferențialitate.

O altă posibilitate ar fi să admitem că Indeterminantul Precedent nu ar avea raportori cum în realitate probabil se și întâmplă fiindcă este Precedentul mai mult decât a Totului și Toatelor la un loc.

În acest caz nu se pierde calitatea de Diferențialitate ce denotă Secvențialitatea pe baza căreia putem admite că se dezvoltă „Continuumul Logic” în cele din urmă iar prin Diferențialitate: Logicul?

Diferențialitatea este rădăcina Logicului iar Secvențialitatea a „Continuumului” dar până la a ajunge să definim mai în amănunt modul cum acestea se raportează pentru a defini Logicul și „Continuumul” să răspundem la ultima întrebare și anume fără nici o raportare mai putem vorbi de Diferențialitate și Secvențialitate?

Aparent NU! Nu putem vorbi de Diferențialitate și Secvențialitate fără raportori și bineînțeles raportările acestor raportori. În acest caz ceea ce afirmam aici devine valabil doar pe jumătate?

Răspunsul este NU! NU este valabil doar pe jumătate fiindcă Indeterminantul Precedent chiar și atunci când NU se definește ca atare prin raportare sau prin alte posibilități cunoscute sau necunoscute judecării omenesci, recurgem la următoarele sugestii pe care le putem lua ca subterfugii: ”Noi suntem aici” deci suntem raportabili la Indeterminantul Precedent și odată ce noi știm că suntem și acesta este, mergând pe calea raportărilor structuraliste până ajungem la nivelul lui.

Astfel Indeterminantul Precedent NU există doar dacă NU existăm noi!

Un al doilea subterfugiu ar fi acela că orice este Indeterminant poate fi definit prin determinare sau NU! Chiar și atunci când este definit prin Nedeterminare, Determinarea, izvorăște din aceasta, prin urmare definește: Diferențialitatea.

Ultimul subterfugiu este: Nici un opus nu ar putea exista dacă nu ar fi Indeterminantul Precedent Diferențial, fiindcă în Lipsa Diferențialității opusii și-ar pierde însemnătatea.

Toate acestea ne pot ajuta la demonstrația respectivă dar nu sunt demonstrația pe care o așteptăm întrucât sunt doar niște simple subterfugii după cum am mai spus, fiindcă în această ecuație trebuie să facem abstracție cu desăvârșire de noi.

Orice opus, viața noastră, absolut Totul are la bază Diferențialitatea, ce anume a determinat această Diferențialitate în cazul că nu există raportarea față de aceasta dar raportarea care de fapt constă tocmai în această Diferențialitate, de fapt ce anume a aprins „prima scânteie” a primei raportări?

Răspunsul constă tocmai în Neraportare, dar și Neraportarea este ca atare tot datorită unei alte Raportări? Da! Atunci?

Nu putem folosi nici Coeficienții Logici sau Coeficientul Logic Infinit fiindcă nu este vorba despre nici o Logică la acest nivel atunci ce este?

Dacă ar fi o Voință aceasta ar trebui să fie supusă unei structuralizări Logice ceea ce nu este cazul, dacă ar fi un Miracol acesta ar avea o cauză care ar sta într-un determinant

ceea ce iarăși nu este cazul, dacă ar fi o Prăbușire a Indeterminantului Precedent în el însuși ar trebui să fie iarăși determinată de „ceva” ceea ce iarăși nu este cazul, dacă nu este nimic atunci înseamnă că Nu este nici Indeterminantul Precedent iar dacă nu este Precedentul înseamnă că Nu este nici anteprecedentul și nici urmarea, iar tocmai faptul că acestea nu sunt înseamnă iarăși că sunt și astfel ne învârtim într-un cerc vicios.

Cum anume putem ieși de aici. Mulți vor încerca să caute tot felul de soluții fanteziste dar toate nu sunt decât raportări la acest cerc vicios și nicidecum neraportări în sine care nu ar mai putea consta în nici o raportare.

Și cu toate acestea să fie făcută mintea omenească să nu poată ieși sub nici o formă din acest impas?

Mulți îl invocă pe Dumnezeu în aceste momente și cu aceasta au rezolvat totul fiindcă intervine propria lor neputință de a raționa și judeca mai în amănunt.

De multe ori îmi vine să le dau dreptate fiindcă astfel scap și eu de această demonstrație chinuitoare dar și tulburătoare pentru care mulți filosofi la fel ca și mine nu au dormit multe nopți.

Și totuși, nu vreau să scap ușor dând greul pe Dumnezeul care le rezolvă pe toate. Noi oamenii avem nevoie de o Logică coerentă și nu de una rezolvată mereu de neputința noastră unde intervine un personaj supranatural care le face și le știe pe toate dar nouă nu ne spune nimic decât ceea ce știm și știam demult.

Dumnezeu există doar în calitatea sa de Factor Creator și Unic Întâmplător care se formează mult mai „târziu” la un alt nivel mult mai diferit față de nivelul unde ne aflăm acum.

Revenind la chinuitoarea întrebare a Indeterminantului Precedent și la faptul cum poate fi acesta în caz de Neraportare, revin la propria sa definiție și anume de Indeterminant Precedent.

A fi Indeterminant nu înseamnă că nu este Determinat de „ceva” dar a fi Precedent înseamnă faptul că precede „ceva”, și prin această precedare se raportează la acel „ceva”.

A scoate termenul de Precedent din definiție, rămânând doar Indeterminant este echivalent cu a nu-i recunoaște acestuia meritul de a fi acolo unde alți Indeterminanți sau determinanți nu sunt.

Astfel prin noțiunea în sine de Indeterminant nu definim și nici nu putem să definim un Indeterminant total fiindcă atunci acesta nu ar mai fi Indeterminant neavând la ce anume să se raporteze.

Acest fapt înseamnă că atât Determinantul cât și Indeterminantul sunt doi opuși.

Fiind doi opuși sunt o raportare. A vorbi despre Indeterminant sau Determinant ca nefiind opuși este ca și cum Determinantul ar fi Indeterminant iar Indeterminantul, Determinant.

Acest lucru implică faptul că Indeterminantul Precedent ar trebui definit mai ales: Indeterminantul-Determinant Precedent, unde Precedentul din terminologie să fie pus doar la modul figurativ și nu la modul propriu fiindcă orice termen de precedent este o raportare.

Astfel Indeterminantul-Determinant Precedent ar fi o Neraportare Absolută.

Neraportarea Absolută exclude total orice noțiune de Indeterminant sau Determinant fiindcă fiecare se anulează reciproc pe cealaltă.

Astfel și denumirea de Indeterminant-Determinant ar fi una pur figurativă de aceea propun să o las pe prima care pare cel puțin mai sugestivă, dar și mai ușor de ținut minte, și anume de Indeterminantul Precedent.

Repet este o denumire totalmente figurativă fiindcă la acest nivel nu putem vorbi sub nici o formă de Indeterminanți sau Determinanți fiindcă fiecare ar trebui să fie raportat la „ceva”.

Chiar și adineaori când am încercat să „cuplez” Indeterminantul cu Determinantul, cei doi chiar dacă s-ar anula sunt opuși și deci raportare.

Pentru a soluționa problema va trebui să facem abstracție totalmente de opuși dar și de orice ar putea însemna o anumită raportare și astfel să privim la „rece” absolut totul.

Ce anume poate fi acest Indeterminant Precedent?

În primul rând poate fi Neînțeleș?

Nu! Fiindcă dacă ar fi Neînțeleș s-ar raporta la opusul său.

Poate fi un Simbol, Înțeleș sau orice altceva ce ar putea defini un Cuvânt dar care să fie definit diferit de toate Cuvintele-Matrice ale Limbajului Pur Universal?

NU! Fiindcă atunci ar fi raportare.

Poate fi o Expresie?

Nu fiindcă ar trebui să se raporteze.

Atunci ce este Indeterminantul Precedent?

NERAPORTAREA RAPORTĂRII ȘI RAPORTAREA NERAPORTĂRII CÂT ȘI INFINITATEA DE OPUȘI AI ACESTOR RAPORTĂRI ȘI NERAPORTĂRI CARE SE REDUC LA ABSOLUTUL- ABSURD!

INDETERMINANTUL PRECEDENT ESTE SINELE ABSOLUTULUI - ABSURD.

Determinanții Bazali Diferențiali și Determinanții Bazali Secvențiali

Se observă cum Sinele Absolutului -Absurd este cel care prin intermediul Coeficientului Logic 2 deci al opticii noastre este responsabil de Diferențialitate prin intermediul Indeterminantului Precedent care definește Absolutul-Absurd, dar în ecuație cu raportarea acesta devine ca și definiție funcțională a sa, Indeterminant Precedent raportat la Determinările dar și la Indeterminările „ulterioare” care au loc.

Raportarea Indeterminantului Precedent la orice altă raportare, determină Diferențialitatea care deși face parte din Sinele acestui Indeterminant Precedent, devine un Determinant de sine stătător în raport cu toate celelalte raportări.

Diferențialitatea își are rădăcina în Sinele Absolutului-Absurd unde acesta primește calitatea Diferențială tocmai prin eterna reducere a Absolutului la Absurd și a Absurdului la Absolut!

Această reducere se definește prin Diferențialitate dar și prin Stare de Sine care este o Stare Împlinită în Sine, ce denotă o Diferențialitate față de Sine, prin Sine și pentru Sine.

Această Diferențialitate definește la rândul său Secvențialitatea care este un alt Determinant Bazal, ce stă la baza „Continuumului” în raportările identificate de infinitatea de Coeficienți Logici ai Cunoașterii.

Merită făcută atenționarea că nici un Coeficient Logic nu se poate afla în afara Cuvântului-Matrice al Cunoașterii decât strict în dezvoltările făcute de acest Cuvânt-Matrice.

Coeficienții Logici sunt total diferiți față de Cuvântul-Matrice Logică, față de Funcția Logică sau „Continuumul Logic” de aceea trebuie făcută neapărat remarcă respectivă.

În concluzie Determinantul Bazal Diferențial este rădăcina a ceea ce va fi definită ca Funcție Logică fiindcă este și rădăcina Raportării care devine implicit și rădăcina Funcției Logice, iar Determinantul Bazal Secvențial devine rădăcina „Continuumului” indiferent că este vorba despre „Continuumul Infinit” sau „Continuumul Logic”.

Determinanții Bazali de Raport

Sunt definiți de către Determinanții Bazali Diferențiali dar și de către Determinanții Bazali Secvențiali împreună, având astfel o dublă calitate, diferențial-secvențială, ce-i face să definească caracteristicile din cadrul dezvoltării anumitor raportări.

Prin partea diferențială raportarea se definește față de o altă raportare iar felul definirilor pot fi infinite, iar prin partea secvențială, raportarea se definește doar din punct de vedere strict secvențial, fără a putea fi o infinitate de alte raportări.

Spre exemplu una este o raportare prin care se diferențiază raportorul la un raportant printr-o infinitate de posibilități și alta este o raportare prin care raportorul se raportează doar prin anumite raportări secvențiale, care nu sunt în totalitatea lor ci doar în parțialitatea lor.

Aceasta este și diferența dintre Diferențial și Secvențial.

O intervenție a Determinanților Bazali de Raport este și prin intermediul Formelor Intangibile asupra Funcției Logice, definind-o ca atare prin calitatea Diferențială a Asimptotismului raportată la calitatea Secvențială a Tangențiabilității.

Indeterminanții Bazali Cauzali de Relaționare și Indeterminanții Bazali Cauzali de Interdeterminare

Această categorie de Indeterminanți este definită ca un răspuns asupra Determinanților Bazali, prin care aceștia se definesc și se identifică totodată, stabilind *relații cauzale de Interdeterminare între Determinanții Bazali*. Aceste relații sunt baza a ceea ce poate însemna relaționarea dintre „Continuumul Logic”, Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și „Continuumul Infinit”, în cadrul determinat de Logica Coaxiologică.

Fără Relaționare sau Interdeterminare întreaga Logică și-ar pierde coloana vertebrală care, cel puțin din punct de vedere al Coeficientului Logic 2 se bazează pe aceste două auspicii.

Orice raportare se face prin intermediul unei Relaționări sau Interdeterminări, întrucât orice Determinare are în sinele său o rădăcină care definește un adevărat șir de alte Determinări, ce duce ca la fiecare raportare dintre două sau mai multe Determinări cu Indeterminări, Indeterminări cu Indeterminări, Determinări cu Determinări să se realizeze și o Interdeterminare în urma acestor relaționări, datorită Determinărilor sau Indeterminărilor aflate în rădăcinile Determinării sau Indeterminării respective ceea ce duce implicit la o Interdeterminare între mai multe Determinări sau alte Indeterminări „ascunse” în rădăcina Determinării sau Indeterminării respective.

În concluzie, Relaționarea are loc numai între Determinări sau Indeterminări în mod direct și nu și între rădăcinile acestora.

Raportarea dintre *rădăcinile* acestor Determinări sau Indeterminări care și ele sunt un șir de Determinări sau Indeterminări la rândul lor, poartă numele de Interdeterminare.

*

În concluzie una dintre cele mai importante caracteristici care stau la baza Funcției Logice și respectiv la baza „Continuumului Logic care o definește pe aceasta este paralelismul. El este și baza Determinanților și Indeterminanților.

Prin paralelism eu nu înțeleg neapărat inversiune sau schimbare de sens al unui element care este paralel față de alt element.

Referitor la paralelism am mai scris că devine una din caracteristicile principale ale Logicii Coaxiologice, respectiv a Funcției Logice, ceea ce definește Adevărul Coaxiologic ca fiind un Adevăr ca o rezultantă a paralelismului dintre Asimptotism și Tangențiabilitate.

Acest aspect nu poate include paralelismul ca o inversiune a celor două caracteristici de bază care sunt inverse prin natura lor funcțională și nu prin paralelismul care se definește mai mult ca și o „conviețuire” sau ca fiind două elemente incluse într-un anumit sistem și nicidecum ca un paralelism care le dă funcționalitatea ca atare atât Asimptotismului cât și al Tangențiabilității.

Paralelismul dintre două elemente nu înseamnă faptul că acesta le dă inversiunea unuia față de altul.

Pot fi paralele și două elemente care nu sunt inverse unul față de altul cum este cazul Asimptotismului și al Tangențiabilității. Acest aspect nominalizează faptul că nu paralelismul este cel care dă funcționalitatea unui anumit element.

Prin funcționalitate înțelegându-se aspectul de sorginte Logică a unei Funcții, respectiv aspectul Funcției Logice care se interferează cu toate celelalte aspecte ale altor funcții devenind esența lor prin caracteristica de esențializare a Funcției Logice, caracteristică care definește astfel funcționalitatea ca fiind o interferență a Funcției Logice în cadrul altor sisteme funcționale.

Astfel celelalte sisteme funcționale la care se „aplică” Funcția Logică formează domeniul argumentelor funcției iar mulțimea valorilor funcției este domeniul de valori al acesteia.

Faptul că Adevărul Coaxiologic este un Adevăr Relativ se datorează în primul și primul rând după cum am mai scris și în alte lucrări de ale mele, Raportării, care este aceea ce definește Relativitatea eternă a Adevărului Coaxiologic, Relativitate definită prin eternul Tot care se va afla în Spatele Totului, definit ca fiind Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, ce se află mereu în Spatele Limbajului Pur Universal definit prin Tot, și care datorită acestui lucru, va determina etern un nou și nou Cuvânt-Matrice în cadrul acestui Limbaj Pur Universal.

Acest Cuvânt-Matrice care nu s-ar fi putut determina sub nici un chip dacă nu ar fi fost Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale care să se definească ca un Tot din Spatele Totului, în care Totul să se raporteze, și astfel, această raportare să aibe drept rezultat un nou și nou Cuvânt-Matrice, determinând „Continuumul Infinit” al Limbajului Pur Universal și implicit odată cu acesta și „Continuumul Logic”, întrucât, Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale în calitatea sa de Spate al Totului, se definește prin raportarea sa asupra Totului.

Totul se definește prin raportarea sa asupra Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale.

Odată ce Totul este un „Continuum Infinit”, și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale va primi acest deziderat de continuitate de la continuitatea Limbajului Pur Universal, care este Totul, iar acest deziderat de continuitate a Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale va fi definit ca fiind o continuitate ce aparține Funcției Logice, întrucât Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este definită ca fiind un apanaj al Funcției Logice ce a survenit odată cu Asimptotismul și Tangențiabilitatea, generând primul paralelism, și odată cu acesta Adevărul Coaxiologic.

Acest paralelism s-a reliefat asupra a ceea ce definește

atât Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale prin Asimptotismul său, cât și Limbajul Pur Universal prin Tangențiabilitatea sa.

Asimptotismul, definește Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale fiindcă acesta „înconjoară” etern Totul, definindu-se ca fiind Totul din Spatele Totului sau Spatele Totului, tocmai datorită Asimptotismului său, fiind determinat prin tinderea simbolică în acest exemplu al meu a celor două drepte, una către cealaltă, care nu se unesc niciodată, lăsând acest deziderat Limbajului Pur Universal, unde fiecare astfel de Cuvânt-Matrice al său este definit de Tangențiabilitate, inversul Asimptotismului.

Astfel Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale va încorpora etern Asimptotismul, reliefat de mintea umană ca fiind Infinitul, ce va cuprinde etern Finitul reliefat de aceeași minte umană sclavă a Coeficientului Logic 2, fiindcă dacă ar raționa pe baza unui alt Coeficient Logic, alături de Infinit și Finit ar mai fi și alți termeni opuși ai acestora, echivalenți ca număr, cu numărul Coeficientului Logic pe baza căruia vor putea judeca și raționa în cele din urmă.

Chiar dacă noi atribuim Asimptotismul Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, acesta poate fi definit ca orice altceva decât Asimptotism fiind tot în funcție de Coeficientul Logic pe baza căruia se raționează. Asimptotismul este reperat ca atare (Asimptotism) doar în cadrul lumilor unde se gândește pe baza Coeficientului Logic 2, cum este și lumea noastră cu bine și rău, frumos și urât, etc.

În cazul că se va raționa cu un alt Coeficient Logic, Asimptotismul poate fi reperat ca fiind orice altceva decât Asimptotism, fiind cu totul altfel reliefat decât ne este nouă în calitate de ființe umane reliefat.

Ceea ce raționăm noi ca fiind Asimptotism, același lucru este valabil și pentru Tangențiabilitate fiind cât se poate de pregnant, apanajul Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, iar Tangențiabilitatea apanajul Limbajului Pur Universal.

În acest caz înseamnă că între Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și asimptotismul de la baza Funcției Logice se află o legătură astfel încât acel Asimptotism să fie definit de către o altă Expresie Unică a vreunei alte Conștiințe Pure Universale sau tot de către aceasta?

În acest caz ar însemna că la baza Asimptotismului nu ar sta Formele Intangibile ci tocmai Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale?

NU! În nici un caz!

Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale se află ca un determinat a Funcției Logice și nu invers adică Funcția Logică să fie determinatul acestei Expresii Unice a Conștiinței Pure Universale iar Expresia respectivă să fie determinantul Funcției Logice.

Acest lucru nu este posibil și mă opun cu desăvârșire unui astfel de model pe motiv că orice Expresie a Conștiinței Pure Universale trebuie mai înainte de toate să întrunească o anumită Logică bazată pe un anumit Adevăr, în speța noastră fiind Adevărul Coaxiologic.

Cum am putea noi defini o Expresie fără Adevăr sau fără nici un grăunte de Logică?

Logică fără de Adevăr nu poate fi fiindcă nu are nici o relevanță.

Atunci când Asimptotismul prin paralelismul său definit alături de Tangențiabilitate determină definirea Adevărului Coaxiologic, definește odată cu acesta și Funcția Logică, iar Expresia Unică a vreunei Conștiințe Pure Universale venite din altă parte NU definește Funcția Logică.

Cum am mai spus Expresia Unică a unei Conștiințe nu poate fi fără o anumită reliefare Logică a acelei Expresii, Logică prin care această Expresie se definește.

Cu toate acestea în lucrările mele am scris frecvent de faptul că Nu poate fi această Funcție Logică definită ca Logica Cunoașterii pe care o cunoaștem noi oamenii ca fiind Logică și la care ne raportăm.

Odată ce este o cu totul altă Logică bazată pe alte principii, oare acestă Funcție Logică nu ar putea fi deloc fără Adevărul Coaxiologic?

Am mai scris despre faptul că Funcția Logică determină Adevărul Coaxiologic și odată cu aceasta se distinge pe sine ca fiind adevărată.

Adevărul Coaxiologic se definește prin Funcția Logică, însă Funcția Logică nu poate fi definită în totalitate cu Adevărul Coaxiologic fiindcă aceasta este cea care determină Adevărul Coaxiologic identificându-se din acel moment care probabil coincide cu Tangențiabilitatea cu acest Adevăr Coaxiologic definit tocmai de paralelismul prin care se definește ca atare și Funcția Logică, doar că acel paralelism survine abia după ce Funcția Logică l-a determinat, determinându-se prin el pe sine, astfel încât, paralelismul va determina prin Funcția Logică Adevărul Coaxiologic și nu Adevărul Coaxiologic va determina prin paralelism Funcția Logică.

Cu toate acestea de ce nu am putea atribui unei Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale întâietatea alături de Funcția Logică care să devanseze Adevărul Coaxiologic și de ce nu și Funcția Logică, întrucât și așa am afirmat adineaori că Logica Funcției Logice este o Logică total diferită de ceea ce știm noi oamenii despre Logică, o Logică care nu mai este atribuită Cunoașterii, definită prin Cunoaștere, deci ca o parte a Gnoseologicului, ci o Logică total diferită care devansează până și Adevărul Coaxiologic.

De ce nu ar avea Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale o astfel de Logică și de ce nu ar putea devansa chiar și Funcția Logică, astfel Expresia să fie nu numai „înainte” de Adevărul Coaxiologic dar și de Funcția Logică dacă tot nu vorbim despre acea Logică la care ne referim noi ființele umane adepte și sclave ale Coeficientului Logic 2, prin care orice Expresie trebuie să se axeze pe o anumită Logică, iar această Logică să fie axată pe un anumit Adevăr.

Într-adevăr dacă o Logică nu se bazează pe un anumit Adevăr aceasta nu are cum să fie definită ca o Logică raportată la o Logică de exemplu.

De unde știm noi că atunci când Funcția Logică se determina prin paralelismul Asimptotic-Tangențial era o Funcția Logică dacă urma să definească Adevărul Coaxiologic și nu invers, anume Adevărul Coaxiologic să definească această Funcție Logică?

Răspunsul meu este că prin acel paralelism Logicul Funcției Logice se determina prin Raportarea Asimptotismului la Tangențiabilitate, definit ca invers al său.

Această raportare, definea o Logică printr-o anume Ordine definită de această raportare care avea o bază în Formele Intangibile.

Această Ordine era de fapt esența Funcției Logice, ce definea la rândul ei Adevărul Coaxiologic.

Ordinea nefiind altceva decât paralelismul ca atare definit prin raportarea Asimptotismului la Tangențiabilitate.

Cu toate acestea nouă, ca oameni, ne este reliefată ca Ordine, dar dacă am raționa pe baza unui alt Coeficient Logic, Ordinea respectivă ar putea fi cu totul și cu totul altceva.

Ordinea definește prin sine Funcția Logică, ca fiind o Logică în Sine.

Orice Ordine este o Logică, precum orice Dezordine este o Logică față de Ordine.

Astfel și Ordinea dar și Dezordinea sunt Logici care se raportează una la alta precum Asimptotismul la Tangențiabilitate.

Orice Ordine poate fi Dezordine față de Ordinea Dezordinii și invers, orice Dezordine poate fi Ordine față de Dezordinea Ordinii.

Adevărul Coaxiologic se definește atât față de Ordinea Funcției Logice cât și față de Dezordinea la care aceasta se raportează, respectiv la Ilogic.

Acolo unde este Logic va fi întotdeauna și Ilogic fiindcă altfel Logicul nu ar avea nici o relevanță.

Adevărul Coaxiologic nu face nimic altceva decât să întregească prin el însuși Funcția Logică și anume prin faptul că odată definit de Funcția Logică aceasta își **recunoaște prin Adevărul Coaxiologic** multitudinea de sensuri ale sale și odată cu aceste sensuri, raportarea sa la alte și alte determinări sau indeterminări la care participă nu numai ca o Funcție Logică definită prin paralelismul Asimptotico-Tangențiabil, dar și prin implicarea sa Logică de a defini sensuri care nu se pot defini decât dacă acestea sunt raportate la propriul său Adevăr al Funcției Logice care este Adevărul Coaxiologic.

Aceste sensuri nu sunt doar definite de către Logic și Ilogic determinate de noi tot datorită Coeficientului Logic 2, dar mai ales de către alte și alte astfel de sensuri determinate și de către alți Coeficienți Logici mult mai superiori față de cei ai ființei umane.

Astfel Funcția Logică devine adevărată prin raportarea sa la sine și nicidecum prin determinarea sa de către o anume Expresie Unică venită și determinată de către Formele Intangibile de exemplu.

Această multitudine de sensuri nu este una de tipologie Semantică sau Asemantică, etc; cu toate că în acest fapt constă esența sensurilor, respectiv a Asemantici și Semanticii care se dezvoltă astfel prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Admițând la absurd că ar exista o astfel de Expresie Unică care ar determina atât Asimptotismul cât și Tangențiabilitatea.

Acest lucru ar însemna că ar trebui să fie și un alt Adevăr dinainte de Adevărul Coaxiologic fiindcă nu putem vorbi de o Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale dacă aceasta Nu este axată pe un anumit Adevăr al său și prin care Expresia Unică respectivă trebuie să se raporteze ca astfel să se definească.

Dacă acest Adevăr ar exista dinainte de Adevărul Coaxiologic atunci și Funcția Logică ar fi definitivată printr-un alt Adevăr și prin urmare ar fi o rezultată a acelui Adevăr.

În acest caz nu am putea defini Asimptotismul ca atare întrucât Asimptotismul ar fi Adevărat doar în funcție de Adevărul său și nu de cel al Funcției Logice.

Presupunând că și acest lucru ar fi posibil, întrebarea care se pune este dacă Adevărul poate defini Logica în lipsa Cunoașterii?

*Dacă Adevărul poate defini o Logică ca apanaj al unei gnoseologii așa cum o înțelegem noi, dar totalmente, **în lipsa** gnoseologiei respective? De ce spun acest lucru?*

Fiindcă doar în Cunoaștere Adevărul poate defini o anume structuralizare sau raportare bazată pe Logică.

În lipsa Cunoașterii Funcția Logică este cea care definește și determină Adevărul prin cele afirmate de mine adineaori.

Presupunând la absurd că și astfel s-ar putea defini toate acestea și că Funcția Logică ar fi determinată de un anume Adevăr extern ca fapt al unei anumite Intervenții a Formelor Intangibile de exemplu.

Întrebarea care se pune este dacă acea Intervenție este Adevărată ea trebuie să se definească la propriul său Neadevăr.

Și revenim iarăși ca și în *Logica Coaxiologică*, la duplexul datorat Coeficientului Logic 2 de Intervenție-Neintervenție și Ordine-Haos.

Dacă Intervenția este un Adevăr atunci acesta constă în Neintervenție fiindcă el trebuie să se raporteze la inversul a ceea ce este Intervenția pentru ca aceasta să fie Adevărată.

Dacă Adevărul Intervenției constă în Neintervenție, puteți să judecați și singuri de ce nu putem defini un Adevăr anterior sau exterior Funcției Logice, decât un Adevăr Coaxiologic determinat de către Funcția Logică.

Judecând la absurd că Adevărul Intervenției ar consta în Neintervenție, fiindcă doar la aceasta se poate raporta Intervenția pentru a fi Adevărată.

Oare Neintervenția nu ar avea Adevărul tocmai în Intervenție?

Bineînțeles că DA!

Odată ce Adevărul Intervenției constă în Neintervenție și al Neintervenției constă în Intervenție, înseamnă că nici unul dintre cei doi NU ESTE ADEVĂRAT!

Prin urmare Adevărul nu poate fi definit ca un determinant al Funcției Logice ci doar ca un determinant al acestei funcții.

Fiecare Adevăr este Relativ prin raportarea sa la alte Adevăruri și Absolut prin raportarea sa la pluralitatea de determinanți ai săi, față de care respectivul Adevăr este Unic.

Acest caz a fost explicat de mine în „Logica Coaxiologică” prin Intervenția Unică a Factorului Creator și Unic Întâmplător, Intervenție care prin Unicitatea sa reprezintă și Adevărul Absolut al lumii noastre.

Bineînțeles că acesta a fost doar un exemplu din infinitatea de alte exemple posibile, fiindcă absolut orice determină și este determinat pentru a deveni la rândul său un determinant, posedă atât un Adevăr Absolut al său prin care determinantul respectiv este Unic față de pluralitatea de determinanți pe care-i determină, cât și un Adevăr Relativ al său, fiind și el la rândul lui un determinant dintr-o altă pluralitate de determinanți pentru care un alt determinant este Adevăr Absolut la rândul său, deci un determinant unic pentru pluralitatea de determinanți din care și acest determinant face parte pentru a fi Unic la rândul său față de pluralitatea sa de determinanți pe care-i va determina.

Astfel fiecare determinant este Unic față de pluralitatea de determinanți pe care-i determină dar în același timp face și el parte dintr-o altă pluralitate de alți determinanți care și ei au fost determinați la rândul lor de un determinant Unic.

Acest proces ne demonstrează faptul că fiecare Adevăr este atât Adevăr Relativ cât și Adevăr Absolut, în funcție de reperul față de care se raportează.

Acest lucru ne îndreptățește să afirmăm că fiecare Adevăr care este Absolut este și Relativ la rândul său, ceea ce Relativizează și partea Absolută a respectivului Adevăr fiindcă este Absolut doar raportat la un anumit Reper nu și la altul, iar atunci când devine raportat și la alte Repere, devine Relativ.

Dacă introducem Totul în ecuație, în care se include atât Reperul față de care Adevărul devine Absolut cât și Reperele față de care Adevărul nu mai este Absolut, ajungem să realizăm că de fapt NU există sub nici o formă Adevăr Absolut decât numai la nivel de raportare al acestuia, și atunci la o infinitate de raportări, doar una dintre acestea va putea fi considerată ca fiind o raportare absolută al acelui Adevăr. De ce?

Acest lucru se explică prin faptul că dacă am gândi prin intermediul unui Coeficient Logic un miliard și unu, și nu 2, cum este în cazul ființei umane, am avea un miliard de raportări relative asupra altor repere și doar o raportare absolută, iar dacă am gândi la nivelul Coeficientului Logic Infinit, atunci am avea o infinitate de raportări relative (Adevăruri Relative) și doar o raportare absolută (Adevărul Absolut).

Acest fapt ne demonstrează cât de infim este „procentajul” de absolut al unui Adevăr față de procentajul său de Relativitate.

Mai mult decât atât, până și acel procentaj de absolut al Adevărului respectiv este Relativ în funcție de alte Repere.

Astfel Adevărul Absolut este și el un Adevăr Relativ chiar dacă noi îl numim ca fiind Absolut față de alte repere, devenind Adevăr Absolut numai și numai pentru un singur Reper față de care acesta se diferențiază ca fiind Unic.

Acest lucru este cel care stă la baza diferențierii dintre Finit și Infinit, dintre simplu și complex, dintre opuși dar și cel care stă la baza Raportărilor ce va precede Determinanții și Indeterminanții Logicii Coaxiologice.

De ce sunt diferențe atât de mari între „Continuumul Infinit” reprezentat prin forme combinate, ale Totului, ale Limbajului Pur Universal și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, reprezentată prin forme sugestive?

De ce prin sugestivitate? Are vreo legătură sugestivitatea în sine cu Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale?

Despre sugestie aflăm în majoritatea dicționarilor că este un proces de influențare a psihicului sau comportamentului unei persoane fără ca aceasta să-și dea seama de originea acestei influențe, fără să manifeste spirit independent de **discernământ**.

Nu întâmplător am denumit acele forme ale Coaxiologiei ca fiind forme sugestive, și care reprezintă Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Și în Coaxiologie sugestia este asemănătoare definiției dată până în prezent de filosofia predecesoare Coaxialismului, unde este un proces de influențare asupra cuiva sau „ceva” fără ca acel „ceva” să-și dea seama de originea acestei influențe.

Ce asemănare mai mare poate fi în cadrul formelor sugestive prin care se reprezintă asupra anumitor raportări Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, care deși este o Conștiință Supremă a Totului dar mai ales a Totului din Spatele Totului, **NU** este axată pe Cunoaștere pentru ca acel „ceva” să cunoască prin a-și da seama de originea influenței despre care aminteam adineori.

Acea Influență ne survine nouă oamenilor prin formele sugestive ca fiind Intervenția, care pentru noi este esența Sugestivului, Intervenție Unică și Întâmplătoare a Factorului Nostru Creator.

Noi oamenii nu manifestăm spirit independent de **discernământ** referitor la Intervenția respectivă tocmai fiindcă aceasta precede Destinului ca fiind Intervenția Unică și Întâmplătoare.

Se observă cât de bine se înmănunchează acest termen de sugestibilitate prin care am definit formele sugestive atribuite prin sugestivul lor Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale.

Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este cea care stă la baza Influențării „Continuumului Infinit” prin intermediul căreia „Continuumul Infinit” este „Continuum” tocmai fiindcă această Influențare este dată de către Totul care se află mereu în Spatele Totului și care este Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Această Influențare se face fără **discernământul** cognoscibil al Totului definit prin „Continuumul Infinit” unde Cunoașterea este un simplu Cuvânt-Matrice din infinitatea de astfel de Cuvinte-Matrici.

Cum Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale se definește ca fiind un Tot alături de „Continuumul Infinit” pentru raportarea la „Continuumul Logic”, unde „Continuumul Logic” va fi cel care va „asigura” Spatele acelui Tot devenind el de data aceasta Totul din Spatele Totului, înseamnă că „Continuumul Logic” are discernământ

fiindcă se raportează și la Cuvântul-Matrice al Cunoașterii din cadrul „Continuumului Infinit” la fel cum de altfel se raportează și asupra întregii Expresii Unice a Conștiinței Pure Universale, ceea ce înseamnă că Totul definit prin Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este „Cunoscut” și de către „Continuumul Logic” ca fiind forma supremă a Totului dar și a Totului din Spatele Totului.

Acest lucru ne determină să înțelegem faptul că orice Funcție Logică definită prin „Continuumul Logic” al său este o Funcție care printre altele și alte infinități de atribute ale sale determinate de raportările la infinitățile de Cuvinte-Matrici mai și CUNOAȘTE fiind o Funcție Logică care are discernământ!

Astfel orice Logică poate fi definită ca având un discernământ al său în sine și pentru sine.

Deci Totul care se desfășoară după o anumită Logică chiar și fața noastră se bazează pe un anumit discernământ independent de creierul Omului, discernământ de care Omul nu este conștient, parvenindu-i acestuia pe căi sugestive, dar care este cel ce determină absolut toate conjuncturile de ordin Logic începând cu legitățile care se produc după anumite structuralizări Logice și până la nivelul celor mai bizare concordante sau neconcordante dar care se vede clar că au un corelat Logic fiind atribuite unui șir de Eveniment, etc, care survin în viața și experiențele de zi cu zi ale Omului.

Prin urmare orice aranjamente logice au propriul lor discernământ și nimic din această lume precum și din toate lumile unde se află suflul divin al „Continuumului Logic” nu se petrece fără discernământ.

În concluzie, ”Continuumul Logic” și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale Cunoaște, doar „Continuumul Infinit” nu Cunoaște!

Influența ei asupra „Continuumului Infinit” este una sugestivă.

Am mai spus de multe ori până acum că Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu înglobează Limbajul Pur Universal compus din infinitatea de Cuvinte-Matrici, ci se **raportează** la acestea ca un Tot la un alt Tot.

Această raportare ca un Tot la un alt Tot este raportarea Totului definit prin Limbajul Pur Universal al „Continuumului Infinit” la Totul definit prin Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Această **raportare** este dată de toate Cuvintele-Matrici care se raportează astfel la Expresia Unică definind-o dar și redefinind-o „Continuum” pe aceasta, iar odată cu redefinirea continuă a Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale se determină o altă raportare care este raportarea „Continuumului Logic” atât la „Continuumul Infinit” cât și la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Astfel pentru „Continuumul Logic” Totul este atât „Continuumul Infinit” cât și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Deci Totul inclusiv Totul din Spatele Totului formează din nou un Tot pentru care Spatele Totului devine „Continuumul Logic”.

Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu numai că se raportează la toate Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal dar în cadrul acestei infinități de Cuvinte-Matrici se află inclusiv Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, iar prin raportarea și la acest Cuvânt-Matrice al Cunoașterii putem deduce că Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale **CUNOAȘTE** iar acest aspect ne determină să decidem faptul că sinele ei nu este unul reprezentat prin **forme sugestive întrucât discerne** prin Cunoaștere Totul, definit prin Limbajul Pur Universal al „Continuumului Infinit”.

În concluzie Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale poate fi definită ca elementul ce determină formele sugestive, și prin urmare pentru noi oamenii atunci când vrem să definim sugestivul acesta va trebui să-l atribuim Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, cea care determină sugestivul doar că sinele ei nu se definește prin sugestie având discernământul datorat raportării la „Continuumul Infinit” în Limbajul Pur al căruia se află și Cuvântul-Matrice al Cunoașterii.

Dacă este o Expresie Unică față de Limbajul Pur Universal înseamnă că și Adevărul care o reprezintă este un Adevăr Absolut față de acest Limbaj Pur Universal dar nu și față de alte repere?

Este cât se poate de adevărat că Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale reprezintă față de Limbajul Pur Universal, un Adevăr Absolut, dar nu și față de „Continuumul Logic” de exemplu.

Acest Adevăr Absolut raportat la acest Limbaj Pur Universal ne indică faptul că numai astfel Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale poate fi Unică raportată la acest Limbaj Pur Universal, întrucât această Expresie Unică reprezintă Adevărul Absolut al Limbajului Pur Universal față de care Limbajul Pur Universal devine relativ.

Sub acest aspect trebuie neapărat să definim conceptul de unicitate și la acest nivel întrucât el nu mai este definit de către funcția disjunctivă care intervine și acționează asupra Cuvântului-Matrice Unic sau asupra Cuvântului-Matrice Întâmplător, fiindcă această unicitate a Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale nu poate fi preluată din Limbajul Pur Universal pe care-l definește odată cu raportarea la acesta.

Prin urmare unicitatea respectivă survine pe cu totul alte căi față de cele determinate și cunoscute până acum, și anume prin intermediul funcției disjunctive care intervine separat asupra fiecărui Cuvânt-Matrice în parte.

Mai mult decât atât fiecare Cuvânt-Matrice este definit de către o determinantă a Adevărului având astfel inclus în propria sa dezvoltare Adevărul său propriu.

Fiecare Cuvânt-Matrice dacă este să-l definim după partea sa matriceală ajungem să determinăm noțiunea însăși de matrice care prin definiție după cum ne arată orice dicționar este, un tabel reprezentând valoarea de adevăr al unui enunț, pe baza valorii de adevăr a elementelor sale componente. De exemplu notând adevărul cu 1 și falsul cu 0, tabelul:

A	B
1	1
1	0
0	1
0	0

A și B
1
0
0
0

reprezintă matricea enunțului „A și B”.

Primele două coloane ale tabelului reprezintă valorile de adevăr ale componentelor, iar a treia valoarea de adevăr a enunțului ca întreg. În calculul proporțional matricea operatorilor reprezintă tocmai definițiile lor.

Aceasta este de fapt definiția universală a unei matrici pe care o putem da noi oamenii pe baza Coeficientului Logic 2 al judecății noastre atât de limitate.

Absolut orice sistem care are o inerență a sa proprie pe baza căruia poate dezvolta un anumit grad de inerțialitate față de rigurozitatea sensurilor atât de comune dar și atât de neînțelese poate fi definit imediat pe baza unui tabel. Acest tabel va fi o raportare continuă la un Adevăr fără de care definiția sa dar și calitatea sa inerțială ar deveni nulă.

Spun „inerțialitate” fiindcă absolut orice enunț care are drept bază de raportare la unul din adevărurile care pot dezvolta alte și alte adevăruri determinate de acesta poate fi definit ca un tabel care mai ales este un sistem cu propria sa capacitate de regenerare autonomă.

Adevărul în sine este cel care poate da autonomia fiecărui sistem în parte devenind un sistem inerțial, iar prin această inerțialitate, sistemul respectiv nu mai gravitează ca fiind o parte a altui sistem ci devine un sistem de sine stătător tocmai fiindcă este un sistem adevărat.

Oricât de mult am dori să scoatem adevărul din ecuația respectivă și să definim matricea în afară de adevăr ne este imposibil.

Acest lucru înseamnă că orice matrice după cum am mai spus și în Logica Coaxiologică are drept bază, Adevărul Coaxiologic, care se identifică cu „Continuumul Logic” definind Limbajul Pur Universal („Continuumul Infinit”) și odată cu acesta Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Faptul că absolut orice Cuvânt-Matrice este definit în dezvoltarea sa de Adevăr înseamnă că la baza acestuia se află Adevărul Coaxiologic.

După cum am mai spus adineaori absolut orice Adevăr poate fi atât Adevăr Relativ cât și Adevăr Absolut.

Totul depinde de sistemul de referință la care se răsfrânge acest Adevăr, și anume dacă Sistemul de referință a unui Adevăr este determinantul Unic al altor sisteme de referință care sunt validate fiecare de propriile lor Adevăruri atunci înseamnă că Adevărul Unic pentru toate celelalte Adevăruri va fi Adevăr Absolut pentru acestea, precum toate celelalte Adevăruri vor fi Adevăruri Relative, iar fiecare dintre aceste Adevăruri Relative devenind la rândul lor, Adevăruri Absolute pentru alte sisteme de referință față de care acestea sunt unice.

În cazul de față din exemplul cu Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, aceasta este în calitatea sa de sistem de referință definit de către un Adevăr Unic ce devine implicit Adevăr Absolut pentru Limbajul Pur Universal.

Astfel Adevărul Absolut nu este definit ca un Adevăr care aparține numai și numai Cuvântului-Matrice al Cunoașterii ci și altor sisteme și structuralizări, doar că acestea apar abia în această carte definite ca atare în funcție de Adevăr.

Prin urmare Adevărul Absolut nu este un Adevăr în adevăratul sens al Cuvântului, cum ar fi Adevărul Coaxiologic de exemplu, ci mai degrabă este o caracteristică particulară a Adevărilor.

Prin urmare absolut orice Adevăr în parte poate să fie atât Adevăr Absolut cât și Adevăr Relativ.

Este trist pentru noi oamenii care avem o judecată atât de limitată bazată pe mereu deplânsul Coeficient Logic 2 că nu putem cunoaște și altfel de Caracteristici de Stare ale Adevărilor, în afară de cele două caracteristici și anume : Relativitatea și Absolutul care se definesc prin multilateralitate în cadrul relativității și unicitate în cadrul absolutului.

Dacă am raționa pe baza altor Coeficienți Logici în fața ochilor minții noastre ar apare alte și alte Caracteristici de Stare ale Adevărilor care ar fi din ce în ce mai minunate și care ne-ar integra într-o realitate din ce în ce mai fantastică.

În concluzie orice Adevăr este un Adevăr Relativ dar și Absolut în același timp.
Fiecare Adevăr este Absolut pentru Reperele față de care acesta este Unic și Relativ pentru Reperele față de care acesta nu este Unic.

Adevărul Relativ care pentru noi oamenii este Adevăr Absolut, este Intervenția Factorului Creator și Unic Întâmplător.

Nici un Adevăr Absolut nu poate fi Trunchiat, deci împărțit în mai multe părți, unde fiecare astfel de Trunchi al Adevărului Absolut să fie o fărâma din acesta, întrucât fiecare astfel de Trunchi este un alt Adevăr în sinea lui, care este atât Adevăr Absolut pentru Reperele față de care acesta este Unic cât și Adevăr Relativ pentru Reperele față de care acesta nu este Unic.

Adevărul Absolut trebuie să fie Unic întotdeauna pentru Reperele față de care acesta este Absolut întrucât față de acele Repere Adevărul Absolut NU poate fi împărțit în Adevăruri Absolute mai mici, și astfel divizat să putem vorbi de mai multe Adevăruri Absolute fiindcă în acest caz fiecare Adevăr Trunchiat din Adevărul Absolut are un alt determinant al său și prin urmare este un alt Adevăr după cum am mai repetat adineaori și nicidecum nu este o parte din Adevărul Absolut care nu poate fi trunchiată.

Prin urmare NU putem vorbi despre mai multe Adevăruri a căror sumă să determine Adevărul Absolut iar fiecare astfel de parte din Adevărul Absolut să fie un Adevăr care să reflecte „parțial” Adevărul Absolut.

Nimic mai fals decât acest lucru, fiindcă orice Adevăr Absolut nu poate fi Trunchiat, întrucât Adevărul Absolut este Adevăr Absolut numai și numai față de Reperele pentru care acesta este Unic!, devenind Adevăr Relativ pentru toate celelalte Repere față de care acesta nu este Unic.

Fiecare Adevăr în parte este atât Adevăr Absolut cât și Adevăr Relativ.

Diferența dintre Absolut și Relativ constă în modul de raportare al acestuia la anumite Repere.

Reperele față de care Adevărul este Absolut sunt Repere pentru care acest Adevăr este determinantul Unic și suprem a Tot și a Toate cum este Intervenția Factorului Nostu Creator.

Din această Intervenție, precum din acest determinant Unic și suprem izvorăsc raportat la Reperele respective toate celelalte Adevăruri Relative, dar numai și numai raportat la Reperele respective față de care respectivul Adevăr este Unic devenind astfel Absolut.

Toate celelalte Adevăruri care se vor raporta la Reperele respective nu vor mai fi Unice ci vor fi Relative în funcție de anumite împrejurări care decurg de la raportarea a mai multor Adevăruri unde fiecare Adevăr în parte devine o posibilitate.

Astfel fiecare Adevăr Relativ, oricât de nesemnificativ ni s-ar părea este și un Adevăr Absolut pentru Reperele față de care acesta este Unic.

Întrebarea care se pune este de ce pentru noi fiecare Adevăr nesemnificativ sau chiar de o semnificație colosală nu este Unic chiar dacă nu este Adevăr Absolut ci Adevăr Relativ?

După cum am mai spus fiecare Adevăr Relativ este și Adevăr Absolut raportat la alte și alte Repere diferite de noi oamenii.

Dacă Intervenția Factorului Creator este un Adevăr Absolut pentru noi oamenii, această Intervenție raportată la alte și alte Repere este un Adevăr Relativ deci nu este un Adevăr Unic fiind Relativ.

Doar Adevărul Absolut este un Adevăr Unic.

Chiar dacă și Adevărul Absolut al nostru NU este Unic decât pentru noi oamenii sau Reperele similare cu noi, înseamnă că fiecare Adevăr Relativ are atât partea sa Unică pentru Reperele față de care este Adevăr Absolut dar și partea sa Relativă pentru Reperele față de care este Adevăr Relativ.

Nu degeaba fiecare Adevăr este și pentru noi oamenii Unic în felul său.

Acest „Unic în felul său” ne indică duplicitatea fiecărui Adevăr în parte, duplicitate prin care acesta poate fi atât Adevăr Absolut cât și Adevăr Relativ, totul depinzând de Reperele asupra cărora se raportează.

Faptul pentru care un Adevăr Absolut trebuie să fie Unic pentru Reperele sale față de care acesta este Adevăr Absolut se datorează raționamentului prin care orice Adevăr care nu determină prin raportarea la el toate celelalte Adevăruri Relative NU este un Adevăr Absolut.

Ce anume putea determina toate celelalte Adevăruri Relative decât Intervenția Unică și Întâmplătoare a Factorului Creator de unde a pornit propria noastră lume?

Dacă o parte infimă din toate celelalte Adevăruri Relative ar fi fost determinate „dinainte” de Intervenția Factorului Nostru Creator atunci această Intervenție NU ar fi fost Unică întrucât alături de aceasta ar mai fi intervenit și alți determinanți la fel ca și ea, prin urmare Intervenția Nu ar fi putut fi raportată la noi oamenii, la Adevărul nostru Absolut, fiind relativizată de către raportarea la celelalte Adevăruri care ar fi intervenit odată cu ea și astfel nu am fi putut să-i dăm acest aspect de Absolut.

Prin înțelesul său, Absolutul înseamnă în primă instanță Totul, iar atunci când vorbim de Adevărul Absolut acesta trebuie să includă în cadrul său Totul, respectiv să determine la rândul său toate celelalte Adevăruri fiindcă Nu poate să le includă întrucât am mai demonstrat adineaori că orice Adevăr Trunchiat nu poate fi parte din Adevărul Absolut fiindcă acesta ori este Întreg ori nu este deloc.

Adevărul Absolut nu include toate celelalte Adevăruri a căror sumă este tocmai Adevărul Absolut.

NU în nici un caz!

Adevărul Absolut determină prin sinele său Întreg și indivizibil toate celelalte Adevăruri prin raportarea sa la anumite Repere exterioare Adevărului Absolut în sine, fiindcă toate celelalte Repere față de care Adevărul respectiv este Adevăr Absolut sunt Repere unde fiecare astfel de Reper în parte este definit printr-un Adevăr Relativ care se raportează Adevărului Absolut definit și el ca Reper Unic față de toate celelalte Repere, Reper Unic care determină prin Unicitatea sa toate celelalte Repere.

Acest Reper Unic al Adevărului Absolut în cazul omului este Intervenția Factorului Nostru Creator.

Intervenția Factorului Nostru Creator determină toate celelalte Repere ale lumilor față de care Intervenția devine Unică și Întâmplătoare.

Astfel Adevărul Absolut al Omului este un Adevăr Absolut Unic și Întâmplător, iar toată Logica Omului este o Logică unde, datorită Adevărului Absolut la care aceasta se raportează îi dă caracterul de a considera Unicul și Întâmplătorul ca aparținând Absolutului.

Aceasta este Logica considerată de Om ca fiind cea care stabilește regula jocului dintre el și Adevărurile la care acesta se raportează.

Este o Logică a Omului diferită de Logica Coaxiologică unde sunt o infinitate de Adevăruri Absolute precum sunt o infinitate de Adevăruri relative fiindcă fiecare Adevăr Absolut este și Adevăr Relativ.

Logica omului este folosită ca o Logică ce devine o conștiință a Limbajului Universal de către Husserl și de aici pornește fenomenologia, pe când la mine aceasta este doar o Logică a Omului și nicidecum Logica Coaxiologică pentru care Logica respectivă a omului nu mai are nici o relevanță fiind bazată pe Cunoaștere iar Cunoașterea la rândul ei este un simplu Cuvânt-Matrice din infinitatea de alte Cuvinte-Matrici ale „Continuumului Infinit”.

În concluzie Adevărul Absolut nu poate fi împărțit în mai multe Adevăruri, precum suma mai multor Adevăruri nu va fi niciodată Adevărul Absolut fiindcă toate acele Adevăruri au fiecare în ele propriul lor Adevăr Absolut precum au propriul lor Adevăr Relativ, care se datorează Reperelor asupra cărora se raportează.

Dacă luăm de exemplu planeta Terra, și o considerăm prin absurd că ar fi Adevărul Absolut, iar o furnică care trăiește pe această planetă ca fiind un Adevăr Relativ, la fel ca și un elefant. În calitate de Repere atât elefantul cât și furnica sunt două Repere care fac parte din Marele Reper care este planeta Terra.

Sunt de acord că suma acestor Repere, alcătuită din toate plantele, animalele, oamenii, etc, alcătuiesc Reperul (sistemul) denumit planeta Terra. Faptul că toate aceste Repere sunt fiecare în parte un Adevăr Relativ în afară de planeta Terra pe care prin absurd în acest exemplu o considerăm a fi un Adevăr Absolut este la fel de adevărat.

Atunci de ce suma acestor Adevăruri Relative care sunt totalitatea plantelor, animalelor, oamenilor, etc, NU alcătuiește Adevărul Absolut care este planeta Terra în exemplul de față, odată ce în calitate de elemente ale acestui sistem fac parte din marele Reper care este planeta Terra?

Toate acestea se datorează faptului că orice Adevăr este definit ca fiind o raportare la un anumit Reper.

Totalitatea plantelor, animalelor, oamenilor din cadrul planetei Terra care este un alt Reper, sunt Adevăruri Relative, raportate la planeta Terra.

Dar să nu uităm că fiecare Reper alături de faptul că este un Adevăr Relativ mai este și Adevăr Absolut.

Astfel furnica în calitate de Reper face parte din Reperul (sistemul), care este planeta Terra, dar doar în calitate de furnică (Adevăr Relativ) și nu și de Adevăr Absolut, deci de parte din planeta Terra, întrucât Adevărul Absolut al furnicii este altul, diferit de cel al planetei Terra. Și totuși dacă furnica face parte în calitate de Reper din sistemul care este planeta Terra de ce nu face parte și Reperul furnică definit ca Adevăr Relativ din Adevărul Absolut care este planeta Terra?

Una este Reperul care poate să facă sau să nu facă parte dintr-un sistem și alta este Adevărul Absolut și Adevărul Relativ. Adevărul Absolut al furnicii nu va putea fi niciodată parte din Adevărul Absolut al planetei Terra, fiindcă astfel același Adevăr Absolut ar deveni împărțit în mai multe părți, și întrebarea ar fi care este partea cea mai absolută și care nu.

Nu există așa ceva. Furnica va fi mereu doar un Adevăr Relativ față de Adevărul Absolut al Terrei de exemplu, neputând face niciodată parte din Adevărul Absolut al Terrei care este Unic, precum Unic este și Adevărul Absolut al furnicii și asta în pofida faptului că furnica face parte în calitate de Reper din Reperul (sistem) care este Terra.

Atunci când susținem Adevărul despre planeta Terra, nu privim această planetă ca fiind un sistem cu furnici, oameni, animale, ci o privim ca un Tot, ca o planetă, iar dacă vrem să vedem ce alte Reper se află în acest sistem care este planeta Terra, și ea Reper la rândul ei, va trebui să considerăm ca fiind adevărat fiecare Reper din cadrul planetei în parte.

Atunci când afirmăm Adevărul despre furnică ne raportăm strict la furnică și nu și la planeta Terra, urmând să ne raportăm la planeta Terra abia în momentul când vrem să știm unde trăiește furnica și în cele din urmă ajungem la această planetă.

Deci ajungem aici, raportând Adevărul despre faptul că furnica există ca atare, la planeta Terra care este unul din Reperele la care furnica se raportează în calitate de Reper, ceea ce-i dă calitatea de Adevăr Relativ față de Adevărul planetei Terra.

Adevărurile Relative pot fi incluse unele în altele sau pot fi împărțite sau adunate față de Adevărurile Absolute despre care am demonstrat că nu se poate acest lucru?

Nici Adevărurile Relative nu pot fi împărțite fiindcă orice Adevăr care este Trunchiat are un alt determinant, prin urmare nu putem vorbi niciodată de suma unor Adevăruri Relative care se determine un alt Adevăr Relativ, datorită faptului că indiferent câte Adevăruri sunt și indiferent dacă acestea sunt Relative (pluralitatea) sau Absolute (unicitatea), ele definesc întotdeauna unul și același determinant și niciodată altul!

Cum nu pot defini alți determinanți în cazul Adevărilor Relative când acestea definesc tocmai pluralitatea?

Prin faptul că Adevărurile Relative definesc pluralitatea, nu înseamnă că sunt mai multe Adevăruri Relative care definesc același determinant, ci mai multe Adevăruri Relative care definesc fiecare în parte un determinant raportat la un singur Adevăr Absolut care și el definește determinantul său.

Diferențierea dintre Adevărurile Relative și Adevărul Absolut NU constă în faptul că determinanții Adevărilor Relative se includ sau se încadrează în Adevărul Absolut, ci în faptul că determinanții Adevărilor Relative se raportează la un singur determinant care pentru acestea este Adevăr Absolut, precum fiecare astfel de determinant al Adevărilor Relative este și el la rândul său un determinant pe care alte Adevăruri Relative îl consideră Adevăr Absolut.

În concluzie nici un Adevăr indiferent că este Absolut sau Relativ nu poate fi Trunchiat fiindcă dacă am considera la absurd că este Trunchiat ar fi un alt Adevăr având un alt determinant.

Și exemplul cu furnica ne arată clar faptul că atunci când ne raportăm la furnică ne raportăm la Adevărul acesteia, la faptul că furnica există, că are anumite calități, înfățișare, etc, și abia apoi o putem raporta Terrei, și în nici un caz, atunci când ne raportăm la Adevărul care este Terra, nu ne va apărea în față furnica, ci Terra în calitate de planetă.

Nici un Adevăr nu poate fi împărțit, precum suma mai multor Adevăruri nu determină niciodată un alt Adevăr, fiindcă fiecare Adevăr este atât Adevăr Absolut cât și Adevăr Relativ, iar niciodată nu va putea fi o sumă din mai multe Adevăruri Absolute fiindcă fiecare astfel de Adevăr Absolut implică Totul!

Adevărurile nu se divid și nu se adună ci se raportează, unul la altul fiindcă ele sunt mereu, etern, neschimbate!

Fiecare Determinant este atât un Adevăr Absolut cât și un Adevăr Relativ. Determinantul este un Adevăr Absolut când determină la rândul său alți Determinați care devin Determinanți, și este Adevăr Relativ când acesta este un Determinat al altui Determinant.

Atunci când Determinantul respectiv în calitate de Adevăr Absolut, deci de Determinant care determină proprii lui Determinați, se raportează la propriul său Determinant față de care

este Determinat, atunci acesta este un Reper față de Determinantul său, fiind o raportare a Determinantului în calitate de Adevăr Absolut la un Determinat al său care este privit tot în calitate sa de Adevăr Absolut, deci de Determinant care are proprii săi Determinați, și nu de Determinat al propriului său Determinant, fiind astfel un Adevăr Relativ.

Prin urmare, Determinantul va fi întotdeauna Adevărul Absolut și Determinatul, Adevăr Relativ.

Întotdeauna, Determinantul va determina mai mulți Determinați unde fiecare la rândul lor vor deveni Determinanți.

Astfel Determinantul (Adevărul Absolut) va determina mai mulți Determinați (Adevăruri Relative).

Atunci când raportăm doi Determinanți de fapt raportăm două Adevăruri Absolute care devin Repere unul față de altul.

Atunci când raportăm doi Determinați, raportăm două Adevăruri Relative care devin Incluse în Reperele propriilor lor Determinanți sau Adevăruri Absolute, dar tot în funcție de propriile lor Adevăruri Absolute, deci de Repere prin care ele sunt Determinanți la rândul lor.

Astfel orice raportare a doi sau mai mulți Determinanți cât și a doi sau mai mulți Determinați precum între un Determinat și un Determinant sau între un Determinant și un Determinat se realizează numai și numai prin raportarea a ceea ce înseamnă fiecare în calitate sa de Determinant față de proprii săi Determinați, deci de Adevăr Absolut.

Cum toți Determinanții au proprii lor Determinați, iar Determinații proprii lor Determinanți prin faptul că Determinații lor devin Determinanți, înseamnă că fiecare Determinant este la nivel Infinit, Totul în Tot precum fiecare Determinat este Totul în Tot și astfel se întregește Teoria Totului etern și a Totului etern din Spatele Totului.

II.3. STAREA DE CONCEPȚIUNE ÎN COAXIOLOGIA FENOMENOLOGICĂ

II.3.1. CAPITOLUL I PRINCIPIILE STĂRII DE CONCEPȚIUNE

Cel mai important lucru din întreaga mea filosofie este tocmai această Stare de Concepțiune, care reflectă cel mai important răspuns al celei mai importante întrebări a filosofiei, și anume: - Care este originea Totului, dar mai ales ce anume este acest Tot?

Prin urmare voi enunța Principiile Stării de Concepțiune la care am meditat intens și pe care le consider ca fiind cele mai apropiate de Adevăr din punctul de vedere al condiției mele de ființă umană care gândește cu un Coeficient Logic 2, de genul bine-rău, frumos-urât, etc.

Principiile Stării de Concepțiune:

1) Principiile Stării de Concepțiune devin implicit Principiile Stării de Concepțiune a Coaxialismului, devenind și continuarea Principiilor Coaxialismului, care trec de frontiera

Oglinzii Semantice Infinite a Cunoașterii. Astfel Dumnezeu este Starea de Concepțiune care posedă Domeniul Deistic.

2)Orice Întâmplare devine Neîntâmplătoare, dacă o precedă o alta.

3)O Întâmplare nu se poate produce decât o singură dată printr-un singur Eveniment.

4)Întâmplarea Întâmplătoare sau Întâmplătorul este Creația, atribuită numai Factorilor Creatori. Astfel Numerologia este Creație.

5)Creația se produce doar o singură dată prin Întâmplare, fiind peste tot în Cunoaștere.

6)Tot ce urmează Întâmplătorului (Creației), este Întâmplarea Neîntâmplătoare.

7)Întâmplarea ce are un precedent în Creație devine Neîntâmplătoare fiind : Destin.

8)Odată cu Destinul, Starea de Concepțiune se delimitează de Creația sa, devenind „Continuumul Infinit” din Creație, și nu cel de dinaintea Creației, astfel Dumnezeu este peste Tot și Nicăieri, fiind prin Creație și celor de dinaintea Creației cel ce determină printre altele și Destinul cunoscut de Elementul Primordial al Cunoașterii dintotdeauna și înainte de Tot pentru a fi Element Primordial Cunoașterea, Cuvânt și Simbol în Tot-Nesfârșit, o cauză a Contradicției, ce va determina printre altele din Infinit: Creația sau antecamera Destinului.

Creația nu se supune Destinului fiind o singură dată, o Întâmplare Întâmplătoare, pe când Destinul se supune Creației fiind o Întâmplare Neîntâmplătoare.

Orice Întâmplare în Cunoaștere devine Întâmplătoare (Creație) dacă nu are precedent și Neîntâmplătoare (Destin), dacă are precedent.

Orice Întâmplare ca Element Primordial nu poate fi decât una singură, un Singur Cuvânt din Limbajul Pur Universal, care nu poate fi nici Întâmplător și nici Neîntâmplător fiindcă nu se subordonează sau reflectă în vreun fel sau altul în Elementul Primordial al Cunoașterii, devenind doar Elementul Primordial al Întâmplării.

9)Dumnezeul Omului este Elementul Comun care i-a dat acestuia înfățișarea sa, precum Dumnezeuul altor ființe sunt Elementele Comune ale acestora.

Toate aceste Elemente Comune ale ființelor sunt Tipologice față de Elementul Primordial al Cunoașterii, întrucât Elementele lor Primordiale (Sinele ființelor) sunt Atipologice față de Elementul Primordial al Cunoașterii în lumile căreia se reflectă și astfel reflectarea se face doar prin intermediul unui Element Comun, care devine Tipologic și intermediar totodată față de celelalte două Elemente Primordiale, al Cunoașterii și al Sinelui ce sunt Atipologice între ele.

10)Dumnezeul Omului sau ale Ființelor se reflectă în lumile Creației ale Factorului Primordial, ale Factorilor Creatori și Unic Întâmplători și ale Factorului Nostru Creator și

Unic Întâmplător care prin esența sa creațională devine Creatorul în lumile unde Dumnezeu fiecărei ființe în parte (Elementul Comun) își reflectă propria Sa Tipologie.

Astfel Dumnezeu ne parvine prin Creația Factorului Nostriu Creator ca fiind un Dumnezeu Creator, fără ca Omul să poată desluși concret legătura Tipologică a sa cu Creația, Dumnezeu Omului se suprapune Factorului Creator devenind Dumnezeu al Omului Factorul Creator care îi dă de asemenea Tipologiei umane sens prin Creație. Creația producându-se doar o singură dată ceea ce-i urmează nu este nimic altceva decât o privire a unei porțiuni sau alta a acestei Creații prin intermediul Oglinzii Infinite a Cunoașterii și implicit a Iluziei date de aceasta.

Creația odată Creată va face loc Destinului, care nu poate Crea decât arăta (reflecta, oglindi, conștientiza sau discerne) Creația printr-un mod sau altul.

11) La originea Totului se va afla Prima Analogie: Orice Element Primordial se află întotdeauna localizat ÎN Infinit și niciodată ÎN exteriorul său, fiindcă dacă atribuim Infinitului Primordial Noțiunea de TOT, și numai din acest punct de vedere, niciodată un Element Primordial nu va putea fi în afara Totului prin care și acesta se identifică în cele din urmă.

Astfel apare Prima Analogie sau Analogia Totului.

Astfel fiecare Element Primordial va trebui să se regăsească sau să se afle în Toate celelalte Elemente Primordiale, chiar dacă sunt Atipologii între acestea, reflectarea se va face printr-un Element Primordial Comun care va avea dubla calitate de Tipologie față de cele două Elemente Atipologice între ele.

Doar Elementele Tipologice între ele se pot regăsi unele în altele.

12) Fiecare Element Primordial este un Cuvânt care are un Înțeles și un Simbol al său, care se reflectă cum este în cazul Cunoașterii care și ea este un asemenea Cuvânt, sau se regăsește, în cazul când nu se interpune Cunoașterea, în cadrul altor și altor Înțelesuri și Simboluri formând Conștiința Pură Universală clădită pe Cuvintele Limbajului Pur Universal.

13) Conștiința Pură Universală nu are nici o legătură sub nici o formă posibilă sau imposibilă cu Logica, aceasta din urmă fiind un simplu instrument folosit de Iluzia Cunoașterii, prin urmare Conștiința Pură Universală nu se bazează pe Logică sub nici o formă și nici pe Cunoaștere decât în măsura în care aceasta este un simplu Element Primordial, deci un simplu Cuvânt, din infinitatea de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal.

14) La originea Totului văzut numai și numai prin prisma Cunoașterii mai urmează alte două Analogii care sunt: A DOUA ANALOGIE SAU *ANALOGIA CUNOAȘTERII*, unde în acest Tot apare Semanticul, Asemanticul și Periodicul ca urmare a Lipsei din Semantic care din punct de vedere al Cunoașterii ține loc de Tot. Este valabilă doar în cadrul Elementului Primordial al Cunoașterii.

A TREIA ANALOGIE: Cea de-a treia Analogie este Analogia Denunțului Predestinatoriu, care implică succesiunea Evenimentială și bineînțeles duplexul Eveniment-Fenomen.

Aceste trei Analogii sunt motorul care duce la dezvoltarea tuturor Universelor Cunoașterii, ele fiind urmate de o infinitate de alte și alte Analogii dar raportate la alte nivele din punct de vedere structural. Și aceasta este valabilă numai în cadrul Elementului Primordial al Cunoașterii.

15)Regula Analogiilor este: O Analogie o determină întotdeauna și necondiționat pe alta la infinit structuralizând Infinitul.

La originea Totului dar numai și numai din punct de vedere al Cunoașterii, se află Regula celor trei Analogii și anume: O Analogie o determină întotdeauna și necondiționat pe alta la infinit structuralizând Infinitul care se definește prin cele trei Analogii, prin Tot, Semantic, Asemantic, Periodic și Denunț, iar Denunțul Predestinează Totul în Oglinda Cunoașterii, reflectând Elementele Cunoașterii de Dinaintea Sa!

Infinitul în Cunoaștere apare întotdeauna sub formă de Oglindă a Infinitului.

Infinitul în afara Cunoașterii este total diferit față de cel din cadrul său, întrucât nu mai are doar caracteristicile: Semantic, Asemantic sau Periodic, ci și altele.

16)La originea Totului va fi Întotdeauna Totul din spatele Totului, fiindcă Totul nu poate fi Nesfârșit precum Nesfârșitul Tot, dar tocmai Totul-Nesfârșit determină Contradicția.

17)Contradicția Tot-Infinit stă la baza „Continuumului Infinit”.

18)Caracteristicile „Continuumului Infinit” sunt baza a Tot și a Toate. Acestea sunt: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

19)Caracteristicile Stării de Concepțiune vor fi întotdeauna aceleași cu caracteristicile „Continuumului Infinit” și ale Elementelor Primordiale, care prin reflectarea acestora unele în altele determină noi și noi caracteristici, cum ar fi în cadrul Elementului Primordial al Cunoașterii, Semanticul (Oglinda Semantică a Infinitului), Asemanticul sau Periodicul.

20) Cuvintele Limbajului Pur Universal pot fi reflectate și CUNOSCUTE prin intermediul Matricei Noastre care este Matricea Elementului Primordial al Cunoașterii care și EA la rândul său este un Cuvânt din acest Limbaj Pur Universal.

21)Dacă Cuvintele Limbajului Pur Universal care sunt și Elemente Primordiale și Matrici în același timp, NU ar fi Cunoscute prin intermediul Matricei Noastre a Cuvântului și Elementului Primordial al Cunoașterii deci Matricea Noastră NU ar mai fi sursa acestor Cuvinte independente de Ea, necreate de Ea, repet, termenul de sursă indică doar modul prin care provin aceste Cuvinte și nu ce anume le creează, acestea nu ar mai aparține Limbajului Pur Universal dat de această Matrice a Cunoașterii. Limbajul este un apanaj al Cunoașterii.

Astfel Limbajul Pur Universal văzut prin intermediul celorlalte Matrici-Cuvinte-Elemente Primordiale poate să nu mai fie perceput în calitate de Limbaj Pur Universal ci de Forme de Expresie Matriceale.

Aceste Forme de Expresie Matriceale sunt echivalentul Limbajului Pur Universal dar văzut prin intermediul altui Cuvânt al acestui Limbaj Pur Universal, diferit de Cuvântul Cunoaștere.

22)Formele de Expresie Matriceale, asemeni Limbajului Pur Universal au aceleași caracteristici de proveniență, referitor la cele patru caracteristici de bază ale Totului-Nesfârșit, înglobează aceeași EXPRESIE (Conștiință Pură Universală sau Stare de Concepțiune) în totalitatea lor, deci se poate folosi în continuare terminologia de Limbaj Pur Universal iar pe aceea de Forme de Expresie Matriceale doar în cazul când trebuie făcută o distincție netă între Cuvântul Cunoaștere ca Element Primordial și dezvoltarea sa Matriceală și celelalte Matrici sau Cuvinte ale Limbajului Pur Universal.

Am afirmat că fiecare Factor Creator este un Cuvânt al acestui Limbaj Pur Universal. Așa și este, doar că este un Cuvânt al Limbajului Pur Universal prin și în INTERMEDIUL CUNOAȘTERII ceea ce nu este tot una cu un Element Primordial fiindcă în cadrul Matricei Noastre doar Cunoașterea este Unicul Element Primordial, de fapt fiind tocmai Matricea Noastră, care dezvoltă la rândul ei Instinctul, Adevărul Absolut și „EUL” Factorului Primordial.

Factorii Creatori sunt Totalitatea Limbajului Pur Universal văzut prin intermediul Cuvântului Cunoaștere din cadrul acestui Limbaj Pur Universal, astfel Factorii Creatori nu au același Simbol și Înțeles cu al Cuvintelor Limbajului Pur Universal pe care le reprezintă prin reflectarea lor în „EUL” Factorului Creator, fiindcă una este Înțelesul și Simbolul Cuvântului Limbajului Pur Universal reflectat prin intermediul unei Matrici (CUVÂNT), altele sunt acestea reflectate prin intermediul altor Matrici (CUVINTE), și altele sunt Înțelesurile și Simbolurile lor în Sine, nereflectate și nedeterminate de vreo altă Matrice(CUVÂNT).

23)Limbajul Pur Universal se împarte în două mari grupe, și anume, în Forme de Expresie Matriceală, adică Limbajul Pur Universal unde Cuvintele sunt Elemente Primordiale, care definesc în totalitatea lor Expresia, sau Conștiința Pură Universală definită ca fiind și Starea de Concepțiune, și printre aceste Cuvinte se află și Cunoașterea.

24)Cea de-a doua grupă, este Limbajul Pur Universal Matriceal unde fiecare Matrice în parte fiind un Cuvânt și un Element Primordial al Formelor de Expresie Matriceale dezvoltă în cadrul lor propriul lor Limbaj Pur Universal, ca rezultat al interdependenței cu celelalte Cuvinte ale Formelor de Expresie Matriceală.

Astfel în cadrul Matricei Noastre, care este Cuvântul Cunoaștere, Formele de Expresie Matriceală primesc denumirea de Limbaj Pur Universal, iar Cuvintele acestuia se regăsesc în cadrul Matricei Noastre care este, Cuvântul Cunoaștere și Elementul Primordial Cunoaștere, în felurite ipostaze, în funcție de modul cum acestea interacționează datorită Primei Analogii cu Matricea Noastră, dezvoltând alte și alte Analogii.

25)Semanticul, Asemanticul și Periodicul, implicit Lipsa privity ca motor al Cuvântului (Element Primordial, Matrice) Cunoașterii nu este nimic altceva decât parte din Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoașterii.

Semanticul, Asemanticul și Periodicul prin Lipsa generată de interdependența dintre acestea nu realizează altceva decât o dezvoltare în cadrul Matricei Cuvântului Cunoaștere, chiar dacă acestea sunt „înainte” de Scop, Instinct și Adevărul Absolut, ele sunt de fapt esența Matricei Noastre, care este Matricea Cunoașterii, iar Înțelesurile fiecăruia în parte, la fel ca și simbolurile fiecăruia în parte, respectiv, Semantic, Asemantic, Periodic și Lipsă, luate ca și Cuvinte ale Limbajului Pur Universal privit ca Forme de Expresie Matriceale sunt total diferite față de ceea ce am stabilit prin și în Cunoaștere.

Proveniența sau Originea din perspectiva Matricei Noastre care este tocmai Originea ei, constă tocmai în esența acestei Matrici, sau al acestui Cuvânt care este compusă din Semantic, Asemantic, Periodic și Lipsă, ceea ce-i imprimă acestei Matrici propriul motor de autodeterminare în calitatea sa de Cunoaștere.

26) Prin intermediul interdependenței Matricei Noastre cu Cuvântul Creație, Factorul Primordial, regăsește în „EUL” său toate Cuvintele a ceea ce Cunoașterea definește Formele de Expresie Matriceală ca fiind Limbaj Universal.

În cadrul altor Matrici, (Cuvinte, Elemente Primordiale) Limbajul Pur Universal poate fi definit cu totul altfel față de cum îl definește Cuvântul-Matrice-Element Primordial: Cunoașterea.

Toate Cuvintele Limbajului Pur Universal văzute prin intermediul Cunoașterii sunt Forme de Expresie Matriceală fiindcă totalitatea lor implică EXPRESIA, care este în același timp și Conștiința Pură Universală dar și Starea de Concepțiune.

De ce același lucru are trei denumiri?

Normal ar fi o singură denumire pentru a simplifica atât de complicatul proces pe care-l dezbatem.

Cauza constă întocmai în pluralitatea înțelesurilor pe care le are din anumite puncte de vedere atât Expresia cât și Conștiința Pură Universală sau Starea de Concepțiune.

Din punct de vedere al Expresiei, există însemnătatea de enunț, care devine implicit și Conștiință Pură Universală unde însemnătatea sa capătă alte valențe, cum ar fi cele de Autopersonalizare a Totului Conștient asupra Nesfârșitului său, de autodeterminare a nedeterminantului Nesfârșit-Terminat, etc, care la rândul lor definesc Starea de Concepțiune.

Pornind de la principiile de bază ale Coaxialismului, nu pot afirma că ceea ce spun este adevărat întrucât nici un Om nu cunoaște Adevărul Absolut, dar voi încerca să mă apropiu pe cât posibil de acest Adevăr, și mai mult decât atât, de esența sa care constă tocmai în Starea de Concepțiune, esență care s-a translatat Matricei Noastre încă înainte de a fi Instinctul și Adevărul Absolut al acestuia, și de ce să nu o recunosc, Adevărul Absolut al întregii structuri Matriceale nu numai al Matricei Noastre, care este unul și indivizibil chiar dacă se reflectă la rândul său în toate evoluțiile structurale Matriceale, indiferent de Matrice.

Starea de Concepțiune este definită ca fiind Totul care este necreat în realitate de nimic, care este etern și totodată întregit prin propria sa eternitate dar și Totul din Spatele Totului.

Doar noi avem Iluzia Vieții că suntem ctitorii unei noi și noi dezvoltări care în realitate nu există. Structural Starea de Concepțiune poate fi definită din punct de vedere al celor mai „prime” elemente, care de fapt înglobează toate celelalte elemente, ca fiind Semanticul,

Periodicul și Asemanticul. Acest TOT este înfășurat mai înainte de toate cu crusta acestor trei elemente ca în cele din urmă să putem privi și la miezul din „interiorul” lor.

Despre Oglinda Semantică a Infinitului am mai vorbit de atâtea ori până acum în cărțile mele, dar și despre faptul că Semanticul nu ar fi putut deveni determinat chiar și de către mintea Omului dacă acesta nu s-ar fi autodeterminat pe sine tocmai prin LIPSA sa , iar această LIPSĂ nefiind altceva decât Asemanticul care reliefează Semanticul.

Cu toate acestea nici Asemanticul ca fiind o Lipsă din Semantic nu s-ar fi putut determina pe sine dacă, decât prin Lipsa sa, ceea ce a determinat Periodicul, ca fiind o Lipsă parte din Semantic și o Lipsă parte din Asemantic, întrucât Asemanticul este o Lipsă din Semantic iar Periodicul o Lipsă din Asemantic, deci din ambele la un loc. Cu toate acestea Starea de Concepțiune le întrunește pe toate trei.

Când am folosit termenul de „prime elemente” sau de infinitate, de cochilie sau scoarță a Totului am făcut-o la modul figurativ, întrucât la acest nivel nu putem vorbi de o structură determinată a Totului, de Numerologie care să succedă o anume succesiune evenimentială decât în măsura în care această succesiune evenimentială este de nivel infinit sau mai corect ar fi infinitezimal, astfel încât la acest nivel orice determinare a succesiunii evenimentiale prin apariția a noi și noi Evenimente, nu este structurată numerologic întrucât la nivel infinit, atunci când Evenimentul 0 se prelungește la infinit devine echivalent cu Evenimentul anterior, surclasându-se unul pe altul, unindu-se astfel încât întreaga succesiune evenimentială să devină unul și același Eveniment Primordial.

Prin urmare succesiunea evenimentială infinitezimală este nimeni alta decât Evenimentul Primordial la care se reduce absolut Totul. Acest aspect se află reflectat distorsionat ce-i drept și în cadrul Iluziei Vieții Omului sub forma de Eveniment-Fenomen-Eveniment, care se desfășoară primind diferite aspecte ideatice în funcție de Coeficientul Logic 2 al ființei umane.

Caracteristica pe care a primit-o Fenomenul este echivalentă cu aceea pe care o întrunește în cadrul Stării de Concepțiune Evenimentul Primordial, și anume de reducere la un întreg a întregii game de succesiuni evenimentiale, întreg datorat Infinitului.

Starea de Concepțiune include în domeniul său printre altele și Infinitul. Infinitul este după cum s-a văzut adineaori din perspectiva noastră ca ființe umane un întreg care are inclus în interiorul său un șir nesfârșit de succesiuni evenimentiale.

Odată ce Infinitul este un Întreg acest fapt denotă că nu este singur, întrucât orice Întreg trebuie să devină Întreg de „ceva” anume.

Cine poate da calitatea de întregire a Infinitului, decât partea Asemantică, care nu este nimic altceva decât o Lipsă din Infinit sau mai corect spus din Oglinda Semantică a Infinitului.

Astfel Lipsa din Semantic (Infinit) determină Asemanticul, iar Infinitul (Semanticul) devine determinat ca Întreg tocmai de Lipsa sa, care este Asemanticul, în schimb această Lipsă care este Asemanticul, și un alt Întreg totodată devine determinat ca Întreg tot de Lipsa sa care de data aceasta este Periodicul, un alt Întreg?

Practic sunt două Infinituri și o Nesfârșire prin Periodic?

Lucrurile stau pe de o parte, așa dar nu și pe de altă parte. Cele două infinituri, Semanticul și Asemanticul fac parte din Starea de Concepțiune care este titulatura supremă a Totului.

Odată ce sunt două înseamnă că nici unul nu poate fi Infinit față de celălalt, întrucât două infinite au întotdeauna o frontieră între ele, fapt care simbolizează cel puțin o finitate la un anumit capăt, iar tot ce este finit la un capăt, poate fi infinit doar la celălalt, dar nu și dacă întâlnește o altă Lipsă din el care este Periodicul.

Apariția Periodicului, consemnează faptul că nici unul dintre cele două, Semanticul și Asemanticul nu sunt Infinite. Atunci cum poate fi Semanticul Oglinda Infinitului în care se reflectă toate câte sunt dar mai ales toate câte nu sunt?

Revenind la Lipsă, această Lipsă nu este o Lipsă a vreunui alt element, ci tocmai a elementului în sine, fie el Semantic sau Asemantic, deci Lipsa Semanticului este Asemanticul, dar acea Lipsă se află ÎN Semantic și nu afară de acesta.

Astfel Asemanticul se află ÎN Semantic și nu în exteriorul acestuia precum Periodicul se află ÎN Asemantic și nu undeva situat în exteriorul acestuia, mai ales că nici măcar nu poate exista EXTERIORUL Semanticului, întrucât acesta reprezintă absolut Totul.

Astfel se determină Infinitul și structura elementelor de bază ale acestuia. Odată ce nu există exteriorul Semanticului, înseamnă că nu există nici interiorul său, prin urmare cum poate fi acea Lipsă În Semantic sau Asemantic odată ce exteriorul în sine lipsește?

Este cât se poate de adevărat că fără exterior nu putem vorbi de un interior al acestuia.

Lipsa în sine reprezintă tocmai faptul că Lipsește „ceva” din Semantic deci din acel „ceva” al cărui exterior lipsește, iar tocmai Lipsa din „ceva” fără exterior, deci dintr-o altă Lipsă, întrucât Lipsa exteriorului atrage după sine și pe aceea a interiorului, deci implică o Lipsă Totală, iar Semanticul apare în această fază de Lipsă Totală din care Lipsește tocmai Asemanticul care-l „însuflețește” pe Semantic.

Bineînțeles că acel „însuflețește” este cât se poate de figurativ folosit în acel exemplu, întrucât numai de suflet nu poate să fie vorba în cazul de față.

Astfel Semanticul în sine este o Lipsă din care lipsește o altă Lipsă care este Asemanticul, iar din acesta la rândul său lipsește o altă Lipsă care este Periodicul, alcătuit atât din Lipsa Semanticului cât și din aceea a Asemanticului.

Prin urmare întrebarea cheie care se cere în acest moment este ce anume determină această Lipsă din Semantic și pe urmă din Asemantic pentru a le determina pe celelalte două una față de cealaltă și pe urmă și în funcție de Periodic?

Poate că aceasta este una dintre cele mai interesante dar și de bază, întrebări ale întregii filosofii coaxiologice. De la răspunsul acestei întrebări pornește de fapt întreaga Coaxiologie.

Până acum am determinat că, la nivel Semantic și Asemantic nu putem vorbi de un exterior anume și nici de un interior, fiindcă Semanticul se definește prin Infinit, iar Infinitul nu poate fi finit, fiindcă în acel caz nu ar mai fi Infinit.

Știu cât de copilăresc sună acest răspuns dar el este de fapt unul dintre cele mai grele răspunsuri cu privire la Infinit din întreaga filosofie coaxiologică. De ce?

Adineaori apreciam faptul că atât Semanticul cât și Asemanticul au o anumită frontieră a finitului între ele care le definește și le desparte totodată.

Foloseam acel „ÎN” interiorul, a „ceva” care de fapt nu are exterior, dar nici interior, atunci cum putem folosi acel „ÎN”? Se poate folosi numai în accepțiunea de a se localiza ca infinitate și nu la modul propriu de „interior” al acelei infinități.

Prin urmare Asemanticul face parte din Infinitatea Semanticului în sine la fel ca și Periodicul, infinitate „ÎN” care se definește pe sine ca Asemantic.

Astfel nu există două sau mai multe infinități ci doar o singură infinitate și anume infinitatea Semanticului, pe care în Coaxialismul, am denumit-o Oglinda Semantică a Infinitului.

Asemanticul este același Infinit ca și Semanticul dar se deosebește de Semantic prin proprietatea sa diferită de acesta și anume, tot ceea ce pot eu să afirm cu mintea mea de ființă

umană este că această proprietate diferită constă în cele din urmă tocmai în faptul că Asemanticul este o Lipsă din Semantic.

Fiind o Lipsă din Semantic nu poate fi Semantic, în sensul că nu poate fi ce are Semanticul ci doar ce-i Lipsește Semanticului. Odată ce nu este ce are Semanticul ci este ce-i Lipsește Semanticului, deci are o proprietate diferită în sine a sa, a Asemanticului față de Semantic.

Prin urmare și Periodicul poate la fel de bine să fie definit prin acest mod prin care am definit Asemanticul drept Lipsă din Semantic, doar că mai trebuie adăugat faptul că Periodicul, nu numai că este o Lipsă din Asemantic dar el mai este și o Lipsă din Semantic, fiindcă Asemanticul la rândul său este o Lipsă din Semantic, și astfel Asemanticul a transferat prin propria sa Lipsă către Periodic și Lipsa sa din Semantic.

În acest caz Periodicul este atât ceea ce nu are Semanticul cât și ceea ce nu are Asemanticul deci este o altă caracteristică diferită.

Aceste caracteristici sunt despărțite de o frontieră între ele și nu Infinitul în sine este despărțit fiindcă altfel nu ar mai fi Infinit ci ar deveni finit, fiind redus la o anumită limitare.

La nivel de Infinit nu putem folosi nici o limitare.

Nu Infinitul este limitat, ci caracteristicile sale.

Acest lucru înseamnă că Infinitul are doar trei caracteristici de bază cum ar fi Semanticul, Asemanticul și Periodicul?

Acestea sunt de fapt niște caracteristici a ceea ce înseamnă Infinitul?

Cu toate acestea, cele trei nu sunt altceva decât însușirile Infinitului pe care noi în calitate de ființă umană, care gândim pe baza Coeficientului Logic 2, le putem deduce, folosind Cunoașterea, sau ceea ce considerăm noi a fi Cunoaștere, întrucât nu suntem capabili să descifrăm nici măcar un singur opus al Cunoașterii care pentru noi este Neant, echivalent cu Necunoașterea, deși despre Neant am vorbit deja mult mai pe larg într-o altă carte a mea.

Aceste proprietăți ale Infinitului au într-adevăr o frontieră a lor pentru a se putea departaja una față de cealaltă, doar că fiecare sunt unul și același Infinit.

De ce am folosit doar aceste trei caracteristici cauzate de Lipsă din cadrul Infinitului, de unde pornește Întregul Tot, și nu am folosit și alte caracteristici ale Lipsei.

Oare Lipsa din Periodic ce ar putea determina?

Se știe că Semanticul este de fapt Oglinda Infinitului căreia îi lipsește Asemanticul, iar Asemanticului, Periodicul, dar Periodicului de ce nu-i lipsește nimic pentru a se putea determina la Infinit?

Deoarece, Semanticul este Oglinda în care se reflectă Asemanticul a cărui Lipsă este Periodicul.

Periodicul este Fenomenul, Semanticul este Oglinda iar Asemanticul Cunoașterea sau toate opusurile posibile și imposibile ale acesteia!

Am spus chiar în cartea recent încheiată: Moarte, Neant, Aneant, Viață și Bilderberg Group, că diferența dintre un Eveniment și un Fenomen, constă tocmai în faptul că Evenimentul se produce odată și pe urmă se succede în cadrul altor Evenimente, pe când Fenomenul, abia începe cu un anumit Eveniment și se sfârșește după o întreagă succesiune evenimentială, când Fenomenul se întregeste ca atare, dezvoltând un nou Eveniment care să includă în pânțelele său întreaga succesiune evenimentială petrecută înainte.

Prin urmare Periodicul nu mai poate avea o Lipsă din Sine care să determine o altă caracteristică la fel cum l-a determinat Asemanticul, întrucât această Lipsă definește de fapt un nou început, al unui nou Eveniment care face parte din Fenomenul care este Periodicul, care va

determina o succesiune evenimențială și în cele din urmă se va ajunge iarăși la un Eveniment ce va îngloba întreaga succesiune evenimențială produsă datorită Fenomenului.

Fenomenul în sine nu este Cunoaștere, întrucât aceasta aparține Asemanticului care se oglindește în Oglinda Infinitului Semantic.

Cum Cunoașterea nu este un Fenomen, ea nu se poate supune nici unei logici, fiindcă în acel caz Cunoașterea și toți opușii săi ar trebui să se supună legității unor Evenimente dar mai ales succesiunii evenimențiale, ceea ce nu se poate și mai mult decât atât nu are nici o noimă.

Cu toate acestea revenind la întrebarea de adineaori, și anume de ce sunt doar Semantic, Asemantic și Periodic, iar Lipsa trebuie să fie din „ceva” fără să poată fi și din „altceva”, adică în loc de Semantic de ce nu sunt mai multe elemente ca atare din care să lipsească câte „ceva” iar atunci dezvoltarea pe care am realiza-o nu s-ar mai reduce numai la cele trei caracteristici de bază ale Infinitului și anume, Oglinda, Cunoașterea și Fenomenul ci s-ar reliefa în mult mai multe caracteristici?

Chiar dacă la prima vedere îmi vine să accept faptul că, cu cât este mai superior Coeficientul Logic pe baza căruia se gândește despre proprietățile Infinitului, cu atât mai mult vom putea deduce noi și noi caracteristici Infinitului, prin atribuirea unor noi și noi parteneri, atât Semanticului cât și Asemanticului sau Periodicului. Răspunsul meu constă în faptul că o astfel de pistă este total falsă și am să vă spun de ce.

În primul rând Semanticul este un singur Infinit, care are și o caracteristică numai a sa care îi aparține pe lângă Asemantic și Periodic care deja devin o Lipsă.

Nu are nici o importanță faptul de a gândi cu un Coeficient Logic mai superior întrucât orice Lipsă dintr-un Infinit este una și aceeași Lipsă, ea nu poate fi atribuită și unui alt Infinit.

Pe de altă parte a atribui acestei triade alte și alte caracteristici este ca și cum ai surclasa Fenomenul față de Eveniment și ai afirma că Evenimentul este cel care poate determina o succesiune de fenomene și nu Fenomenul cel care poate transforma o succesiune evenimențială într-un nou Eveniment devenit el însuși Fenomen.

Mai mult decât atât Periodicul reprezintă Finitul tocmai prin uimitoarele sale caracteristici de Eveniment-Fenomen și Fenomen-Eveniment.

Caracteristicile de bază ale Infinitului **văzute numai și numai prin intermediul Cunoașterii sunt:** Oglinda (Semanticul), Cunoașterea (Asemanticul) și opușii săi infiniți și Evenimenul - Fenomen sau Fenomenul - Eveniment al Periodicului.

Suma acestor caracteristici reprezintă Starea de Concepțiune reflectată numai în Cunoaștere, la nivelul Cunoașterii și NU Starea de Concepțiune în ansamblul ei. Despre Starea de Concepțiune în ansamblul ei voi vorbi în paginile care urmează și se va vedea cum Cunoașterea împreună cu Semanticul, Asemanticul și Periodicul nu reprezintă decât un Element Primordial, un Cuvânt, din infinitatea de Elemente Primordial (Cuvinte) ale Stării de Concepțiune în ansamblul ei.

Atenție, de aici încolo voi înlocui termenul de creație cu cel de Concepțiune fiindcă prin creație se înțeleg noi și noi realizări la nivel de Cunoaștere, lucruri, fenomene, evenimente.

În realitate nu este deloc astfel fiindcă toate acestea ne parvin nouă doar datorită dimensiunilor spațio-temporare ale Iluziei Vieții.

Totul este, a fost și va fi la fel de necreat precum avem noi Iluzia Vieții că este creat!

Revenind la întrebarea ce anume determină această Lipsă din Semantic, în care stau de fapt toate câte sunt dar mai ales câte nu sunt după cum am mai spus până acum.

Lipsa din Semantic este „determinată” spun în ghilimele întrucât cum nimic nu poate fi creat nu poate fi nici determinat, astfel că Lipsa este delimitarea Infinitului de caracteristicile sale?

De ce? Răspunsul constă în opuzii celor trei caracteristici, în primul rând al Oglinzii, respectiv ai infinității de opuși ai Cunoașterii (Asemanticul) și ai Evenimentului-Fenomen (Periodicul).

Ceea ce este mai interesant este faptul că Oglinda este tocmai Infinitul în sine.

Ce opuși poate să aibe Infinitul în sinea lui?

Răspunsul nu ar consta în alte caracteristici ci este mult mai amplu, constând în opuzii caracteristicilor. Astfel Oglinda ar avea un opus al ei, precum și întreaga infinitate de opuși ai Cunoașterii ar avea opușii lor, dar și Periodicul, prin Eveniment-Fenomen.

Ce pot fi acești opuși dacă nu sunt caracteristici ale Infinitului din care au pornit toate și cum anume pot fi ei clasați?

Mai înainte de toate prin ce anume percepem noi Infinitul dacă nu prin Cunoaștere?

Dacă Infinitul este perceput prin Cunoaștere înseamnă că și el în mod implicit este o caracteristică a Cunoașterii sau doar noi o vedem astfel, fiindcă o altă variantă dată ne este nouă imposibil de pus în practică?

Ce este cert este faptul că nu depinde de Coeficientul Logic 2 Lipsa din Semantic și nici ceea ce a determinat-o decât în măsura în care este gândită prin prisma acestui Coeficient Logic al ființei umane.

Făcând abstracție de acest lucru și atribuind faptului că toți Coeficienții Logici fac parte din marele domeniu al Cunoașterii putem afirma că, Cunoașterea în sine poate avea o tangentă cu Infinitul, dar nu că ei i s-ar datora faptul că Infinitul se află acolo și nici a Lipsei acestuia, întrucât am mai spus-o, Infinitul este de fapt Semanticul. Iarăși am ajuns de unde am plecat fără să aflăm ce anume a determinat Infinitul dar mai ales Lipsa acestuia.

Cunoașterea este un simplu instrument, foarte complex cei drept la fel ca și Coeficienții Logici care o structuralizează, dar nu este un Fenomen-Eveniment care să o propulseze în postura de a „determina” în vreun fel sau altul Lipsa.

Dacă Cunoașterea (Asemanticul) este un instrument, cum poate fi acest instrument Lipsa din Semantic?

Și iarăși revenim la întrebarea ce anume a determinat această Lipsă din Semantic, ca să întrunească în cele din urmă Starea de Concepțiune, alături de Periodic, o altă Lipsă de data acesta din Cunoaștere (Asemantic).

Mai mult decât atât, dacă Cunoașterea este un instrument al Semanticului deci al Infinitului, cum poate acest instrument să determine la rândul său din sine, noua Lipsă care este Periodicul, și care devine caracterizat prin duplexul Eveniment-Fenomen?

Ce este un instrument mai înainte de toate. Prin accepțiunea sa instrumentul este o unealtă cu ajutorul căruia se poate determina un anumit Scop.

Această unealtă este folosită de către Semantic (Infinit) pentru a-și îndeplini Scopul său Semantic, și anume Evenimentul - Fenomen, inițial, Evenimentul – Fenomen - Primordial.

Astfel Cunoașterea (Asemanticul) este doar o stare de translație către ceea ce devine Scopul Semantic în sine și anume Evenimentul-Fenomen.

Cum Cunoașterea este un paleativ al nostru și nu putem gândi fără să ne folosim de Cunoaștere și implicit de către Coeficientul Logic 2, iar acestea sunt un instrument la rândul lor și pentru Om, înseamnă că Scopul Semantic al Infinitului este aproape total diferit de către ceea

ce am spus eu aici până acum, întrucât noi percepem acest Scop Semantic ca fiind unul care se poate determina doar cu ajutorul Cunoașterii.

În schimb nu este așa, fiindcă și Cunoașterea are o infinitate de opuși, primul ar fi Necunoașterea iar pe ceilalți nici măcar nu-i putem localiza în vreun fel sau altul.

În acest caz Scopul Semantic nu mai este Evenimentul - Fenomen (Periodicul) ci unul total diferit. Care este acesta?

Dacă ne vom apropia într-o oarecare măsură de Scopul Semantic al Opușilor Cunoașterii și implicit al Cunoașterii, vom putea să înțelegem ce anume a determinat Lipsa Semanticului printre care se află și Cunoașterea cu toți opușii săi înfiniți în calitate de instrument. De ce?

Fiindcă este mult mai lesne să vedem cum anume a fost determinată unealta, cum „arată”, dacă a fost găsit Scopul pentru care a fost făurită. Dar atâta timp cât nici măcar Scopul pentru care a fost făurită nu îl Cunoaștem atunci nici măcar nu știm ce fel de unealtă este aceasta.

Astfel Lipsa Semanticului este un instrument format din Cunoaștere și opușii săi înfiniți. Primul opus infinit al Cunoașterii este Necunoașterea.

Necunoașterea nu înseamnă absolut deloc că nu este o altă tipologie de Cunoaștere, ci doar pentru noi, pentru facultățile noastre mintale, Necunoașterea este un fel de „neant” peste care nu se poate trece. De unde putem deduce că și Necunoașterea este o altă tipologie de Cunoaștere, este faptul că și Cunoașterea ca și orice de altfel are o infinitate de opuși.

Prin urmare și Necunoașterea are o infinitate de opuși la fel ca și Cunoașterea iar Necunoașterea este o formă de Cunoaștere pentru infinitatea sa de opuși printre care și Cunoașterea noastră. Astfel toți acești opuși ai Cunoașterii sunt o infinitate de tipologii ale Cunoașterii.

II.3.2.CAPITOLUL II **TIPOLOGIE ȘI ATIPOLOGIE**

A afirma despre o tipologie de Cunoaștere că este Cunoaștere față de alta și o altă tipologie de Cunoaștere că este tot o Cunoaștere este iarăși fals, fiindcă va trebui să știm ce înțelegem prin tipologia în sine.

Nimic mai mult decât un cumul de caracteristici date unui Element, Eveniment sau Fenomen. Ce sunt toate acestea altceva decât Cunoașteri cu caracteristici diferite?

Dar dacă tipologiile ar avea în consecință opușii lor, am ajunge la formula de genul: Cunoaștere-Tipologie, Necunoaștere-Antitipologie, etc.

Abia în acest caz vedem că fețele opușilor Cunoașterii nu sunt doar niște simple Cunoașteri cu caracteristici diferite, ci trebuie să fie opuși care să posede tipologii diferite.

Acești opuși nu mai sunt nici unul o simplă altă formă de Cunoaștere cum era să credem în rândurile de mai sus și cum ajunsesem la concluzia de genul orice opus al unei Cunoașteri este tot o Cunoaștere pentru alți opuși din infinitate. Nu și pentru Cunoaștere. De ce?

Fiindcă atunci când vorbim despre un opus al Cunoașterii va trebui neapărat să folosim toate căile de atac posibile, respectiv toate noțiunile posibile care pot să determine o diferențiere opozabilă a actului de Cunoaștere, respectiv a tot ceea ce poate fi opozabil Cunoașterii, și ați văzut că doar dacă mă apropii de tipologie, imediat rezultatul prinde un alt contur, care pentru orice alte structuri în afară de Cunoaștere nu ar fi fost aplicabil dar aici: DA!

Deoarece a vorbi despre un opus al Cunoașterii afirmi implicit toate posibilitățile posibile care să devină opozabile procesului respectiv.

Deci, Necunoasterea ca fiind primul opus al Cunoasterii va avea o caracteristică de Antitipologie, care nu mai este Cunoaștere, fiindcă orice Cunoaștere va avea ca primă caracteristică Tipologia.

Fără o anumită Tipologie nu putem vorbi de Cunoaștere. Ceilalți Opuși vor avea caracteristici opuse și Antitipologiei și tot așa la infinit. Ce ne indică acest lucru?

Faptul că, Cunoașterea în calitate de instrument al Infinitului Semantic este una singură iar toți ceilalți opuși infiniți ai săi sunt unici fiecare în felul său.

Toate acestea, ne arată, faptul că opușii atunci când este vorba de Cunoaștere, nu posedă și anumite tipologii care i-ar putea asocia în vreun fel sau altul, cum este în cazul Existenței și al celorlalte Personalizări ale Persoanei.

În cazul Cunoasterii toți ceilalți opuși infiniți ai acesteia sunt diferiți datorită faptului că posedă opoziție la nivel Tipologic de aceea îi voi denumi Atipologici.

Opușii Atipologici sunt opuși Cunoasterii iar fiecare posedă în parte un invers al Tipologiei Cunoasterii dar, atenție, și al Tipologiei în sine, care nu mai este Tipologie ci denumită generalizat Atipologie.

Astfel în cadrul Stării de Concepțiune intră Semanticul (Infinitul), Asemanticul (Cunoașterea și Opușii Atipologici ai acesteia) și bineînțeles Periodicul determinat prin duplexul Eveniment-Fenomen.

Care este sensul și Scopul care a generat Lipsa (Cunoașterea și Opușii Atipologici) a Semanticului (Infinitului)?

În primul rând unul dintre aceștia este Cunoașterea iar alături de aceasta mai sunt o infinitate de cauze ale fiecărui Opus Atipologic. Conform Coaxiologiei, undeva la infinit, opușii primesc caracteristici asemănătoare. Oare tot astfel se întâmplă și în cadrul Opușilor Atipologici?

Dacă un singur astfel de Opus Atipologic ar avea la infinit caracteristici similare cu un alt astfel de Opus Atipologic ar însemna o apropiere tipologică, ceea ce ar detrona statutul de Atipologic. Acest lucru se desfășoară conform principiilor Coaxialismului, doar că, fiind vorba despre Atipologii, acestea se vor asocia prin oarecare similitudini la infinit, dar aceste similitudini în cazul Lipsei sau Asemanticului (Cunoașterea și Opușii Atipologici) nu fac nimic altceva decât să întărească și mai mult caracteristica de bază ale acestora și anume Atipologia.

Similitudinea la nivel Atipologic denotă o și mai mare disimilare și diferențiere între Tipologic, și prin urmare numai de asemănare nu poate fi vorba, dar cu toate acestea și în acest caz și diferențierea sau neasemănarea poate consta în asemănare atât timp cât diferențierea survine ca o caracteristică comună.

Astfel Opușii Atipologici primesc această caracteristică comună la infinit care se bazează tocmai prin diferențiere deci atipologie, care devine asemănare la un moment dat.

Deci, Lipsa Semanticului care este Asemanticul constă în Cunoaștere și Opușii Atipologici ai acesteia. Astfel alături de Cunoaștere mai sunt o infinitate de alte forme care NU sunt Cunoaștere și nici nu au nimic în comun cu Cunoașterea dar nici cu alte astfel de forme ce reprezintă Opușii Atipologici între ei.

Fiecare astfel de Opus Atipologic este diferit de celălalt.

Și Cunoașterea este un astfel de Opus Atipologic față de ceilalți. Infinitul la rândul său cu întreaga sa Semantică se datorează de fapt Opușilor Atipologici care sunt incluși alături de cunoaștere în factorul Semantic al Infinitului determinând Oglinda Semantică care nu este valabilă numai pentru Cunoaștere ci și pentru toți ceilalți Opuși Atipologici, opuși care se reflectă într-un fel sau altul în această Oglindă la rândul lor.

Până și termenul de a se „reflecta” trebuie privit ca atare la fel și cel de „Oglindă”, întrucât raportat la Opușii Atipologici, această oglindă în care se reflectă Cunoașterea precum și reflectarea sa devine ambiguu, fiind necesar pentru fiecare Opus Atipologic din infinitatea de astfel de Opuși Atipologici o denotație aparte.

Cu toate acestea Semantica în sine se datorează în primul rând acestor Opuși Atipologici iar Infinitul luat ca percepție de către ființa umană, implicit lor, vizualizați bineînțeles prin spectrul Cunoașterii.

Astfel Infinitul Oglinzii Semantice vizualizat prin cadrul unui Opus Atipologic nu ar mai fi nici Oglindă și nici Infinit, el fiind astfel doar datorită Cunoașterii.

Dacă unul dintre acești Opuși Atipologici ar putea fi determinat de către Cunoaștere, și bineînțeles de către una din structurile acesteia fie ele chiar și de nivel al unor Coeficienți Logici, atunci întreaga structură de Opuși Atipologici s-ar năruia iar Infinitul ar deveni pe loc mai mult decât Cunoscut.

Acest lucru înseamnă că Oglinda acestui Infinit care este Semanticul bazat pe Opușii Atipologici se datorează tocmai acestor Opuși Atipologici la fel ca și Infinitul.

Acești Opuși Atipologici reprezintă Infinit (Necunoscut) și Oglindă (Necunoscut) față de Cunoaștere.

Astfel Necunoscutul în cazul de față implică toți Opușii Atipologici care sunt reliefați de către Cunoaștere ca fiind Infinit și Oglindă.

Oglinda Infinitului Semantic sunt acești Opuși Atipologici în care se reflectă doar Cunoașterea și niciodată un alt Opus Atipologic pentru a putea deveni Cunoscută.

Prin urmare Cunoașterea nu ar Cunoaște fără ajutorul Opușilor Atipologici, deci fără proprii săi opuși totali în privința actului de Cunoaștere. Astfel Necunoașterea generalizată prin Opușii Atipologici devine Oglindă și Infinit.

Cauza pentru care Cunoașterea Cunoaște se datorează acestei Oglinzi a Infinitului.

Cunoașterea este numai una din infinitatea de trăsături a fiecărui Opus Atipologic pentru care se află Lipsa Asemanticului.

Prin urmare noi vedem Semanticul ca fiind Oglinda Infinitului tocmai datorită Cunoașterii.

Dacă nu am percepe Opușii Atipologici prin intermediul Cunoașterii ci prin intermediul oricărui alt Opus Atipologic, oare am mai vedea Oglinda Semantică a Infinitului?

Ar mai exista Infinitul?

Cu siguranță că NU! Infinitul este un rezultat al reflectării Cunoașterii în Opușii săi Atipologici.

Dacă procesul nu s-ar mai dezvolta prin intermediul Cunoașterii ci al unui alt Opus Atipologic, atunci cu siguranță Infinitul și Oglinda ar dispărea pe loc. Oare ceilalți opuși Atipologici, nu Cunosce?

O astfel de întrebare este deosebit de complicată pentru că a nu Cunoaște este una și a folosi alte tipologii pentru actul opus Cunoașterii este cu totul alta.

Nu vreau să revin la demonstrațiile destul de grele de adineaori, dar chiar dacă absolut totul devine opus chiar și din punct de vedere tipologic, orice opus implică la un moment dat o formă care chiar dacă este inversă formei comparative ea poate avea inserate în cadrul său tocmai acele caracteristici care să o facă opozabilă și prin urmare, opozabilitatea ar consta într-o formă ce ar determina prin raportare tocmai opusul la care se raportează în cazul nostru: Cunoașterea.

Deci, Opușii Atipologici sunt total opuși Cunoașterii dar tocmai ei luați în totalitate sunt cei care determină procesul de Cunoaștere prin reflectarea acestei Lipse în Oglinda semantică a Infinitului, fapt care denotă o relație de interdependență.

Astfel Scopul Lipsei Semanticului este alături de Cunoaștere toți ceilalți Opuși Atipologici.

Noi nu Cunoaștem acest Scop decât prin intermediul Cunoașterii pentru care toți opușii Atipologici reprezintă Oglinda Semantică a Infinitului, iar Scopul este de a Cunoaște Oglinda Semantică a Infinitului.

Dacă am „vedea” prin intermediul altui Opus Atipologic, să nu uităm că și Cunoașterea este unul dintre aceștia, atunci Scopul Lipsei Semanticului care este Asemanticul, nu ar fi Oglinda Semantică a Infinitului și implicit nici Infinitul.

Toate acestea diferind de la un Opus Atipologic la altul.

Prin urmare Semanticul, Asemanticul și Periodicul nu pot fi schimbate dacă sunt privite doar din punct de vedere al Cunoașterii, altminteri dacă ar fi privite din prisma vreunui alt Opus Atipologic, ar trebui schimbate.

În funcție de orice alt Opus Atipologic Infinitul nu este la fel ca și în cazul Cunoașterii tocmai datorită Atipologiei, caracteristica de bază.

Odată ce nu putem defini Infinitul în acel caz disertația cu privire la Oglinda Semantică a Infinitului sau la Asemantic și Periodic devine perimată.

Acest indiciu ne determină faptul că până și Lipsa în cazul atipologiilor este înlocuită cu alte și alte reprezentări dacă acestea pot fi exprimate prin alte tertipuri decât prin cele ale cunoașterii.

Dar toate Atipologiile structurate în calitate de Opuși Infiniți, fac parte din marea familie a Lipsei Semanticului, deci Asemanticul, văzute prin prisma Cunoașterii.

Odată ce folosim atributul de familie, putem folosi și accețiunea de Întreg, accețiune care presupune tot din punct de vedere al Cunoașterii o anumită structuralizare, în care se află tocmai Infinitatea de opuși Atipologici.

Astfel Opușii Atipologici sunt reflectați de către Cunoaștere ca fiind Întregul din care și aceasta face parte iar Cunoașterea nu face decât să reflecte acest Întreg din punctul ei de vedere: Asemanticul.

Din alte puncte de vedere al Opușilor Atipologici, poate însemna absolut orice. De aceea în filosofia coaxiologică voi folosi attributele Cunoașterii, întrucât doar prin aceasta putem defini primele două Lipse principale ale Cunoașterii din cele trei faze ale Stării de Concepțiune din aceasta, care sunt Asemanticul și Periodicul.

La nivelul Periodicului lucrurile sunt chiar mai complicate decât la nivelul Asemanticului, întrucât aici intervine duplexul Eveniment-Fenomen, duplex care include reflectarea evenimentului într-un anumit Fenomen care poate întruni o succesiune evenimentială întreagă și pe care o poate reduce la un alt singur Eveniment dar cu caracteristici diferite.

Acest factor devine total impropriu în cazul Atipologiilor de ordinul Opușilor Atipologici din Asemantic, Opuși care folosesc total alte principii decât reflectarea din cazul Cunoașterii.

În cadrul Opușilor Atipologici, nu putem vorbi de o reflectare a Evenimentelor la nivel de Fenomen pentru a-i imprima Fenomenului anumite caracteristici și pe urmă pe acesta la rândul său unui nou Eveniment ca sumă a succesiunii evenimentiale.

De ce?

Fiindcă orice proces de reflectare implică într-un fel sau altul Oglindirea deci Cunoașterea prin raportarea acestei tipologii la Semantic, Asemantic și Periodic.

Dacă tipologia de Oglindire nu ar fi valabilă, atunci nu ar mai putea să se regăsească nici un Eveniment într-un Fenomen anume ci ar da alte și alte structuralizări care ar da peste cap întreg statutul evenimențial de succesiune al Scopului dar și al Lipsei din cadrul unei structuralizări.

Acest fapt ne conduce la concluzia formidabilă și anume că la originea Totului dar în primul rând al primei Lipse Semantice stă tocmai ATIPOLOGIA!

Aceasta este aceea care determină Lipsa pentru ca Tipologia unei forme, în cazul de față Cunoașterea să aibe loc.

Fără Atipologie, Cunoașterea ar fi imposibilă, la fel cum Atipologia ar fi imposibilă fără Cunoaștere.

De aici reiese faptul că Semanticul, Asemanticul și Periodicul se datorează Atipologicului.

Dar bine voi spune eu, Atipologicul survine abia în momentul Asemanticului, deci al Lipsei din Semantic și nu înaintea acestuia, ceea ce înseamnă că Lipsa nu s-ar datora lui?

Nu este deloc astfel. Din punct de vedere al Cunoașterii nouă ne este reflectat acest lucru astfel și nu diferit, ca fiind înaintea Semanticului sau cel puțin fiind odată cu acesta.

Dacă facem o analiză bazată pe o structuralizare mai aprofundată și mergem la ceea ce am scris adineaori vom vedea că Opușii Atipologici, sunt cei prin care Cunoașterea definește Infinitul și prin urmare Semanticul.

Deci Atipologiile se aflau în Semantic devenind Lipsa acestuia abia atunci când a apărut cunoașterea.

De fapt Lipsa Semanticului nu sunt aceste Atipologii sau Opuși Atipologici cum ne este nouă dat să credem prin intermediul Cunoașterii.

Lipsa Semanticului este tocmai singură: CUNOAȘTEREA!

Și nimic altceva. Cunoașterea este Asemanticul, care reflectă prin Oglinda Semanticului, Infinitul acesteia deci Opușii Atipologici care astfel se regăsesc și la nivel Asemantic dar DOAR reflectați de către Cunoaștere ca fiind Opuși Atipologici și nicidecum ca fiind Semanticul în sine cum se regăsesc în Semantic.

Prin urmare Scopul Lipsei Semanticului este Cunoașterea iar Semanticul este alcătuit din infinitatea de Opuși Atipologici.

Astfel Semanticul este infinitatea de Opuși Atipologici pentru Cunoașterea care devine Opus Atipologic pentru aceștia prin propria sa Lipsă devenită Asemantic care va determina Periodicul, ca fiind o altă Lipsă a Cunoașterii deci o altă Atipologie față de aceasta, fapt care înseamnă că orice Eveniment sau Fenomen este Atipologic față de Cunoaștere, deci caracteristicile lor nu sunt niciodată în concordanță cu caracteristicile Cunoașterii.

Prin urmare Semanticul este infinitatea Tipologică față de Cunoaștere care devine Lipsa Atipologică ce determină un Periodic Atipologic față de ea dar Tipologic față de Semantic prin Eveniment și Fenomen, ce aparține Periodicului.

Cu toate acestea primul Eveniment este structurat la nivelul Asemanticului ca Lipsă din Semantic.

Evenimentul și Fenomenul nu sunt decât în cadrul Cunoașterii.

Ele nu se află sub nici o formă în Continuumul Infinit, decât reliefate prin prisma Cunoașterii.

Evenimentul Primordial este tocmai Lipsa din Asemantic care prin succesiune evenimențială determină Periodicul.

A fi Tipologic față de Semantic înseamnă a fi Atipologic față de Cunoaștere și invers.

Aceste caracteristici implică Evenimentul și Fenomenul ca fiind de fapt un Opus Atipologic al Cunoașterii, chiar dacă are o parte din aceasta.

Acest principiu ne amintește faptul că orice definește Infinitul devine Atipologic față de acesta cu toate că are Infinitul în sine, și nu face altceva decât să determine o altă parte din Infinit.

Astfel cercul Infinit se închide mereu spre o nouă și nouă deschidere.

În concluzie Cunoașterea este o Atipologie a Semanticii, prin Asemanticii luat ca Lipsă, dar privită numai din această perspectivă, întrucât Cunoașterea poate să fie și Element Primordial care are propriile sale caracteristici, iar acest Element Primordial va dezvolta în propria sa Matrice Semanticii, Asemanticii și Periodicii, care va avea această dezvoltare.

În acest paragraf mă refer la Fenomenul Cunoașterii în sine sau la Cunoașterea luată ca Fenomen, ce provine din Asemanticii luat ca Lipsă.

Nu mă refer la Cunoaștere din punct de vedere al Elementului Primordial, desfășurare despre care urmează să vorbesc în paginile viitoare.

Astfel orice Lipsă este o Atipologie față de Tipologia din care provine.

Din punctul nostru de vedere cel care a provocat Atipologia este Cunoașterea, deci Lipsa în sine este Cunoaștere, dar tot atât de bine poate să fie și unul din infinitatea de Opuși Atipologici față de Tipologia Cunoașterii, iar în acel caz în Semantic rămâne alături de infinitatea de Opuși deveniți Tipologici și Cunoașterea iar calitatea Atipologică de Lipsă o va primi unul din foștii Opuși Atipologici ai Cunoașterii, Cunoașterea devenind Tipologică alături de ceilalți Opuși Tipologici față de Semantic.

În acel caz Lipsa nu mai este Cunoaștere ci este definită ca fiind unul din infinitatea de Opuși Tipologici sau Atipologici în funcție de cine anume definește Lipsa.

Dacă Lipsa este definită de Cunoaștere toți ceilalți Opuși sunt Atipologici față de aceasta care devine Asemantică iar dacă este definită de oricare alt Opus al Cunoașterii, toți ceilalți Opuși față de acela devin Atipologici.

Prin urmare Lipsa este determinată de diferența dintre Tipologie și Atipologie respectiv dintre Semantic, Asemantic și Periodic.

În acest caz în care Tipologia Semantică este definită ca fiind infinitatea de Opuși printre care și Cunoașterea iar locul Lipsei este definită printr-un alt Opus decât Cunoașterea atunci Asemanticii Atipologic va fi definit prin Opusul care-l reprezintă Lipsa în sine.

Acest Opus va fi cel care va contribui printr-o altă Lipsă din sine la determinarea Periodicii, respectiv a duplexului Eveniment-Fenomen, cu întreaga gamă de succesiune evenimențială și transformare a acesteia printr-un singur Fenomen într-un nou Eveniment.

Această succesiune evenimențială în cazul în care nu este o Lipsă din Cunoaștere mai poate ea să fie determinată ca un Eveniment anume?

Trebuie neapărat ca un Eveniment anume să fie și Cunoscut pentru a evolua ca atare într-o succesiune evenimențială pentru a defini un Fenomen sau Nu?

Întrebarea nu este atât de simplă precum pare, întrucât dacă comparăm infinitatea de Evenimente și Fenomene care se succed în natură fără a avea conștiință de sine ne face să ne întrebăm dacă este posibil.

Din multitudinea de exemple am putea lua o cascadă care curge. Numărul și succesiunea valurilor involburate nu sunt conștiente de acest aspect și totuși se produce.

Chiar dacă se produce și nu sunt conștiente de aspectul în sine, cel care le conștientizează (Omul) le determină prin propria sa experiență, prin Cunoaștere, din punct de vedere

fenomenologic atât valoarea cât și însemnătatea lor inițială pe o anumită scală axiologică comparativă cu alte fenomene asemănătoare.

Cum Cunoașterea nu este legată nici de creier (partea materială fiind inexistentă din toate punctele de vedere în Coaxialism) și nici prin logică, aceasta nefiind decât un simplu instrument, înseamnă că, cascada cu valurile sale involburate care se succed amenințător către stânci există ideatic doar ca baza unui Fenomen al Cunoașterii cu toate că Evenimentul în sine cât și Fenomenul dar mai ales elementele participante la acesta nu sunt Conștiente de producerea lui.

Este un lucru tulburător pe care va trebui în cele din urmă să-l atribuim Tipologiei Cunoașterii ca fiind Tipologie Asemantică față de Atipologiile Semantice în care se oglindește Asemanticul.

II.3.3.CAPITOLUL III **INFINIT ȘI CUNOAȘTERE**

Tot ce este de partea Cunoașterii devine Tipologie a sa fiind considerată o Lipsă din Asemantic iar toate elementele Asemanticului devin Atipologii, fiind inverse Cunoașterii.

Repet, nu sunt Atipologii și în momentul în care se reflectă un alt element în Semantic iar Cunoașterea se află în Semantic, atunci toate celelalte devin Tipologii iar celălalt Atipologie. În concluzie depinde din ce punct de vedere privim.

Atunci când Cunoașterea se află în tabără opusă va deveni automat o Atipologie în cazul că vom numi cealaltă tabără Tipologie sau Tipologie în cazul că vom numi cealaltă tabără Atipologie.

Atipologia și Tipologia nu sunt asemenea cu Semanticul și Asemanticul, în sensul că tot ce aparține Asemanticului trebuie să fie Atipologie neapărat și invers.

Acest fapt se datorează și posibilității ca alături de Cunoaștere în Asemantic să fie și alte forme care sunt Opuși ai Cunoașterii dar fiind în Asemantic (în cazul în care Cunoașterea se află în Asemantic) sunt de aceeași Tipologie cu Cunoașterea chiar dacă sunt opuși.

Astfel că opușii pot fi atât Opuși Tipologici cât și Opuși Atipologici.

Despre cei Atipologici am mai vorbit până acum, fiind caracterizați prin Tipologii diferite față de un Opus Tipologic dar despre cei Tipologici încă nu am făcut o definiție.

Opușii Tipologici sunt cei care au caracteristici asemănătoare dar Forme diferite.

Prin Formă diferită se înțelege o altă Formă decât Cunoașterea în cazul de față. Ce anume pot avea caracteristici diferite și Forme diferite în cazul Opușilor Tipologici?

Dacă luăm drept reper Cunoașterea vom observa că acești Opuși pot fi cu totul altceva decât Cunoaștere, prin urmare nu vor avea drept Scop cunoașterea unui subiect anume chiar dacă vor defini din punct de vedere Tipologic reflectarea în Oglindă ca fiind un Scop pentru a defini o nouă Formă opusă întrutotul Cunoașterii.

O altă întrebare care se cere pusă este faptul, dacă atunci când Cunoașterea se află în Asemantic ea este singură acolo sau însoțită mereu de Opușii Tipologici ai săi precum atunci când se află în Asemantic trebuie să fie însoțită tot de Opușii săi Tipologici iar cei din Asemantic devenind Atipologici?

Când anume se află Cunoașterea în Asemantic și când nu?

Când sunt Opușii Tipologici față de cei Atipologici și când sunt Atipologici față de cei Tipologici?

În primul rând Cunoașterea nu are cum să fie singurul Opus care se află în Semantic sau Asemantic precum nici ceilalți nu sunt singuri atât în Asemantic cât și în Semantic.

Odată ce Opușii Tipologici și cei Atipologici sunt de un număr Infinit, înseamnă că atât cei Tipologici cât și cei Atipologici sunt Infiniți ca număr, dar atenție, eu folosesc termenul de număr cu toate că la acest nivel încă nu au apărut numerele, iar termenul de infinitate nu semnifică numere ci tocmai Tipologii și Atipologii.

Astfel Tipologiile și Atipologiile sunt stabilopozii Infinitului, fiind ambele o Infinitate, într-un cuvânt fără de sfârșit.

În acest caz Semanticul devine Oglindă doar referitor la Cunoaștere și numai la aceasta fără să devină astfel și pentru vreun alt Opus Tipologic sau Atipologic.

Întrucât Infinitul se menține cu picioarele pe cei doi termeni și anume pe Tipologie și pe Atipologie, acest fapt înseamnă că sub umbrela Infinitului ceea ce este Asemantic va fi o Lipsă din Semantic, iar această Lipsă din Semantic va determina Periodicul, sau caracteristica fără de sfârșit a infinitului, care este principala sa Tipologie.

Odată ce Periodicul devine principala Tipologie a Infinitului, în care nu se va putea regăsi niciodată nici o altă Formă din Infinitatea de Forme, rezultă că atât Cunoașterea cât și ceilalți Opuși atât Tipologici cât și Atipologici infiniți nu se vor putea afla niciodată în Periodic.

Odată ce am stabilit acest deziderat urmează să aflăm când anume unul dintre Opușii Tipologici sau Atipologici pot deveni Semantici sau Asemantici ce anume îi determină să se afle într-o anumită astfel de stare și în funcție de ce?

Adineaori am afirmat că Periodicul reprezintă Tipologia personală a Infinitului, dar să nu uităm că și Infinitul ne apare astfel datorită cunoașterii, fiindcă dacă am folosi un alt Opus al ei cu siguranță că nici Periodicul, Semanticul, Asemanticul sau Infinitul nu ar exista.

Dar fiindcă suntem ființe umane nu putem observa acest lucru decât pe baza Cunoașterii și prin urmare vom folosi absolut orice aplicație doar în funcție de aceasta.

Astfel Periodicul ca fiind unica Tipologie a Infinitului, va determina reflectarea sa în toate celelalte Tipologii sau Atipologii ale Opușilor.

Cum Periodicul nu este niciodată stabil ci Periodic el își va schimba mereu calitatea sa față de Opușii Tipologici și Atipologici.

Schimbându-și această calitate, odată se va „reflecta” în anumiți Opuși astfel încât îi va determina ca aparținând Semanticului și altădată Asemanticului.

Acesta este modul de „funcționare” al Infinitului doar prin intermediul Elementelor Cunoașterii care la rândul său este unul din Infinitatea de Elemente Primordiale.

De ce anume am pus în ghilimele cele două cuvinte și anume „reflecta” și „funcționare” pentru că sunt doi termeni figurativi în sensul în care noi nu putem vedea prin intermediul Cunoașterii o altă modalitate mai concisă de a reprezenta ceva care se reflectă în altceva dar care în realitate nu folosește reflectarea fiindcă aceasta se află doar în apanajul Cunoașterii, nu și în cel al infinității de Opuși Tipologici și Atipologici față de aceasta, de aceea l-am folosit ca termen figurativ și l-am pus în ghilimele, la fel cum am făcut și cu celălalt termen și anume „funcționarea”, deoarece nici acesta nu se poate afla în acel loc întrucât în realitate infinitul nu „funcționează”, el este etern acolo.

Chiar și cuvântul „este” în acel moment devine impropriu întrucât Existența apare ca o determinantă la un alt nivel mult distanțat de cel la care ne aflăm noi acum.

Fiindcă lucrurile nu se opresc aici trebuie să revin la exemplul de adineaori cu cascada.

Aceasta nu este conștientă că, curge, și că face, și provoacă valuri care se lovesc de stânci. Omul este Conștient de acest aspect. Atunci ce este cascada în sine de fapt?

Am conchis că este Cunoaștere și că face parte din arsenalul acesteia. Atunci cum poate fi Cunoaștere, care nu are nici o legătură cu mintea omului dar este conștientizată de către aceasta?

În celelalte cărți ale mele am explicat cât se poate de concis Fenomenul Conștientizare-Cunoaștere via un Element-Domeniu.

Toate acestea se petrec sub aspectul Cunoașterii, cascada nefiind altceva decât o Conștientizare transmisă ca fiind cunoaștere unei alte Amprente, care nu este Om, dar al cărui conținut este receptat de către Om ca fiind o cascadă înspumată, etc., odată ce Omul își trimite această Conștientizare ce va fi receptată de Oglinda sa care este planeta sau lumea în care se află.

Se vede cât de diferit poate fi procesul de Cunoaștere.

Revenind la Lipsă, Asemanticul va fi întotdeauna o Lipsă, o Atipologie a Semanticului, iar elementele Semanticului vor deveni Atipologice abia în momentul în care vor deveni parte a Lipsei.

În ceea ce privește Periodicul, acesta este o Atipologie a Asemanticului care este la rândul său o Atipologie a Semanticului, prin urmare Periodicul este doar pe jumătate Atipologie față de Semantic și total față de Asemantic.

Acest lucru îi dă și caracterul de Periodic.

Prin exemplul de adineaori am explicat că Evenimentul nu se produce numai conștient pentru a defini Cunoașterea ci elementele sale (ale Cunoașterii) se pot produce și inconștient sau cu reprezentări dintre cele mai diverse în funcție de receptor. În cazul de față fiind Omul.

Orice Eveniment-Fenomen al Periodicului se produce Atipologic doar pe jumătate față de Semantic și total față de Asemantic. Acest lucru ne arată că atunci când Cunoașterea devine Lipsa, cum este și în cazul lumii Omului sau planetei noastre, orice Eveniment-Fenomen devine automat Atipologic față de cunoașterea în sine, care pentru a fi Cunoscute ar trebui mai înainte de toate ca în locul Asemanticului caracterizat prin Lipsă să nu se mai afle tocmai Cunoașterea ci un alt Opus din infinitatea de Opuri ai Infinitului.

Atunci Evenimentele-Fenomen ar putea fi Cunoscute întrucât Periodicul nu ar mai deveni total Atipologic față de Cunoaștere.

Această Atipologie constă și se rezumă ca și în cazul exemplului de adineaori. Dacă nu ar fi raportat la lumea noastră Cunoașterea ca Asemantic atunci nu ar mai avea loc Fenomenul Conștientizare-Cunoaștere și am Cunoaște implicit Infinitul cu toată gama sa de elemente.

Dar odată ce Cunoașterea în sine devine Asemantică și Atipologică față de Infinit, Periodicul devine și el la rândul său Lipsă și Atipologic față de Cunoaștere, iar Evenimentul-Fenomen nu mai poate fi reliefat sub nici o formă drept Cunoaștere ci Lipsă a acesteia.

De aici întreaga pleiadă de lumi Iluzorii unde primează Iluzia Vieții iar succesiunile evenimențiale sunt încastrate în cadre dimensionale de tipul spațio-temporar ale lumii noastre, cadre care încetează și mai mult priveștiștea și așa distorsionată a ceea ce ar trebui Cunoscute.

Tot ceea ce se desfășoară și în cadrul lumii noastre este total necunoscut nouă fiindcă succesiunile evenimențiale nu aparțin Cunoașterii, ci altor elemente opuse Atipologic acesteia.

Procesul de Conștientizare este o Atipologie față de Cunoaștere care se reflectă distorsionat într-un element cu rol de Oglindă tocmai datorită că Oglinda reprezintă Tipologia în sine a Semanticului, iar Cunoașterea Atipologia reprezentată prin Lipsă a Asemanticului, iar procesul de Oglindire este inversat și distorsionat.

Niciodată Atipologicul (Asemanticul) nu se va putea Oglindi în Tipologic (Semantic) fără ca rezultatul acestor oglindiri să nu fie redat invers.

Cu toate acestea dacă mai punem la socoteală și Periodicul rezultatul devine de-a dreptul catastrofal.

Vorbeam în paginile de dinainte despre faptul, datorat cazului în care Lipsa (Asemanticul) nu mai este definită de Cunoaștere oare sistemul inițiat până acum ar fi același de tip Semantic (Tipologic), Asemantic (Atipologic), Periodic (Eveniment - Fenomen). Răspunsul meu a fost da!

Doar că în această situație ar fi totuși unele schimbări datorate Periodicului care fiind format din Eveniment-Fenomen la un moment în cazul când Cunoașterea ar deveni Tipologică în Semantic deci membru cu drept „de veto „, al Oglinzii Semantice a Infinitului, Fenomenele ar deveni imediat cunoscute alături de Evenimente și de succesiunile evenimențiale care le definesc.

Odată devenind Cunoscute, ar dispărea automat diferența procesului Conștientizare-Cunoaștere via un Element Oglindă, și odată cu aceasta și calitatea de reflectare într-o anumită Oglindă. Dispărând Oglinda ar dispărea implicit și Oglinda Semantică a Infinitului, deci Semanticul este Oglindă doar atunci când Lipsa sa este cunoaștere și niciodată altfel.

Dispărând Oglinda ar dispărea structura Periodicului de Eveniment-Fenomen sau nu?

După cum am afirmat Evenimentele și Fenomenele se pot produce și independente de actul Cunoașterii de către Om , vezi exemplul cu cascada, dar cu toate acestea și ele sunt în cele din urmă elemente ale Cunoașterii prin Conștientizarea care le produce, făcând parte ca elemente ale Conștientizării.

Odată ce sunt astfel de elemente este de prisos să afirmăm dacă Periodicul s-ar schimba structural sau nu. Bineînțeles că da! În acel caz ar dispărea duplexul Eveniment-Fenomen fiind înlocuit de cu totul alte structuri, dar atenție!

Chiar dacă toate acestea ar dispărea și ar fi înlocuite de alte structuri odată cu trecerea Cunoașterii din nivel Asemantic (Lipsă) într-unul Semantic, toate cele trei nivele de bază ar rămâne neschimbate ca sistem doar structural ar interveni schimbări totale.

Prin aceasta vreau să afirm că și Semanticul și Asemanticul cât și Periodicul ar rămâne la fel doar structurile lor s-ar schimba.

Mai mult decât atât Asemanticul ar fi o Lipsă din Semantic, precum Periodicul din Asemantic.

Astfel privit din punct de vedere al Cunoașterii Infinitul ne apare sub masca de tipul Eveniment-Fenomen, respectiv de succesiune evenimențială.

Este mai mult decât probabil că și dimensiunea temporară să fie tot o reflectare a lumii noastre în Oglinda Semantică a Infinitului, și spun aceasta, întrucât, lumea noastră, vrem nu vrem, nu este o lume distinctă de cunoaștere ci mai degrabă o lume a Cunoașterii.

Chiar dacă am dat exemplul cu cascada, valurile cu siguranță nu știu că ele cad în prăpastie și formează cascada, dar noi știm. Vom spune că și valurile aparțin lumii noastre.

Cu siguranță voi răspunde eu, dar, doar în momentul în care noi, ființele umane știm acest lucru cu ajutorul Cunoașterii.

Dacă noi, ființele umane nu am avea habar de acele valuri care se sparg de stânci formând o cascadă, cu siguranță că am spune că ele nu există și prin urmare că nu aparțin acestei lumi a noastre.

În consecință, lumea noastră este o lume a cunoașterii care se întinde până acolo unde o putem Cunoaște pe baza simțurilor noastre.

Oare ceea ce noi nu Cunoaștem dar s-ar putea să aflăm că și ceea ce nu Cunoaștem se află tot în această lume mai aparține acestei lumi? Nu!

O spun cât se poate de hotărât.

Tot ceea ce aparține acestei lumi trebuie să fie Cunoscut fiindcă lumea în sine este o lume a Cunoașterii.

Dacă ceva nu este Cunoscut și va urma să fie Cunoscut, va aparține acestei lumi abia în momentul în care va deveni Cunoscut.

Într-o altă ipostază, poate că și în aceste momente, (mai mult ca sigur) suntem înconjurați de tot felul de succesiuni evenimențiale care nu pot fi Cunoscute ale altor și altor fenomene care determină lucruri sau alte înfățișări raportate la cunoaștere.

Acest fapt nu înseamnă că toate acestea aparțin și lumii noastre chiar dacă prin prezența lor acestea se implică în mersul bun sau rău al acestei lumi.

Aici nu mă refer neapărat la Îngeri sau personaje supranaturale, ci din punct de vedere filosofic vreau să fac o paranteză și la acest aspect care poate foarte bine (și este) să participe la anumite succesiuni evenimențiale ce determină la rândul lor Fenomene.

Chiar și așa, este de ajuns să vorbim despre succesiune evenimențială sau fenomen fiindcă atunci implicăm neapărat Periodicul, odată cu acesta Lipsa din Semantic, deci Asemanticul și bineînțeles Semanticul, respectiv Oglinda Semantică a Infinitului și prin urmare cunoașterea.

Oricât de mult am vrea să facem o distincție între Cunoaștere și lumea noastră aceasta este imposibilă fiindcă lumea noastră este o lume a cunoașterii.

Într-o altă ordine de idei o altă întrebare care se cere neapărat pusă în acest moment este relația dintre Cunoaștere și Logică.

Am mai spus-o și în alte cărți de ale mele și o repet și în aceasta: -Logica nu are nimic de-a face cu Cunoașterea.

Logica nu este nimic altceva decât un **joc** al Întâmplării, iar tot ceea ce ne apare nouă Întâmplător se datorează Iluziei Vieții, întrucât Unicul Întâmplător este Factorul Nostru Creator alături de ceilalți Factori Creatori din infinitatea de Factori Creatori și Unic Întâmplător. Prin urmare Logica nu există decât ca un simplu joc al Iluziei Vieții.

Nu se poate da Logicii noțiunea de Întâmplătoare fiindcă ar deveni Factor Creator. Dacă prin absurd am denumi Factorul Creator ca fiind logică atunci nu ar mai fi Iluzia Vieții și ar dispărea cu desăvârșire Logica din aceasta dar și mai mult ar dispărea Coeficienții Logici din cadrul procesului de Cunoaștere fiindcă aceștia nu ar mai fi structuralizați în cadrul unui nivel al Cunoașterii.

În **Coaxialismul** am vorbit pe larg asupra elementelor Cunoașterii Deschise care provin din Starea de fapt a matricei Noastre și a elementelor cunoașterii Închise care provin de la Factorul Nostru Creator.

Factorul Nostru Creator alături de infinitatea de factori Creatori sunt unicii Întâmplători și de aceea sunt unicii care se pot clasa în determinarea unor acțiuni de tipologie Logică, determinând și influențând elementele Cunoașterii prin elementele Cunoașterii Închise în cazul Factorului Nostru Creator, la care se adaugă și elementele Cunoașterii Deschise ale Matricii Noastre.

Acest lucru ne arată că unica Logică care poate să fie structuralizată ca atare este aceea care se desfășoară în perimetrul definitivat de Factorul Creator în Cunoaștere, prin apariția Nivelelor de cunoaștere sau de Conștientizare cum le-am denumit în alte cărți, iar unul dintre acestea deține în compoziția sa infinitatea de Coeficienți Logici, iar la Coeficientul Logic 2, bine-rău, frumos-urât se află reflectată și lumea noastră.

Prin urmare noi cu toate că trăim propria noastră Iluzie a Vieții, practic propriul nostru vis el poate fi structuralizat, iluzoriu cei drept pe anumite repere logice date de Coeficientul Logic 2. Atenție!

Cunoașterea Generalizată, Tipologică sau Atipologică, în funcție de un anumit reper, Semantică sau Asemantică, Deshisă sau Închisă nu are nimic de-a face cu Logica, decât în măsura structuralizării Întâmplătoare a unor elemente de ale sale pe anumite paliere care pot fi tratate Logic! De ce?

Fiindcă Logica nu poate funcționa sub nici o formă fără de Factorul Întâmplător.

II.3.4.CAPITOLUL IV REGULA CELOR TREI ANALOGII

Logica trebuie să fie mai înainte de toate: Întâmplătoare și nu Destinată, fiindcă dacă este Destinată orice aranjamente se pot face în funcție de destinație și nu de Întâmplare, astfel fiind posibil absolut orice enunț, fie el Logic sau nu.

Elementele cunoașterii nu sunt Întâmplătoare, ele fiind definitive dar mai ales definitivate de către Oglinda Semantică a Infinitului, ceea ce le dă imediat aspectul de Destinație opus total Întâmplării.

Acest fapt îndepărtează Logica total față de Cunoaștere.

Chiar și structuralizările Tipologice sau Atipologice ale Semanticului sau Asemanticului, prin Periodic nu pot determina structuri Logice fiindcă nu se supun factorului Întâmplării decât celui Destinatoriu. În acest context ce anume a determinat apariția Întâmplării și cu aceasta a Coeficienților Logici prin intermediul cărora se percepe Fenomenul Cunoașterii?

În primul rând va trebui să mergem pe scala „Creației” și anume la „EUL” Factorului Primordial, al Dumnezeuului Primordial. Acest „EU” a spus atât Instinctul care l-a determinat cât și Adevărul Absolut al acestuia. A Denunțat!

Denunțarea nu mai este Destinație ci Predestinația Întâmplării care s-a reliefat odată cu apariția atemporală cei drept a Infinității Factorilor Creatori.

De ce este Denunțarea , Predestinație și nu Destinație, ce anume a schimbat acest aspect de viziune asupra elementelor Cunoașterii care după cum am mai spus în Moarte, Neant, Aneant, Viață și Bilderberg Group, aparțin Limbajului Pur Universal?

Ce anume a determinat acest aspect ca, Cunoașterea să fie filtrată de o anumită Logică în cadrul unui Nivel al său definit de lumile Factorului Nostru Creator?

Am ajuns la Denunțare. Denunțul în sine implică Conștientizare. Un element conștientizator s-a reflectat în Oglinda Cunoașterii devenind „EUL” Factorului Primordial. Acest element Conștientizator Nu este un Element al Cunoașterii!

Elementele Conștientizatoare devin Elemente ale Cunoașterii abia în momentul când sunt reflectate de către Oglinda Cunoașterii și odată cu această reflectare fiecărui Element Conștientizator îi revine un Element al Cunoașterii în funcție de ceea ce înseamnă el.

Elementul Conștientizator NU este element al Cunoașterii, dar odată reflectat în Oglinda Cunoașterii primește unul din Elementele Cunoașterii care devine compatibil cu Elementul Conștientizator și prin această compatibilitate se poate la alt nivel mult mai „jos” (nu există sus sau jos, folosesc figurativ) crea o **Analogie** de compatibilități ceea ce duce la structuralizări de tipul Logicii, și astfel s-au format Coeficienții Logici.

Revenind la Destinația pe care a avut-o primul Element Conștientizator care a fost „EUL” Factorului Nostru Creator, odată reflectat în Oglinda Cunoașterii, și dacă ne amintim de faptul că Instinctul și Adevărul Absolut au determinat această Destinație (vezi Coaxialismul), acest fapt ne duce la sursa Destinației și anume la Matricea Noastră. Ce anume a determinat această sursă care este Matricea Noastră?

Ce anume a determinat infinitatea de Matrici printre care și Matricea Noastră dacă nu tot analogia Tipologică-Atipologică-Semantică-Asemantică a Periodicului, dintre elementele care aparțin Cunoașterii. Ce anume a determinat aceste Elemente ale Cunoașterii?

Periodicul voi răspunde. El este cel implicat în determinarea a noi și noi Elemente ale Cunoașterii prin Infinitul din care face parte având drept motor: Lipsa!

Acest fapt ne duce la concluzia că Analogia dintre Elementele Cunoașterii datorată Periodicului a determinat Matricile care sunt tot Elemente ale Cunoașterii, iar mai mult decât atât totalitatea infinită a Matricilor este egală cu totalitatea infinită a elementelor Cunoașterii și în consecință fiecare Element al Cunoașterii prin Atipologia Periodică a Analogiei devine o Matrice.

De ce Atipologie Periodică și nu Tipologie Semantică sau Atipologie Asemantică?

Deoarece calitatea de ANALOGIE este dată doar de către Periodic care este la rândul său o Lipsă din Semantic și Asemantic.

Astfel toate Elementele-Cunoașterii sunt Atipologic Analoge.

Prin Analogie se înțelege asemănările, complementaritățile, neasemănările care la nivel de grup devin tocmai asemănări, fiindcă neasemănările unor elemente dacă sunt similare și altor elemente acestea sunt asemănări dar și legăturile de orice alt fel, Tipologice și Atipologice dintre Elementele Cunoașterii la toate nivelele: Semantic, Asemantic și Periodic.

Prin urmare fiecare Element al Cunoașterii fiind o Matrice, Matricea noastră are Tipologia sa de a determina denunțul prin Instinct datorită calităților sale Analoge.

Ce înseamnă acest lucru?

Faptul că Denunțul este un rezultat a ceea ce înseamnă Matricea Noastră asociat prin Analogie cu Instinctul și Adevărul Absolut, care sunt alte două Elemente ale Cunoașterii diferite de cel al Matricei Noastre dar care au fost reflectate de aceasta pe baze Analogice.

Structuralizarea Denunțului Primordial a dus în cele din urmă la Factorii Creatori și Unic Întâmplători și implicit la apariția Întâmplării.

Cum Elementele Cunoașterii sunt infinite și Întâmplarea este tot un Element al Cunoașterii la rândul ei doar că în faza sa „amorfă” de Element al Cunoașterii, nu determină înțelesul de Întâmplare, opus total predestinării, pe care noi îl Cunoaștem.

În acea fază poate determina orice alt înțeles. Cum s-a ajuns ca tocmai aici să determine acest înțeles și tocmai la Factorii Creatori?

Tot datorită Tipologiilor Analoge ale Elementelor Cunoașterii, și anume, odată format de către Matricea Noastră, ”EUL” Factorului Primordial sau al Dumnezeuului Primordial, a intervenit aceeași Tipologie Analogă la nivelul Factorilor Creatori. Cum?

”EUL” Factorului Primordial este un Element al Cunoașterii care dacă nu ar fi intrat în Analogie cu Matricea Noastră nu ar fi devenit acest „EU”!

Acest fapt înseamnă că nu numai odată cu Analogia Elementului Cunoașterii al Matricii Noastre se afla „EUL” denunțător ca Element al Cunoașterii de sine ci și înainte de aceasta fiind unul din infinitatea de Elemente ale Cunoașterii. Dacă nu ar fi fost Analogia Atipologică a Periodicului nu s-ar fi putut realiza asemănări și „reflectări” prin Periodic între Elementele Cunoașterii. Am pus în ghilimele „reflectări” fiindcă-l folosesc figurativ și nu la modul propriu.

Deci, până și „EUL” Dumnezeului Primordial al Matricei Noastre „exista” ca „EU” deci ca simplu Element al Cunoașterii înainte de a fi Denunțat prin Analogie de către Periodicul care este responsabil cu aceste calități printre care și Analogia.

Într-un cuvânt Toate câte sunt dar mai ales Toate câte nu sunt, absolut și inclusiv Totul, se aflau înainte de a FI !

Această maximă este una dintre cele mai importante ale Coaxialismului. Atunci ce anume a determinat ca Toate acestea să fie și de ce?

Mai mult decât atât ce sunt de fapt Elementele Cunoașterii în sinea lor?

Mai reprezintă ele exact ceea ce reprezintă filtrate prin prisma iluziei Vieții de către ființa umană?

La ultima întrebare răspunsul este scurt: NU!

Omul vede într-un fel realitatea prin prisma Iluziei Vieții.

Cu toate acestea cum am mai spus anterior nici măcar nu putem crea aplicații coaxiologice asupra altor sisteme diferite de Semantic-Asemantic și Periodic fiindcă noi nu putem folosi decât Cunoașterea.

Am mai spus de altfel că dacă nu am filtra Totul prin Cunoaștere nici acestea nu ar mai fi implicate în aplicație locul lor fiind luate de alte și alte sisteme posibile.

Revenind la întrebarea de adineaori și anume ce anume sunt Elementele Cunoașterii în sinea lor va trebui mai înainte de toate să știm ce nu sunt.

În primul rând acestea nu se pot asocia decât prin intermediul Semanticului, Asemanticului și Periodicului.

Periodicul este cel care realizează structuralizări Analoge între Elementele Cunoașterii și niciodată Semanticul, ce ține loc de Oglindă în care se reflectă Asemanticul.

Toate aceste Elemente ale Cunoașterii se vor supune Fenomenului devenit Eveniment și implicit succesiunii evenimentțiale ale Periodicului, fără a putea să se sustragă de la acestea atât timp cât filtrarea lor se face prin intermediul Cunoașterii care în definitiv și la urma urmei este tot un astfel de Element al Cunoașterii ca și toate celelalte Elemente ale Cunoașterii.

Astfel nici un Element nu va putea avea propriul său sistem structural decât pe acela prin care este filtrat drept reper având și acesta la rândul lui propriul său reper: *Cunoașterea în cazul de față.*

Acest lucru înseamnă că „ceva” filtrează o infinitate de Elemente Primordiale, cum putem să le denumim iar acestea primesc la rândul lor anumite însemnări, cum ar fi însemnătatea de a deveni o ANUMITĂ Matrice, un anumit „EU” al unui anumit factor primordial din Universurile dezvoltate de o anumită Matrice, etc.

Acel „ceva” care filtrează aceste Elemente Primordiale deocamdată, ele devenind Elemente ale Cunoașterii abia după ce sunt filtrate de către Cunoaștere prin intermediul acesteia, acel „ceva” fiind prin intermediul Cunoașterii, Periodicul, succesiunea evenimentțială, Eveniment-Fenomen. Ce anume a determinat aceasta din punct de vedere al Cunoașterii?

Aici intervine un drum sinuos, întrucât Semanticul apare ca rol de Oglindă a Asemanticului ce va determina Periodicul, care prin duplexul Evenimen-Fenomen va putea filtra Analogic toate celelalte Elemente Primordiale devenite Elemente ale Cunoașterii odată filtrate prin intermediul Cunoașterii.

Am putea spune că Analogia este acel „ceva” care intervine în transformarea acestor Elemente primordiale în Elemente ale cunoașterii. Din punct de vedere al Cunoașterii, și de la nivelul Periodicului, da!

Analogia poate avea cu succes această sarcină, dar gândind și mai structuralist ce anume a determinat Analogia, dar toate celelalte care o determină, chiar dacă cuvântul determină în sine nu poate fi folosit decât la modul figurativ, întrucât Toate sunt determinate încă înainte cu mult de a fi. Atunci?

Analogia este un rezultat datorat Evenimentului-Fenomen al Periodicului.

Înseamnă că orice asemănare sau legătură dintre două Elemente ale Cunoașterii este un Eveniment în sine care determină în urma succesiunii sale evenimentiale un anumit Fenomen.

Astfel Analogia este aceea care va determina DENUNȚURILE PREDESTINAȚIEI, cu privire la alte și alte succesiuni evenimentiale care se vor definitiva pornind de la Matricea Noastră la „EUL” Factorului Primordial, la Factorii Creatori printre care factorul Nostru Creator (Dumnezeul Nostru) cu dezvoltarea Cunoașterii sale Închise, implicit cu aceasta a Persoanei, Personalizărilor care fiecare primesc o Noțiune, iar una dintre Noțiunile Personalizărilor Persoanei fiind și Existența noastră, în care se află o infinitate de lumi structurate la diferite nivele ale Cunoașterii printre care și lumea noastră la Nivelul Logic al Cunoașterii, respectiv al Coeficientului Logic 2.

Unde începe Logica se află și Iluzia întrucât Logica în sine nu există, ea fiind o premisă a Iluziei.

Nici un Element al Cunoașterii nu se structuralizează după vreun model logic sau altul ci după modelul Denunțului Analogic al Predestinației, model care precede și implică Predestinația pe care o va transforma în Destinație dar numai cu un Scop anume, acela de a se reprezenta Infinitatea Cunoașterii într-o Infinitate de Forme în noi și noi aspecte posibile.

Astfel se formează Totul pornind de la Matricea Noastră la toate cele câte sunt dar mai ales câte nu sunt, dar care erau cu mult înainte de a fi!

Am repetat această maximă a mea pentru a reveni mai ușor la nivelul structuralist de bază și anume la Elementele Primordiale, adică infinitatea de Elemente care vor deveni Elemente ale Cunoașterii odată ce vor fi filtrate de către aceasta.

Ce a determinat acel „ceva” ca Elementele Primordiale să primească funcția lor principală și anume Analogia care să precedă Denunțul, ce va preceda la rândul său Predestinația și Destinația?

Deocamdată știm bine cum se formează Analogia văzută prin filtrul Cunoașterii și care sunt predecesoarele ei.

Dar înainte de a fi formată din punct de vedere al Cunoașterii ce anume a dat acel impuls infinității de Elemente Primordiale pentru ca cel puțin la nivelul Cunoașterii să apară Analogia și odată cu aceasta calitatea Elementelor Primordiale de a se filtra unele pe altele?

Răspunsul este: INFINITUL!

Acesta este responsabil cu capacitatea de „filtrare” a Elementelor Primordiale.

Cum?

1)ANALOGIA TOTULUI: Se definește prin faptul că orice Element Primordial se află întotdeauna localizat ÎN Infinit și niciodată ÎN exteriorul său, fiindcă dacă atribuim Infinitului Primordial Noțiunea de TOT, și numai din acest punct de vedere, niciodată un Element Primordial nu va putea fi în afara Totului prin care și acesta se identifică în cele din urmă.

Astfel apare Prima Analogie sau Analogia Totului.

Astfel fiecare Element Primordial va trebui să se regăsească sau să se afle în Toate celelalte Elemente Primordiale, chiar dacă sunt Atipologii între acestea, reflectarea se va face printr-un Element Primordial Comun care va avea dubla calitate de Tipologie față de cele două Elemente Atipologice între ele.

Doar Elementele Tipologice între ele se pot regăsi unele în altele.

2) *ANALOGIA CUNOAȘTERII*, unde în acest Tot apare Semanticul, Asemanticul și Periodicul ca urmare a Lipsei din Semantic care din punct de vedere al Cunoașterii ține loc de Tot. Este valabilă doar în cadrul Elementului Primordial al Cunoașterii.

3) *ANALOGIA DENUNȚULUI PREDESTINATORIU*: implică succesiunea Evenimentială și bineînțeles duplexul Eveniment-Fenomen.

Aceste trei Analogii sunt motorul care duce la dezvoltarea tuturor Universelor cunoașterii, ele fiind urmate de o infinitate de alte și alte Analogii dar la alte nivele raportate din punct de vedere structural. Și aceasta este valabilă numai în cadrul Elementului Primordial al Cunoașterii.

Regula Analogiilor este: O Analogie o determină întotdeauna și necondiționat pe alta la infinit structuralizând Infinitul.

La originea Totului dar numai și numai din punct de vedere al Cunoașterii, se află Regula celor trei Analogii și anume: O Analogie o determină întotdeauna și necondiționat pe alta la infinit structuralizând Infinitul care se definește prin cele trei Analogii, prin Tot, Semantic, Asemantic, Periodic și Denunț, iar Denunțul Predestinează Totul în Oglinda Cunoașterii, reflectând Elementele Cunoașterii de Dinaintea Sa!

Că Infinitul se definește prin Tot, Semantic, Asemantic și Periodic am aflat dar cum anume se definește prin Denunț odată ce acesta este responsabil de Predestinație, Destinație și în cele din urmă de întreaga „dezvoltare” a lumilor pornind de la Matrice și până la cel mai amărât firicel de praf din fiecare colțișor de Univers.

Lăsând poezia la o parte Denunțul nu face altceva decât să determine Infinitul prin Cunoaștere, să-l deosebească pe acesta de întreaga pleiadă de elemente ale Cunoașterii care vor urma având și caracteristici matriceale.

Denunțul va determina în consecință caracteristicile matriceale și odată cu acestea infinitatea de dezvoltări independente prin Cunoaștere a fiecărei Matrici sau a fiecărui Element al Cunoașterii care este filtrat de către acesta, altfel ar fi fost un Element Primordial.

Astfel se vede că Denunțul definește la fel de bine Infinitul în Cunoaștere precum Totul.

Totul definește Infinitul prin filtrul Cunoașterii cu predilecție ca fiind un exterior în continuă expansiune, asimptotic care nu poate fi depășit și care oricât de mult s-ar încerca de a fi ajuns printr-o tangentă oarecare la acesta intervine automat funcția asimptotică a Totului aceea de a nu putea face niciodată o tangentă cu orice altceva în afară de propria sa caracteristică aceea de Infinit.

În sens invers se produce pe baza celei de-a treia Analogii și în cazul Denunțului, o funcție la fel de asimptotică ca și a Totului din prima Analogie, deoarece Denunțul nu face decât să determine Infinitul dintr-un alt unghi, și anume nu din interior către exterior cum face prima Analogie a Totului ci din exterior către interior prin Denunțul care la fel de asimptotic va clădi o nouă și o nouă structură la Infinit, structură bazată pe diversitate care nu va putea fi atinsă niciodată.

Funcția Asimptotică se regăsește prin intermediul Primei Analogii a Totului în toate celelalte Analogii principale ale Elementului Primordial al Cunoașterii, respectiv în celelalte două Analogii care aparțin numai și numai Cunoașterii. Acest fapt nu înseamnă că Funcția Asimptotică nu se află și în Analogiile altor Elemente Primordiale diferite de Cunoaștere, doar că pe aceste Analogii ființa umană nu le va putea Cunoaște niciodată, fiindcă nu aparțin Cunoașterii. Funcția Asimptotică este și principala caracteristică a „Continuumului Infinit” dar

despre aceasta voi vorbi în paginile următoare, caracteristică care se perpetuează prin diferite moduri în funcție de tipul de Analogie și de Elementul Primordial în care aceasta se desfășoară.

Pentru Elementul Primordial al Cunoașterii perpetuarea caracteristicii Funcției Asimptotice constă în acel Tot despre care am vorbit adineaori (Analogia 1), în Semantic, Asemantic și Periodic (Analogia 2) și bineînțeles în Denunț și Predestinație (Analogia 3).

Denunțul și Predestinația implică și Periodicul din Analogia 2 doar că asupra duplexului său care constă din Eveniment -Fenomen, intervine în mod direct Denunțul pentru a defini caracterul Predestinatoriu al ceea ce va deveni determinat. "Va deveni" este iarăși impropriu fiindcă nu folosim dimensiunea temporară încă dar nu este o altă cale pentru a explica într-un fel sau altul această intervenție.

Abia acum putem înțelege de ce sunt necesare Funcțiile Asimptotice în Coaxialism și ce anume determină ele prin regula celor trei Analogii și mai mult de atât prin cele trei Analogii în sine, și anume nimic altceva decât o nouă structuralizare a unor Elemente ale Cunoașterii care sunt dinainte de a fi Cunoașterea infiltrată cu ele, sau mai bine spus de a trece prin filtrul Cunoașterii devenind Elemente ale Cunoașterii din Elemente Primordiale. Toate acestea se datorează Funcției Asimptotice și celor trei Analogii.

Astfel „EUL” Factorului Primordial „a fost” dinainte de a fi aici reflectat de această lume, dinainte de a fi determinat de Matricea Noastră și de Instinct prin Adevărul Absolut, dinainte de a fi Cunoașterea infiltrată cu EL.

Acest „EU” al Factorului Primordial, la fel ca și „EUL” Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător, la fel ca și „EURILE” înfinității de Factori Creatori și Unic Întâmplători, la fel ca și Persoana, Personalizările, Noțiunea și Noțiunile, la fel ca și Existența cu lumile sale infinite, la fel ca și lumea noastră, la fel ca și noi, fiecare ființă în parte indiferent că suntem Om sau animal, la fel ca cel mai neînsemnat firicel de praf din această lume sau din oricare altă lume, TOATE dar Toate acestea au fost DINAINTE de a fi fost Matricea Noastră, „EUL” Factorului Primordial, ale Factorului Nostru Creator (Dumnezeul Nostru) ale înfinității de alți Factori Creatori, ale Persoanei, Personalizărilor și Noțiunii, ale Existenței, ale noastre a ființelor indiferent că suntem oameni, Plante sau Animale, TOATE acestea au fost DINAINTE DE A FI NOI!

NOI SUNTEM DINAINTEA NOASTRĂ!

Oricât de ciudat pare dar fiecare dintre noi suntem un anumit Element al Cunoașterii care am devenit astfel din Elementul Primordial și avem acest rol într-o lume sau alta datorită celor Trei Analogii și mai cu seamă datorită Funcțiilor Asimptotice.

Imediat survine o nouă întrebare în acest caz și anume ce anume ne deosebește de Dumnezeu dacă vedem că nici Dumnezeu nu este mai presus de noi sau de cel mai neînsemnat firicel de praf?

Ceea ce cred eu este distanța pe care o are fiecare Opus Tipologic sau Atipologic față de Cunoaștere.

Tot ce cred este că cea mai mică „distanță” (am pus în ghilimele fiind folosită figurativ încât nu există spațiul la acel nivel), dintre Cunoaștere și primul Opus tipologic, definit ca Element al Cunoașterii, este tocmai Matricea Noastră, urmând întreaga pleiadă de Opuși Tipologici și Atipologici filtrați de Cunoaștere care și ea în sine este tot un Element la fel ca și Omul, o plantă sau un animal. Cu cât „distanța” este mai mare dintre Cunoaștere și Opușii săi, cu atât și locul acestora în pleiada de nivele a Cunoașterii va fi mai neînsemnat.

Acest fapt indică faptul că Omul este cu adevărat pe un palier foarte depărtat de Elementul Cunoașterii în sine. La fel se produce și pe cale inversă.

Și Cunoașterea se reflectă la rândul său în Om și astfel își găsește o lume a sa în Om, dar la fel de neînsemnată pe cât o are Omul în Cunoaștere.

Cu toate acestea mai rămâne un lucru de lămurit și anume Omul este o pluralitate, nu este un arhetip.

În această lume trăiesc miliarde de oameni iar viitorul ne anunță că numărul acestora va crește în continuare.

În acest caz cum anume mai putem vorbi de Elementul Primordial Om sau de Elementul Cunoașterii Om?

Nu ar trebui să folosim pluralul?

Nu în nici un caz. În acest aspect intervine tot Analogia. Cum?

Am vorbit mai înainte de Tipologii și Atipologii care se realizează între Elementele Cunoașterii mai ales dar acestea pot la fel de bine să fie și între Elementele care sunt caracterizate nu numai prin Cunoaștere dar și prin calitatea lor de Elemente Primordiale.

Prin excelență Regula celor trei Analogii cât și cele Trei Analogii se definesc doar prin intermediul Cunoașterii și nu al altor Elemente Primordiale.

Omul face parte din gama „alte Elemente Primordiale”. Odată ce există o asemenea pluraritate de ființe umane în această lume a Cunoașterii, înseamnă că Omul în sine ca Element Primordial sau ca Elemente Primordiale dacă ne referim la fiecare Ființă umană se află ca fiind un Opus Atipologic foarte depărtat de Cunoaștere. De ce?

Fiindcă Elementul Primordial al fiecărei ființe umane trebuie să se reflecte mai înainte de toate într-un Element Comun, în care se pot reflecta toate Elementele Primordiale, care doar astfel se pot regăsi în Cunoaștere.

Conform Primei Analogii fiecare Element Primordial trebuie să se afle în toate celelalte Elemente Primordiale. În cazul de față Cunoașterea intervine drept un Element Primordial.

Acest fapt ne arată că Omul este Atipologic față de Cunoaștere întrucât se află într-un număr de miliarde de ființe umane pe această lume a Cunoașterii.

Astfel Omul va avea nevoie de un Element Primordial Comun (Intermediar) care să fie Tipologic atât pentru miliardele de Elemente Primordiale ale ființelor umane dar și pentru Cunoaștere, (adică să intermedieze regăsirea acestor Elemente Primordiale care reprezintă Sinele ființelor umane în Cunoaștere conform Primei Analogii) celălalt Element Primordial în acest caz.

Astfel că Elementul Primordial Comun al Omului, le dă Elementelor Primordiale Atipologice față de Cunoaștere caracteristica de Tipologie dacă întrunesc toate miliardele de Elemente primordiale caracteristicile Elementului Comun, acela de Om.

Astfel Cunoașterea devine Tipologică față de Elementul Primordial care era înainte Atipologic dar Elementul Comun l-a Tipologizat.

Prin urmare Elementul Comun are caracteristicile de Om și numai acesta, fără nici un alt Element care devine Element al Cunoașterii prin intermediul său. Personal acesta cred că este motivul ostilității acestei lumi pentru Om. Și anume faptul că Sinele Omului este într-o totală contradicție cu caracteristicile Omului, simțindu-se mereu încorsetat și neputând să înțeleagă caracterul de nonsens și meschin al acestei lumi care orice s-ar spune este una diabolică și nicidecum o lume primitoare.

Cum ar putea ca omul să-și transforme acest Infern în Paradis?

Poate că doar dacă ar fi Tipologic prin sine și nu printr-un Element Comun ca și în Prima Analogie.

Într-o altă carte vorbeam despre restrictivismul din Om despre calitatea care ar trebui să o aibe în această lume pentru a putea fi fericit și pe care ar trebui să o dezvolte și anume calitatea sa sacerdotală pe care Omul cred că a uitat-o de-a lungul istoriei.

Ce implică o atare calitate, decât de a fi restrictiv cu propria sa calitate de Om care de fapt nu aparține Sinelui său ci unui Element Comun care este Tipologic cu Cunoașterea și doar astfel se poate regăsi în aceasta.

Ce se întâmplă oare cu partea Elementului Primordial al Sinelui Omului care se regăsește în alte Elemente Primordiale diferite de Cunoaștere față de care acesta este Tipologic în mod direct fără a mai fi necesar un Element Comun ?

Oare Sinele Omului trăiește inconștient în paralel mai multe vieți? Da!

Dar nu Sinele Omului, ci accețiunea generalizată de Sine pe care o dă Elementul Primordial al Sinelui Omului, care pe lângă acesta, același Element Primordial ce a dat Sinele Omului mai poate avea o înfinitate de alte denumiri de Sine altele decât Sinele Omului care devine al Omului doar prin intermediul Elementului Comun care se regăsește astfel în Elementul Comun al Cunoașterii.

Fiecare Element Primordial în parte are o înfinitate de Sineuri care se regăsesc într-o înfinitate de Elemente Comune devenind astfel fiecare un anumit Sine, cum ar fi Sinele Omului, Sinele pisicii, al plopului, etc, unde fiecare în parte, pisica, plopul, Omul, etc, au propriul lor Element Comun.

Elementul Comun este cel care face Tipologică, prin propria sa Tipologie regăsirea (interdependența) dintre două Elemente Primordiale Atipologice între ele.

Astfel Fiecare Element Primordial se regăsește în alt Element Primordial dacă acestea sunt Atipologice între ele prin intermediul unui alt Element Primordial care are calitatea de Element Comun între cele două care sunt Atipologice între ele, dar devin Tipologice prin intermediul Elementului Comun.

Fiind o înfinitate de Elemente Primordiale, a spune că jumătate dintre Elementele Primordiale ar fi Tipologice între ele și jumătate Atipologice ar însemna să împărțim infinitul în două și astfel să avem două infinite.

Acest lucru ne îndeamnă să acceptăm faptul că o înfinitate de Elemente Primordiale sunt Atipologice între ele și o înfinitate sunt Tipologice, deci este necesară tot o înfinitate de Elemente Comune pentru a putea face cele două infinite să se regăsească între ele și astfel să poată deveni interdependente conform Primei Analogii.

Astfel, odată ce sunt o înfinitate de Elemente Comune, pentru fiecare Element Primordial în parte, sau mai corect spus fiecare Element Primordial are și caracteristica de a fi Element Comun dar și Cuvânt al Limbajului Pur Universal, înseamnă că fiecare Element Primordial în parte se va reflecta într-o înfinitate de moduri prin intermediul Elementelor Primordiale care au caracteristica de a fi Element Comun pentru a deveni Tipologice cu întreaga înfinitate de Elemente Primordiale Atipologice, fără să mai punem la socoteală că tot acel Element Primordial se va reflecta și în înfinitatea de Elemente Primordiale unde nu mai este necesară calitatea de Element Comun, întrucât față de acest grup infinit de Elemente Primordiale, Elementul Primordial respectiv este Tipologic.

Astfel, fiecare Element Primordial va avea două moduri de a se reflecta, primul, și anume modul direct, fără intermediul unui Element Comun, în cazul că sunt Tipologii între Elementele Primordiale și Elementul Primordial respectiv, iar al doilea caz este cel indirect, prin intermediul Elementului Comun în cazul că între Elementul Primordial respectiv și celelalte Elemente Primordiale în care se face reflectarea sunt Atipologii.

Odată ce și Elementele Primordiale în care se face reflectarea prin intermediul Elementului Comun sunt infinite, atunci înseamnă că și numărul Elementelor Comune este infinit, prin urmare fiecare reflectare se va face prin intermediul unui alt și alt Element Comun fiindcă implică un alt și alt Element Primordial Atipologic față de Elementul respectiv luat în discuție.

Cu toate acestea orice Element Comun poate face Tipologică reflectarea a miliarde de Elemente Primordiale dar doar în cadrul unui singur Element Primordial, cum este cazul miliardelor de oameni din această lume unde fiecare în parte are propriul său Sine.

Pentru că un ciorchine de tot atâtea Elemente Primordiale s-au regăsit prin Elementul Comun Om, unicul care are și dă celorlalte caracteristica umană, în Cunoaștere. Cine este acel Element Comun Om?

Elementul Comun Om este Dumnezeuul Omului!

Fiecare lucru, obiect, ființă, indiferent că face parte din lumea plantelor, animalelor sau oamenilor are un Element Comun al său din infinitatea Elementelor Primordiale. Prin Sine se înțelege un Element Primordial care se reflectă prin intermediul unui Element Comun într-o anumită lume al unui alt Element Primordial cum este Elementul Primordial al Cunoașterii din lumea noastră.

Să nu uităm de Amprenta și Amprenta Karmică a Omului și a fiecărei ființe de altfel, care va urmări Sinele trecut de la un Element Comun sau altul mereu. Sinele Omului este un Element Primordial, care poate însemna orice, fiind un Cuvânt ce are un Simbol și un Înțeles în Limbajul Pur Universal.

Sinele se regăsește în Lumea Cunoașterii, deci a Elementului Primordial al Cunoașterii doar prin intermediul Elementului Comun prin care Sinele devine Tipologic față de Elementul Primordial al Cunoașterii.

Când Sinele se reflectă într-un alt Element Primordial această Tipologie față de Elementul Primordial al Cunoașterii nu mai este necesară și prin urmare intervine un alt Element Comun.

Indiferent care este Elementul Comun prin care Sinele devine Tipologic față de un Element Primordial sau altul, Amprenta Karmică, sau ceea ce a imprimat în Existență Omul, îi va urmări Sinele transcendând din Existență care este un nivel al Elementului Primordial al Cunoașterii, acolo unde acesta se reflectă, prin intermediul aceluiași sau altui Element Comun.

Amprenta Karmică va fi Urma în Forma căreia se va dezvolta noua reflectare a Sinelui. Această Urmă (Amprenta Karmică) va fi mereu cu Sinele Omului sau oricare alt Sine în cazul altei Urme, asemeni unei cochilii a Sinelui. Locul unde se va reflecta Sinele Omului sau oricare alt Sine după „Moarte”, în alte nivele ale Existenței sau în nivelele altui Element Primordial diferit de Elementul Primordial al Cunoașterii, depinde de Expresia sau Conștiința Limbajului Pur Universal.

În cazul că se va reflecta în alt Element Primordial diferit de Elementul Primordial al Cunoașterii atunci și numai atunci se va schimba și Elementul Comun, trecându-se la Dumnezeuul noului statut al Sinelui.

Chiar și Elementul Primordial al Sinelui Omului este Dumnezeu pentru infinitatea de Elemente Primordiale față de care acesta devine Element Comun.

Atunci când vorbim de Elementul Primordial al Sinelui Omului vorbim de fapt de două Elemente Primordiale, respectiv de Elementul Primordial al Sinelui și de Elementul Primordial

care este Element Primordial Comun între Elementul Primordial al Sinelui și Elementul Primordial al Cunoașterii, fiind Elementul Primordial al Omului. Atunci când Sinele trece prin reflectarea sa din Elementul Primordial al Cunoașterii și nu mai necesită Elementul Primordial Comun al Omului, atunci dispare Omul din Sine. Doar când dispare omul din Sine, va dispărea și Dumnezeu Omului din Sine.

Sinele este reflectarea unui Element Primordial în cadrul anumitor nivele ale altui Element Primordial sau în alte Elemente Primordiale, dar care are întotdeauna o identitate a sa proprie prin Amprenta Karmică care îl va urmări etern, fiind Urma eternă pe care o va lăsa fiecare Formă, în care se va realiza o anumită reflectare a Elementului Primordial respectiv prin intermediul unui Element Comun în cazul Atipologiilor sau fără intermediul acelui Element în cazul Tipologiilor. Astfel Sinele este identitatea dată de Urma Amprentei Karmice care transcende, acolo unde Elementul Primordial (Cuvântul Limbajului Pur) se reflectă la alte nivele ale aceluiași Element Primordial sau în alte Elemente Primordiale.

Sinele este mai presus de toate o identitate transcendentală, care include în Amprenta sa Karmică toate celelalte reflectări ale Elementului Primordial ce aparține unui Sine sau altui Element Primordial ce aparține altui Sine, în alte și alte Elemente Primordiale sau în cadrul aceluiași Element Primordial dar la nivele diferite, cum ar fi în cazul Existenței la diferite nivele spirituale ale Coeficienților Logici, etc.

Orice reflectări care se realizează între două sau mai multe Elemente Primordiale dar care nu au o „istorie” sau o Urmă Karmică a lor nu au nici un Sine al lor, până nu se formează Urma Karmică.

Prin Urma Karmică Elementul Primordial respectiv își va forma suma propriilor sale reflectări având o infinitate de Sine-uri la rândul său, infinitate care este de fapt propriul său Sine sau propria sa Amprentă Karmică.

Amprenta Karmică a Omului, este UNICA LEGĂTURĂ pe care o are Sinele Omului sau al oricărei ființe sau lucru, cu Conștiința Pură Universală și EXPRESIA Limbajului Pur Universal.

Deoarece prin Amprenta Karmică contribuie la identitatea Sinelui Elementului Primordial, care este format dintr-o infinitate de Sine-uri, unde fiecare s-a reflectat la rândul său în alte și alte Elemente Primordiale sau nivele ale acestora, contribuind prin Ampretele lor Karmice la Amprenta Karmică a Elementului Primordial, unica în măsură să poarte un Simbol și un Înțeles în cadrul Conștiinței Pure Universale creată din Limbajul Pur Universal.

Dacă Cuvântul (Elementul Primordial) este regăsirea în celelalte Cuvinte (Elemente Primordiale), Amprenta Karmică, cea care dă identitatea de Sine și în consecință a Sinelui, este rezultatul reflectării Cuvântului (Elementului Primordial) în celelalte Cuvinte (Elemente Primordiale), precum Conștiința Pură Universală este rezultatul Limbajului Pur Universal și nu Limbajul Pur Universal (Cuvintele sau Elementele Primordiale) rezultatul Conștiinței Pure Universale.

Prin Amprenta Karmică și cel mai neînsemnat aparent lucru, devine parte din Expresia Limbajului Pur Universal, iar această Expresie este întocmai Conștiința Pură Universală.

Este unica legătură, întrucât este Urma a tot ceea ce a rezultat din Forma unei reflectări a Sinelui (Element Primordial și Cuvânt al Limbajului Pur Universal) prin intermediul Elementului Comun, într-un alt Element Primordial (Cuvânt) cum este Cunoașterea în cazul ființei umane. Amprenta Karmică, devenind astfel urma în forma căreia se va afla Sinele, astfel Amprenta Karmică va fi Amprenta nașterii unui nou Om, sau orice altceva în funcție de

Elementul Comun prin care se va reflecta Sinele devenind astfel Tipologic cu Lumile unui Element Primordial (Cuvânt), în marea EXPRESIE a Limbajului Pur Universal.

Ce anume determină Sinele (Elementul Primordial respectiv) care are un Simbol și un anumit Înțeles în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal, să se reflecte într-un anume Element Primordial sau altul, cum este în cazul de față Cunoașterea?

Răspunsul constă în Limbajul Pur Universal al cărui cod nu poate fi descifrat de către ființa umană întrucât nu cunoaște decât o infimă parte dintr-un singur Cuvânt al acestui Limbaj și anume din Cunoaștere. Limbajul Pur Universal are propria Sa Conștiință Pură Universală prin care exclamă o anumită Expresie. Pentru ca această Expresie să poată fi exclamată este absolut necesar ca reflectările sau interconectările Elementelor Primordiale (Cuvintelor acestui Limbaj) să se producă numai și numai într-o anumită ordine bine stabilită de către Conștiința Pură Universală care după cum am mai spus NU are nici o legătură cu Logica.

II.3.5.CAPITOLUL V ELEMENTUL COMUN

Tipologia și Atipologia nu sunt caracteristici opuse între ele doar în cadrul tabloului Cunoașterii în calitate de Elemente ale Cunoașterii.

Acestea (Tipologia și Atipologia) pot fi caracteristici opuse și în cadrul Elementelor Primordiale care nu au nimic în comun cu Cunoașterea în cazul altor tablouri, în care nu mai apare Cunoașterea este valabilă doar Prima Analogie și anume că toate Elementele Primordiale trebuie să se regăsească între ele prin Tipologie. De ce?

Fiindcă toate aceste Elemente Primordiale sunt opuși infiniți ca număr unele față de altele.

Dar conform unui principiu al Coaxiologiei fiecare opus are la infinit un alt opus identic cu el, ceea ce denotă faptul că mereu, acel opus de la infinit va fi Tipologic cu opusul în care trebuie să se regăsească toate celelalte Elemente Primordiale, dar nefiind acel Element Primordial în care trebuie să se regăsească ci opusul său.

Acel opus la infinit va fi întotdeauna un Element Comun pentru toate celelalte Elemente Primordiale care vor trebui să se regăsească în opusul său de la infinit.

Această regulă fiind valabilă pentru toți opuși Elementelor Primordiale de la infinit.

Prin urmare legea Elementului Comun este: Fiecare opus aflat la infinit față de un alt opus devine Element Comun față de acesta, fiind Tipologic, și având calitatea de a reflecta toate celelalte Elemente Primordiale în opusul aflat la infinit al Elementului Comun pentru a se împlini Prima Analogie în care fiecare Element Primordial trebuie să se regăsească în celălalt.

Elementul Comun al Cunoașterii față de Elementul Primordial care este Sinele Omului, este opusul Cunoașterii aflat la infinit de aceasta, și care are calitatea Tipologică totală față de aceasta, dar totuși nefiind Cunoaștere.

Aceasta înseamnă că Elementul Comun al Omului pentru lumea Cunoașterii în care se află este opusul acesteia aflat la infinit, este Dumnezeu Omului.

În acest caz Dumnezeu pisicii, sau al caprei sau al narcisei, trandafirului, muntelui, stâncii, al absolut tot ce există sunt alte Elemente Comune, dar acestea sunt tot opusul Cunoașterii aflat la infinit, deci tot acel Element Comun cu al Omului?

Răspunsul la această întrebare este tranșant: Nu!

În nici un caz. Fiecare arhetip are propriul său Element Comun. Trandafirul pe al lui, capra pe al ei, pisica la fel, etc.

Cum pot fi toate aceste localizate la infinit față de Cunoaștere ca Opus infinit al acesteia?

Se poate întrucât conform funcției asimptotice, infinitul este nesfârșit, asemeni a două drepte care se apropie continuu dar fără să se întâlnească niciodată.

Astfel toate acele Elemente Comune ale Arhetipurilor amintite se află integrate ca fiind opuși în cadrul acelui „continuum” al celor două drepte, „continuum” care nu poate fi definit nicidecum mărginit ca fiind un anumit număr în sine sau o anumită limită de unde nu se mai află nimic sau dimpotrivă pornește altceva iar la frontiera respectivă s-ar afla și unicul opus infinit față de cunoaștere care ar fi unicul Element Comun, Tipologic față de aceasta.

Lucrurile nu numai că nu stau chiar așa dar sunt total opuse, întrucât neputând vorbi despre aceea limită din cadrul „continuumului” aflat între cele două drepte asimptotice care se apropie la infinit dar fără să se poată uni vreodată, înseamnă că în acel „continuum” se pot afla o infinitate de Opuși infiniți ai Cunoașterii.

Acest lucru schimbă radical absolut totul fiindcă implică fără putință de tăgadă și faptul că Tot ce reprezintă infinitatea de opuși constituită din Elementele Primordiale, iar acești opuși, pot fi în cadrul acelui „continuum” și prin urmare toți pot fi Tipologici la rândul lor nemaifiind necesare Elementele Comune. Răspunsul și de această dată este negativ, întrucât chiar dacă Asemanticul ca fiind Lipsă din Semantic aparține doar structurilor desăvârșite prin intermediul Cunoașterii, chiar dacă inițial am introdus Atipologia ca fiind Lipsa din Semantic, Atipologia se află la fel de bine și înainte de Semantic, alături de Tipologie în primul rând orice opus devine Atipologic față de un alt opus.

Numai doi opuși aflați la infinit devin Tipologici între ei, deci pot avea unul față de celălalt calitatea de Element Comun.

Aceasta în primul rând iar în al doilea rând, Atipologia stă de fapt la baza Totului, a Elementelor Primordiale, întrucât este quintesența dintre „Continuumul Infinit” și Elementul Primordial aflat delimitat în afara acestui „Continuum” dar în același timp ca fiind finit, determinat și structuralizat în infinitate.

Pentru a fi mai bine înțeles, fiecare cititor va trebui să-și imagineze o scală infinită de Elemente Primordiale unde fiecare în parte este opus celui alt, având opoziții de anumite grade dar toate Atipologice întrucât Tipologicul intervine doar pe linia „Continuumului Infinit”, prin faptul că orice opus la Infinit este identic cu opusul său aflat la infinit față de acesta.

Ei sunt identici dar nu asemenea, ceea ce denotă că sunt totuși două Elemente Primordiale în cazul nostru identice, deci Tipologice, dar nu același Element, fiind despărțite prin Infinit. Astfel Tipologia se află dată mereu de Opușii care se află în „Continuumul Infinit” unii față de alții iar Atipologia de opușii care nu se află pe această linie a „Continuumului Infinit” ci sunt determinați ca structuri distincte unii față de alții.

Tipologiile și Atipologiile se transferă și în cadrul lumilor determinate de Prima Analogie, deci de „regăsirea” Elementelor Primordiale, unele în altele pentru a forma un TOT UNITAR.

Conform celor de mai sus înseamnă că fiecare Element Primordial are opusul său Tipologic la Infinit, dar atenție, nu numai acel opus ci toți ceilalți opuși, care se află pe linia „Continuumului”.

Și iarăși revenim de unde am plecat, la pisică, trandafir, etc, care și ei se regăsesc în această lume a Cunoașterii.

Cu toate acestea conform Primei Analogii, cât și al „Continuumului Infinit” în cadrul aceluși „Continuum se pot afla o infinitate de opuși. Astfel fiecare opus (privit de către noi prin intermediul Coeficientului Logic 2) este bipolar, adică posedă atât caracteristica Tipologică față de alți opuși cât și pe aceea Atipologică.

Acest lucru îi dă posibilitatea să-și REGĂSEASCĂ ECHILIBRUL în fiecare alt opus în funcție de distanțarea care se află între cei doi în cadrul sistemului Atipologic. De exemplu, dacă doi opuși sunt distanțați Atipologic mult mai mult față de un al treilea opus, chiar dacă toți cei trei sunt Tipologici în cadrul „Continuumului Infinit”, cel de-al treilea se va regăsi într-o postură mai mare în cei doi opuși față de cei doi între ei.

Astfel se demonstrează de ce pisica, trandafirul, alte și alte reprezentări ale lumii noastre au anumite caracteristici privind această lume și nu pe altele.

Faptul că Omul este un pion important în acest vis dat de către Iluzia Vieții, înseamnă că asemeni celui de-al treilea opus, Elementul Primordial Comun al Omului se află „mai apropiat” în faza sa Atipologică de Cunoaștere decât Elementul Primordial Comun al pisicii. De aici pornește diversitatea relativă a lumii în care visăm că trăim.

Mai mult decât atât dacă noi am gândi prin intermediul unui alt Coeficient Logic, respectiv 5, atunci alături de Tipologic și Atipologic ar mai fi încă cel puțin trei astfel de caracteristici pe care le-ar putea avea Elementele Primordiale?

Răspunsul este că în acel caz ar trebui să fie alte trei caracteristici în plus, deoarece cele două caracteristici fundamentale privite din filtrul Coeficientului Logic 2, Tipologicul și Atipologicul, sunt caracteristici care reprezintă totalitatea posibilităților de a fi un opus din punct de vedere generalizat față de un alt opus. Ce înseamnă aceasta?

În primul rând faptul că la nivelele Tipologicului și Atipologicului sunt alte și alte caracteristici pe care le are fiecare în parte, dar toate celelalte nu pot fi împărțite decât în cadrul celor două mari clase, care definesc opoziția unui Element Primordial sau Element al Cunoașterii, etc., față de altul. În cazul când am gândi cu un Coeficient Logic 5, cu siguranță că cele două grupări din opoziție, Tipologicul și Atipologicul s-ar reduce la 5, sau la 7 în cazul când am gândi cu un Coeficient Logic 7.

De ce Tipologic sau Atipologic, totuși?

În primul rând pentru că în lumea noastră ființa umană nu poate împărți opoziția dintre două Elemente Primordiale decât dacă acestea sunt Asemănătoare (Tipologice) sau Neasemănătoare (Atipologice).

În cadrul Tipologiilor sau Atipologiilor se pot afla sute sau mii de alte caracteristici dar toate se reduc în cele din urmă la asemănător și la neasemănător, precum toate se reduc la bine-rău, frumos și urât sau alte asemenea exemple.

Acest fapt ne reliefează un aspect destul de interesant al Atipologiilor și Tipologiilor și anume că privite printr-un Coeficient Logic mult mai mare interdependența dintre Elementele primordiale pe baza Elementului Comun este din ce în ce mai mare și astfel la nivel infinit nu numai de „Continuum Infinit” ci și la nivel de infinitate a altor opuși ai Tipologiilor și Atipologiilor în cazul că acestea ar fi filtrate prin intermediul Coeficientului Logic Infinit, ar însemna că sunt o infinitate de astfel de caracteristici fundamentale pentru fiecare Element Primordial în parte și astfel nu numai că fiecare Element Primordial în parte este și un Element Comun pentru Tipologii și Atipologii, dar mai mult decât atât, este Element Comun pentru Toate Tipologiile și Atipologiile tuturor celorlalte Elemente Primordiale, iar chiar și mai mult decât atât posedă toate celelalte caracteristici la infinit altele decât Tipologiile și Atipologiile. Astfel Totul este Una și Una este Totul.

De fapt ce anume este de fapt un Element Primordial și cum anume s-a desfășurat acest „film” al diferențierii Finitului de Infinit?

La fel ca și în cazul Tipologiilor (Asemănărilor) și Atipologiilor (Neasemănarilor) și această reliefare a finității față de infinitate se produce doar în cadrul Coeficientului Logic 2, și corect ar fi nu în cadrul său ci prin filtrul său întrucât în realitate nu se produce așa ceva, deoarece dacă introducem din nou aceeași stratagemă ca și adineori de reliefare la infinit a Tipologiilor și Atipologiilor, vom observa că alături de Finit și Infinit vor mai apare tot atâtea alte opusuri de ale lor cât este numărul Coeficientului Logic.

Prin urmare pentru Coeficientul Logic 5 vom mai avea alte trei opusuri ale Finitului și Infinitului precum ale binelui și răului sau ale frumosului și urâtului.

Deci filtrată această problemă prin intermediul Coeficientului Logic Infinit vom vedea că alături de Finit și Infinit vom mai avea o infinitate de astfel de opusuri ale lor. Acest lucru înseamnă că în cazul de față ne aflăm iarăși pe covorul roșu al „Continuumului Infinit” sau altfel spus al reducerii Totului la Infinit, unde Finitul sau oricare alt opus al său nu este altceva decât o Iluzia dată de un anume Coeficient Logic. Spun „anume” întrucât toți ceilalți Coeficienți Logici mai mari de 2 vor putea defini finitatea.

Altfel spus, Logica se reduce mereu de unde a plecat la nimic, de fapt la eternul „Continuum Infinit” unde ea singură își susține propria sa ineficiență raportându-se pe sine ca fiind un simplu instrument al Iluziei, în cazul ființei umane al Iluziei Vieții.

Ce anume ar trebui să facă Logica pentru a deveni dintr-un simplu instrument al Iluziei într-o Conștiință Pură a Limbajului Pur Universal, unde fiecare Element Primordial este un Cuvânt în parte?

Pentru aceasta Logica ar trebui să nu se piardă în „Continuumul Infinit” ci Funcțiile Asimptotice să poată fi descrise cu luciditatea iluzorie a stăpânirii sale de sine, lucru cât se poate de neadevărat. Logica se pierde în cea mai mare capcană pe care i-o poate întinde chiar Cunoașterea și anume în Legitate.

Legitățile sunt structuralizări logice care posedă un anumit enunț dar care tocmai prin enunțul lor în sine devin ambigue față de logica care le susține.

Cel mai important exemplu este cel al „Continuumului Infinit” care din punct de vedere logic este structuralizat ca fiind o legitate dar care la rândul său tocmai prin propriul său enunț de „Continuum Infinit” NU poate fi o legitate fiindcă se pierde în propria sa structuralizare începând cu Tipologiile (Asemănările), Atipologiile (Neasemănările) și continuând cu infinitatea de opusuri ale acestora, fapt ce supravivează negarea oricărei legități și mai mult decât atât, implicit a logicii.

Dacă am conchide ca legitate, legitatea în sine, și am determina-o ca fiind un Element Primordial pe baza unui enunț de genul, ”orice definește o structură e lege” am ajunge imediat la opusii acestui enunț (deși am putea folosi orice alt enunț posibil).

Acești opusuri se surclasează unii pe alții la infinit astfel încât iarăși ajungem la același „Continuum Infinit” unde legitatea în sine dispare prin neraportarea la un opus al ei propriu. Cum așa?

Se repetă la fel ca și în Periodicul Cunoașterii același duplex Eveniment-Fenomen?

În nici un caz, nu este necesară apariția nici unui Eveniment sau Fenomen întrucât toate acestea sunt apanajul Cunoașterii și a nici unui alt Element Primordial.

Odată ce reperul la care se raportează enunțul legității în sine nu există, el fiind într-un „Continuum Infinit” acest lucru înseamnă că de fapt nici legitatea în sine nu „există” (am pus ghilimele fiindcă folosesc Existența figurativ fiindu-mi imposibil să exprim altfel) și acest lucru

duce la faptul că odată ce legitatea nu există, nu există nici logica ca fiind o legitate după care se surclasează Elementele Primordiale. Astfel la nivelul Elementelor Primordiale nu intervine nici o legitate precum nici o logică.

Unicul lucru unde toate acestea își fac apariția este în lumile Cunoașterii unde, aparent, Totul se produce sub imboldul anumitor legități fiind controlate de către logica Coeficientului Logic pe baza căruia se desfășoară actul de gândire. Atunci ce anume determină Conștiința Pură a Limbajului Pur Universal format din Elementele Primordiale care sunt de fapt cuvintele acestui Limbaj?

Odată ce nu putem vorbi de legitate și nici de logică în cazul Limbajului Pur Universal va trebui să ne raportăm la ceea ce se raportează acest Limbaj Pur Universal și anume la „Continuumul Infinit” de fapt unicul reper posibil în cadrul acestei disertații. Acest lucru face posibil la rândul său faptul că întreg Limbajul Pur Universal se sprijină pe „Continuumul Infinit”, care devine Conștiința Pură a Limbajului Pur Universal în care acesta se află. Într-un cuvânt Conștiința Pură a Limbajului Pur Universal este tocmai „Continuumul Infinit”.

Cu toate acestea atunci când vorbim despre Conștiința ca fiind o asociere de caracteristici (cognitiv, volitiv, afectiv), în cazul ființei umane prin intermediul Coeficientului Logic 2, dar în cazul când vorbim despre Conștiința Pură a Limbajului Pur Universal, ce anume caracteristici ar trebui aceasta să îndeplinească pentru a fi legatarul Totului din toate câte sunt dar mai ales toate câte nu sunt?

Revenind la ceea ce am afirmat adineaori, Conștiința Pură Universală a Limbajului Pur Universal este „Continuumul Infinit”.

A vorbi despre caracteristicile acesteia va trebui mai înainte de toate să vorbim despre caracteristicile acestuia.

Care ar fi acestea?

Am amintit despre **Funcția Asimptotică** și anume a celor două drepte care oricât de mult se apropie între ele nu se ating niciodată.

Este adevărat din punctul nostru de vedere una dintre aceste caracteristici este **Funcția Asimptotică**.

O altă caracteristică a „Continuumului Infinit” constă în aceea de reper al negației.

Reperul Negației, termen pe care-l folosesc pentru prima oară, este acel reper care prin raportarea la Reperul Negației a oricărui alt reper, cel din urmă dispare, fiind considerat a nu putea fi reper.

Această caracteristică devine principala cauză pentru care logica dar și orice noțiune de legitate nu este nimic altceva decât un simplu instrument al Cunoașterii și atât.

O altă caracteristică importantă ar fi aceea de **Structuralizare**, prin care absolut orice structuralizare se menține în pofida Reperului Negației care anulează absolut orice legități sau enunțuri, tocmai prin această anulare.

Dacă nu ar fi Reperul Negației ar fi dispărut imediat și caracteristica de Structuralizare, întrucât legitatea prin enunțul său logic nu face nimic altceva decât să anihileze caracteristica de Structuralizare. Cum anume?

Prin caracteristica de Structuralizare se înțelege în primul rând acea caracteristică a „Continuumului Infinit” de a avea o structură a sa, pe baza căreia să-și „dezvolte” propriile sale caracteristici. Din ce anume este formată această structură a Limbajului Pur Universal?

Care sunt Cuvintele acestui Limbaj Pur Universal?

Bineînțeles că sunt Elementele Primordiale. Caracteristicile Elementelor Primordiale constau în Tipologii, Atipologii și alte opusuri infinite ale acestora.

Cum ar putea o anumită Tipologie să se mențină ca fiind un enunț al unei legi odată ce aceasta este înlăturată din fașă tocmai de raportarea sa în calitate de caracteristică a unui Element Comun față de o Atipologie care la rândul ei „dezvoltă” noi și noi asocieri?

Chiar și în astfel de cazuri enunțul ar fi acceptat dar nu și atunci când Toate Elementele Primordiale se regăsesc în Toate celelalte, vezi Prima Analogie, și mai mult decât atât Toate sunt în Tot și Totul în Toate iar Totul este tocmai „Continuumul Infinit”!

Cu toate acestea orice caracteristică în sine nu este un enunț. Ea nu poate fi o legitate?

Cu siguranță că da, dar absolut orice caracteristică se reduce în cele din urmă la structura „Continuumului Infinit” care nu este o structură ce poate fi definită, ci una nedefinită.

Astfel cea de-a patra și una dintre cele mai importante caracteristici ale „Continuumului Infinit” este, *Nedefinirea. Astfel Structuralizarea tinde mereu asimptotic către definirea caracteristicilor sale dar acestea sunt mereu despărțite de Nedefinire. Prin urmare trimise din nou prin Funcția Asimptotică, Reperului Negației pentru o nouă Structuralizare! Acesta este modul prin care poate fi definit „Continuumul Infinit” ale cărui caracteristici de bază se bazează tocmai pe redefinirea continuă a enunțurilor noilor legități, ce definesc noi caracteristici dar doar în faza de Structuralizare, pentru a redeveni la nesfârșit Nedefinite.*

Deși scriam într-o altă carte că una dintre caracteristicile de bază ale Infinitului este Oglinda, nu pot să neg, dar această caracteristică devine valabilă doar raportată la Cunoaștere și la Elementul Primordial al Cunoașterii. Precum fiecare Element Primordial în parte va găsi propria sa caracteristică de bază a Infinitului dar numai din punctul său de vedere și nicidecum al Infinitului, fiindcă caracteristicile Infinitului nefiltrate de nici un alt Element Primordial sunt cele patru: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

Tot ceea ce am văzut la „Continuumul Infinit” pare un nonsens la prima vedere, dar tocmai acest non-sens devine unul dintre sensurile cele mai bine definite chiar și de către instrumentul Cunoașterii care este logica. Cum anume?

Fără a încerca să intru în vreun fel sau altul mai adânc în Coaxialism, voi încerca să definesc următorul enunț despre caracteristici. Acesta sună astfel: **-Tot ce se află în spatele Totului va deveni odată Tot, precum Tot ce se află în spatele lumilor Matricei Noastre a mai fost înainte Tot.**

Acest enunț ne trimite la faptul că tot ceea ce ne înconjoară este de dinainte de noi, după noi și posibil odată cu noi.

Cum ar mai fi posibile toate acestea dacă am accepta rigiditatea caracteristicilor și a legităților inclusiv a logicii?

Bineînțeles că nu ar fi posibile tocmai pentru că Totul în accepțiunea oricărei logici este acel „Continuum Infinit” care se află peste TOT în TOT și nu mai poate fi nici un alt TOT înaintea TOTULUI fiindcă el este TOT.

Prin Starea de Concepțiune tocmai acest deziderat doresc să-l discut și mai mult decât atât să demonstrez că în Coaxiologia Fenomenologică, logica este un simplu instrument al Cunoașterii și atât, că fiecare legitate se reduce raportată la „Continuumul Infinit” la nimic și astfel nici un enunț nu ar fi valabil, deci implicit nici caracteristicile de care am pomenit până acum, atunci ce anume sunt totuși aceste caracteristici folosite în dezbateră această filosofică dacă nu caracteristici?

Și eu până acum tot caracteristici le-am denumit. Acum caracteristicile nu mai sunt caracteristici doar fiindcă nu putem determina „Continuumul Infinit”.

II.3.6.CAPITOLUL VI STAREA PRIMARĂ DE CONCEPȚIUNE

Ființa umană prin excelență nu va putea determina niciodată „Continuumul Infinit” pentru simplul fapt că nu poate Cunoaște Infinitul.

Acest lucru o lasă pradă logicii și legităților survenite din enunțurile logicii. Tot ceea ce definim ca fiind „caracteristică” nu este nimic altceva decât tot o formă de enunț logic bazată pe o anumită legitate.

Odată ce aceste nu sunt de fapt atunci când ne raportăm la „Continuumul Infinit” decât niște simple fumuri duse de vânt, ce anume sunt „caracteristicile”?

Privite prin filtrul Coaxiologiei Fenomenologice, caracteristicile sunt Elemente Primordiale care devin astfel prin intermediul unui Element Comun față de care acesta are o anumită Tipologie reliefată la un alt Element la care se „referă” caracteristica respectivă, și astfel aceasta își îndeplinește o anumită **sarcină** asupra aceluși Element.

Sarcina este de fapt un fel de caracteristică a caracteristicii, de fapt sarcina este responsabilă de reducerea enunțului cu privire la sine la o simplă abordare ce are drept reper „Continuumul Infinit”, care are și el la rândul său cele **patru caracteristici** de bază unde sarcina fiecăreia este de a se reliefa celeilalte pentru a se ajunge la Nedefinire și astfel să se reia procesul din nou începând cu Funcția Asimptotică, trecând la Reperul Negației, Structuralizare și iarăși la Nedefinire.

Ce anume poate fi Sarcina decât cauza unui nou ciclu al Totului pentru a defini cu ajutorul Nedefinirii, „Continuumul Infinit”.

În acest caz înseamnă că Sarcina este Cauză sau Efect al Caracteristicii?

A folosi noțiuni de genul Cauză și Efect în acest exemplu, la acest nivel mi se pare ambiguu, întrucât Sarcina unei Caracteristici nu poate fi niciodată o Cauză pe baza căreia să se producă un anumit efect, nu pentru că din punct de vedere logic nu ar fi astfel ci tocmai pentru că nu putem folosi instrumentul logic, tocmai fiindcă ne aflăm la un nivel unde acesta nu își are locul nefăcându-și încă apariția ca instrument al Cunoașterii.

Astfel noțiunile de genul Cauză și Efect cad din această demonstrație.

Atunci ce anume poate să fie Sarcina unei Caracteristici dacă aceasta nu este Cauza care să preceadă un anumit Efect care să se abată asupra ciclului Totului cu privire la mersul celor patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit”?

Cum Sarcina nu poate fi o Cauză sau un Efect ea poate fi un Scop?

Poate Scopul aparține unei anumite structuri logice care să se precipite în funcție de enunțul unei legități? Nu!

Spun acest lucru în cunoștință de cauză întrucât în cadrul Coaxialismului, Scopul apare încă de la nivelul Matricei Noastre care a fost denumită chiar și o Matrice-Scop, fără ca Scopul acesteia să fie supus vreunei legități în sine sau vreunui enunț al acestei legități întrucât s-a datorat configurației de facto a Matricei Noastre ce a permis o atare dezvoltare care să degenereze în enunțuri și legități mult mai „târziu” odată cu apariția Adevărilor care să urmeze Adevărului Absolut, care și el apare abia după ce Matricea-Scop definește Instinctul, iar abia acesta va fi cel apt să definească abia Adevărul Absolut.

Personal nu cred că Adevărul Absolut poate determina o legitate fiindcă pentru aceasta sunt necesare cel puțin doi termeni în plus față de Adevărul Absolut și anume, enunțul și lucrul,

Fenomenul, Evenimentul, Obiectul, Ființa sau orice altceva asupra căreia să se desfășoare enunțul girat de Adevărul Absolut.

Pe când imediat după apariția Adevărului Absolut, apare „EUL” Factorului Primordial și odată cu acesta Cunoașterea acestui „EU” deci Cunoașterea Absolută din cadrul Matricei Noastre. Odată cu Cunoașterea Absolută și Adevărul Absolut apare Gândul Originar, odată cu acesta Adevărul Anoțional și pe urmă, imediat Persoana cu Personalizările sale care datorită Iluziei dețin un alt tip de Adevăr, respectiv Adevărul Noțional.

Orice legitate și implicit orice enunț al acesteia va trebui să fie vizată de către o formă sau alta de Adevăr, pentru a deveni legitate și pentru a putea fi supusă unei anumite logici, ceea ce nu este cazul în respectivul nivel, unde Sarcina unei Caracteristici principale ale „Continuumului Infinit” este lipsită de vreo formă sau alta a Adevărului Absolut, acesta apărând odată cu una din infinitatea de Matrici dar, atenție, fiecare Element Primordial devine la rândul său o Matrice, tocmai datorită caracteristicii sale de a deveni Element Comun, și de a fi atât Tipologic (Asemănător) altor Elemente Primordiale cât și Atipologic (Neasemănător) altor Elemente Primordiale.

Despre acest aspect abia de acum încolo urmează să discutăm mai mult.

La ceea ce ne referim acum, respectiv Sarcina unei Caracteristici, se poate afirma că NU este nici o Cauză sau un Efect în schimb această Sarcină are un Scop, iar Scopul este acela de a perpetua Ciclul celor patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit”, prin care Totul din spatele Totului redevine Totul din fața Totului dar rezultă că Totul e-n Toate și Toate sunt în Tot.

Din acest moment putem trece la modul cum se desfășoară apariția Matricilor, a Adevărilor și ale altor dezvoltări din cadrul Matricilor, pornind de la Elementele Primordiale și de la caracteristica de bază a acestora de a fi Elemente Comune.

Fiecare Element Primordial, devine Om, pisică, plantă sau orice altceva în funcție de Elementul Comun în care se regăsește pentru a deveni Tipologic cu un alt Element Primordial ce va dezvolta în cadrul Matricei sale ceea ce Elementul Primordial care s-a reflectat prin intermediul Elementului Comun va iniția.

Elementul Primordial este cel responsabil de Sinele Omului sau al oricărei alte ființe, lucru sau fenomen.

Odată cernute prin intermediul unui Element Comun, Elementul Comun este cel responsabil de ceea ce va fi, de identitatea pe care o va avea în lumile Matricei Elementului Primordial, Sinele trimis de Elementul Primordial care s-a reflectat prin intermediul Elementului Comun.

Fiecare Element Primordial dezvoltă la rândul său propria sa Matrice, precum este și Element Comun, dar și Element care își caută un alt Element Comun pentru a deveni Tipologic față de Elementele Primordiale pentru care este Atipologic.

Astfel fiecare dintre noi, oamenii, care ne aflăm în această lume posedată de Matricea Elementului Primordial care era Atipologic Elementului Nostru Primordial, fiind astfel nevoit să dezvolte o nouă Tipologie prin intermediul unui Element Comun.

Acest lucru nu înseamnă că noi Oamenii nu avem și noi alte Elemente Primordiale care folosesc Elementul Nostru Primordial ca fiind Element Comun sau mai mult decât atât nu înseamnă că și noi oamenii sau animalele, plantele sau orice lucru sau obiect nu are Elementul său Primordial care să fie și Matrice la rândul său și astfel să dezvolte propriile sale lumi.

Noi ne aflăm în acest moment în Matricea unui Element Primordial care a dezvoltat Cunoașterea fiindcă acest Element Primordial aparține Cunoașterii.

În acest context Starea de Concepțiune ar include doar „Continuumul Infinit” și odată cu acesta propriile sale caracteristici principale: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire?

Dar primele faze din cadrul Cunoașterii, respectiv Semantică, Asemantică și Periodică nu ar face într-un fel sau altul din Starea de Concepțiune?

Nu este definită Starea de Concepțiune ca fiind Totul și Totul din spatele Totului?

Până unde se întinde de fapt?

Este o întrebare la care va trebui mai înainte de toate să zăbovim puțin din nou asupra Scopului de adineaori pe care-l găsim în Sarcina caracteristicilor și despre care am afirmat că este acela de a redefini la nesfârșit Ciclu Totului și anume de la ultima caracteristică Nedefinirea se trece din nou la prima, și anume la Funcția Asimptotică pe urmă la Reperul Negației, la Structuralizare și iarăși la Funcția Asimptotică.

Acest Ciclu al Totului se continuă la Infinit, fiind de altfel principalul definit ca **Starea Primară de Concepțiune**.

Atunci când folosim terminologic ideea de ciclu dar mai ales pe aceea de Ciclu al Totului, ne referim la un Tot care la un anumit moment dat se sfârșește, intervenind imediat în locul său un alt Tot. Întrebarea care se pune dar care am mai pus-o și înainte, dar sub o altă formă, acest Tot nu este peste tot?

Dacă este peste Tot, dispăre dintr-o dată și în locul lui apare un altul?

Răspunsul la această întrebare este următorul: Totul nu dispăre dintr-o dată fiindcă el nu este dimensionat de nici o formă dimensională temporară și nici nu re apare dintr-o dată.

Acel Tot este de fapt „*Continuumul Infinit*” care se „Continuă” la nesfârșit.

Acel „Continuă” reprezintă în cazul de față Ciclu Totului și eternul Tot din spatele Totului fiindcă Totul se află peste Tot, el „acoperă”, practic Totul dar atunci unde mai are „loc” și Totul din spatele Totului?

„Continuumul Infinit” face parte din Starea primară de Concepțiune, care are cele patru caracteristici principale.

Prima caracteristică este Funcția Asimptotică, caracteristică care se reflectă și în cadrul Cunoașterii, deci al Matricei Noastre sau și în cadrul altor Matrici care fiecare în parte sunt Elemente Primordiale și Elemente Comune în același timp.

Caracteristica Funcției Asimptotice odată translatată altor Matrici, fiecare în parte va avea propriul ei mod de „dezvoltare”, dar toate vor realiza această dezvoltare tot pornind de la Funcția Asimptotică.

În cadrul Cunoașterii Funcția Asimptotică se bazează pe Regula celor trei Analogii, deci chiar pe cele trei Analogii. Prima Analogie fiind aceea a Totului pe care-l vedem reflectat în Cunoaștere, a doua Analogie fiind aceea a Semanticului, Asemanticului și Periodicului, iar cea de-a treia Analogie fiind aceea a Denunțului și Predestinației.

Dacă vrem să facem comparativ o remarcă, observăm că Prima Analogie este de fapt Prima caracteristică a „Continuumului Infinit”, iar celelalte două Analogii sunt diferite față de caracteristicile „Continuumului Infinit”, întrucât aici nu își mai are loc Semanticul, Asemanticul, Periodicul, etc, dar cu toate acestea Funcția Asimptotică este aceea responsabilă și de dezvoltarea celorlalte două Analogii pe modelul „Continuumului Infinit”, fapt ce duce la raționamentul de către noi, prin intermediul Coeficientului Logic 2 că: „Continuumul Infinit” se află peste tot și în cadrul Cunoașterii, el fiind „fundația” pe care stă clădită această Cunoaștere.

Astfel Scopul „Continuumului Infinit” este tocmai acela de a „Continua” la nesfârșit propriul său TOT care se reflectă în Toate, printre care și la nivelul Cunoașterii.

Această continuare se face prin intermediul caracteristicilor celor patru, sau caracteristicile de bază dar trecând de la prima caracteristică și ajungând la cea de-a doua observăm că Reperul Negației despre care am spus că *este acel reper care prin raportarea la sine a oricărui alt reper, cel din urmă dispăre, fiind considerat a nu putea fi reper.*

Acest lucru determină alături de caracteristica de Structuralizare și de aceea de Nedefinire întreaga gamă care va reflecta perpetuarea „Continuumului Infinit” prin aducerea mereu a Totului din spatele Totului, care de fapt se afla tot în Tot.

„Continuumul Infinit” se află și în acel Tot din spatele său fiindcă el este Totul, dar cu Toate acestea el trebuie să perpetueze și de aceea nu-și „recunoaște” întregul Tot.

Am pus în ghilimele termenul de „recunoaște” fiindcă noi nu putem altfel defini pe baza Cunoașterii noastre decât prin acest termen dar el nu este cel corect, întrucât „Continuumul Infinit” nu poate „recunoaște” ci determina noi și noi matrici prin propria sa stare aceea de a perpetua.

Orice perpetuare se face prin a „recunoaște” noi și noi repere, pe când Reperul Negației din „Continuumul Infinit” tocmai acest lucru nu vrea să îl facă, se opune total iar din această opoziție se determină cea de-a treia caracteristică și anume Structuralizarea, o caracteristică care denotă o structură a sa în sine ce va fi în cele din urmă Nedefinită, tocmai ca pe baza Funcției Asimptotice, această Structură să o ia de la început, fiind din nou respinsă dar și creată prin Negarea, Reperului Negației.

Este foarte interesant cum tocmai Negația este responsabilă de apariția unei noi structuri, deci dacă ar fi să subliniem care este caracteristica principală care determină perpetuarea în cadrul „Continuumului Infinit” aş sugera la început toate patru, fiindcă fiecare în parte este la fel de importantă în acest proces dar cu toate acestea perpetuarea în sine este dispusă mai înainte de toate de Reperul Negației, unde „vechiul” reper se volatilizează determinând o nouă Structuralizare bazată tocmai pe negarea „vechiului” reper. Cum anume?

Foarte simplu: Odată ce a rămas „gol” locul respectiv, prin negarea „vechiului” reper chiar și acel loc „gol” este de fapt un nou loc. Fiind un nou loc el este „plin”. Iarși ghilimelele de rigoare ne indică abordarea figurativă a cazului.

Prin urmare Starea Primară de Concepțiune este starea care prevede „Continuumul Infinit” cu Scopul și caracteristicile sale de bază, acelea care duc la perpetuarea infinită a celui „Continuum Infinit”, iar Starea Secundară de Concepțiune, pornește de la nivelul Elementelor Primordiale, al Elementelor Comune și al Matricilor (chiar dacă am folosit trei denumiri toate trei sunt una, fiindcă fiecare Element Primordial este și în celelalte două denumiri) și se desfășoară pe toate nivelele dezvoltate de fiecare Matrice în parte, începând în cazul Matricei Noastre cu Semanticul, Asemanticul și Periodicul, continuând cu Denunțul și Predestinația până la nivelul Factorului Primordial, și al lumilor Factorilor Creatori.

Am afirmat că Dumnezeu Omului este Elementul Primordial care devine Element Comun pentru Elementul Primordial al Omului. Acest lucru înseamnă că miliarde de Elemente Primordiale au găsit în acel Element Comun unicul mijloc de a deveni Tipologice față de Cunoaștere. De ce?

Pentru simplul fapt că sunt miliarde de oameni pe această planetă, unde fiecare are un Sine al său deci un Element Primordial care se reflectă în Cunoaștere prin intermediul celui Element Comun, responsabil de caracteristicile umane.

Chiar și în Biblia creștină scrie că „Dumnezeu a făcut Omul după chipul și asemănarea Sa”, eu aş completa că și Dumnezeu pisicii sau al plantelor sau al lucrurilor sau al altor și altor reprezentări le-a făcut pe acestea după chipul și asemănarea lor, Dumnezeu Lor. De ce?

Fiindcă Dumnezeu este de fapt acel Element Comun. Elementul Comun este cel care dă caracteristicile sale Tipologice Elementului Primordial (în cazul nostru Cunoașterea) față de care are la rândul său caracteristici Tipologice și nu Atipologice.

Acest aspect relevă că Sinele fiecărui lucru, obiect, ființă sau orice reprezentare din această lume are caractere Atipologice față de Tipologia Cunoașterii?

Nu toate, decât cele care sunt prin excelență o mulțime de astfel de Tipologii, fiindcă Elementul Comun are sarcina de a transforma Tipologiile Atipologice ale altor Elemente Primordiale și de a le transla Tipologic aici de exemplu în lumea noastră. Ce Elemente Primordiale sunt Tipologice cu Cunoașterea sau lumea noastră care aparține acesteia?

Răspunsul ar consta în acele Elemente Primordiale care sunt reflectate în această lume ca fiind singulare.

Dacă observăm tot ceea ce este ființă și are acces la Cunoaștere într-un fel sau altul se află în fază de pluralitate în această lume.

Nu știu ce acces la Cunoaștere are o găză de exemplu, dar știe să se ferească de anumiți răpitori, este posesoarea anumitor instincte, chiar dacă Cunoașterea (atât știm în prezent despre această lume minusculă a insectelor) se află doar într-o fază primară instinctuală.

Cu cât gradul de Cunoaștere crește, la alte și alte ființe cu atât intervin un număr mai mare de elemente care aparțin acestei lumi.

Ce înseamnă acest lucru?

Faptul că lumea omului nu este aceeași cu lumea insectei de exemplu?

Oricât am râde de o asemenea întrebare, lumea Omului este aceeași cu lumea insectelor doar că Elementul Comun al omului i-a dat acestuia o anumită Tipologie față de Elementele Comune ale insectelor care le-au dat alte Tipologii compatibile cu lumea noastră a Cunoașterii. Tot ceea ce pare unic în lumea aceasta nu este reflectat pe baza unui Element Comun deci nu are un Dumnezeu?

Referitor la ideea de Dumnezeu voi reveni imediat după ce voi răspunde la această întrebare.

Da, tot ceea ce este unic are cele mai mari șanse să nu fie determinat de un element comun.

Dar haideți să vedem dacă descoperim în această lume cu adevărat un element unic. Să luăm un ocean.

El este unic la fel ca un Om, dar sunt mai mult oceane precum sunt mai mulți Oameni.

Să luăm un munte, sau orice altceva și vedem cât de greu este să descoperim ceva unic care să nu aparțină nici unui regn sau rasă sau altor și altor posibile asocieri. Ce rezultă din aceasta?

Faptul că de fapt nimic nu este unic și totul în această lume provine prin intermediul unui anumit Element Comun, deci fiecare are propriul său Dumnezeu după propriul său chip și asemănare.

Atunci care este de fapt adevăratul Dumnezeu?

Dumnezeul Omului este Elementul Comun al Omului. Poate avea acesta puteri discreționare în această lume care să poată ajuta Omul la necaz?

Dat fiind faptul că prin intermediul său se reflectă miliarde de alte Elemente Primordiale în această lume, înclin să cred că da, dar la fel cum au putere și Dumnezeii altor și altor viețuitoare din această lume.

De altfel mai mult decât atât, înclin să cred că adevăratul dialog cu lumea în care trăim nu îl putem realiza decât prin intermediul Lui Dumnezeu, adică al Elementului Nostru Comun care ne-a dat Tipologia față de această lume.

Orice facem, fiecare acțiune întreprinsă de noi se face tot prin intermediul Dumnezeului Nostru. Acest lucru înseamnă că și faptele odioase se fac tot cu ajutorul lui Dumnezeu?

Oricât de mult am dori să negăm acest lucru, fiindcă vrem să avem ceva pur și neprihănit cel puțin în persoana Dumnezeului Nostru, răspunsul este: DA!

Totul absolut Totul în lumea Omului se desfășoară prin intermediul Elementului Comun care este Dumnezeu Nostru al Oamenilor, precum tot ceea ce desfășoară o insectă sau o pisică se face prin intermediul Elementelor Comune care sunt Dumnezeii insectelor sau pisicilor. Acest lucru duce la faptul să vedem unde este Diavolul din Element Comun?

Am mai spus-o și o repet și în această carte. Dacă nu ar fi Diavolul nu ar fi nici Răul care să poată fi raportat la Bine.

Elementul Comun pentru Om din punct de vedere al Tipologiei sale este și Diavol dar și Dumnezeu.

Sinele fiecărui Om este un Element Primordial care este și Matrice dar și Element Comun (Dumnezeu și Diavol) pentru alte și alte Elemente Primordiale care sunt și ele la rândul lor Elemente Comune și Matrici.

Ce anume este de fapt Sinele unui Om?

Dacă și el este un Element Primordial ce are și calitatea de a fi Element Comun dar și Matrice înseamnă că fiecare Sine devine un Dumnezeu pentru alte și alte Elemente Primordiale?

Înseamnă că în Om se regăsesc alte și alte lumi?

Atunci tot în Om se află atât Diavolul cât și Dumnezeu, deci infernul și paradisul?

Am mai spus că Tipologia Omului ne-a dat-o Dumnezeu Nostru, care este Elementul Nostru Comun ce ne face Tipologicii lumii Cunoașterii.

Ei bine, Omul nu este tot una cu Sinele său, întrucât Sinele său, după cum am spus adineori, este cu totul alt Element Primordial, față de Om care este reflectarea acelui Element Primordial într-un Element Comun.

Calitățile și caracteristicile Omului aparțin Elementului Comun și nu Sinelui său.

Din această cauză Sinele Omului nu are nici o legătură cu Omul decât aceea că devine „solul” pe care Elementul Comun (Dumnezeu) își sădește propria sa Tipologie pentru a deveni acceptat de lumea Cunoașterii și astfel să se împlinească Prima Analogie care spune că fiecare Element Primordial trebuie să se regăsească în alt Element Primordial, sau Totul e în Toate și Toate sunt în Tot.

Astfel Elementul Comun al Omului este responsabil de caracteristicile sale, iar atunci când vorbim de Om vorbim de fapt de Elementul Comun al Omului și nu de Sinele său.

Ca o remarcă Sinele Omului nu este altceva decât o parte din Elementul Primordial respectiv care se regăsește în Elementul Comun (Dumnezeul Omului), pentru a deveni Tipologică cu Cunoașterea, dar atenție, alte și alte părți ale acelui Element Primordial sunt și ele la rândul lor reflectate în alte și alte Elemente Comune pentru a deveni Tipologice cu alte și alte Elemente Primordiale, precum și alte Elemente primordiale folosesc drept Element Comun Elementul Primordial al Sinelui Omului.

Tot ceea ce explic în lucrarea de față este sub auspiciul Coeficientului Logic 2, dar pentru un alt tip de Coeficient Logic, Totul în Toate și Toate în Tot sunt cu totul altfel fiind un alt opus al Toatelor pentru Coeficientul Logic 3 și o infinitate de opuși ai Toatelor pentru Coeficientul Logic Infinit, ceea ce denotă încă odată caracteristicile indubitabile, de netăgăduit ale

„Continuumului Infinit” care odată gândite prin intermediul Coeficientului Logic Infinit, toată infinitatea de opusuri ale Totului și Toatelor se reduce iarăși la un singur opus acela al Totului Infinit, într-un cuvânt la un nou Ciclu al Totului, sau la readucerea Totului din spatele Totului.

Astfel Dumnezeu este în funcție de Elementul Comun și al Tipologiei acestui Element Comun reflectată în alt Element Primordial care și el este la rândul său Matrice și element Comun. ”Continuumul Infinit” este cel responsabil cu perpetuarea acestor Elemente Primordiale la infinit care nu dispar la fiecare Ciclu al Totului cum probabil vor încerca unii să creadă. Un astfel de Ciclu nu face decât să treacă în fața Totului ce a fost în spatele aceluiași Tot.

Prin aceasta se înțelege tocmai necuprinsul Totului, diferența dintre accepțiunea Totului ce înseamnă absolut Totul și Necuprins.

Între aceste două va fi mereu, perpetuum o opoziție, fiindcă Totul în accepțiunea sa practic include atât **Cuprinsul** cât și **Necuprinsul**, dar perpetuarea Totului îi arată că în spatele său se mai află în el **Necuprins** care trebuie să devină **Tot**.

De fapt abia acum se poate în sfârșit răspunde la întrebarea cea mai importantă din întreg Coaxialismul și anume ce, cine și de ce a determinat Sarcina fiecărei caracteristici și cu ce Scop?

Răspunsul constă în **Necuprins și Tot**.

Absolut Totul, Perpetuarea „Continuumului Infinit”, caracteristicile sale de bază, Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea au fost determinate de Contradicția dintre Tot și Necuprins.

Această Contradicție determină Perpetuarea „Continuumului Infinit”. Totul sunt Cuvintele, iar Necuprinsul Expresia sau Starea de Concepțiune a lor, Totul este Limbajul Pur Universal, iar Necuprinsul Conștiința Pură Universală. Ce a născut Necuprinsul?

Necuprinsul nu se naște astfel nici Conștiința Pură Universală nu s-a născut, dar determină Cuvintele etern, la fel de nenăscute prin propria sa Expresie.

Nu Cuvintele au determinat Expresia, ci Expresia este cea care „înconjoară” asimptotic Cuvintele Limbajului Pur Universal, dar fără a le putea îmbrățișa vreodată.

De aici survine eterna contradicție prin care Expresia nu se poate finaliza niciodată (văzută prin intermediul Coeficientului Logic 2 al lumii noastre).

Nu a fost niciodată un Început pentru a fi Cuvântul fiindcă acesta este etern o Expresie, împreună, cu infinitatea de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal, unde fiecare este o Expresie Neterminată în Expresia Conștiinței Pure Universale, unica Expresie Terminată.

Astfel Necuprinsul (Conștiința Pură Universală) este Expresia Terminată iar Totul (Limbajul Pur Universal) este alcătuit din Expresii Neterminate.

Expresia devine Cuvânt doar raportată la Expresia Conștiinței Pure Universale, la Asimptotic, astfel fiecare Expresie întregeste un Simbol și un Înțeles fiind un Element Primordial, care este definit ca fiind Cuvânt doar raportat la Necuprins, unde se substituie Expresiei tuturor Cuvintelor -Expresii, care devine una singură și anume Necuprinsul Conștiinței Pure Universale sau Totul din spatele Totului!

Fiindcă în eternul „început” se află mereu Totul, Necuprinsul care prin propria sa Expresie determină etern infinitatea Limbajului Pur Universal, tocmai fiindcă acest Limbaj nu va putea niciodată învinge Totul care este propria sa Conștiință Pură Universală, deci propria sa Expresie, a unor Cuvinte-Elemente Primordiale-Simboluri-Înțelesuri-Expresii, în cadrul Necuprinsului Tot din spatele Totului, care este Expresia Conștiinței Pure Universale a acestor Cuvinte date de acest Limbaj Pur Universal determinat tocmai de Totul din spatele Totului, deci de Necuprins.

Întotdeauna se va găsi un Tot în spatele Totului iar acesta este Conștiința Pură Universală sau Expresia Terminată dată de totalitatea tuturor Expresiilor Neterminate ale Cuvintelor Limbajului Pur Universal, prin urmare Totul determină prin Expresiile sale Neterminate Necuprinsul care este o Expresie Terminată, de aceea mereu în spatele Totului se va afla un alt Tot.

Ce paradox, tocmai Necuprinsul posedă o Expresie Terminată fiind Conștiința Pură Universală iar Totul posedă o infinitate de expresii Neterminate ale fiecărui Cuvânt în parte din Limbajul Pur Universal care-i aparține.

În consecință, Totului îi aparține Limbajul Pur Universal și Necuprinsului, Conștiința Pură Universală.

Astfel Limbajul, se sprijină pe o Infinitate de Expresii Neterminate, iar Conștiința, Necuprinsul pe o singură Expresie Terminată.

Care este adevăratul Necuprins?

Infinitatea de Expresii Neterminate ale Limbajului din cadrul Totului sau o singură Expresie Terminată a Necuprinsului?

Și Infinitatea de Expresii din cadrul Totului este un Necuprins precum și Expresia Terminată din cadrul Necuprinsului este un Cuprins, un Tot.

Această interdependență este aceea care generează regăsirea, reflectarea sau interdependența Elementelor Primordiale-Cuvintelor sau Expresiilor unele între altele conform Primei Analogii.

Expresia Limbajului Pur Universal care este și Conștiința Pură Universală este de fapt în accepțiunea sa generală: Starea de Concepțiune. Aceasta se „întinde” până la nivelul Creației Factorilor Creatori ai Cunoașterii.

Totul nu este doar ceea ce se află în dezvoltarea Matricei Noastre care este Matricea Cunoașterii. Chiar dacă Factorul Primordial, Factorii Creatori, Persoana, Personalizările sunt Cuvinte ale Limbajului Pur Universal, ele în calitatea lor de Elemente Primordiale au cu totul și cu totul alte Înțelesuri și Simboluri dacă nu sunt în cadrul Cunoașterii.

Chiar dacă am afirmat într-o altă carte a mea că sursa Cuvintelor Limbajului Pur Universal este Matricea Noastră, Instinctul, Adevărul Absolut și „EUL” Factorului Primordial care este același lucru cu Limbajul Pur Universal. Într-adevăr în „EUL” Factorului Primordial vom găsi reflectate toate Cuvintele Limbajului Pur Universal, dar, doar dacă acest „EU” se află în Cuvântul Cunoaștere, fiindcă altminteri nu mai are calitatea de a reflecta toate aceste Cuvinte printre care și Cunoașterea este unul dintre ele. Toate aceste Cuvinte se regăsesc reflectate în Cunoaștere conform Primei Analogii.

Când am afirmat că sursa Cuvintelor Limbajului Pur Universal este Matricea Noastră, am făcut-o doar în sensul de a demonstra că toate Cuvintele Limbajului Pur Universal pot fi reflectate și CUNOSCUTE prin intermediul Matricei Noastre care este Matricea Elementului Primordial al Cunoașterii care și EA la rândul său este un Cuvânt din acest Limbaj Pur Universal.

Dacă Cuvintele Limbajului Pur Universal care sunt și Elemente Primordiale și Matrici în același timp, NU ar fi Cunoscută prin intermediul Matricei Noastre a Cuvântului și Elementului Primordial al Cunoașterii, deci Matricea Noastră NU ar mai fi sursa acestor Cuvinte independente de Ea, necreate de Ea, repet, termenul de sursă indică doar modul prin care provin aceste Cuvinte și nu ce anume le creează, acestea nu ar mai aparține Limbajului Pur Universal dat de această Matrice a Cunoașterii. Limbajul este un apanaj al Cunoașterii.

Astfel Limbajul Pur Universal văzut prin intermediul celorlalte Matrici-Cuvinte-Elemente Primordiale poate să nu mai fie perceput în calitate de Limbaj Pur Universal, ci de Forme de Expresie Matriceale cum le-am denumit eu într-o altă carte.

Aceste Forme de Expresie Matriceale sunt echivalentul Limbajului Pur Universal dar văzut prin intermediul altui Cuvânt al acestui Limbaj Pur Universal, diferit de Cuvântul Cunoaștere.

Formele de Expresie Matriceale, asemeni Limbajului Pur Universal au aceleași caracteristici de proveniență, referitor la cele patru caracteristici de bază ale Totului-Nesfârșit, înglobează aceeași EXPRESIE (Conștiință Pură Universală sau Stare de Concepțiune) în totalitatea lor deci se poate folosi în continuare terminologia de Limbaj Pur Universal iar pe aceea de Forme de Expresie Matriceale doar în cazul când trebuie făcută o distincție netă între Cuvântul Cunoaștere ca Element Primordial și dezvoltarea sa Matriceală și celelalte Matrici sau Cuvinte ale Limbajului Pur Universal.

Am afirmat că fiecare Factor Creator este un Cuvânt al acestui Limbaj Pur Universal. Așa și este, doar că este un Cuvânt al Limbajului Pur Universal în INTERMEDIUL CUNOAȘTERII ceea ce nu este tot una cu un Element Primordial fiindcă în cadrul Matricei Noastre doar Cunoașterea este Unicul Element Primordial, de fapt fiind tocmai Matricea Noastră, care dezvoltă la rândul ei Instinctul, Adevărul Absolut și „EUL” Factorului Primordial.

Factorii Creatori sunt Totalitatea Limbajului Pur Universal văzut prin intermediul Cuvântului Cunoaștere din cadrul acestui Limbaj Pur Universal, astfel Factorii Creatori nu au același Simbol și Înțeles cu al Cuvintelor Limbajului Pur Universal pe care le reprezintă prin reflectarea lor în „EUL” Factorului Creator.

Astfel Limbajul Pur Universal se împarte în două mari grupe, și anume, în Forme de Expresie Matriceală, adică Limbajul Pur Universal unde Cuvintele sunt Elemente Primordiale, care definesc în totalitatea lor Expresia, sau Conștiința Pură Universală definită ca fiind și Starea de Concepțiune, și printre aceste Cuvinte se află și Cunoașterea.

Cea de-a doua grupă, este Limbajul Pur Universal Matriceal unde fiecare Matrice în parte fiind un Cuvânt și un Element Primordial al Formelor de Expresie Matriceale dezvoltă în cadrul lor propriul lor Limbaj Pur Universal, ca rezultat al interdependenței cu celelalte Cuvinte ale Formelor de Expresie Matriceală.

Astfel în cadrul Matricei Noastre, care este Cuvântul Cunoaștere, Formele de Expresie Matriceală primesc denumirea de Limbaj Pur Universal, iar Cuvintele acestuia se regăsesc în cadrul Matricei Noastre care este, Cuvântul Cunoaștere și Elementul Primordial Cunoaștere, în felurite ipostaze, în funcție de modul cum acestea interacționează datorită Primei Analogii cu Matricea Noastră, dezvoltând alte și alte Analogii.

Prin intermediul interdependenței Matricei Noastre cu Cuvântul Creație, Factorul Primordial, regăsește în „EUL” său toate Cuvintele a ceea ce Cunoașterea definește Formele de Expresie Matriceală ca fiind Limbaj Universal. În cadrul altor Matrici, (Cuvinte, Elemente Primordiale) Limbajul Pur Universal poate fi definit cu totul altfel față de cum îl definește Cuvântul-Matrice-Element Primordial: Cunoașterea.

Toate Cuvintele Limbajului Pur Universal văzute prin intermediul Cunoașterii sunt Forme de Expresie Matriceală fiindcă totalitatea lor implică EXPRESIA, care este în același timp și Conștiința Pură Universală dar și Starea de Concepțiune.

De ce același lucru are trei denumiri?

Normal ar fi o singură denumire pentru a simplifica atât de complicatul proces pe care-l dezbatem.

Cauza constă întocmai în pluralitatea înțelegerilor pe care le are din anumite puncte de vedere atât Expresia cât și Conștiința Pură Universală sau Starea de Concepțiune.

Din punct de vedere al Expresiei, există însemnătatea de enunț, care devine implicit și Conștiință Pură Universală unde însemnătatea sa capătă alte valențe, cum ar fi cele de Autopersonalizare a Totului Conștient asupra Nesfârșitului său, de autodeterminare a nedeterminantului Nesfârșit-Terminat, etc, care la rândul lor definesc Starea de Concepțiune. Cele inserate de mine reliefează cel de-al douăzecilea Principiu al Stării de Concepțiune.

II.3.7.CAPITOLUL VII DOMENIUL DEISTIC ȘI FUNCȚIA ASIMPTOTICĂ

Niciodată Totul nu va fi Necuprins fiindcă dacă Necuprinsul ar deveni Tot, atunci nici Totul și nici Necuprinsul nu ar mai fi.

Necuprinsul nu va fi niciodată Tot, iar Totul niciodată Necuprins.

Oricât de mult am încerca să spunem, "acel Necuprins este totul" survine imediat răspunsul "care Tot? ", "Necuprinsul?"

„Acesta nu va putea fi niciodată Tot”

„Întotdeauna va mai fi un alt Tot în spatele Totului pentru a defini Necuprinsul”.

De aici, de la această Contradicție pornesc toate câte sunt dar mai ales toate câte nu sunt. Atunci înseamnă că acesta este de fapt Dumnezeu Dumnezeului Nostru?

Da, dar doar prin accepciunea de creație care este atribuită de Om Dumnezeului său fiindcă Omul nu poate concepe Starea de Concepțiune Primară sau secundară decât ca făcând parte din creație.

Răspunsul la acest lucru ar consta în faptul că Omul este conștient din punctul de vedere al Tipologiei sale primite de la Elementul Comun (Dumnezeul său) tocmai de faptul că orice Cunoaștere în această lume și orice se poate raporta la Dumnezeu înseamnă creație, fiindcă Dumnezeu este Creatorul, cel care în accepciunea Omului a făcut această lume și prin aceasta nu greșește deloc atât timp cât sunt conștient că Omul nu face nimic altceva decât să-și implice propria sa Tipologie primită de la Dumnezeuul său. De ce afirm toate acestea?

Tocmai fiindcă modul cum ni se înfățișează lumea, nouă oamenilor se datorează Tipologiei primite de la Elementul Comun (Dumnezeu), Tipologie pe care oricât am încerca să o îndepărtăm nu vom putea pentru că noi oamenii nu suntem Sinele nostru, ci această Tipologie, suntem o parte din Dumnezeuul Nostru sau Elementul Nostru Comun.

Această Tipologie, compatibilă cu Cunoașterea, Elementul Primordial în care se regăsește Sinele nostru prin Intermediul Lui Dumnezeu, ne determină să vedem lumea astfel, nu după cum este lumea Cunoașterii în realitatea ei în calitate de Element Primordial, unde orice obiect văzut sau simțit de noi poate însemna orice altceva, ci ne determină să vedem lumea prin intermediul Tipologiei Dumnezeului Nostru, Tipologie care datorită altor intervenții cum ar fi Persoana, Personalizarea și alte și alte dezvoltări ale Cunoașterii se reflectă total distorsionat chiar și Tipologia în sine, datorită Iluziei.

Această Iluzie ne creează nouă de fapt odată cu reflectarea Tipologiei Dumnezeiești a Noastre: Iluzia Vieții.

Nu Tipologia este responsabilă de Iluzia Vieții ci modul cum a dezvoltat propriul său „Conținut” Matricea pe care o considerăm Matricea Noastră, adică aceea care aparține Elementului Primordial al Cunoașterii.

Astfel Matricea Noastră ne primește cu Tipologia Dumnezeului Nostru „aici” care la rândul său este Elementul Comun al Sinelui nostru, de fapt, iar acesta Elementul Primordial al nostru.

Se știe că până acum în cadrul Coaxialismului am abordat cu predilecție modul cum s-a „dezvoltat” Matricea Noastră, pe care am denumit-o și Matrice-Scop și care aparține Elementului Primordial al Cunoașterii.

Am reliefat cum s-a determinat Cunoașterea Deschisă pornind de la Starea de fapt, respectiv de la Instinct și până la cele mai neînsemnate elemente ale Cunoașterii Închise, ale Factorilor Creatori și Unic Întâmplători, de altfel unicii care pot realiza procesul creațional în perimetrul Matricei Noastre.

Noțiunea de „Matrice a Noastră” este Matricea unde s-a reflectat Sinele Nostru, Tipologizat de Elementul Nostru Comun (Dumnezeu).

Totodată în Coaxialism am acordat titulatura de Dumnezeu Factorilor Creatori și Unic Întâmplători, respectiv Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător.

Care este de fapt adevăratul Dumnezeu, Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător sau Elementul Nostru Comun?

Factorul Nostru Creator, devine Creator tocmai fiindcă este Întâmplător.

Doar ceea ce este Întâmplător poate să devină implicit și Creator.

Creație fără Întâmplare nu poate să existe, întrucât accepțiunea de Creație în Coaxialism prevede realizarea a ceva nou.

Acest nou dacă ar deveni Predestinat nu ar mai fi nou, ci vechiul translatat din spatele unui paravan pentru a fi nou.

Această calitate de Unic Întâmplător este poate cea mai importantă calitate pe care o poate avea o Matrice în „interiorul dezvoltat” de ea.

Ce anume determină această calitate?

Voi răspunde fără puțință de tăgadă că este reflectarea celei de-a doua caracteristici a „Continuumului Infinit” și anume a Reperului Negației în Matricea Noastră.

Astfel „Continuumul Infinit” se regăsește în Matricea Noastră prin intermediul Factorilor Creatori ce devin tocmai datorită Reperului Negației: Unic Întâmplători.

Această calitate le dă posibilitatea Creației. Cum anume?

Tot ceea ce determină un astfel de Factor Creator nu poate fi predestinat dar odată determinat aparține Destinului, ca fiind o determinare predecesoare a unui reper trecut, lucru care nu se întâlnește și la nivelul „Continuumului Infinit” întrucât acolo reperele trecute nu sunt, deoarece orice reper devine prin excelență un Element Primordial, care se implică regulii a Totului În Toate.

La nivelul Factorilor Creatori orice reper nu mai devine Element Primordial, ci parte din Creația Sa, care va primi alte și alte caracteristici, cum este Gândul Pur al Factorului Nostru Creator, compus din Adevărul Său Absolut și Cunoașterea Sa Absolută, translatate sub o anumită formă de la Factorul Primordial al matricei Noastre.

Astfel Gândul Pur al Factorului Nostru Creator a determinat Persoana ce are propria sa Conștiință de Sine diferită de Gândul pur al Factorului Creator, care a determinat-o.

Persoana este structurată în Personalizări și acestea la rândul lor alcătuiesc Noțiunea, fiindcă fiecare Personalizare are o Noțiune a sa, iar toate la rândul lor alcătuiesc Noțiunea ca

Întreg, un fel de copie a Conștiinței Pure Universale alcătuită din Elementele Primordiale ale „Continuumului Infinit”, dar care nu este bazată nici pe aceleași structuri nici caracteristici, întrucât de la nivelul Persoanei începe Iluzia iar Noțiunea este de fapt totalitatea Iluziilor Personalizărilor structuralizate după principiile a ceea ce ar putea oglindi această Iluzie din Conștiința Pură Universală a Elementelor Primordiale, și anume o reflectare distorsionată și inversă în Iluzie.

Existența noastră este o noțiune a unei astfel de Personalizări. După câte se vede, la „realizarea” lumii noastre intervin mai mulți factori, pornind de la „Continuumul Infinit”, la Elementul Primordial al Sinelui, la Elementul Comun (Dumnezeu), la Elementul Primordial al Matricei Noastre, la structura dezvoltată de Matricea Noastră, până la lumea care ne înconjoară, toate acestea contribuie într-un fel sau altul la ceea ce știm noi oamenii că ne înconjoară sau la ce anume este lumea noastră pe care nu rareori o definim ca fiind lumea umanului.

Dacă „Continuumul Infinit” s-a „născut” am pus ghilimele fiindcă „Continuumul Infinit” nu se naște niciodată, el se perpetuează, dar am făcut-o pentru a fi mai simplu de înțeles. Dacă acest „Continuum Infinit” perpetuează și provine din Contradicția Tot-Nesfârșit, aceasta se datorează modului nostru uman de a putea discerne lucrurile, întrucât dacă am gândi pe baza unui alt Coeficient Logic această Contradicție Tot-Nesfârșit care generează cele patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” ar suna cu totul altfel.

Prin urmare noi oamenii vedem dar mai ales concepem actul creației ca fiind mai înainte de toate tocmai această Contradicție Fundamentală Tot-Nesfârșit care nouă ni se transmite sub această formă de către „Continuumul Infinit” Contradicție care reprezintă cea mai aprofundată esență în ceea ce poate Omul crea, disocia, asocia și percepe.

Oricât de mult va încerca orice Om să pătrundă mai încolo de baza acestei Contradicții, ea va rămâne acolo neclintită de Nimeni, niciodată. Datorită Reperului Negației această Contradicție ne este transmisă și nouă prin Intermediul Factorului Creator, ca fiind reperul principal al Creației Universale, respectiv al lumii noastre.

Acest aspect ni-l înfățișează ca fiind Dumnezeu, fiindcă Omul este axat prin principiile sale despre lume ca fiind apanajul Creației, al unui Dumnezeu demiurg din Sine dar și din afara sa.

Cine altul ar putea pretinde această calitate decât Factorul Nostru Creator?

Cu siguranță că nimeni și totuși Dumnezeu adevărat este cel al Tipologiei Noastre, cel care ne-a dat această Tipologie de a accepta ca fiind Dumnezeu Demiurgul, cel care ctitorește o lume și nu cel pentru care lumea este deja ctitorită, respectiv Matricea Noastră sau chiar „Continuumul Infinit”.

Astfel Dumnezeu Nostru este cel care Ctitorește o lume prin capacitatea dar mai ales calitatea sa Demiurgică de a fi Unic Întâmplător.

Cine a dat Omului înțelegerea dar mai ales perceperea acestei capacități?

Elementul Comun Tipologic cu această lume.

Cine definește Dumnezeu atribuindu-l unei anumite Tipologii?

Elementul Comun. Prin ce și prin Cine devine Elementul Nostru Comun Dumnezeu?

Prin Factorul Creator și Unic Întâmplător.

Astfel Factorul Creator este fața Dumnezeului Nostru al Elementului Nostru Comun din această lume, dată de către Matricea Noastră în care ne regăsim reflectați cu Tipologia primită de la Elementul Comun pentru Sinele Nostru.

Acest fapt înseamnă că Dumnezeu sau Factorul Creator la fel ca toți ceilalți Factori Creatori au fost creați special pentru lumea umană, pentru ca Omul să se poată regăsi într-un Dumnezeu anume? NU!

Aceasta în nici un caz. Abia acum putem afla răspunsul la o altă întrebare pe care aş fi pus-o mult mai demult dar încă nu eram ajunși în faza în care să ne putem răspunde la ea.

Răspunsul constă în faptul că tocmai de aceea sunt necesare Tipologiile între regăsirea Elementelor Primordiale în alte Elemente Primordiale, fiindcă prin Tipologie fiecare Element Primordial are un Complementar în celălalt Element Primordial.

Acest *Complementar* fiind Factorii Creatori și Unic Întâmplători care se regăsesc și în Elementul Primordial al Matricei Noastre cât și în Elementul Primordial care ne dă nouă Tipologia în Cunoaștere, deci Elementul Primordial Comun al Omului.

Astfel Factorii Creatori se vor găsi atât în Matricea Elementului Cunoașterii cât și în Matricea Elementului Comun care ne dă Tipologia.

În acest exemplu calitatea Tipologică se definește prin Factorii Creatori și Unic Întâmplători, care se reduce în cele din Urmă la Creație și Întâmplare.

Astfel Tipologia nu constă numai în anumite particularități date de asemănare sau compatibilitate de caracteristici, ci în primul rând în faptul de a-l determina pe Dumnezeu prin Dumnezeu în Dumnezeu.

Aceasta este de fapt adevărata Tipologie, fapt pe care nu-l pot face și relațiile Atipologice dintre Elementele Primordiale și de aceea sunt necesare Elementele Comune.

De ce nu sunt toate Elementele Primordiale Tipologice între ele?

Acest lucru se datorează în primul rând Contradicției Tot-Nesfârșit care implică disocierea Elementelor Primordiale tocmai pentru ca acestea să poată fi structuralizate în continuare și mai mult decât atât să poată deveni noi și noi repere Dumnezeiești pentru alte și alte Elemente Primordiale.

Într-un cuvânt nu putem vorbi despre o Tipologie comună fiindcă Totul va fi mereu în contradicție cu Nesfârșitul chiar dacă Totul implică prin terminologia sa lărgită Nesfârșitul într-o anumită măsură.

Astfel că se profilează încă de la început necesitatea Elementelor Comune care să posedă Tipologii prin care să se regăsească și Elementele cu statut Atipologic față de cele Tipologice.

Oare dacă Tipologia determină Elemente Comune, prin urmare determină Domeniul Deistic adică pe Dumnezeu, Atipologia va determina un Domeniu Adeistic, adică pe Satana?

O astfel de dezvoltare filosofică mi se pare oarecum hilară fiindcă Domeniul Deistic se formează tocmai pe fondul unei necesități de regăsire, de comunicare, de corespondență a Elementelor Primordiale între ele cu ajutorul Elementului Comun care este tot un Element Primordial dar care are capacitatea față de unele cele Atipologice să le determine o anumită Tipologie pentru a se putea regăsi în Elemente Primordiale de o anumită Tipologie.

Acest lucru se întâmplă și la cele Atipologice? Răspunsul meu este: Cu siguranță DA!

Întrucât Elementele Primordiale Atipologice între ele sunt Tipologice de fapt, ele fiind Atipologice doar față de cele care sunt Atipologice față de ele dar care între ele sunt și acestea Tipologice.

Prin Tipologie și Atipologie avem de-a face de fapt cu două feluri de Tipologii care se unesc și Comunică între ele prin intermediul unui Element Comun. Oare acel Element Comun care pentru Noi sau Elementul Primordial al Sinelui Nostru este Tipologic la fel ca și pentru

Elementul Primordial al Cunoașterii poate fi în calitate de Element Comun la fel dacă Elementul Primordial al Cunoașterii nu ar mai fi Tipologic față el?

În acest caz nu ar putea stabili puntea de legătură tipologică, deci nu ar putea determina Domeniul Deistic, ceea ce ar duce la necesitatea aflării unui alt Element Primordial care să formeze cu ajutorul Tipologiei Domeniul Deistic, Domeniu care se formează în cele din urmă între toate Elementele Comune și cum fiecare element Primordial este și Element Comun dar și Matrice, acest lucru ne conduce la uimitoarea Concluzie că Dumnezeu este peste Tot și în Toate, dar mai mult decât atât Domeniul Deistic este de fapt Totul și Nesfârșirea sa.

Este „Continuumul Infinit” cu „fuga” sa eternă spre o nouă și nouă perpetuare către Nesfârșit.

Acesta este Dumnezeu, chiar dacă legătura noastră a Omului cu Dumnezeu se face mai înainte de toate prin noi, iar când afirm cuvântul NOI înseamnă Oameni, înseamnă Om, înseamnă Sinele fiecăruia care a primit postura de Om după chipul și asemănarea Dumnezeului său, al Omului care i-a dat această Tipologie de a fi Om prin care Sinele său, al acestui Om are legătura cu Domeniul Deistic.

Care este legătura în acest caz dintre Starea de Concepțiune și Domeniul Deistic?

Starea de Concepțiune este Echilibrul Domeniului Deistic, într-un cuvânt Dumnezeu își are Echilibrul în Starea de Concepțiune și mai mult decât atât Starea de Concepțiune este și suma tuturor caracteristicilor și Elementelor care compun Domeniul Deistic, pornind de la „Continuumul Infinit”, și caracteristicile sale, la Semantic, Asemantic și Periodic din Matricea Noastră și până la cele mai „neînsemnate” Evenimente, Fenomene, lucruri, Elemente din dezvoltările fiecărei Matrici, inclusiv a Elementului Cunoașterii (Matricea Noastră).

Starea de Concepțiune se află în TOT și în spatele Totului pentru ca cel din spate să devină Tot pentru perpetuarea la Nesfârșit.

Starea de Concepțiune este și Contradicția dintre Tot și Nesfârșit.

Starea de Concepțiune se reduce la Nimic pentru a crea Totul.

Cum anume se reduce la Nimic? Poate fi localizat Nimicul?

Ideea de Nimic reprezintă de fapt „momentul” trecerii de la faza Totului la faza Nesfârșitului unde apare un nou Tot pentru a se putea perpetua „Continuumul Infinit”.

Aceasta înseamnă că Nimicul este și el o fază ca și oricare altă fază, doar că nu este nici Tot și nici Nesfârșit fiind tocmai acel intermediar care subzistă între Tot și Nesfârșit, acel intermediar care nu lasă niciodată Nesfârșitul să devină Tot, dar nici Totul să devină Nesfârșit.

Dacă *Nimicul* ar fi o frontieră nu ar mai fi nici Nesfârșitul și nici Totul.

Prin urmare chiar dacă am folosit logic vorbind acel termen de intermediar acest lucru înseamnă că prin „intermediar” nu înțeleg o fâșie care delimitează un teritoriu. Nici vorbă de așa ceva, deși fenomenologic realizează această delimitare.

Tocmai de aceea l-am denumit *Nimic*, fiindcă altfel ar fi primit un nume propriu în funcție de calitățile sale.

Sunt conștient că, dacă am gândi pe bazele unui alt Coeficient Logic, acest Nimic, alături de Tot și Nesfârșit ar fi primit alți și alți opuși în funcție de Coeficientul Logic respectiv.

Dacă Starea de Concepțiune este Echilibrul Domeniului Deistic, dacă această Stare de Concepțiune este într-un cuvânt Totul și Nimic, ea este de fapt Dumnezeu?

Ea este Domeniul Deistic.

Am subliniat până acum de mai multe ori că Dumnezeul Omului este Elementul Comun care este Tipologic cu această lume, dar Domeniul Deistic este suma tuturor acestor Elemente Comune și nu numai al lor după cum am afirmat adineaori.

Acest fapt ne duce la sintagma de „Dumnezeul Dumnezeilor”. Astfel și Dumnezeul nostru are un alt Dumnezeu?

Oricât de ciudat ar părea, răspunsul constă în da și nu, fiindcă și Dumnezeul Nostru este la fel ca și noi, un Element Primordial care are față de noi calitatea de a fi Element Comun pentru această lume a Elementului Primordial al Cunoașterii.

La fel suntem și noi, fiecare Om sau ființă în parte, fiecare lucru sau obiect, depinde de Element Comun avem pentru a ne proiecta Sinele nostru în această lume.

Și noi suntem Element Comun pentru alte Elemente Primordiale față de care stabilim Tipologii și pe care le putem proiecta în alte Elemente Primordiale față de care acestea sunt Atipologice dar noi suntem Tipologici.

Acest lucru se desfășoară aidoma unei legi la acest nivel dar neputând vorbi de predestinație tot la acest nivel nu putem implica nici termenul de legitate, aspect despre care am mai vorbit pe larg în paginile anterioare.

Ce anume ține totuși loc de legitate dacă nu are loc Predestinarea și Destinația ca și în cea de-a doua Analogie din cadrul Matricei Noastre?

Și la această întrebare se poate răspunde numai acum, și anume, acel Nimic, care este cel care se află între Tot și Nesfârșit, ce determină Contradicția dintre acestea și garantează perpetuarea „Continuumului Infinit”.

Dacă Nimicul nu este o frontieră fiindcă nu poate fi delimitat nici fenomenologic nu putem vorbi despre un Fenomen sau un Eveniment fiindcă acestea apar abia la nivelul Periodicului drept Lipsă din Asemantic și Semantic, iar orice schelă dată de noi la care să-i atribuim terminologia de Fenomen sau Eveniment Nimicului este anacronică din start. Astfel cum anume ar pute fi acesta denumit?

Este Nimicul Necunoaștere? Nu!

Fiindcă dacă ar fi aceasta nu ar mai fi Nimic, ci Necunoașterea a ceva Cunoscut care vrea să iasă la suprafață, iar acel „ceva” ar avea și el la rândul lui o anumită delimitare a sa, chiar și fenomenologică. Fiindcă tot veni vorba de Fenomenologie, acest termen include într-o măsură mai mare sau mai mică noțiunea de Fenomen de unde provine, dar tocmai adineaori am afirmat că nu poate fi vorba la acest nivel de așa ceva.

Astfel Nimicul nici măcar nu poate fi determinat din punct de vedere Fenomenologic într-o măsură sau alta.

Fenomenologia Coaxiologică nu acceptă Cunoașterea și nici Logica ca fiind o Conștiință Pură a Limbajului Pur Universal.

Pentru Fenomenologia Coaxiologică, Logica este un simplu instrument al gândirii, iar Cunoașterea are caracteristica de Fenomen abia din faza Periodicului unde dezvoltarea Matriceală a Cunoașterii determină duplexul Eveniment-Fenomen.

Și totuși ce anume este Nimicul în acest caz?

Mă interesează în mod deosebit fiindcă oricât de mult mi-aș dori să-l dau la o parte, el este una dintre cele mai importante verigi ale Stării de Concepțiune fiindcă de la Nimic pornește Contradicția Tot-Nesfârșit care generează perpetuarea „Continuumului Infinit”.

Poate că alți filosofi i-ar fi dat o denumire mai consistentă care să implice o anumită simbolistică dar mie îmi place să fiu mai aproape de coaja lemnului în stare naturală decât să o văd vopsită cu tot felul de culori care o depărtează de sine. La fel se întâmplă și în acest exemplu.

Ce este acest Nimic, în cele din urmă? Este el un răspuns la o întrebare? Da!

Cum anume?

Care este răspunsul și care este întrebarea?

Răspunsul este Tot-Nesfârșit, iar întrebarea constă în Contradicție.

În acest caz Contradicția este o întrebare care generează Totul-Nesfârșit. Da!

Ce anume poate determina o întrebare?

Un Cuvânt.

Ce este acest Cuvânt?

Acest Cuvânt este Nimic!

Odată ce acest Cuvânt simbolizează Nimic înseamnă că el nu este Nimic, ci este Cuvântul care determină prin propria sa Contradicție Totul-Nesfârșit. DA!

Voi răspunde eu. Cine a creat atunci acest Cuvânt?

Acest Cuvânt este Necreat, fiindcă nu există Creație decât la nivelul gândirii și al Elementului Primordial al Cunoașterii.

Starea de Concepțiune nu acceptă Creația.

Totul a mai fost mereu în spatele Totului și va mai fi mereu înaintea sa pentru a se putea asigura astfel perpetuarea „Continuumului Infinit”, ceea ce nu poate accepta Predestinația la acest nivel și implicit Creația, deoarece dacă ar accepta Predestinația și Creația ar trebui să accepte și Întâmplarea și astfel am ajunge din nou la Factorii Creatori și Unic Întâmplători prin Destinație.

Odată ce Cuvântul este Necreat el nu a mai fost rostit de Nimeni.

Faptul că nu a mai fost rostit ne îndreptățește să admitem că din acest „loc”, ”punct”, etc, pornește Totul-Nesfârșit, care este rezultatul Contradicției acestui Cuvânt ce reprezintă Nimic și care nu a mai fost rostit de Nimeni.

Nefiind rostit, putea fi gândit?

Orice Cuvânt este rezultatul unui gând, al unei acțiuni bazată pe Cunoaștere.

La acest nivel nu putem vorbi de Cunoaștere și mai puțin de gând. Astfel acest Cuvânt este un Element Primordial, deci nu este un Cuvânt în accepțiunea pe care o cunoaștem noi oamenii?

Dacă ar fi un astfel de Cuvânt ar trebui gândit de cineva, pe când acesta este cu mult deasupra gândirii, în consecință nu este un Cuvânt în accepțiunea noastră.

El este de fapt Primul Element Primordial care prin Contradicția sa de a fi în acel loc, determină perpetuarea „Continuumului Infinit” și implicit odată cu acesta a Tot ceea ce va urma din desfășurarea sa, începând cu Elementele Primordiale, și continuând cu lumile și Universele acestora.

Prin urmare Nimicul este un Cuvânt Primordial, nerostit, negândit, dar care prin esența sa determină o Contradicție care se regăsește în Tot-Nesfârșit.

Înainte de aceasta am afirmat că și celelalte Elemente Primordiale sunt fiecare în parte un Cuvânt care alcătuiesc Limbajul Pur Universal și care întregesc în cele din urmă Conștiința Pură Universală.

Iar în toată această infinitate de Cuvinte Pure, Nimicul este cel care reprezintă tocmai Începutul.

Odată ce vorbim de Început, vorbim și de Sfârșit?

Ce fel de Început poate fi acesta bazat pe Perpetuarea „Continuumului Infinit”?

Poate fi un Început tocmai în Nimic?

Orice Început prevede o frontieră de la sine, fiindcă oricât am dori noi să facem abstracție de acest fapt sau, invers, oricât de mult ne-am dori să implicăm această frontieră, tocmai pentru a ne fi mai ușoară reprezentarea în funcție de gândirea noastră până la urmă vom ajunge la

următorul rezultat, și anume că această frontieră nu poate fi trasată fiindcă Nimicul este un Început Perpetuu al „Continuumului Infinit”, iar această perpetuare nu poate defini un adevărat început în accepțiunea unei frontiere decât la modul figurativ și sugestiv.

Acest început de fapt se supune Funcției Asimptotice de care am mai vorbit, fiind de fapt și prima caracteristică a „Continuumului Infinit”, Funcție Asimptotică care oricât de mult s-ar apropia două drepte, acestea nu se vor uni niciodată.

Nimicul în cauză, a determinat prin propria sa Contradicție tocmai Funcția Asimptotică, astfel Nimicul este prin accepțiunea largă un Cuvânt în sensul de un simbol și atât, nimic din ceea ce considerăm noi a fi un Cuvânt, astfel Cuvintele Limbajului Pur Infinit, sunt niște simboluri care reprezintă Elementele Primordiale ale căror caracteristici sunt acelea de a fi Comune și Matrici.

Prin urmare Nimicul este Funcția Asimptotică în sine, care determină prin propria sa Contradicție perpetuarea „Continuumului Infinit”, *Funcție Asimptotică* care devine prima caracteristică a Totului, urmate în consecință de celelalte trei.

Astfel Cuvântul se traduce prin *Funcție Asimptotică*, iar acesta este Nimicul de care vorbeam.

Astfel *Contradicția Totului-Nesfârșit* constă în *Funcția Asimptotică*.

Întrebarea la care mă gândesc în acest moment este ce anume determină această *Funcție Asimptotică*?

Răspunsul este pe cât de complicat pe atât de simplu: Tocmai Nimicul, faptul că în acel „loc” la modul figurativ bineînțeles, nu se află Nimic decât singur Infinitul, cu Nesfârșirea sa.

De ce avea nevoie Infinitul de un Tot alături de Nesfârșire?

Doar pentru a nu mai fi Nimic în accepțiunea noastră? Imaginați-vă Începutul, și anume acel Nimic.

Un gol infinit de mare dar și Infinit de mic, deci Nimic?

Putea fi acel „Gol”, Nimic, chiar dacă nu era Nimic în el?

NU!

Fiindcă el era Golul Infinit, adică Totul.

Observați cum și gândirea noastră se axează pe aceeași stratagemă pe care se axează însăși Funcția Asimptotică, adică Nimicul.

Cum se definește Funcția Asimptotică în raport cu Nimicul, Începutul și perpetuarea „Continuumului Infinit”, mai precis care este acel „moment” etern prin care se dezvoltă Contradicția și cum?

După cum am mai spus Funcția Asimptotică poate fi reprezentată simbolic de matematica logicii noastre prin două drepte care deși se apropie mereu una de cealaltă ele nu se vor uni niciodată.

Cine sunt aceste două drepte?

Sunt Nimicul, (golul) și Infinitul.

Mereu Nimicul va tinde către Infinit născând prin aceasta Contradicția care nu se va termina niciodată fiindcă nici cele două drepte nu se unesc niciodată.

Cu toate acestea ele nu fac altceva decât să alimenteze la nesfârșit perpetuarea „Continuumului Infinit”.

Cu toate acestea, figurativ bineînțeles am putea defini cele două drepte ca fiind Începutul care se perpetuează la Nesfârșit.

Cu siguranță una dintre drepte redevine Totul și cealaltă Nesfârșitul odată ce Începutul a fost realizat de către Nimic și Infinit, ca și în exemplul de adineaori, determinând Contradicția. În aceasta constă esența Începutului și anume în Funcția Asimptotică.

Ca și în alte cazuri unele întrebări abia mai târziu au putut fi rezolvate printr-o anumită aplicație coaxiologică, datorită faptului că atunci s-a ajuns în faza de a aduce toate argumentele necesare rezolvării lor.

Așa se întâmplă și în cazul Factorului Primordial și al Marilor Creatori și Unic Întâmplători.

Deseori până acum am vorbit despre Starea de Concepțiune, despre faptul că nu există Creație decât în mintea celor care gândesc, sau în cazul anumitor lumi ale Cunoașterii, fiindcă totul este de dinainte de a fi, iar unicii Întâmplători sunt Factorii Creatori și Unic Întâmplători, cum anume și de ce?

În primul rând datorită Elementului Primordial al Cunoașterii, în a cărei Matrice se desfășoară această „dezvoltare” a Factorului Primordial și a Factorilor Creatori și Unic Întâmplători, ca o premisă a desfășurării Semanticului, Asemanticului cât și al Periodicului nominalizat prin duplexul Eveniment-Fenomen.

Toate acestea se află în cadrul Elementului Cunoașterii.

Am mai spus în *Moarte, Neant, Aneant, Viață și Bilderberg Group*, că „EUL” Factorului Primordial ascunde sau încadrează în sinele său toate Cuvintele Limbajului Pur Universal, respectiv, toate simbolurile iar pentru Cunoaștere, înțelesurile, Elementelor Primordiale.

Fapt care demonstrează fără putință de tăgadă că „EUL” Factorului Primordial, este un Eveniment-Fenomen, care reflectă toate Elementele Primordiale în cadrul Cunoașterii făcându-le Cunoscute.

Acest lucru denotă faptul că prin Factorul Primordial, Elementul Primordial al Cunoașterii, și implicit prin calitatea sa Matriceală, Cunoaște celelalte Elemente Primordiale, și mai mult decât atât, prin intermediul Factorului Primordial toate celelalte Elemente Primordiale se regăsesc în Cunoaștere, conform primei Analogii.

Pentru aceasta s-au format Semanticul, Asemanticul și Periodicul sub această structuralizare, dar mai ales Periodicul cu structuralizarea de tipul Eveniment-Fenomen, care nu mai poate fi asemănătoare nici unei alte structuralizări, față de Semanticul și Asemanticul care se regăsesc pe baza unei întregi simetrii de similitudini cu Golul de Început al „Continuumului Infinit” care sugerează aceeași Lipsă a Semanticului, dar la un alt nivel.

În schimb la acest nivel de Cunoaștere nu se dezvoltă Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea, fiindcă rolul decisiv al Reperului Negației și al Nedefinirii este luat de Asemantic și Periodic, care au o tendință bazată cu strășnicie pe Definire, prin Evenimentul care în cele din urmă produce Fenomenul.

Definirea nu este responsabilă de Creație, fiindcă Creația este în primul rând Definirea doar a unei dezvoltări care nu are caracterul Destinatoriu, deci nu a fost de dinainte de a fi Definită: Dezvoltată.

În schimb Dezvoltarea este o reflecție posibilă doar prin prisma Elementului Cunoașterii și se referă la „locul” în care se face reflecția, care odată schimbat subliniază Dezvoltarea, tocmai prin diferențierea celor două „locuri”.

În afara Cunoașterii aceste două „locuri” se aflau și înainte de reflectare la fel iar numai schimbarea poziției de la un „loc” la altul a dus în cele din urmă la o Dezvoltare.

În realitate Dezvoltarea nu există, fiind un apanaj major al Iluziei date de Cunoaștere.

Astfel Factorul Primordial devine și Factor Creator prin faptul că „EUL” său Definește infinitatea de Factori Creatori și Unic Întâmplători.

Factorul Creator Primordial este Unic Întâmplător, dar pentru a deveni Întâmplător este necesară Întâmplarea ca atare, iar Factorul Creator Primordial este o Oglindă la fel ca și Semanticul căruia i-am și spus Oglinda Infinită a Semanticului, care la rândul său Oglindește Elementele Primordiale din afara Cunoașterii, întrucât Factorul Primordial se delimitează de Factorii Creatori și Unic Întâmplători prin propriul său „EU” iar aceștia devin Întâmplători și Creatori determinând totodată la rândul lor ca Întâmplător și Creator și Factorul Primordial care i-a Creat! Cum anume?

Aceste Elemente Primordiale din afara Cunoașterii, care și ea este la rândul său un Element Primordial între acestea, numai că de data aceasta doar celelalte Elemente Primordiale, se reflectă prin „EUL” Factorului Primordial în Cunoaștere, se reflectă în „EUL” Factorului Primordial primind fiecare un simbol al lor (diferit de cel avut dinainte de Cunoaștere ca Element Primordial), un nou Înțeles din punct de vedere al Cunoașterii care aparține fiecărui Element Primordial în parte iar totalitatea acestei infinități de Înțelesuri reprezintă Limbajul Pur Universal oglindit în Cunoaștere ce nu sunt nimic altceva decât Marii Creatori și Unic Întâmplători.

În concluzie, odată determinat „EUL” Factorului Primordial de către Matricea Noastră, acesta prin calitatea sa de a Oglindi Cunoașterea, se delimitează de propria sa Cunoaștere prin propriul său „EU” determinând astfel Factorii Creatori și Unic Întâmplători, care odată Creați de către Creatorul lor adică „EUL” Factorului Primordial, îi vor determina la rândul lor și acestuia calitatea de Creator.

Toți acești Factori Creatori și Unic Întâmplători, sunt UNICI FIECARE ÎN PARTE ȘI ÎNTÂMPLĂTORI datorită faptului că fiecare în parte reprezintă un simbol schimbat al unui Element Primordial, de către „EUL” Factorului Primordial, în care acestea s-au oglindit.

Doar în cadrul Cunoașterii există calitatea de Oglindire (reflectare).

Odată oglindite în „EUL” Factorului Primordial, aceste Elemente Primordiale au primit un simbol schimbat, față de însemnătatea lor Neoglindite. Această schimbare a dus la determinarea unicității fiecărui Factor Creator în Parte, întrucât fiecare reprezenta un astfel de Element Primordial schimbat în Oglinda „EU”-lui Factorului Primordial, iar această schimbare a determinat și Întâmplarea fiecărui astfel de Factor Creator și Unic Întâmplător.

De ce sunt Unici știm, de ce sunt Întâmplători, știm dar de ce sunt și Creatori alături de Factorul Primordial încă nu.

Tot ceea ce este Întâmplător este și Creator.

Odată pornită Creația de la nivelul Factorului Primordial, prin schimbarea înțelesurilor simbolurilor elementelor primordiale prin „EUL” Său, a determinat Creația și odată cu aceasta Întâmplarea.

De ce Întâmplarea?

Fiindcă era pentru Întâia oară când Elementele Primordiale deveneau schimbate din cadrul Înțelesului lor pur, într-un Înțeles ce aparținea doar Cunoașterii, mult diferit.

Putea fi Predestinată această Întâmplare? NU!

Fiindcă Limbajul Pur Universal în infinitatea sa de Înțelesuri avea și Înțelesul de Întâmplare. Nici măcar acesta nu era nou. Numai că acest Înțeles de Întâmplare era Întâmplător, în sens de Întâmplare Destinatoare. De ce?

Fiindcă acest Înțeles de Întâmplare aparținea unui singur Element Primordial din cadrul unei infinități de alte astfel de Elemente Primordiale, ceea ce ducea la paritatea de unu la infinit, unde unu era Întâmplarea și infinitul Neîntâmplarea.

Astfel Întâmplarea era inclusă în infinitatea Neîntâmplării, dându-i un caracter ambiguu. Odată reflectat în Cunoaștere Elementul Primordial al Întâmplării, a fost cel care a determinat tenta dezvoltării creaționale a Matricei Noastre prin Instinct, Adevărul Absolut ce au determinat „EUL” Factorului Creator.

În schimb prin „EUL” Factorului Creator, Elementul Primordial al Întâmplării a reușit să obțină, reflectarea sa delimitată de infinitatea celorlalte Elemente Primordiale, iar aceasta a dus la Creație!

Întâmplarea este Creație!

Creația este Întâmplătoare!

Astfel Factorii Creatori și Unic Întâmplători sunt Unici Întâmplători față de Factorul Primordial care la rândul Său este Unic Întâmplător față de Factorii Creatori.

De ce nu sunt unic Întâmplătoare și cele dezvoltate în lumile Factorilor Creatori?

Am explicat de ce anume sunt Unic Întâmplători din punctul de vedere al reflectării schimbate a Înțeleșurilor Elementelor Primordiale, unde fiecare astfel de Factor Creator are un Înțeleș al Său, dar de ce nu sunt unic întâmplătoare și înțeleșurile dezvoltate de către Factorii Creatori în lumile lor? Acest fapt se datorează tot Întâmplării.

Tot ce este Întâmplător poate să fie doar o singură dată pentru a fi Întâmplător la Infinit la Nesfârșit, deci etern.

Factorul Primordial precum și infinitatea de Factori Creatori și Unic Întâmplători nu au un Început al Întâmplării lor și nici un Sfârșit.

Reflectarea Elementelor Primordiale în Elementul Primordial al Cunoașterii nu s-a făcut pe baza unui anume Început deci al unui moment limită de unde a început acest Fenomen. Nici chiar dacă am lua drept Eveniment (ceea ce și este), reflectarea Elementelor Primordiale în Elementul Primordial al Cunoașterii este un Eveniment etern tocmai prin lipsa oricărei dimensiuni sau mai ales temporalități în acel moment.

Acest fapt ne duce cu gândul că, nici Evenimentul nu trebuie neapărat să se substituie unei dimensiuni, ci poate fi un Eveniment adimensional, etern care să determine o succesiune de astfel de Evenimente adimensionale. DA!

Dar, doar în cazul în care această succesiune nu definește în cadrul său o anumită dimensiune. Fiindcă în acest caz nu vom putea vorbi decât despre succesiuni dimensionale.

Succesiunile adimensionale, sunt succesiuni evenimențiale care includ în cadrul lor reflectări ale Elementelor Primordiale între ele sau ale altor determinări evenimențiale unde nu poate fi vorba despre dimensionalitate.

Revenind la Întâmplare, în cazul de față nu este vorba despre o succesiune evenimențială a unor Elemente Primordiale, ci despre Elemente ale Cunoașterii, determinate prin reflectarea acestora în Cunoaștere având ca rezultat un înțeleș schimbat. Acest Înțeleș (Factorii Creatori și Unic Întâmplători) este unica Întâmplare care se reflectă etern prin intermediul „EU”lui Factorului Primordial.

Tot ceea ce va determina în continuare acest Înțeleș va avea un Început iar tot ce are un Început nu mai este Întâmplător, întrucât poate fi Predestinat în Destin.

Creația este Întâmplare, precum Întâmplarea Creație, dar atunci Creația prin ce se deosebește de Întâmplare?

Prin faptul că Întâmplarea este Înțeleșul Elementului Primordial care datorită Cunoașterii a primit în urma reflectării în Oglinda acesteia un nou Înțeleș, reușind să se delimiteze de infinitatea Elementelor Primordiale, determinând prin acesta Creația.

Noul Înțeleș constă etern în a CREA!

Odată determinat acest Înțeles a Început Creația și odată cu aceasta Întâmplarea a ieșit din scenă făcând loc Destinului. De aceea Factorii Creatori sunt Unic Întâmplători.

Tot ce a urmat odată cu Creația Lor nu a mai fost în funcție de o nouă Întâmplare, întrucât orice nouă Întâmplare nu ar mai prevedea o Întâmplare axată pe eternitate și nesfârșit, ci o Întâmplare care ar avea deja ca precedent un Început, iar tot ce are un Început nu mai este Întâmplător fiindcă a fost **CUNOSCUT** de dinainte de a se produce Întâmplarea ce a precedat Creația precedentă!

Astfel Factorul Primordial cât și Factorii Creatori sunt Întâmplători fiindcă nu au un Început și prin urmare nici un sfârșit. Creația este o Întâmplare Întâmplătoare fiindcă nu are un Început și nici un Sfârșit.

Diferența dintre Întâmplare și Întâmplător constă în Creație.

Întâmplătorul Creează pe când Întâmplarea poate cel mult să preceadă Creația.

Întâmplătorul Creează întrucât devine o Întâmplare de sine stătătoare reflectată în Cunoaștere și nicidecum o Întâmplare fără o ancorare în cadrul unei structuri a Cunoașterii.

Numai în cadrul Cunoașterii poate fi Întâmplătorul fiindcă doar aici poate fi Creația.

Întâmplătorul este și o Întâmplare-Element care are la rândul său anumite caracteristici pe când Întâmplarea este goală raportată la Întâmplător neavând decât caracteristica nuda a Întâmplării, deci a unui Eveniment neprecedat de nimic și atât, pe când Întâmplătorul depășește frontiera de Eveniment devenind un element al Cunoașterii în toată regula însoțit de caracteristici cum ar fi aceea de Creator de unde survin o serie de alte ramificații și anume: Precedent al destinului, al Lumilor, legităților, Persoanei, Iluziei, noțiunilor, Personalizărilor acestor Noțiuni, etc.

Prin urmare Întâmplătorul este cel care precede următoarea Întâmplare ce devine astfel următorul Neîntâmplător care este DESTINUL.

Prima Întâmplare după Întâmplător va fi Neîntâmplătorul (fiind o Întâmplare precedată, deci Cunoscută), adică: Destinul.

Orice Întâmplare nu se petrece decât o singură dată în cadrul unui Element Primordial cum este Cunoașterea. Întâmplarea nu poate fi niciodată precedată de un alt Eveniment.

Ce este cel mai important este, Creația survine doar la nivel al Întâmplătorului, deci al Factorilor Creatori sau al Factorului Primordial, lucru ce înseamnă că toate lumile, Totul, dar absolut Totul din cadrul Cunoașterii, a fost creat odată cu Întâmplătorul și niciodată înaintea sa sau după acesta, întrucât tot ceea ce are Întâmplătorul drept precedent nu mai poate fi o Întâmplare Întâmplătoare în cadrul Cunoașterii și implicit nu poate fi vorba de Creație.

Creația aparține numai Întâmplătorului, iar tot ce îl are pe acesta drept precedent nu mai este Creație, ci aparține Destinului, fiindcă Creația a fost Creată odată cu Întâmplătorul, și numai odată cu acesta fiindcă Creație fără Întâmplător nu poate exista în cadrul Cunoașterii. Chiar și la nivelul ființei umane, nici un Om nu va putea Crea ceva care să fi fost creat înainte de a fi Creat!

Ființa umană atribuie Creației noul, chiar și vechiul, iar a crea o arbaletă care se folosea cu secole înainte, de exemplu, înseamnă tot ceva nou.

Niciodată nu se poate crea un nou lucru dacă acest lucru pe care vrem să-l creem îl avem în față. Creația se sprijină pe Întâmplător fiindcă are rădăcina în eternitatea Factorului Creator, în Nesfârșit.

Creația a fost o singură dată Creată în Întregime de către Factorul Creator și Unic Întâmplător, care este un Element Primordial reflectat în Cunoaștere, prin ceea ce a Oglindit „EUL” Factorului Primordial.

Creația a fost, este și va fi, tocmai Întâmplarea de a fi fost Oglindit acel Element Primordial (posibil al Întâmplării sau de ce nu al Creației), în „EUL”(Oglindă) al Factorului Primordial.

Creația survine odată cu Întâmplarea și se termină odată cu aceasta devenind Întâmplătoare.

Astfel Întâmplătorul devine Creator!

Cum poate începe odată cu Întâmplarea și să se termine odată cu aceasta odată ce Întâmplarea este Infinită?

Nu are un Început, precum nu are un Sfârșit?

Tocmai de aceea, Creația determină Întâmplarea de a deveni Întâmplătoare fiindcă deși determină Iluzia Începutului și Sfârșitului în desfășurarea ei, Creația se datorează infinității și nesfârșitului Întâmplării, dându-i acesteia din urmă calitatea de Întâmplător sau de Întâmplare Întâmplătoare.

Doar ce este Creator poate să fie și Întâmplător, iar Întâmplarea poate fi numai o singură dată neprecedată de nimic altceva precum Întâmplătorul la fel. Repet, Factorul Primordial Creator nu a precedat Factorii Creatori fiindcă s-a format în cadrul aceleiași Întâmplări Împreună, care odată ce i-a format a devenit Întâmplătoare. Întâmplarea a devenit Întâmplătoare odată cu Formarea Factorului Primordial și a Factorilor Creatori. Devenind Întâmplătoare s-a desăvârșit CREAȚIA!

Destinul este „o privire aruncată asupra Creației și nimic altceva”.

Tot ceea ce ni se pare nouă ființelor umane ca fiind nou, sau Întâmplător nu este altceva decât o simplă Iluzie a Vieții și nimic mai mult, întrucât întreaga Creație, adică tot ce a fost, va fi și este a mai fost, va mai fi și este și acum.

Nimic nu este nou, precum nimic nu este vechi, totul este Iluzie a Vieții.

Orice Întâmplare pe care o privim la modul trecut ni se arată ca fiind Destin întrucât doar Trecutul ne este dat să îl Cunoaștem.

Dacă ne-ar fi dat să Cunoaștem la fel și Viitorul, cu siguranță și acesta ar fi tot Destin și nimic Întâmplător.

Doar Necunoscutul ne apare ca Întâmplător întrucât nu știm Destinul care se ascunde în spatele său.

Unica Întâmplare Adevărată a fost doar atunci când s-au determinat Factorul Primordial și Factorii Creatori desăvârșind Creația și transformând Întâmplarea în Întâmplare Întâmplătoare, care ascunde în sinele său Creația dar care determină Destinul!

Ce este Destinul?

Destinul nu este nimic altceva decât o simplă Iluzia a Vieții sau unul dintre arsenalele pline cu artificii ale Iluziei. De ce?

Fiindcă prin Destin se înțelege ceva care este creat de dinainte de a fi cunoscut, dar care se știe că va fi astfel, adică va urma o anumită cale destinată dinainte.

Această cale a fost terminată odată cu Creația, odată ce Întâmplarea a devenit Întâmplătoare, deci Destinul este un apanaj al unor elemente ale Cunoașterii din cadrul Factorului Nostriu Creator și Unic Întâmplător față de lumile sale.

Gândul său Pur, determinat de Adevărul Absolut și Cunoașterea Absolută, care a determinat Persoana, erau Create de dinainte ca Persoana să le Cunoască și să devină un element al Cunoașterii, precum de dinainte au fost create și Personalizările, Noțiunea, Existența, lumile acesteia, Factorul Vieții, Ființa, Universele Existenței, ființele umane, Totul a fost Creat doar o

singură dată și în realitate deodată și nu determinat de fiecare nouă și nouă etapă, cum am stabilit până acum.

Vreau să subliniez că nu Persoana a fost cea care a determinat Personalizările și nici Gândul Pur al Factorului Nostru Creator nu a determinat Persoana, precum Personalizările nu au determinat alte și alte dezvoltări, ci toate acestea s-au determinat doar o singură dată în același timp.

II.3.8.CAPITOLUL VIII DUMNEZEU

Tot ce am explicat până acum în lucrările mele despre cutare element, ce îl determină pe celălalt am făcut-o pentru a demonstra interdependența dintre aceste elemente care nouă ni se desfășoară ca fiind determinate unele de celălalte, și chiar așa este, dar nu din punctul de vedere al Întâmplării Întâmplătoare, deci al Creației, ci din punctul de vedere al Cunoașterii, al Iluziei acesteia care lasă Necunoscutul să se desfășoare ca și cum nimic nu ar fi predestinat, ca și cum nimic nu ar fi fost creat de dinainte de a fi creat!

Chiar și Elementele Primordiale se ascund în spatele Totului-Nesfârșit, pentru a reveni mereu la Nesfârșit în infinitatea acestuia, doar că acolo este vorba de Limbajul Pur Universal și de Conștiința Pură Universală, unde Cunoașterea, Creația și Întâmplarea sunt doar niște simple Elemente Primordiale alături de Infinitatea altor Elemente Primordiale.

În concluzie în cadrul Cunoașterii, Creația este Întâmplare Întâmplătoare, iar Destinul un simplu apanaj al Iluziei, fiindcă totul a fost creat de dinainte o singură dată pentru totdeauna.

Nimic nu este nou, precum nimic nu este vechi. Totul este ubicuu (peste Tot) și nicăieri (în Tot), fiindcă mereu la Nesfârșit mai este loc de Tot, de dinaintea Totului!

Toate aceste Înțeleșuri (Elemente Primordiale) care se află reflectate în „EUL” Factorului Primordial devin Factorii Creatori și Unic Întâmplători, prin Delimitarea „EU”-lui Factorului Primordial ca parte față de aceștia, dar deodată, determinându-se unii pe alții, prin unitatea Factorului Primordial în diversitatea Factorilor Creatori.

Delimitarea dă caracterul creațional al Factorilor Creatori și al Factorului Primordial, caracter creațional dat tocmai de Limbajul Pur Universal care se vede reflectat sub această formă diferită față de El însuși, față de Conștiința sa Pură Universală, într-unul din infinitatea de Elemente Primordiale care în cazul de față este Cunoașterea.

Conștiința Cunoașterii este diferită de Conștiința Pură Universală, chiar dacă ea este alcătuită prin reflectarea Elementelor Primordiale în Cunoaștere, adică a Cuvintelor Limbajului Pur Universal, aceasta nu înseamnă că aceste Cuvinte (Simboluri), reflectate în Oglinda Cunoașterii prin facilitatea creată de aceasta care este „EUL” Factorului Primordial, datorat Semanticului, Asemanticului și Periodicului, sunt reflectate întocmai în starea lor Pură.

Orice oglindire denotă o anumită distorsiune datorată tocmai fenomenului de oglindire, precum orice oglindire este o Iluzie fiindcă Elementul Privit în Oglinda Cunoașterii nu este el, în starea lui pură, ci imaginea lui.

Acest fapt ne duce la diferențierea majoră dintre Limbajul Pur Universal și Limbajul Cunoașterii, precum și între Conștiința Pură Universală și Conștiința Cunoașterii.

Cu toate acestea, important este faptul că astfel s-a format această Conștiință a Cunoașterii, prin care Factorul Primordial, pronunțând eternul „EU” are conștiința de sine de a se

detașa de propria sa Cunoaștere care sunt Factorii Creatori și Unic Întâmplători. Ce anume le dă caracterul de Întâmplător și Creator?

Conștiința de Sine a Factorului Primordial, care diferit de Conștiința Pură Universală are propria sa Conștiință și Cunoaștere, în care, din momentul rostirii aceluși „EU”, diferit față de Conștiința Pură Universală a schimbat sensul simbolistic al fiecărui Element Primordial, și cu acesta al Conștiinței Pure, nerecunoscând ca aparținând Cunoașterii, Conștiința de dinainte de Cunoaștere și nici Cunoașterea de dinainte de Cunoaștere, devenind astfel un Creator și delimitându-se pe sine de propria sa cunoaștere în sensul de a o **deține, EL**, și nu de **a fi EL** Cunoașterea.

Factorul Primordial nu este Cunoaștere la fel ca Factorii Creatori.

Ei sunt Întâmplare și odată cu aceasta determină Creația.

Întâmplarea nu se poate produce decât o singură dată.

Tot ce pare Întâmplător și se produce ca urmare a unei Întâmplări precedente nu este nici Întâmplare și nici Întâmplător, este Destin.

Diferența dintre Întâmplare și Întâmplător constă în Creație.

Întâmplarea poate da naștere Creației dar Întâmplătorul Creează deja.

De aceea Factorul Nostru Creator este Întâmplător fiindcă Întâmplarea sa Creează.

Pot fi și Întâmplări care nu Creează, cum sunt cele ale reflectării Elementelor Primordiale între ele în afară de Cunoaștere.

Tot ce este Întâmplare în cadrul Elementului Primordial al Cunoașterii este și Întâmplător fiindcă Creează.

Nu poate exista Întâmplare în Cunoaștere decât Întâmplător sau Întâmplare Întâmplătoare!

Nu poate fi decât o singură Întâmplare Întâmplătoare (Creatoare) în cadrul Cunoașterii iar toate celelalte sunt Iluzorii.

Tot ce precede unei Întâmplări o anulează pe aceasta făcând-o Neîntâmplătoare, deci Destin.

Cum poate fi Întâmplător Factorul Primordial care i-a precedat pe Factorii Creatori care sunt tot Întâmplători?

Factorul Primordial a devenit Întâmplare odată cu Factorii Creatori care sunt „EUL” său.

Fiecare s-a determinat și autodeterminat prin celălalt, Factorul Primordial prin Factorii Creatori și Factorii Creatori prin Factorul Primordial.

Toți la un loc formează Întâmplarea care va precede Totul ce va urma în lumile Cunoașterii.

Dar tot ce va urma nu va mai fi Întâmplător ci Neîntâmplător, adică Destin!

Prin urmare, Întâmplarea Întâmplătoare este Întâmplătorul sau Creația, iar Întâmplarea Neîntâmplătoare este Destinul.

Întâmplarea luată ca Element Primordial nu este nici Întâmplătoare și nici Neîntâmplătoare întrucât nu este Creație și nici Destin, este doar Întâmplare în accepțiunea, în simbolul său fără să se răsfrângă asupra unui alt Element Primordial.

Astfel Întâmplarea poate să fie nu numai Întâmplare, Întâmplare Întâmplătoare și Întâmplare Neîntâmplătoare, ci dacă o privim printr-o altă prismă și anume, prin reflectarea acesteia asupra unui alt Element Primordial, altul decât Cunoașterea, vom avea cu siguranță alte și alte Tipologii sau Atipologii referitoare la Întâmplare.

Dacă am lua Cuvintele: ”complicație”, ”acum” sau „fier”, luate la întâmplare, vom vedea că Întâmplarea **fără** intermediul Cunoașterii primește o cu totul altă și altă valență.

În primul rând depinde dacă aceste Cuvinte care sunt Elemente Primordiale sunt sau nu Tipologice față de Întâmplare.

În cazul Atipologiilor va trebui să determinăm un Element Comun care să fie Tipologic atât față de Întâmplare cât și față de aceste Cuvinte.

Fără intermediul Elementului Primordial al Cunoașterii, Cuvintele „acum” și „complicație” pot însemna absolut orice altceva decât știm noi, la fel și „fier” astfel încât nu putem stabili dacă este sau nu Tipologic un astfel de Cuvânt cu Întâmplarea, în speță un alt Cuvânt.

Poate să fie tocmai Cuvântul fier, întrucât acesta se afla, poate, chiar Întâmplător (CREATOR) în acel praf cosmic care s-a structurat în planeta Pământ, iar fiind un element greu, a „curs” în miezul acesteia, devenind astfel un fieromagnet uriaș împotriva radiațiilor vântului solar, care emite particule radioactive nocive pentru apariția vieții pe Terra.

Dacă miezul planetei nu ar fi fost de fier nu ar fi fost nici viață pe această planetă, fiind astfel lipsită de învelișul magnetosferic care chiar și așa mai lasă câteva particule radioactive să treacă, particule care formează Aurora Boreală, sau Aurora Australă la polii Terrei. Poate că prin intermediul altui Element Primordial, fierul este Tipologic cu Întâmplarea. Toate acestea nu ar fi fost nimic dacă Terra nu s-ar fi lovit de o altă planetă formând acea teșitură a sa la poli iar din urma impactului, în urma pulberii lăsate, s-a format Luna, (după ultimele cercetări în domeniu), atât de indispensabilă vieții, precum apa, care s-a stabilit tocmai de curând că se afla în meteoriții care bombardau Terra în trecut și care pluteau în spațiul cosmic în centura uriașă de meteoriți care gravitează acum ca și atunci în jurul Soarelui. Viața gravita în meteoriți dar era necesară Întâmplarea ca fierul să se afle în pulberea ce forma Terra ca această VIAȚĂ să se poată dezvolta.

Astfel **Întâmplarea** devenea **Întâmplătoare**, deci CREATOARE.

Noi nu putem gândi decât prin intermediul Cunoașterii, și doar prin intermediul acesteia să stabilim dacă aceste Cuvinte sunt Tipologice între ele, dar cu siguranță fără intermediul Cunoașterii luată ca Element Primordial, se pot stabili alte și alte Tipologii la care mintea umană nu poate ajunge niciodată.

În acest mod de stabilire a Tipologiilor constă marele secret al descifrării codului Limbajului Pur Universal.

Astfel Cuvintele, „complicație” și „acum” sunt Tipologice cu Întâmplarea, fiindcă Întâmplarea poate să fie ori „acum” ori să survină într-o anumită implicație, de genul :”S-a complicat întâmplător”, însă nu poate fi Tipologică cu Cuvântul fier, întrucât nu putem concepe: - *S-a fier întâmplător*, fiind necesar un Element Comun Tipologic între aceste două Elemente Primordiale și atunci putem lua oricare Element Primordial Tipologic cu Întâmplarea care va deveni Element Comun în această alcătuire.

Cum poate Destinul fi Întâmplare Neîntâmplătoare, întrucât știm că orice Întâmplare care nu se Întâmplă nu mai este Întâmplare și prin urmare nu are loc Întâmplător. Destinul este tocmai acest lucru: -Nu este Întâmplare și nu are loc Întâmplător, este DESTIN și survine numai și numai precedat de Creație, de Întâmplător.

Astfel Destinul este „ulciorul modelat de mâna olarului” care este bineînțeles Factorul Nostru Creator.

În concluzie, fiecare Element Primordial reflectat în „EUL” Factorului Primordial, devine schimbat din punct de vedere al simbolului său din cadrul Limbajului Pur Universal, iar acest „nou” Înțeles devine un Factor Creator și Unic Întâmplător, dar și o parte din „EUL” Factorului Primordial care și el la rândul său devine astfel Creator și Unic Întâmplător.

Faptul de a fi Creator se datorează Oglinzii Cunoașterii care primește Imaginea Elementelor Primordiale pe care le reflectă diferit de simbolul lor în cadrul Limbajului Pur Universal, dându-i Întâmplării calitatea de a fi Întâmplătoare, deci Creatoare.

Tot ce este Creator este și Întâmplător, fiindcă doar prin Întâmplare se poate realiza Creația.

Dacă nu ar fi Întâmplarea nu ar fi nici Creația, deoarece prin Creație se definește noul, care devine un pilon al vechiului pe care se va clădi un alt nou și tot așa mai departe.

Nu se poate CREA ceva ce este deja CREAT, fiindcă orice intervenție asupra sa înseamnă tot Creație.

Odată apărută Creația, aceasta se substituie doar iluzoriu Stării de Concepțiune, dar numai în lumile sau formele ce aparțin Cunoașterii și implicit Creației pe care o dezvoltă Matricea acesteia.

De altfel Creația este inclusă la rândul ei în Starea de Concepțiune, care se află în orice punct al acesteia, prin propria sa infinitate.

Creația este un Eveniment, datorată unui Fenomen, care determină o succesiune evenimențială, întregindu-se într-un alt Fenomen care nu mai este Creație dar care îi succede acesteia împlinind astfel Iluzia.

Tot ceea ce poate fi definit în Cunoaștere este Iluzia, care apare odată cu primele Evenimente transformate în Fenomene ale Periodicului. De ce?

Fiindcă tot ceea ce este Oglindit în Oglinda Cunoașterii este Iluzie întrucât nici o imagine a unui lucru, fenomen sau obiect oglindită în Oglinda Semantică a Infinitului nu va putea fi o imagine reală a acelui lucru, fenomen sau obiect, ci una virtuală, iluzorie.

Imaginea unui Om într-o oglindă chiar dacă reprezintă acel Om nu este Omul însuși niciodată.

Cunoaștere fără Oglindă nu se poate, de aceea calitatea cea mai importantă în lumile Elementului Primordial al Cunoașterii este Oglindirea, începând cu Oglinda Semantică a Infinitului și terminând cu cea mai neînsemnată Conștientizare care se reflectă la rândul ei în cadrul unui Element ce are rolul de Oglindă pentru aceasta.

Cine este Dumnezeu? Domeniul Deistic sau Starea de Concepțiune?

Răspunsul meu este că Dumnezeu este fără echivoc Starea de Concepțiune care posedă Domeniul Deistic!

Fiecare Cuvânt al Limbajului Pur Universal are nu numai un Simbol al său dar mai ales un Înțeles, iar suma acestor Înțelesuri formează Conștiința Pură Universală, o Conștiință nealterată de nici o Iluzie cum ar fi imaginea reflectată în și din Oglinda Infinită a Cunoașterii care este modul cum Cunoașterea percepe Infinitul.

Această Conștiință Pură a Limbajului Pur Universal a fost „determinată” de către „Continuumul Infinit” respectiv, de către cele patru caracteristici ale sale și anume, Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

Aceste patru caracteristici ale „Continuumului Infinit” sunt de altfel și cei patru stâlpi de bază ai Conștiinței Pure Universale, care au clădit-o atât pe aceasta, treaptă cu treaptă dar și structuralitatea sa, respectiv: Limbajul Pur Universal.

Cum anume s-au format Cuvintele sau Elementele Primordiale am mai schițat dar la modul cât se poate de vag.

Acum voi încerca o desfășurare mai detaliată a acestui proces de formare a Cuvintelor și Conștiinței Pure Universale.

Pentru aceasta nu vom putea folosi Cuvântul Creație întrucât chiar dacă acesta se află în calitate de Element Primordial, asemenea Întâmplării, nu poate fi Creație în sensul înțeles de noi fiindcă Creația se află cu acest sens doar în cadrul Cunoașterii, respectiv al Factorilor Creatori și Unic Întâmplători și nicăieri în altă parte.

Posibil ca în calitate de element Primordial, Creația să însemne cu totul și cu totul altceva, de care noi nici măcar nu știm că ar putea exista, dar Oglinda Infinitului Semantic al Cunoașterii îi dă acesteia alt înțeles.

Pentru a putea ajunge la Conștiința Pură Universală va trebui să ne folosim de propriile noastre arme și anume de Elementul Primordial în care suntem reflectați și anume de Cunoaștere.

Prin intermediul Cunoașterii Funcția Asimptotică devine asemănătoare liniilor care se apropie la infinit fără a se putea întâlni vreodată.

Mă refer la Funcția Asimptotică, întrucât aceasta este prima caracteristică a „Continuumului Infinit”.

Oare ce ar putea însemna Funcția Asimptotică din punctul de vedere al Înțelesului său Pur, nealterat în vreun fel sau altul de Oglinda Infinitului Semantic, care îi distorsionează Înțelesul reflectându-l drept Imagine în loc de Simbol.

Diferența dintre Simbol și Imagine este uriașă, întrucât Simbolul reprezintă o imagine nereflectată de către nici o Oglindă a Cunoașterii sau a vreunui alt Element Primordial.

Este o imagine-formă și mai mult decât atât, o imagine a quintesenței a ceea ce poate încropi în cele din urmă propriul său Înțeles, astfel Simbolul devansează sub acest aspect Înțelesul.

Cu toate acestea Simbolul este acea imagine-formă doar dintr-un anumit punct de vedere, deci dintr-o anumită ipostază și nu privit ca o generalizare arhetipală a sa.

Din acest punct de vedere Simbolul trebuie să renunțe chiar și din punct de vedere al Cunoașterii la imaginea-formă și să devină o quintesență a propriei sale esențe, fiindcă doar prin *esențialitate* Simbolul va dobândi statutul său independent de Cunoaștere, devenind astfel și Simbol al Cunoașterii.

Esențialitatea constă prin atribuirea Simbolului propriilor sale caracteristici, chiar dacă o parte dintre acestea sunt comune cu caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” dar prin acestea Simbolul primește propriile sale însușiri independente de oricare Element Primordial. Aceste caracteristici care concurează la definirea Simbolului unui Cuvânt al Limbajului Pur Universal sunt: Funcția Asimptotică și Reperul Negației.

Simbolul nu este sub nici o formă o Matrice și nici ceva asemănător acesteia, întrucât, orice Matrice este o formă în care se va umple propria sa urmă, pe când Simbolul nu va umple niciodată în forma sa Înțelesul.

Între Simbol și Înțeles există o interdependență doar din punct de vedere al Cunoașterii și nu al Elementelor Primordiale care sunt Cuvintele Limbajului Pur Universal.

Atât Înțelesul cât și Simbolul sunt la rândul lor Cuvinte ale acestui Limbaj diferite de Cunoaștere.

Simbolul poate fi însușit mai ales prin esențialitatea sa, respectiv prin faptul că fiecare Cuvânt posedă o anumită esență.

Acesta este primul indiciu referitor la Cuvintele Limbajului Pur Universal.

Această esență constă în caracteristicile „Continuumului Infinit” care le-a „creat” am pus în ghilimele fiindcă nu se poate folosi un alt termen chiar dacă acesta este total greșit.

Astfel Funcția Asimptotică poate determina prin principiile sale de bază acelea ale dreptelor care deși se apropie la infinit nu se vor întâlni niciodată tocmai esența Simbolului Cuvintelor Limbajului Pur Universal?

Dacă da, atunci de ce fiecare Cuvânt al acestui Limbaj poate fi definit ca Simbol și Înțeles, și nu și din alte puncte de vedere?

Personal nu cred că poate fi definit doar ca Simbol și Înțeles, doar că din punct de vedere al Cunoașterii de care mă slujesc în prezent, caracteristicile de bază ale unui Cuvânt sunt acelea de a fi un Simbol și un Înțeles înainte de toate.

Doar din punct de vedere al Cunoașterii, și mai ales al Coeficientului Logic 2 al ființei umane, pe când din alte puncte de vedere poate avea o infinitate de alte și alte caracteristici de bază.

Astfel esența Simbolului constă în Funcția Asimptotică, care este prima caracteristică a „Continuumului Infinit”.

Deci cele două drepte care tind una către alta dar care nu se vor întâlni niciodată stau la baza Simbolului fiind esența lui. De ce tocmai această imposibilitate de a se întâlni cele două drepte?

Poate că dacă am gândi cu un Coeficient Logic 7 ar fi 7 drepte, sau cu un altul mai mare, mai multe drepte dar niciodată nu se vor întâlni dreptele între ele ori cât de multe ar fi. Faptul de a nu se întâlni aceste drepte este primul Simbol posibil, esența Simbolului și prin urmare esența „primului” Cuvânt care a avut vreodată un simbol.

Am pus iarăși în ghilimele „primului” fiindcă nu poate exista la acest nivel „primul” decât la modul figurativ.

Astfel Cuvântul a avut un simbol sau Cuvintele au avut simboluri, tocmai datorită celor două drepte care deși tind unele către altele nu se vor întâlni niciodată.

De ce tind aceste drepte unele către altele, de ce nu se despart continuu pentru a se întâlni undeva într-un alt loc posibil?

Acest fapt se datorează celei de-a doua caracteristici a „Continuumului Infinit” care este Reperul Negației și care anulează orice reper care se raportează la acesta.

Astfel cele două drepte nu au nici o șansă din start de a se apropia în vreun fel sau altul, indiferent dacă se despart continuu sau se apropie continuu. Reperul Negației este cel care se află în spatele Funcției Asimptotice și deci al esenței Simbolului.

Dacă cele două drepte s-ar întâlni vreodată absolut Totul s-ar năru, inclusiv Limbajul Pur Universal cu întreaga lui Conștiință Pură Universală.

Astfel unul din cele mai importante lucruri care stau la baza Cuvintelor Limbajului Pur Universal și al Conștiinței Pure Universale determinate de acestea este faptul ca cele două drepte ale Funcției Asimptotice să nu se unească niciodată. Ce ar fi dacă acestea s-ar uni am spus-o adineaori, dar ce ar fi dacă acestea nu s-ar apropia, dacă s-ar depărta?

Prin Simbol aceste două drepte se apropie, iar dacă dreptele ar fi considerate ca fiind inverse apropierii deci s-ar depărta, am avea de-a face cu inversul Simbolului Cuvintelor, iar ce anume ar putea fi acest invers decât: Înțelesul?

Înțelesul este cel care dă un sens (prin intermediul Cunoașterii), Simbolului.

Nu ar putea să-i de-a acestuia un anumit sens dacă el însuși nu ar avea un sens invers, un contrasens. Cum?

Este de ajuns să spunem că acel Cuvânt simbolizează anumite Înțelesuri, Fiecare Înțeles are un sens al său.

Doar un singur Înțeles va putea avea un sens comun cu al Simbolului și atunci nu s-ar putea regăsi în Simbol întrucât Simbolul prin esența sa Asimptotică implică mai multe Înțelesuri.

De ce prin esența Asimptotică știm, dar de ce Asimptoticul poate determina mai multe sensuri Înțelesului unui simbol?

În primul rând tocmai de aceea fiindcă cele două drepte nu se întâlnesc niciodată deci nu putem vorbi de o incidență comună ale acestora și prin urmare de un singur sens dat de punctul comun al incidenței ci de mai multe.

În al doilea rând pluralitatea de sensuri se regăsește și în infinitatea Cuvintelor Limbajului Pur Universal unde fiecare Cuvânt se regăsește conform Primei Analogii în celelalte, ceea ce-i dă propriului său Simbol noi și noi Înțelesuri.

Astfel întotdeauna Simbolul va deveni opus Înțelesului, cel puțin din punct de vedere al perspectivei Cunoașterii.

În concluzie fiecare Cuvânt al Limbajului Pur Universal este un Simbol care are un Înțeles, iar la baza acestui Simbol stă Funcția Asimptotică (Prima caracteristică) a „Continuumului Infinit” și Reperul Negației, a doua caracteristică a acestuia, ceea ce definește drept Simbol al fiecărui Cuvânt al Limbajului Pur Universal ca fiind un Reper care odată raportat la Reperul Negației se anulează.

Rezultatul acestei anulări este întocmai Funcția Asimptotică care nu va lăsa niciodată ca un Cuvânt al Limbajului Pur Universal să devină Reper care la rândul său să creeze tangență cu Reperul unui alt Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Simbolului acestui Cuvânt îi corespunde Reperul Negației iar Înțelesului acestui Simbol, Funcția Asimptotică prin urmare Cuvântului în sine ambele, atât Funcția Asimptotică (Înțelesul) cât și Reperul Negației (Simbolul), întrucât Cuvântul este atât Simbol cât și Înțeles al acestui Simbol raportat la Cunoaștere.

Raportat la alte Cuvinte în afară de Cunoaștere, posibil ca Înțelesul să dispară iar Funcția Asimptotică să primească alte și alte însușiri.

În concluzie, Cuvântul Limbajului Pur Universal, este definit ca fiind un Simbol dat de către Reperul Negației ce are un Înțeles dat de către Funcția Asimptotică.

Conștiința Limbajului Pur Universal este formată din totalitatea acestor Cuvinte care se reflectă unele în altele din punct de vedere al Cunoașterii sau se regăsesc unele în altele privite dintr-o altă viziune, externă Cunoașterii.

Și într-un caz și în altul Conștiința Limbajului Pur Universal poate fi privită ca o sumă a Cuvintelor Pure Universale doar din punct de vedere al Cunoașterii, în sensul de totalitatea interdependentă care se reflectă în sine însăși, în schimb din alte puncte transcendente de vedere, care externalizează Cunoașterea în sensul știut de noi sau chiar în alte sensuri eliminând-o total, Conștiința Pură Universală nu mai este o sumă a acestor Cuvinte ci devine o Expresie a lor, un Limbaj.

Conștiința Pură Universală se substituie Limbajului Pur Universal, întrucât Limbajul în sine nu este o masă amorfă de Cuvinte, ci este constituit în principal din Expresii sau alte și alte Fenomene pe care ființa umană nici nu le va putea cunoaște vreodată.

Astfel atunci când vorbim de Limbaj la acest nivel, spunem: Conștiința Pură Universală.

Expresia Conștiinței Pure Universale este un Fenomen fiindcă este compusă din Evenimente? NU!

Sucesiunea evenimentială are loc doar la nivelul Periodicului.

În schimb Conștiința Pură Universală are Cuvântul Fenomen cât și pe acela de Eveniment în cadrul său, cu diferența față de Periodic, că aceste două Cuvinte, nu pot realiza nici succesiuni

evenimențiale pentru a se structuraliza în calitate de Fenomen și nici nu sunt rezultatul vreunui Eveniment Primordial, întrucât toate acestea încă nu pot fi reliefate la acest nivel, decât la nivelul Cunoașterii, respectiv al Oglinzii Semantice a Infinitului, considerat Eveniment Primordial de către Coaxiologie, întrucât nu putem discerne cu altceva decât tot cu ajutorul Cunoașterii.

Posibil ca și în cadrul altor Elemente Primordiale să survină în vreun fel sau altul Evenimentele lor Primordiale dar noi în calitate de ființe umane nu avem cum anume să stabilim aceasta.

Astfel Evenimentul și Fenomenul sunt două Cuvinte din cadrul acestei Conștiințe Pure Universale care ca și alte Cuvinte, cum arfi: Primordial, Pur, Oglindă, Reflectare, Semantic, etc, nu sunt decât Simboluri cu aceste Înțeleșuri determinate de Reperul Negației și Funcția Asimptotică a „Continuumului Infinit” Cuvântul Eveniment sau Cuvântul Fenomen, chiar dacă Simbolul lor definește Înțeleșul de Eveniment sau Fenomen acesta nu se răsfrânge asupra nici unui lucru care să demonstreze faptul că acel Eveniment sau Fenomen a avut loc.

Este Eveniment sau Fenomen doar în sine, în propriul său Simbol și Înțeleș al acestui Simbol. La fel ca și Cuvintele Conștiință și Expresie, acestea au doar un Simbol și un Înțeleș în sine la nivelul Conștiinței Pure Universale și cu toate acestea Conștiința Pură Universală este o Expresie a propriilor sale Cuvinte, fapt ce ne dovedește că Cuvintele Expresie și Conștiință sunt Cuvinte care se regăsesc în toate celelalte Cuvinte ca Repere ce sunt anulate în numărul cel mai mare de Reperul Negației fiindcă sunt în numărul cel mai mare. Aici încă nu putem vorbi de numere decât la modul figurativ, astfel încât toate Cuvintele să pronunțe această Expresie a Conștiinței Pure Universale.

Prin Expresie nu înțelegem Cuvântul Expresie în sinea lui, ci ceea ce enunță Expresia, din acest punct de vedere trebuie să reflectăm. În concluzie, toate Cuvintele Limbajului Pur Universal, formează prin Expresia lor Conștiința Pură Universală.

Expresia este Structuralizarea, de fapt cea de-a treia caracteristică a „Continuumului Infinit”, iar Înțeleșul Expresiei constă în Nedefinire, cea de-a patra caracteristică a „Continuumului Infinit”.

II.4.ANTICHRIST,FIINȚĂ ȘI IUBIRE

II.4.1.CAPITOLUL I FUNCTIILE ATRIBUTIVE

Oare de ce Sinele meu a ales Destinul atât de Străin de mine?

Cine sunt și de ce mă aflu aici?

Ce anume a determinat ca eu să nu aleg un alt Destin?

Oare am ales Destinul?

Chiar dacă l-am ales prin Sinele meu au mai trecut mulți prin acest Destin?

De ce mulți?

Fiindcă Cuvintele-Matrici sunt un Sine fiecare în parte și conform Analogiei Totului se regăsesc în toate celelalte Cuvinte, și astfel la acest nivel al Destinului meu au mai trecut o infinitate de Cuvinte-Matrici cum au trecut și la toate celelate Destine din această lume.

Astfel fiecare își alege propriul Destin?

De ce tocmai eu sunt acesta?

Ce anume poate fi Iubirea decât o religie?

Religia Iubirii?

Îmi e frică fiindcă religia a fost atât de des dogmă. Iubirea nu e dogmă și cu toate acestea este o religie fiindcă ne închinăm ei mai mult decât oricărui alt Dumnezeu. De ce?

Fiindcă suntem prin naștere credincioși Religiei Iubirii.

Suntem acei credincioși care credem într-o religie a unui Papă ce a fost ucis tocmai în momentul când făcea dragoste cu amanta sa de către soțul acesteia. Credem o mare parte din oameni în creștinism, în catolicism. De ce?

Doar fiindcă suntem născuți pentru a Crede sau pentru a iubi?

A greșit acel Papă făcând sex cu nevasta altuia sau nu?

Credea acel Papă în Iubire sau în Profanul acesteia, în sex?

La ființa umană deseori Iubirea este asociată cu sexul, poate fiindcă sexul în calitate de necesitate supremă a Vieții devine sinonim cu Iubirea, această necesitate supremă a Sinelui nostru mai presus de Viață?

De ce Iubirea?

Referitor la acest lucru am mai scris în cărțile mele și am fost cât se poate de categoric: Omul în această lume a Cunoașterii, nu știe decât să cunoască Iubirea. Nimic altceva, chiar dacă prin Iluzia Vieții are impresia că ar Cunoaște Cunoașterea și Voința.

Nici una dintre acestea nu-i sunt date Omului spre a le Cunoaște.

Mai mult decât atât, toate acțiunile Omului, respectiv succesiunea evenimentială care i se desfășoară pe parcursul Vieții dar care de fapt este un Destin dat,- întrucât Creația nu poate fi decât la nivelul Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător, iar de acolo înainte aceasta este înlocuită cu Destinul și Iluzia Vieții, - astfel succesiunea evenimentială care întrește prin excelență Fenomenul Vieții Omului s-a DESFĂȘURAT înainte de a fi!

Astfel Tot ceea ce noi avem Iluzia Vieții că știm sau că va urma a fost cu mult înainte de aceasta, sau niciodată după aceasta, fiind terminată Creația ÎNAINTE de a fi reflectată de către Cunoaștere și Iluzia sa a Vieții. Acest lucru stă la baza Amprentei Karmice, care s-a constituit cu mult înainte de a fi formată de către fiecare ființă în parte, indiferent dacă aceasta este Om, animal, plantă sau oricare lucru sau obiect.

Toate acestea au fost, înainte de a fi!

Tot ce este considerat Rău de către noi devine urât, disprețuit și imediat vrem să luptăm împotriva Răului prin toate mijloacele noastre fără să înțelegem cât de străini suntem față de noi înșine, fără să înțelegem ce anume este Răul pentru ca mai apoi să-l judecăm atât de aspru. Viața noastră ar fi imposibilă fără Rău, fiindcă dacă nu ar fi Răul nu ar fi nici Binele, care se raportează la Rău.

Oare cum ar fi lumea în care ne aflăm fără Răul de care fugim disperați?

Ar fi o lume mai bună?

Nu cred. Atunci când înaintea noastră ni s-ar desfășura numai Binele, când tot ceea ce am dori s-ar înlăptui, iar noi nu am cunoaște Răul, când ne-am afla într-un etern Paradis, oare ar fi mai bine?

Dar dacă tot ceea ce ne-am dori nu ar putea fi și Răul, decât Binele, numai și numai Binele, nu s-ar transforma Binele în Infern dacă nu am primi și Răul care să determine Binele?

Oare am dori acel Paradis?

Cu toții tânjim după el dar știm oare după ce anume tânjim?

Cum arată un astfel de Paradis unde totul este un Bine Continuu fără Rău?

Oare acest Bine Continuu nu devine cumplit de Rău în cazul când nu mai are nici o altă alternativă de comparație?

Dacă Binele din lumea noastră ar fi mult mai Rău iar dacă Răul și mai Rău, cum s-a mai întâmplat în istorie, am mai ști care este adevăratul Bine?

Oare sclavii de acum patru mii de ani știau că informatica este un Bine sau un Rău pentru omenire?

Oare noi știm ce vrem?

Omul este o ființă sacerdotală prin excelență și de aceea am mai subliniat nu odată acest lucru în *Moarte, Neant, Aneant, Viață și Bilderberg Group*. Acest fapt i-a adus și calitatea de a deveni religios într-o măsură mai mare sau mai mică în funcție de individ.

De ce este omul religios?

Fiindcă este clădit pentru a fi sacerdotal dar el nu știe asta pentru că este înstrăinat de el însuși.

De aceea omul înlocuiește calitatea sa sacerdotală cu dogma religioasă, care este atât de străină de el însuși.

Dogma nu face decât să-l îndepărteze și mai mult pe om de el, dând o și mai mare amploare străinului din om, care ajunge să-l înlocuiască pe acesta.

Astfel dacă omul este un străin de el însuși și societatea este străină de om.

În această înstrăinare a câștigat Dogma, care reprezintă inversul părții sacerdotale a omului, sau partea lui sacerdotală întoarsă de Străinul din el pe dos.

Religia nu numai că l-a îndepărtat pe om de propriul său sine dar l-a alienat într-o așa măsură încât acesta a devenit o ființă angoasată și plină de tot ceea ce nu îl repărezintă, respectiv o ființă rapace, rea, răuvoitoare, meschină, plină de invidii și frustrări dintre cele mai diverse.

Cine este cel mai Rău din cadrul Dogmei?

Diavolul.

El este meschin, plin de tot ce poate însemna Răul în această lume și nu Omul.

Dacă nu ar fi Diavolul, Omul ar fi într-un Paradis etern.

Prin urmare Diavolul e Rău și Dumnezeu e Bun.

Diavolul este mereu într-o dispută ideologică cu Dumnezeu.

Ce anume este Dumnezeu am explicat în *Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică* și nu are rost să revin din nou aici, dar ce anume este Diavolul încă nu am explicat în nici una dintre lucrările mele.

Din ceea ce am văzut până acum Diavolul se află în om, pentru că omul este cel care l-a determinat ca fiind Răul atât de disprețuit.

Oare dacă nu ar fi Răul, cum de altfel am mai spus-o de atâtea ori la cine s-ar mai raporta Binele?

Nu poate fi Rău fără Bine, dar nici Bine fără Rău, fiindcă altfel nu am mai putea gândi pe baza Coeficientului Logic 2, ci pe bazele unui alt Coeficient Logic.

Am să-l numesc pe Diavol: Antichrist, după religia în care m-am născut fiind botezat la câteva luni fără să fiu întrebat de cineva dacă accept sau nu religia respectivă. Dacă nu ar fi Antichristul ar mai fi Christul?

Care ar mai fi însemnătatea lui Christos fără Antichrist?

Dacă nu ar fi omorât demonii din porci, dacă nu ar fi luptat împotriva celui Rău, a Antichristului, ce s-ar fi făcut Christul?

De când ne naștem suntem împovărați cu idei de genul Dumnezeu cel Bun se luptă cu Fiara cea Rea.

Dar dacă te împotrivești bunătății Lui Dumnezeu dată cu de-a sila vei fi bătut aspru de către acesta.

De ce bate Dumnezeu?

El nu este Fiară, nu este Antichrist?

Nu este Dumnezeu Omului în acest caz un prestidigitator la fel ca și Omul?

Un individ dictatorial plin de ură și de ranchiună în momentul în care nu-l mai slujești?

Te-a determinat ca să te naști pentru a-i fi slugă?

Atunci cine este Antichristul?

Cel care dorește slugi și indivizi smeriți sau cel care nu dorește toate acestea?

Nu mai vreau să revin cu fărâdeligile istorice ale bisericilor Christului, care sunt ascunse voit în sufletele pline de teamă ale omului Christic, tocmai pentru că i s-a inspirat teama față de Antichrist, ceea ce reprezintă tot ceea ce-i este străin omului Christic, care, trebuie să recunosc este tocmai adevăratul Străin din Om.

Omul nu trebuie să fie o ființă plină de teama Antichristului, pentru a împovăra buzunarele popilor sau ale unor politicieni meschini, care stau cu crucea la piept și cu mâna pe stiloul cu care semnează acte pline de corupție.

Omul trebuie să înțeleagă atât Binele cât și Răul, atât Christul cât și Antichristul, pe care-i denumesc astfel conform religiei creștine, dar care în realitate în filosofia mea înseamnă Binele și Răul, și nicidecum Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu este Starea de Concepțiune, iar Răul există numai în funcție de Bine și Binele în funcție de Rău.

Nu există Diavoli sau alte și alte plâsmuiri ale imaginației umane decât Răul prin care Omul se raportează la Bine.

Dumnezeu în calitate de Stare de Concepțiune este UNUL singur, Infinit, iar și Binele la fel ca și Răul fac parte din Dumnezeu și nu trebuie luat Răul ca și cum ar fi străin de Dumnezeu, dacă este străin de Om.

Starea de Concepțiune, este determinată de la nivelul „Continuumului Infinit” a Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, de la nivelul infinității de Cuvinte-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal până la Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, în desfășurarea căruia prin Instinct se determină Adevărul Absolut, și odată cu acesta „EUL” Factorului Primordial, în care se regăsesc reflectate infinitatea de Cuvinte-Matrice a Limbajului Pur Universal, reflectate, fiindcă caracteristica principală a Cunoașterii este Oglinda, respectiv Oglinda Semantică a Infinitului.

Odată reflectate în această Oglindă fiecare astfel de Cuvânt-Matrice devine un Factor Creator și Unic Întâmplător, unul dintre ei fiind și Factorul Creator al lumii noastre.

Odată cu Factorii Creatori se naște Numerologia. Această diversitatea de Factori Creatori și Unic Întâmplători odată reflectați, determină alături de Adevărul Absolut al Factorului Primordial, Cunoașterea Absolută a acestuia.

Cunoașterea Absolută și Adevărul Absolut determină Gândul Originar al Factorului Primordial.

Factorul Creator al lumii noastre, -care este unul din infinitatea de Cuvinte-Matrice care se oglindesc în Oglinda Semantică a Infinitului, și fiecare astfel de imagine oglindită este un Factor Creator și Unic Întâmplător, -va determina propriul său Adevăr Absolut și Cunoașterea Absolută, care vor determina Gândul Pur al Factorului Creator.

Gândul Pur va determina Persoana, care este o imagine a Expresiei Conștiinței Pure Universale a Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, reflectată prin intermediul Oglinzii Semantice a Infinitului, preluată de Gândul Pur al Factorului Creator ce definește astfel prima Conștiință a acestuia în calitatea Persoanei.

Persoana va primi prin intermediul Oglinzii Gândului Pur al Factorului Creator toate celelalte imagini ca urmare a reflectării Cuvintelor-Matrici în „EUL” Factorului Primordial.

Aceste imagini reflectate de Oglinda „Eului” Factorului Primordial și mai apoi de Oglinda Gândului Pur, -care la fel ca „EUL” Factorului Primordial este „EUL” Factorului Creator, iar fiecare astfel de „EU” devine Oglindă în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, -sunt Personalizările.

Personalizările determină la rândul lor Noțiunea care devine astfel Noțiunea Persoanei, aceea de a fi „EU” al Factorului Creator și Unic Întâmplător al nostru.

Noțiunea este cea care va da la rândul ei o Noțiune anume fiecărei Personalizări în parte.

O astfel de Noțiune este Existența, în care se află și lumea noastră.

Existența va dezvolta în cadrul său Factorul Vieții și Ființa.

Între Factorul Vieții și Ființă se realizează diferite raportări în cadrul Existenței, una dintre acestea fiind ființa umană cu lumea care-i este dată ca vis, pentru a-și trăi Omul propria sa iluzie a Vieții axată pe Coeficientul Logic 2. Abia în acest vis apare Antichristul sau Răul pe care Omul îl determină în raport cu Binele.

Poate Antichristul lupta împotriva lui Dumnezeu care este tot ceea am explicat, începând de la „Continuumul Infinit” și până la nivelul Factorului Nostru Primordial care Creează doar o singură dată, pe urmă totul devine Destin?

Răspunsul este că Antichristul nu poate lupta împotriva lui Dumnezeu fiindcă atât Antichristul cât și Christul, respectiv atât Răul cât și Binele aparțin Lui Dumnezeu.

Cum ar putea Antichristul să aducă Răul care era adus alături de Bine încă de dinainte de a fi noi, care suntem niște simpli trecători prin propriul Destin al acestui vis cu timpi și spații?

Dacă am accepta că ne „pândește” dorindu-ne Răul, înseamnă că la fel i-a pândit pe toți cei care au trecut înainte prin Destinul nostru și tot așa au pățit și ei, aceeași nenorocire la aceeași oră ca și Sinele nostru?

Atunci înseamnă că un astfel de Destin care posedă un anumit Destin ne este dat și prin urmare NU este opera Antichristului ci a Destinului și astfel Antichristul se definește ca fiind Destinul, iar Christul, ce reprezintă Binele, nu face parte din Destinul nostru?

La fel ca și Răul și Binele face parte din Destinul nostru, care apare ca Întregul Destin abia după ce Factorul Creator și Unic Întâmplător și-a desăvârșit Creația, o dată și numai o singură dată, astfel fiind Unic Creator și Întâmplător, numai și numai prin Creația sa, la fel cum întreaga infinitate de Factori Creatori sunt Unic Creatori și Întâmplători prin unicitatea Creațiilor pe care le săvârșesc fiecare în parte.

Dacă și Antichristul la fel ca și Christul sunt Destin fiind Răul și Binele, de ce mai trebuie denumiți și altfel decât Destin?

Acest lucru ține de Iluzia Vieții pe care o visează ființa umană, în care aceasta are impresia că trăiește plenar viața, la care participă în mod nemijlocit, că poate să intervină asupra mersului ei, că datorită faptelor pe care le face totul devine nou și pentru că acest vis se axează pe Necunoscutul, care a devenit Cunoscut odată cu săvârșirea Creației de către Factorii Creatori.

Cum am mai spus Creația s-a săvârșit odată și numai odată ca Întâmplare Întâmplătoare, devenind imediat după aceea Întâmplare Neîntâmplătoare: Destinul.

Astfel Destinul pare că este Întâmplător dar Unicul Întâmplător este doar Factorul Creator.

Dacă m-ar întreba cineva dacă cred în Christ și în Antichrist, i-aș spune că datorită faptului că eu cred în Binele și Răul din visul Omului, ca aparținând acestui vis, Creat dinaintea Omului de Factorul Nostru Creator, tot așa cred și în Christ și Antichrist, ca fiind o luptă dintre Străinul din Om actual pe care-l vedem pe fiecare stradă, în politică și în societate și Omul în sinea lui, debusolat, răzvrătit pentru că nu poate ieși la iveală, pentru că nu poate da la o parte acest Străin de care vorbeam.

Cine este Străinul din Om, Christul sau Antichristul?

Cine este Christul?

Cel care și-a dat viața pentru Om, cum de altfel miliardele de oameni se jertfesc în propria lor Înstrăinare de Sine neînțelegând că adevăratul Străin din ei e tocmai Binele spre care merg orbi uitând cealaltă parte pe care nu vor să o înțeleagă, și anume Răul, considerat de ei: Străin de Om.

Dacă ar merge numai către Rău atunci acesta ar fi Străinul Omului.

De ce Omul merge către Bine și nu către Rău sau către ambele cum de altfel ar fi cel mai bun lucru pentru acesta întrucât astfel s-ar realiza un Echilibru, și astfel Ființa Omului care este Sinele acestuia, reflectat prin Ființa Existenței, ar deveni ceea ce este, duală, adică atât Bine cât și Rău?

Toate acestea sunt determinate cu adevărat de Păcatul Originar al Omului, prin care Omul este sortit în timpul vieții lui trecătoare necesităților materiale și spirituale cum ar fi hrana, nevoia de diversitate, nevoia de plăcere, de unde au prosperat necesitățile de ordin spiritual, etc.

Necesitățile îi sunt date Omului prin dimenisunile lumii sale: Spațiul și Timpul.

De aici derivă lăcomia care este baza Păcatului Originar al Omului.

Dacă i-ai da Omului cât spațiu dorește el, cu siguranță chiar dacă întregul oraș ar fi o planetă, tot nu i-ar ajunge, ar mai dori alte și alte planete, încât ar ocupa întregul Univers ca în cele din urmă să dorească cel puțin câte un Univers pentru fiecare.

Dacă i-ai da Omului cât timp dorește el, vei vedea că nu i-ar ajunge nici zece vieți în cazul în care și-ar satisface plăcerile spațiale, dar fiindcă timpul nu poate fi dobândit decât prin propria sa viață și nu poate fi furat, șantajat, escrocat, spoliat, exploatat sau parvenit, ar ajunge repede la concluzia că nu are nevoie de timp, decât de spațiu întrucât acesta „face bani”.

Dacă i-ai lua Omului posibilitatea de a deține spațiu decât în măsura asigurării propriilor sale necesități, vei vedea că Omul nu și-ar dori mai mult timp decât cel mult o viață dar și aceea doar dacă poate fi obligat prin teamă să o trăiască, prin teama de moarte!

Toate acestea ne arată cât de Străin este Omul față de el însuși, și că Binele Omului primește sens prin dimensiunea spațială pe care el poate să o depoziteze pentru a-și crea o avere proprie, asigurându-și astfel Nu propria lui necesitate decât în cazuri extreme când nu are încotro, ci necesitatea lăcomiei sale care poate duce la extrem.

Câți indivizi nu dețin averi prin care ar putea subzista milioane de vieți?

Dar câți nu-și doresc dacă ar putea avea întreaga planetă sau întregul Univers?

Binele Omului stă în acea parte a Sinelui său care-i asigură această necesitate bolnavă a lăcomiei, iar pentru aceasta Omul a fost cel care și-a creat un Dumnezeu care DĂ!, în cazul că i te supui, și mai mult decât atât, acesta DĂ și iertarea păcatelor atât de necesare parvenirii Omului.

Nu acesta este adevăratul Dumnezeu al Omului ci Sinele lui, compus nu numai din acest Bine atât de Străin de Om pe care Omul îl vede sensul existenței sale, ci constă și în Răul fără de

care Binele nu ar exista. Sunt convins că dacă Omul ar mai avea și alte dimensiuni în această lume, și acestea ar putea fi stocate la fel ca și spațiul, atunci și acelea ar deveni subiecte de dispute și lupte pentru a fi stocate în averi, pentru a se asigura necesitățile propriilor vicii ale Omului, printre care cel mai important fiind lăcomia.

De aceea lumea Omului este paranoică și lipsită de un sens real, fiindcă Omul este o ființă paranoică și lipsită de un sens real.

De unde știe Omul că acesta este Binele lui și nu Răul lui de care fuge?

Doar pentru că acest Bine îi DĂ posibilitatea de a-și asigura într-o măsură sau alta necesitățile propriei sale lăcomii către care tinde?

Pentru acest Dumnezeu s-a sacrificat Christul, născând o religie mondială, iar acest Dumnezeu se luptă cu Antichristul, pentru supremație, urmând ca în cele din urmă să-l învingă.

Oare învingând acel Antichrist Omul nu ar învinge pentru totdeauna uitarea de Sine?

Uitarea prin care Omul nu este perfect sau numai Bine și atât, nici nu va putea fi vreodată. Omul este atât Bine cât și Rău, fiindcă în Sinele Omului nici un Bine nu ar putea fi fără Rău.

Oare devenind extremist, ajungând să cunoască numai Binele, acela care să-i asigure lui necesitățile nu ar deveni și mai Străin de el?

Oare nu ar fi infinit mai Bine decât să lupte împotriva Răului, care constă în tot ceea ce lui nu-i poate satisface necesitățile, chiar dacă aceste sunt reprezentate alături de averi și de întâmplări, cum ar fi acelea de a nu face un accident sau de a primi o boală, etc., să înțeleagă Răul, să înțeleagă de ce nu poate avea averea respectivă și la ce îi folosește, sau să înțeleagă că accidentul sau boala nu se produc datorită Răului din el, ci al Destinului care oricum s-ar fi produs, fiind creat dinaintea Omului și al lumii acestuia?

Oare nu ar fi mai Bine ca Omul să-și cunoască Răul din el, cauzele care-l produc precum și ceea ce consideră Omul ca fiind Bine prin dorința sa de parvenire?

Oare religia Omului nu este o religie a Binelui către care se îndreaptă Omul adică către bani, fericire, plăcere, distracții, sau tot ceea ce-i poate da ceva pozitiv, fără să înțeleagă că toți acești Factori pozitivi sunt poate mult mai negativi decât Răul, fără să înțeleagă că nu este Bine să lupti împotriva Răului fiindcă astfel nu faci altceva decât să-l escamotezi determinând un Rău și mai mare ci să-l înțelegi, fiindcă doar prin Rău vei putea înțelege Binele, iar Răul va putea fi înțeles numai prin Bine?

Dacă Binele este considerat ca aparținând lui Dumnezeu de către Om, atunci Omul trebuie să se îndrepte către Dumnezeu și să-l întrebe ce anume este Răul, iar dacă îl va înfiera atunci acel Dumnezeu este Străin Omului, fiindcă și Răul face parte din Om și nu trebuie înfierat Omul, ci înțeles.

Dacă acel Dumnezeu îi va spune cum să înțeleagă Răul și cum să-l apropie de Bine pentru a fi un Echilibru cât mai strâns între cele două părți, atunci acel Dumnezeu este parte din Dumnezeul Omului, fiindcă va face un Rău mult mai Bun decât cel mai mare Bine cunoscut de către Om.

În schimb pentru a înțelege Binele, Omul va trebui să întrebe astfel Dumnezeul Răului și să vadă dacă acesta este de acord să înțeleagă Binele sau să lupte împotriva sa. Dacă va spune că dorește să lupte împotriva Binelui, atunci acela nu este un Dumnezeu al Omului, ci al Străinului din Om, iar dacă va spune că dorește să înțeleagă Omul, acela este un Dumnezeu al Omului. Astfel Dumnezeul Omului este atât Binele cât și Răul.

Cine este Antichristul?

Cel care devine un etern răzvrătit împotriva Ordinii pe care o face tocmai Străinul din Om al Binelui.

Este cel care nu acceptă Ordinea unui Dumnezeu brutal și profund inuman de aceea îi răspunde acestuia prin haos și dezordine.

Astfel Străinul din Om este cel în care se refugiază Omul uitând că Sinele lui este dual, atât Bine cât și Rău, iar dacă se va refugia numai într-una din aceste părți aceea va deveni negreșit Străinul din el, dar datorită Iluziei Vieții tocmai Străinul din Om va fi considerat de către Om, ca fiind Omul, iar cealaltă parte ca Fiind Străinul din Om.

Omul va pierde Străinul din el doar dacă va ști să „locuiască” în ambele părți ale Sinelui său, atât în Bine cât și în Rău.

Este Christul Om?

Da!

Pentru că se comportă inuman dându-și viața pentru Străinul din Om, supus unei Ordini, al unui Dumnezeu care te naște mai întâi, pentru ca apoi să te bată și să devii supus Păcatului Originar.

Umanul are nevoie de inuman pentru a se putea evidenția și invers.

Umanul ar dispărea într-un tot dacă nu ar fi și inumanul Christului, prin jertfa supremă a acestuia, înțelegând Răul.

Astfel Christul înțelege Răul la reverberația sa maximă, devenind un imbold prin jertfa Sa, de a-l apropia pe acesta Binelui, de a termina lupta aprigă care depărta Binele de Rău la extreme ce ajungeau la apogeu înstrăinând Omul.

Christul este cel care a făcut prin bunătate și înțelegere primul pas prin care Omul să nu mai fie Străin de el însuși, să înțeleagă Răul prin bunătate și nu prin luptă. Toate aceste valorase învățături Christice au fost îndepărtate de interesele politice ale anumitor biserici, fiind denaturate în fanatisme sau extremisme ce neagă înțelegerea Răului și propovăduiesc doar lupta împotriva acestuia.

Omul are nevoie de Străinul din el, (Bine) dar nu pentru a deveni doar Străinul din el, uitând Omul (Răul) cu desăvârșire.

Christul se jertfește, pentru a spăla Omul de Păcatul Originar, dar odată cu spălarea de acest păcat, nu înseamnă că Omul va trăi cu adevărat supus doar Străinului din El, (Binelui) dispărând Răul, ci tocmai faptul că prin jertfa lui Iisus Christos, Omul va trebui să înțeleagă Răul și să-l apropie Binelui. Multe biserici care nu înțeleg acest lucru greșesc.

Cine va lua locul Răului?

Numai Binele?

Numai Bine peste tot?

Cumplit!

Fiindcă Binele fără Rău nu mai este Bine, neavând la ce să se raporteze.

De aceea a trebuit să moară Christul Străinului din Om?

De aceea în istorie au murit atâtea sute de mii de oameni în numele acestui Christ pentru că doreau să înțeleagă Răul?

Au murit pentru un Christ ce prevedea o lume numai a Binelui?

Cât de Bine ar fi fost acel Bine fără Rău?

Cu cât alunga mai mult Răul din Om, fără să-l înțeleagă pe acesta, cu atât îl făcea și mai Rău față de Binele excentric, fanatic și extremist.

Sinele Omului este un Echilibru, între Bine și Rău.

Cu cât vei ascede numai către una dintre aceste părți încercând să o exacerbezi, să o amplifici prin tot felul de acte care să combată cealaltă parte a Sinelui, nu vei face altceva decât să amplifici cealaltă parte a Sinelui.

Astfel, cu cât vei amplifica importanța Binelui, combătând Răul, cu atât mai mult vei amplifica Răul în pofida Binelui și invers.

Omul are nevoie atât de Rău cât și de Bine, atât de Antichrist cât și de Christ.

Un Christ supus unui Dumnezeu inuman care bate, este un Christ al Binelui extrem, dacă Dumnezeu respectiv este considerat ca fiind un Dumnezeu al Binelui, sau invers.

Cu toate acestea Christul a făcut un fapt măreț, și anume a înțeles că este mai Bine să acționezi cu Bine față de Rău, cu bunătațe și înțelegere. De aici latura umană a Christului, care se suprapune cu latura umană a Omului respectiv cu Sinele său. Repet, oare ar mai fi Christul astfel fără Antichrist?

Oare trebuie să se lupte cu acesta sau să-l înțeleagă pe acesta?

Oare Dumnezeu acestui Om, nu ar fi mai bun dacă ar fi mai uman și ar înțelege Răul, încercând să-l schimbe către Bine, iar Binele să urce pe culmi din ce în ce mai înalte?

Oare nu este infinit mai Bine dacă am avea un Rău mai bun decât cel mai Bine actual posibil și un Bine mai bun decât acel Rău?

Cu siguranță că da. Cu toate acestea chiar dacă Binele actual este Străin Omului, fiind mult prea extremist față de Răul care vrând-nevrând îl caracterizează pe acesta, este la fel de necesar ca și Răul.

Prin urmare Omul are nevoie atât de el cât și de Străinul din el.

Omul nu are voie să facă greșeala de a se refugia nici într-o parte și nici în alta, deci, nici în Străinul din el și nici în el, fiindcă atunci când s-ar refugia numai în el acesta ar deveni Străinul din el și invers.

Atunci Străinul din Om în care s-a refugiat în prezent este el?

Este o parte a „Eu”-lui său.

Care este Binele și care este Răul din acest „Eu”? Străinul din Om sau cealaltă parte a „Eu”-lui său?

Când Omul se află într-o parte și o neagă complet pe cealaltă cu siguranță acea parte din „Eu” Omului va fi considerată ca aparținând Binelui și cealaltă Răului, fără să vrea a înțelege că ambele părți fac parte din „EUL” Omului, și fiecare față de cealaltă poate să fie atât Bine cât și Rău!

De unde știe Omul prin Iluzia Vieții sale că Binele este tocmai acest Străin în care se adăpostește și că acesta nu este Răul?

Doar pentru că Omul îl denuște ca fiind Bine?

Dacă acesta este Bine (Străinul) și celălalt este Răul, atunci acest Bine poate fi identificat prin intermediul Răului ca fiind Rău și Răul identificat prin intermediul Răului ca fiind Bine. Această alternanță depinde de către cine face identificarea unei părți sau a alteia.

Cu toate acestea importanța Christului e covârșitoare, fiind primul care a înțeles că este necesar să înțelegem Răul, prin : ”Cel care se crede neprihănit să arunce cu piatra în femeie”

Este Antichristul Om?

Da!

Nu acceptă Ordinea Străinului din Om și de aceea devine înfierat de către aceasta.

Cu cât Omul este mai Străin de el însuși cu atât va zugrăvi un Antichrist mai brutal față de el însuși.

Cu cât Omul se va apropia de el, lăsând la o parte Calea greșită a Competitivității și alegând Calea Restrictivității față de el, Antichristul va deveni din ce în ce mai uman, identificându-se cu adevăratul Sine al Omului, ascuns de atâtea generații, și anume partea Sacerdotală a Omului care-l reprezintă pe acesta ca ființă.

Omul nu trebuie să lupte și iar să lupte împotriva Răului din el, -preamărind astfel un Dumnezeu care nu numai că nu îl înțelege dar îi mai și dă un Păcat Originar, care de fapt este Păcatul prin care Omul își recunoaște Calea greșită pe care se află, preamărind Dumnezeul Străinului din El! -ci Omul trebuie mai înainte de toate să ÎNȚELEAGĂ RĂUL din el, în care se află adevăratul său sine părăsit și înjosit prin cele mai abjecte expresii de către Străinul care i-a luat locul.

Aceasta este Calea!

Întreaga diferență dintre Antichrist și Christ constă în cui îi este atribuită Iubirea de către Iluzia Vieții Omului fără ca Omul să înțeleagă că este atât Antichrist cât și Christ, este atât Rău cât și Bine, iar ambele sunt Iubire și atât. Omul este Iubire. El nu are nici Voință și nici Cunoaștere reală. Conștiința Omului este formată din Volitiv, Cognitiv și Afectiv, respectiv din Voință, Cunoaștere și Afecțiune, unde se află Iubirea. Datorită Iluziei Vieții Omul nu poate Cunoaște neștiind Adevărul Absolut al Cunoașterii și prin urmare nu poate să posedeză nici Voința adiacentă Cunoașterii, fiindcă pentru a vrea ceva mai înainte de toate trebuie să știi ce vrei. Astfel tot ce-i rămâne Omului este Iubirea.

Dumnezeul Omului este Elementul - Comun al său care e și Sinele său și acesta este Cuvântul-Matrice Iubire care la Om e format din Bine și Rău din Christ și Antichrist.

Iubirea este Unicul său sens care-i dă sens Ființei acestuia ce constă în Sinele Omului, în Dumnezeuul său, care este Iubire!

Am scris în Starea de Conceptiune în Coaxiologia Fenomenologică despre Elementul-Comun prin care un Cuvânt-Matrice sau Element (Cuvânt) al Limbajului Pur Universal, poate să devină Tipologic (să întrunească anumite complementarități sau similitudini) față de un alt Cuvânt-Matrice care în cazul de față este Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, în lumile căruia se desfășoară Iluzia Vieții ființei umane.

Elementul-Comun Om, este de fapt Dumnezeuul Omului, cum de altfel pot fi o infinitate de alte Elemente Comune, ca de exemplu al plantelor sau animalelor, etc.

Elementul Comun Om, este un Cuvânt-Matrice ca și oricare alt Cuvânt-Matrice care poate să aibă calitatea de a fi Element-Comun, prin intermediul căruia o multitudine de Cuvinte-Matrici se pot regăsi într-un alt Cuvânt-Matrice fiindcă Elementul -Comun le dă calitatea de a fi Tipologice față de Cuvântul-Matrice în care se regăsesc, altfel dacă nu ar fi Elementul-Comun prin intermediul căruia să se regăsească în celălalt Cuvânt-Matrice, acestea ar fi Atipologice de celălalt Cuvânt-Matrice.

Elementul-Comun Om este cel care-i dă Omului anumite caracteristici pe care le are și El, dar abia acum în această carte am definit Sinele Omului care este Cuvântul-Matrice Iubire, ca fiind Elementul-Comun Om.

Astfel Elementul-Comun Om este Cuvântul-Matrice Iubire și Sinele Omului.

Acesta este Sinele Omului sau Elementul-Comun Om care este de fapt Cuvântul-Matrice Iubire, și prin care transcende toate Cuvintele-Matrici care se regăsesc în lumea desfășurată de Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, în calitate de Om.

Pentru fiecare om, Sinele său va fi Iubire și Dumnezeuul Său.

Astfel Omul este Iubire și atât, este Antichrist și Christ fiindcă nu poate simți iubirea decât prin Bine și Rău, Frumos și Urât, etc. ! Dacă Omul ar gândi cu un alt Coeficient logic mai

mare decât 2, alături de Bine și Rău, Antichrist și Christ ar mai fi și alte poluri ale propriei sale divinități, în funcție de Coeficientul logic pe baza căruia ar raționa.

Antichristul la fel ca și Christul este Iubire, dar în debusolarea în care trăim adevărata Iubire este blasfemiata în cel mai brutal și batjocoritor mod de Străinul Christic din Om, care a creat o societate bolnavă a banului, dar care se dorește a fi cufundată în teama faptului că Dumnezeu acestui Străin este un Dumnezeu care bate și se răzbună crunt dacă nu îi devii supus.

Unul dintre instrumentele de tortură ale acestei lumi create de Dumnezeu Străinului Christic este Banul.

Acest fapt **NU** înseamnă că sunt de acord cu practicile **sataniste**, întrucât acestea în loc să **înțeleagă Răul și să-l apropie de Bine** pentru a creea Echilibrul ființei umane îl exacerbează, la fel cum exacerbează Binele, Dogma religioasă, atribuindu-i Christului anumiți Factori despre care acesta nici nu a pomenit, sau determinând noi practici religioase în totală neconcordanță cu învățăturile Christului.

Orice am spune, Christos este la fel ca și alți Mari Profeți, Budha, Mahomed, Moise, etc, o piatră de temelie în istoria spirituală a umanității, fiindcă prin învățăturile sale încearcă să înțeleagă Răul și nu să-l învingă prin luptă sângeroasă, escamotând astfel violența.

Christos este un deschizător de drumuri în spiritualitatea acestei lumi, care deschide calea concilierii, a înțelegerii Răului, a iertării și a luptei prin Bunătate și Dragoste. Fără Christos, viața ar fi fost mult mai chinuitoare dar și mai săracă.

Omul va trebui să înțeleagă atât Răul dar în aceeași măsură și Binele, fiindcă unul se completează pe celălalt, Binele pe Rău și Răul pe Bine.

Exact ca și în politică, extremele dogmatice se unesc. Care este diferența dintre Inchiziție și Satanism?

Satanismul este o extremă a Răului încercând astfel să lupte împotriva Dogmei religioase, care și ea are extremele și fanatismele ei.

Paradoxal, Satanismul în loc să-l apropie pe Om de Rău, să-l determine a-l înțelege pe acesta Satanismul îl desparte de Rău, îl determină să înțeleagă că Răul este crud și sângeros, că este total opus Binelui și nu o completare a acestuia cum trebuie să devină înțeles, fiindcă fără Rău nu ar mai fi Bine.

Atât Răul cât și Binele fac parte din Sinele Omului, care este Elementul său Comun, deci Dumnezeu său.

Înțelegând Răul îl vei apropia de Bine, iar înțelegând Binele îl vei apropia de Rău, dar apropiindu-le pe fiecare față de cealaltă vei avea un Rău mai puțin Rău și un Bine mai puțin Bine? NU!

Vei avea doar un Rău mai puțin Rău și un Bine la fel de Bine sau mult mai Bine, fiindcă sensul existenței Omului este de la Rău spre Bine, Omul își caută mereu Binele și încearcă să fugă de Rău, neînțelegând că dacă va înțelege Răul îi va fi mult mai ușor să posede Binele.

Chiar și Binele are partea lui de Rău, precum Răul de Bine.

Astfel că fugind de Rău fugim și de un Bine al acestuia către un Bine care are și Rău în el.

Doar înțelegând Răul de care fugim vom putea ajunge la Binele către care fugim. De aceea trebuie să vedem relațiile de apropiere dintre acestea, complementaritățile și similitudinile existente pentru a ști încotro fugim, către ce fel de Bine.

Este cu atât mai periculos cu cât deviem spre extreme, negând Binele (practici sataniste) sau Răul (practici dogmatice fanatice).

Orice deviere spre extremele unuia sau altuia duce la înstrăinarea de sine a Omului.

Prin dogma fanatică extremă, Christul în loc să fie un supus al Înțelegerii Răului și Binelui din Om este un supus al Dumnezeului Străinului din Om care-l supune pe acesta la teama de a nu fi bătut de forța sa supranaturală, iar în cazul supușeniei totale, Omului i se iartă păcatele create tot de Dumnezeu care i-a dat naștere, în calitatea sa de Om păcătos.

De ce nu a lăsat Dumnezeu Oamenii fără păcat care să nu mai fie nevoiți să-i cerșească mila?

Fiindcă Omul a urmat calea Diavolului.

Dacă Dumnezeu nu a fost capabil să știe dinainte că Omul va urma calea Diavolului mâncând din mărul care-i va da Cunoașterea, act prin care a păcătuț, înseamnă că NU e un Dumnezeu care a Creat Totul, ci un jalnic prestidigitator.

Putea fi altfel Dumnezeu creat de Străinul din Om, Dumnezeul Străinului din Om? Nu!

Oare a Cunoaște este un atât de mare Rău? Chiar dacă în realitate Omul nu Cunoaște și prin urmare nu are nici Voință datorită Iluziei Vieții care-i dă acest vis care este propria sa viață, Unicul lucru real din viața Omului, respectiv din Conștiința individuală a acestuia nu este nici Cognitivul (Cunoașterea) și nici Volitivul (Voința) ci Afectivul determinat de Iubire.

La fel cum am mai spus în Moarte, Neant, Aneant, Viață și Bilderberg Group, tot ceea ce face parte din conștiința Omului este Iubire și atât.

Omul nu numai că nu Cunoaște dar nu posedă în realitate nici Voință, întrucât întreaga lui existență este axată pe Iluzia Vieții, iar aceasta îi dă visul care este propria lui viață, vis care determină Cunoașterea dar și Voința ca fiind Iluzorii în cadrul existenței Omului.

Unicul lucru real din conștiința Omului este Iubirea, prin care Omul simte lumea care-l înconjoară. Acestei simțiri îi este adresată în mod iluzoriu atât Cunoașterea cât și Voința.

Astfel Omul prin Simțire îi atribuie Cunoașterii sale ca fiind o multitudine de semne care stabilesc anumite relații,ajungând la Semiotică, respectiv, Pragmatică (raportul semn-Om), Semantică (raportul semn-semnificant) și Sintactică (raportul semn-semn). Acestea nu sunt reale decât în Iluzia Vieții Omului, în cadrul acestui vis, tocmai fiindcă Omul NU Cunoaște semnul, ci acesta îi survine prin Simțirea dată de Iubire, unicul lucru real din viața Omului, ce nu este Cunoaștere și nici nu poate fi semn al acesteia.

Omul se află în lumea Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, dar alături de Cuvântul-Matrice Comun Om, acesta este format și din Cuvântul-Matrice al Iubirii. Fiindcă Omul nu Cunoaște și nici nu are Voință ci doar Simte, unicul fapt adevărat din viața lui este Iubirea.

Astfel nici cele trei ramuri ale Semioticii nu sunt reale, fiind determinate de către Om prin intermediul Cunoașterii (false) a acestuia, și de aceea Semiotica în cadrul Coaxiologiei va deveni Asemiotică și va cuprinde șase ramuri de bază care sunt și ramurile de bază ale Simțirii date de Iubire prin care aceasta poate Cunoaște.

Astfel Asemiotica are la bază Iubirea și nu Cunoașterea, fiind o expresie prin care Iubirea prin Simțăminte poate Cunoaște,dar mult mai apropiat de Adevăr decât Iluzia Cunoașterii de la nivelul Semioticii. Acest fapt înseamnă că ceea ce consideră Omul a fi semn este simțire la fel ca tot ceea ce include semnul, de la forță la absolut tot ceea ce ne deslușește lumea în care ne aflăm, prin intermediul falsei Cunoașteri dar al adevăratei Iubiri. Astfel Omul este Iubire fiindcă Cuvântul-Matrice Comun Om alături de cel al Cunoașterii au înveșmântat unul din infinitatea de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal pentru a defini Omul ca un Întreg, iar acesta a fost tocmai Iubirea ,unicul fapt adevărat al Omului.

O viață întreagă unii dintre noi suntem obsedați într-un fel sau altul de Dumnezeu.

Referitor la acest subiect am scris mai mult în *Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică*, definind Domeniul Deistic și cum anume îl văd eu pe Dumnezeu. În nici un caz în postura jalnică de prestidigitator pe care l-a adus-o dogma. De ce prestidigitator?

Fiindcă acest Dumnezeu al Dogmei este un Dumnezeu care reflectă Dogma în toată splendoarea ei bazată pe trucuri ieftine dar periculoase pentru ființa umană.

Dogma îl consideră pe Dumnezeu mereu într-o dispută cu Diavolul, precum Binele este în aceeași dispută cu Răul în timpul visului acestei vieți.

Din start Dumnezeu Nu este un luptător și nici o persoană gata de dispute cu tot felul de diavoli, care de fapt se află în Om iar acesta îi atribuie Lui Dumnezeu, care devine salvatorul Omului gata oricând să umple buzunarele popilor, care dau spectacole în catedralele pline de lume, ce se vrea salvată.

Dumnezeu nu este un luptător fiindcă Nu are cu cine să se lupte decât cu El însuși la fel ca și Omul, fiindcă Dumnezeu, nu are rival, El este stăpânul absolut al Totului și al Totului din spatele Totului, respectiv al Totului-Nesfârșit, prin „Continuumul Infinit” și cele patru caracteristici de bază ale sale: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

Aceste patru caracteristici, în concordanță cu Întregul lor reprezentat prin „Continuumul Infinit” sunt cele care prin raportarea la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale determină etern și continuu Cuvintele-Matrice ale Limbajului Pur Universal, prin noi și noi atribute funcționale pentru ca acestea să poată primi anumite caracteristici. Atunci primul Cuvânt-Matrice a fost Dumnezeu? NU!

Dumnezeu nu este un Cuvânt-Matrice al acestui Limbaj Pur Universal, dar nici nu putem vorbi despre un prim Cuvânt-Matrice, întrucât nu există un Început și un Sfârșit decât tot în calitate de Cuvânt-Matrice, dar cine a precedat totuși aceste caracteristici funcționale atributive ale Cuvintelor-Matrice de a se determina la infinit unele pe altele?

Răspunsul constă în raportarea „Continuumului Infinit” la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale. Caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” s-au raportat la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, determinând prin Funcția Asimptotică la început prima funcție și anume funcția conjunctivă aceea ca Totul să se afle în Tot conform Analogiei Totului, despre care am mai scris.

Acest fapt va determina Cuvântul-Matrice al Infinitului, fiindcă Totul va deveni mereu datorită Funcției Asimptotice a „Continuumului Infinit” un Tot depășit de Nesfârșit, care se reflectă prin Infinit.

A afirma: Cuvântul-Matrice Infinit, este primul Cuvânt-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal, este eronat, întrucât Infinitul prin accepțiunea lui structurală dar și conjunctiv funcțională, reprezintă întocmai Nesfârșitul iar a-i acorda Nesfârșitului statutul de „prim” este exact ca și cum i-ai spune că nu este Nesfârșit, fiindcă Nesfârșitul, Eternul (din perspectivă temporară spre exemplificare) nu poate fi niciodată un „prim” fiindcă dacă ar avea un Început nu ar mai fi Nesfârșit, ci sfârșit la un capăt, chiar dacă la celălalt ar fi Nesfârșit.

Începutul, este și el un Cuvânt-Matrice la fel ca și Infinitul și atunci nu am putea vorbi de primul Cuvânt-Matrice ci de primele Cuvinte-Matrice. Atunci dacă nu putem determina „primul” Cuvânt-Matrice, înseamnă că ele nici nu există, fiindcă se află într-o succesiune a determinărilor funcționale, prin faptul că unele se determină pe altele prin raportarea la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale. Cine este responsabil de apariția acestor Cuvinte și în ce mod?

Dar cine este responsabil de apariția Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale și în ce mod?

Funcția Asimptotică a „Continuumului Infinit” îl determină pe acesta ca fiind **„Continuu”**, determinând **„Continuitatea-Reper” este Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale definită ca fiind Reperul Negăției prin raportarea la „Continuumul Infinit”**.

Rog a nu se face greșeala de a asocia „Continuumul Infinit” cu Cuvântul-Matrice Infinit, chiar dacă simbolic reprezintă același lucru, ele nu sunt același lucru, întrucât „Continuumul Infinit” nu este un Cuvânt-Matrice precum este Infinitul.

Odată ce Funcția Asimptotică determină **„Continuitatea-Reper”**, care devine astfel **Reper, (Reperul Negăției)**, **„Continuitatea-Reper”** al Funcției Asimptotice a **„Continuumului Infinit”** îl **neagă** pe **acesta** tocmai prin faptul **că-i devine Reper, deci un Sfârșit** în cadrul **„Continuității”** sale.

Această **„Continuitate-Reper”** a Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale va desemna Totul-Nesfârșit, de fapt „cadrul” în care Cuvintele-Matrici se definesc.

Această **„Continuitate-Reper”** va consta **prin** și **pentru** Funcția Asimptotică care se raportează la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale **(Reperul Negăției)**, pe care o definește ca Reper, în schimb Funcția Asimptotică se definește ca fiind Cuvântul-Matrice în Matricea căruia se află, deci se regăsesc Cuvintele-Matrici, deci ca fiind **Totul**, ce determină în **structura (Structuralizarea)** sa **diversitatea**. Astfel Cuvântul-Matrice Infinit, reprezintă întocmai diversitatea tuturor Cuvintelor-Matrici care sunt definite astfel de către el.

Prin urmare NU poate fi niciodată „primul” Cuvânt-Matrice!

Cum am spus adineaori, Continuitatea determinată de Funcția Asimptotică ca fiind Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu este altceva decât un **Reper**, care se neagă mereu, respectiv **Reperul Negăției**, ce devine astfel din caracteristică a „Continuumului Infinit”, și caracteristica de bază care definește Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Întrucât aceea „Continuitate” care devine un Reper al „Continuumului Infinit” datorită Funcției Asimptotice, este un Reper care va **nega** tocmai „Infinitul” pentru a determina „Continuitatea” Sa, devenind astfel **Reperul Negăției**.

Astfel raportat la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, „Continuumul Infinit” este identificat ca fiind doar „Infinit” și nu „Continuu”, tocmai pentru ca astfel să se poată determina continuitatea sa, de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale care este și **Reper al Negăției** în acest caz.

Cum anume poate fi determinat ca „Infinit” fără a fi „Continuu” de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, și astfel să rămână și **Reper** dar să fie și **Negat** în același timp, față de Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale?

Odată ce aceasta devine Reper al „Continuumului Infinit”, tocmai pentru ca **acesta („Continuumul Infinit”)** să rămână **etern „Continuu”** va trebui mai înainte de toate să-l considere la rândul **ei**, care avea până acum calitatea de **Reper** față de „Continuumul Infinit”, drept **Reper Infinit al Expresiei Unice al Conștiinței Pure Universale**, cu titlu de **Reper Infinit Întreg al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale**.

Acest **Reper Infinit Întreg** de fapt definește o **Infinitate-Finită**, prin **Infinit (Infinitate)** și prin **Întreg (Finitate)**.

Partea **Finității** din cadrul „Continuumului Infinit” va fi un nou Cuvânt-Matrice, care se va Structuraliza în cadrul acestuia devenind prin **Nedefinire** din **Întreg**, o diversitate în diversitate, care va fi preluată de Funcția Asimptotică pentru a se putea relua ciclul respectiv.

Astfel Reperul care este Expresia Unică a Conștiinței Unice Universale față de „Continuumul Infinit”, va deveni un Reper al Negației atât pentru „Continuumul Infinit” care recunoaște Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale dar o Neagă etern, prin caracteristicile sale, redevenind „Continuu” din Întreg, precum și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale consideră „Continuumul Infinit” ca fiind un Reper care se neagă mereu pe aceleași considerente fiindcă devine etern „Continuu” din Întreg.

În consecință, cea de-a doua caracteristică a „Continuumului Infinit” care este Reperul Negației este responsabilă de „localizarea și determinarea în calitate de Reper” al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, care odată determinat Infinitul ca fiind un Reper Întreg, deci Finit, va Structuraliza Finitul ca fiind un Tot, prin cea de-a treia caracteristică a „Continuumului Infinit”, de care Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu este străină și i se datorează Tot, ce va deveni Diversitate prin cea de-a patra caracteristică, respectiv: Nedefinirea.

Astfel între „Continuumul Infinit” și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale există o puternică interdependență, la fel cum există pentru fiecare Cuvânt-Matrice în parte și propria sa Expresie care de fapt este propria sa Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale.

Astfel Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este Expresia Unică a „Continuumului Infinit”, cum fiecare Cuvânt-Matrice are propria sa Expresie Unică, doar că la nivel de diversitate, de infinitate de astfel de Cuvinte-Matrici acea Expresie nu mai este Unică, ci parte din Infinitate, față de „Continuumul Infinit” care va avea mereu și Etern doar o singură Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale. Astfel atât Expresiile Cuvintelor-Matrici cât și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, definesc Conștiința Pură Universală? DA!

Doar că și Conștiința Pură Universală, este structurată având la bază Expresia Unică a ei la care se raportează toate Expresiile Cuvintelor-Matrici, iar când spun raportare o fac în adevăratul sens al cuvântului, întrucât niciodată Expresia Unică nu va fi echivalentă cu Expresia vreunui Cuvânt-Matrice și nici nu se va amalgama sau amesteca cu acesta.

Prin urmare Conștiința Pură Universală este „împărțită” în două părți și anume: Expresia Unică, o parte și cea de-a doua parte, Expresiile Cuvintelor-Matrici care se raportează etern la Expresia Unică pentru a se putea defini.

La fel și în cazul „Continuumului Infinit” acesta este structuralizat din Cuvintele-Matrici, care-i conferă calitatea de Tot și din „Continuitatea sa” care-i conferă calitatea de Infinit. Astfel „Continuumul Infinit” devine un TOT-NESFÂRȘIT iar Conștiința Pură Universală devine Unică prin Expresia Unică a sa și Infinită prin infinitatea Expresiilor Cuvintelor-Matrici.

Astfel, observăm cum acest raport se inversează între „Continuumul Infinit” și Conștiința Pură Universală, întrucât Totul este format în cadrul „Continuumului Infinit” din Cuvintele-Matrici iar în cadrul Conștiinței Pure Universale Expresiile Cuvintelor Matrici formează tocmai Infinitul.

În concluzie, Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este Expresia Unică a „Continuumului Infinit”.

Fiecare Cuvânt are un Simbol și un Înțeles al său.

Fiecare Element Primordial este un Cuvânt.

Totalitatea Cuvintelor formează Limbajul Pur Universal a cărui Expresie determină Conștiința Pură Universală.

În cadrul Cunoașterii, Cuvintele Limbajului Pur Universal sunt reflectate în „EUL” Factorului Primordial în care se regăsesc toate aceste Cuvinte.

Fiecare Cuvânt sau Element Primordial are o anumită Matrice a sa care-i determină dezvoltarea în funcție de celelalte Cuvinte alături de care, datorită Expresiei Limbajului Pur Universal, care este Conștiința Pură Universală, se află într-o relație de interdependență continuă.

Pentru Cuvântul Cunoaștere, sursa Limbajului Pur Universal este Matricea Noastră, întrucât doar prin intermediul ei se pot Cunoaște aceste Elemente Primordiale care sunt Cuvintele prin „EUL” Factorului Primordial, care devine prima reflectare pentru aceste Cuvinte în Cuvântul Cunoaștere, unde se află și lumea noastră.

În schimb Sursa privită distinct de Cuvântul Cunoaștere, nu mai este Matricea Noastră care a determinat „EUL”, Factorului Primordial și nici alte aspecte dezvoltate de către aceasta cum ar fi Adevărul Absolut și Instinctul, ci caracteristicile „Continuumului Infinit” care sunt: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

Din punct de vedere al Limbajului Pur Universal Matriceal al Cunoașterii, respectiv a Formelor de Expresie Matriceale și a Limbajului Pur Universal, Infinitul primește conotații diferite de la caz la caz.

Astfel în cadrul Limbajului Pur Universal Matriceal al Cunoașterii, Infinitul este echivalent cu Nesfârșitul, de aici și Funcția Asimptotică care planează în calitate de caracteristică de bază asupra lui.

Din punct de vedere a Formelor de Expresie Matriceală, aici Infinitul poate primi o infinitate de conotații întrucât fiecare Matrice în parte dezvoltă propriul său Limbaj Pur Universal Matriceal și de aici acest Limbaj devine o Formă de Expresie Matriceală la rândul său alături de infinitatea de alte Forme de Expresie Matriceale și astfel putem defini ca fiind Forme de Expresie Matriceale totalitatea Limbajelor Pure Universale printre care și acela al Cunoașterii, unde fiecare Matrice își dezvoltă Limbajul Pur Universal Matriceal respectiv.

Astfel avem trei tipuri de Limbaje: *Limbajul Pur Universal Matriceal*, care este Limbajul Pur Universal al unei Matrici, Limbaj care se dezvoltă doar prin intermediul Matricii respective, în cazul nostru fiind Limbajul Pur Universal al Cunoașterii, pe urmă sunt *Formele de Expresie Matriceală*, unde putem vorbi despre o multitudine infinită de Limbaje Pure Universale Matriceale și bineînțeles de *Limbajul Pur Universal*, luat ca un Tot, cel care definește în Totalitatea Sa EXPRESIA ce are rol de Conștiință Pură Universală și implicit de Stare de Concepțiune.

Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoașterii, este definit de Matricea Noastră, care este o Matrice-Scop ce determină Instinctul și Adevărul Absolut pentru a putea determina odată cu acesta „EUL” Factorului Primordial, unde se reflectă Cuvintele Limbajului Pur Universal, primind alte Simboluri și Înțeleșuri în urma reflectării, propice Cunoașterii, determinând astfel Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoașterii.

Odată determinat acest Limbaj, apare Cunoașterea Absolută, alături de Adevărul Absolut și Instinct.

Cunoașterea Absolută alături de Adevărul Absolut determină Gândul Originar al Factorului Primordial.

Acesta este responsabil de determinarea fiecărui Factor Creator și Unic Întâmplător, unde fiecare în parte nu este nimic altceva decât un Cuvânt al Limbajului Pur Universal Matriceal al Cunoașterii, sau Cuvintele Limbajului Pur Universal, reflectate în „EUL” Factorului Primordial și distorsionate ca Simbol și Înțeleș Pur al acestora de către „EUL” Factorului Primordial.

Toate acestea, pentru a crea Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoașterii care este o Formă de Expresie Matriceală din infinitatea de Forme de expresie Matriceale.

Acest fapt înseamnă că fiecare Cuvânt al Limbajului Pur Universal are un anumit Înțeles și Simbol al său în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal, Simbol și Înțeles nefiltrat de nici un alt Cuvânt-Matrice.

Fiecare Cuvânt al Limbajului Pur Universal este un Cuvânt-Matrice.

Acest lucru este o regulă generală.

Cuvântul Matricei Cunoașterii poate fi denumit ca Matrice-Scop.

Scopul este acela care determină de fapt Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoașterii. Acesta este Simbolul și Înțelesul Cuvântului Cunoaștere în starea lui Pură, de Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Fiecare Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal este definit ca având un Simbol care are un Înțeles al său, deci și un Înțeles, chiar dacă Simbolul prin excelență poate să fie el însuși un Înțeles, o formă sau orice altceva care să-l determine.

De ce trebuie neapărat adăugată particula „și” care demonstrează faptul că Simbolul este un simbol lipsit în sinea lui de un anume Înțeles fiind probabil doar un Simbol al Formei și nicidecum al Înțelesului?

Dacă ar fi un simbol al Formei și nu al Înțelesului ar însemna că nu are un anumit Înțeles ceea ce din punctul de vedere al Cunoașterii este total greșit întrucât orice Formă este un Înțeles în sine.

Atunci ce se întâmplă de fapt și ce fel de Simbol este fiecare Cuvânt în parte al Limbajului Pur Universal?

Noi, ființele umane, nu putem înțelege un anumit Simbol decât dacă acesta are un anumit Înțeles, cum identificăm ca fiind sub aceeași structură atât Simbolul cât și Înțelesul.

Fiindcă trăim în lumile Cunoașterii, fiecare Simbol pentru noi va avea un Înțeles.

Dacă am trăi în lumile altui Cuvânt-Matrice, cu siguranță că fiecare Simbol ar avea rezonanța dată de Cuvântul respectiv, în Cunoaștere, în cazul altui Limbaj Pur Universal Matriceal în care se află și Cunoașterea.

În cazul Formelor de Expresie Matriceale în care nu se află Cunoașterea, Cuvântul-Matrice nu mai are nici măcar un Simbol din punct de vedere al Cunoașterii diferit de Înțeles, și înlocuit cu rezonanța dată de Cuvântul-Matrice respectiv.

Acest fapt se datorează lipsei în totalitate a Cunoașterii. Astfel Cuvintele-Matrice ale Limbajului Pur Universal, au Simboluri ce posedă un anumit Înțeles.

Doar în cadrul Cunoașterii, sunt doar Simboluri unde Înțelesul este înlocuit de Cuvântul-Matrice respectiv doar acolo unde în „vocabular” intervine și Cunoașterea iar în cazul Formelor de Expresie Matriceale unde nici măcar nu se află Cunoașterea, deci nu interacționează, sub nici un fel conform Primei Analogii a Totului, cu Cuvintele-Matrice respective, se pierde în totalitate Simbolul acestor Cuvinte-Matrice.

Simbolul fiind înlocuit cu Cuvântul-Matrice respectiv, pe care noi, ființele umane, care gândim numai și numai cu ajutorul Cunoașterii, îl vom percepe tot ca pe un anumit Simbol chiar dacă acesta nu este așa ceva.

Scriam într-o altă carte, despre Cunoaștere că este Motivul Creației.

Este perfect, dar aceasta doar pentru Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoașterii.

Pentru Formele de Expresie Matriceale sau pentru Limbajul Pur Universal al altor Cuvinte-Matrice unde se află inserată Cunoașterea ca un simplu Cuvânt al Limbajului și nu în calitate de Cuvânt-Matrice iarăși Motivul Creației nu va consta în Cunoaștere, ci în Cuvântul-Matrice respectiv.

Referitor la Creație se mai face iarăși o distorsiune întrucât Creația este Creată în lumile Cunoașterii doar de către Unicii Întâmplători care sunt Factorii Creatori împreună cu Factorul Primordial, prin reflectarea Limbajului Pur Universal în „EUL” acestuia.

Astfel, Creația în cadrul Cunoașterii survine ca fiind o oglindire a Limbajului Pur Universal iar imaginea oglindită în „EUL” Factorului Primordial a acestor Cuvinte ale Limbajului Pur Universal nu este altceva decât Factorii Creatori și Unic Întâmplători.

Astfel, Creația este de fapt oglindirea în „EUL” Factorului Primordial al acestui Limbaj Pur Universal, pe când în cadrul altor Cuvinte-Matrice ale Limbajului Pur Universal, Creația nu mai este apanajul oglinirii în „EUL” Factorului Primordial ci primește cu totul și cu totul alte valențe în funcție de cuvântul-Matrice, respectiv, fiind chiar și Cuvântul-Matrice Creație, care este la fel ca și Cuvântul-Matrice Cunoaștere, în sensul de a avea propriile sale dezvoltări matriceale, cu lumile și Universele sale.

Astfel, Cuvântul-Matrice Creație este total diferit și independent de Cuvântul-Matrice Cunoaștere în cadrul Limbajului Pur Universal, între ele existând doar anumite relații de interdependență cum ar fi acelea cauzate funcției atributive și bineînțeles celei conjunctive despre care urmează să aprofundez mai mult subiectul în paginile următoare.

În concluzie, una este Creația văzută prin prisma „EULUI” Factorului Primordial, prin intermediul funcției disjunctive a Întâmplării și alta este Cuvântul-Matrice Creație independent de acest „EU” al Factorului Primordial, în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal.

Prin urmare Creația este în Cunoaștere, acea oglindire care se produce o singură dată în „EUL” Factorului Primordial, oglindire în care se regăsesc toți Factorii Creatori și Unic Întâmplători, atunci, doar o singură dată când Întreaga Creație se desăvârșește și nu și de alte și alte dăți.

De aceea Factorii Creatori sunt Unic Întâmplători.

Dacă Creația ar fi o oglindire continuă a Limbajului Pur Universal, factorii Creatori nu ar mai fi și Unic Întâmplători ci ar fi doar simple oglinde prin intermediul cărora se reflectă Limbajul Pur Universal.

De ce se reflectă doar o singură dată acest proces care este în sinea lui un Eveniment-Fenomen?

Am spus Eveniment-Fenomen cu toate că pentru a fi un Fenomen este necesară o succesiune evenimențială, dar în acest caz Creația este Evenimentul care devine Fenomen doar printr-un singur Eveniment, acela al unei singure oglinirii a Limbajului Pur Universal, și odată cu aceasta Fenomenul Creației desăvârșindu-se definitiv și irevocabil.

Orice desăvârșire a unui Eveniment care prin forța sa majoră nu mai poate determina o succesiune evenimențială se reduce la Fenomen prin singura sa intervenție evenimențială, respectiv prin singura oglindire a Limbajului Pur Universal când s-a desăvârșit Creația.

Odată Creația desăvârșită, tot ceea ce urmează în lumile Cunoașterii aparține numai și numai Destinului, care este de fapt un aliat al Iluziei Vieții dar mai ales al Iluziei arhetipale din acest vast imperiu al Cunoașterii.

De ce este un astfel de aliat Destinul?

Pentru simplul fapt că tot ceea ce pare a avea un Destin Necunoscut, este de fapt Cunoscut, odată cu Creația ce are un singur Eveniment prin oglinirea Limbajului Pur Universal în Cunoaștere, respectiv în „EUL” Factorului Primordial.

Atât Omul cât oricare altă ființă sau lucru, fiecare are propriul său Destin Cunoscut din momentul Creației care s-a desăvârșit, și mai mult decât atât, s-a săvârșit, terminându-se odată cu

unicul Eveniment-Fenomen din lumile Matricei Noastre care este Cuvântul Cunoaștere al Limbajului Pur Universal.

Creația este Unicul Eveniment, care devine în sinea ei un Fenomen fără a mai fi necesare alte și alte succesiuni evenimențiale ca și în cazul altor Fenomene, aspect ce ne indică faptul că, Creația este Cuvântul-Matrice, cu care Cuvântul-Matrice Cunoașterea a interacționat pentru prima dată.

Chiar și expresia „a interacționat” mi se pare nepotrivită, întrucât nu poate fi vorba de o interacțiune în adevăratul sens al cuvântului cunoscut de ființele umane, întrucât prin interacțiune înțelegem un anumit Fenomen care este datorat unei întregi succesiuni evenimențiale, ceea ce nu este cazul în acest loc.

Astfel cred că este mai potrivită expresia: Creația este Cuvântul-Matrice al Limbajului Pur Universal care a fost inclus pentru prima dată, fiind și primul Eveniment Fenomen în Cuvântul-Matrice al Cunoașterii.

În lucrările mele de până acum am vorbit destul de des despre Evenimentul Primordial datorat Oglinzii Semantice a Infinitului.

Oare acest Eveniment Primordial să fie tocmai Creația? Răspunsul meu este DA!

Abia acum în această carte s-a ajuns la o dezvoltare prin care Creația să poată fi definită ca atare și pusă acolo unde îi este locul.

Și cu toate acestea „EUL” Factorului Primordial s-a „format” să-i spunem impropriu „mult mai târziu” la fel de impropriu, decât Oglinda Semantică a Infinitului, Asemanticul, Periodicul și Lipsa acestuia.

Evenimentul Primordial apare odată cu reflectarea în Oglinda Infinită a Semanticului și a Asemanticului determinând Periodicul care se va reflecta în Asemantic și pe urmă în Semantic realizând acea Periodicitate Infinită, în cazul de față imagine Infinită ca atunci când pui două oglinzi față în față iar imaginea creată de către oglinzile paralele se produce în interiorul acestora la Infinit.

Exact la fel stau lucrurile și în cazul descrierii mele, doar că cea de a doua oglindă este Asemanticul și imaginea infinită care se crează între cele două oglinzi, respectiv, Oglinda Infinită a Semanticului și Asemanticul, este Periodicul.

Acesta se reproduce la infinit desăvârșind Creația, în cadrul Matricei Cuvântului Cunoaștere al Limbajului Pur Universal.

Primul Eveniment sau Evenimentul Primordial s-a desăvârșit odată cu prima reflectare la Infinit a Periodicului în Oglinda Semantică a Infinitului datorat Asemanticului, parte din această Oglindă.

Toate acestea au fost de **dinainte** de a fi **determinată** Matricea Noastră, respectiv, Cuvântul-Matrice al Cunoașterii din Limbajul Pur Universal, după cum am scris în Coaxialismul.

Cum anume puteau să se producă toate acestea Înainte de a fi determinată Matricea Noastră?

Înainte de a fi determinat Cuvântul-Matrice al Cunoașterii nu înseamnă, dinainte de a fi, în cadrul Limbajului Pur Universal.

Primul Eveniment s-a produs atunci când Cuvântul -Matrice al Cunoașterii urma să-și dezvolte propriile sale desfășurări.

Pentru aceasta Cuvântul-Matrice al Cunoașterii avea nevoie de a primi un „impuls” din partea altui Cuvânt-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal, iar acest „impuls” constă în atribuirea Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, propriile sale caracteristici de bază dar pentru ca, Cuvântul-Matrice Cunoașterea să poată a-și dezvolta propriile sale caracteristici de bază era

necesar ca să-și dezvolte mai înainte de toate prima sa caracteristică și aceasta constă în Oglindire, fiindcă Cunoașterea este o Oglindă.

Astfel primul lucru care i-a fost **recunoscut** de către Cuvântul Matrice al Creației Cunoașterii a fost calitatea sa de a fi Oglindă.

În această **recunoaștere** constă apariția Oglinzii Semantice a Infinitului și odată cu aceasta a Asemanticii, Periodicului și a primului Eveniment-Fenomen din cadrul acestui proces.

Cu toate acestea, atât Semanticul, cât și Asemanticul, dar și Periodicul sunt **atribuite** Cuvântului-Matrice al Cunoașterii de către Cuvântul-Matrice al Creației dar **nu sunt în cadrul** Cuvântului -Matrice al Cunoașterii, decât ca **atribut** al acesteia.

Se pot atribui în cadru lărgit ca aparținând Cuvântului-Matrice al Cunoașterii dar numai și numai în calitate de attribute ale acestui Cuvânt -Matrice care este Cunoașterea.

Aceste attribute, Semanticul, Asemanticul, Periodicul, unde fiecare în parte reprezintă Lipsa din celălalt odată cu Evenimentul-Fenomen Primordial, au fost cele care au determinat SCOPUL Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, care s-a rezumat la Instinct, Adevărul Absolut, "EUL" Factorului Primordial, Factorii Creatori și Unic Întâmplători, iar în cadrul Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător au determinat Persoana, Personalizările acesteia, Noțiunea determinată de totalitatea acestor Personalizări care au primit fiecare în parte propria lor Noțiune, iar Personalizarea Noastră a primit Noțiunea de Existență devenind Existența, ce a determinat Ființa și Factorul Vieții, pe urmă dezvoltarea Universelor și lumilor paralele în funcție de Coeficientele Logice ale Iluziei Vieții, etc.

Tot acest tablou din cadrul Cuvântului-Matrice Cunoaștere s-a datorat atributelor acesteia: Semantic, Asemantic și Periodic datorate de Cuvântul-Matrice al Creației.

Acest fapt înseamnă că **NU** Cunoașterea este aceea care are „inclusă” în cadrul său Creația ci exact invers:

Creația este Cuvântul Matrice al Limbajului Pur Universal care determină Cuvântul Matrice al Cunoașterii prin attributele sale, iar Creația din Cuvântul-Matrice Cunoaștere sau Creația Cunoașterii este total diferită de Creația în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal.

Astfel Creația este dinaintea Cunoașterii și Nu Cunoașterea dinaintea Creației.

Odată ce Creația este Cuvântul-Matrice care devine atributul Cuvântului Matrice al Cunoașterii, înseamnă că, Creația este părintele Cunoașterii, întrucât aceasta îi determină Cunoașterii caracteristicile sale de bază cum am desemnat adineaori.

Acest fapt ne arată că fiecare Cuvânt-Matrice are un Atribut al său, practic un părinte al său, ceea ce ne determină un alt lucru tulburător și anume ORIGINEA.

Originea este prin urmare un atribut suprem al Întregului Limbaj Universal.

Pentru aceasta Originea ar trebui să fie Cuvântul-Matrice care să înlocuiască Funcția Asimptotică despre care vorbeam într-o altă carte, întrucât și Originea este în cele din urmă un Cuvânt al acestui Limbaj Universal.

Tot ce pot să afirm în acest moment este că Originea devine atribut al Creației, respectiv al Cuvântului-Matrice Creație, la fel cum acesta este atributul Cunoașterii.

Calitatea de atribut al unui Cuvânt -Matrice al Limbajului Pur Universal, definește Cuvântul-Matrice care determină la rândul său un alt Cuvânt-Matrice, sau îl precede prin propriile sale caracteristici care primesc calitatea de atribut al celuilalt Cuvânt-Matrice.

Calitatea de atribut poate fi atribuită numai unui singur Cuvânt-Matrice care prin caracteristicile sale poate determina celălalt Cuvânt-Matrice.

Caracteristici atributive ale Cuvântului-Matrice Creație pentru Cuvântul-Matrice Cunoaștere sunt: Semanticul, Asemanticul și Periodicul, definite prin Lipsa care le determină și în cele din urmă determină la rândul ei, prima caracteristică de bază a Cuvântului-Matrice a Cunoașterii și anume Scopul acesteia.

Astfel se „Formează” Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, care de fapt are drept atribut, Cuvântul-Matrice al Creației, iar Cuvântul-Matrice al Creației are ca atribut la rândul său Originea.

După cum am mai spus Originea nu este sub nici o formă Originea întregului Limbaj Pur Universal, ci un simplu Cuvânt-Matrice al acestui Limbaj Pur Universal care este atributul Creației.

Poate fi atributul Originii, Funcția Asimptotică?

În nici un caz, fiindcă Funcția Asimptotică nu este atributul vreunui Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal ci este prima caracteristică a „Continuumului Infinit” urmate de Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire care sunt celelalte trei caracteristici.

Aceste caracteristici nu sunt Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal ci au rol de a determina „Continuumul Infinit”.

Astfel stând lucrurile, înseamnă că Originea în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal nu este nici pe departe Originea întregului Limbaj Pur Universal ci un simplu Cuvânt al său, adevărata sa Origine constând în cele patru caracteristici de bază: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

În acest caz, care ar putea fi atributul Originii în calitatea sa de Cuvânt-Matrice al limbajului Pur Universal?

Prin accepțiunea sa Originea reprezintă din punct de vedere al Cunoașterii tocmai atributele date Cunoașterii de către Creație și anume: Semanticul, Asemanticul și Periodicul prin Lipsa acestora.

Astfel Originea ar putea avea drept atribut unul dintre aceste Cuvinte în calitatea lor de Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal?

Prin Semantic înțelegem o infinitate de posibilități semantice deci de sensuri, de semne sau de caracteristici care pot fi disjuncte într-o infinitate de alte și alte caracteristici care în cele din urmă să definească un sens.

Să fie Semanticul atributul Originii?

Semanticul este un atribut al Cuvântului-Matrice Creație care determină Cunoașterea tocmai prin aceste *funcții atributive* ale sale.

Din punct de vedere al Cunoașterii ar fi foarte simplu de identificat drept atribut al Originii Semanticul în calitate de Cuvânt-Matrice, doar că Originea însăși este Cuvântul-Matrice ale cărei *funcții atributive* determină Creația cea care la rândul său prin funcțiile sale atributive determină Cunoașterea și astfel lucrurile se complică, fiindcă Semanticul ne apare ca o funcție atributivă a Creației pentru determinarea Cunoașterii și nicidecum a altui Cuvânt-Matrice care să determine la rândul său Originea.

Astfel Semanticul este o determinantă a funcțiilor atributive ale Creației care este un Cuvânt-Matrice determinat tocmai de funcțiile atributive ale Originii și în acest caz nu putem vorbi de o determinare a Originii tocmai de determinantul său datorat funcțiilor sale atributive.

Ce se află dincolo de Cuvântul-Matrice Origine și care sunt funcțiile atributive ce poate defini acest Cuvânt-Matrice?

Pentru aceasta va trebui să ne reîntoarcem la Limbajul Pur Universal care prin excelență am mai afirmat că nu poate fi Creat întrucât Creația este un simplu Cuvânt -Matrice din cadrul

acestui Limbaj Pur Universal și astfel ceea ce NU poate fi Creat nu poate avea nici o Origine de unde să pornească Creația sau să se declanșeze.

Funcțiile atributive nu sunt funcții care prin natura lor determină un anumit Cuvânt-Matrice sau altul Creîndu-l, ci determinându-l din punct de vedere al Cunoașterii ca aparținând Limbajului Pur Universal, de altfel acel Cuvânt-Matrice este o Formă de Expresie Matriceală.

Eu în acest moment încerc pe cât posibil să mă depărtez de Cuvântul-Matrice Cunoaștere și să schițez chiar axat pe funcțiile atributive un tablou al Formelor de Expresie Matriceale unde fiecare astfel de Formă a Expresiei este un Cuvânt-Matrice ce aparține Limbajului Pur Universal, doar că nu mai este văzut prin intermediul Cunoașterii.

Funcțiile atributive aparțin Cunoașterii doar în măsura în care Originea este interdependentă de Creație și astfel ne apare o Origine pentru Întregul Limbaj Pur Universal ceea ce din punct de vedere a Formelor de Expresie nu poate fi cătuși de puțin adevărat.

Care să fie în cele din urmă funcțiile atributive ale Originii dacă nu Semanticul, care poate fi o astfel de funcție atributivă, repet, doar din punct de vedere al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, întrucât acesta este una din caracteristicile Creației devenite *funcții atributive* pentru Cunoaștere, deci o Origine a acesteia, dar nicidecum și Originea Creației care constă tocmai în funcțiile atributive ale Originii.

Acestea pot fi caracteristicile de determinare și nedeterminare precum și caracteristicile atributive ale Totului care se divide pentru a determina Creația, doar că această diviziune a Totului este una Infinită și de aici rezultă, diferențierea Tot-Infinit, văzut prin prisma Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, a cărei caracteristici devin *funcții atributive* pentru Cuvântul-Matrice Creație.

Din acest loc totul se încheie fiind imposibil de determinat și funcțiile atributive ale Originii?

Pentru aceasta revin iarăși la cele patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” pe care le putem determina ca fiind *funcții atributive* pentru Cuvântul-Matrice Origine.

Dacă acestea sunt *funcții atributive* pentru Cuvântul-Matrice Origine, atunci care sunt funcțiile atributive pentru infinitatea de alte și alte Cuvinte al Limbajului Pur Universal dacă vedem că Totul are un Început în aceste caracteristici ale „Continuumului Infinit”?

Bineînțeles că Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea pot fi *funcții atributive* ale Originii doar dacă acestea nu ar fi caracteristicile „Continuumului Infinit” și prin urmare funcțiile atributive ale Întregului Limbaj Pur Universal deci printre infinitatea de Cuvinte-Matrici ale Originii.

Astfel Originea trebuie să aibă alte *funcții atributive*.

Ce anume ar putea determina Originea decât Începutul?

De ce?

Fiindcă Originea este un Început chiar dacă acest Început ar fi unul continuu, el poate fi privit din punct de vedere al Originii ca un determinant.

Acest determinant poate fi nedeterminat sau determinat precum poate fi autodeterminat sau raportat.

Astfel funcțiile atributive ale Originii pot consta în caracteristicile Cuvântului-Matrice Început.

Odată determinat astfel acest Cuvânt, el este determinat la rândul lui de alte *funcții atributive* care sunt caracteristicile de bază ale Cuvântului Matrice care îl determină iar acest Cuvânt din urmă este Cuvântul-Matrice Sfârșit.

Am spus „din urmă” nu pentru că „înaintea” lui nu ar mai urma o întreagă infinitate de Cuvinte-Matrice, ci pentru că noi nu putem gândi pe baza Coeficientului Logic 2 al Cunoașterii decât prin intermediul unui început și al unui sfârșit, al unui bine și al unui rău, al unui frumos și al unui urât, etc.

De aceea odată ajunși la nivelul Cuvântului-Matrice Început era ușor de a determina funcțiile atributive care-l pot determina pe acesta din punct de vedere al Cunoașterii, respectiv al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Acest „generator” nefiind altul decât Cuvântul-Matrice Sfârșit, care prin esența caracteristicilor sale poate determina funcțiile atributive ale Începutului și anume: *Orice sfârșit va începe precum orice sfârșit se termină cu un început*, întrucât nu putem spune că acolo totul s-a sfârșit, întrucât acel sfârșit este de fapt inițiatorul noului început chiar și în calitatea sa de sfârșit.

Cum anume? Un simplu exemplu: Parada militară a luat sfârșit. Faptul că parada respectivă a fost, s-a ținut și acum s-a sfârșit înseamnă un nou început fiindcă de acum înainte acea paradă a fost, deci este un nou început al aceluia „fost”, precum odată cu decesul cuiva este un nou început fără acea persoană, dar un început diferit de începutul care era cândva înainte de nașterea persoanei fiindcă prin dimensiunea sa istorică, persoana respectivă se înscrie cu o viață trăită, care lasă loc unui nou început. Exemplele în aceste cazuri ar putea continua la nesfârșit.

Astfel că, noi ființele umane, prin gândirea noastră atribuită Coeficientului Logic 2, putem cunoaște doar funcțiile atributive ale următoarelor Cuvinte-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal și numai în această ordine descrescătoare și anume:

Cuvântul-Matrice al Cunoașterii determinat de funcțiile atributive ale **Cuvântului-Matrice al Creației**, determinat la rândul său de funcțiile atributive ale **Cuvântului-Matrice al Originii**, determinat de funcțiile atributive al **Cuvântului-Matrice al Începutului** și acesta din urmă determinat de funcțiile atributive al **Cuvântului-Matrice al Sfârșitului**.

Acestea sunt Cuvintele-Matrice cărora ființa umană le poate determina caracteristicile lor elementare ce devin pentru determinantul lor *funcții atributive*.

Toate aceste funcții atributive sunt la rândul lor determinate de un alt Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal pentru ființa umană care percepe pe baza Coeficientului Logic2.

De ce? Fiindcă fiecare astfel de funcție trebuie la rândul său să aibe un anumit determinant tocmai datorită intervenției în această ecuație frazeologică a Cuvântului-Matrice al Originii, care se situează ca fiind un determinant al celorlalte două Cuvinte-Matrice și anume Începutul și Sfârșitul.

Chiar și acestea trebuie să fie determinate la rândul lor, odată ce sunt avatarii Originii, și prin esența lor definesc cu funcțiile lor atributive: Originea.

Ce anume poate determina Originea dacă nu Creația?

Am mai spus că, Creația se află ca un determinant atributiv al Cunoașterii iar Originea este determinantul atributiv al Creației și nu invers. Aceasta înseamnă că Originea nu a fost niciodată Creată, dar, Creația are o Origine.

Acest enunț determină în cele din urmă o rezolvare la nivelul funcțiilor atributive luate de data aceasta în ansamblul lor și nu disparat cum le-am identificat până acum pe baza Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal.

Ce anume putea determina toate aceste funcții atributive ale celor cinci Cuvinte-Matrici?

A reveni la caracteristica „Continuumului Infinit” și a susține că se datorează Funcției Asimptotice sau Reperului Negației, etc, nu este posibil fiindcă funcțiile atributive nu pot fi determinantul direct al „Continuumului Infinit” întrucât nici unele dintre ele nu au incluse în

totalitatea lor „Continuumul Infinit” deoarece primul Cuvânt-Matrice ce determină prima funcție atributivă este tocmai Sfârșitul, ceea ce este un opus total al Infinitului, iar sfârșitul nu poate fi sub nici o formă „Continuum Infinit” tocmai prin faptul că se sfârșește.

Acest aspect ne indică faptul că, Cuvântul-Matrice Sfârșit se află inserat atât în celelalte Cuvinte-Matrice cum sunt Începutul, Originea, Creația și bineînțeles Cunoașterea.

Toate celelalte Cuvinte-Matrice inserate adineaori au inserat în sinele lor Sfârșitul și pe urmă Începutul, care ambele sunt tot un opus al Infinitului, fapt ce ne determină să ascedem că și Semanticul, respectiv, Oglinda Semantică a Infinitului are incluși în cadrul său opușii Infinitului, respectiv Începutul și Sfârșitul, opuși care prin funcțiile lor atributive asupra Originii vor determina prin Creație funcțiile acesteia atributive, prin care se va Oglindi pentru determinarea Cunoașterii, tocmai Infinitul.

Astfel Oglinda Semantică a Infinitului, oglindește Infinitul dar nu este Infinitul în sine, care după câte se vede are cu totul alte caracteristici, fiind catalogat de mine drept „Continuumul Infinit” cu cele patru caracteristici de bază și anume: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

Este adevărat că una dintre aceste caracteristici se va repercuta și asupra funcțiilor atributive ale Începutului și Sfârșitului, doar că aceasta se va produce mai târziu și prin intermediul altor „pasaje de trecere”, care prin natura lor vor întregi tabloul respectiv, pe care-l putem denumi: Tabloul Funcțional al Limbajului Pur Universal.

Acest tablou va include atât Limbajul Pur Universal cât și Expresia acestuia, și anume Conștiința Pură Universală care este și Starea de Concepțiune căreia i-am închinat o carte întreagă, dar care nu este același lucru cu Conștiința Pură Universală decât din punctul de vedere al Conștiinței Pure Universale, implicit al Expresiei acesteia, și nu din punctul de vedere al Stării de concepțiune care se definește ca fiind nu numai Totul și Totul din spatele Totului, dar și Totul structural care definește „Continuumul Infinit” dar care nu se regăsește în Expresia ce definește Conștiința Pură Universală.

În Starea de Concepțiune alături de Expresia Conștiinței Pure Universale vom întâlni inclusiv fiecare Cuvânt-Matrice cât și fiecare element dezvoltat de Cuvântul-Matrice respectiv nu numai ca o inserțiune ideatică în cadrul unei frazeologii ce devine inclusă în Expresia Conștiinței Pure Universale, ci mai ales în Matricea sa de structură care determină prin funcțiile sale un nou determinant sau nedeterminant, având o arie infinit de largă în ceea ce privește stabilirea și deliberarea legităților și enunțurilor care sunt astfel determinante.

Revenind la problematica de unde am purces adineaori, Începutul și Sfârșitul sunt două Cuvinte-Matrice responsabile de celelalte trei Cuvinte-Matrice și anume: Origine, Creație și Cunoaștere.

Toate acestea vor avea incluse în cadrul lor acest Început și Sfârșit, transmis pe baza funcțiilor atributive care le-au determinat.

Astfel aceste trei Cuvinte-Matrice vor avea Începutul și Sfârșitul în ele iar aceasta le va determina următorul enunț: Tot ce are or Origine, devine Creat și astfel Cunoscut datorită Începutului și Sfârșitului din acestea.

Altfel spus nu vom putea vorbi niciodată despre Origine, Creație și Cunoaștere fără să amintim de Început și de Sfârșit, ceea ce determină ca viziunea din punctul de vedere al Cunoașterii asupra Originii să fie una Creațională ce are un Început care se va Sfârși.

Faptul că se va Sfârși Începutul Originii ne duce cu gândul la perenitatea însăși a Limbajului Pur Universal, perenitate care din perspectiva Cunoașterii se va Sfârși odată cu Începutul și va Începe odată cu un nou și nou Sfârșit.

Astfel din punct de vedere al Cunoașterii, Limbajul Pur Universal este reliefat ca fiind unul de sorginte Periodică și iarăși revenim la Periodicul Creațional ca funcție atributivă a Creației ce a determinat Cunoașterea și anume că prin el s-a structuralizat în cadrul Cunoașterii, Prima Funcție Atributivă, și anume Sfârșitul.

Odată ce Totul din punct de vedere al Cunoașterii Începe cu Sfârșitul înseamnă că înainte de acel Sfârșit a mai fost un Început care urma să se Sfârșească sau poate că „Continuumul Infinit” este doar finit la un capăt și infinit la celălalt?

Nu, în nici un caz!

Nu putem vorbi de o astfel de supoziție întrucât „Continuumul Infinit” este responsabil de Totul-Nesfârșit, care de fapt este un Tot etern care stă mereu ascuns în spatele altui Tot etern ce devine Nesfârșirea și astfel Totul-Nesfârșit se definește ca fiind „Continuumul Infinit”.

Pe de altă parte nu putem accepta sub nici o formă faptul că Limbajul Pur Universal ar fi format doar din cele cinci Cuvinte-Matrice, care ar fi Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația și Cunoașterea, întrucât chiar și în cadrul Cunoașterii ființei umane sunt mult mai multe Cuvinte care chiar dacă se reflectă eronat prin intermediul Iluziei Vieții datorată în principal calității de Oglindire a Cunoașterii, și mai ales faptului că imaginea dată de Oglindă nu este câtuși de puțin imaginea reală.

Una este când ne privim în Oglindă, chiar dacă suntem noi acea imagine pe care o vedem, ea nu este persoana noastră ci o imagine virtuală, pe care ne-o dă Oglinda respectivă despre noi.

Poate că noi nici măcar nu arătăm cum ne reflectă Oglinda respectivă, poate că suntem cu totul altfel, la fel ca și lumea care ne înconjoară. Poate că plopilor de pe stradă sunt alte suflete, sau zei sau orice altceva.

Tot ceea ce știe Omul că Cunoaște se datorează imaginii virtuale pe care Oglinda Cunoașterii i-o dă Omului despre el și despre lumea care-l înconjoară.

Tot astfel se întâmplă și în cazul Cuvintelor-Matrice și a înțelesurilor acestora, în cadrul Limbajului Uman, care este un limbaj total diferit față de Limbajul Pur Universal.

Gândirea umană va atribui Originii un Început și un Sfârșit, și nu un Sfârșit, care pe urmă să determine toate câte sunt sau nu sunt știute de către Om.

Acest lucru ne determină să ne dăm seama cât de mare este diferența dintre Limbajul Pur Universal și Limbajul Uman.

Pentru Limbajul Pur Universal Sfârșitul și Începutul nu sunt altceva decât niște Cuvinte-Matrice la fel ca și Originea și Creația.

Acestea nu sunt niciodată Originea și nici Creația Întregului Limbaj Pur Universal, ci doar o simplă șoaptă a acestuia. Devin Origine și Creație doar pentru Limbajul Uman.

Astfel că Limbajul Pur Universal nu Începe și nu se Sfârșește cu Cuvintele-Matrice Început și Sfârșit, nu are o Origine și nu este Creat de Cuvintele-Matrice Origine și Creație deci în consecință nu poate fi Cunoscut de către Cuvântul-Matrice Cunoaștere decât Oglindit prin intermediul acestuia, dar și Oglinda Semantică a Infinitului ce determină Cuvântul-Matrice al cunoașterii este de fapt o funcție atributivă a Cuvântului-Matrice al Creației.

În acest caz va trebui să definim ce anume se poate „ascunde dincolo” de Cuvintele-Matrice Sfârșit și Început, de unde au pornit funcțiile atributive pentru Cuvântul-Matrice al Cunoașterii.

Pentru aceasta va trebui mai înainte de toate să vedem ce anume poate determina calitatea unui Cuvânt-Matrice de a avea anumite *funcții atributive*.

Prin atributivitate, putem defini ca fiind calitatea unui Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal de a atribui anumite caracteristici altui Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal, caracteristici care determină Simbolul și Înțelesul acelui Cuvânt-Matrice.

Trebuie specificat faptul că Înțelesul alăturat Simbolului poate fi folosit doar din punct de vedere al Limbajului Pur Universal Matriceal a Cunoașterii și nicidecum din punctul de vedere al Formelor de expresie matriceale, unde Înțelesul își pierde absolut orice definiție, fiind unul dintre principalele caracteristici ale Cuvântului-Matrice a Cunoașterii.

În concluzie caracteristicile atributive ale celor cinci Cuvinte-Matrici sunt „văzute” de către restul de infinitate al Cuvintelor-Matrice ca fiind Simboluri și nu Înțelesuri.

Astfel funcțiile atributive sunt cele care determină Simbolul unui Cuvânt-Matrice prin Simbolul unui alt Cuvânt-Matrice care l-a precedat.

Ca exemplu, Simbolul Cuvântului-Matrice a Originii determină prin funcțiile sale atributive, Simbolul Cuvântului-Matrice a Creației, tocmai prin caracteristicile atributive pe care le imprimă Cuvântul-Matrice a Originii, Creației.

Cu toate acestea referitor la funcțiile atributive putem face remarcă că, acestora le corespund doar cele cinci Cuvinte-Matrici: Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația și Cunoașterea.

Faptul că Limbajul Pur Universal nu este alcătuit doar din cele cinci Cuvinte-Matrici, ci dintr-o infinitate de astfel de Cuvinte-Matrici, înseamnă că funcțiile atributive nu sunt unicele funcții care se află în cadrul Limbajului Pur Universal și că întotdeauna înainte de Sfârșit care în cadrul funcțiilor atributive se remarcă ca un Început fiind creat astfel un paradox al acestor funcții odată cu apariția lor, înseamnă că acest paradox al Sfârșitului-Început este determinat la rândul său de către un alt paradox al Începutului-Sfârșit, la fel cum Nesfârșitul este Terminat iar Totul va fi mereu Neterminat fiindcă va fi structuralizat de Nesfârșitul care îl și înglobează ca sistem al Totului-Nesfârșit, ca sistem al unui Tot care cuprinde Nesfârșitul.

Odată cu aceasta Totul ar trebui să fie cel Terminat, dar Totul nu va putea fi Terminat niciodată fiindcă este mereu în funcție de Nesfârșit care devine la rândul lui un Tot ce se Termină dar doar în calitate de Nesfârșit.

Oare acest paradox care stă la Originea Totului-Nesfârșit despre care am mai vorbit în cadrul Stării de Concepțiune să fie la Originea celor cinci Cuvinte-Matrice incluse în cadrul funcțiilor atributive?

Nu, în nici un caz, fiindcă dacă ar fi astfel, ar însemna ca Totul să fie determinat de către cele cinci Cuvinte-Matrici ceea ce nu este câtuși de puțin astfel întrucât Totul este determinat de Infinitatea de Cuvinte -Matrice ceea ce înseamnă cu totul altceva.

Ceea ce se află „Înainte” acestui paradox al Sfârșitului-Început este de fapt o funcție disjunctă, funcției atributive, care o determină într-un mod cu totul și cu totul paradoxal, dar în același timp, impropriu, fiindcă nu putem vorbi de similarități sau complementarități între *funcțiile disjunctive* și cele atributive.

II.4.2.CAPITOLUL II FUNCTIILE DISJUNCTIVE

Pentru a defini *funcțiile disjunctive* va trebui mai înainte de toate să revenim la cele cinci Cuvinte-Matrice ale funcțiilor atributive: Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația și Cunoașterea. Acestea sunt Unice.

Calitatea de unicitate ne duce la Cuvântul-Matrice: Unic. Acesta este un Cuvânt-Matrice care determină Factorii Creatori care sunt Unici alături de Factorul Primordial, Factori Creatori care nu sunt altceva decât totalitatea Cuvintelor-Matrice reflectate în Oglinda „EULUI” Factorului Primordial.

Cu toate acestea pentru determinarea *funcțiilor disjunctive* va trebui mai înainte de toate să aflăm ce anume le determină calitatea acestor Factori Creatori și Unic Întâmplători de a fi Unici, fiindcă în ecuația frazeologică de față unicitatea este de o importanță capitală.

Această unicitate este determinată de Întâmplare, fiind Unic Întâmplătoare?

Referitor la acest aspect am mai dezvoltat și am mai scris multe pagini, și anume de ce sunt Întâmplători, fiindcă toate acestea se datorează Cuvântului-Matrice al Creației.

Dacă se datorează Cuvântului-Matrice al Creației, Creația se află în cadrul funcțiilor atributive și nu al celor *disjunctive* ceea ce îngreunează și mai mult disertația respectivă, fiindcă Factorii Creatori devin Unici Întâmplători datorită faptului că Întreaga Creație se produce doar o singură dată, ca o reflectare a unui Cuvânt-Matrice în cadrul Oglinzii Cunoașterii, fapt ce complică iarăși și mai mult lucrurile, întrucât Creația este „înaintea” Cunoașterii și nu Cunoașterea „înaintea” Creației.

O altă întrebare ar fi ce anume caută aici acești Factori Creatori și Unic Întâmplători odată ce se vor în afara funcțiilor atributive ale acestor Cuvinte-Matrici, fiindcă dacă ar fi în interiorul funcțiilor atributive ale acestor Cuvinte-Matrici ar însemna că fiecare Factor Creator și Unic Întâmplător ar aparține nu numai Cuvântului-Matrice al Cunoașterii ci și Cuvântului-Matrice al Creației ceea ce nu este așa, întrucât am stabilit cum anume „apar” Factorii Creatori și Unic Întâmplători alături de Factorul Primordial în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Odată ce aparține unui Cuvânt-Matrice nu are cum anume să mai aparțină și altor Cuvinte-Matrice, fiindcă nu sunt sub nici un aspect dezvoltările lor.

Astfel Factorii Creatori și Unic Întâmplători sunt în afara Cuvintelor-Matrici pe care le reprezintă ca fiind Creatori, Întâmplători și Unici? Răspunsul constă în *funcțiile disjunctive* care sunt cele ce determină funcțiile atributive.

Factorii Creatori sunt reflectarea Cuvintelor-Matrici în oglinda „EULUI” Factorului Primordial unde fiecare astfel de Cuvânt-Matrice devine astfel un Factor Creator și Unic Întâmplător.

Factorii Creatori aparțin Cuvântului-Matrice al Cunoașterii care este un determinant al funcțiilor atributive.

Dacă aparțin numai și numai Cunoașterii, cum pot să fie Unici, Întâmplători dar și Creatori?

Creația ca și Cuvânt-Matrice se află printre cele cinci care aparțin la fel ca și Cunoașterea funcțiilor atributive.

Faptul că acești Factori sunt Creatori se datorează funcției atributive ale Creației date Cunoașterii, ca fiind una dintre caracteristicile acesteia, și anume: Creația.

Oricine poate afirma despre creativitatea din cadrul Cunoașterii, unde aceasta dă un sens sistemului cognoscibil și totodată prin acest sens Cunoașterea se autodetermină ca fiind un determinant al Creației, și NU Creația un determinant al Cunoașterii.

Acest enunț ne duce cu gândul până și la ființa umană care consideră eronat că, Creația este determinată de Cunoaștere, în propria sa Iluzie a Vieții și astfel ar deveni ființa umană posesoarea propriei sale Voințe.

Nimic mai fals.

Înaintea Cunoașterii a fost etern: Creația!

Creația a determinat Cunoașterea, și prin funcțiile sale atributive a inserat Cunoașterii, care poate fi numită la fel de bine și Oglindă, calitatea de a fi creativă, făcându-se primul pas, dar și cel mai important pentru apariția în cadrul său a Iluziei, reliefate la ființa umană drept Iluzie a Vieții.

Acum știm de ce Factorii Creatori sunt Creatori dar de ce sunt și Unic Întâmplători?

Aici intervin *funcțiile disjunctive* care implică două Cuvinte-Matrici și anume Unicul și Întâmplarea.

Odată ce aceste Cuvinte-Matrici care se reflectă în Oglinđa „EULUI” Factorului Primordial primesc datorită funcțiilor atributive calitatea de a primi ca rezultantă a imaginii reflectate titlatura de Factor Creator, această Creație, în cadrul imaginii dată de Oglinđa (Cunoaștere) se desfășoară doar o singură dată, aspațial și atemporal, fiindcă la acel nivel nici nu poate fi vorba de dimensionalitate pentru cei care se gândesc întâmplător la așa ceva, sau chiar și mai mult, întreaga Creație a unui Factor Creator și Unic Întâmplător se desfășoară, plastic vorbind „în același moment, fiind atât Începutul cât și Sfârșitul Creației, iar tot ce urmează după aceea nu mai este Creație, ci Destin, care urmează calea creată de dinainte și nu o nouă cale.

Creația s-a desăvârșit dar și sfârșit, odată cu apariția Factorilor Creatori și Unic Întâmplători.

Odată ce acea Creație s-a săvârșit, Destinul care aleargă pe căile sale nu este nimic altceva decât un tren care urmează o șină de cale ferată construită cu mult înainte și care duce trenul respectiv la o anumită stație și numai și numai la acea stație și niciodată în altă parte, fapt ce reliefează fără tăgadă unicitatea Creației, și mai ales faptul că acestei Creații nu poate sub nici o formă și sub nici un chip să mai apară o altă Creație, întrucât toată infinitatea de Cuvinte-Matrici s-a reflectat în „EUL” Factorului Primordial.

Acest fapt implică automat Întâmplarea și Unicitatea ca fiind două Cuvinte-Matrici care nu sunt conjuncte prin nici un fel de funcții atributive și nici nu sunt implicate ca fiind Cuvinte-Matrici ale infinității de Factori Creatori și Unic Întâmplători, întrucât cele două Cuvinte-Matrici nu pot fi decât Cuvinte-Matrici care să-și determine imaginea în „EUL” Factorului Primordial doar pentru doi Factori Creatori și Unic Întâmplători și nu pentru ceilalți.

Nefiind astfel Cuvinte-Matrici de „imagine” ale infinității de Factori Creatori și Unic Întâmplători se reliefează acestora datorită *funcțiilor disjunctive*, funcții care implică Cuvinte-Matrici, cum sunt în cazul de față Unic și Întâmplătorul care nu fac parte dintre cele cinci Cuvinte-Matrici ale funcțiilor atributive.

Astfel funcțiile disjunctive pot fi definite drept acele funcții care nu fac parte din cadrul celor cinci Cuvinte-Matrici ale funcțiilor atributive dar care se regăsesc în Cuvintele-Matrici ale funcțiilor atributive, ca și cum ar fi funcții atributive ce le conferă caracteristicile de bază în cadrul desfășurării unui Cuvânt-Matrice, cum este Unicul și Întâmplătorul în cazul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Astfel aceste Cuvinte-Matrici ale funcțiilor disjunctive care sunt Întâmplarea și Unicul se află datorită funcțiilor lor disjunctive ca și cum ar fi funcții atributive ale celor cinci Cuvinte-Matrici ale funcțiilor atributive, respectiv Începutul, Sfârșitul, Originea, Creația și Cunoașterea.

Acest fapt va face ca Întâmplarea și Unicul să se regăsească în Început, Sfârșit, Origine, Creație și Cunoaștere sub diferite forme în funcție de dezvoltările lor.

În cazul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii aceste attribute sunt determinate prin intermediul Factorilor Creatori care sunt Unici dar și Întâmplători prin intermediul Creației. De ce prin intermediul Creației?

De ce nu prin intermediul Originii sau al Începutului și Sfârșitului?

Răspunsul constă în faptul că Factorii Creatori și Unic Întâmplători sunt Unici și Întâmplători nu numai datorită Creației ci implicit datorită tuturor celor cinci Cuvinte-Matrici care sunt Sfârșitul, Începutul, Originea , Creația și Cunoașterea, fiindcă în toate aceste cinci

Cuvinte-Matrici prin intermediul funcției disjunctive Întâmplarea și Unicul se răsfrâng asupra Factorilor Creatori și Unic Întâmplători care sunt Creatori tocmai fiindcă Sfârșitul la fel ca și Începutul lor sunt Unice și Întâmplătoare, la fel cum Unică și Întâmplătoare este Originea Lor, la fel cum Unică și Întâmplătoare este Creația Lor și de aici și aceștia sunt Unici și Întâmplători și în cadrul desfășurat de Cunoaștere.

În esența Factorilor Creatori se află Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația și Cunoașterea unde toate acestea sunt „ produse ” ale unui singur Eveniment Unic și Întâmplător, realizat odată cu reflectarea Cuvintelor-Matrici în Oglinda Semantică Infinită a „EULUI” Factorului Primordial, unde la această reflectare au participat cele cinci Cuvinte-Matrici cu funcții atributive la fel ca și Cunoașterea fiindcă Cunoașterea devine o determinantă a funcțiilor atributive ale acestor cinci Cuvinte-Matrici alături de celelalte două Cuvinte-Matrici care pe baza funcției disjunctive se află în toate acestea cinci dându-le propria lor identitate unor caracteristici ale lor.

În consecință, diferența dintre funcțiile atributive și cele disjunctive constă în faptul că funcțiile disjunctive sunt funcții atributive pentru toate cele cinci Cuvinte-Matrici, pe când funcțiile atributive se transmit doar de la un Cuvânt-Matrice la altul.

Astfel Unicul și Întâmplarea vor deveni atribute ale celor cinci Cuvinte-Matrici, față de Sfârșitul ce devine un atribut al Începutului, Începutul ce devine un atribut al Originii, Originea ce devine un atribut al Creației și Creația ce devine un atribut al Cunoașterii.

Astfel Întâmplarea și Unicul vor fi pentru toate acestea cinci Cuvinte-Matrici un atribut.

Odată ce sunt Unice și Întâmplătoare înseamnă că sunt caracterizate de un singur Eveniment?

La acest nivel nu putem vorbi de Eveniment ca cel Ogândit în Oglinda Semantică a Infinitului din lumile Cunoașterii, dar Evenimentul este definit ca fiind Unicul și Întâmplarea prin funcțiile sale disjuncte asupra celor cinci Cuvinte-Matrici.

Prin urmare Sfârșitul datorită funcțiilor disjuncte a Unicului și Întâmplării devine Eveniment Unic și Întâmplător ,la fel ca și Începutul, Origine, și Creația, față de Cunoaștere care deși este Eveniment-Unic și Întâmplător va mai deveni și Eveniment Primordial fiindcă în dezvoltările sale matriceale regăsim Evenimentul Primordial.

Acest fapt ne relevă că funcțiile disjunctive ale Unicului și Întâmplării le determină pe Cuvintele-Matrici ale grupului celor cinci, respectiv grupul funcțional atributiv de a fi Evenimente Unice și Întâmplătoare, dar nu Primordiale, fapt pe care-l vom întâlni numai la Cunoaștere.

Astfel Evenimentul Primordial ne apare în cadrul Cunoașterii pentru prima oară ca fiind un Eveniment datorat de funcțiile disjunctive, și de partea atributiv-funcțională care s-a transmis de la Cuvânt la Cuvânt prin intermediul șirului celor cinci Cuvinte cu funcții atributive.

Astfel în structura compozițională a Evenimentului Primordial care constă în prima raportare a Semanticului la Asemantic prin Lipsă, se transmit, prin șirul Cuvintelor-Matrice atributive, funcțiile atributive ale Sfârșitului, prin intermediul Începutului, pe urmă ale Începutului prin Intermediul Originii, ale Originii prin intermediul Creației și ale Creației prin intermediul Cunoașterii, iar toate acestea sunt asociate cu funcțiile disjunctive ale Întâmplării și Unicului.

Tot ceea ce se transmite ca funcție atributivă sau disjunctivă către un Cuvânt-Matrice prin intermediul altui Cuvânt-Matrice, pentru a se reliefa asupra unui Cuvânt-Matrice terț poartă denumirea de esență a aceluia Cuvânt-Matrice terț sau secund.

Am spus secund, întrucât atributele funcționale atributive ale Sfârșitului transmise Începutului devin parte din esența acestuia alături de funcțiile disjunctive pe care le înnobilează această esență.

Astfel esența Începutului va consta în Sfârșit, Întâmplare și Unic, a Sfârșitului numai în Întâmplare și Unic fiind primul din șirul celor cinci, al Originii în Sfârșit, Început, Întâmplare și Unic, al Creației în Sfârșit, Început, Origine, Întâmplare și Unic iar a Cunoașterii, în Sfârșit, Început, Origine, Creație, Întâmplare și Unic.

Prin urmare toate Cuvintele-Matrice din șirul celor cinci cu atribute funcționale atributive vor fi Unice și Întâmplătoare, dar și fiecare în parte un Eveniment Unic și Întâmplător.

Astfel Creația devine un Eveniment Unic și Întâmplător, fiindcă are în esența sa Sfârșitul, Începutul și Originea a căror funcții atributive au transces până la aceasta, dar și funcțiile disjunctive ale Unicului și Întâmplătorului.

Prin urmare nu se poate Crea decât o singură dată, iar tot ce urmează după aceea este Destin și Iluzie.

Cuvântul-Matrice al Cunoașterii are astfel în esența sa Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația, alături de Unic și Întâmplare.

Prin intermediul Evenimentului Primordial deci al Oglinzii Semantice a Infinitului, Semantic primit ca atribut de la Creație, Cunoașterea își dezvoltă propriile sale desfășurări matriceale, al căror specific constă în Oglindire.

Creația se desăvârșește în Cunoaștere ca fiind parte din esența acesteia în momentul Unic și Întâmplător când „EUL” Factorului Primordial devine Oglinda infinității de Cuvinte-Matrice al Limbajului Pur Universal.

Astfel în momentul Unic și Întâmplător al „EULUI” Factorului Primordial se reflectă imaginile Unic și Întâmplătoare al fiecărui Cuvânt-Matrice în parte ce devine imagine Unică și Întâmplătoare datorită funcțiilor disjunctive translatate ca fiind parte din esența Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Prin urmare în esența imaginilor Cuvintelor-Matrice ale Limbajului Pur Universal, care devin imagini prin oglinzirea acestora în „EUL” Factorului Primordial, se vor afla toate cele aflate în esența Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, respectiv, Sfârșitul, Începutul, Originea și Creația alături de Unic și Întâmplător, fiindcă aceste imagini sunt de fapt atributul suprem al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii care prin Oglindire, realizează Imaginea infinității Cuvintelor-Matrice.

Aceste imagini sunt de fapt Factorii Creatori și Unic Întâmplători care alături de esența dată lor de către Cunoaștere, respectiv, esența Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, mai intervine pentru fiecare în parte și reflectarea esenței date de către fiecare Cuvânt-Matrice din infinitatea de Cuvinte-Matrice care se oglesc astfel în Oglinda Semantică a Infinitului, respectiv Oglinda Cunoașterii, ceea ce le determină Unicitatea nu numai ca o caracteristică funcțională disjunctivă primită prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii dar și ca o caracteristică funcțională conjuncturală, primită ca o calitate a lor de a se diferenția astfel unul de celălalt.

În consecință în esența fiecărui Factor Creator și Unic Întâmplător în parte se află: Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația, Unicul, Întâmplătorul, și esența reflectată al Cuvântului-Matrice a cărui imagine o reprezintă.

Această din urmă esență le dă și calitatea de Creatori în cadrul Cunoașterii, fiindcă numai pe baza acestei esențe a imaginii reflectate a Cuvântului-Matrice pentru fiecare în

parte, Factorii Unic Întâmplători devin diversitate, prin raportarea la ceilalți care au fiecare în esența lor și imaginea esenței Cuvântului-Matrice pe care îl reprezintă.

Prin această diversitate a Factorilor Creatori Cuvântul-Matrice al Cunoașterii recunoaște Cuvântul-Matrice al Creației și atributele sale funcționale, care s-au transmis de la Cuvânt-matrice la Cuvânt-Matrice prin șirul celor cinci alături de cele două cu funcții disjunctive, respectiv, Unicul și Întâmplarea care acționează în mod direct.

Prin Factorii Creatori, Cunoașterea recunoaște Creația dar și Creația își desăvârșește funcția sa atributivă în cadrul Cunoașterii.

Specificitatea Cunoașterii stă în Oglindă și de aceea acești Factori devin la început înainte de toate imagini, iar prin diversitatea lor aceste imagini devin Creație, chiar dacă Creația imaginii în Cunoaștere, este Unică și Întâmplătoare.

Dacă este o imagine a Creației înseamnă că acești Factori Creatori și Unic Întâmplători nu creează?

Imaginea reflectată a Creației nu este tot una cu Creația în sine, în calitatea sa de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal?

Aici am ajuns la unele dintre cele mai importante enunțuri din întreaga Coaxiologie Asemiotică Fenomenologică și anume: Creația este un Eveniment-Unic și Întâmplător fiind odată, o singură dată creată - (determinată etern prin raportarea la „Continuumul Infinit, Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și a Limbajului Pur Universal, termenul „creată” este pur figurativ) - prin desăvârșirea sa în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal.

Creația din Cunoaștere este o Creație Unică și Întâmplătoare având drept esență Sfârșitul, Începutul, Originea și Creația, pe când Creația în calitate de Cuvânt-Matrice are drept esență doar Sfârșitul, Începutul și Originea, iar doar față de acestea Cuvântul-Matrice al Creației devine Unic și Întâmplător, față de Creația Cunoașterii care devine Unică și Întâmplătoare și față de Creație.

Atributele funcționale ale Cuvântului-Matrice al Creației, constau tocmai în Creație, pe care Cunoașterea nu putea să le pună în practică decât prin „inventarea” Oglinzii, întrucât o a doua Creație nu mai putea fi Creată!

Prin Oglindă și numai prin Oglindă, Cunoașterea poate pune în practică atributele funcționale ale Creației de a Crea, dar totodată să nu determine o a doua Creație care-i era imposibil, fiind deja prima un Eveniment Unic și Întâmplător.

Astfel Cunoașterea prin Oglindă Creează imagini. Creând IMAGINI nu se repetă Creația ce ar fi fost imposibil. Astfel Creația a fost cea care i-a impus Cunoașterii, Oglinda Semantică a Infinitului prin atributele sale funcționale de a-și perpetua propria sa Creație Unică și Întâmplătoare, dar care să fie CREAȚIE A IMAGINII și nu CREAȚIE ÎN SINE. CREAȚIA IMAGINII ESTE DIFERITĂ DE CREAȚIA ÎN SINE FIINDCĂ IMAGINEA UNUI LUCRU NU VA FI NICIODATĂ LUCRUL ÎN SINE, PRECUM IMAGINEA UNUI OM ÎNTR-O OGLINDĂ NU ESTE OMUL ÎN SINE, CI DOAR IMAGINEA LUI.

ACEASTA ESTE ȘI DIFERENȚA DINTRE CUVÂNTUL- MATRICE AL CREAȚIEI ȘI CREAȚIA FACTORILOR CREATORI SAU CREAȚIA DIN CADRUL CUNOAȘTERII CUM AM MAI DENUMIT-O, IMAGINEA ÎN OGLINDĂ ESTE INVERSĂ, CEEA CE NE ARATĂ ÎNCĂ ODATĂ CĂ, CUVÂNTUL-MATRICE CREAȚIE TINDE CĂTRE ORIGINE ETERN ȘI NU DE LA ORIGINE, CUM ESTE CAZUL CREAȚIEI CUNOAȘTERII, NEAVÂND ASTFEL O ORIGINE A SA, CI DOAR UN ATRIBUT FUNCȚIONAL AL

**ACESTEIA CĂTRE CARE TINDE, CUM CUNOAȘTEREA ARE DREPT ATRIBUT
FUNCȚIONAL CREAȚIA CĂTRE CARE TINDE.**

O astfel de imagine este fiecare Factor Creator în parte care este o Imagine, ce reflectă Unic și Întâmplătoarea Creație prin atributele transmise de aceasta Cunoașterii, dar totodată datorită diversității infinite ale imaginilor create de Oglinda Semantică a Cunoașterii și implicit prin intermediul „EULUI” Factorului Primordial, acești Factori Creatori devin diversitate iar prin propria lor diversitate devin și Creatori, fiindcă infinitatea de Cuvinte-Matrici reflectate în Oglinda „EULUI” Factorului Primordial, nu este altceva decât asigurarea atributelor funcționale ale Creației că vor putea beneficia de o diversitate pentru a se putea Crea asocieri sau diverse combinații ale acestei diversități dând astfel Imaginii acestor Imagini Oglindite care sunt Factorii Unici Întâmplători, calitatea lor de a putea realiza Combinații și asocieri între imaginile oglindite ale altor și altor Cuvinte-Matrice în oglinda „EULUI” Factorului Primordial, care nu sunt altceva decât Factorii Creatori și Unic Întâmplători.

Prin posibilitatea de a realiza asocieri și combinații între aceste Imagini, Factorii Unici Întâmplători devin Creatori.

Ce anume le determină Factorilor Creatori posibilitatea de a realiza anumite combinații și asocieri între alți Factori Unic Întâmplători care de fapt sunt aceste diversități de imagini oglindite în „EUL” Factorului Primordial de către Cuvintele-matrici ce dau astfel o diversitate infinită de imagini, respectiv de Factori Creatori și Unic Întâmplători?

Calitatea ca aceștia să poată face asocieri combinate, distributive sau de orice natură în cadrul diversității infinite de imagini care sunt tocmai ei înșiși le este dată de către Cunoaștere prin Înțelesul Simbolului.

Se vede ce fantastic se așează aceste lucruri ce păreau la prima vedere de neînțeles, și anume, Creația este cea care determină Cunoașterea să-și definească o Oglindă pentru a-și reflecta propria sa imagine (Creația și nu Cunoașterea) în această Oglindă, tocmai pentru că ea fiind Unică și Întâmplătoare nu se mai putea repeta în Cunoaștere, dar Imaginea ei da.

O astfel de Imagine a Creației constă în diversitate și astfel avem o imagine a diversității prin reflectarea Cuvintelor-Matrici în „EUL” Factorului Primordial.

Ca aceste Imagini să poată Crea aveau nevoie de posibilitatea conștientizării anumitor combinații asociative și distributive între imaginile care erau tot EI, acești Factori Creatori și Unic Întâmplători.

Ce le-a dat această calitate de a conștientiza, atunci când erau doar un Simbol al unei Imagini?

Expresia Cuvântului-Matrice al Cunoașterii care constă în Înțelegerea sau Cunoașterea Imaginii care este Simbol.

Astfel prin Cunoașterea Simbolului Creația devine reflectată în Cunoaștere în calitate de Imagine.

Cine alcătuiește această Imagine a Creației?

Factorii Creatori și Unic Întâmplători, care astfel sunt Creatori.

Cum Creația este Unică și Imaginea acesteia este Unică.

Astfel și cei ce alcătuiesc Imaginea Creației sunt Unici, fiind FACTORII CREATORI ȘI UNIC ÎNTÂMPLĂTORI.

Astfel s-a „născut” etern Numerologia.

Evenimentul Unic și Întâmplător, este Evenimentul care se află înaintea Evenimentului Primordial al Cunoașterii, și după Fenomenul Asemiotoc despre care voi vorbi în paginile care urmează.

Această Oglindă determină Evenimentul Primordial, de fapt Unicul Eveniment Primordial, dar și Întâmplător al Funcțiilor atributive din șirul celor cinci, determinat de acest șir și nu de funcțiile disjunctive ca și până acum care le determinau Cuvintelor-Matrici funcțiilor atributive din acest șir calitatea de a fi Evenimente Unice și Întâmplătoare, dar nu Primordiale.

De ce nu sunt aceste Evenimente Unice și Întâmplătoare Primordiale odată ce definesc Evenimente de „dinaintea” celui Primordial și conlucrează la „apariția” Evenimentului Primordial?

Fiindcă aceste Evenimente nu sunt atribuite pentru nici un Cuvânt-Matrice al șirului celor cinci cu funcții atributive, ci devin Evenimente datorate celor două Cuvinte-Matrici cu funcții disjunctive, ceea ce determină ca Evenimentele respective să fie definite din afară și nu din sinele lor, din „exterior” și nu din „interiorul” funcțiilor lor atributive, astfel Evenimentul Unic și Întâmplător le aparține ca o definiție a unor funcții externe lor (disjunctive) și nu ale lor (atributive), deci prin urmare aceste Evenimente sunt determinări, iar determinarea devine Eveniment scindat mereu în două, unul din punct de vedere al determinantului și altul al determinatului.

Prin urmare în cadrul acestor Evenimente Unice și Întâmplătoare nu putem vorbi de un Eveniment Unic și Întâmplător în sinea lui, ci de un determinat Unic și Întâmplător al determinantului disjunctiv.

Astfel Evenimentul Unic și Întâmplător devine un Eveniment fără a avea structuralizată o funcție atributivă în cadrul său, dar se răsfrânge asupra șirului celor cinci cu funcții atributive.

Prin caracterul său determinat-determinant, Evenimentul Unic și Întâmplător se reduce la funcțiile disjunctive care-l determină și astfel nu este un Eveniment în Sine pentru Cuvintele-Matrici din șirul celor cinci cu funcții atributive, nefiind determinat de către funcțiile atributive, ci rămâne un Eveniment doar în măsura raportării funcțiilor atributive la funcțiile disjunctive, abordări care se fac în funcție de fiecare Cuvânt-Matrice în parte, și astfel NU putem să-i acordăm acestui Eveniment statutul de a fi un Eveniment în sine, la fel cum este Evenimentul Primordial, care în substratul său ascunde funcțiile atributive care l-au determinat și în care se desfășoară.

Astfel pentru ca un Eveniment să poată fi considerat Eveniment Împlinit cum este cazul Evenimentului Primordial, va trebui să fie definit de funcțiile (în cazul de față), ale Cuvintelor-Matrici din șirul celor cinci care să-l determine în mod direct și nu ca acestea să fie un determinat al acestui Eveniment nerecunoscut, aparținând altor funcții, respectiv funcțiilor disjunctive, și prin urmare, devenind astfel un Eveniment Neîmplinit.

Pentru ca un Eveniment să fie Împlinit cum am mai spus trebuie să fie determinat în mod direct și esențial de către cel căruia îi aparține Evenimentul devenind astfel determinantul său, iar Evenimentul să se răsfrângă asupra și numai asupra determinantului său care astfel să realizeze un determinant. În cazul de față, asupra Evenimentului Unic și Întâmplător vorbim despre un Eveniment Neîmplinit, fiindcă dacă ar fi fost Împlinit, ar fi trebuit să se răsfrângă asupra celor două Cuvinte-Matrici posesoare ale funcțiilor disjunctive, respectiv asupra Unicului și Întâmplătorului mai înainte de toate pentru a se Împlini în

calitate de Eveniment Unic și Întâmplător și mai apoi să devină un determinant al șirului celor cinci cu funcții atributive.

Cum se poate Împlini Evenimentul Unic și Întâmplător acționând asupra Unicului sau Întâmplătorului când tocmai acestea sunt Unice și Întâmplătoare în calitatea lor de Cuvinte-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal?

Se știe foarte bine că nici un Cuvânt-Matrice nu este un Eveniment în sine, fiindcă nu are cum anume, nefiind determinat de un anumit Fenomen, Eveniment, respectiv, de o succesiune evenimențială, fapt care poate fi atribuit doar Cunoașterii, iar Fenomenul Asemiotic despre care voi vorbi în paginile următoare nu este un Fenomen asemănător Fenomenului Primordial din cadrul Cunoașterii care să fie determinat de un Eveniment Primordial.

Astfel Cuvintele-Matrici nu sunt Evenimente, și prin urmare nimic nu ar fi putut duce la desfășurarea acestui Eveniment Unic și Întâmplător mai puțin tocmai cele două Cuvinte-Matrici cu funcții disjunctive care reprezintă întocmai Unicul și Întâmplătorul.

Din acest punct de vedere Evenimentul Unic și Întâmplător este Neîmplinit. Poate din alt punct de vedere să devină un Eveniment Împlinit?

Prin răsfrângerea lui asupra șirului celor cinci Cuvinte-Matrici cu funcții atributive?

În nici un caz, fiindcă nici una dintre aceste funcții nu pot defini acest Eveniment.

Și totuși ce anume îl clasează pe acesta în calitate de Eveniment?

Răspunsul constă în funcțiile disjunctive, a modului cum acestea acționează asupra Sfârșitului mai înainte de celelalte, fiindcă acesta are în esența sa cele două caracteristici ale funcțiilor disjunctive, Întâmplarea și Unicul chiar dacă el devine membru și fondator al șirului celor cinci.

Astfel prin intermediul Sfârșitului Evenimentul Unic și Întâmplător devine un Eveniment Împlinit doar pe jumătate întrucât acesta devine posesor al funcțiilor atributive și nu disjunctive cum ar fi trebuit ca acest Eveniment să fie în totalitate Împlinit. Cu toate acestea el se transmite astfel pe cale atributivă șirului celor cinci Cuvinte-Matrici și astfel la nivel de Cunoaștere va determina Primul Eveniment Împlinit, respectiv: Evenimentul Primordial!

Cu toate acestea și acest Eveniment poate fi considerat ca aparținând celor cinci Cuvinte-Matrici fiindcă el se transferă prin intermediul Sfârșitului și al funcțiilor atributive determinate de acesta, și celorlalte Cuvinte-Matrici sub formă atributivă, rămânând ca Eveniment doar pentru Cuvintele-Matrici disjunctive care sunt Unicul și Întâmplarea iar pentru acestea doar atunci când se raportează la șirul celor cinci, fiind astfel un Eveniment de Raportare din punct de vedere disjunctiv al Unicului și Întâmplării.

Astfel Sfârșitul se interpune Evenimențial prin acest Eveniment care va deveni Împlinit abia în calitatea sa de Eveniment Primordial, la care conlucrează tocmai prin funcțiile atributive în care s-a impregnat.

Concluzia este: Prin Cunoaștere s-a desăvârșit Creația care are o Origine într-un Început ce are un Sfârșit sau un Sfârșit ce are un Început și a determinat Originea care a desăvârșit Creația pentru a Cunoaște.

Toate acestea se datorează Factorului Creator și Unic Întâmplător, care după câte se vede, determină Creația, prin Unicitatea Sa, fiind și Unic Întâmplător, dar rog mare atenție, fiindcă această Creație a Factorului Creator NU este Cuvântul-Matrice al Creației, ci o altă Creație diferită de acest Cuvânt-Matrice, o Creație unde intervine Întâmplarea, fiind o Întâmplare Întâmplătoare față de Cuvântul-Matrice Creație care NU este o

Întâmplare Întâmpălătoare, ci un Cuvânt al Limbajului Pur Universal, în cadrul căruia datorită funcțiilor disjunctive și acolo intervine Unicul și Întâmplarea dar nu pentru a determina statutul ca atare al Cuvântului-Matrice al Creației ci pentru a le transcede prin acest Cuvânt-Matrice al Creației către Cuvântul-Matrice al Cunoașterii prin funcțiile sale atributive, în Scopul devenirii Factorilor Creatori și Unic Întâmplători.

Mai mult de atât, scopul funcțiilor disjunctive nu este numai acel de a „trece” prin Cuvintele-Matrici Sfârșit, Început, Origine și Creație pentru a ajunge la Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, ci are și o altă caracteristică și anume de a se Uni doar cu atributele funcționale ale acestora, astfel în atributele funcționale ale Sfârșitului se va afla Unicul și Întâmplarea, precum în toate celelalte atribute funcționale ale celor cinci Cuvinte-Matrici din cadrul funcțiilor atributive.

Astfel Unicul și Întâmplarea intervin asupra Cuvântului-Matrice al Creației doar prin Cuvântul-Matrice al Originii din punct de vedere funcțional dar și atunci numai și numai ca un atribut funcțional Unic și Întâmplător al Originii Creației și nu al Creației, fiindcă atributul funcțional Unic și Întâmplător al Creației este Cunoașterea.

Astfel se vede cum Cuvântul-Matrice al Creației prin Cuvântul-Matrice al Originii este Unic și Întâmplător dar numai din punct de vedere al Originii, el nefiind CREAT!

Fiindcă Totul se ascunde etern în spatele Totului iar Starea de Concepțiune NU acceptă Creația în înțelesul nostru despre Creație, respectiv al Cunoașterii.

Cuvântul-Matrice al Creației la fel ca și toate celelalte Cuvinte-Matrici Nu au fost Creat, ele se determină asimptotic la Nesfârșit.

În concluzie, între Cuvântul-Matrice al Creației care este Necreat având o Origine Unică și Întâmpălătoare și între Creația Factorilor Creatori și Unic Întâmplători din cadrul Cunoașterii este o mare deosebire, întrucât în Cunoaștere, Creația este CREATĂ!

Cuvintele-Matrici fiind Limbajul Pur Universal al Stării de Concepțiune, NU sunt Create, ele se determină mereu prin raportarea Conștiinței Pure Universale și a caracteristicilor de bază a „Continuumului Infinit”, astfel Starea de Concepțiune NU acceptă Creația, în sensul dat de noi prin Cunoaștere, ci doar ca unul din infinitatea de Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal, necreate, dar care are nume de Creație, al cărui Simbol adevărat, noi oamenii nu îl vom putea Cunoaște vreodată!

Precum Originea are în esența sa Sfârșitul și Începutul ale căror funcții atributive au transces până la aceasta, iar Începutul va avea în esența sa Sfârșitul, pe când Sfârșitul va avea în esența sa doar funcțiile disjunctive ale Unicului și Întâmplării, care la rândul lor se vor afla în esențele Începutului alături de esențele lor atributive pe care le-am amintit adineaori, în esența Originii, a Creației și a Cunoașterii, care va avea în esența sa alături de funcțiile disjunctive ale Unicului și Întâmplării și funcțiile atributive care au transces de la Sfârșit până la Creație.

Astfel funcțiile disjunctive se află în toate cele cinci Cuvinte-Matrici cu funcții atributive, în schimb funcțiile atributive transced de la un Cuvânt-Matrice la celălalt, dându-i astfel anumite caracteristici atributive celui alt Cuvânt-Matrice.

Mai pe înțeles, odată ce Întâmplarea și Unicul în calitate de funcții disjunctive acționează în mod direct pentru fiecare dintre cele cinci Cuvinte-Matrici, ca și cum ar fi premergătorul Cuvânt-Matrice care să-i dea atributele sale funcționale atributive următorului, Cuvintele-Matrici cu funcții atributive îi vor transmite următorului Cuvânt-Matrice din atributele primite de la premergătorul Cuvânt-Matrice, fără să poată a-i transmite și un altui Cuvânt-Matrice în mod direct funcțiile sale atribuite decât numai prin intermediul următorului Cuvânt-Matrice.

Prin „următorul Cuvânt-Matrice” se va înțelege Cuvântul-Matrice care urmează în șirul creat de Ordinea celor cinci Cuvinte-Matrici cu funcții atributive, ordine compusă din următorul șir: Sfârșit, Început, Origine, Creație și Cunoaștere.

Cuvântul-Matrice Sfârșit este Unicul care nu are nici o determinantă funcțională atributivă în caracteristicile sale fiindcă nu are nici un Cuvânt-Matrice premergător în șir care să-i transmită caracteristicile sale atributive, fiind prin excelență, primul Cuvânt-Matrice care va dezvolta caracteristici atributive, dar care este determinantul caracteristicilor disjunctive, față de Început, care este un Cuvânt-Matrice ce alături de caracteristicile disjunctive ale Întâmplării și Unicului mai întrunește pentru prima oară în cadrul șirului celor cinci, și caracteristicile atributive ale Sfârșitului, precum Originea va întruni prin Început, caracteristicile atributive atât ale Sfârșitului cât și ale Începutului alături de caracteristicile disjunctive ale Unicului și Întâmplării, iar Creația conform șirului va întruni prin Origine caracteristicile atributive ale Sfârșitului, Începutului și Originii, iar alături de acestea pe cele disjunctive ale Unicului și Întâmplării iar prin intermediul Creației, Cunoașterea va întruni caracteristicile atributive ale Sfârșitului, Începutului, Originii și Creației, iar alături de acestea pe cele ale funcțiilor disjunctive ale Unicului și Întâmplării.

La nivelul Creației ne apare și Evenimentul Unic, care este diferit de cel al Oglinzii Semantice a Infinitului datorat Cunoașterii, dar tocmai acest Eveniment Unic este transmis Cunoașterii de către Creație prin funcțiile sale atributive, pentru a determina ceea ce în Creație se numește Evenimentul Primordial.

Astfel, Evenimentul Primordial este o rezultată a funcțiilor atributive ale Creației, și implicit a Evenimentului Unic și Întâmplător al acesteia, devenind același Eveniment doar că privit din punct de vedere al Creației ne apare ca Eveniment Unic și Întâmplător, iar din punct de vedere al Cunoașterii ne apare ca Eveniment Primordial.

Tot ceea ce a transmis Cunoașterii ca atributivitate a sa funcțională, Creația, constă în Semantic, care este veșmântul Evenimentului Unic și Întâmplător, ce prin intermediul Cunoașterii își va pierde latura sa de funcție atributivă a Creației devenind astfel Oglinda Semantică a Infinitului și prin Asemanticul izvorât din aceasta: Evenimentul Primordial ce va determina Lipsa și Periodicul.

Astfel Evenimentul Primordial devine Unic dar și Întâmplător, numai și numai prin Creație, iar Primordial, numai și numai prin Cunoaștere.

Într-un cuvânt diferența dintre funcțiile disjunctive și cele atributive constă în faptul că, cele disjunctive se adresează direct fiecărui Cuvânt-Matrice în parte, pe când, cele cu funcții atributive doar următorului Cuvânt-Matrice, primind și el la rândul lui anumite caracteristici atributive de la premergătorul Cuvânt-Matrice.

Astfel *funcțiile disjunctive* sunt determinate de Unic și Întâmplător.

Referitor la Întâmplătorul în calitatea sa de Cuvânt-Matrice putem reliefa calitatea sa de Întâmplare Pură la fel cum aceasta disjunge la nivelul Factorilor Creatori care sunt imaginea Cuvintelor-Matrice reliefate în „EUL”Factorului Primordial.

Astfel, faptul că acești Factori Creatori sunt Întâmplători este cât se poate de real, deoarece Creația nu a fost începută ca desfășurare în lumile Cunoașterii decât odată cu Factorul Primordial și Factorii Întâmplători.

La fel sunt și Unici, deoarece imaginea fiecărui Cuvânt-Matrice oglindită în „EUL” Factorului Primordial este Unică.

Odată ce Factorii Creatori sunt atât Unici cât și Întâmplători în adevăratul sens al Cuvântului-Matrice, cum poate fi acel Cuvânt o imagine virtuală reflectată în Oglinda Cunoașterii și nu o imagine reală?

Creația prin caracteristicile sale nu poate să fie decât Unică, iar tot ceea ce este Unic devine prin caracteristicile Unicității sale și Întâmplător.

Toate acestea transcend Factorilor Creatori ca fiind caracteristica de bază a lor, datorată funcțiilor disjunctive.

Aceasta înseamnă că Întâmplarea și cu Unicul sunt unicele două Cuvinte-Matrice a căror imagine reflectată de „EUL” Factorului Creator devine o imagine care se potrivește ca o mânășă cu realitatea sau cu ce anume sunt cele două Cuvinte-Matrici, care disjung.

Acestea penetrează funcțiile atributive, și dau în cele din urmă caracteristicile lor Factorilor Creatori ce vor săvârși Creația tocmai datorită caracterului primit de la funcțiile disjunctive acela de a fi Unic și Întâmplători.

Dar celelalte Cuvinte-Matrici?

Pot oare acestea să-și reliefeze caracterele lor asupra Cuvântului-Matrice al Cunoașterii?

Da, dar nu mai pot fi incluse în cadrul funcțiilor atributive și nici al celor disjunctive, formate din cele două Cuvinte-Matrici și anume: Unicitatea și Întâmplarea care prin caracterul lor specific se vor răsfrânge asupra Creației dându-i caracterului acesteia specificitatea de Unicitate și de Întâmplător.

Ce s-ar fi întâmplat oare dacă alături de funcțiile atributive ale celor cinci Cuvinte-Matrici nu ar fi intervenit și funcțiile disjunctive ale celorlalte două?

Oare mai putea fi Cunoașterea în calitate sa de oglindă la fel ca acum?

Ar mai fi putut crea imaginile infinității de Cuvinte-Matrici, unde imaginea fiecăruia în parte reprezintă un Factor Creator și Unic Întâmplător?

Cu siguranță că nu.

Fără funcțiile disjunctive ale celor două Cuvinte-Matrici cheie, nici funcțiile atributive nu ar fi avut nici un rost, și mai mult decât atât nu ar fi fost determinate sub nici o formă, fiindcă o Creație continuă și fără Destin precedat de Predestinare prin Creația Terminată odată cu Începutul său Sfârșit, ar fi fost echivalentul „Continuumului Infinit” reflectat în Creație ceea ce nu ar fi dus sub nici o formă la dezvoltarea imagisticii de oglindire datorate funcțiilor atributive ci ar fi rămas în faza „amorfa” de etern Început-Neterminat și Sfârșit, Creat!

În acest caz ce anume determină funcțiile disjunctive?

Răspunsul constă în funcțiile conjunctive care se bazează pe Prima Analogie a Totului despre care am mai scris de atâtea ori într-o altă lucrare de-a mea.

Aceste *funcții conjunctive* sunt funcțiile care se răsfrâng asupra tuturor Cuvintelor-Matrici de la toate Cuvintele-Matrici prin faptul că fiecare astfel de Cuvânt-Matrice, trebuie să se regăsească în celălalt, sub o formă sau alta.

Funcțiile conjunctive au la bază, după cum am mai spus, Prima Analogie a Totului, pe care o citez din *Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică* ca fiind:

ANALOGIA TOTULUI: Se definește prin faptul că orice Element Primordial se află întotdeauna localizat ÎN Infinit și niciodată ÎN exteriorul său, fiindcă dacă atribuim Infinitului Primordial Noțiunea de TOT, și numai din acest punct de vedere, niciodată un Element Primordial nu va putea fi în afara Totului prin care și acesta se identifică în cele din urmă.

Astfel apare Prima Analogie sau Analogia Totului.

Astfel fiecare Element Primordial va trebui să se regăsească sau să se afle în Toate celelalte Elemente Primordiale, chiar dacă sunt Atipologii între acestea, reflectarea se va face printr-un Element Primordial Comun care va avea dubla calitate de Tipologie față de cele două Elemente Atipologice între ele.

Doar Elementele Tipologice între ele se pot regăsi unele în altele. Închei citatul.

Această Analogie este responsabilă de determinarea celor trei funcții de bază ale Limbajului Pur Universal, respectiv a funcției conjunctive, definită prin starea conjunctivă creată între Cuvintele-Matrici ale limbajului Pur Universal, caracterizată prin faptul că aceste Cuvinte-Matrici converg către un Tot al lor prin Prima Analogie, astfel regăsindu-se în toate celelalte, prin enunțul: Totul este în Toate și Toate sunt în Tot.

Astfel funcțiile disjunctive se vor reliefa asupra tuturor Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, chiar și asupra acelor care sunt posesoarele unor funcții disjunctive sau atributive.

Astfel funcțiile conjunctive sunt funcții, determinate de Prima Analogie sau Analogia Totului, care sunt valabile pentru toate Cuvintele-Matrici chiar dacă acestea la rândul lor sunt posesoarele altei funcții, cum am mai spus adineauri.

Totul se menține prin această funcție care este cauza tuturor celorlalte.

Noi ființele umane putem determina doar aceste trei tipuri de funcții, dar cu siguranță numărul lor este de ordinul infinitului, doar că alte asemenea funcții vor putea fi nominalizate doar atunci când ființa umană va gândi cu un alt Coeficient Logic decât 2.

Astfel Cuvintele-Matrici ce pot fi determinate ca având funcții diferite de funcțiile conjunctive, care converg datorită Totului, sunt, cele atribuite funcțiilor atributive și anume: Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația și Cunoașterea, pentru funcțiile disjunctive mai avem Unicul și Întâmplarea, iar restul de o infinitate de Cuvinte-Matrici aparțin funcțiilor Conjunctive cum am mai stabilit.

Acest fapt implică un alt enunț, și anume: Cele șapte Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal care alcătuiesc lumea Omului sunt : Unicul, Întâmplarea, Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația și Cunoașterea, care aparțin funcțiilor disjunctive, primele două și funcțiilor atributive următoarele cinci.

Nu putem atribui cele șapte Cuvinte-Matrici ca fiind principalele Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal, întrucât acestea devin principale doar pentru lumea Omului, respectiv pentru Matricea Noastră care este Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, la fel cum pentru această Matrice sunt și cele trei categorii de funcții care o determină din punct de vedere caracterologic.

Într-o asemenea ordine unde se mai află Dumnezeu în calitatea de Cuvânt-Matrice al limbajului Pur Universal privit prin prisma Formelor de Expresie Matriceală, adică diferit de intervenția Cunoașterii?

O astfel de întrebare ne duce cu gândul la Origini, la o reprezentare structuralistă a Totului, fiindcă accepțiunea de Dumnezeu este aceea de Demiurg, deci de Creator în sufletul ființei umane.

Mai poate fi Dumnezeu un Creator din perspectiva Formelor de Expresie Matriceale?

Am stabilit până acum unde și care este rolul și locul Creației, care are caracteristicile datorate funcțiilor atributive ale Originii iar Creația la rândul ei prin funcțiile sale atributive dă caracteristicile Cunoașterii, pentru a se reîntregi funcția lor conjunctivă care este o funcție prezentă la toate Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal.

Astfel Creația are două funcții și anume atributivă și conjunctivă față de Unic sau Întâmplare care au și ele tot două funcții dar disjunctive și conjunctive.

Acest fapt ne duce la raționamentul că Dumnezeu ar putea fi un complex din trei funcții și anume Conjunctive, Disjunctive și Atributive?

De ce?

Datorită faptului că este Unic și Întâmplător (Funcții disjunctive), Creator (Funcții atributive) iar toate acestea sunt incluse funcțiilor conjunctive care determină convergența

Cuvintelor-Matrici în Totul care cuprinde Nesfârșitul și astfel se perpetuează „Continuumul Infinit”.

Un astfel de Dumnezeu al Originii și Creației acesteia cât și al tuturor celorlalte este un Dumnezeu al Omului, al Elementului-Comun sau Cuvântului-Comun al Omului care include în accepțiunea sa toate acestea prin Tipologia sa coroborată cu Tipologia Cunoașterii, care este o Tipologie de sorginte atributivă și conjunctivă, dar care este determinată de către tipologia disjunctivă.

De ce folosesc funcțiile Cuvintelor-Matrice în acest exemplu ca fiind Tipologii?

Pentru faptul că aceste funcții sunt Tipologice între ele, având anumite complementarități, similarități sau pur și simplu determinanți comuni cum ar fi cei ai Unicului și Întâmplării care disjung în Sfârșitul ce devine atributiv Începutului.

Acest raționament ne trimite la funcția conjunctivă, care este o funcție de convergență valabilă pentru toate Cuvintele-Matrici ceea ce înseamnă că toate aceste Cuvinte sunt Tipologice între ele?

NU, în nici un caz, chiar dacă funcția conjunctivă dă această caracteristică de Tipologie Cuvintelor-Matrici acestea nu pot fi în totalitatea lor Tipologice între ele, în pofida faptului că funcția conjunctivă este o funcție general valabilă pentru toate Cuvintele-Matrici.

Cauza constă în faptul că fiecare Cuvânt-Matrice alături de funcția general valabilă pentru toate care este funcția conjunctivă mai este atribuit și altor funcții ca în exemplul de mai sus, unde fiecare Cuvânt-Matrice din cele șapte aparține pe lângă funcția conjunctivă și funcțiilor disjunctive sau atributive, ceea ce nu îi mai dădea caracterul Tipologic în totalitate decât parțial prin funcția conjunctivă datorate Primei Analogii sau Analogiei Totului.

Aceste funcții diferite le dau Cuvintelor-Matrici, caracterele lor Atipologice între ele, respectiv, cele care posedă funcția disjunctivă vor deveni Atipologice față de cele care posedă funcția atributivă chiar dacă între ele sunt Tipologice din punct de vedere al funcției conjunctive.

Cine este de fapt Dumnezeu am mai spus-o în Starea de Concepțiune în Coaxiologie Fenomenologică, și anume că Dumnezeu este tocmai Starea de Concepțiune, iar dacă noi vedem în Dumnezeu un Creator și un Unic Întâmplător se datorează tocmai Unicității Creației ca și Cuvânt-Matrice care se reflectă astfel prin Factorii Creatori și Unic Întâmplători aflați în dezvoltarea matriceală a Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Acest fapt ne determină pe noi oamenii să atribuim acestor Factori Creatori și Unic Întâmplători, Creația.

De ce Creația este reflectată și atribuită acestor Factori Creatori, unde fiecare reprezintă o imagine a unui Cuvânt-Matrice reflectată în Oglinda „EULUI” Factorului Primordial?

Creația îi este atribuită și Factorului Primordial aproape în aceeași măsură ca și Factorilor Creatori și Unic Întâmplători, doar că Factorul Primordial nu face altceva decât să reflecte prin „EUL” Său, imaginea Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, pe când aceste imagini de un număr infinit care devin Factori Creatori și Unic Întâmplători și care în mod uimitor sunt și numerele ce definesc Numerologia, sunt imagini Creatoare ce dezvoltă în cadrul Matrici Noastre, care este Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, propriile lor lumi și Universe cu sau fără dimensionalitate, cu sau fără viață, dar care au fiecare în parte propriile lor structuri și amprente ale acestora.

De ce toate acestea?

De ce nu este atribuită Creația altor asemenea forme sau structuralizări diferite de cele ale Factorilor Creatori și mai cu seamă cum pot aceștia Crea fiecare în parte când ei sunt o infinitate iar Cuvântul-Matrice al Creației nu este decât unul singur.

În acest aspect se află poate cea mai frumoasă dezvoltare din cadrul filosofiei mele, și la care țin în mod personal, unde converg mai multe elemente pe care le-am prezentat până acum.

În primul rând Factorii Creatori sunt o infinitate iar Creația este una singură, și normal ar fi ca acesta să se afle la un singur Factor Creator care reflectă Limbajul Pur Universal din cadrul „EULUI” Factorului Primordial și nu la o infinitate.

Acest fapt se datorează unui concurs care a dus în cele din urmă la Tipologizarea anumitor Cuvinte-Matrici cu funcții diferite și anume cele două Cuvinte-Matrici ale funcțiilor disjunctive și celelalte cinci ale funcțiilor conjunctive.

Unicul apare la fel ca și Întâmplarea în același sistem disjunctiv-atributiv alături de Creație, doar că, Creația este atributivă, iar Unicul și Întâmplarea disjunctive, dar tocmai prin această funcție devin Unice pentru ele ca Sine al lor, unicitatea care le-o dă la rândul lor și celorlalte Cuvinte -Matrice cu care acestea realizează Tipologia celor șapte, alături de Unicitatea disjunctă, mai apare și Întâmplarea la fel de unică și de disjunctă în același timp.

De ce sunt acestea disjuncte am explicat în paginile de dinainte.

În această ordine de idei cele șapte Cuvinte -Matrice devin reprezentate în cadrul „EULUI” Factorului Primordial ca fiind Unice și Întâmplătoare tocmai datorită disjuncțiilor care se reflectă în acest „EU” al Factorului Primordial alături de Cuvintele-Matrice atributive ce alcătuiesc caracteristicile principale ale lumilor Cunoașterii, care sunt datorate funcțiilor conjunctive generale, disjunctive și atributive, funcții întregite de cele șapte Cuvinte -Matrice de bază pentru aria Cuvântului-Matrice al Cunoașterii și anume, disjunctivele, Unic și Întâmplător și atributivele, Sfârșit, Început, Origine, Creație și Cunoaștere.

II.4.3.CAPITOLUL III INFINIT ȘI „CONTINUUM INFINIT”

Fiecare Factor Creator și Unic Întâmplător, datorită funcțiilor disjunctive care se răsfrâng asupra Cuvântului-Matrice al Cunoașterii va deveni Unic și Întâmplător, dar totodată datorită celor șapte Cuvinte -Matrice devenite Tipologice în acest ciorchine care definește în cele din urmă Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, va determina ca toate cele șapte să se afle în caracteristicile de bază ale fiecărui Factor Creator și Unic Întâmplător în parte, caracteristici care pentru aceștia vor deveni, UNIC CREATOR și ÎNTÂMPLĂTOR, enunț în care se vede caracterul disjunct al Unicului și atributiv al Creației reflectată prin intermediul celor șapte Cuvinte-Matrice în fiecare astfel de Factor Creator și Unic Întâmplător.

Mai mult decât atât chiar dacă noi nu folosim această denumire tot timpul, trebuie neapărat reliefat faptul că fiecare Factor Creator are prin Unicitatea sa Întâmplătoare și toate celelalte caracteristici ale celor șapte Cuvinte-Matrice care definesc Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, și anume este Unic, Întâmplător, ce are un Sfârșit dar și un Început, în Origine și Creație pentru a Cunoaște!

Aceasta este adevărata denumire a Factorilor Creatori și Unic Întâmplători.

Principiul al patrulea al Stării de Concepțiune, menționează că: ”Întâmplarea Întâmplătoare sau Întâmplătorul este Creația, atribuită numai Factorilor Creatori. Astfel Numerologia este Creație.”

Astfel funcțiile disjunctive se caracterizează mai ales prin faptul că se regăsesc în toate Cuvintele-Matrice cu caracteristici funcționale atributive, față de Cuvintele-Matrice atributive a căror caracteristici atributive nu se regăsesc decât la următorul Cuvânt-Matrice ce transcende

caracteristicile atributive ale anteriorului Cuvânt-Matrice în propriile sale caracteristici, care la rândul lor vor determina noi și noi caracteristici atributive.

Cu toate acestea, funcțiile disjunctive și atributive pot fi atribuite Cuvântului-Matrice al Cunoașterii prin care și noi ființele umane le determinăm, și doar prin acest Cuvânt-Matrice putem structuraliza conjunctural toate cele șapte Cuvinte-Matrici, respectiv două care aparțin funcțiilor disjunctive și cinci funcțiilor atributive, față de funcțiile conjunctive de convergență, conform Analogiei Totului, unde fiecare Cuvânt-Matrice din infinitatea de astfel de Cuvinte-Matrici deține această funcție conjunctivă.

O altă problematică asupra celor șapte Cuvinte-Matrici care sunt adiacente Cuvântului-Matrice al Cunoașterii prin funcționalitatea lor ar mai fi problematica Infinitului, respectiv a Oglinzii Semantice a Infinitului care aparține ca o caracteristică a Cunoașterii fiind o funcție atributivă a Creației, prin Factorul Semantic.

Infinitul, după cum stabilisem în Principiile Stării de Concepțiune are o anumită funcționalitate reliefată la Cunoaștere, datorată tocmai Oglinzii Semantice a Infinitului și o cu totul altă funcționalitate reliefată la infinitatea de Cuvinte-Matrici unde funcția sa de bază este funcția conjunctivă, pe baza căreia Totul se va regăsi în Nesfârșitul care-l înconjoară, și care va defini mereu un nou Tot din spatele Totului.

Această stratagemă de așezare a Infinitului într-o matcă motoare, ce include în sorgintea sa un paradox al Totului-Nesfârșit, unde Totul este eternul Neterminat iar Nesfârșitul eternul Terminat reunește de fapt principala caracteristică a „Continuumului Infinit” și anume funcția sa Asimptotică, funcție care stă la baza acestuia.

Astfel Infinitul pe baza funcției sale principale și anume aceea de a fi conjunctiv față de toată infinitatea de Cuvinte-Matrici, se poate regăsi în acestea.

Trebuie făcută neapărat precizarea că Infinitul, luat în calitate de Cuvânt-Matrice nu este nici pe departe „Continuumul Infinit” care nu mai este un Cuvânt-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal, ci un cumul al celor patru caracteristici de bază: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea, caracteristici a căror cumul întrunește „Continuumul Infinit” care se află la baza Limbajului Pur Universal.

Astfel Limbajul Pur Universal se va dezvolta mereu în cadrul acestui „Continuum Infinit” care nu este un Fenomen fiindcă în interiorul lui nu se produc niciodată Evenimente care să poată determina un anume Fenomen în sine.

„Continuumul Infinit” este mai presus decât un Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal și implicit și decât Cuvântul-Matrice Infinit al acestui Limbaj Pur Universal, fiindcă „Continuumul Infinit” este responsabil de toate caracteristicile Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, determinându-le atât parametrii cât și funcționalitatea acestora bazată pe anumite funcții procesuale despre care am scris până acum, respectiv, Disjunctivă și Atributivă, etc.

Numărul acestor funcții procesuale este infinit de mare, doar că noi ființele umane nu putem discerne pe baza Coeficientului Logic 2 decât două astfel de funcții pe care să le raportăm funcției Conjunctive, general valabilă pentru întreaga infinitate de Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal.

De ce funcții procesuale, termen care până în prezent nu l-am folosit? Deoarece sunt responsabile cu procesarea noilor Cuvinte-Matrici pe care le determină (în cazul funcțiilor atributive) sau se implică în același timp în procesarea mai multor Cuvinte-Matrici dându-le astfel propria lor caracteristică, cum este în cazul funcțiilor disjunctive.

Astfel Infinitul definit ca și Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal este cu totul alt infinit față de „Continuumul Infinit” care nu este un Cuvânt-Matrice ci o conglomeratie sau o

sumă de caracteristici, respectiv cele patru despre care am tot amintit: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

Dacă acestea nu sunt Cuvinte-Matrice ale Limbajului Pur Universal, ce anume pot fi, și ce anume le determină?

O parte din acest subiect l-am epuizat în Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică, unde logica fenomenului respectiv nu era altceva decât un simplu instrument al Cunoașterii și nu al oricărei Cunoașteri, respectiv al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, ci al Cunoașterii de la nivelul iluzoriu al Coeficienților Logici, din care Coeficientul Logic 2 îi este atribuit și ființei umane.

Acest fapt demonstrează că de fapt atunci când vorbim despre Coaxiologia Fenomenologică, vorbim despre o cu totul și cu totul altă Fenomenologie decât aceea de până acum în care logica juca un rol esențial, fiind un fel de Conștiință pură, delimitată în totalitate de ființa umană.

În realitate în Coaxiologia Fenomenologică, Conștiința Pură constă în Expresia Limbajului Pur Universal, fără să aibă o legătură cu logica, iar Fenomenul este o succesiune de Evenimente care se întrepătrund în cadrul unui Fenomen ce va deveni un nou Eveniment la rândul lui, neavând nici o legătură cu logica în vreun fel sau altul.

Am acceptat terminologia de Coaxiologie Fenomenologică, care s-ar traduce prin Coaxiologie Fenomen și Logică doar pentru faptul că prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii pe care l-am atribuit ca fiind Matricea Noastră, noi oamenii gândim și raționăm chiar dacă prin intermediul Iluziei Vieții.

La baza Cuvântului-Matrice al Cunoașterii se află principala sa caracteristică ce transcende datorită funcției atributive a Cuvântului-Matrice al Creației și anume Semanticul, respectiv Oglinda Semantică a Infinitului, care determină primul Eveniment și implicit cu acesta primul Fenomen, fapt care duce ca datorită lui să putem noi oamenii în prezent discerne indiferent dacă acest discernământ este eclipsat de către Iluzia Vieții.

Totul este un vis pentru om inclusiv propria lui viață, doar că și acest vis se datorează Fenomenului inițial datorat Evenimentului Primordial, și care constă pentru Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, Oglinda Semantică a Infinitului.

Înainte de acest Fenomen, Fenomenologia nu numai că nu-și mai are locul, dar aceasta nu mai are nici o rezonanță rațională dacă dispare cu totul Fenomenul, iar logica se află doar în calitate de simplu instrument, lăsând locul Coaxiologiei să continue acest periplu.

Așa și este doar că noi discernem toate acestea tot prin intermediul Cunoașterii, respectiv al Primului Eveniment-Fenomen ce survine pe baza funcției atributive a Creației, ca fiind Semanticul care prin Lipsa sa din Asemantic va determina Periodicul, un fel de reflectare a „Continuumului Infinit” în Oglinda Semantică a Cunoașterii.

Am spus un fel de reflectare întrucât orice imagine în Oglindă, fie ea chiar și Oglinda Cunoașterii, nu este o imagine reală, chiar și pentru noi oamenii, ci o imagine virtuală.

Astfel Oglinda Semantică a Infinitului este un „Continuum Infinit” virtual.

De aici „Încolo” doar la nivel de Cuvânt-Matriceal al Cunoașterii, intervine Coaxiologia Fenomenologică, respectiv Coaxiologia bazată în aplicațiile sale pe Eveniment-Fenomen sau succesiuni evenimentiale.

În Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică am subliniat cu preponderență caracterul Fenomenologic al Stării de Concepțiune, respectiv în raport cu Cunoașterea, dar fără să omit a reliefa întregul arsenal al Stării de Concepțiune și raportul acestuia față de Cuvântul-matrice al Cunoașterii, prin Analogiile care se desfășurau antrenând-o pe aceasta.

Astfel Starea de Concepțiune a fost reflectată în Cuvântul-Matrice al Cunoașterii și implicit s-au făcut referiri la succesiunile evenimențiale care structuralizează Fenomenul ce va deveni Eveniment, fără ca logica să aibă vreun cuvânt major de spus în toate acestea decât în calitatea sa de simplu instrument ajutător.

Astfel Fenomenologia viitorului va consta în Coaxiologie și în reliefarea acesteia la Coaxiologie în contextul depășirii frontierei Cunoașterii, respectiv a Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Am făcut acest mic tur referitor la Fenomenologie, întrucât avem nevoie să definim cauza diferențierilor de aspect a Infinitelor, respectiv a Cuvântului-Matrice Infinit și a „Continuumului Infinit” cât și pentru a stabili ce anume este „Continuumul Infinit” dacă prin esența sa nu este un Fenomen, întrucât Fenomenul nu poate fi decât determinat de un anumit Eveniment, iar „Continuumul Infinit” nu poate fi determinat sub nici o formă de un anumit Eveniment întrucât Evenimentul Primordial se desfășoară numai și numai în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Este o Stare de Fapt „Continuumul Infinit”?

Pentru a fi o Stare de Fapt, trebuie să devină produsul unui Fapt care este mai mult decât un Evenimen-Fenomen în sine.

Acest lucru ne demonstrează că „Continuumul Infinit” nu este sub nici o formă o Stare de Fapt asemănătoare Instinctului sau Adevărului Absolut din cadrul Matricei Noastre respectiv, Cuvântul-Matrice al Cunoașterii.

Atunci ce anume este „Continuumul Infinit”?

Până acum știm că este un cumul de caracteristici, dar și aceste caracteristici sunt date de către noi oamenii prin intermediul Coeficientului Logic 2, iar dacă nu am întruni acest Coeficient Logic 2 ci am poseda un altul și aceste caracteristici structuralizate astfel s-ar schimba?

Cu siguranță că da!

Atunci ce a determinat aceste caracteristici, am mai spus, când m-am referit la Tot și Nesfârșit, dar aceste caracteristici nu au un Eveniment al lor Primordial de când au fost determinate de Totul-Nesfârșit?

NU! Acest lucru îl susțin fiindcă Totul-Nesfârșit NU are un început al său și nici un sfârșit.

Începutul și Sfârșitul au sens doar în calitatea de Cuvinte-Matriceale ale Limbajului Pur Universal, unde își transcend atributivitățile datorate funcțiilor lor atributive, Originii, care la rândul lor le va transcede Creației și aceasta Cunoașterii.

Astfel la nivel de caracteristici a „Continuumului Infinit” nu putem vorbi despre un Sfârșit sau un Început și nici despre vreo altă alternativă care ar putea genera vreun Eveniment-Fenomen.

Nici în cadrul Evenimentului Primordial al Cunoașterii nu putem vorbi despre un Început anume al său sau despre vreun Sfârșit, dar tot ce putem să afirmăm este că la acesta se pune părtaș un Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal care este Infinitul și NU „Continuumul Infinit”.

Infinitul va interveni pe baza funcției conjunctive datorate Analogiei Totului în acest incident al Evenimentului Primordial, datorat Semanticului și Oglinzii Semantice a Infinitului, care nu este altceva decât reliefarea conjunctivă a Cuvântului-Matrice a Infinitului conform Analogiei Totului în Cuvântul Matrice al Cunoașterii, determinând astfel Oglinda Semantică a Infinitului și odată cu aceasta prima Lipsă prin Asemantic și bineînțeles Evenimentul-Fenomen-Primordial.

Mai mult decât atât, faptul că Semanticul se datorează funcției atributive a Creației, înseamnă că, Cuvântul Matrice Infinit a devenit convergent prin funcția sa conjunctivă cu funcția atributivă a Creației pentru a se reuni sub cupola Oglinzii Semantice a Infinitului, determinând astfel Cuvântul-Matrice al Cunoașterii.

Această conjunctură nu poate fi pusă și la nivelul „Continuumului Infinit” care este anterioară Limbajului Pur Universal, chiar dacă la acest nivel nu putem folosi decât la modul cât se poate de figurativ noțiunile de tipul anteriorului și posteriorului ele se cer introduse pentru a reliefa prin propriul nostru limbaj omenesc, faptul că „Continuumul Infinit” este un cumul de caracteristici (cele patru caracteristici), care se desfășoară, chiar și în mintea noastră între Tot și Nesfârșit având la „Origine”, iarăși devenit cuvânt figurativ al limbajului nostru fiindcă nici Originea nu poate fi pusă în discuție, ea fiind Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal.

Deci având la „Origine” Paradoxul Tot-Neterminat, Nesfârșit-Terminat.

Acest Paradox devine esența care stă la baza „Continuumului Infinit” determinând, Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

Ce anume reprezintă aceste Cuvinte-Matrici Funcție, Asimptotic, Reper, Negație, Structuralizare și Nedefinire luat ca atare și nu în calitatea de caracteristici ale „Continuumului Infinit”?

Să fie acestea „primele” Cuvinte-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal?

În primul rând nu putem vorbi niciodată nici de primele precum nici de ultimele Cuvinte-Matrici din cadrul acestui Limbaj Pur Universal întrucât a fost structuralizat doar o singură dată, nefiind Creat, Creația fiind un Cuvânt-Matrice ca toate celelalte.

Odată ce nu pot fi primele Cuvinte-Matrici înseamnă că și cele inserate adineaori de mine sunt la fel ca toate celelalte Cuvinte-Matrici, doar că Simbolul lor diferă față de altele devenind sinonim cu cel al caracteristicilor de bază ale „Continuumului Infinit”.

Acest fapt denotă că, caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” nu au nici o legătură cu Simbolul Cuvintelor-Matrice, precum nici Cuvântul-Matrice Simbol de exemplu nu are nici o legătură cu Simbolul tuturor Cuvintelor-Matrice fiindcă acesta nu le-a precedat în vreun fel sau altul cedându-le acestora calitatea de Simbol, ci a apărut odată cu toate Cuvintele-Matrice și mai mult decât atât, chiar dacă Simbolul este o calitate a acestora, Cuvântul-Matrice Simbol nu este cătuși de puțin diferit față de toate celelalte Cuvinte-Matrice.

Acest fapt ne poate duce la un raționament curios și anume, toate celelalte Cuvinte-Matrice pot avea aceeași asemănare pe care o au și Cuvintele-Matrice invocate de mine adineaori cu anumite caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” sau cu calitatea comună a Simbolului pe care o are fiecare Cuvânt-Matrice.

Faptul respectiv ne determină să înțelegem că noi ființele umane atribuim cele patru caracteristici de bază „Continuumului Infinit” tocmai datorită capacității noastre reduse de raționament, iar dacă am avea o capacitate mai mare, aceste caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” nu ar mai fi doar (patru) 4, ci mult mai multe, iar dacă am raționaliza infinit, atunci numărul caracteristicilor de bază ale „Continuumului Infinit” ar fi infinit, prin urmare fiecare Cuvânt-Matrice ar fi similar cu o caracteristică de bază a „Continuumului Infinit”.

Acest lucru fiind valabil și pentru calitatea comună a Cuvintelor-Matrici pe care în Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică le-am denumit Elemente primordiale, întrucât au și această calitate dar doar din anumite puncte de vedere față de Simbol care este universal, adică din toate punctele de vedere posibile dar mai ales imposibile.

Astfel alături de Simbol pentru un raționament mult mai evoluat decât cel al ființei umane ar mai fi și alte calități ale Cuvintelor-Matrici ale limbajului Pur Universal, iar în cazul în care

raționamentul ar fi Infinit, atunci numărul acestor calități aflate alături de Simbol ar fi infinite, ceea ce ne duce la următorul enunț, și anume:

Numărul caracteristicilor de bază ale „Continuumului Infinit” este Infinit, dacă raționamentul pe baza căruia acestea sunt determinate, este Infinit, astfel și numai astfel, numărul caracteristicilor de bază care au un Înțeles din punct de vedere al Cunoașterii sunt Echivalente, Similare, dar și Atribuite, Cuvintelor-Matrice ale Limbajului Pur Universal, unde fiecare astfel de Cuvânt se regăsește în caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” și fiecare Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal, primește alături de calitatea de Simbol al Cuvântului-Matrice Simbol și calitățile tuturor celorlalte Cuvinte-Matrice ale Limbajului Pur Universal care se regăsesc în fiecare alt Cuvânt-Matrice în formă de calitate .

Unica calitate de Simbol o primesc Cuvintele-Matrice doar prin intermediul ființei umane care se află în incapacitatea de a mai discerne și o altă calitate universală ale acestor Cuvinte-Matrice.

Spun calitate universală, întrucât Omul, alături de calitatea de Simbol o mai poate determina și pe aceea de Înțeles, dar calitatea de Înțeles nu poate fi determinată ca o calitate universală de către Om, fiindcă acesta nu poate opera cu Cuvântul-Matrice Înțeles decât prin intermediul Cunoașterii, iar calitatea atribuită doar prin intermediul Cunoașterii, care în cazul în care Cunoașterea ar fi îndepărtată, ar fi dată la o parte, nu poate fi numită o calitate universală.

Omul nu este capabil să discearnă fără ajutorul Cunoașterii calitatea de Înțeles.

La ființa umană, orice Înțeles se bazează pe Cunoaștere, ceea ce din punct de vedere al Limbajului Pur Universal nu este astfel, întrucât Cuvântul-Matrice Înțeles, este un Cuvânt de sine stătător la fel ca și Cunoașterea.

Mai mult decât atât noi nici măcar nu putem concepe Cunoașterea la rândul ei fără Înțeles.

Acest amalgam face parte din Iluzia Vieții, dar trebuie să știm că fiecare astfel de Cuvânt-Matrice în parte este de sine stătător.

De ce nu putem distinge Cunoașterea fără Înțeles și invers?

De ce Simbolul poate fi definit ca o calitate universală a Cuvintelor-Matrice ale Limbajului Pur Universal de către Om?

Voi începe mai înainte de toate prin a răspunde la cea de-a doua întrebare pe care mi-am pus-o și anume faptul că oricât ar părea de ciudat Simbolul în sine este unicul Cuvânt-Matrice care poate fi Cunoscut într-o anumită măsură de către Om, și nu pentru că acesta ar fi o calitate mai principală sau mai importantă decât alta, ci pentru faptul că ființa umană chiar dacă trăiește visul datorat Iluziei Vieții alături de acest vis, aceasta răspunde la anumiți Factori externi care devin subliminali, respectiv subconștienți, și se răsfrâng asupra acesteia sub formă de Simboluri, unde fiecare astfel de factor extern, de mediu, sau intern, dinlăuntrul ființei umane devine un Simbol.

La fel și Cunoașterea din acest punct de vedere devine un Simbol alături de toate celelalte Simboluri.

Abia în momentul când Simbolul în cauză devine Cunoscut, acesta se transformă în idee, viziune, gând, sau orice altceva ce poate îmbrăca haina Cunoașterii, devenind astfel din Simbol, un element al Iluziei Vieții.

De aceea Omul are o existență a sa structuralizată pe două planuri sau cum scriam în *Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică*, Omul trăiește două vieți sau pe două planuri diferite.

Aprofundând mai mult această problematică ajungem să vedem că Omul trăiește o viață a Simbolurilor și o Viață în care aceste Simboluri sunt denaturate de către Cunoaștere, devenind lumea sa.

Cu toate acestea și o lume și alta din cele două lumi paralele în care trăiește Omul, sunt lumi total opuse Omului, fiind Lumea Morții (cea în care se află în prezent) și Lumea Vieții (aceea pe care crede că o trăiește), dar se vede reflectat în Oglinda Morții (lumea pe care o cunoaște) întrucât întreaga sa viață Omul nu face altceva decât să se raporteze la Moarte, privindu-se în Oglinda Morții.

Dacă nu s-ar privi în această Oglindă a Morții, nu ar mai trăi, întrucât Viață fără Moarte nu poate exista precum Moarte fără Viață, fiindcă nu ar avea la ce anume să se raporteze una la alta.

Odată ce Omul este conștient că se află în timpul Vieții sale, înseamnă că se raportează mereu la Moarte, privindu-se în Oglinda Morții și nicidecum a Vieții, fiindcă dacă s-ar privi în Oglinda Vieții, Omul nu s-ar raporta la Moarte ci la Viață considerând că trăiește Moarta!

Atâta timp cât avem conștiința că trăim conștient în Viață înseamnă că ne reflectăm mereu în Oglinda Morții, care devine lumea noastră a mediului înconjurător, de fapt Cunoașterea noastră, fiindcă noi Cunoaștem prin Oglindă.

Prin excelență Oglinda este Cunoaștere.

Astfel tot ceea ce vedem că ne înconjoară, și tot ceea ce realizăm că știm, nu este altceva decât Lumea Morții, iar tot ceea ce nu realizăm că știm dar devine Cunoscut odată ce le proiectăm în această Oglindă a Cunoașterii care este Lumea Morții, respectiv Viața noastră paralelă, subliminală, care ne parvine prin Simboluri, prin care Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal interacționează cu noi, nu este altceva decât Lumea Vieții.

Prin urmare Omul trăiește propria sa Viață în Moarte!

Astfel Omul chiar dacă există pe două planuri unul subliminal al Vieții, determinat prin Simboluri ale Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal și unul „real” (iluzoriu), datorat reflectării planului subliminal, respectiv a unei părți din acesta în Oglinda Cunoașterii, dar cum Omul se raportează la Moarte, subconștient, dar tot timpul pentru a-și Cunoaște Viața, în aceasta se privește în Oglinda Cunoașterii care pentru Om devine Moarta la care acesta se raportează și prin urmare subconștientul acestuia odată privit în Oglinda pe care dorește să o vadă că-l conștientizează, aceasta în loc să-i conștientizeze lumea lui subliminală, Simbolică reală, îi conștientizează exact imaginea opusă Lumii sale Simbolice Subliminale, respectiv imaginea la care acest Subliminal Simbolic, care este Viața se reflectă și anume inversul său, care este Moarta.

De aceea fiecare Om atunci când va privi într-o Oglindă un șurub cu pasul pe dreapta acesta va avea imaginea inversată având pasul pe stânga.

Atunci înseamnă că după Moarte odată ce nu ne vom mai raporta la aceasta, ci la Viață, vom trăi de fapt adevărata Viață? Da! Dar, doar în măsura în care Oglinda Cunoașterii ne va lăsa să vedem Lumea Vieții, care atunci va deveni pentru noi Lumea Morții fiindcă în cazul în care vom avea conștientizarea Vieții și „acolo” va trebui să ne raportăm mereu la Moarte fiindcă fără această raportare Viața nu ar mai avea nici un Înteles.

Pentru a avea acel Înteles va trebui să ne privim în Oglinda Cunoașterii, cea responsabilă față de ființa umană cu Întelesul.

Astfel Oglinda în care ne vom privi „acolo” va fi de fapt ceea ce nu vedeam în această Lumea a Morții, dar ne aparținea nouă, fără să realizăm „dincolo” că de fapt ceea ce vedem „acolo” nu ne aparține, „acolo” întrucât ceea ce credem că ne aparține acolo ne aparținea „aici” iar ceea ce ne aparține „acolo” vedem și credem că ne aparține „aici”.

Acestea sunt cele două planuri Viață-Moarte între care se interpune Oglinda Cunoașterii.

Cum această Oglindă este responsabilă de Înțeles, este cât se poate de clar de ce nu putem vedea Cunoașterea decât ca pe un Înțeles.

Scriam deunăzi în cărțile mele despre Reîncarnare, respectiv despre faptul că nu Sinele (Sufletul) în sine este cel care se reîncarnează ci Amprenta Karmică pe care acesta o lasă la rândul lui.

Așa și este, de aceea fiecare Sine care reprezintă de fapt un Element Primordial în parte are o anumită încărcătură Karmică de-a lungul „Vieților” în anumite ipostaze, prin intermediul anumitor Tipologii unde au intervenit un număr de Elemente Comune.

Sinele ființei umane, poate trece de la un Element Comun la altul sau poate rămâne tot la acel Element Comun mai multe „Vieți” precum poate trece de la un Element-Primordial la altul față de care are anumite Tipologii, sau poate trece prin intermediul unui Element Comun în cadrul unui alt Element Primordial (cum este cazul Omului), față de care este Atipologic (vezi: „Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică” și „Moarte, Neant, Aneant, Viață și Bilderberg Group”).

Toate acestea nu pot spune că de fapt Sinele, care și el este un Element Primordial la rândul său, iar orice Element Primordial este un Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal, se Reîncarnează, decât impropriu, întrucât poate să se reflecte „Viața de după Moarte”, poate să se reflecte la alte și alte nivele ale Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, precum poate să se reflecte prin intermediul unui alt Element Comun sau nu, în alte Cuvinte-Matrice sau Elemente Primordiale, ceea ce înseamnă că NU Sinele este cel care se Reîncarnează de fapt, ci Amprenta Karmică care transcende odată cu acesta „acolo” unde se va „reîncarna”.

Amprenta Karmică este de fapt esența acestui Sine, care-l deosebește de ceea ce este el de fapt, respectiv o reflectare a unui Element Primordial sau al unui Cuvânt -Matrice în cadrul altui Element-Primordial sau Cuvânt-Matrice din punct de vedere al Limbajului Pur Universal, și prin urmare calitatea de Sine al acestei reflectări ne este dată tocmai de către Amprenta Karmică.

Astfel orice ființă umană este o reflectare a unui Cuvânt-Matrice din infinitatea de Cuvinte-Matrice al Limbajului Pur Universal, iar Sinele Omului este istoria reflectării acestui Cuvânt-Matrice într-un anumit Element Primordial (Cuvânt-Matrice), sau în anumite structuri ale acestui Cuvânt-Matrice, prin intermediul unui Element Comun (Cuvânt Matrice Comun) sau fără intermediul acestuia când Cuvântul-Matrice care se reflectă într-un alt Cuvânt-Matrice, este Tipologic față de acesta.

Toate acestea tind să ne dezvăluie faptul că fiecare ființă, lucru sau orice altceva oricât de neînsemnat ar părea la prima vedere, este la fel de mare și de luminos ca, cel mai măreț lucru pe care noi îl putem concepe în această lume iluzorie, dacă nu chiar mult mai măreț.

Totul depinde de modul cum un anumit Cuvânt-Matrice se reflectă în cadrul altuia, de faptul dacă între acestea se stabilesc Tipologii sau Atipologii, dacă intervin sau nu Cuvinte-Matrici Comune sau Elemente Comune, sau Elemente Primordiale comune care sunt Elemente Primordiale la fel cum pot fi și cele care determină reflectarea Sinelui ființelor umane în Elementul Primordial al Cunoașterii, dar le-am denumit astfel într-o altă carte a mea, și nu Cuvinte-Matrici fiindcă doream mai mult să pun accentul pe structuralismul acestui nou mod de studiu care este Coaxiologia.

Mergând pe baza Principiilor Stării de Concepțiune și mai ales pe Principiul Primei Analogii, înseamnă că fiecare Cuvânt-Matrice (Element Primordial) trebuie să se regăsească într-un alt Cuvânt-Matrice, ceea ce înseamnă că fiecare Cuvânt-Matrice în parte va avea o infinitate de reflectări, odată ce se reflectă în infinitatea de Cuvinte-Matrici.

Considerând fiecare astfel de reflectare un Sine care are o Amprentă Karmică, înseamnă că fiecare Cuvânt-Matrice are o infinitate de Sine-uri, în infinitatea de Cuvinte-Matrici unde se reflectă, având fiecare Sine în parte propria sa Amprentă Karmică.

Astfel fiecare Om, plantă, animal, lucru, obiect, etc., are propriul său Cuvânt-Matrice care se reflectă în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii care și el la rândul său are propriile sale reflectări atât în Cuvântul-Matrice al fiecărui Om în parte cât și al celorlalte Cuvinte-Matrice aparținând plantelor, animalelor, lucrurilor, obiectelor, unde fiecare în parte la rândul lui are propriul său Cuvânt-Matrice, iar de aici pornește diversitatea din toate punctele de vedere până și în lumea noastră a Cunoașterii.

Faptul pentru care sunt mai multe ființe umane sau animale de aceeași rasă sau plante sau alte și alte astfel de reprezentări, am mai spus că toate acestea se datorează unui Element Comun al fiecărei rase în parte, Element Comun care apare doar în momentul când sunt Atipologii între Cuvintele-Matrici ale acestora și Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, Element-Comun care devine Tipologic față de ambele Cuvinte-Matrici ce sunt Atipologice între ele stabilindu-se astfel premisele funcționării Principiului Primei Analogii sau al Analogiei Totului.

După cum am văzut modul în care se reflectă în vocabularul nostru anumite Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal, nu se datorează faptului că unele dintre acestea ar avea o importanță mai mică sau mai mare din punct de vedere Simbolic față de Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, ci pentru că relațiile modului în care se reflectă aceste Cuvinte-Matrici în cadrul Cunoașterii sunt diferite de la caz la caz.

Părearea mea este că, Cuvintele-Matrici care sunt Tipologice fără intermediul unui alt Cuvânt-Matrice intermediar ce devine astfel Element Comun, sunt cele care prin natura lor sunt unice în cadrul cunoașterii ființei umane.

Acestea pot fi anumite forme de relief? Nu. De ce?

Fiindcă nici acestea nu sunt unice decât din punct de vedere al formelor lor. Atunci ce anume sunt unice?

Formele sunt unice oare?

Sunt unice doar în măsura în care nu sunt asimilate toate la un loc ca fiind Forme. În acel moment nu sunt unice.

Ce anume este unic?

Dacă stăm cu adevărat să reflectăm la această întrebare ce pare la prima vedere de-a dreptul copilărească, ajungem să vedem că nimic din ceea ce cunoaștem nu este Unic.

Planeta noastră Terra, este unică, nemaifiind nici o altă astfel de planetă în întreg Universul.

Într-adevăr din acest punct de vedere este unică, dar oare câte miliarde de planete nu mai sunt în Univers?

La fel ca și Formele, dacă luăm noțiunea de planete și o asociem Terrei vedem că nici aceasta nu este unică cum nici un Om nu este unic dacă luăm noțiunea de ființe umane și o asociem fiecărui Om.

Acest aspect ne duce cu gândul că nimic din tot ceea ce Cunoaștem sau ceea ce ne înconjoară, nu este *Unic*?

Ce anume este Unicul?

Prin definiție ar trebui să fie un element care să nu se regăsească și în cadrul altui element sau al altor elemente, lucru care ființei umane îi este imposibil de reprodus, fiindcă dacă stăm să ne gândim Cunoașterea se bazează întocmai pe aceste asocieri.

Unicul se află și în calitate de Cuvânt-Matrice unde fără intermediul Cunoașterii poate deține o anumită ordine de calități din infinitatea de calități pe care le dețin Cuvintele-Matrici.

Această ordine a calităților unui Cuvânt-Matrice să stea la baza reflectării unora în altele conform Analogiei Totului, sau nici Ordinea nu există ca atare decât din punct de vedere al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii?

După cum am amintit la începutul acestei cărți, Semiotica nu ne poate demonstra prin semne și raporturile dintre acestea, - semne, care sunt apanajul Cunoașterii Omului deci al Iluziei Vieții - care sunt interdependențele care se stabilesc între Cuvintele-Matrici.

Aceste interdependențe care sunt asociative, distributive și conjuncturale, se pot demonstra de către Om, dar nu prin intermediul Cunoașterii sale datorate Iluziei Vieții, ci prin intermediul Sinelui sau Dumnezeuului său, care este Iubirea.

Astfel va trebui să înlocuim semnul dat de Iluzia Vieții din visul Cunoașterii cu elementul dat de Sinele Omului, sau Dumnezeuul său, care este Iubirea și prin care un anumit Cuvânt-Matrice se regăsește în Cuvântul-Matrice al Cunoașterii pentru a defini Omul.

Aceste interdependențe asociative, distributive și conjuncturale stau și la baza definiției Cuvântului-Matrice Iubire în raport cu toate celelalte Cuvinte-Matrici.

Raporturile dintre aceste interdependențe poartă denumirea de Coaxiologie Asemiotică.

Astfel dacă vrei să definești Iubirea din punct de vedere al interdependențelor sale cu celelalte Cuvinte-Matrici care sunt valabile pentru fiecare în parte, va trebui să definești structura Coaxiologiei Asemiotice deci ramurile sale.

Omul numai prin intermediul Sinelui său, poate defini mai aproape de adevăr raporturile care stau la baza Cuvintelor-Matrici, fiindcă chiar dacă ne aflăm în lumile Cunoașterii noi Cunoaștem doar imaginea Sinelui nostru care este Iubirea reflectată în aceasta, fără să Cunoaștem Cunoașterea.

În concluzie pentru a ști relațiile de interdependență care se stabilesc între Cuvintele-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal, va trebui mai înainte de toate să ne aplecăm asupra Sinelui care este și Dumnezeuul nostru cu nume de Iubire și doar acesta ne va putea dezvălui raporturile de interdependență dintre Cuvintele-Matrici care sunt de altfel și raporturile sale de interdependență.

Din punct de vedere al definiției prin Coaxiologia Asemiotică înțelegem starea raporturilor dintre două sau mai multe elemente (NU semne! ca în Cunoaștere) care pot fi asociative, distributive și conjuncturale.

Vedem că la baza Coaxiologiei Asemiotice stau tocmai termenii pe care i-am vehiculat adineaori, termeni care se regăsesc în Cunoaștere sub forme combinate (al Totului, al Limbajului Pur Universal) și sugestive, (al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale) ce au caracteristici specifice în funcție de formele combinate și sugestive care se succed.

Prin urmare ramurile Coaxiologiei Asemiotice Fenomenologice vor fi:

- 1) Ramura Combinativ Asociativă,
- 2) Ramura Combinativ Distributivă,
- 3) Ramura Combinativ Conjuncturală,
- 4) Ramura Sugestiv Asociativă,
- 5) Ramura Sugestiv Distributivă,
- 6) Ramura Sugestiv Conjuncturală.

II.4.4.CAPITOLUL IV RAMURA COMBINATIV ASOCIATIVĂ, RAMURA COMBINATIV DISTRIBUTIVĂ, RAMURA COMBINATIV CONJUNCTURALĂ

Abia după ce vom defini aceste Ramuri vom putea defini în sfârșit ce este Cunoașterea, Ordinea, Unicul, atât pentru Om (Iubirea, Voința, Cunoașterea, respectiv conștiința acestuia) cât și pentru Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, care sunt interdependențele dintre Cuvântul-Matrice al Cunoașterii și al Cuvintelor-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal, interdependențe pe baza cărora se stabilesc modurile în care Cuvintele-Matrici se reflectă unele în altele conform Analogiei Totului.

Rog a nu se face greșeala de a se confunda Ramurile Coaxiologiei Asemiotice cu cele trei ramuri ale Semioticii , respectiv, Pragmatica (relația semn-om), Semantica (relația semn-semnificant) și Sintactica (relația semn-semn), întrucât aceste trei ramuri nu au nici o legătură de principiu cu acestea decât în măsura în care pot fi atribuite Semanticului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, sau atributului Semantic al Creației, unde acestea pot fi cu adevărat ajutoare într-un anumit procentaj.

Toate acestea se datorează faptului că ele se definesc numai prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii și nu al Formelor de Expresie Matriceale unde Cunoașterea nu mai are nici o relevanță.

Astfel relația Om-semn, (pragmatica) sau semn-semnificant (semantica) sau semn-semn (sintactica) dispare fiind înlocuită de relațiile și caracteristicile ramurilor Coaxiologiei Asemiotice Fenomenologice, unde semnele sunt înlocuite de caracteristici, Cuvinte-Matrici, Expresii, "Continuum Infinit", Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, etc. Toate acestea nu pot fi semne!

Chiar și în cadrul Cunoașterii, respectiv al părții Coaxiologice care o implică pe aceasta, despre Pragmatică nici nu poate fi vorba întrucât aceasta este arbitrară, datorită Iluziei Vieții pe care o trăiește Omul de la naștere până la moarte.

A afirma cu tărie că Omul cunoaște semnul și că are o anumită relație cu acesta este ca și cum ai susține faptul că visul vieții este realitate și că Omul cunoaște Adevărul Absolut, întrucât dacă asociezi Omului realitatea aceasta aparține doar Adevărului Absolut unicul care o poate disocia de Iluzie. Din start, Pragmatica, cade ca ramură a Coaxiologiei Asemiotice Fenomenologice. Semantica se știe foarte bine ce poate reprezenta prin Infinitul Oglinzii Semantice despre care am mai scris.

Cu toate că până acum erau denumite „ramuri” ale Semioticii, eu consider că ramurile Semioticii sunt mult mai vaste și trebuie să cuprindă un areal mult mai vast, întrucât cel desemnat până acum de Pragmatică, Semantică și Sintactică este cu mult depășit de Coaxiologie, fiindcă Coaxiologia definește noi și noi ramuri structurale ale Semioticii în consens cu dezvoltarea filosofică a acestui domeniu, devenind ramurile Asemioticii deoarece, cele trei ramuri ale Semioticii clasice sunt datorate relației Omului cu Cunoașterea prin intermediul Coeficientului Logic 2, ce determină raporturile, de genul, Om-semn, semn-semnificant și semn-semn.

În cadrul Coaxiologiei Asemiotice, *Semantica* devine un simplu atribut al Creației la fel ca și Asemanticul și Periodicul definite prin Lipsă.

A fi un atribut al unui Cuvânt-Matrice nu înseamnă că este o ramură a Coaxiologiei Asemiotice Fenomenologice.

Pragmatica este un simplu mod de a raporta Omul la natura propriei sale ființe, care reprezintă relația semn-om și anume: Restrictivitatea, Competiționalitatea, Socialitatea, Esențialitatea, Demiurgitatea, Neantizarea dar și Aneantizarea, după cum am scris în *Moarte, Neant, Aneant, Viață și Bilderberg Group*.

Astfel că Pragmatica nu poate fi o ramură universală a Semioticii Coaxiologice, la fel cum sunt cele șase enumerate de mine.

Chiar și din punct de vedere al Cunoașterii și al Coaxiologiei Asemiotice cu privire la Cunoaștere, Sintactica nu-și are locul fiindcă semnul este în funcție de Coeficientul Logic prin care acesta devine raționalizat, și astfel și *Sintactica* este la fel ca și *Logica* un simplu instrument al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii care acționează asupra acestui vis care se numește Iluzia Vieții.

Cuvântul-Matrice alături de Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, "Continuumul Infinit" și Fenomenul Asemiotic sunt cele care înlocuiesc semnul din cadrul Semioticii clasice, întrucât semnele în acel context sunt doar niște simple atribute ale raportării Omului la Cunoaștere și implicit a raportării semnificației elementelor Cunoașterii între ele ca și în Semiotica clasică sau a raportării acestor elemente fără a implica semnificația ca și în cazul Sintacticii clasice.

Toate acestea sunt depășite, întrucât nu semnele sunt cele care alcătuiesc lumea privită generalizat ca un Tot, și nici semnificațiile lor, privite prin intermediul Omului sau al Cunoașterii ci Limbajul Pur Universal, Conștiința Pură Universală, "Continuumul Infinit" și Fenomenul Asemiotic, cel responsabil de Coaxiologia Asemiotică Fenomenologică.

Toate acestea sunt independente de Cunoaștere care nu este altceva decât un Cuvânt-Matrice din infinitatea de astfel de Cuvinte al Limbajului Pur Universal.

Prin accepțiune generalizată, numai prin intermediul Cunoașterii, am putea atribui Cuvintele-Matrici semnelor, la fel și caracteristicile acestora, precum și Expresiile acestora, inclusiv Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale dar niciodată „Continuumul Infinit” cu Fenomenul Asemiotic fiindcă nici unul și nici celălalt nu au o semnificație stabilă decât atunci când sunt raportate la „ceva” stabil, primind o anumită semnificație în funcție de raportor, dar chiar și instabilitatea poate fi o semnificație din punct de vedere al Cunoașterii și numai prin intermediul acesteia, dar dacă facem abstracție de Cunoaștere, mai putem vorbi de SEMNIFICAȚIE? NU! Mai putem vorbi de semn? NU! Mai putem vorbi de OM? NU!

Această nouă calitate diferită de Cunoaștere, face ca semnul să nu mai poată fi explicat fiindcă el devine un simplu instrument al Iluziei Vieții pe care o posedăm în această viață.

Semnul este, doar atâta timp cât este Cunoașterea, fără aceasta dispare la fel cum a venit.

Prin semn Cunoașterea poate deveni un Înteles, dar acest Înteles este parte al visului vieții noastre, iar Întelesul este în funcție de Coeficientul Logic 2, astfel că la un Coeficient Logic diferit va fi un Înteles diferit, deci un semn diferit.

Prin urmare același semn chiar și în Cunoaștere devine diferit sau poate să nu fie deloc. Totul depinde de modul de abordare. Odată ce poate să nu fie deloc, înseamnă că el nici măcar nu este decât un simplu instrument al Visului Iluziei Vieții noastre. Astfel cele trei ramuri ale Semioticii clasice, Pragmatica, Semantica și Sintactica, se prăbușesc, fiind necesare noi abordări.

Mai mult decât atât, în susținerea acestei problematice intervine și multitudinea semnificanților unde același Cuvânt-Matrice definește Infinitul la fel ca și „Continuumul

Infinit” dar ambele sunt de fapt infinite, total diferite, nu numai ca semnificație, dar și în calitate de caracteristici de bază sau caracteristici structurale pe care le dezvoltă fiecare în parte, ceea ce iarăși ne denotă că nici măcar Cunoașterea nu acceptă această împărțire a Semioticii.

De aceea i-am și schimbat numele în Asemiotică, deoarece Semiotica prin accețiunea pe care o definește reprezintă raporturile dintre semne, iar cum acestea lipsesc cu desăvârșire la nivelele unde lipsește și Cunoașterea sau chiar nu lipsește, dar este privită prin alte Coeficiente Logice, Semiotica nu mai poate fi validă, fiind înlocuită cu Asemiotica care reprezintă raporturile dintre înlocuitorii semnelor.

Între Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal pot exista similitudini, care să ducă până la a avea același Înțeles și Simbol cu alte Simboluri și Înțelesuri, (vezi Infinit-”Continuum Infinit”) cu al altor reprezentări, dar care au totuși dezvoltări structurale și caracteristici diferite.

A vorbi din punct de vedere Sintactic de relația semn -semn sau Semantic de relația semn-semnificant fiindcă de relația Om-semn cred că nu mai are rost să amintim, la nivel de Limbaj Pur Universal, este a nesocoti întru totul „Continuumul Infinit”, Fenomenul Asimptotic, Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale care este Unică pentru fiecare Cuvânt-Matrice din Limbajul Pur Universal în parte, ceea ce-i conferă același caracter Infinit tocmai prin Unicitatea sa la fiecare Cuvânt-Matrice în parte, iar având acest caracter Unic dar Infinit nu putem să-i acordăm un anumit semn întrucât devine o Infinitate de astfel de semne prin raportarea sa la Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal, raportare care le definește Continuu și Infinit pe acestea.

Astfel, Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale nu i se poate da un semn fiindcă este Unică și totodată infinită, iar orice semn cu privire la Expresia unică a Conștiinței Universale ar consta tocmai în anularea lui, fiindcă ar definind-o ca fiind Infinită, dar ea este Unică, iar atunci când ar definind-o ca fiind Unică ea este Infinită.

Acesta este doar unul dintre multiplele aspecte care intervin în această nouă abordare a Coaxiologiei Asemiotice Fenomenologice.

1) Ramura Combinativ Asociativă

Prin definiție, Ramura în sine reprezintă un sistem care delimitează o structură.

Acest sistem structural primește capacitatea Combinativă datorită diversității de Cuvinte-Matrici conform Analogiei Totului.

Este o Formă ce definește prin excelență Reperul Negației și Nedefinirea putând fi denumită simplificat și Negație, întrucât calitatea sa Combinativă este negată pe baza Reperului Negației a „Continuumului Infinit” de către partea sa Asociativă care reprezintă întocmai inversul Combinativului fiindcă odată realizată Asociativul va interveni invers față de Combinativ realizând și asociativitatea grupurilor combinate, o regrupare a acelor grupuri pe alte principii față de cele ale combinativității.

Disocierea principiilor în cauză se situează tocmai pe palierul Reperului Negației unde Combinativul devine Reperul în anulare al Asociativului iar Asociativul al Combinativului.

Tocmai faptul că Asociativul este asemănător cu Combinativul dar ambele bazate pe principii diferite duc la acest deznodământ prin Reperul Negației, devenind ambele, două Repere în anulare.

2) Ramura Combinativ Distributivă

Aceeași diversitate ale Cuvintelor-Matrici, care se răsfrânge asupra Reperului Negației, ca fiind cea de-a doua caracteristică de bază a „Continuumului Infinit”, diversitate care pentru a determina Reperul prin Negație devine distributivă formelor sale asociative anterioare, ceea ce impulsionează desfășurarea asimptotică a Cuvintelor-Matrici în realizarea unei Ordini a Unicului, pentru anumite Cuvinte-Matrici printre care și Cuvântul-Matrice al Cunoașterii și implicit cu acesta al celor șapte Cuvinte-Matrice al funcțiilor atributive (cinci) și al celor disjunctive (două) fapt ce le dă un caracter general valabil pentru toate cele șapte Cuvinte-Matrici și anume caracterul premonitoriu care se concretizează prin admiterea Cuvântului-Matrice Ordine ca fiind posesor al funcției premonitorie, funcție care se răsfrânge asupra grupului celor șapte Cuvinte-Matriceale, dar nu numai asupra acestora, ci din punct de vedere al Cunoașterii, Ordinea se răsfrânge asupra întregului Limbaj Pur Universal fiind astfel prin funcția sa premonitorie similară funcției conjunctive caracterizată prin convergența datorată Analogiei Totului a Limbajului Pur Universal.

Cu toate acestea Ordinea este și va rămâne un Cuvânt-Matrice ca toate celelalte Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal fără ca vreunul dintre ele să fie mai puțin important decât altul prin funcțiile pe care le determină Simbolurile lor.

Tocmai aici se observă partea frumoasă a Coaxiologiei și anume că alături de Simbolurile Cuvintelor-Matrice ce determină funcțiile mai sunt o infinitate de astfel de opuși, neo-opuși, sau asemănători Simbolurilor Cuvintelor-Matrice fiindcă am mai spus că la fel cum Cuvântul-Matrice Simbol se găsește în caracteristicile tuturor Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal tot astfel toate celelalte Cuvinte-Matrici se regăsesc ca fiind caracteristici la toate celelalte Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal.

Întâmplarea face, ca prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, Omul să nu poată înțelege și asocia Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, decât aceste două caracteristici de bază și anume Simbolul și Înțelesul asociat acestuia.

Dacă nu am gândi prin intermediul Cunoașterii, ar dispărea cu certitudine, Înțelesul de lângă Simbol, fiind înlocuit cu alte și alte Cuvinte-Matrici, decât acel al Înțelesului.

Înțelesul este unul dintre atributele supreme ale Cuvântului-Matrice al Cunoașterii care devine la rândul său Cuvânt-Matrice tocmai datorită funcției atributive a Cunoașterii ce va determina „noul” Cuvânt-Matrice, precum Cuvântul-Matrice al Creației a determinat prin atributele sale, Semantic, Asemantic, Periodic și implicit, Lipsa acestora, Cuvântul-Matrice al Cunoașterii.

Cu toate acestea Înțelesul ca și Cuvânt-Matrice nu face parte din grupul celor șapte Cuvinte-Matrici deoarece atunci când nu mai este un atribut al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, Înțelesul nu mai reprezintă un anumit Simbol, cu ajutorul căruia Cunoașterea definește Cuvintele-Matrice ale Limbajului Pur Universal, ci Simbolul este înlocuit cu alte și alte structuralizări ale Înțelesului, care îl determină ca fiind opus Cunoașterii și mai ales Simbolului care pentru Cunoaștere reprezintă tocmai Înțelesul său.

Simbolul în schimb în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal primește calitatea de a deveni dezgolit de Înțeles cel de-al doilea atribut al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii care devine astfel cel de-al doilea Cuvânt-Matrice alături de Înțeles determinat de aceasta.

Prin aceasta se observă că, Cuvântul-Matrice al Cunoașterii determină prin Simbol și Înțeles două alte Cuvinte-Matrici față de celelalte patru din grupul celor cu funcții atributive care determină doar câte un Cuvânt-Matrice.

Acest lucru nu înseamnă că asupra Cuvântului-Matrice al Cunoașterii intervine o nouă funcție, ci totul se datorează în primul rând modului prin care Înțelesul care provine din funcția atributivă a Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, își pierde orice tangentă cu aceasta, devenind opus, întrucât se schimbă din momentul în care „devine” Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal, și astfel are un cu totul alt Înțeles decât Simbolul, celălalt atribut al Cunoașterii.

Având un cu totul alt Înțeles decât Simbolul, Înțelesul în calitate de Cuvânt-Matrice devine străin sau opus total al Cunoașterii și astfel aceasta determină prin cel de-al doilea atribut al său, respectiv Simbolul un „nou” Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal, care va fi opus Cuvântului-Matrice Înțeles, dar de sens apropiat Cuvântului -Matrice al Cunoașterii, și anume de: neosens.

Prin neosens, putem înțelege un sens care nu este nici opus dar nici asemănător ci undeva la mijloc între acestea două.

De aceea Cuvântul-Matrice Simbol poate fi atribuit ca având un neosens față de Cunoaștere.

Această schimbare de sensuri, respectiv, sens (Cunoașterea) sens diferit (Înțelesul), neosens (Simbolul), duce la Formele de Combinații distributive, care au ca origine alături de Analogia Totului ce determină funcția conjunctivă, și Ordinea, ce definește funcția premonitorie.

În acest caz Ordinea nu trebuie luată ca o Ordine anume dată, ci este o Ordine ca un rezultat al Analogiei Totului, respectiv al *funcției conjunctive*, ceea ce are un cu totul alt sens decât Ordinea din cadrul dezvoltărilor matriceale ale Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Diferența de sens constă tocmai în „Continuumul Infinit” care se află cu cele patru caracteristici ale sale la baza funcției conjunctive ce o determină pe cea premonitorie, caracterizată prin modul de interrelaționare dintre Cuvintele-Matrici, interrelaționare care se produce prin intermediul acestei *funcții premonitorii* ce va determina Combinativă Distributivă despre care vorbim în acest moment.

Astfel Ordinea în calitatea sa de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal are capacitățile sale atributive în *sens*, *nonsens* și *neosens*, similare cu ale acestei Ordini, iar această Ordine la rândul său nu este altceva decât explicitarea Ordinii în calitatea sa de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal, care se datorează celui de-al treilea atribut al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, atribut caracterizat pe ordonarea Simbolurilor ce au avut un Înțeles.

Astfel cele trei atribute principale ale Cuvântului-Matrice al Cunoașterii sunt: Înțelesul, Simbolul și Ordinea.

Ordinea datorită funcției atributive a Cunoașterii devine un Cuvânt-Matrice cu același sens ca și Cunoașterea, față de Simbol (neosens) și Înțeles (nonsens).

Astfel Cuvântul-Matrice Ordine devine un Cuvânt-Matrice cu funcții atributive, similare Cunoașterii, doar că, alături de aceste funcții atributive, Ordinea este și posesoarea funcției premonitorii care o deosebește din acest punct de Cunoaștere, chiar dacă au același sens și mai presus de toate au atributivități (funcții atributive) specifice asemănătoare, fiindcă la Ordine, atributivitățile (funcțiile atributive) sunt caracterizate prin Simbol, Înțeles ca și la Cunoaștere, din punct de vedere al Cunoașterii, Ordinea se regăsește în Cunoaștere și Cunoașterea în Ordine, doar că alături de celelalte două atributivități, sau funcții atributive se mai găsesc și aranjamentele, combinațiile, permutările, sau alte și alte funcții procesuale care pot indica o anumită Ordine, dar toate acestea chiar dacă nu au un Înțeles prin Cunoaștere, ce poate să îl și posedă în anumite cazuri, vor fi definite întotdeauna printr-un simbol.

Faptul că Ordinea nu face parte din grupul celor șapte se datorează funcțiilor premonitorii ale Ordinii de care am amintit adineaori, prin combinări, aranjamente, permutări și gama ar putea continua la infinit, funcții care sunt total străine Cunoașterii cât și celorlalte Cuvinte-Matrici din

grupul celor șapte, iar Ordinea în afară de Cunoaștere nu se regăsește ca atribut care să fi transces prin Cunoaștere și care să aparțină celorlalte șase Cuvinte-Matrice din grupul celor șapte.

Astfel Combinativă Distributivă nu se răsfrânge doar unui anumit Cuvânt-Matrice care „rupe” astfel lanțul unui grup de astfel de Cuvinte-Matrice, prin noi funcții sau atribuții ale sale ce devin *neosens* sau *nonsens* sau și mai mult nu se regăsesc deloc în cadrul funcțiilor atributive ale Cuvântului-Matrice ce a determinat „noul” Cuvânt-Matrice, dar mai ales, Combinativ Distributivă se răsfrânge asupra întregului grup de Cuvinte-Matrice (grupul celor șapte) care deosebește dar și definește grupul respectiv de alte și alte structuralizări diferite de acesta din cadrul Limbajului Pur Universal.

3) Ramura Combinativ Conjuncturală

La această Formă Combinativă cele mai importante sunt *nivelele conjuncturale* care alături de sensurile din precedentă determină starea conjuncturală dintre două sau mai multe Cuvinte-Matrice sau dintre două sau mai multe grupuri din astfel de Cuvinte-Matrice.

Astfel primul nivel conjunctural este acela care se stabilește la nivelul funcțiilor de bază ale Cuvintelor-Matrice, printre care sunt funcțiile conjunctivă, premonitoare, cât și alte funcții cunoscute și necunoscute.

Acest prim nivel conjunctural se stabilește prin intervenția celor trei sensuri respectiv, sensul, nonsensul și neosensul care iarăși nu are legătură cu cele trei laturi ale Semioticii care se răsfrâng doar începând cu funcția atributivă a Creației și odată cu Semanticul acestei funcții ce determină caracteristica de bază a Cunoașterii.

Prin urmare primul nivel conjunctural se va numi nivelul conjunctural funcțional, întrucât se definește prin intervenția celor trei sensuri determinate ca fiind atribute ale Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, sau prin multitudinea de sensuri, respectiv prin infinitatea de sensuri pe care noi nu o putem determina concret dar ea este, întrucât sunt toate aceste posibilități ale caracteristicilor infinite ale fiecărui Cuvânt-Matrice în parte al Limbajului Pur Universal.

Ce înseamnă „toate aceste posibilități a caracteristicilor diferite”?

Toate acestea înseamnă în primul rând că fiecare Cuvânt-Matrice, după cum am mai spus, are nu numai un Simbol al său ce-i devine astfel o caracteristică a sa, dar mai presus de toate la fel cum Cuvântul-Matrice Simbol este la rândul său prin ceea ce el reprezintă o caracteristică pentru întreaga infinitate de Cuvinte-Matrice determinată ce-i drept prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, tot astfel fiecare Cuvânt-Matrice devine la rândul său prin ceea ce el definește o caracteristică pentru toate celelalte Cuvinte-Matrice ale limbajului Pur Universal, prin intermediul unui anumit Cuvânt-Matrice.

Astfel primul nivel conjunctural se realizează la nivelul funcțiilor de bază ale Cuvintelor-Matrice iar al doilea nivel conjunctural se realizează la nivelul funcțiilor de bază ale Cuvintelor-Matrice, *dar prin intermediul unui alt Cuvânt-Matrice care asemeni Elementului Comun, realizează transcederea definirii unui anume Cuvânt-Matrice ca fiind o caracteristică de bază a altui Cuvânt-Matrice.*

Cum am demonstrat adineaori Cuvântul-Matrice Simbol devine o caracteristică de bază a tuturor Cuvintelor-Matrice prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, ceea ce-i determină Simbolului nivelul conjunctural al doilea față de primul care stabilește interdependențe conjuncturale directe între funcțiile de bază ale Cuvintelor-Matrice, prin intermediul celor trei sensuri, respectiv, sensul, nonsensul și neosensul.

Prin urmare față de primul nivel conjunctural care este definit ca un nivel funcțional, cel de-al doilea nivel conjunctural poate fi definit ca fiind un nivel intermediar funcțional conjunctural.

Și în cel de-al doilea nivel intervin cele trei sensuri de bază determinate de mine acum, dar mai mult decât acestea, cum am mai spus, mai este o infinitate de sensuri care nu pot fi determinate de mintea omenească doar deduse.

Cum anume pot interveni cele trei sensuri în cazul exemplului dat cu Simbolul, este cât se poate de simplu, și anume, fiecare Cuvânt-Matrice care primește această caracteristică a Simbolului prin intermediul Cunoașterii, se află implicat în cadrul unor funcții de bază, cum ar fi cele disjunctive, atributive, etc., funcții care pot avea la rândul lor un anumit sens, nonsens, sau neosens față de caracteristica Simbolului lor, astfel încât propriul lor Simbol să fie determinat ca *sens*, cum este cazul Înțelesului sau al Ordinii, ca *neosens*, cum este cazul Creației sau al Originii unde Simbolul în sine își are rostul doar pentru a da o semnificație și nu un sens acestei semnificații (Originea este, dar nu se îndreaptă către, rămâne Origine, etc, sau Creația este dar nu are un Înțeles decât determinată prin Cunoaștere, respectiv prin „EUL” Factorului Primordial, etc.).

Iar în cel de-al treilea caz Simbolul poate fi determinat ca nonsens, cum este în cazul Necunoscutului, unde acest Cuvânt-Matrice opus Cunoașterii nu identifică Simbolului un anumit sens, iar tocmai această neidentificare dă nonsens Simbolului, devenind astfel o caracteristică al cărei *sens* constă în *nonsens*.

După nivelul funcțional conjunctural și nivelul intermediar funcțional conjunctural urmează nivelul interrelațional conjunctural, care nu implică în mod expres funcțiile ce determină caracteristicile de bază ale Cuvintelor-Matrici, ci definește relațiile interrelaționale care se stabilesc între aceste Cuvinte-Matrici sau grupuri de Cuvinte-Matrici definite prin Expresii Comune.

Pentru prima dată la nivelul interrelațional conjunctural apare termenul de Expresii Comune al Cuvintelor-Matrici.

Aceste Expresii Comune sunt de fapt cele formate în cadrul unor grupuri în care se stabilesc filiații nu numai de natură funcțională, ci și de natură caracteriologică, definită prin caractere diferite care converg dar și prin natura caracteriologică definită prin caracterele care diverg.

Funcțiile care se stabilesc între Cuvintele-Matrici cum sunt cele atributive sau disjunctive pot să determine anumite filiații caracteriologice de convergență sau divergență dar nu pot stabili și Expresiile Comune pe care aceste filiații de grupuri le pot determina, Expresii Comune care pot fi definite ca fiind o Conștiință Pură Universală a unui anumit grup de Cuvinte-Matrici, Expresie Comună care face parte la fel ca și Limbajul Pur Universal din Conștiința Pură Universală sau Expresia Limbajului Pur Universal.

Vedem că și în cazul în care intervin anumite funcții între Cuvintele-Matrici sau anumite caracteristici ale lor, nu numai funcții, se pot realiza și altfel de filiații între acestea pe baza Expresiei Comune care se datorează nivelului interrelațional conjunctural definit tocmai prin cele amintite mai sus și anume: filiații interrelaționale stabilite nu numai pe baza funcțiilor de bază ci și pe baza caracteristicilor de bază ale fiecărui Cuvânt-Matrice în parte cât și pe baza a ceea ce se stabilește între aceste caracteristici care este Expresia Comună, de fapt o Conștiință Pură Comună numai a acelor Cuvinte-Matrici care participă la filiația amintită.

În concluzie Combinativă Conjuncturală se definește prin cele trei nivele de bază ale sale care sunt: nivelul funcțional conjunctural, nivelul intermediar funcțional conjunctural și nivelul interrelațional conjunctural.

II.4.5.CAPITOLUL V RAMURA SUGESTIV ASOCIATIVĂ, RAMURA SUGESTIV DISTRIBUTIVĂ, RAMURA SUGESTIV CONJUNCTURALĂ

4)Ramura Sugestiv Asociativă

Sugestivul se definește ca fiind o parte opusă oricărei caracteristici de bază sau funcții ale unui Cuvânt-Matrice sau ale unui grup de astfel de Cuvinte-Matrici.

Sugestivul Matriceal se identifică ca fiind o determinantă sub formă amprentologică a Expresiilor Comune din cadrul Limbajului Pur Universal.

Astfel Sugestivul devine o constantă a Conștiinței Pure Universale, o latură distinctă față de funcțiile și caracteristicile de bază ale Cuvintelor-Matrici de care am discutat până în prezent.

Astfel Ramura Sugestivă Asociativă, poate fi definită ca o formă asociativă la nivelul Expresiilor Comune definite de Cuvintele-Matrici care se ordonează Conștiinței Pure a Limbajului Pur Universal.

Caracteristicile asociative ale Expresiilor Comune determină Sugestivă Asociativă.

Aceste caracteristici asociative se determină mai înainte de toate prin Sugestivul Matriceal care este o Amprentă a Expresiilor Comune, și care poate avea mai multe grade în funcție de modul prin care aceasta se „imprimă” folosesc acest termen la modul figurativ, în cadrul Expresiei Conștiinței Pure Universale.

De ce trebuie să se „imprime” și nu devine parte asociată a Întregului realizat de această Expresie, iar dacă trebuie să se „imprime” în ce anume se „imprimă”?

În primul rând nu poate deveni parte integrantă din cadrul Expresiei Conștiinței Pure Universal a Limbajului Pur Universal, întrucât nici una dintre Expresiile Comune nu se poate identifica cu Expresia Conștiinței Pure Universale, ci doar poate fi pusă în faza de a se regăsi sub o formă sau alta în aceasta.

Într-un alt rând, nici o astfel de Expresie Comună nu poate interveni să schimbe în vreun fel sau altul Expresia Conștiinței Pure Universale fiindcă dacă s-ar putea realiza așa ceva, atunci Expresia Conștiinței Pure Universale s-ar năruî cu întregul Limbaj Pur Universal, întrucât întregul Echilibru datorat Limbajului Pur Universal constă în Expresia Conștiinței Pure Universale iar a Conștiinței se datorează Limbajului Pur Universal.

Lucrurile nici în acest caz nu se opresc aici ci ar mai fi și o altă cauză prin care nu poate interveni direct alături de Expresia Conștiinței Pure Universale, Expresia Comună, și anume în acest mod ar dispărea Analogia Totului, prin care fiecare Cuvânt-Matrice se regăsește în celălalt întrucât în cazul schimbării sau transformării de orice natură a Expresiei Conștiinței Universale nici unul dintre infinitatea de Cuvinte-Matrici nu ar mai rămâne cu aceleași caracteristici ca și până în acel moment, ci acestea s-ar schimba radical, ceea ce ar duce la năruirea întregului Limbaj Universal.

Astfel nimeni, niciodată nu poate atenta la Expresia Conștiinței Pure Universale a Limbajului Pur Universal.

Toate celelalte Expresii Comune sunt surori mai mici ale Expresiei Conștiinței Pure Universale, față de care aceasta este intangibilă și inalienabilă vreunei Expresii Comune sau alteia.

Întrebarea care se pune este de ce anume se dezvoltă toate aceste structuri?

Care este de fapt sensul lor?

Sensul lor constă tocmai în faptul de a avea sens Expresia intangibilă a Conștiinței Pure Universale.

Prin urmare oricât de mult am dori ca Sugestivul Matriceal să devină parte din Expresia Conștiinței Pure Universale acesta nu este, ci doar se „imprimă” în calitatea sa de Amprentă a Expresiei Conștiinței Pure Universale.

Sugestivul Matriceal în calitatea sa de Amprentă poate avea mai multe *grade* care sunt definite în funcție de Cuvintele-Matrici, respectiv de caracteristicile de bază ale acestora, și astfel avem, definit primul grad: *Sugestivul Matriceal Caracteriologic*, în funcție de *funcțiile* ce definesc aceste Cuvinte-Matrici, pe urmă avem al doilea grad: *Sugestivul Matriceal Funcțional*, în funcție de structura analogică și al treilea grad: *Sugestivul Matriceal Analogic*.

Am spus că Sugestivul Matriceal este o Amprentă a Expresiilor Comune, și prin urmare vom avea prin Sugestivul Matriceal Caracteriologic o Amprentă a Expresiilor Comune ce definesc o caracteriologie comună a anumitor Cuvinte-Matrici.

În cazul Sugestivului Matriceal Funcțional este vorba despre Amprenta comună a mai multor Expresii Comune care definesc funcții la fel de comune ale Cuvintelor-Matrici care se află în discuție, iar prin Sugestivul Matriceal Analogic, definim analogiile comune ale Cuvintelor-Matrici ce au determinat Amprenta Expresiilor Comune respective pentru a fi „imprimată” în cadrul Expresiei Conștiinței Pure Universale.

Toate aceste grade definesc Sugestivă Asociativă.

5) Ramura Sugestiv Distributivă

Această ramură este răspunzătoare de Fenomenul Asemiotic.

Față de Fenomenul obișnuit despre care am vorbit până acum în cărțile mele, și care este de fapt un Fenomen-Eveniment, fiind o sumă a unei succesiuni evenimențiale, în cazul *Fenomenului Asemiotic* nu mai poate fi vorba de succesiuni evenimențiale fiindcă nu putem defini un anumit moment inițial de reflectare a „ceva” în Oglinda Semantică a Infinitului cum este de altfel în cazul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, fiindcă din punct de vedere Asemiotic Sugestivul-Matriceal Distributiv nu constă în reflectarea Expresiilor Comune ale Cuvintelor Matriceale în Oglinda Semantică a Cunoașterii fiindcă și Cunoașterea este un Cuvânt-Matriceal dintr-o infinitate care participă la întregirea Limbajului Pur Universal.

Fenomenul Asemiotic este definit de capacitatea Distributivă a Expresiei Conștiinței Pure Universale care se poate reflecta parțial atât în Expresiile Comune ale grupurilor de Cuvinte-Matrici cât și în fiecare Expresie a fiecărui Cuvânt-Matrice în parte.

Prin Expresia Cuvântului-Matrice se înțelege totalitatea caracteristicilor aceluși Cuvânt-Matrice.

Aceste caracteristici sunt reflectate prin intermediul calității Sugestiv-Distributivă a Expresiei Conștiinței Pure Universale în cadrul acesteia dând Cuvântului-Matrice respectiv nuanțarea propriei sale Expresii în cadrul Conștiinței Pure Universale ca fiind Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Acest aspect al laturii Sugestiv-Distributive din cadrul Semioticii rezultă din modul de interrelaționare dintre Cuvintele Limbajului Pur Universal și Conștiința Pură Universală pe baza Expresiilor care se vehiculează în cadrul Limbajului Pur Universal pentru a departaja Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale de restul Expresiilor Comune.

Ramura Sugestiv Distributivă se împarte în două grade de comparație a Sugestiv-Distributivului și anume gradul Sugestiv Distributiv Convergent și Sugestiv Distributiv Divergent.

Aceste două grade sunt tocmai cele care determină Fenomenul Asemiotic, fiind inclusiv și caracteristicile de bază ale Fenomenului Asemiotic, Fenomen care stă la baza Coaxiologiei Fenomenologice și care nu este bazat pe un Eveniment inițial ca și restul Fenomenelor despre care am mai vorbit în cărțile mele până în prezent, întrucât nu poate fi vorba la nivel Asemiotic de un Eveniment inițial care se produce doar prin reflectarea unui anumit Eveniment în Oglinda semantică a Infinitului care dă naștere primului Eveniment sau Evenimentului Primordial ce definește la rândul său Fenomenul Primordial.

Între Fenomen și Fenomen Asemiotic este o foarte mare diferență întrucât Fenomenul Asemiotic nu este un Fenomen în sensul cuvântului Fenomen vehiculat până acum, nu numai pentru că este „înaintea” Fenomenului Primordial determinat printr-un moment inițial al reflectării Evenimentului Primordial în Oglinda Infinitului, moment inițial infinit ce-i drept dar care poate fi definit astfel față de Fenomenul Asemiotic care nu numai că se află înaintea Fenomenului Primordial despre care am mai amintit dar nu are nici măcar un moment inițial sau un Eveniment oarecare care să poată fi reflectat de „ceva” în „ceva” și astfel să nominalizeze Fenomenul Primordial.

Pe de altă parte Fenomenul Asemiotic care stă la baza Coaxiologiei Asemiotice Fenomenologice nici măcar nu este determinat de către Cuvintele-Matrici prin reflectarea acestora între ele conform Analogiei Totului ci este determinanta principală a Expresiei Conștiinței Pure Universale pe baza căreia se definesc Cuvintele-Matrici prin raportarea la aceasta.

Deci Fenomenul Asemiotic este o rezultată a Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale care determină prin reflectarea sa în Cuvintele-Matrici, Fenomenul Asemiotic, dar este identic și prin reflectarea Cuvintelor-Matrici în Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Cu toate acestea elementul responsabil de Fenomenul Asemiotic nu sunt Cuvintele-Matrici, ci Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale care determină gradele sau cele două caracteristici de bază ale Fenomenului Asemiotic care se răsfrâng asupra Cuvintelor-Matrici.

În concluzie Fenomenul Asemiotic se datorează „intervenției” Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale asupra Expresiilor Comune sau asupra Expresiilor fiecărui Cuvânt-Matrice în parte.

Dacă nu ar fi Fenomenul Asemiotic nici Cuvintele-Matrici nu ar putea la rândul lor să se reflecte și astfel să se raporteze la Expresia Unică a Conștiinței Universale, iar în acest caz Fenomenul Asemiotic nu apare doar în calitate de răspuns al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale ci în calitate de structuralizare ce definește modul prin care se poate realiza această raportare fiind de ordinul divergent și convergent, astfel încât raportarea să se poată realiza astfel încât să nu se interpună sub nici o formă celor patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit”.

Fără Fenomenul Asemiotic nici una dintre caracteristicile „Continuumului Infinit” nu ar putea să se răsfrângă asupra Cuvintelor-Matrici și nici Analogia Totului care se răsfrânge asupra acestor Cuvinte-Matrici nu ar putea avea loc întrucât convergențele și divergențele care stau la baza Analogiei Totului dar și a celor patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” sunt datorate tocmai acestui Fenomen Asemiotic care întărește dar și păzește mersul acestora asemeni unei legități, dar nu putem folosi termenul de legitate pentru a-l atribui acestui Fenomen fiindcă după cum veți vedea imediat nu putem atribui calitatea succesională evenimentială acestui

Fenomen Asemiotic și prin aceasta să devină o legitate determinată de un anumit determinant, condiție care se cere unei anumite legități, pentru a putea fi structuralizată la rândul ei, tocmai pentru că Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu poate fi un determinant în corpore al Fenomenului Asemiotic întrucât acesta survine **ca o consecință** a raportării Cuvintelor-Matrici și al Expansiilor acestora la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, doar că această consecință este realizată datorită Expresiei Unice a Conștiinței Universale care recunoaște Fenomenul Asemiotic definit prin divergență și convergență.

Consecința nu înseamnă câtuși de puțin determinant, întrucât consecința stabilește o serie de auspicii sub oblăduirea cărora se produce, iar determinantul, sunt tocmai aceste auspicii.

Mai mult decât atât Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale poate fi determinantul auspiciilor sub care să se producă respectiva consecință care încadrează respectivul Fenomen Asemiotic.

Cum anume se naște această consecință determinată de Expresia Unică Conștiinței Pure Universale?

Spune această Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale în conținutul său ceva care să determine consecințele definirii unui asemenea Fenomen Asemiotic?

Noi ființele umane nu vom putea afla niciodată ce anume semnifică Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale dar vom putea susține că el este o consecință datorată Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, pentru ca Expresiile Cuvintelor-Matrici să se poată reflecta și raporta la aceasta, astfel fiind întărită Analogia Totului, care prevede ca fiecare Cuvânt-Matrice să se regăsească într-o formă sau alta în caracteristicile celorlalte Cuvinte-Matrici, caracteristici care determină Expresia fiecărui Cuvânt-Matrice în parte, Expresii care împreună se raportează la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Mai mult decât atât, această consecință survine și datorită „Continuumului Infinit” care prin cele patru caracteristici de bază ale sale determină prin răsfrângerea lor asupra Expresiei Unice a Conștiinței Universale, tocmai consecințele premergătoare Fenomenului Asemiotic.

Să fie „Continuumul Infinit” diferit de Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale?

Care este în acest caz relația sau interdependența dintre „Continuumul Infinit” și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale?

În acest caz ne delimităm la două planuri și anume la planul „Continuumului Infinit” care devine acel plan „în corpore”, respectiv al Cuvintelor-Matrici, al structuralităților acestora, plan care stă la baza întregii desfășurări structuraliste din cadrul Cuvintelor-Matrici și cel de-al doilea plan este delimitat la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale care se referă la partea de Conștiință Pură Universală și nu de Limbaj Pur Universal.

Astfel „Continuumului Infinit” îi corespunde Limbajul Pur Universal iar expresiei Unice, Conștiința Pură Universală.

Tocmai această delimitare de planuri, respectiv planul „Continuumului Infinit” (Limbajul Pur Universal) și cel al Expresiei Unice (Conștiința Pură Universală) sunt responsabile de determinarea consecințelor care să definească Fenomenul Asemiotic, consecințe care vedem că survin din două planuri oarecum diferite, dar care se finalizează la nivelul Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale ce va determina prin raportarea Expansiilor Cuvintelor-Matrici, Fenomenul Asemiotic.

Trebuie neapărat amintit modul celor două planuri care duce în sfârșit la determinarea Fenomenului Asemiotic de către unul dintre cele două planuri, respectiv al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, ce nu ar fi putut determina niciodată acest Fenomen fără ca la nivelul consecințelor pentru a putea fi determinat să nu intervină și planul „Continuumului

Infinit” care de altfel alături de Fenomenul Asemiotic va avea o adevărată realizare care va consta în Ramura Sugestiv Conjuncturală a Semioticii.

Fenomenul Asemiotic este un determinant al consecințelor stabilite între Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și „Continuumul Infinit”, urmând ca aceste consecințe să fie puse în practică de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

În concluzie Fenomenul Asemiotic nu este o legitate în sine dar se poate defini printr-o anumită structuralizare a sa care sunt cele două grade care-l definesc.

În privința determinantului pentru a stabili o legitate pe care să o atribuim Fenomenului Asemiotic, am putea desemna ca fiind determinant Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, care și este în acest caz, dar lucrurile sunt mult mai complicate decât par la prima vedere, întrucât această Expresie Unică nu determină Fenomenul Asemiotic pentru ca acesta să devină o legitate pentru Cuvintele -Matrici, și nici măcar nu îl determină în sensul pe care îl putem noi atribui determinării, ci mai degrabă îl definește fiindcă dacă l-ar determina ar fi și Primul Fenomen sau Fenomenul Primordial.

Putem considera o determinare și prin definire?

Da, dar nu și în acest caz întrucât definirea trebuie să fie realizată de către „ceva” pentru a sugera „altceva” sau chiar acel „ceva”.

În cazul nostru definirea ar fi realizată de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale pentru a realiza „ceva” sau a defini „ceva”.

Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale definește doar Cuvintele-Matricii sau Expresiile acestora cât și Expresiile Comune ale acestora, în nici un caz Fenomenul Asemiotic care este un amalgam realizat din două calități și anume convergența și divergența.

Acest amalgam este definit pentru a realiza astfel definirea Analogiei Totului.

Fenomenul Asemiotic nu este o lege, fiindcă nu acest Fenomen menține Analogia Totului de exemplu ci caracteristicile de bază ale Analogiei Totului date de interrelaționarea cu caracteristicile infinite ale fiecărui Cuvânt-Matrice în parte, care se reflectă unele în altele.

Fenomenul Asemiotic are doar menirea de a redefini Expresia Unică Matriceală față de Cuvintele-Matricii sau față de Expresiile acestora și nicidecum expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu este sinonimă cu Fenomenul Asemiotic.

Astfel Fenomenul Asemiotic are două caracteristici de bază care sunt și gradele Sugestiv Distributiv Convergent și anume gradul care determină caracteristica convergentă a Expresiilor Comune către Expresia Conștiinței Pure Universale prin Sugestivul-Matriceal, iar cel de-al doilea grad este cel care determină caracteristica divergentă a Expresiei Conștiinței Pure Universale față de Expresiile Comune ale Sugestiv Matricealului astfel încât să se poată autodetermina Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea pentru „Continuumul Infinit” al expresiei Conștiinței Pure Universale care o definește astfel văzută prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii pe baza căruia putem raționa noi oamenii.

Fenomenul Asemiotic se răsfrânge doar asupra Expresiilor Cuvintelor-Matricii și nu asupra quintesenței acestora, respectiv asupra fiecărei caracteristici în parte.

De altfel esența Fenomenului Asemiotic constă în Expresie.

Astfel Expresiile devin Fenomene Semiotice, pornind de la Expresiile Cuvintelor-Matricii și până la Expresiile Comune ale acestora inclusiv Expresia Conștiinței Pure Universale ce definește forma supremă a Fenomenului Asemiotic.

Prin urmare Fenomenul Asemiotic nu este o rezultantă de structuralitate a Cuvintelor-Matricii sau a Limbajului Pur Universal ci o rezultantă de Expresie a Sugestiv-Matricealului al acestui Limbaj Pur Universal, ceea ce duce la raționamentul că la baza Fenomenului, la nivelul esenței

sale nu se află o diversitate structuralizată pe semne, ci pe însemnătatea acestora, ceea ce denotă că nu Cuvântul-matriceal în sine este cel care contează pentru desăvârșirea Fenomenului Asemiotic ci Înțelesul său, cum îl vedem noi oamenii prin intermediul Cunoașterii, sau Expresia acestuia, care se reunește în Expresii Comune ale grupurilor de Cuvinte, Expresii Comune care primesc grade Sugestiv Distributive de Convergență sau de Divergență față de Expresia Conștiinței Pure Universale care este Unică și nu se schimbă niciodată decât gradele prin care se reliefează Expresiile Cuvintelor-Matrici sau Expresiile Comune ale acestora față de Expresia Conștiinței Pure Universale.

De ce sunt aceste grade mereu Sugestiv Distributive și nu Sugestiv Asociative sau Conjuncturale?

Datorită faptului că Totul raportat la Expresia Conștiinței Pure Universale NU poate fi niciodată Asociativ sau Conjunctural decât Distributiv întrucât Totul față de Expresia Unică a Conștiinței Universale care definește Totul nu poate fi asociat cu sine și nici în relații conjuncturale cu sine decât distributive față de sine.

Un Tot asociat cu sine ar denota o asociere nulă, sau că acel Tot nu mai este Tot.

Mai mult decât atât chiar dacă acea asociere ar fi conjuncturală tot la același rezultat s-ar ajunge.

Pe de altă parte odată ce Expresia Conștiinței Pure universale este Unică ea nu poate fi schimbată, fiindcă atunci și-ar pierde imediat caracterul său intangibil de Unicitate, devenind pluralitate care s-ar răsfrânge asupra Totului pe care îl determină divizându-l și astfel transformându-l într-un Tot destructibil ce ar rezulta un alt Tot cu alte calități, fapt ce ar determina surparea întregului Limbaj Pur Universal odată cu transformarea tuturor infinității de caracteristici ale Cuvintelor -Matrici.

Mai mult decât atât Expresia Conștiinței Universale poate avea doar caracter Distributiv față de Totul pe care-l definește și anume prin ordonarea acestuia ca Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale, Expresie care lasă să se raporteze toate celelalte Expresii Comune sau Expresii ale Cuvintelor-Matrici la Expresia Conștiinței Pure Universale.

Această raportare este cea care devine responsabilă de caracterul Distributiv față de toate Expresiile care se raportează la Expresia Conștiinței Pure Universale, fiindcă prin această raportare toate celelalte expresii se definesc prin raportarea la aceasta, definire care le dă statutul de pluralitate față de singularitatea și unicitatea Expresiei Conștiinței Pure Universale, statut care determină caracterul Sugestiv Distributiv al raportării la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, raportare care se face pe baza celor două grade despre care am mai amintit și anume Sugestiv Distributiv Convergent și Divergent, grade care prin esența lor constau în raportarea la Expresia Unică și intangibilă a Conștiinței Pure Universale definesc Fenomenul Asemiotic.

Astfel Fenomenul Asemiotic survine prin Totul definit ca totalitate a Cuvintelor-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal care se raportează etern Sugestiv Distributiv Convergent, atunci când Expresiile lor converg către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și Sugestiv Distributiv Divergent, atunci când aceste Expresii sunt definite de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și prin urmare se definesc ca pluralitate față de unicitatea Expresiei Conștiinței Pure Universale.

Și în cadrul gradului Sugestiv Distributiv Convergent sunt definite tot ca pluralitate doar că atunci converg către unicitatea Expresiei Conștiinței Pure Universale pentru a se putea defini față de gradul Sugestiv Distributiv Divergent când sunt definite ca pluralitate.

Diferența dintre aceste două grade stă în definire și anume convergența este înainte de definire, iar divergența după definire.

Bineînțeles că acel „înainte” și „după” sunt folosite doar cu titlu figurativ, întrucât nu putem folosi la modul propriu aceste înțelesuri, fiindcă ele nu-și au locul și rolul în acest context.

Dacă nu își au rolul și locul cum anume putem defini diferența dintre cele două grade al Sugestiv Distributivului?

Explicația constă tocmai în cadrul Sugestivului ce definește prin excelență fața Sugestivă, de Expresie ale Cuvintelor-Matrici sau grupurilor bazate pe funcționalitate sau anumite caracteristici ale acestora ce determină Expresii Comune.

Acest lucru realizează gradele de Convergență sau Divergență dintre aceste Expresii și nu la nivel cantitativ de caracteristici ale acelor Cuvinte-Matrici sau grupuri definite de către acestea.

Aceste grade de Convergență sau Divergență, aparțin Expresiilor prin raportarea lor continuă la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, raportare care poate converge sau diverge după modul cum devine Expresia Comună sau Expresia Cuvântului-Matrice respectiv, față de Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale. De ce?

Pentru simplul fapt că Expresiile Comune se schimbă neconținut prin raportarea Cuvintelor-Matrici între ele conform Analogiei Totului, pe când Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu se schimbă niciodată.

Mai mult decât atât chiar dacă caracteristicile Cuvintelor-Matrici nu se schimbă, ele fiind definite în cadrul Limbajului Pur Universal ca atare, dar Expresiile lor se schimbă mereu prin raportarea la Expresiile Comune sau la Expresiile altor Cuvinte-Matrici datorate funcționalităților ce creează filiații între anumite grupuri de Cuvinte-Matrici ce rezultă Expresii Comune.

Toate acestea determină Fenomene Semiotice.

Astfel Fenomenul Asemiotic mai poate fi definit ca fiind fazele de convergență sau divergență a Expresiilor Comune sau ale Expresiilor Cuvintelor-Matrici datorate raportării acestora la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale care înainte de definire primește caracter convergent, pentru a se reflecta, ca odată reflectate acest caracter să devină divergent pentru ca cele patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” să poată fi astfel definite.

Prin urmare Fenomenul Asemiotic definește prin împlinirea lui tocmai caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” și anume: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

Cauza acestei definiri stă tocmai în caracterul Unic și Intangibil al Expresiei Conștiinței Pure Universale care lasă etern să converge toate celelalte Expresii pentru a fi definite de către Ea prin raportarea la sine care pe urmă diverg.

Am mai spus că acel „înainte” și „după” sunt pur figurative, întrucât acest proces se desfășoară etern sau mai corect atemporal, fiindcă temporalitatea nu se regăsește la acel nivel decât în calitatea sa de Cuvânt-Matrice la fel ca și spațialitatea sau alte și alte posibile infinite dimensiuni pe care noi ființele umane nici măcar nu le putem percepe.

Chiar dacă implicăm eternitatea și atemporalitatea în desfășurarea acestor Fenomene Semiotice ele sunt axate pe cele două grade ale Formei Sugestiv Distributive și anume pe convergență și divergență.

Odată ce sunt axate pe aceste grade care se obțin numai prin schimbarea calității prin raportarea unei Expresii la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, această schimbare de la convergență la divergență și invers implică o trecere de la una la alta deci un moment inițial al trecerii de la una la alta chiar dacă această trecere se face etern?

Să intervină pentru acest moment inițial Cuvântul-Matrice Timp, și astfel prin calitățile sale acesta să deturneze Evenimenul Primordial de la nivelul Oglinzii Semantice a infinitului din

cadru Cuvântului-Matrice al Cunoașterii la un alt Eveniment Primordial care să fie tocmai trecerea sau schimbarea de la convergent la divergent și invers?

NU, în nici un caz.

Această schimbare nu este o schimbare a caracteristicilor Cuvintelor-Matrici și nici al propriilor lor Expresii, ci această schimbare este datorată modului din ce unghi se privește Expresia respectivă raportată la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Privită prin intermediul unei Expresii al unui Cuvânt-Matrice din infinitatea de Cuvinte-Matrici va avea o anumită însemnătate care raportată la Expresia Unică va fi convergentă sau divergentă, însemnătate care privită prin intermediul altei Expresii ale Cuvintelor -Matrici din infinitatea de Expresii ale Cuvintelor -Matrici aceasta va avea un alt unghi de raportare la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, unghi care va fi diferit de celălalt unghi de raportare fiind convergent în cazul că celălalt era divergent sau invers.

Astfel se deduc convergențele și divergențele prin raportarea la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și nu printr-un moment inițial.

De ce nu există un moment inițial odată ce toate acestea suferă schimbări, de ce un moment inițial care să deducă fiecare schimbare în parte?

Tocmai pentru că fiecare astfel de schimbare se datorează unghiului prin care se privește o anumită Expresie din infinitatea de Expresii stabilite de Cuvintele-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal.

Aceste unghiuri prin care se privesc anumite Expresii prin intermediul altora ca pe urmă să fie raportate la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale sunt diferite.

Odată ce sunt diferite, această diferență constă tocmai în infinitatea lor, fiind astfel o pluralitate a infinității, sau un Tot în Toate conform Analogiei Totului care va avea mereu un Tot în spatele Totului prin sintagma Tot-Infinit, și astfel diferența dintre infinitatea de unghiuri prin care se poate raporta o Expresie pentru a fi astfel raportată la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este astfel nulă, fiindcă Toate sunt un Tot și un Tot Toate, la nivel infinit!

Practic la nivel infinit, dacă privim o Expresie printr-o infinitate de unghiuri ea va fi văzută la fel prin întreaga infinitate și diferit prin fiecare unghi în parte, astfel va converge prin Infinit și va diverge prin viziunea asupra Expresiei a fiecărui unghi în parte.

Acest fapt nu înseamnă că se schimbă ceva anume ce ar determina un Eveniment Inițial ce ar surclasa Evenimentul Primordial din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii despre care am mai scris de atâtea ori în cărțile mele până în prezent.

Nu are loc nici o schimbare sau transformare prin intermediul celor două grade a Ramurii Sugestiv Distributive a Semioticii care definește Fenomenul Asemiotic, ci schimbarea este de fapt același enunț al Expresiei văzut din unghiuri diferite, care la nivel infinit formează un Tot Unitar, respectiv același unghi, care în cele din urmă se raportează la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale unde Expresia Cuvântului-Matrice de exemplu, vizionată prin prisma sau calitatea Totului devine convergentă față de Expresia Unică a Conștiinței Universale iar în calitate de unghi al celui Tot devine divergentă, astfel fiind determinat Fenomenul Asemiotic al fiecărui Cuvânt-Matrice în parte.

6) Ramura Sugestiv Conjuncturală

Se definește ca fiind o ramură a Coaxiologiei Asemiotice determinată de Fenomenul Semantic, respectiv de relația acestuia față de „Continuumul Infinit”.

Astfel raporturile Fenomenului Semantic față de „Continuumul Infinit” pot fi structuralizate astfel: Fenomen Asemiotic-Funcție Asimptotică, Fenomen Asemiotic-Reperul Negației, Fenomen Asemiotic-Structuralizare și Fenomen Asemiotic-Nedefinire.

Se observă că raportarea Fenomenului Asemiotic la „Continuumul Infinit” se realizează prin raportarea acestuia la caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit”, caracteristici care prin asocierea la Fenomenul Asemiotic, respectiv la ceea ce a determinat consecințele creării Fenomenului Asemiotic, determină Ramura Sugestiv Conjuncturală a Coaxiologiei Semiotice.

Prin raportarea Fenomenului Asemiotic la caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” de fapt se raportează Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și „Continuumul Infinit” în Totalitatea sa la propriile sale caracteristici de bază.

De ce Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și „Continuumul Infinit”?

Fiindcă ambele sunt cele care determină consecințele apariției eterne a Fenomenului Asemiotic.

Astfel prin Fenomenul Asemiotic Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și „Continuumul Infinit” se reflectă unele în altele iar prin Ramura Sugestiv Conjuncturală a Coaxiologiei Asemiotice atât Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale cât și „Continuumul Infinit” se reflectă la caracteristicile de bază care au determinat „Continuumul Infinit” iar prin intermediul Fenomenului Asemiotic rezultanta acestor caracteristici de bază care este „Continuumul Infinit” se întoarce mereu la propriile sale origini pentru a redeveni o eternă nouă rezultantă.

De altfel „Continuumul Infinit” se autodetermină cu ajutorul Fenomenului Asemiotic la consecințele căruia a participat alături de „Continuumul Infinit” și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

În concluzie ciclul de autodeterminare a „Continuumului Infinit” al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale și al Fenomenului Asemiotic este următorul: ”Continuumul Infinit” determinat de cele patru caracteristici principale, respectiv, Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire, determină Cuvintele-Matrice unde conform Analogiei Totului fiecare astfel de Cuvânt-Matrice trebuie să se regăsească în toate celelalte, astfel posedând caracteristicile tuturor celorlalte Cuvinte-Matrice care în totalitatea lor formează Expresia Cuvântului-Matrice respectiv, prin suma caracteristicilor care se raportează la el.

Această Expresie este de fapt Conștiința de sine a Cuvântului-Matrice.

Mai multe astfel de Expresii realizează Expresia Comună, iar totalitatea acestor Expresii, raportată la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale care este Expresia „Continuumului Infinit” determină una din consecințele apariției Fenomenului Asemiotic.

Cum poate determina „Continuumul Infinit” Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale iar tot același „Continuum Infinit” să determine și Cuvintele-Matrice unde fiecare în parte are propria sa Expresie?

Acest fapt se realizează datorită dualității „Continuumului Infinit” și anume atunci când este privit în perspectiva Totului, determină Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale iar când este privit din perspectiva Nesfârșitului determină infinitatea de Cuvinte-Matrice unde fiecare are propria lui Expresie sau Conștiință de sine.

De ce „privit” dintr-o anumită perspectivă „Continuumul Infinit”?

Cine anume îl privește dintr-o anumită perspectivă?

Răspunsul constă în Fenomenul Asemiotic.

Astfel „Continuumul Infinit” determină Expresia Unică și Expresiile Cuvintelor-Matrice care alături de „Continuumul Infinit” realizează consecințele apariției Fenomenului

Asemiotic care la rândul său asigură perspectivele de Tot și Nesfârșit al „Continuumului Infinit”, perspective ce determină motorul eternității acestora.

Aceste două perspective sunt : Convergența și Divergența.

Totul trebuie să Diveargă prin Fenomenul Asemiotic, ca pe urmă să Conveargă prin același Fenomen Asemiotic, asigurând eterna raportare Tot-Nesfârșit.

Se vede cum la acest proces Tot-Nesfârșit despre care am mai vorbit și în alte cărți de ale mele, intervin alături de cele patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” care îl determină pe acesta, Expresiile, respectiv Conștiințele Pure ale Fiecărui Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal dar și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Aceasta alături de „Continuumul Infinit” caracterizat prin cele patru caracteristici de bază determină consecințele Fenomenului Asemiotic cel care va face mereu ca „Continuumul Infinit” să se reîntoarcă etern în matca sa, unde reprezintă Totul, pentru a se raporta iarăși la Nesfârșitul Cuvintelor-Matrici, iar acestea din urmă să fie cele care prin Expresiile lor să redefinească etern Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, pentru a genera etern consecințele apariției Fenomenului Asemiotic a cărui activitate constă în a menține etern „Continuumul Infinit” în matca sa de Tot care devine etern Nesfârșit, prin Convergența și Divergența generată de acest Fenomen Asemiotic asupra „Continuumului Infinit” și Expresiilor acestuia, respectiv a Expresiei Unice a Conștiinței Universale generată de „Continuumul Infinit” când acesta se află în fază de Tot și al Expresiilor infinite ale Infinității de Cuvinte-Matrici când „Continuumul Infinit” se află în fază de Nesfârșit.

Cele două faze ale „Continuumului Infinit” fiind determinate de Convergențele și Divergențele Fenomenului Asemiotic.

Astfel datorită Fenomenului Asemiotic etern, ”Continuumul Infinit” se va reîntoarce la Expresia sa Unică a Conștiinței Pure Universale iar odată ajuns la aceasta prin Convergența Fenomenului Asemiotic va Diverge către Nesfârșirea Expresiilor Cuvintelor-Matrici care astfel se vor raporta la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Ciclul este următorul: ”Coninuum Infinit” - Expresia Unică a Conștiinței Universale – Fenomen Asemiotic – Cuvintele-Matrici -Expresiile Cuvintelor-Matrici -Fenomen Asemiotic - Continuum Infinit”.

Acest ciclu se produce etern.

Abia acum se poate vedea importanța capitală a Fenomenului Asemiotic, importanță care transcede toate nivelele posibile, devenind un fel de cauză care stă la baza Totului-Nesfârșit.

Revenind la Raporturile Fenomenului Asemiotic față de „Continuumul Infinit”, acestea pot avea următoarele forme de bază și anume: Raportul Fenomen Asemiotic-Funcția Asimptotică este raportul care asigură primul pas și anume trecerea de la faza Convergentă la faza Divergentă sau invers, de la faza Divergentă la faza Convergentă, fiind raportul de bază al trecerii.

Acest lucru face ca structurile să-și schimbe perspectivele atât la nivel de Conștiință pură respectiv de la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale la Expresiile Cuvintelor -Matrici sau invers, cât și perspectiva de Tot sau Nesfârșit și invers prin care „Continuumul Infinit” devine Tot, deci cu o Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale, sau Nesfârșit cu Expresiile infinite ale Cuvintelor Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal.

Astfel relația Fenomen Asemiotic -Funcție Asimptotică este o relație ce reprezintă diferențele de perspectivă.

Nu folosesc termenul de schimbare fiindcă la acest nivel nu putem folosi noțiunea de schimbare sau de transformare ci doar pe aceea de perspectivă fiindcă nu se schimbă nimic ci

doar unghiul perspectivei prin care se vede „Continuumul Infinit” în raport cu Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale sau cu Expresiile infinite ale Cuvintelor-Matrici.

Cel de-al doilea raport stabilindu-se între Fenomenul Asemiotic și Reperul Negației, care se definește ca fiind un raport de consolidare a Convergenței sau Divergenței respective, în funcție de faza în care se află Fenomenul Asemiotic care poate fi ori Convergent (Totul) ori Divergent (Nesfârșitul).

Astfel prin relația acestui Fenomen Asemiotic cu Reperul Negației se stabilește aprofundarea fazei respective prin negarea oricărui alt reper dintr-o fază anterioară, cum ar fi repere ale divergențelor în cazul convergențelor sau ale convergențelor în cazul divergențelor.

Toate acestea se produc pentru a determina cel de-al treilea raport al Fenomenului Asemiotic cu caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” și anume cu Structuralizarea.

Raportul Fenomen Asemiotic-Structuralizare, deschide poarta spre o structuralizare multiplă în cazul Fenomenului Asemiotic Divergent cum este cazul Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal sau o structuralizare unică în cazul Fenomenului Asemiotic Convergent cum este cazul Totului sau al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale.

Acestui raport îi urmează cel de-al patrulea și ultimul raport, și anume raportul dintre Fenomenul Asemiotic și Nedefinire care este un raport ce determină premisele trecerii către primul raport al Fenomenului Asemiotic cu Funcția Asimptotică și anume devenind un raport ce anulează toate raporturile preexistente până atunci.

Chiar dacă folosesc terminologia care implică o anumită succesiune, aceasta în realitate nu se produce, fiindcă aceste raporturi dintre Fenomenul Asemiotic și caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” nu succed ci interrelaționează etern, fiind atemporale și adimensionale din toate punctele de vedere, fiindcă dacă revenim asupra celor implicați în fiecare raport în parte vedem că în Fenomenul Asemiotic se află tocmai consecințele „Continuumului Infinit” și ale Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, consecințe care acționează tocmai asupra caracteristicilor „Continuumului Infinit” ce l-a determinat pe acesta și astfel prin Fenomenul Asemiotic caracteristicile „Continuumului Infinit” acționează asupra aceluiași caracteristici ale „Continuumului Infinit” doar că alături de acestea la realizarea consecințelor ce au determinat Fenomenul Asemiotic se află și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, astfel pe lângă caracteristicile „Continuumului Infinit” ce l-au determinat pe acesta ca la rândul lui să realizeze premisele consecințelor apariției „Continuumului Infinit” să mai apară și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Astfel ceea ce determină perspectivele cât și fazele de Convergență și Divergență în care se află „Continuumul Infinit” prin Fenomenul Asemiotic sunt tocmai caracteristicile acestuia care transcend astfel prin Fenomenul Asemiotic și alături de acestea Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Ce anume a determinat această Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale?

Există o interrelaționare a sa cu „Continuumul Infinit” și Fenomenul Asemiotic în privința consecințelor propriiei sale apariții sau autodeterminări?

După câte am stabilit până acum Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale alături de „Continuumul Infinit” au determinat premisele realizării consecințelor determinării Fenomenului Asemiotic responsabil cu Convergența și Divergența.

Dacă nu ar fi Fenomenul Asemiotic nici Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu ar mai avea cum să se raporteze la Expresiile Cuvintelor-Matrici fiindcă caracteristicile acestora sunt implicațiile de Convergență și Divergență ale Fenomenului Asemiotic asupra Analogiei Totului, astfel că Fenomenul Asemiotic, „Continuumul Infinit” și Expresia Unică a Conștiinței

Pure Universale sunt interdependente și se relaționează reciproc, autodeterminându-se unele pe altele.

Expresia Unică având rolul de a fi raportorul tuturor, prin intermediul căreia se fac determinate atât „Continuumul Infinit” cât și Fenomenul Asemiotic, Fenomenul Asemiotic este cel care duce mereu la raport „Continuumul Infinit” pentru a se raporta propriei sale Expresii Unice a Conștiinței Pure Universale, iar „Continuumul Infinit” prin caracteristicile sale de bază devine generatorul Totului-Nesfârșit.

Astfel apar cele trei prezențe importante ale Totului-Nesfârșit, și anume „Continuumul Infinit”, Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și Fenomenul Asemiotic.

Nu am folosit cuvântul Origine, respectiv că acestea trei s-ar afla la Originea Totului, întrucât Cuvântul-Matrice Origine se află doar în vocabularul ființei umane datorită conjuncturilor funcționale atributive ale acestuia față de Cuvântul-Matrice Cunoaștere, altfel Originea nu există decât ca o caracteristică pentru câteva Cuvinte-Matrici din grupul celor șapte despre care am tot amintit anterior.

Coaxiologic nu putem să ne imaginăm că Totul-Nesfârșit ar avea o Origine, fiindcă nu are un Început și nici un Sfârșit.

Începutul și Sfârșitul sunt în vocabularul nostru fiindcă se află și acestea în grupul celor șapte Cuvinte-Matrici cu filiații funcționale de ordin disjunctiv și atributiv.

PARTEA A TREIA UMANISM ȘI IUBIRE

III.1. MOARTE, NEANT, ANEANT, VIAȚĂ ȘI BILDERBERG GROUP

III.1.1.CAPITOLUL 1 BINELE ȘI RĂUL PENTRU NOI

1

1) Unica filosofie adevărată este aceea care acceptă că Omul nu cunoaște Adevărul, deci implicit, nici filosofia.

2) Omul nu va Cunoaște Niciodată Adevărul Absolut și nici Cunoașterea Absolută, întrucât întreaga lui existență este axată pe Iluzia Vieții.

3) Orice sistem filosofic sau filosof care va pretinde că spune Adevărul este mincinos.

4) Coaxialismul este prin excelență filosofia care NU pretinde că spune Adevărul dar care acceptă aplicații care susțin raportarea Iluziei Vieții la Adevăr.

5) Esența Adevărului constă în reflectarea acestuia la Elementele apărute înaintea sa, cum sunt cele ale Cunoașterii Deschise provenite din Starea de Fapt.

6) Coaxialismul acceptă operarea cu opuzii, opuzilor Existenței, cu sau fără a fi necesară raportarea la aceasta, determinînd Coaxiologia..

7) Fiecare Opus are la Infinit un alt Opus identic cu el.

8) Cu cît un Opus este mai depărtat, adică între el și elementul opozabil sînt intercalați un număr mai mare de opuzi, cu atît similitudinile dintre aceștia vor fi mai pronunțate, iar cu cît numărul opuzilor intercalați între cele două Elemente va fi mai mic cu atît contrastele dintre aceștia vor fi mai pronunțate.

9) Cum putem vorbi de Universuri fără substrat în Existență, putem vorbi de Cunoaștere fără substrat în esență, deci fără subiect.

10) Factorul va fi întotdeauna opusul infinității față de care se va raporta că finit, la fel cum Cunoașterea se raportează la necunoaștere și viața la Moarte. În accepțiune Coaxială, Factorul va echivala cu Dumnezeu, Unicul Creator dar și Întîmplător față de lumile sale.

11) În lumile fiecărui Factor Creator și Unic Întîmplător se vor reflecta toți ceilalți Factori Creatori și Unic Întîmplători sub formă de numere, de la UNU, care este Factorul Primordial, pînă la un Infinit mîns UNU de Factori Creatori și Unic Întîmplători.

(Principiile Coaxialismului)

“Dacă nu vom mai ști niciodată că am trăit cîndva o viață pe această planetă atunci de ce o trăim și pentru cine? Dacă după noi rămîne doar praf și oase în descompunere, de ce le mai producem? Aceste oase au visat cîndva, au iubit, suferit, dorit său urît. Aceste oase s-au răzbunat sau au luptat. Teamă de a nu ști că am fost cîndva aici, că după moarte nu mai este nimic, uitînd pentru totdeauna pînă și viața trăită cîndva, a născut miturile alimentate de religiile timpurilor despre Lumea de Apoi, ale sufletelor care dau socoteală pentru toate mîrșăviile săvîrșite cîndva, undeva, sub un soare plin de strălucirea și dogoarea morții.” Ce ar fi dacă am privi adevărul în față și am realiza că acea mitică viață de apoi care într-un fel ajută omul să moară nu există?

Dacă am ști că moartea ne desparte de fapt de acest vis denumit viață și că la fel de bine ne putem trezi la o altă realitate care este tot vis raportată la o alta și alta, la fel cum ne trezim dimineața din somn, conștienți că am trecut printr-un coșmar pe care l-am trăit cît se poate de intens. Cîți oameni realizează în momentul visului că visează? Foarte puțini sau aproape deloc. Majoritatea trăiesc din plin realitatea acelui vis precum trăiesc la fel de plin realitatea celui alt vis care se numește viață.

Odată ce există moarte, oricîte averi am avea ele rămîn aici, în această pseudorealitate a visului. De ce mai este goana după noi și noi bunuri ale unora care au bani cu care să trăiască

mai multe sute de mii de vieți, în timp ce alții nu au ce pune pe masă, fiind robii celor avuți? De ce această goană absurdă care are ca rezultat suferința celor furați și bucuria celor care fură?

Unicul sens este absurdul chiar dacă acesta încearcă să devină estompat de tot felul de replici a unor voci planetare, cum ar fi puterea și influența națională, regională sau globală, menținerea unui sistem ce denotă o anumită ordine mondială.

Oare această ordine mondială este benefică pentru miliardele de oameni care viețuiesc pe această planetă sau este doar un indice machiavelic prin care aceste miliarde de suflete pot fi mai lesne întemnițate și terorizate de către ordinea în sine?

Cine este regele atotstăpânitor în această lume demonică dacă nu banul? El urcă sau coboară destine, împovărează miliarde de oameni cu datorii la bănci, îi determină să-și vândă în fiecare zi puțin câte puțin din sufletul pur care le-a mai rămas.

Este banul demonic sau divin? Cu toate că oricine poate da un răspuns la această întrebare și bineînțeles să conchidă: banul este demonic, răspunsul nu este absolut deloc atât de simplu pe cât pare, întrucât foarte multe forțe superioare care cochetează cu divinul susțin în mod miraculos banul.

2

Cine sînt aceste forțe ale divinului care susțin banul? În primul rînd să ne gîndim la preoții care săvîrșesc un act de cult în urma unui aconto mai mult sau mai puțin consistent sau la campaniile de ajutorare a unor semeni aflați în nevoie, etc.

Oare toate acestea nu sunt susținute de forțe ale divinului? Preoții nu slujesc divinul primind bani? Chiar dacă banul e ochiul dracului, iar preotul omul lui Dumnezeu care are nevoie de acest ochi al dracului să supraviețuiască nu se poate face o împăcare între Drac și Dumnezeu pentru supraviețuire? Oare de ce atribuim mereu necesitatea, nevoia, dată de acest vis al vieții noastre Diavolului? De ce tot ceea ce dorim trebuie să fie diavolesc? Avem nevoie de hrană, îmbrăcăminte, atîtea și atîtea în decursul vieții, lucruri pe care le-ar dori omul undeva în subconștient pierdute, uitate, nedorite și de aceea devin satanizate? Cu siguranță.

Banul reflectă necesitatea provenită din valorile materiale iar preotul pe aceea a valorilor spirituale? Și preotul are nevoie de bani și este perceput de acest Rege, Banul, în funcție de cât de avut este din mai multe puncte de vedere. Un om nu neapărat trebuie să fie bogat avînd bani în bancă sau bijuterii depuse la anumite seifuri ci poate fi bogat deținînd o anumită funcție sau poziție socială care-i dă la rîndul ei o anumită putere decizională ce este imediat convertită în valorile materiale sau de ordin spiritual pe care le poate influența, influență care este imediat convertită în banii acelor valori.

Ce perfid rege are Omenirea!

Banul reflectă cantitatea de bunuri ale vieții materiale mai întîi, dar este cu atît mai lugubru cît reflectă și cantitatea bunurilor spirituale. Într-un cuvînt tot ceea ce putem noi dori, spera, concepe, percepe, suferi, dovedi, prețui, facilita, iubi, urî, într-un cuvînt: gîndi, poate fi evaluat în bani.

3

Pîna și libertatea noastră, sfințenia și dimensiunea divină a acestui vis pe care-l numim viață poate fi evaluat în bani.

Sufletul fiecăruia evaluează și este evaluat la rîndul lui în bani.

De ce în bani? Aici începe acum marea problemă.

Mai înainte de toate cum altcumva poți să faci o anumită evaluare a totului care ne înconjoară atunci când dorești să-l vinzi altcuiva decât în bani, aceste bilete de bancă atât de inofensive la prima vedere dar atât de periculoase în realitate care au ucis atâtea vieți, au despărțit atâtea destine, au adus în pragul nebuniei atîția oameni care nu mai puteau îndura suferința în care se zbăteau?

Dar de ce să vinzi intervine o altă întrebare? Oare omul nu ar putea subzista pe această planetă decât dacă vinde și cumpără?

Avem nevoie de anumite produse pe care nu le avem iar pentru a le procura va trebui să le cumpărăm dar pentru aceasta va trebui ca și noi la rîndul nostru să vindem ceva care ne prinosese mai puțin la fel cum face cel de la care am cumpărat.

Visul pe care-l trăim se zbate între o necesitate și alta. Oare un poem celebru care a învins secolele cum poate fi catalogat în bani? Dar opera unui mare scriitor sau filosof? Dar iubirea cuiva care-ți este împărtășită, dar fericirea, dar suferința dar candoarea? Oricît de monstruos ar suna dar și acestea sunt monitorizate și măsurate tot în bani de către servitorii docili ai acestui rege ce sălășluiește în acest vis care este: Banul!

Absolut orice trece printr-o evaluare a sa. Nimic nu scapă ochiului vigilent pe care-l are și care este desenat chiar și pe anumite bancnote.

Cum fiecare rege trebuie să aibe o anumită elită a sa care să-l înconjoare și să-l sfătuiască și acest rege al visului vieții are propria sa elită care deține cele mai mari valori planetare și bineînțeles funcții din care să poată decide în orice moment soarta a miliarde și miliarde de oameni care în realitate nu sunt altceva decât un număr, fără sentimente și dorințe, fără simțire și trăire, sînt privite ca niște simple mase de cifre unde fiecare astfel de cifră este evaluată la rîndul ei tot în bani.

Sentimentele, dorințele, speranțele și alte asemenea lucruri ale umanului sînt permise atunci când este vorba de soarta miliardelor de cifre doar cîtorva mari slujitori ai acestui rege monstru și anume celor care pot să facă parte din elita mondială, cea care poate decide moartea sau viața a unui număr impresionant de semeni doar printr-o simplă întîlnire a acestui grup care se numește: Bilderberg.

Ce este de fapt prin definiție banul? Banul este valoarea necesităților spirituale și materiale ale omului. De ce este atât de satanizat banul?

Tocmai pentru că reprezintă aceste necesități care, de-a lungul vieții omului, nu fac altceva decât să-l îngenuncheze din ce în ce mai apăsător, pavîndu-i acestuia calea către moarte.

De ce să nu-l ridice?

Nimeni, oricît de bogat sau de fericit ar părea nu va fi niciodată împlinit chiar dacă ar simți că are totul, că întreaga planetă se află la picioarele sale, tocmai pentru că necesitățile sale materiale sau spirituale vor evolua pe măsura dobîndirii lor, astfel că odată dobîndit un vîrf al unor necesități, omului în cauză îi va fi dat să observe un alt și alt vîrf, și tot așa pînă cînd clipele vor ajunge la frontiera vieții și de acolo firul acestei lumi cu identitatea sa cu tot se va destrăma.

Omul nu va fi niciodată mulțumit de ceea ce a reușit să obțină, iar atunci cînd o necesitate este satisfăcută, în locul ei apar noi și noi necesități.

De aceea, invidia este una dintre cele mai prostești și mai absurde sentimente ale omului, întrucît și cel care are acoperită o arie mai mare de necesități față de un altul va fi la fel de fericit sau de trist ca și celălalt, poate mult mai nefericit.

Fericirea constă pe moment prin obținerea unei sau altei necesități, materiale sau spirituale dar nu se poate menține reflectînd la acel moment mereu, ci sursa ei va trebui mereu și mereu reîmprospătată.

Să nu creadă nimeni că marii regi sau reginele pline de celebritate sau avere sunt mai fericiți decît un simplu cerșetor sau un slujbaș amărât care se duce zilnic la un loc de muncă pentru care ar da orice ca să scape, doar că orizontul unui posibil șomaj i se pare mult mai cumplit, fiindcă astfel nu și-ar mai putea achita ratele la cutare sau cutare bancă.

Atunci care este adevărata sursă a fericirii?

Pentru regi sau marii magnați tocmai necesitățile la care visează și pe care nu le pot dobîndi pe moment, cum ar fi achiziționarea unor noi companii în cazul magnaților sau alianțe dintre cele mai fanteziste în cazul regilor, toate acestea sunt, și țin locul, locului de muncă al amărătului care trudește de dimineața pînă seara, fiindu-i frică de șomaj.

Pentru acest amărît adevărata sa fericire este tocmai acel loc de muncă pe care îl urăște poate cel mai mult pe lumea asta dar, cu toate acestea el este adevărata sursă a fericirii.

Fericirea își are originea în suferință și oricît de mult am dori să trăim numai în fericire este absolut imposibil, întrucît fără suferință aceasta niciodată nu-și va arăta miraculosul său spectru.

Astfel banul determină prin valoarea lui cît de multă suferință este necesară pentru a deveni fericiți, indiferent dacă aceasta este materială sau spirituală.

4

Este adevărat că cei bogați vor putea mult mai lesne să-și plătească această suferință cu brațele celor săraci, dar numai iluzoriu, întrucît odată plătită astfel și bineînțeles obținută astfel, fericirea va dispărea curînd lăsînd locul unei noi suferințe care va trebui plătită la rîndul ei.

În acest caz apare un mecanism interesant, și anume, dacă omul respectiv poate să-și plătească cu brațele altor oameni cantitatea de necesitate la nesfîrșit, atunci necesitatea respectivă nu-i va mai reveni sub forma posibilității de plată, chiar dacă banul poate acoperi și necesitățile spirituale prin activități culturale dintre cele mai diverse sau de ce nu, prin atît de vechea și simpla cumpărare de suflete.

Acel om chiar dacă va simți că are TOTUL va realiza că de fapt nu are nimic, că este cel mai nenorocit dintre toți nenorociții sorții care pot visa cel puțin la necesitatea lor de a fi fericiți. Acest nenorocit nici măcar nu va putea visa la această necesitate fiindcă nu o va mai putea afla, astfel propria lui viață devenindu-i unul dintre cele mai cumplite infernuri. La fel ca un drogat care ajunge la un capăt unde nici drogul nu-i mai este de ajuns pentru a visa, iar atunci realizează că doar moartea devine unica soluție salvatoare. În cazul bogătaşului din exemplul meu este mult mai grav.

Mulți indivizi ajunși folosesc banul pentru a deveni persoane influente, crezînd că visul puterii ar putea fi soluția salvatoare care să le acopere în cele din urmă necesarul de a fi fericiți. Nu numai că se îmbată cu apă rece, dar reversul medaliei este mult mai chinuitor și decît primul exemplu, întrucît atunci cînd obții puterea, ea devine ceva firesc la fel cum ai bea un pahar de apă sau ai privi o ploaie caldă de vară.

Cumplit este cînd acest firesc atît de fals în realitate, dispăre. Ce rămîne în urmă? Marile chinuri. Mai mult decît atît firescul puterii determină noi necesități, contabilizate printr-o putere și mai mare și atunci? Puterea însăși devine la fel de banală ca și orice ciorap tras pe picior.

Se dorește mai multă putere, mai multă forță, ajungându-se într-o horă nebună a absurdului, horă care oricât de bizar și banal ar părea, oricât de ciudat sau de absurd în sine ar sugera, este de fapt motorul care ține omenirea trează, care duce omenirea la “progresul și civilizația”, care îi face pe oameni “fericiți”!

Pe parcursul acestei lucrări voi demonstra care este adevăratul progres și adevărata civilizație către care trebuie să ne îndreptăm chiar dacă aceea care ne este nouă arătată azi cu degetul ni se pare edenică nu este absolut deloc așa.

Civilizația pe care o înțelegem că fiind perfectă și spre care tindem este de fapt o civilizație a valorilor date de bani ceea ce denotă falsitatea actului civilizațional din start. Atunci înseamnă că ne îndreptăm spre calea cea rea? Răspunsul este paradoxal: NU! De ce?

Deoarece chiar dacă în aceste momente evoluăm spre răul civilizațional din noi, aceasta este calea cea bună pentru a ajunge în final la bine. Astfel la bine vom ajunge doar dacă vom traversa răul. Mai înainte de toate civilizația va trebui să ajungă în faza ei cea mai hidoasă și mai alienată din punctul de vedere al ființei umane ca mai apoi să se întoarcă înapoi către valorile sale cele mai pure și mai adevărate odată cu detronarea regelui suprem actual civilizațional care este Banul!

Această detronare din nefericire nu se va mai putea face decât tot prin el, fiind nevoie de cei mai bogați și influenți oameni de pe planetă care vor crea în cele din urmă într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat un guvern mondial, odată cu mondializarea ramurilor economice și cu federalizarea administrativ-politică a statelor care-și vor da seama că singure nu au nici o șansă să reziste presiunilor economice mondiale.

Tot acest motor este de fapt visul nebun al puternicilor momentului care prin necesitatea nebuniei lor, prin dorința de a-și estompa calvarul propriei lor necesități, plătind cu fantezia bolnavă a celui care dorește mai mult decât poate fi în această lume, aduc omenirea în fiecare clipă în faza de a mai produce un nou și nou element care să valoreze cât nebunia lor de moment pe care să o poată achita, astfel plătindu-și o nouă necesitate.

Chiar dacă acești indivizi, fie bărbați sau femei sînt cei mai invidiați de pe planetă, fiind personal răspunzători de destinele a miliarde de oameni, ei sunt cei mai nenorociți reprezentanți ai rasei umane care în realitate ar trebui plînși și față de care ar trebui să ne fie infinit mai milă decât față de un cerșetor fără casă care doarme undeva la un colț de stradă, zgribulind alături de un câine vagabond într-o noapte rece și umedă. Oare să fie așa? Poate că sunt un instrument al destinului acestei omeniri, prin care se va trece la o treaptă socială mult mai superioară celei actuale.

Cu toate acestea ei sunt în mare parte răspunzători de chinurile prin care trec în viață miliarde de oameni, pornind de la cei mai umili cerșetori pînă la cei mai bogați patroni ai unor companii.

Acest grup exclusivist poate genera crize economice, conflicte interregionale, bunăstarea unor zone ale planetei în schimbul mizeriei din alte zone, etc.

În primul rînd acest grup, cu biroul într-un orașel pe nume Leiden din sudul Olandei, se întrunește pînă în anul 2007 în diferite locații din Statele Unite ale Americii și Europa. Începînd cu acest an membrii săi se vor întruni la hotelul Ritz din Istanbul, Turcia, iar printre invitați numărîndu-se chiar și un iranian, ceea ce denotă o oarecare deschidere.

Grupul Bilderberg este un fel de antecameră a întîlnirii liderilor mondiali din grupul G 8, respectiv ai SUA, Canadei, Marii Britanii, Franței, Italiei, Rusiei, Japoniei și Germaniei care decid noile măsuri privind procesul de globalizare, fapt ce denotă că și Grupul Bilderberg este avid pentru desfășurarea acestui proces, dar pe ce principii urmează să aflăm și mai ales, de ce!

Pentru a răspunde de ce are omenirea un astfel de Grup Bilderberg va trebui în primul rând să ne reîntoarcem la conștiința individuală a omului, cea care determină conștiința socială și care caracterizează societatea umană. Omul în sine este un animal, care în realitate are foarte puțin uman în el.

Este acaparator, invidios, lacom, dornic de putere, laș, avid de dorința de a parveni pe orice căi, ipocrit, plin de scrupule, uneori răutăcios când interesele diverg sau bun când acestea converg.

Într-un cuvânt omul în sine nu poate fi uman cu adevărat decât dacă ar renunța la toate aceste trăiri.

Unde este bunătatea, iubirea, întrajutorarea sau dorința de a face bine? Sunt și acestea pierdute în amalgamul răului.

Scriam în “Coaxialismul”, că omul gîndește doar cu 2% din scoarța sa cerebrală, fapt care-i conferă printre altele și acest caracter.

Sunt convins că dacă omul ar gîndi cu mai mult decât cele 2% din capacitatea sa cerebrală ar înțelege că toate relele, provin din necunoaștere și chiar mai mult, din necunoașterea de sine.

Cu toate acestea datorită zestrei sale genetice omul, fie că vrea sau nu, în faza de inconștiență în care se află, lasă să răzbată prin fisurile create de genele sale și valențe ale unui sistem mai apropiat de realitate decât de delirul paranoid al omului și anume structuralizarea social-politică pentru a facilita globalizarea.

Este cel mai bun lucru pe care îl poate face omul pentru propria sa societate.

Globalizarea va fi aceea care-l va urca pe om în Eden dar care va putea în aceeași măsură să-l arunce în infernul de unde se afla, odată cu actul cunoașterii de sine, și din care a plecat încetul cu încetul când a reușit să-și asume responsabilitatea acestui act al cunoașterii, responsabilitate care i-a adus mai întîi de toate o structuralizare socială la nivel de ginți, care s-au transformat în triburi, apărînd sclavia, pe urmă în primii gemeni ai unor formațiuni statale primitive, și odată cu acestea a măririi treptate a puterii individuale pe seama celei sociale.

5

Ca omul să devină un cîine care poate vîna mult mai ușor în haită decât de unul singur a trebuit forțat de împrejurările create de necesitățile sale dar și de genele cu care era înzestrat să accepte ierarhizarea socială. Unii indivizi, și cei mai mulți din păcate erau sclavi iar alții, cei mai puțini, conducătorii acestor mase de nenorociți.

Istoria omenirii este scrisă cu valuri de sînge care s-au scurs odată cu trecerea mileniilor de la acel act, infernal dar și edenic, când omul a realizat că știe unde se află, când minunata grădină a edenului devenise peste noapte un infern datorită cunoașterii.

Adevăratul păcat originar al omului, i s-a revelat acestuia sub forma de cunoaștere.

Cu toate acestea adevărata cale spre Eden a omului este presărată de cunoaștere și se datorează cunoașterii, astfel drumul către Eden este tocmai Păcatul Originar! Atîta timp cît omul nu cunoștea unde se află, putea fi în mijlocul celui mai cumplit infern care pentru el era un paradis, dar odată cunoscînd “paradisul” în care se afla acesta i-a devenit pe loc infern.

Astfel sunt mai multe tipuri de paradisuri și infernuri, dar unul dintre acestea este și infernul cunoașterii precum altul va deveni paradisul cunoașterii. Dacă am ști și alte cunoașteri care să fie opuse ale opuselor termenului de cunoaștere, cu siguranță că am cunoaște tot atîtea paradisuri și infernuri față de care am avea nevoie de tot atîtea păcate originare.

Din punct de vedere genetic omul are mai multe asemănări cu lumea vie. Narcisa deține 30% din genele omului, iar cimpanzeul 98%. Cît de perfect a trebuit să ne clădească natura Factorului Creator încît să nu devenim nici narcisă și nici cimpanzeu, să devenim, om, și cu toate acestea să nu avem puterea de a procesa datele cunoașterii decît cu cele două procente ale scoarței noastre cerebrale.

De ce? După cum am mai spus și în alte cărți ale mele, un om care ar avea o capacitate de sută la sută ar fi capabil să mute munții din loc, dar pentru aceasta ar trebui să înțeleagă că și ceilalți semeni pot face exact același lucru, iar pentru miliarde de oameni nu sunt și miliarde de munți.

Poate că omul trebuie să ajungă la un anumit nivel social, bine structuralizat, de ordin mondial, pentru ca încetul cu încetul, pe baza noilor sale descoperiri științifice și tehnologice, să poată accesa și această parte mai puțin cunoscută din el însuși care este mărirea capacităților de procesare a scoarței sale cerebrale de la 2% la mai mult.

Aceasta este o ipoteză, dar tot la fel de adevărat devine și faptul că odată redescoperită această capacitate de procesare a scoarței sale cerebrale, omul ar fi capabil din start să-și etaleze alte și alte sentimente atît față de el însuși cît și față de semenii săi, ceea ce ar duce din start la o nouă ordine socială, fiind creat un om cu adevărat nou. Atunci de ce omul este condamnat în această lume să proceseze cu doar 2% din scoarța sa cerebrală?

După cum am mai scris, în istoria nescrisă a omenirii este posibil să fi intervenit o anumită mutație de ordin genetic, sub forma unei gene recesive, etc, care să-i determine omului această cădere, sau mai bine zis, căderea sa din Edenul adevărat, despre care se prea poate să nu fi știut decît atunci cînd și-a recăpătat actul cunoașterii de sine, cei drept la un nivel mult diminuat, realizînd că Edenul în care credea că se află se transformase într-un nemilos infern, în care acoperirea anumitor necesități fiziologice duce la cruzimi de neegalat.

Se prea poate că plecarea omului din paradis să se datoreze chiar unui experiment, și de ce nu al unei condamnări. Poate că sufletele care văd acest cer albastru, plin de stele noaptea, a căror lumină vine din trecutul nostru de acum cîteva miliarde de ani, să fie condamnate pentru a vedea lumea astfel iar odată trecut acest vis să ne trezim într-un loc cu adevărat paradisiac, unde să putem contempla lumea cu alți și alți ochi ai minții pe care aici nu o avem.

Un argument în acest sens sînt miliardele de ani din trecutul nostru, care ne parvin prin stele fără ca noi să putem înțelege cum poate veni trecutul în viitor, chiar fiind depărtat de o secundă, dar de miliarde și miliarde de ani? Embrionul uman în primele săptămîni ale creației are forma unui mormoloc, din coada căruia vor apărea picioarele noului născut.

Toate acestea se datorează anumitor gene ale trecutului nostru ancestral. Poate că în paradis aveam cîndva și forma unui delfin sau a unei balene?

6

Cu siguranță că da. Poate că aceste viețuitoare marine sînt mult mai fericite decît noi oamenii, tocmai pentru că nu cunosc cît cunoaștem noi?

Și necunoașterea poate să fie un atribut al nemuririi paradisiace.

Odată ce nu cunoști moartea, dar nici nașterea, iar cu toate acestea posezi anumite simțuri, cum ar fi cel al hranei sau al plăcerii de a înota, odată ce nu cunoști răul, dar nici binele care se suprapune ca revers acestuia, nu ești mai fericit?

Oare sunt mai fericiți cei care nu cunosc atît de mult rău dar nici atît de mult bine? Nu putem spune că delfinul care este un animal marin nu ar cunoaște. Este unul dintre cele mai

inteligente mamifere marine, iar în urma unor experimente s-a demonstrat că ar deține un anumit limbaj destul de evoluat. Exemplul care l-am dat eu a fost pentru a reliefa mai în amănunt cât de mult determină tipurile de cunoaștere infernul sau paradisul subiecților care aderă la acestea.

Poate că delfinii sunt cu adevărat în paradis, fiindcă nu cunosc atât de mult rău pe cât cunoaște omul. Dacă aceștia ar fi trăit în mediul uscat, și ar fi ajuns să cunoască una dintre cele mai mari descoperiri ale omului care este focul, poate că și ei ar fi fost alungați de foarte mult timp din paradis.

De ce am distruge paradisul altor ființe prin goana după paradisul nostru care determină poluarea oceanelor? Oare există un punct critic, care odată cunoscut nu mai are cale de întoarcere și căderea din paradis devine ireversibilă? Cu siguranță că acest punct există, cel puțin în gândirea căreia îi este atribuită o logică bivalentă, bine-rău, frumos-urât, etc.

În această gândire există și reversul medaliei, care alături de reversibil apare ireversibilul. Până acum nu s-a demonstrat dacă delfinii gândesc pe baza unei logici bivalente ca și a omului sau pe baza unei altfel de logici. În nici un caz omul nu va putea determina o altfel de logică întrucât nu cunoaște și un alt opus binelui și răului, după cum am afirmat în "Coaxialismul", lucrare unde mi-am expus principiile mele cu privire la filosofia cunoașterii.

Ar fi nemaipomenit să existe ființe care să poată procesa cunoașterea pe alte nivele ale palierului logic decât omul. Poate plantele, sau alte viețuitoare pe care din neștiință sau teamă că nu am mai fi noi stăpînii acestei planete iluzorii, le ignorăm. Una dintre căile spre paradis a lumii omului, care este o lume a Coeficientului Logic 2, deci a cunoașterii structuralizate pe logică bivalentă, este fără putință de tăgadă: Globalizarea.

7

La fel cum în istorie, viața socială a omului s-a structuralizat în formațiuni sociale din ce în ce mai proeminente, pornind de la ginți, triburi, state, și ajungînd pînă la sistemele federale ale prezentului, tot așa adevărata împlinire a sistemului social planetar va fi atunci cînd acesta va deveni global, adică, un singur Guvern Mondial, care să poată guverna peste întreaga planetă, fără să facă diferență între rase, sexe, etnii sau alte cauze care ar putea genera discriminare.

Un astfel de sistem poate deveni poarta de reîntoarcere a omului în paradis sau poarta de cădere a acestuia în cel mai cumplit și inuman infern pe care îl poate genera această existență, înveșmîntată cu cele două procente ale vălului orbirii.

Oricum este știut că omul nu ar fi ajuns să aibe aceste 2% din capacitatea sa cerebrală dacă nu ar fi fost instrumentul unei schimbări în istoria sa.

Orice ființă, după cum am mai spus în "Coaxialismul", nu-și dezvoltă anumite organe de-a lungul timpului dacă nu le folosește. De exemplu, anumite organe, cum ar fi o aripă, dacă nu mai este folosită ea se atrofiază, dînd în milioane de ani de evoluție noi și noi indivizi care nu-și vor mai folosi acea aripă, cum este cazul pinguinului, care găsindu-și hrana în mediul acvatic și-a transformat aripa în înotătoare sau în cazul unor păsări care, găsindu-și hrana pe sol au aripile atrofiate, avînd în același timp picioarele adaptate găsirii hranei.

La fel și la om, dacă nu și-ar fi folosit niciodată acele 100% procente din scoarța cerebrală, evoluția acestuia, pe parcursul milioanei de ani nu ar fi reliefat o așa de mare scoarță cerebrală, ci una mult mai mică!

Acesta poate să fie un indiciu pentru care Grupul Bilderberg există într-o astfel de ipostază și nu într-o altă poate mult mai favorabilă omului, deoarece adevăratul ctitor al politicilor de globalizare din prezent este tocmai cel care nu ar trebui să fie și anume: Banul!

Grupul Bilderberg a fost fondat în anul 1954 și poartă numele unui hotel din Olanda unde sau întâlnit, prințul Bernhard al Olandei, Joseph Retinger, David Rockefeller și Denis Healey. Aceste reuniuni sunt secrete iar presa nu are acces.

Rațiunea înființării acestui grup, este armonizarea și aprofundarea opiniilor, referitor la mecanismele economice din Europa Occidentală și America de Nord, unde să participe persoane foarte influente din această parte a lumii. Cu timpul aria geografică s-a extins, datorită noilor configurații și transformări geopolitice, urmînd să intre în această sferă întreaga planetă, odată ce întrunirea din acest an, 2007, are loc în Istanbul, Turcia. La o astfel de reuniune se stabilește o listă de cel mult o sută de persoane. Pentru a fi protejați cel mult, maximum o sută de invitați ai acestui grup, diferite servicii secrete, printre care CIA, acționează împreună, ceea ce dovedește încă odată și fără putință de tăgadă că trendul actual al omenirii este îndreptat către globalizare.

8

Acest lucru este nemaipomenit de benefic pentru toți locuitorii acestei planete, doar dacă procesul de globalizare va avea la bază, după cum am mai spus, anumite principii de echitate și egalitate între etnii, rase și sexe, nu doar pe hîrtie, ci, ca acestea să se oglindească în nivelul economic, și de bunăstare al fiecărui cetățean care trăiește pe această planetă.

În cărțile mele cum ar fi *The origin of God* sau și mai mult în *Coaxialismul*, acest tratat filosofic, amintesc mereu că salvarea socio-politică a omenirii constă în Globalizare, că odată cu aceasta vor dispărea anumite nereguli care sunt prezente în această lume, că sistemul politic cu adevărat benefic al acestei globalizări este socialismul, dar adevăratul socialism în care omul să poată avea un anumit cuvînt de spus și nu acea dictatură mizeră.

Indiferent dacă o dictatură se numește capitalistă sau socialistă ea tot dictatură se numește. Cu ce este mai ne - dictatorială actuala ordine mondială? Prin faptul că oamenii pot vota? Dar oare aceștia nu votează ceea ce li se impune? Oare în spatele acestor alegeri electorale din toate statele acestei lumi, nu stă regele cu nume de BAN!?

Oare toate aceste lucruri se datorează lui Dumnezeu sau Diavolului? Faptul că există în această nenorocită Existență a noastră, a fiecărui Om sau Ființă, Grupul Bilderberg, este o binefacere dumnezeiască sau una diavolească.

În "Coaxialismul" vorbeam despre ceea ce este adevărata ființă umană și cine este de fapt Dumnezeu. A vorbi despre Dumnezeu ca și cînd l-ai cunoaște mi se pare la fel de ambiguu ca și cum ai vorbi despre Diavol, întrucît în existența noastră cu logică bivalentă nici unul dintre aceștia nu ar fi putut exista fără celălalt, iar mai mult decît atît, chiar dacă noi ne-am ruga unuia dintre Ei, care de fapt reprezintă binele și răul din noi, atîta timp cît nu cunoaștem Adevărul Absolut, habar nu avem care este de fapt adevăratul BINE, și de aceea de cîte ori ne rugăm pentru a fi ajutat un om bolnav, și vedem că în loc să fie ajutat pe calea însănătoșirii, acesta este din ce în ce mai bolnav!

De ce? Fiindcă nu cunoaștem care este ADEVĂRATUL bine pentru acest suflet, lucru care-l atribuim bineînțeles lui Dumnezeu, unicul care cunoaște ADEVĂRATUL BINE, întrucît El este reprezentantul BINELUI NOSTRU și nicidecum DIAVOLUL care apare întotdeauna ca reprezentant al RĂULUI. Odată ce nu cunoaștem adevăratul BINE, cine este de fapt adevăratul nostru binefacător, DUMNEZEU SAU DIAVOLUL, respectiv, BINELE SAU RĂUL DIN NOI?

Aceasta este întrebarea care așteaptă adevăratul răspuns pentru care lumea noastră este plină de mizerie, războaie, furturi la nivel statal care sunt trecute că mari realizări de către cei

furați și văzute ca nimicuri pentru hoți. O lume în care cel escroc, reușește să parvină la cele mai înalte grade, indiferent că este vorba de un stat sau de un simplu om.

De ce toate acestea? Fiindcă nu CUNOAȘTEM adevăratul BINE și RĂU, fiindcă nu știm care este DORINȚA ADEVĂRATULUI DUMNEZEU ȘI CINE ANUME ESTE ACESTA. Faptul că în viața noastră ne apare acest nume de hotel, pierdut undeva în Olanda nu este absolut deloc întâmplător, la nivel de divinitate ci doar la nivelul nostru.

Este bine sau rău că această caracatiță mondială care propovăduiește globalizarea se distinge prin acest nume sau număr de indivizi, mai mult sau mai puțin grețosi pentru miliardele de oameni care trudesesc din răputeri că să le încropească averile fabuloase din care ar putea trăi sute de mii de vieți, cu care se laudă, și mai mult decât atât, cu care acești indivizi grași din sudoarea altora atât din punct de vedere spiritual cât mai ales material se desfată, trăgând linii peste miliarde de vieți?

A cui este această diabolică voie? Bineînțeles că toți vor spune că este a celui RĂU, pentru că toți văd sub aura RĂULUI ceea ce se întâmplă. Dar dacă noi nu știm care este adevăratul BINE, atunci acești indivizi ajunși în anumite funcții sau dregătorii importante pe moment mai sînt atât de diabolici?

9

În această carte nu doresc să scot în evidență anumite date despre persoanele sau întrunirile Grupului Bilderberg și nici să trag o linie a ceea ce consider eu că este bine sau rău cu privire la activitatea invitaților acestui grup.

Doresc în primul rînd să realizez o incursiune filosofică, coaxialistă cu privire la necesitatea unui anumit moment istoric de a determina un astfel de grup, tocmai pentru că societatea umană trebuie să urce pe o nouă treaptă a dezvoltării sale.

Societatea umană tinde să se coaguleze încă din momentul creației sale, la început în triburi, mici state, pe urmă în confederații, imperii ca în cele din urmă, mai repede sau mai târziu să se ajungă la statele de tip continental, cum este Uniunea Europeană, Statele Unite ale Americii, Rusia, etc.

Toate acestea se vor uni odată și odată formînd un stat mondial cu un guvern mondial. Calea către un astfel de guvern mondial nu este nicidecum aceea a cuceririlor militare atât de des folosită în vechime, ci este în primul rînd calea cuceririlor economice.

Odată și odată era necesar ca să se înceapă procesul de mondializare. Cu cît acest proces va debuta mai repede cu atât va fi mai bine pentru omenire, dar cum am mai spus și o repet, depinde modul cum se va desfășura această globalizare, întrucît mai bine de nu știu cîte ori cu statele așa cum sunt ele conturate astăzi, decît cu un stat mondial care să fie condus de o elită compusă din punct de vedere etnic din două trei națiuni, iar restul sclavi!

Oare nu asta se urmărește în realitate? Un stat mondial economic, care va prelua încetul cu încetul înțîietatea celui politic, devenind o singură țară sub forma unui imperiu uriaș de tipul Statelor Unite? Ei bine în acest amalgam de etnii, cele care azi reprezintă statele care știu să-și însușească prin tot felul de tertipuri economice munca celor din statele sărace, vor deține poziții în diferite funcții de conducere, avînd prin urmare un anumit nivel social pe cînd ceilalți nivele sociale mai inferioare.

Va fi exact ce se întâmplă azi la nivel de state. Unele sînt mari puteri economice, iar altele sînt în ordine descrescătoare undeva sub acestea.

Modul cum este perceput de către economii Noua Ordine Mondială și mai ales procesul de globalizare nu va face altceva decât să treacă de la nivelul statelor, procesul de subordonare economică, la cel al individului, atunci când va exista doar un singur stat.

Normal că indivizii statelor bogate de azi vor fi cei care vor avea oricum o putere economică mult mai mare decât cei ai statelor sărace, și astfel aceștia vor deveni nu numai cei mai influenți dar și conducătorii din umbră ai noului stat mondial.

Acesta este de fapt și un proces natural de selecție. Dacă ne uităm în natură, vedem cum în lumea animală supremația este luată de cel mai tare. Atunci unde este animalul din Om? S-a pierdut? În nici un caz.

Omul este o ființă duală, care ființează tocmai fiindcă are capacitatea de a oscila între Bine și Rău.

Omul are în el atât partea Umană cât și partea sa Animală. Prin partea sa animală, Omul ucide, de aceea sînt atît de multe războaie și acum în toată lumea, iar prin partea sa Umană, Omul fură! Aceasta este diferența dintre animal și uman la Om!

Chiar și în momentul când ființa umană nu dorește să fure o face prin esența sa umană de a se fura în primul rînd pe sine substituindu-se unei societăți care nu o reprezintă.

Ei bine, vor spune unii, dar dacă ar încerca Omul să nu se substituie societății respective și nu s-ar mai fura pe sine ce ar păți?

În acest caz ar trebui să aleagă între viață și moarte, într-un cuvînt între acceptare și excludere, între a fi și a nu fi, ca în cele din urmă să intervină umanul din Om prin teama atavică a acestuia față de moarte și să-l determine a fi supus și a slăvi astfel Ierarhia otrăvită care-l va apăsa întreaga sa viață, doar pentru faptul că este o ființă care subzistă prin teamă, iar umanul din el este cel care speculează această teamă furîndu-l pe Om de sine însuși lăsînd acolo un străin care nici măcar nu mai știe ce este adevărata ființă umană într-o realitate nu numai potrivnică dar mai ales iluzorie. De aceea a folosi termenul de uman sau de furt este echivalent cu unul și același lucru.

10

Teamă este aceea care l-a făcut pe Om uman, pentru că acesta i-a înțeles mesajul! Dacă Omul nu ar fi înțeles mesajul temerilor ar fi rămas și în ziua de azi la stadiul pe care-l considerăm noi a fi animalic, dar fără să știm care este limbajul sau adevăratul mod de gîndire sau raționalizare al animalelor sau plantelor.

Dacă omului nu i-ar fi fost frică mai înainte de toate de el însuși și mai apoi de societatea pe care o crease, acesta nu ar fi devenit niciodată uman, iar astăzi am fi descoperit doar partea animalică din noi.

Într-un cuvînt dacă nu ne era teamă nu ne-am fi furat mai înainte de toate pe noi înșine și mai apoi pe aproapele nostru, născînd prin acest proces al furtului de sine umanismul în varii domenii, de la cel artistic, politic, ideologic, arhitectural, filosofic, și lista domeniilor în care a pătruns această dimensiune stranie și falsă a ființei umane ar putea continua.

Întrebarea care se pune este dacă ar fi putut lua naștere un umanism care să nu se bazeze pe teama de existență a ființei umane sau pe teamă în general, teamă prin care ființa umană este obligată prin lașitate să se fure pe sine, devenind odată cu acest furt umanistă, teamă prin care umană a devenit paradoxal: Genială?

Genialitatea este de fapt un furt de sine al ființei umane. În Coaxialismul am încercat pe cît posibil să realizez o structuralizare a ființei umane în raport cu genialitatea și am conchis că la

baza genialității se află sentimentul frustrant de teamă, sentiment care a născut atâtea capodopere sau realizări epocale ale omenirii.

A vorbi în acest context al ființei umane la o altă temelie în afară de furtul cauzat din teamă al umanismului, mi se pare la fel ca și cum am accepta că apa nu este udă sau că norii nu sunt compuși din aburi și particule de praf. Dacă am încerca să substituim furtul de sine al umanismului cu orice alt substitut am ajunge la cu totul altfel de dezvoltări și ne-am depărta de Om sau cel puțin de omul actual.

Chiar și atunci când gîndește Omul fură, fiindcă se fură mai înainte de toate pe sine și pe urmă tot prin furt se raportează la mediul lui social din care încearcă să tragă foloase pentru ființa sa. Inițial societatea a fost creată de către Om pentru ca acesta să se adape din ea și doar mai apoi societatea devenind mai puternică decît Omul în sine a început să se adape aceasta din Om, tocmai pentru că era clădită după chipul și asemănarea Omului.

A accepta un umanism pe principiile dreptății și al adevăratelor și înălțătoarelor idei umaniste vehiculate de-a lungul istoriei de către tot felul de indivizi lozincari care una vorbeau și alta gîndeau ar fi echivalent cu faptul de a accepta ideea unui alt tip de Om, care nu mai este străin de el însuși, care nu acceptă banul ca fiind sursă și mijlocul bunurilor sale pentru a putea parveni social.

Un astfel de Om ar trebui să fie fiecare Om de pe această planetă albastră blestemată să treacă prin această experiență cumplită și umilitoare a banului și al societății inițiate de către această fiară. Un asemenea Om nu ar fi cîtuși de puțin un Om umanist pentru că nu ar fi un Om înțelegător mai înainte de toate cu el însuși și mai apoi cu societatea. Ar fi un Om care ar deveni competitiv cu sine mai înainte de a concura cu societatea. Prin competiția cu sine și-ar restricționa mai înainte de toate, cauzele care-l duc la fericirea iluzorie ca în cele din urmă să realizeze că nenorocirile și cauza relelor sunt tocmai cauzele iluzorii ale fericirii sale, devenind o ființă umană restrictivă cu sine însuși.

Acel Om nu ar mai putea fi umanist, pentru că nu ar mai putea avea o înțelegere față de dimensiunea socială mai înainte de toate, dimensiune pe care ar anula - o din topul valorilor sale înlocuind-o cu dimensiunea spirituală, moment în care Omul va putea fi apt să dezvolte tipul de societate pe care îl consider ca fiind cel mai dezvoltat și anume societatea SPIRITUALISTĂ.

Faptul că națiunile bogate au învățat să fure după ce au ucis cu bestialitate pe cei mai neajutorați în diferite războaie, înseamnă că au evoluat pe calea umanismului. A fi uman înseamnă a fura. Este oricum o alternativă mai evoluată a “uciderii” sau chiar a exterminărilor în masă.

III.1.2.CAPITOLUL 2 **RĂZBOIUL ECONOMIC**

11

Războiul economic este un război mult mai evoluat decît cel militar, care orice am spune, aparține umanului din Om.

Pentru a duce o luptă economică este nevoie în primul și primul rînd de anumite principii, care oricît de imorale ar părea în ochii celor furați, ele trebuie să devină morale în ochii celor care fură, tocmai pentru a-și legitima acest furt.

Lozinci de genul:” Spre binele poporului care astfel va scăpa de sărăcie” etc.

Acesta este umanul din OM! Să te ferească Dumnezeu de războaiele umanului din Om fiindcă acestea sunt mult mai perfide și mai înrobitoare decât cele ale animalului. Umanul este furt, este premeditare a acestuia caracterizat prin mijloace deosebit de perfide și diabolice.

Omul este în sine o ființă diabolică, iar sublimul său nu este nici pe departe unul angelic, ci unul totalmente diabolic. De câte ori vei găsi ceva sublim atât în Om cât și în societatea creată de acesta să știi că este cireșa de pe tortul cu nume de diabolic.

Pe de altă parte Omul este un conglomerat de paradoxuri dar și de compromisuri cu el însuși fiindcă viața lui constă în acest compromis diabolic de a se fura pe sine însuși, pentru a deveni mai puternic și triumfător, culmea, în fața altor semeni de-ai săi care fac același lucru. În acest compromis diabolic constă sublimul Omului, cele șapte minuni ale lumii, cele mai mari descoperiri științifice dar și operele de importanță mondială din varii domenii.

S-ar putea vreodată schimba Omul? Dacă da, ar trebui să revină la starea lui de dinainte de a fi uman? Oare starea lui de dinainte de a fi uman era doar cealaltă stare a lui, adică animalul din el? Era animalul superior umanului? Dacă da, atunci de ce a evoluat spre uman? A considera animalul superior umanului este ca și cum am fi capabili să înțelegem cu adevărat animalul, dezbrăcându-l din blană lui brută și trecându-l undeva sub oblăduirea unui limbaj al animalului pe care noi încă nu îl înțelegem.

A dovedi animalul ca fiind ceea ce umanul din noi îl consideră și anume o stare inferioară care nu cunoaște decât forța brută și lupta fizică, unde cel mai puternic învinge înseamnă că animalul din acest punct de vedere este mai superior umanului, care reușește să dovedească o anumită supremație doar prin violență, lașitate și furt. Cu siguranță animalul nu este ceea ce umanul din Om afirmă în aceste momente dar nici umanul din Om nu ar fi fost acesta dacă Omul ar fi ales cândva în negura dimensiunii sale istorice, calea cea bună pentru el însuși dar mai ales pentru societatea pe care urma să o clădească.

Să fi fost teamă de moarte un motiv pentru care Omul să fi devenit laș? În nici un caz aceasta nu poate să fie o scuză, atât timp cât este mult mai ușor să lupți împotriva morții, cunoscându-te mai înainte de toate pe tine și mai apoi încercând să cunoști adevărata față a morții, înfruntând-o, decât să fabulezi tot felul de amăgiri cu privire la originea și definiția morții, născând în urma fabulațiilor variate, tot ceea ce ar fi putut înlocui moartea, și anume religia sau mitologia necesară, care să propovăduiască că știe tot ceea ce Omul nu știe despre moarte sau despre esența sa.

Cu siguranță că și Omul undeva în vechime când scoarța sa cerebrală funcționa la întreaga sa capacitate pe care i-a dat-o evoluția sa milenară și nu numai la doi la sută, cum de altfel se întâmplă și în prezent, Omul era el în sinele său, ca persoană un sacerdot mai înainte de toate pentru sine dezvoltând un tip sacerdotal de societate pe care l-am denumit și amintit în cărțile mele de atâtea ori, și anume: Spiritualismul.

12

Calea pe care va trebui cu adevărat să o urmeze Omul va fi în primul și în primul rând să știe cum să alunge umanul diabolic și satanic în ultimă ipostază din el și mai apoi pe solul său, rămas fertil după aruncarea și a ultimului moloz din acest uman, să clădească o lume nouă care să-i aparțină în primul rând lui și nu unor indivizi ierarhizați ai unei societăți străine și bolnave.

Cel care ține din toate baierile sale umanul, nu este nimeni altcineva decât banul. În decadența sa zornăitoare crede că a fi uman trebuie să fii neapărat milos și atent la semenii tăi. În nici un caz.

A fi uman trebuie să fii mai înainte de toate drept cu tine însuși ca mai apoi să fii drept cu semenii tăi.

Mila nu are ce să caute în adevăratul umanism și nici condescendența, precum nu au ce căuta interesele meschine de toate felurile ascunse sub hainele binelui sau ale onestității.

A fi uman înseamnă a fi interesat de semenii tăi, dar nu înainte de a ști că te cunoști pe tine și că interesul tău nu este în nici un caz unul de natură josnică prin care să urmărești un bine pentru propria ta persoană.

Priviți la miliardele de credincioși din atâtea și atâtea religii ale lumii acesteia. Toți sunt adepți ai cultelor respective pentru că au crezul că în urma practicării cultului respectiv vor primi o răsplată de la Dumnezeu credinței respective. Indiferent cum este această răsplată și pentru ce scop se așteaptă ca aceasta să fie dobândită, toți dar toți acești oameni umani, nu fac decât un singur lucru: Să se mintă mai înainte de toate pe ei și pe urmă societatea în care ființează.

Minciuna acestui uman a ajuns la un grad atât de încetățenit încât s-a transformat în obiceiuri străvechi, surse de preț arhaice ale istoriei popoarelor cu privire la originea lor religioasă, născând sărbători și datini, obiceiuri și alte forme de reflectare a acestui uman din Om. Oricât de mult nu aș fi de acord cu național socialismul german, al lui Hitler, din punct de vedere politic sau din punctul de vedere al crimelor săvârșite, sunt de acord cu modul cum acesta a tratat tranșant ideea de umanism.

Îl felicit pe Fr. Nietzsche, care nu credea că Omul poate avea o voință a sa, cum de altfel nu cred nici eu întrucât și aceasta aparține Iluziei Vieții, dar mai înainte de toate nu cred că Omul poate fi Uman în adevăratul sens al cuvântului, iar umanul actual din Om ar trebui să dispară la fel cum ar trebui să se transforme vechiul Om supus umilinței de către propria sa existență și mai apoi de către societate, indiferent de poziția și statura falsă a scării ierarhice pe care este cocoțat în această societate.

Pentru aceasta Omul uman ar trebui să se schimbe în Omul spiritual și implicit, sacerdotal.

Orice am spune Omul este lăsat pe această lume nu în calitate de ființă perfidă sau lașă, și nici de ființă lingușitoare sau meschină cu el, cu societatea sa și mai apoi societatea sa cu sine, și tot așa.

Omul este o ființă eminemente spirituală.

El s-a născut pentru a ființa în Universul său spiritual călcând pe moartea spațio-temporalității, a bunurilor materiale de tot felul, a tot ceea ce îl înconjoară. Pentru ca în loc să trăiască plinar în Universul său spiritual și să înțeleagă Universul morții pe care calcă ca fiind un Univers străin de el însuși, Omul alege drept Universul său cel mai de preț, tocmai Universul morții, care este și acesta fără nici o îndoială, Universul ce deține substratul pe care să se dezvolte Universul său spiritual. Repet, Universul morții nu este Universul spiritual al Omului ci substratul acestuia.

Tot ce vedem noi că ne înconjoară aparține acestui Univers. Tot ce considerăm noi ca fiind bunuri materiale sau frumuseți aparțin acestui Univers și nicidecum adevăratului Univers al vieții actuale a Omului care este Universul spiritual.

Și Universul morții devine un Univers spiritual la rîndul său dar pentru sufletele care se află în acea lume a morții și nicidecum pentru cele care în prezent sunt aici în lumea vieții. Un munte sau un diamant în acea lume unde Universul de substrat pe care l-am denumit Universul morții poate fi definit, ca un cîntec minunat sau un oftat și atît. De aceea nu este bine pentru nici o ființă să se îndepărteze de Universul său spiritual. Prin urmare nu cred într-un umanism care

îndepărtează ființa umană de sine în loc să o apropie. Nici un Om nu ar trebui să plîngă, să ofteze, să jongleze în acest paradis cu nefericirea, pentru că nu-i este permis.

13

De fiecare ființă în parte depinde dacă vrea să deschidă cu adevărat ochii pentru a vedea paradisul care o înconjoară sau dacă dorește să rămînă în infernul social în care se află. Pentru aceasta va trebui ca Omul să renunțe cît mai repede la așa zisul umanism.

A înlocui umanismul cu minciunile sale frumoase nu înseamnă sub nici un aspect cu a trece la tot felul de acțiuni împotriva existenței Omului ca ființă, cum de altfel au greșit unii de-a lungul istoriei.

A renunța la umanism înseamnă a pune imediat în locul său spiritualismul, născînd ființa sacerdotală. O astfel de societate nu va fi sub nici un fel o societate de popi sau de călugări, unde membrii acesteia nu vor face nimic altceva decît să se spovedească unul altuia de dimineată pînă seara.

O astfel de societate, va fi o societate, unde binele nu va mai trebui ascuns în spatele vreunui interes meschin al banului, iar răul va trebui să iasă la lumină, fără să mai fie ținut acolo de tot felul de alte interese și jonglerii la fel de meschine.

Va fi o societate în care ființa umană va avea ca interese primordiale, faptul de a se înțelege pe sine și mai apoi societatea, unde competitivitatea se va răsfrînge mai înainte de toate asupra persoanei de către sine și mai apoi drept răspuns asupra societății.

Un alt interes primordial va fi acela ca ființa umană să nu se fure sub nici o formă și în nici un fel pe sine, înțelegînd că acest lucru este cele mai mare rău pe care l-a putut face Omul de-a lungul existenței sale istorice, iar această enormă greșeală nu mai trebuie sub nici un chip repetată. Astfel animalul din Om ucide și umanul, fură, cînd este vorba de o structuralizare socială.

Ei bine, se vor întreba mulți, cum anume fură umanul din Om cînd a fi uman înseamnă în mintea multora exact inversul? Realitatea este cu totul alta.

14

Scriam în “Coaxialismul” despre teamă care înlănțuie Omul întreaga lui viață și la care acesta se raportează.

În această carte, unde pun accentul pe filosofia socială, menționez că Omul pentru a scăpa de teama care-l stăpînește chiar și inconștient pe baze instinctuale, încearcă să-și mintă propria sa teamă, de lume, de moarte, de absolut orice, iar atunci Omul se fură pe sine dacă nu pe altcineva.

Furtul de sine este poate cel mai sublim dar și cel mai nefast lucru pe care-l dă existența umană.

Toate capodoperele acestei lumi sînt rezultatul furtului de sine, datorat sentimentului de teamă izvorît în fața existenței.

Acesta este Omul, care gîndește cu doar două procente din materia sa cenușie. Sunt convins că această dimensiune a furtului de sine se reflectă mult mai stringent, amplificîndu-se în existența multor oameni, devenind din furtul de sine, furtul față de aproapele său.

Aceasta este originea tuturor filosofiilor sociale și politice.

Atunci cînd Omul a început să-și fure aproapele au început și primele formațiuni sociale, bazate pe o anumită ordine ierarhică, născîndu-se ierarhia tribală, ierarhie care și astăzi se reflectă în ierarhizarea socială a civilizației.

Pornind de la președinții de state și pînă la cel mai umil funcționar, toți sunt rezultatul acestei ierarhizări avînd ca și cauză: FURTUL CAUZAT DE TEAMĂ!

Chiar dacă am reveni la “paradisul pierdut” de dinaintea nașterii orînduirilor sociale, cînd încă nu existau nici un fel de servanți sau sclavi, și chiar dacă am încerca pe toate căile posibile să nu lăsăm acele ființe să meargă pe calea unei noi structuralizări ierarhice, ne-ar fi absolut imposibil.

Fiecare astfel de ființă va trăi cu teama de tot ceea ce o înconjoară, încercînd pe toate căile să devină din ce în ce mai puternică atît față de sine cît și față de cei din jurul ei, furîndu-se astfel pe sine cît și pe cei din jurul său, pentru a supraviețui, născînd astfel ierarhizarea socială.

Bine, vor spune unii, dar o asemenea ierarhizare s-a clădit pe forța brută a celui mai puternic care îl învinge pe cel mai slab. Așa și este, doar că cel mai puternic trebuie să-l învingă pe cel mai slab datorită fricii de a nu fi el cel mai slab, determinînd Competiția, și prin aceasta furîndu-se pe sine.

Competiția este momentul prim reliefat prin prima fază a ierarhiei, dîndu-i acesteia propriul său tipar, și anume furtul de sine.

Astfel Ierarhia devine Competiție, prin furtul de sine. Cum ne furăm pe noi înșine prin Competiție, odată ce aceasta ar trebui să fie motorul dezvoltării societăților din cele mai vechi timpuri și pînă astăzi?

Dacă stăm să analizăm cîte crime în diferitele războaie purtate de-a lungul istoriei nu au determinat competiția, cîte nenorociri și asupriri, cîte suferințe aduse oamenilor, atunci realizăm că de fapt noțiunea de furt de sine este echivalentă cu competiția devenind astfel propria sa definiție.

Cu toate acestea fără competiție nu ar fi existat progres și nici civilizație? Personal nu cred în aceasta întrucît adevăratul progres și civilizație nu stă în competiție cum se credea pînă acum, întrucît ființa umană nu este nici pe departe o ființă competitivă ci mai degrabă restrictivă!

Cînd omul a devenit competitiv cu sine și mai apoi cu semenii săi s-a îndepărtat de Edenul în care se afla, mergînd pe o cale a angoasei, alienării și debusolării de sine. Toate marile și epocalele, descoperiri științifice sau tehnologice, întreaga cultură și civilizație bazată pe competitivitatea omului față de el însuși, nu este nimic altceva decît calea otrăvită a destinului uman!

Nu această cale ar fi trebuit să o aleagă omul, și poate de aceasta a “fost alungat și din Paradisul biblic”. Adevărata cale era exact inversul acesteia, și anume aceea de a nu mai fi competitiv cu sinele său și mai apoi cu semenii, de a înțelege că, competitivitatea este cea mai mare minciună, atîta timp cît viața omului este un vis, că acesta nu cunoaște Adevărul Absolut și nici alte forme ale adevăratei realități.

15

Omul trebuia să înțeleagă că competitivitatea este o Fată Morgana, care oricît de mult ar arăta calea prin care Omul poate scăpa de tema morții sau alte temeri care-l stăpînesc, competitivitatea nu face nimic altceva decît să-i de-a iluzia pe moment că a scăpat de această teamă ca pe urmă teamă să revină cu o putere înzecită asupra lui.

Această teamă a dus la structuralizarea socială, structuralizare care urma să declanșeze sclavismul, atîta și atîta suferință care va transforma în cele din urmă întreaga cultură și civilizația umană într-o cultură și civilizație a suferinței.

De aceea este considerată viața ca fiind o incursiune pe tărîmul suferinței. Tocmai pentru că Omului i-a fost teamă și s-a furat pe sine în momentul inițial de configurare a unui destin. Furtul mărului din grădina Edenului nu este atît de îndepărtat față de adevăratul FURT!

Cum ar fi arătat societatea umană dacă la originile acesteia, Omul nu s-ar fi furat pe sine? Dacă nu ar fi ales calea competitivității ci pe aceea a restrictivității? În orice caz o societate bazată pe cu totul alte principii, care ar fi fost scutită de războaie, crime, furturi, jafuri dintre cele mai perfide.

Toate acestea fiindcă Omul nu este o ființă competitivă ci una restrictivă. Prin restrictivitate, înțeleg orice încercare de a anihila teama dar nu prin furtul de sine, ci prin cunoașterea și înțelegerea de sine.

Astfel competitivitatea a fost determinată de lașitate, furt și minciună, iar restrictivitatea de curaj, cunoaștere și înțelegere.

Cum ar fi fost istoria unei umanități restrictive? În primul rînd Omul ar fi gîndit cu mai multe procente din materia sa cenușie, deoarece cred că și acest accident prin care omul poate procesa date informaționale cu doar doi la sută din scoarța sa cerebrală se datorează căii greșite pe care a apucat-o la un anumit moment inițial.

Dar chiar dacă am face abstracție de acest aspect, am realiza că o astfel de societate restrictivă ar fi o societate edenică, întrucît ar dispărea minciuna, dorința de parvenire, lăcomia, disprețul, aroganța și toate celelalte cohorte de rele care le însoțesc pe acestea.

Omul ar deveni dintr-o ființă eminentemente acaparatoare o ființă eminentemente creatoare, de o adevărată spiritualitate, prin care viața sa să nu mai fie considerată o incursiune într-o lume a suferinței și o luptă care începe odată cu nașterea și se termină cu moartea. Animalul din Om ar dispărea pentru totdeauna fiind înlocuit de un alt uman care să nu mai fie reprezentat prin furt și alte josnicii cărora să li se abroge o aură de slavă și beatitudine, pentru a fi reliefate drept mari realizări a ființei umane.

Toate aceste josnicii ar dispărea în acel context al ființei restrictive, fiind înlocuite cu adevăratul uman din Om care nu mai are nici o legătură cu multele dedesubturi meschine și ascunse care determină acel uman iluzoriu.

O societate umană restrictivă ar fi o societate unde credința omului nu ar avea drept fundament interesele ascunse ale acestuia de a o practica, de genul: Merg la biserică pentru bani și sănătate. În acea societate fraza ar suna: mă rog pentru toate sufletele posibile și imposibile ale lumilor, pentru slava și binele lor, etc.

Sunt convins că într-o asemenea societate nici clădirile și nici localitățile umane nu ar mai fi la fel, întrucît întreaga structuralizare a sistemului social ar fi diferită, structuralizare care nu s-ar mai baza pe competitivitate și ierarhizarea competitivității ci pe restrictivitate și neierarhizarea acesteia.

Oare cum ar arăta omenirea după cele zece sau unsprăzece mii de ani de istorie oarecum cunoscută, socială? Răspunsul constă în faptul că nu ar mai fi avut loc această structuralizare socială, cum am mai spus adineaori.

Marile invenții și descoperiri, considerate de morala societății competitive ar fi avut loc la alte date sau nu ar fi avut loc deloc. Într-o societate restrictivă, știința poate fi considerată o panoplie a răului competitiv din Om, ceea ce ar fi îndepărtat aceste descoperiri de ordin tehnologic și material, dar în schimb ar fi dezvoltat o arie mare de alt gen de descoperiri și

anume de descoperiri spirituale, adevăratele descoperiri de care are cu adevărat nevoie ființa umană.

16

Aceste descoperiri spirituale în loc să-l îndepărteze pe Om de sine, cum au făcut-o descoperirile științifice, acestea l-ar fi apropiat din ce în ce mai mult de sine însuși, realizând astfel cu fiecare nouă descoperire spirituală, edenul în care se afla, dar în care s-a născut orb, fiind lăsat de Factorul Creator să-și deschidă ochii minții spre acest Eden, care este în sufletul omului!

De ce s-a născut omul orb și nu cu ochii deschiși spre edenul sufletului său? Pentru că frumusețea Edenului nu este aceea care este dată de la sine, ci aceea care este descoperită prin sine!

Omul în sinea lui este o ființă care devine fericit atunci când descoperă noul și eternul nou, eden care i se derulează în fața ochilor săi. Orice Eden oricât de frumos și de perfect ar fi, atunci când acesta se învechește devine un infern.

Eternitatea noului este constantă universală, absolut valabilă pentru toate ființele umane care definește omul în lumina unuia dintre adevărurile Iluziei Vieții. Mai mult decât atât, Iluzia Vieții la nivel uman se definește ca fiind eternitatea noului.

De aceea Omul nu poate fi fericit decât dacă aleargă printre clipe asemeni unui atlet, întreaga sa viață. Omul a greșit atunci când a ales câmpul competitivității față de sine și față de semenii, în loc să alerge pe câmpul restrictivității față de sine și față de semenii. Dacă ar fi ales câmpul restrictivității, atunci Omul ar fi realizat paradisul în care se află.

Scriam în "Coaxialismul" că Omul nu cunoaște realitatea decât Iluzia Vieții și mai mult decât atât că acesta nu posedă o voință care să aparțină realității ci una care aparține imaginarului. De aceea argumentul pentru societatea restrictivă este și mai puternic.

Mulți se vor întreba dacă prin restricționismul social mă refer și la dictatură? Chiar dacă Nietzsche, era de acord cu un singur gând și o singură voință, din punct de vedere social eu nu sunt de acord cu această aspectare a societății, întrucât dictatura oricât de mult am încerca să o includem sistemului restricționist social pe care l-am creat aici, ea aparține fără nici un drept de tăgadă competiționismului social.

Orice dictatură sucombă dacă nu devine competitivă mai întâi față de indivizii care o înglobează și mai apoi față de ceilalți indivizi, polarizați în exteriorul acesteia.

Dictaturile aparțin prin excelență competitivității, chiar dacă sînt restrictive din punct de vedere al libertăților de diferite feluri și aspecte, ci se poate observa foarte bine ce poate face competitivitatea din restrictivitate într-o societate unde competitivitatea primează. Se naște dictatura competitivității dar care, culmea, se bazează tocmai pe restrictivitate, pentru a îngradi anumite drepturi și libertăți sociale.

Acest lucru nu se poate întîmpla într-o societate unde nu există competitivitatea care să se răsfrîngă asupra restrictivității. Aici restrictivitatea devine un panaceu al sinelui fiecărui individ, și mai apoi o proiectare a acestuia la nivel social. Nivel social care va avea inclusă în el o restrictivitatea care-l populează și definește, identificîndu-se cu libertatea, sau Edenul. Edenul în sine este definit ca libertatea fără de margini a individului, și totodată limita dorințelor acestuia.

O societate competitivă, este o societate derivată din indivizii a căror conștiință individuală este definită prin competitivitate, această societate nu poate fi niciodată identificată cu Edenul și nici cu libertatea deoarece, oricîte realizări sau noi frontiere vor fi atinse, acestea nu

vor fi niciodată ultimele și mai mult decât atât, aceste frontiere vor fi ca o lovitură pentru toți ceilalți indivizi care nu pot să le atingă, dar datorită sistemului competitiv social își doresc din tot sufletul acest lucru!

O altă întrebare cât se poate de doctă în acest moment ar fi și aceea dacă societatea de tip restrictiv poate avea o evoluție tehnologico-științifică la fel ca și societatea de tip competitiv? Răspunsul meu la această întrebare rămîne cât se poate de clar.

Societatea Restrictivă este o formă socială mult mai superioară Societății Competitive, întrucît în acest tip de societate, competiția nu apare nicidecum sub imboldul luptei pentru putere și nici pentru anumite foloase sau poziții sociale care sunt structurate pe cu totul alte principii, ci competitivitatea se menține ca un impuls latent al restrictivității, ceea ce-i dă un nou impuls Individului de a fi și mai aproape de sine dar, prin această apropiere de a se cunoaște în primul rînd mai mult pe sine în beneficiul mulțimii de indivizi, respectiv, beneficiul social.

Acest tip superior de societate nu este nicidecum o societate doar a viitorului. Ea putea la fel de bine să devină și o societate a dimensiunii istorice pe care o posedă omenirea dacă NU ar fi luat-o pe o cale greșită undeva în istoria ei, cale care a dus la atîta suferință, moarte cumplită sau disperare multora dintre indivizii care au determinat-o.

Restrictivismul Social este definit prin totala libertate a individului de a se cunoaște mai înainte de toate pe sine, cunoaștere care să se reflecte sub formă de libertate și împlinire în planul social. Exact inversul planului social al Competivismului.

17

Astfel cu siguranță Păcatul Original din punct de vedere social a apărut atunci cînd omenirea a părăsit calea Restrictivismului și a luat calea greșită a Competivismului, cale care vrînd nevrînd duce la dezvoltări dintre cele mai macabre și lugubre experiențe sociale, cum ar fi nazismul, comunismul stalinist, bolșevismul sau alte devieri ale normalului care pentru Competivism este un normal denaturat, deoarece vrînd nevrînd omenirea a ales undeva în istoria ei milenară calea spre acest deznodămînt.

Bine vor spune unii dar Restrictivismul, prin însuși denumirea sa care reflectă restrictivitate, nu este o dictatură la fel ca cea bolșevică sau nazistă ascunsă undeva în anumite unghere ale spiritului uman?

Spiritul uman oricît de mult am dori să fie un spirit liber în toate sensurile cuvîntului el nu poate îndeplini acest deziderat decât prin substituția propriei sale libertăți în detrimentul propriei sale dictaturi.

Pentru a fi mai explicit, Omul este o ființă care gîndește bivalent. Bine-rău, frumos-urât, etc. Deci este o ființă care vrînd nevrînd aparține Coeficientului Logic 2, după cum am mai scris în "Coaxialismul" carte apărută tot în acest an.

Odată ce Omul aspiră mereu spre libertate, depășindu-se mereu pe sine ca și în Competivismul Social, adică exact la fel ca și în societatea actuală, atunci alergînd către noi și noi frontiere ale libertății nu face nimic altceva decât să găsească în aceste noi frontiere, frontierele dictaturii care sălășluiesc în ființa lui.

Odată ce nu va mai alerga la nivel Competivist către frontierele libertății, ci o va face din punct de vedere Restrictivist, atunci, acolo unde își va afla Omul libertatea va înțelege că aceasta se suprapune cu propria sa dictatură sau invers al libertății, asimilîndu-le pe ambele ca fiind dorința esenței sale pentru care s-a născut.

În sistemul Competițional, Omul recunoaște că limita este mereu o Fată Morgana pe care trebuie să o atingă, și astfel să se autodepășească pe sine, dar în sistemul Restrictiv, autodepășirea constă numai în propriile sale limite, care dă o altă alură și un impuls diferit acelui tip de societate.

Oricât de mult am dori să facem o societate competitivă perfectă, aceasta se va afunda din ce în ce mai adânc în nămolul dimensiunii viitorului care va deveni o istorie a unor noi chinuri și suferințe, pornind de la prejudecăți și pînă la debusolarea totală a ființei umane față de sine și odată cu aceasta a pierderii definitive a sensului pentru care a fost creată.

Cum poți să sperî vreodată că va putea exista o societate competitivă perfectă, cînd indivizii din start nu sunt egali, și fiecare pleacă la un maraton străin total de ei înșiși la intervale de timp diferite pentru a alerga pe piste cu lungimi diferite.

A atinge perfecțiunea cu un astfel de tip de societate, mai înainte de toate nu numai că ar trebui ca indivizii să devină egali, adică să plece la acest maraton la aceeași oră dar să și alerge pe același traseu, dar mai ales ar trebui ca toți acești indivizi care compun societatea competitivă să fie niște indivizi a căror aspirații să fie doar pozitive.

Cînd mă refer la aspirații pozitive, mă gîndesc că toți cei care aleargă la acest maraton al vieții, să nu gîndească niciodată negativ față de aproapele lor, să nu dorească niciodată să se fure pe sine, să înșele, să ucidă, să mintă pentru ca astfel să parvină în primele locuri ale acestui tip permisiv și bolnav de societate.

18

Din start și cel mai neinițiat om în ale filosofiei recunoaște că așa ceva este cu totul și cu totul imposibil.

Cum omul este posesorul libertății din sine tot astfel omul devine și posesorul dictaturii din sine.

Pentru că Omul a ales calea Competiționismului Social, sau al Societății Competiviste, acesta a uitat că, competiția spre libertate nu este una către adevărata libertate fiindcă acolo poate găsi și cealaltă față umană și anume dictatura, precum omul este sălășuit nu numai de bine ci și de rău.

Libertatea efemeră a Omului pendulează mereu între binele și răul său, deci între dictatură sau libertate dar și între libertate sau dictatură, iar inversiunea voită pe care am făcut-o este pentru a reliefa că atunci cînd libertatea devine dictatură această dictatură poate fi adevărata libertate pentru Om precum adevărata libertate poate fi dictatură.

Omul nu cunoaște nici binele și nici răul, întrucît se zbate între aceste două polarități în Iluzia Vieții lui de la naștere către moarte.

Ambele polarități își pot schimba sensul dar și semnul în funcție de alte și alte polarități care intervin pentru a le determina pe acestea două. Într-un cuvînt alături de bine pot interveni o sumedenie de alte polarități, cum ar fi culoare, interes, dorință, frumusețe sau urît, liniște, plictiseală, etc.

Acestea au fiecare la rîndul lor înțelesul lor opus fapt pentru care le-am denumit polarități.

Cînd toate aceste înțelesuri în loc să convergă în continuare cu binele Omului, ele pot să diveargă la un anumit moment dat, cum de altfel se întîmpla pe parcursul vieții acestuia în fiecare clipă de gîndire, fapt care duce la schimbarea totală sau parțială a polilor binelui cu cei ai răului.

Tot acest lucru ne determină faptul că nu putem spune hotărât că odată ajunși la o anumită frontieră aceea va fi și frontiera definitivă a binelui, minciună și iluzie după care aleargă Competiționalismul Social actual și nu numai, aici mă refer și la cel istoric.

Prin urmare, oricât de mult ar dori Omul să fugă de dictatură într-un sistem social Competivist, el nu va face nimic altceva decât să se afunde și mai mult în noroiul acesteia. Nazismul și comunismul stalinist sînt dovezi clare a acestor derapaje sociale, care ca și orice tip de societate au la bază anumite aspirații, care pentru anumite clase sociale, sau indivizi ai anumitor zone etno-geografice acestea pot părea ca aspirații spre mai bine, dar ele datorită Sistemului Competiționalist, toate duc la prăpastie.

19

Societatea Restrictivă nu este nicidecum un tip de societate dictatorial, ci un tip de societate care restricționează doar datoria Omului de a se cunoaște mai înainte de toate pe el însuși, de a se împrietenii cu el, de a fi mulțumit de natură sa divină primită de la Factorul Creator și Unic Întîmplător, sau de la Dumnezeu cum vor spune unii.

Prin acest mod restrictiv de a vedea și înțelege lumea Omul poate realiza că unica competiție adevărată este doar aceea cu el însuși și nicidecum cu vecinii sau cu alți indivizi care determină societatea. Este societatea care nu acceptă nici un gen de polarizare, cum ar fi cel financiar, politic sau de orice altă natură.

Marile crime și fărâdelegi în cadrul societății competiționale au drept cauză dorința unora de a avea din ce în ce mai mult indiferent că înoată peste miliarde de dolari în timp ce alții se lăfăie într-o cruntă mizerie doar pentru că nu sunt din neamul unor indivizi care au spoliat munca celor mulți de-a lungul timpului, sau din neamul celor care au înțeles că furtul este unica rațiune de a fi.

Orice tip de societate restrictiv va fi infinit mai superior unui competițional, în afară de un singur lucru, și anume cel militar. Într-o societate restrictivă nu este nevoie de arme pentru că acestea nu au ce cuceriri sau ocupații să facă.

O astfel de societate nu va putea face niciodată față din punct de vedere militar unei societăți competiționale, întrucît aceasta va avea mereu drept cel mai dezvoltat domeniu, domeniul apt să producă teroare și teamă în orice moment, dar și moarte sau exterminare.

Rațiunea pe care se axează societățile competiționale este aceea de a fura, ucide și cuceri, indiferent dacă ceea ce s-a furat este necesar indivizilor care compun societatea sau nu.

Este cît se poate de ușor de văzut că Competiționalul cu toate derivatele acestuia a fost deturnat în interiorul ființei umane, către RĂU, Răul devenind astfel sensul competițional al individului, mai înainte de toate cu el însuși și mai pe urmă față de ceilalți indivizi care compun societatea.

În Societatea Restrictivă, sensul competițional este polarizat către BINE, acesta fiind sensul către care tinde individul care compune respectiva societate și prin intermediul căruia acesta vede pe toți ceilalți membri ai societății.

Era nevoie de atît de puțin, atunci, undeva, cîndva, pentru a deveni fericiți de-a lungul istoriilor noastre milenare, încît doar hazardul a făcut ca Omul să coboare cu atîta înconștiență și dezinvoltură din Eden! Tot ceea ce trebuia făcut, era ca să devină competitiv cu el însuși și nu cu cei din jurul său! Ce se poate face în acest moment?

20

Faptul că a apărut Grupul Bilderberg este cel mai minunat și înălțător moment istoric pe care l-a trăit omenirea pînă în prezent, deoarece, indiferent cît de inoportun este sensul pe care acest grup îl dă procesului de globalizare într-o societate competițională, este bine că acest proces a început și că el se desfășoară, chiar dacă lent, dar sigur!

Este adevărat că Grupul Bilderberg are invitați care reprezintă polarizarea competițională în diferite domenii, inclusiv financiar și politic. Într-un cuvînt aici se fac și desfac anumite doleanțe sau viitoare legi care vor fi votate pe viitor de către parlamentele națiunilor.

Repet, este un lucru îmbucurător, deoarece numai prin globalizare, societatea umană va reuși să scape într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat de Competivism, iar acestuia să-i fie luat locul de către Restrictivism, curentul de avangardă care va determina un Om Nou, cu un nou mod de a vedea și percepe lumea, unde Competiționalismul morbid va fi înlăturat tocmai de către vîrfurile care-l vor călăuzi și îl vor determina în acele momente.

Cînd mă refer la vîrfuri ale Competiționalismului, mă refer la cei mai mari bancheri ai lumii, industriași, politicieni sau alte somități ale aceluia moment.

Ce anume îmi spune că odată și odată se va întîmpla acel fenomen care va urca pentru prima dată în istoria ei milenară omenirea pe o nouă treaptă socială, mult mai superioară decît în trecut, cum nu a mai cunoscut ea niciodată în timpul istoriei sale zbuciumate, este în primul rînd faptul că OMUL ESTE DUAL, și că odată și odată sensul Competiționalismului din sufletul omului se va polariza și către bine nu numai către rău cum s-a făcut într-un anumit moment istoric.

Fiind prin excelență o ființă restrictivă orice tip de societate umană bazată pe competiționalism va fi dat pierzaniei, nefăcînd nimic altceva decît să ducă ființa umană la deusolare, suferință și înstrăinare de sine.

Astfel, dacă Omul ar fi ales calea cea bună pentru a dezvolta o societate în care personalitatea acestuia să se îmbine perfect ar fi fost o societate în care azi Omul ar fi reușit să treacă prin asceză și cunoaștere de sine, treptele fundamentale ale transcendentalismului, devenind mult mai puternic și influent în lumea care-l înconjoară, reușind să-și eternizeze viața prin propriul său spirit, dîndu-i acesteia caracterul mesianic și paradisiac al începuturilor de omenire.

Toate acestea prin interiorizarea competiției și nu prin exteriorizarea ei, devenind o competiție a Omului cu el însuși și nicidecum cu ceilalți indivizi. Prin urmare orice principiu de rivalitate urmînd să dispară, fiind înlocuit cu principiul rivalității de sine.

Se prea poate că odată în istoria atît de neagră și de tumultoasă a umanității, Omul să fi fost obligat să treacă de la restrictivism la competiționalism, tocmai datorită pierderii capacităților sale cerebrale de a procesa cu mai mult de două procente din scoarța cerebrală, devenind o ființă împinsă către acest deziderat social nefast și străin de el însuși, și nu o ființă care ar fi dorit toate acestea.

Să fi fost Omul, un simplu experiment? Nimeni nu poate răspunde la o atare întrebare, decît cel mult să-și dea cu presupusul.

21

Chiar și cu aceste două procente de gîndire, dacă Omul ar fi fost pe calea cea bună a restrictivismului, totul ar fi arătat azi altfel, începînd de la clădiri, centre urbane, credință, societate, structuralizări politice și implicit moneda de schimb care nu ar mai fi fost sub nici o formă banul ci o monedă de ordin spiritual.

Ar fi fost o societate de sacerdoți? E greu de răspuns la o astfel de întrebare, odată ce noi nu putem simți sau discerne cum anume ar fi o astfel de societate reprezentată la un nivel din ce în ce mai structuralist.

Orice ființă prin esența sa este un sistem restrictiv, indiferent că raționalizează sau nu, indiferent dacă raționalizarea se produce printr-un Coeficient Logic 2 sau 2.000.000.000.

Totul depinde de natura ființei care are următoarele caracteristici: Restrictivitate, Competiționalitate, Socialitate, Esențialitate, Demiurgitate și caracteristica de Neantizare, caracteristică ce aparține doar ființelor care conștiente și raționalizatoare prin care Omul sau o altă ființă cu un Coeficient Logic inferior, deci 1, sau superior, mai mare decât 2, se autodetermină la moarte sau la necunoscutul de dinaintea propriei sale creații, privit prin prisma ființei sale și nicidecum a lumii care-l găzduiește.

NEANTIZAREA: -Întrebarea cheie pentru procesul de Neantizare este, ce anume am fost eu înainte de a mă naște și ce voi fi după moarte?

O astfel de întrebare determină partea restrictivă a Omului să accepte neantul ca fiind succesorul marelui necunoscut, dar partea competitivă, reflectată în societate, neagă neantul, atribuindu-i acestuia capacitatea de competitivitate cu viața actuală a ființei, transformându-l imediat în "Lumea de Apoi".

Aceasta fiind lumea din care vine pe acest pământ ființa competitivă și spre care urmează să se îndrepte după moarte, în timp ce ființa restrictivă, consideră inexistentă această lume, renegînd-o și dîndu-i atribut de pierdere definitivă a prezentului existențial ce va deveni trecut, ascuns, tot mai ascuns, în colbul uitării de sine a ființei singuratice și angoasate de propriul său destin.

SOCIALITATEA ȘI COMPETITIVITATEA-Orice ființă rațională sau nu subzistă într-un domeniu social cu sau fără voia ei imaginară, drept consecință a diversității bazată totuși pe unitatea să indestructibilă față de diversitate și mai ales restrictivă.

Dacă Diversității îi va aparține competiționalul, unicității îi aparține cu siguranță: restrictivul.

Întreaga diversitate există doar în funcție de unicitatea ființei.

Cînd ființa a murit, odată cu moartea sa, dispăre și diversitatea celorlalte ființe raportate la aceasta, întrucît aceasta nu se mai raportează la nici una dintre ele, devenind autoexclusă din punct de vedere social.

Cu toate că, trebuie să recunoaștem, Socialitatea celorlalte ființe persistă dar numai raportate la ele atît timp cît sunt în viață. Odată moarte, întreaga socialitate ar dispărea dacă toate ființele ar dispărea. Acest aspect ne îndreaptă către natura temporară a ființei care călătorește printr-un spațiu mai mult sau mai puțin virtual datorat Iluziei Vieții, natură care poate fi atribuită termenului de Socialitate prin excelență.

Socialitatea nu este Competiționalitate chiar dacă ambele sînt două caracteristici care-și întrepătrund proprietățile datorate diversității, dar numai acestea și atît.

Procesul de socialitate definește indivizii raportați la unicitatea dar și la singurătatea ancestrală a ființei mereu în goană după absolutul său conștient sau inconștient definit prin necesitate, pe cînd Competiționalitatea este exact inversul ființei, deci raportarea diversității în sine, a multitudinii la Unicul indestructibil al individului, pe care dorește să-l doboare, ajutat de Iluzia Vieții și lipsa de Voință, antrenînd singurătatea ființei în malaxorul gigat al egalizării tuturor individualităților, pentru ca nici una să nu se poată opune procesului competitiv la care sunt raliat toate ființele care compun societatea.

Aceste ființe își pierd astfel individualitatea, devenind social-competitive, în loc să devină structural-competitive, cum de altfel ar fi fost normal pentru ființa umană cel puțin.

Acest social-competitivism a determinat și dezvoltările formațiunilor politice de tipul național-socialism, ca mai apoi să fie concurate cu cele de sorginte socialist-staliniste sau comuniste. Aici stă cauza alienărilor sociale care au determinat anumite deraieri istorice.

DEMIURGITATEA devine caracteristica fundamentală a ființei, contopindu-se cu natura sa primordială dar și transcendentă, pentru care orice ființă este desăvârșită și săvârșită în această lume. Demiurgul devine ființa însăși că scop al creației dar mai ales ca deznodământ al acestui scop. Fără această caracteristică, ființa și-ar pierde cu desăvârșire sensul existențial pentru care a înfruntat propria sa neantizare, devenind restrictivă dar și competitivă totodată.

Demiurgitatea este caracteristică de bază care stă la baza Restrictivității dar și a Competitivității ființei, aplatizându-i acesteia, într-o măsură mai mare sau mai mică, caz care depinde de fiecare individ în parte, frustrarea, angoasa sau extazul și plenitudinea provocate de Neantizare.

22

Orice caracteristică a ființei dintre cele enumerate mai sus dacă va fi înlăturată sau renegată prin diferite politici mai mult sau mai bine ticluite de către tot felul de lideri, va determina o societate alienată dar mai ales o societate unde nu va exista niciodată dreptatea, pentru indivizii care o compun.

Dacă ne uităm la lunga istorie a societăților omenești, vedem că au existat de toate, războaie, măceluri, crime, bogății fabuloase, lideri mai mult sau mai puțin carismatici, invenții, realizări, descoperiri epocale, într-un cuvânt cam tot ce vrei și ce nu vrei dar un singur lucru a lipsit, cu toate că a fost cel mai des pe buzele liderilor din toate timpurile, și aceasta este Dreptatea!

De ce nu s-a putut ajunge niciodată la cucerirea ei? De ce oamenii au dorit-o atât de mult dar nu au avut-o niciodată? Răspunsul constă tocmai în faptul că Omul s-a depărtat de ceea ce ar fi trebuit să fie.

Dacă s-ar fi respectat cu adevărat caracteristicile ființei umane sau a oricărei ființe în general, cu siguranță că nu s-ar fi ajuns aici.

Cu toate acestea se poate spune că și plantele sînt ființe întrucît aparțin lumii vii, și că de fapt orice individ care aparține lumii vii este ființă, indiferent dacă acesta este plantă sau o simplă celulă, etc. Atunci pentru acestea mai sînt valabile caracteristicile enumerate mai sus ale ființelor?

Cu siguranță voi răspunde eu, chiar dacă acestea se răsfrîng în alte ipostaze, în funcție de fiecare caz în parte. Dacă luăm planta ca exemplu, (să reamintesc că narcisa are 30% din genele omului) și îi atribuim caracteristicile ființei vom avea astfel: Restrictivitatea la plantă se caracterizează prin capacitatea acesteia de a-și desfășura pentru sine procesele bio-chimice și de fotosinteză care-i sînt necesare pentru a subzista.

Competiționalitatea o propagă în mediul său înconjurător față de alte plante, dintre care unele pot avea un coronament mai mare care să o umbrească pe aceasta nelăsîndu-i îndeajuns soare. Atunci și aceasta va face tot posibilul să se înalțe sau să se retragă într-un unghi favorabil pentru a primi lumina solară de care are nevoie.

Socialitatea este rezumată la ecosistemul în care viețuiește planta respectivă.

Demiurgitatea este caracteristica plantei de a da viață altor și altor plante din specia respectivă dar mai mult decât atât, de a ajuta într-un mod indirect dezvoltarea altor plante din jur, și în fine, cea din urmă caracteristică, Neantizarea, care se concretizează prin teama plantei de a fi tăiată sau ruptă sau de a i se aduce anumite prejudicii.

Această teamă s-a demonstrat de curînd prin diferite experiențe care au demonstrat că atunci cînd cineva se apropie de o plantă cu intenția de a o tăia, aceasta simte emițînd anumite influxuri energetice. Și plantele suferă nu numai oamenii.

Se vede că aceste caracteristici pe care le-am atribuit ființei sînt general valabile pentru întreaga lume vie. Este adevărat că fiecare astfel de caracteristică se răsfrînge în funcție de ființă.

Bineînțeles că Omul va avea un alt grad de a-și manifesta aceste caracteristici față de o plantă sau un animal. La nivelul animalelor depinde de rasa acestuia, de ce fel de animal este, domestic sau sălbatic, etc.

Revenind la Om caracteristica de Neantizare a fost cea care a determinat în istorie trecerea de pe calea cea bună a Restrictivității pe aceea a Competitivității atât de străină Omului.

Chiar dacă această trecere s-a desfășurat accidental dar și incidental totodată, prin reducerea capacității acestuia de a gândi, decât cu cele 2% din scoarța cerebrală, la baza tuturor acestora stă caracteristica ființei umane de Neantizare. Neantizării i se datorează teama de moarte dar și tăria de a rezista acesteia. Neantizarea fiind balanța care ține trează ființa umană pe prăpastia destinului dintre viață și moarte.

De aceea, o spun și o repet, chiar dacă calea greșită a Omului către Competitivitate este una accidentală datorate unui incident poziționat undeva în istoria acestuia, această cale are ca origine caracteristica ființei de Neantizare. Prin Neantizare se înțelege în primul rînd teamă.

III.1.3. CAPITOLUL 3 **FRICA ȘI LUMEA COMPETITIVITĂȚII**

23

Teamă stă la baza genialității dar și a necesității. Ea este stindardul suprem pentru care ființa există și nu dispare în colbul uitării. Orice necesitate ar fi o simplă boare de vînt dacă nu ar fi fost teama de consecințele neîndeplinirii sale, unde totul se raportează la moarte.

Astfel moartea devine atît cel mai înverșunat dușman al ființei care reprezintă viața, într-o lume a competitivității.

Orice devine necesar devine și competitiv. Astfel necesitatea se realizează competitivității unindu-se și devenind un corp comun al ființei debusolate și singuratice, care aleargă spre moarte odată născută în lumea competitivității.

Dacă ar fi fost aleasă calea cea bună a restrictivității, ființa ar fi simțit caracteristica de Neantizare nu ca o teamă, ci mai ales ca o dorință, iar necesitatea ar fi devenit dorință și fapt împlinit, iar moartea la care acestea s-ar fi reliefat tot timpul fiindcă caracteristica de Neantizare a ființei o determină pe aceasta să se raporteze pe sine ca viu, viață și ființa la moarte.

Moartea în acest caz al căii restrictive ar fi devenit din cel mai de temut dușman cum este de altfel pe calea competitivă, cel mai bun prieten. Cu toate acestea devenind cel mai bun prieten, acest lucru nu înseamnă că ființa și-ar fi pierdut încetul cu încetul caracteristica sa vitală de altfel, aceea de Neantizare și s-ar fi scufundat în dispariția sa voită? Într-un cuvînt s-ar fi sinucis?

În această lume meschină a competitivității avem impresia că viața este susținută mai înainte de toate de frică de moarte, dar în lumea restrictivității ce impresie am fi avut că susține viața? Cu siguranță și fără drept de tăgadă: Iubirea Morții.

Iubind moartea am înțelege viața și invers. Nu poți urî moartea pentru ca să iubești viața, deoarece atunci când detești moartea detești ceea ce a fost înainte de viață și ceea ce a determinat viața. A detesta ceea ce a determinat viața și a pretinde că de fapt iubești viața este absurd. Cum oare putea moartea determina viața?

Viața nu se determină pe sine și doar se raportează la moarte? NU! În nici un caz. Viața nu s-ar putea determina niciodată fără de moarte, întrucât nici binele nu se poate determina fără de rău și nici frumosul fără de urît. A încerca din punct de vedere biologic să definești ce anume stă înaintea vieții, este la fel ca și cum ai încerca din punct de vedere coaxiologic să determini ce anume stă înaintea Iluziei Vieții și cum anume se poate vedea cu ochii omului această dezvoltare.

Răspunsul este că această dezvoltare descrisă de mine în "Coaxialismul" se poate deduce dar niciodată nu vom putea spune cum anume arată o Personalizare, alta, în afară de Existență. Și totuși, coaxiologic vorbind, înaintea vieții se află moartea. De ce?

Deoarece după viață este tot moartea. Să fie moartea de după viață ceva deosebit decât moartea de dinaintea vieții?

Pentru aceasta va trebui să definim moartea. În primul rând aceasta primește o conotație de Neantizare, conotație care devine una dintre caracteristicile fundamentale ale ființei.

Prin moarte ființa restrictivă vede o ieșire totală din imperiul spațio-temporalității, asociată cu pierderea totală a Iluziei Vieții. Astfel infinit de lungă moarte poate ține doar o clipă și nimic mai mult, o clipă infinită din punct de vedere spațio-temporal. Cum putem vorbi în acest caz de clipă care are și atribut de spațialitate? Caracteristica fundamentală a ființei de Neantizare, se structuralizează în primul rând pe îmbinarea unității de măsură temporare cu cele spațiale.

24

Nu putem vorbi de un kilometru spațio-temporal, pentru că niciodată spațiul nu poate acoperi timpul decât printr-o unitate de măsură temporară, pe când timpul, prin unitățile sale de măsură poate acoperi spațiul, ceea ce denotă superioritatea dimensiunii temporare față de dimensiunea spațială.

Ce înțelegem prin această superioritate? În primul rând faptul că în Iluzia Vieții, dimensiunea temporalității este redată ca un element superior ierarhic celui spațial.

Într-o clipă se poate produce întotdeauna un anumit spațiu, dar într-un milimetru nu se poate scurge timpul.

Acest fapt ne mai definește încă un lucru, și anume că în Iluzie Vieții cu Coeficientul Logic 1, spațiul este dimensiunea fundamentală și unică. Iar în Coeficientul Logic 2, acestuia i se atribuie și timpul, urmînd ca la celelalte Coeficiente Logice, celor două să li se atribuie alte și alte dimensiuni, echivalente ca număr cu numărul Coeficientului Logic.

Revenind la caracteristica de Neantizare, și definind-o ca o caracteristică fundamentală a ființei prin care aceasta se referă la moarte, ajungem să vedem că, clipa devine unitate de măsură atît pentru spațiu cît și pentru timp, ceea ce înseamnă că în cadrul acestei caracteristici ființa se raportează la neant, pe care-l consideră ca fiind moarte, neant care nu este nimic altceva decât neantul din interiorul ființei, pe care aceasta îl exteriorizează atribuindu-l exteriorului.

Astfel moartea nu se află niciodată dincolo de ființă, ci numai în interiorul ei. Care este interiorul unei ființe care raționalizează pe baza unei logici bivalente de tipul, bine-rău? Nu este

un interior al Coeficientului Logic 2, deci un interior spațio-temporar? Cu siguranță că așa este. Atunci acest interior va fi de la sine unul spațio-temporar, dar cum ființa nu poate parcurge infinitatea spațială din interiorul său, în clipa infinității temporare, și infinitatea spațială va fi trecută în contul deschis spre moarte al temporalității.

Astfel moartea devine o clipă infinit de mare dar și infinit de mică, întrucât tocmai Coeficientul Logic 2, este cel care determină cele două sensuri ale infinitului, și anume: mare și mic.

În Coeficienții Logici mai superiori, ființele care-i folosesc vor atribui morții în locul clipei care este corespondentul cel mai de preț în această bidimensionalitate, o altă corespondență, care să aparțină celei mai superioare dimensiuni, corespondență care la rândul său să îmbine toate celelalte dimensiuni existente în acea Iluzie a Vieții, dimensiuni care vor fi egale cu numărul Coeficientului Logic din acea existență.

25

Neantizarea în cazul ființei este mai înainte de toate o raportare a acesteia la cele mai superioare valori posibile dar necunoscute de către această decît pe fundamente de posibilitate determinată.

Posibilitatea Determinantă la ființă este tot ceea ce se află dincolo de orizontul cunoașterii sale, sau în cadrul cunoașterii sale datorate Iluziei Vieții, a cărei esență, nu va putea fi atinsă niciodată decît relevată.

Astfel posibilitatea determinantă a ființei devine părintele relativismului care planează de-a lungul vieții acesteia și care-i oferă ființei ideea falsă de libertate. Spun falsă pentru că și aceasta se supune Iluziei Vieții.

Ființa nu cunoaște adevărata libertate și nici adevărata voință. Atît libertatea cît și voința îi sînt relevante ființei sub forma Posibilității Determinante. De altfel întreaga viață a ființei se axează în primul rînd pe această Posibilitate Determinantă.

Tot ceea ce simte ființa că o înconjoară dar și tot ceea ce cunoaște face parte din aria Posibilității Determinante, deoarece chiar dacă are Iluzia Vieții că cunoaște, respectivul lucru sau fenomen, ființa nu va putea în realitate să le cunoască niciodată decît ca acestea să-i fie relevante de către Iluzia Vieții.

După cum se vede caracteristica de Neantizare devine suprapusă ființei atît prin raportarea acesteia la moarte cît și la Iluzia Vieții care-i relevă propriile sale iluzii devenite indubitabil adevăruri.

Revelațiile sînt oglindiri ale ființei în Iluzia Vieții. În funcție de aceste oglindiri ființa va ști ce anume este libertatea sau voința fără a le înțelege sau cunoaște vreodată.

Diferența dintre libertate, voință și moarte, constă în faptul că ființa se poate oglindi în Iluzia Vieții pentru a “ști” ce anume este libertatea sau voința, chiar dacă acestea îi sînt arătate total altfel decît este esența lor în realitate, atunci cînd ajunge la moarte aceasta nu îi mai este arătată ființei absolut deloc, sau în cel mai bun caz sub forma unui neant. Atunci ființei nu-i rămîne decît să atribuie moartea prin procedeele sale substitutive, libertății, voinței sau altor caracteristici sine qua non pe care ființa le poate raționa.

Astfel ființa își creează propriul său cult cu privire la moarte, de fapt prima religie. Oricît de ciudat ar părea, dar aici se află esența religiei, în necunoscut substituit experienței ființei.

A folosi termenul de cunoscut în coaxialism este ca și cum ai crede în Iluzia Vieții, de aceea consider că termenul de experiență poate fi cel care să înlocuiască cu brio, termenul de cunoaștere.

Spun aceasta întrucât la ființă orice cunoaștere este de fapt o experiență. Experiența implică în cadrul său atât procesul de cunoaștere atribuit ființei prin prisma Iluziei Vieții cât și pe acela de trăire, simțire, raționalizare și experimentare a acestui proces cognitiv.

Prin urmare, ființa pe tot parcursul vieții sale nu numai că se raportează la moarte dar trăiește experiența morții în fiecare clipă, reușind să o piardă abia atunci când va muri! Dacă această moarte față de Iluzia Vieții este moarte cu adevărat.

A considera moartea ca fiind Neantizare este pentru ființă cât se poate de adevărat, datorită propriilor sale experiențe, dar această Neantizare nu ar fi putut niciodată exista, nici chiar în experiența ființei dacă nu ar fi fost viața, iar viața la rîndul său nu ar fi putut exista dacă nu ar fi fost moarte.

Moartea este ceea ce dă sens vieții, iar viața ceea ce dă sens morții. Una fără altă ar fi două ogindiri fără sens în Iluzia Vieții.

Vorbeam adineaori de subsidiaritatea termenilor de genul libertății și voinței atribuiți morții de către ființă tocmai datorită Neantizării acesteia, al golului care nu se mai oglindește în Iluzia Vieții, iar aceasta nu mai are ce imagine să-i transmită ființei pentru propria sa experiență.

Atunci când ființa nu primește nici o imagine de la Iluzia Vieții pentru a o experimenta aceasta are capacitatea și mai mult decît atît dorința și impulsul de a umple acest gol pe care nu vrea să îl umple nici Iluzia Vieții, cu diferite experiențe pe care le-a trimis Iluzia Vieții dar pentru cu totul alte înțelesuri.

Astfel morții i se vor atribui o sumedenie de alte înțelesuri, clădind o adevărată religie. În consecință dar mai ales în concluzie, religia devine această umplutură pe care o face ființa într-un gol pe care refuză să îl umple Iluzia Vieții. De ce refuză pînă și Iluzia Vieții acest lucru?

26

Revenind iarăși la întrebarea pe care mi-am pus-o anterior. Și anume ce este moartea?

Experiența noastră ne trimite la ceva care urmează vieții, respectiv un proces de descompunere al organismului viu care a fost cochilia ce a adăpostit o viață care nu mai există. Organismul în descompunere este tot ceea ce lasă Iluzia Vieții să se întrevadă pentru toți ceilalți participanți din exterior la procesul morții, dar nu și pentru participantul din interior, în cazul de față: defunctul.

Pentru cel care privește moartea din interior, aceasta are o cu totul altă înfățișare, fiind singurul care va părăsi organismul ce va putrezi, odată cu propria sa viață. Deci viața lui, respectiv a sa, în sine, va părăsi organismul în descompunere ale cărui minerale vor hrăni o altă și altă viață! În acest caz viața este cea care trece dintr-un anumit stadiu, într-un altul unde ar mai fi fost și înainte de naștere?

Oare moartea este acea stare de dinainte de naștere? Pentru aceasta va trebui să ne punem următoarea întrebare și anume, de ce ființa substituie anumite lucruri și fenomene Neantizării, care devine și o caracteristică fundamentală a sa? De ce nu realizează aceste substituiri cum ar fi voința și libertatea cât și multe altele și altor experiențe, primite în dar ca imagini de la Iluzia Vieții? Răspunsul este unul singur: - Pentru că exprimă Necunoscutul!

Ființa prin excelență este caracterizată prin Cunoscutul (Experiența) care navighează prin oceanul Necunoscutului, dorind să-l transforme și pe acesta în ființă, fiindcă este oceanul cu care aceasta se hrănește.

Într-un cuvânt ființa se hrănește cu moartea pentru a ființa, pentru ca viața să se poată desfășura primind noi și noi valențe sub imperiul necesității de la Iluzia Vieții.

Ființa în sine este un produs lacom al Iluziei Vieții. Odată ce se hrănește cu oceanul Necunoscutului, dorește ca tot acest întreg ocean să-i aparțină numai ei, și aceasta datorită unui alt imbold pe care aceasta îl are și anume necesitatea, care este caracteristică de bază a vieții, caracteristica care susține viața dar se și identifică cu aceasta în același timp.

Viața în sine este o necesitate și bineînțeles un Cunoscut, o experiență de fapt a Iluziei Vieții. Această experiență, care este necesitatea se hrănește cu Necunoscutul care este moartea și astfel viața renaște etern din moarte.

Acest Necunoscut care nu mai poate fi oglindit nici de Iluzia Vieții este de fapt unicul și cel mai apropiat Adevăr față de Adevărurile fundamentale ale Coaxialismului, cum ar fi Adevărul Absolut, Adevărul Semantic, Adevărul Anotional și Adevărul Noțional.

De ce viața (Experiența) se hrănește cu moartea (Necunoscutul) pentru a se depărta de adevărurile fundamentale? Răspunsul constă în Iluzia Vieții. Aceasta se depărtează de adevărurile fundamentale pentru a experimenta noi și noi oglindiri, dar oricât de mult s-ar experimenta aceste oglindiri, nu se poate trece peste un singur element, și anume Necunoscutul.

De ce ar fi Necunoscutul un element? Atunci înseamnă că și viața este un element la fel ca și moartea? Înseamnă că toate aceste elemente sunt doar niște simple înșiruiuri în infinitatea de alte și alte elemente? Cu siguranță.

Întreaga Iluzie a Vieții cu toate multitudinile sale infinite de reprezentare a Experiențelor diferitelor tipuri de viață oglindite în aceasta, nu este decât un element oarecare la fel ca și Existența în infinitatea de alte elemente care se succed alături de acesta.

Primul element care îi succede este tocmai Necunoscutul, urmându-i și acestuia alte și alte infinități de astfel de elemente. Aici trebuie să facem o paranteză și anume că Necunoscutul nu neapărat trebuie să aparțină unei alte Personalizări cum ar fi Nonexistența, ci poate să aparțină la fel de bine și existenței doar că acesta este axat pe alte paliere cu paleative diferite. Necunoscutul poate fi și în cadrul Existenței deoarece acesta este un rezultat al Experienței ființei și nicidecum un rezultat exterior acesteia.

27

Chiar dacă devine uimitor, și oricât de mult am dori să ne cunoaștem pe noi înșine, aceasta nu o vom putea face niciodată fără a apela la Necunoscut.

Necunoscutul aparține ființei mai înainte de toate și bineînțeles experienței acesteia, fără de care Necunoscutul nu ar exista.

Ființa prin excelență este cea care alimentează la rîndul ei Marele Necunoscut, hrănindu-și astfel propriile sale necesități.

Dacă Necunoscutul există ca urmare a Experienței ființei de a-l determina, atunci înseamnă că el nu este nimic altceva decât o experiență a ființei, lucru uimitor, pentru a putea defini moartea în cele din urmă ca fiind această experiență a ființei care este Necunoscutul.

Odată devenită o experiență a ființei, înseamnă că ființa a mai trecut cel puțin odată prin moarte dacă nu de mai multe ori. Acest "odată" reprezintă tot o încercare arbitrară de a determina o anumită succesiune numerologică. Spun arbitrară deoarece pînă și succesiunea în

sine nu este altceva decât tot o experiență datorată Iluziei Vieții și prin urmare, ea poate sau nu să fie confirmată sau infirmată în funcție de reperul la care ne raportăm.

Astfel tot ceea ce devine Experiență, face parte din ființă, care la rândul ei se caracterizează în primul rând prin procesul de Experiență datorat reflectării ființei în oglinda Iluziei Vieții. În concluzie, la fel ca și viața și moartea se află tot în ființă și nu în exteriorul ei, precum Necunoscutul face parte din panopia de experiențe ale ființei alături de Cunoscut.

Cu cât ființa va fugi de moarte, cu atât se va depărta de ea însăși, lăsând și propria sa viață la o parte în același timp. Iubind moartea ființa va iubi viața, iar iubind cu adevărat viața va înțelege cum anume să iubească moartea.

Nu poți iubi Cunoscutul fără să iubești Necunoscutul, oricât ai încerca fiindcă și aluatul ființei tale în această lume este plămădit cu ajutorul logicii bivalente, bine-rău, etc. Dar oare ceilalți reprezentanți ai lumii vii, cum ar fi animalele sau plantele, iubesc și înțeleg moartea?

Au acestea noțiunea Necunoscutului la fel cum o are și Omul? În nici un caz.

Fiecare experiență în Iluzia Vieții este dată de modul cum este reflectată ființa luată ca individual în aceasta. O plantă care nu are capacitatea de raționalizare la fel ca și omul, sau poate că studiile viitoare în biologie vor descoperi cu totul altceva, dar în cazul că aceasta nu ar avea aceeași capacitate de experimentare să nu folosim termenul mult prea pretențios de raționalizare, se datorează Iluziei Vieții care nu face altceva față de ființa plantei respective în această lume decât să-i determine o atare experiență.

Pentru aceasta moartea și Necunoscutul ar putea apărea din punct de vedere al experienței date de Iluzia Vieții sub formă de durere sau nici atât, poate sub o multitudine de forme, care, unui om îi sînt aproape imposibil de descris. La fel se poate întâmpla și în lumea animalelor, ființe care în această lume au alte și alte experiențe la oglindirea lor în Iluzia Vieții față de Omul care susține că raționalizează.

Eu sunt sceptic în privința celor care susțin cu tărie rațiunea umană, pe care nu o consider cu nimic mai superioară în realitate raportată la aceea a plantelor sau a animalelor. Afirm acest lucru deoarece totul este un vis, iar aceeași ființă umană care aici visează pe baza unei logici bivalente într-o altă lume aparținînd unui alt Univers, acest vis poate fi într-o logică trivalentă sau cu un miliard de coeficienți, etc.

Un fapt deosebit de interesant este cum anume apare viața și moartea, Cunoscutul și Necunoscutul în lumile în care ființele trăiesc experiențe cu mult mai mult decât cei doi Coeficienți Logici ai lumii noastre, de care am tot amintit pînă acum. În astfel de lumi este normal că alături de Bine și Rău, Moarte și Viață, Cunoscut și Necunoscut să mai fie și alte repere echivalente ca număr cu numărul Coeficienților Logici primiți drept experiență de la Iluzia Vieții, odată cu oglindirea ființelor în aceasta.

28

Astfel în Coeficientul Logic 3, alături de viață și moarte va mai fi și un al treilea element care nu va fi în nici un caz doar o simplă stare intermediară între celelalte două, ci un al treilea element care va avea exact aceeași importanță ca și celelalte două.

Într-o lume cu un Coeficient Logic 100, vor mai fi încă 98 de alte elemente alături de viață și moarte de aceeași importanță covârșitoare ca acestea.

Un atare fapt ne arată cu certitudine că moartea nu este nici pe departe ceea ce credem noi azi prin experiența dobîndită în lumea cu Coeficientul Logic 2, ca fiind Neantizare, deci reducerea la nimic, ci este un element la fel de important ca și viața dar care nu ne este deslușit

de către Iluzia Vieții, odată cu oglindirea ființei noastre în aceasta, decît sub formă de Neantizare și de Necunoscut.

Mai mult decît atît ajungem la concluzia că și Necunoscutul nu este decît un element din infinitatea de multe alte elemente care și el la rîndul său devine posesorul unei infinități de opuși (la fel ca și Moartea sau Viața), infinitate care-i va conferi Necunoscutului aspect de element cognoscibil, de către unii dintre opușii săi.

Prin urmare nu cred că există o explicație mai doctă care să determine faptul că și moartea este viață.

Pentru cei care nu au studiat Coaxialismul, carte apărută tot în anul acesta, trebuie să fac o remarcă referitor la opuși, unde susțineam că fiecare Personalizare, una dintre acestea fiind Existența, în lumile căreia ne aflăm noi, are opușii săi la infinit, iar opusul cel mai “opus” al unui opus este cel de alături.

În cazul Existenței fiind Nonexistența, iar cu cît ne depărtăm de acel opus către alți și alți opuși, aceștia vor deveni din ce în ce mai similari cu cel de care ne-am depărtat cu cît depărtarea este mai mare, urmînd ca fiecare opus să aibe la infinit un alt opus dar identic cu el.

În acest context Necunoscutul va avea un opus în Cunoscut precum viața în moarte dar cu cît ne îndepărtăm de unul dintre acești opuși vedem că ceilalți devin din ce în ce mai apropiați față de opusul acestuia, astfel moartea devine din ce în ce mai pronunțat viață pentru opușii vieții precum viața moarte pentru opușii morții, ajungînd ca la infinit să redevină aceeași viață și moarte dar printr-un proces de inversiune, respectiv moarte pentru opusul vieții și viață pentru opusul morții, dar repet, numai la nivelul Coeficientului Logic 2.

Oare Necunoscutul există doar în funcție de ființă, ca fiind necunoașterea acesteia, sau există și independent de ființă?

Dacă noi nu am ști că ne raportăm la Necunoscut cu siguranță că acesta ar mai înceta să existe pentru noi dar nu și pentru alte ființe.

Generalizînd, dacă nu ar mai exista nici o ființă care să se raporteze la Necunoscut acesta ar înceta să mai existe.

Oricît de uimitor ar părea, Necunoscutul este un Cunoscut al ființei, care dispare odată cu aceasta. Cum poate fi Necunoscutul, Cunoscut? Pentru că ființa se raportează la acesta.

Absolut la tot ceea ce se raportează ființa este Cunoscut, chiar și Necunoscutul, întrucît ființa realizează că, Cunoaște în primul rînd noțiunea în sine de Necunoscut care prin definiția ei înseamnă, necunoaștere.

Astfel ființa cunoaște că Necunoscutul este necunoaștere. Dacă nu ar cunoaște mai înainte de toate că Necunoscutul este necunoaștere, acesta ar dispare la fel de repede precum a fost reperat de experiența ființei. Necunoscutul cunoscut de către ființă este Neantul care devine Neantizat de către principala sa caracteristică. Neantizarea este de fapt acest Necunoscut cunoscut ca fiind necunoaștere de către ființă.

Prin Neantizare, ființa cunoaște că moartea face parte din acest Necunoscut supus propriei sale cunoașteri despre necunoaștere. Bineînțeles că și moartea dispare odată cu ființă. Prin urmare doar cei vii vor ști că există moartea și niciodată cei morți, pentru care moartea nu mai este cunoașterea Necunoscutului, într-un cuvînt Neantizare, deoarece în acea fază ființa dispare, în înțelesul dat de viață, lăsînd în locul Neantizării un alt Necunoscut, deci o altă structuralizare a ființei?

Dacă Neantizarea este cunoașterea Necunoscutului de către ființă ce anume este Necunoscutul care nu mai este cunoscut ca fiind Necunoscut de către ființă?

Mulți vor spune că Necunoscutul odată necunoscut de către ființă nu mai este Necunoscut, întrucât nu este cunoscută necunoașterea sa, devenind ceva care nu există, iar ființa atribuie ca fiind Neant la absolut tot ceea ce nu există. Este adevărat voi spune eu, dar și Neantul există în funcție de ființă, întrucât aceasta cunoaște că acolo nu se află nimic, deci îl cunoaște.

Neantul este cel la care se raportează ființa pe tot parcursul existenței sale prin caracteristica sa fundamentală Neantizarea.

Neantul poate fi un atribut nu numai al încărcăturii spațiale sau temporare cât și al încărcăturii care reliefează cunoașterea, în sensul că acolo nu se mai află nimic, atît spațio-temporar, cât și cognoscibil, dar toate acestea sunt deduse numai prin raportare asupra ființei, deci prin Neantizare.

Dar ce este Neantul necunoscut de către ființă? În primul rînd acesta nu mai este neant și nu mai poate face obiectul Neantizării, din panopia căruia se situează moartea. Astfel că inversul Neantizării ar fi Aneantizarea, adică caracteristica Neantului necunoscut de către ființă.

Aneantizarea nu este structuralizarea spațio-temporalității și a cognoscibilității prin raportarea la ființă ci este această structuralizare bazată tocmai pe neraportarea la aceasta.

Am folosit spațio-temporalitate și elemente ale cunoașterii referindu-mă în acest context la Om, respectiv la lumea noastră. Doar că acestea pot fi schimbate în funcție de ființa care se raportează la Neant dar mai ales la particularitatea acestuia care este: Moartea!

Moartea există doar raportată de către o altă ființă și nicidecum de către ființa defunctă care nu știe că este moartă chiar dacă a trecut printr-o lungă agonie înainte de momentul crucial al decesului, fiindcă ființa vede doar moartea altor ființe și niciodată propria sa moarte, tocmai pentru că odată moartă nu se mai poate raporta la Neantizare și astfel prin moarte dispare moartea!

Moartea este atributul suprem al vieții ființei și al caracteristicii fundamentale a acesteia: Neantizarea. Prin moarte ființa trece din faza de Neantizare unde a cunoscut ceea ce înseamnă moartea altor ființe, dar niciodată pe a sa proprie, în faza de Aneantizare, unde moartea în înțelesul dat de către viață dispare, fiind înlocuită cu o nouă stare.

Ce se poate afirma cu tărie, este că ființa a provenit din Aneantizare înainte de a se naște și se îndreaptă spre această Aneantizare întreaga viață pentru a se integra definitiv în ea în momentul decesului.

30

Care sunt tipologiile Neantizării și Aneantizării? Să începem mai întîi cu Neantizarea fiind mult mai ușor de determinat că pe urmă să trecem și la Aneantizare.

Cu siguranță că sunt mai multe tipuri de Neantizare cum ar fi, Neantizarea conștientă, subliminală și socială.

Neantizarea conștientă este tipul cel mai comun de raportare a ființei la moarte și la necunoscut, prin realizarea conștientă și plenară asupra acestei raportări.

Neantizarea subliminală, este procesul prin care ființa se raportează la Necunoscut și inclusiv la moarte prin raportarea subconștientă a acesteia la ele. Această Neantizare se produce prin ingerarea de către ființă a anumitor imagini sau idei fără ca acestea să fie procesate de către aceasta la modul conștient, așa spus volitiv. Spun „așa spus” cînd mă refer la Voință, întrucât și aceasta nu este nimic altceva decît tot un surogat supus Iluziei Vieții.

Cu toate acestea Neantizarea subliminală este tipul de Neantizare care determină în cea mai mare parte personalitatea ființei umane, într-un cuvânt este educatorul omului. Diferența dintre oameni se regăsește la acest tip de Neantizare, ei i se datorează că unii au caractere atât de diferite față de alții, într-un cuvânt acest tip de Neantizare este responsabil de diversitatea caracteristicilor fiecărei ființe vii în parte.

Am folosit cuvântul „vii” întrucît fiecare astfel de ființă care posedă caracteristica de Neantizare este o ființă vie și niciodată o ființă care nu mai aparține lumii vii, fiindcă altfel ar aparține celeilalte caracteristici opuse care este Aneantizarea.

Neantizarea socială, este procesul social prin care ființa se raportează la Neant, într-un cuvânt nu doar ca ființă individuală ci mai ales ca ființă care face parte dintr-o societate cu anumite legi și structuri bine definite.

Tot prin această tipologie de Neantizare, putem defini și raportarea unei societăți întregi la Neant. Această tipologie este cît se poate de necesară înțelegerii mecanismelor socio-economice ale diferitelor tipuri de societate, întrucît definesc aceste tipuri de societăți prin raportarea acestora la moarte dar și la noțiuni cum ar fi destinul sau necunoscutul.

Se poate vedea foarte bine că întotdeauna societățile care au slăvit anumite noțiuni ca moartea sau necunoscutul ce trebuia neapărat cucerit au fost și societăți cu un anumit grad mai mic sau mai mare de dictatură. De obicei dictaturile sunt cele care sfidează moartea prin cerințele lor către fiecare individ care le compun, de a fi devotat unei cauze cu orice preț, chiar și cu cel al vieții.

31

Chiar dacă la început tindem să definim dictatura ca ceva care sfidează moartea, nu este deloc așa, fiindcă conspectînd mai amănunțit tabloul ideatic al dictaturilor ajungem să realizăm că viața ca cel mai de preț bun trebuie subordonată dictaturii în sine, deci ca darul cel mai de preț pe care omul îl poate face dictaturii.

Astfel în societățile unde moartea este pusă la rang de frunte, indiferent că este văzută ca sacrificiu suprem sau ca opusul celui mai de preț lucru care este viața, Omul în mod paradoxal nu este centrul atenției, ci Neantizarea socială. Ea este cel mai de preț lucru. Astfel de exemple se pot găsi în dictaturile naziste și socialist-staliniste.

În schimb societățile care pun omul în valoare, iarăși în mod la fel de paradoxal, vom găsi sfidarea morții dar și al interesului pentru viață, locul Neantizării sociale fiind luat de bani.

Prin urmare Neantizarea socială atunci cînd nu este în centrul atenției unei societăți aceasta este substituită banului, iar cînd este în atenția societății este substituită interesului dictatorial.

Astfel iese încă odată în evidență caracterul restrictiv al ființei umane. Omul prin bani, care nu sunt nimic altceva decît expresia valorică a unor necesități, nu face altceva decît să-și ascundă partea restrictivă a propriei sale ființe în spatele unor bancnote, pentru că altfel omul este prin excelență o ființă care devine cu adevărat fericită doar în sisteme sociale restrictive la fel cum este și el ca individualitate.

De aceea tipurile actuale așa zis, ”moderne” de societăți, sînt mereu supuse alienării și înstrăinării de sine, modele sociale unde indivizii sînt din ce în ce mai debusolați și mai alienați, tocmai pentru că sunt modele sociale care nu reprezintă individul în totalitatea plenară a ființei sale.

Cum ar fi o societate unde omul să poată fi fericit, împlinit și să dezvolte un randament maxim al ființei sale? În primul rând ar trebui să fie o societate dictatorială, care să definească partea restrictivă a ființei umane, dar nu o dictatură bazată pe interzicerea drepturilor fundamentale, ci una bazată pe egalitatea de șanse, de idei, de concepții, o dictatură a binelui ființei umane și nu a răului cum au fost cele care s-au perindat de-a lungul timpului, încărcând istoriile cu tot felul de atrocități.

Chiar și așa zis cele mai democratice modele sociale sunt de fapt tot un soi de dictaturi care se răsfrâng împotriva omului prin regele lor încoronat care este: Banul. Nimic nu mișcă sau nu se poate realiza fără acest monstru, care distruge destine chiar dacă îl au sau chiar dacă nu. Este un rege pentru care nu contează aspirațiile spre frumos și absolut ale ființei umane, ci doar interesul incolor și inodor al unei lupte surde dar crâncene pentru puterea economică.

Noul mileniu nu a făcut nimic altceva decât să înlocuiască războiul rudimentar militar cu unul mult mai perfid, cel al banului. Tot ce pot să afirm este că banul reprezintă tot ceea ce este străin din om, ceea ce repugnă ființa. De ce?

În primul rând fiindcă definește necesitatea acesteia, iar în al doilea rând, întotdeauna necesitățile ființei au fost mijloc de șantaj dar și monedă de schimb cu alte și alte necesități, ducând în cele din urmă la adevărați prestidigitatori care au știut să jongleze cu aceste necesități, posedând din ce în ce mai multe pînă cînd prin puterea lor au devenit cei mai abilitați să dețină anumite frîie sociale.

Acești diavoli încoronați, cu multe zerouri în cozile lor negre de smoală gîndurilor necurate care-i macină sînt cei care terfelesc zilnic omenirea de la un capăt la altul dînd diferite indicații din ce în ce mai macabre cu privire la ce anume ar trebui să facă miliardele de ființe în această lume pentru a le spori lor și mai mult visteriile și așa doldora de bani, în numele libertăților și progresului ființei umane.

După cum am mai spus, sînt conștient de faptul că exact ce nu ar trebui să se afle în vîrfurile funcțiilor decizionale ale societății tocmai acela se află: Banul. A trecut de la specularea perfidă a necesităților ființei la puterea de a le deține și a le împărți după bunul său plac.

32

Pe de o altă parte chiar și faptul că aceste necesități sunt un simplu număr fără fond sau culoare, care în sufletul fiecărei ființe conține atîta culoare înseamnă că partea restrictivă a răului din ființă se lasă angrenată în acest substitut diavolesc al prestidigitației mondiale, dornice de putere cu orice preț pentru faptul la fel de absurd, de a clădi o piramidă a durerii, suferinței, debusolării și cruzimii cu care ființa se poate înveșmînta în această lume plină de iarna lipsirii totale de sentimente, cînd fiecare cuvînt de iubire sau înflorire sentimentală a înghețat fiindu-i furat de marele învingător: Banul.

În Coaxialismul am încercat să definesc tipul de societate pe care-l consider eu, ca fiind cel mai superior din punct de vedere al aspirațiilor ființei umane, societate pe care am definit-o ca Spiritualism.

Văd Spiritualismul ca fiind tipul de societate unde partea rea a necesităților marcată prin ban, să fie demult apusă.

De ce spun parte rea a necesităților, întrucît chiar și cele mai deosebite și elevate necesități spirituale pot fi obținute prin bani, dacă ființa respectivă îi deține iar dacă nu, oare pentru acea ființă necesitățile respective nu devin rele?

Cîți oameni săraci nu și-ar dori o carte din rafturile unei librării dar pentru că aceasta li se pare prea scumpă nu o pot obține? Cum devine necesitatea respectivă, care inițial în faza de dorință a fost una mai mult decît lăudabilă? Oare nu devine una rea, odată ce produsul cultural respectiv nu a putut fi obținut?

Chiar dacă multora nu le vine să creadă că banul va fi detronat într-o zi a unui timp viitor eu sunt convins de acest lucru, întrucît puterea trebuie să fie coborîta din seifurile băncilor în inimile ființelor care o produc și care ar avea nevoie de ea în starea brută pe care au dat-o cîndva marelui prestidigitator: Banul.

Acesta nu a făcut nimic altceva cu puterea respectivă decît să o deturneze, atribuind-o celor mai nefaste și macabre sisteme care nu pot fi înțelese de nici o minte a acestei lumi, sisteme făcute parcă înadins să distrugă ființa și nu să o înnobileze cu diadema strălucitoare a necesităților atît de sublime dar și atît de decadente uneori.

De aceea banul a fost acela care a dat doar coloratura decadentă a necesităților ființei.

Spiritualismul va fi societatea unde unica monedă de schimb va fi și va rămîne aceea de ordin spiritual, în care fiecare necesitate a ființei va primi coloratura pe care o merită și nu pe care o dădea cîndva banul.

Spiritualismul va fi tipul de societate definit prin neacceptarea sub nici un chip a deținerii unor necesități ale ființelor de către alte ființe și prin aceasta implicit a puterii absolute asupra lor.

De aceea cei care profită din plin de pe urma banului vor considera ca fiind o dictatură a celor mulți împotriva celor puțini care dețin puterea financiară și prin aceasta implicit destinele atîtor oameni.

Acești indivizi sunt niște satane care se dau dumnezei, dar sunt de fapt niște falși dumnezei care atunci cînd vor ajunge în starea de Aneantizare sunt mai mult decît convins că vor plăti cu vîrf și îndesat clipele în care dețineau puterea celor nenorociți și mulți, ținuti într-o societate sclavagistă modernă în care toți au drepturi și libertăți, mai puțin dreptul de a deține drepturile și libertățile, într-un cuvînt nu au nici un drept.

Dacă totuși vor alerga după așa zisele drepturi, atunci vor trebui neapărat să devină implicit de teapa celor care dețin puterea financiară, să se murdărească cu smoala iadului din care fac aceștia parte și abia apoi să poată fi primiți în înalta societate a acestora.

Poate că folosesc anumite expresii cu o tendință mai mult sau mai puțin metaforică, dar o fac pentru a realiza cît mai amplu, caracteristicile societăților actuale așa zis moderne în care ființele sînt copleșite de numărul uriaș de drepturi și libertăți cu care acestea sun învesmîntate. Oricît de mult ar alerga ființa umană spre democrația absolută, aceasta nu va face nimic altceva decît să se depărteze de aceasta cu cît va dori să se apropie mai mult.

33

Societatea perfectă pentru ființa umană este o societate dictatorială întrucît și ființa umană este restrictivă. Restrictivitatea la nivel social se caracterizează prin dictatură.

Chiar dacă Omul întreaga lui viață aleargă spre libertate, acesta o face doar fiindcă el în calitate de ființă restrictivă este supus propriei sale dictaturi de sine iar libertatea devine automat unul dintre apanajele fundamentale ale Neantizării alături de moarte, voință și destin.

Omul trebuie să se raporteze pe sine mereu Neantizării pentru ca ființa lui să subziste.

Libertatea este prin excelență o iluzie la fel de mare ca și moartea, voința sau destinul la care în mod voit sau nevoit, conștient sau subconștient se raportează în fiecare frîntură de clipă ființa umană.

Din cadrul Neantizării mai fac parte și dimensiunile spațio-temporare față de care se mai raportează Omul.

Astfel Neantizarea este structuralizată la ființa umană în moarte, voință, libertate, destin și dimensionalitate spațio-temporară.

Oricît de mult ne-am dori să definim moartea ca fiind Neant, nu vom putea ajunge nicăieri dacă acestui neant nu i-am substitui însuși dimensiunile spațio-temporare prin care să poată fi definit, ca fără timp sau spațiu sau chiar cu spațiu și timp dar în care nu se „află” nimic. Am pus în ghilimele cuvîntul află, întrucît una dintre determinantele fundamentale ale ființei este aceea de a acoperi un anume conținut căruia ființa să-i dea la rîndul său identitatea necesară.

În cazul în care această identitate lipsește atunci ființa o substituie automat Neantizării. Este cu adevărat uimitor cum Neantizarea posedă spațio-temporalitatea și nu alte caracteristici fundamentale ale ființei, tocmai pentru că cel mai înțeles neînțeles al ființei este spațio-dimensionalitatea care nu are un sens în cugetul său, fiind supusă înfinităților, despre care ființa nu știe decît că acestea pot exista dar niciodată nu pot determina ca lungime, mărime sau alte și alte caracteristici ale infinitului.

Este fenomenal cum prin Neantizare deci prin aceleași principii esențiale pe care ființa le atribuie morții, și la care aceasta se raportează în fiecare moment, aceasta se raportează și spațio-dimensionalității tot la fel, prin aceleași principii ale morții.

Într-un cuvînt Omul calcă pe și prin moarte de la naștere și pînă la moarte cînd probabil nu va mai călca pe și prin moarte ci va călca pe și prin viață.

Acest fapt tulburător ne arată faptul că atît spațiul cît și timpul aparțin morții iar tot ceea ce determină Omul ca fiind un conținut sau o anumită formă, nu este nimic altceva decît moartea, libertatea, voința și destinul. Într-un cuvînt toate aspirațiile de libertate ale omului, toate declarațiile sale pline de voință, toate frumusețile pe care acesta le atribuie naturii, de la munții care se pierd în orizonturi și pînă la boarea vîntului de toamnă care răvășește frunzele galbene, toate acestea inclusiv faptul că omul posedă un destin al său, toate, dar toate aparțin MORȚII ÎNTR-UN CUVÎNT: NEANTIZĂRII.

Prin urmare ființa umană are nevoie de o societate care să-i dea posibilitatea de a se raporta neconținut la Neantizare, societate care trebuie să fie structuralizată pe dictatura spiritualității împotriva tendințelor care despart ființa umană de ceea ce-i aduce acesteia plenitudinea.

Societatea banului, nu-l lasă pe om să se raporteze la Neantizare în mod plenar ci îl supune propriei sale restrictivități pînă cînd acesta definește un tip de societate alienat și deusolat, care este societatea capitalistă actuală. Ceea ce a făcut cîndva stalinismul socialist sau național-socialismul german face acum pe cu totul altă cale dar și cu alte mijloace: Banul.

De aceea orice societate umană pînă acum indiferent că a fost o dictatură a unor indivizi avizi de putere sau a banului, ea nu a făcut nimic altceva decît să țină omul din ce în ce mai mult închis în propria sa colivie a recesivității ființei sale, fapt ce a dus întotdeauna la alienare, furîndu-i acestuia aproape orice posibilitate de a se raporta la Neantizare cum de altfel natura sa divină o cere. Ei bine, vor spune unii, cum nu te lăsa stalinismul sau altă societate dictatorială să te gîndești la moarte?

Cum nu te lasă capitalismul mai mult sau mai puțin sălbatic în care în locul unui despot dictator de primă clasă se află banul? Câți oameni nu se sinucid pe motiv că nu mai suportă viața mizeră pe care o duc, din diferite motive? Printre aceste motive cele mai des uzitate sînt diferite decepții în dragoste sau pierderea averii, precum imposibilitatea de a achita datoriile la bancă?

Nu este sfidător cum polițiile dictaturilor personale se transformă în așa zis libertate în bănci sau instituții fiscale? De ce toate acestea? Prin goana către libertate omul dă de fapt de un alt gen de dictatură doar că este structuralizată diferit față de precedentă?

Dar mai ales cum se poate ca în aceste societăți dictatoriale care îndeamnă ființa umană spre sinucidere să nu fii lăsat să te raportezi la moarte, libertate, destin, voință, spațio-temporalitate?

Este totuși un mare paradox al ființei umane și anume ceea ce te îndeamnă spre moarte să nu te lase să te raportezi la Neantizarea care are în componența sa pînă și moartea? Bineînțeles voi răspunde eu, fiindcă nu impulsul de a te sinucide te apropie cu adevărat de Neantizare și implicit de moarte, ci tocmai dorința de viață și libertate, de absolut și fericire, de plenitudine și împlinire.

Acestea sunt cele care te fac să te raportezi din ce în ce mai mult și mai plenar totodată de Neantizarea care este de fapt și o caracteristică fundamentală a ființei umane. Un om restrîns, obligat să se raporteze doar la caracteristica sa de Restrictivitate, va deveni un om frustrat, alienat, angoasat și în cele din urmă va avea mult mai multe șanse de a alege astfel calea sinuciderii, care-i va deveni astfel calea care-l va raporta prin cel mai suprem nivel la moarte și implicit la Neantizarea din sine.

Oricine știe că, cu cît ființei umane îi este mai interzis anumit lucru acesta devine din ce în ce mai dorit tocmai fiindcă îi lipsește.

A ține ființa încătușată în Recesivitatea din sine este echivalentul cu condamnarea acesteia la viața care calcă pe moarte prin spațiu și timp, prin setea de libertate și voință, prin destin și întîmplare ca în cele din urmă să sucombe în viața eternă a morții pentru defunctul în cauză dar și cu moartea eternă a vieții pentru ceilalți rămași în viață.

De aceea Restrictivitatea la fel ca și Neantizarea trebuie deținute de către fiecare ființă umană în mod egal fără ca acestea să poată fi controlate de vreun despot dictator sau de către regele ban.

Mai mult decît atît acest control se poate face nu numai pe baza unor precepte pur pecuniare sau de putere, cum este cazul serviciilor secrete în dictaturile de toate felurile ci prin anumite mijloace de constrîngere cum sunt și cele de nivel moral, etnic, rasial, sau de alte și alte feluri care-i pot da un anumit impuls ființei pentru ceea ce consideră această libertate și împlinire pe diverse planuri, pornind de la cele profesionale, politice, juridice, administrative sau de o cu totul altă natură.

35

Oricîte cuvinte se vor scrie despre subiectul morții, toate la un loc nu spun nimic pentru că nu au ce anume să spună.

Moartea este unicul fenomen din această lume despre care nu poți să spui nimic cu privire la ce anume este aceasta.

La întrebarea ce este moartea? Răspunsul meu vine astfel: - Moartea este ceea ce nu poate fi!

Moartea este pentru ființa plină de viață din noi un zid de nepătruns, privit cu groază sau cu resemnare, cu fericire sau cu dezgust, dorit sau urît, salvator sau potrivnic, moartea este, a fost și va fi tot ceea ce ne-am dori noi să se afle sau să nu se afle în spatele zidului pe care nu-l putem trece decât o singură dată și atunci, obligatoriu, pentru totdeauna.

Moartea este cea care a scris mai multe povești de iubire decât șapte vieți la un loc, dar și altele de spaimă. Întreaga operă a omenirii se rezumă într-un fel sau altul la moarte, chiar și atunci când glorifică viața, fiindcă Viața este o altă față a Morții!

Fără Viață nu am ști ce este Moartea precum fără Moarte nu am ști ce este Viața. Una nu face altceva decât să o determine pe cealaltă.

Întreaga Viață ne raportăm la Moarte fără a ști dacă atunci când sîntem morți ne vom raporta la Viață. Cei mai mulți oameni nu au vrut să știe acest lucru, ci au hotărît sub imboldul Vieții existența Lumii de Apoi, ca și cum dincolo nu ar fi decât o prelungire eternă a Vieții. Acesta este un aspect uman de lașitate.

Chiar dacă Moartea este o altă față a Vieții și Viața a Morții, asta nu înseamnă că ambele fețe seamănă una cu cealaltă sau că sunt identice, chiar dacă ar exista o oarecare asemănare. Dar cîți dintre noi s-au gîndit că și cea mai înfimă neasemănare ar distruge întregul mit al Lumii de Apoi.

De ce vor spune unii? Dacă în locul unui salcîm din acea Lume de Apoi va fi un brad sau un carpen cred că nu este nici o supărare. Important este să știm că mergem undeva unde acel „ceva” devine un fel de prelungire a Vieții.

Nu este absolut deloc astfel voi spune eu, întrucît lipsa salcîmului va antrena toate celelalte lipsuri posibile și imposibile ducînd la lipsa întregii Lumi de Apoi! Ori este o prelungire a Vieții ori nu! Cum anume? Se știe foarte bine că viața și lumea care ne înconjoară se bazează pe o înșiruire de evenimente. Dacă acestea nu s-ar fi produs întreaga lume nu ar fi existat.

Un alt exemplu ar fi cel genetic, unde lipsa unei simple gene duce la schimbări mai mult decât importante, dar lipsa unui pom, indiferent care ar fi acela, nu numai că ar duce la transformări importante, dar ar duce în primul și primul rînd la lipsa evenimentului în sine, ceea ce ar duce la lipsa Vieții, sau a prelungirii acesteia în moarte.

De ce spun „lipsa Vieții în Moarte” fiindcă Lumea de Apoi se dorește ca un fel de prelungire a Vieții. Bine vor spune alții dar ce nevoie mai este de Eveniment în cazul Morții, dacă tot nu vrem să o antrenăm sub nici o formă alături de Viață și mai mult decât atît Viața nu este Moarte.

Paradoxal, în mare măsură cei care vor spune aceasta au cît se poate de multă dreptate, doar că privind moartea, chiar și în calitate de zid care se raportează la viață, observăm că pînă și Moartea este determinată de un Eveniment, chiar dacă mai multe nu putem ști ce se petrece cu ființa în sine în spatele acelui Eveniment care este Evenimentul decesului, iar de aici putem afirma cu certitudine că și Moartea la fel ca și Viața au un numitor comun într-un anume Eveniment, Viața în Evenimentul nașterii iar Moartea în Evenimentul decesului. Din acest punct de vedere iarăși putem afirma că atît Viața cît și Moartea se supun, cel puțin privit prin prisma Vieții, caracteristicii de Evenimentialitate.

36

Acum revenind la exemplul de unde am plecat adineaori și anume la acela cu copacul. Dacă un singur copac ar lipsi atunci înseamnă că Evenimentul inițial care a produs Lumea de Apoi nu a avut loc, întrucît, orice Eveniment nu este altceva decât o verigă din cadrul unei

succesiuni foarte ample de alte și alte Evenimente care se desfășoară încă de la originile lumilor (vezi Coaxialismul).

Prin urmare cum am putea noi să credem că moartea este o simetrie a vieții, dar pe cealaltă parte a zidului? Dacă ar fi cu adevărat Lumea de Apoi ar însemna că aceasta ar trebui să fie exact la fel cu lumea în care trăim noi în aceste momente.

Unii vor spune că poate Evenimentul morții în sine este cel care duce la un alt fel de desfășurare a Evenimentelor acelei lumi a Morții, și prin urmare ar fi puțin diferită față de Lumea Vieții în care ne ducem azi zilele.

Nu este deloc astfel fiindcă este necesar un singur Eveniment schimbat ca toate celelalte Evenimente care aparțin succesiunii să fie schimbate.

Prin urmare ori Lumea de Apoi este o prelungire a Lumii Vieții, ori nu este nimic din toate acestea. Și Moartea la fel ca și Viața are un Eveniment de unde începe.

Ceea ce știm cu certitudine despre Moarte este că are un Eveniment comun cu al Vieții în început. Ambele au un început dar știm numai despre Viață că are un sfârșit nu și despre Moarte. Evenimentul începutului le unește pe cele două dar le și desparte în același timp.

Odată ce nu putem vorbi de un sfârșit al Morții decât în miturile pe care le-am născut de-a lungul timpului unde majoritatea au fost determinate de frica Morții nu putem să afirmăm că Evenimentul care produce Moartea se va desfășura la fel ca și Evenimentul care produce Viața dar pe cealaltă parte a zidului.

Dacă s-ar desfășura astfel el ar trebui să dea naștere unui ciclu de alte Evenimente care să se producă la fel ca și în ciclurile evenimentțiale ale Vieții și astfel Moartea să posede în cele din urmă un sfârșit.

Mai mult decât atât, nici Evenimentul care determină Moartea nu mai este echivalent cu cel care determină Viața, fiind deosebit sub toate auspiciile spațio-temporare de cel al nașterii de exemplu. Una este nașterea și alta este decesul, chiar dacă în această lume a Vieții ambele sînt obligatorii.

Pe de altă parte, nimănui nu i-ar conveni să vadă o Lume de Apoi la fel de mizeră și inumană precum este lumea în care ne aflăm, decât celor puțini care știu să profite de pe urma celor mulți sau de ce să nu o recunoaștem, celor norocoși care au dat de un trai pe măsura viselor și aspirațiilor lor.

În schimb majoritatea oamenilor nu și-ar dori o Lume de Apoi, cu aceleași mizerii, nedreptăți și abuzuri ale lumii de acum. Mulți ar prefera să renunțe la crezul unei Lumi de Apoi la fel de murdare și chiar să o înlocuiască în crezul lor cu neantul.

Ar fi pentru mulți mai preferabil neantul decât cele șapte minuni cu tortura lor cu tot din lumea noastră. Prin urmare NU există Lumea de Apoi pe care ne-o descriu miturile, dar oare Viața de Apoi există?

Care este diferența între Lumea de Apoi și Viața de Apoi? Moartea există pentru defunct sau nu?

Moartea există fiindcă aparține Existenței. Chiar și din timpul Vieții știm că există! Odată ce există înseamnă că subzistă, deci trăiește? Moartea trăiește fără să aparțină Vieții? Să fie un alt fel de Viață? Nu!

Moartea nu este Viață datorită Evenimentului care o produce și are o succesiune diferită de Evenimentul Vieții care este nașterea. Dacă nu este Viață ce anume este? Pentru aceasta va trebui să revenim la evenimentțialitate și să înțelegem că Moartea este doar o desfășurare diferită de evenimente față de Viață. Nu putem nici măcar să afirmăm că ar fi inversul Vieții întrucât nu știm dacă și la nivelul evenimentțial al Morții există inversiunea.

Spun aceasta datorită faptului că inversiunea evenimentială poate însemna o succesiune de evenimente cu un desfășurător invers față de o altă succesiune de evenimente. În cazul Morții ar însemna ca să se ajungă din nou la viață. Acest lucru ar determina existența într-un fel sau altul a reîncarnării, susținută de atâtea religii orientale și în prezent.

Ce putem spune este că nu știm cum anume se scurg evenimentele declanșate de moartea, unei persoane, lucru sau fenomen. Știm cu precizie că există într-adevăr un Eveniment de început, cel al Morții propriu zise, al trecerii de la Viață spre Moarte, și mai știm că orice Eveniment determină o altă succesiune de Evenimente.

Este cu atât mai important cu cât această succesiune de evenimente se petrece nu numai către moarte ci și către viață. Cum? Orice trecere de zidul morții este un Eveniment comun atât al Vieții din care se face trecerea cât și al Morții în care se intră.

Acest Eveniment comun determină o succesiune nu numai în cadrul imperiului Morții dar și în cel al Vieții, întrucât și în cadrul Vieții se cunoaște spre exemplu că a trecut în neființă cutare și cutare, ceea ce schimbă cursul Vieții celor apropiați, se schimbă starea sa civilă, se fac schimbări domestice, etc.

Toate acestea lasă urme evenimentiale succesionale și asupra Vieții. Ce fel de urme lasă asupra Morții nu știm dar știm că și nașterea este un Eveniment care vine de dincolo de zid, poate că al Morții și lasă o succesiune evenimentială în lumea Vieții.

Această succesiune evenimentială se află atât în Moarte cât și înainte de Viață, întrucât orice Eveniment care se află atât la baza unui lanț evenimential succesional, ca și în cazul Nașterii, sau în vârful acestuia cum este cazul Morții, este determinat de un alt lanț evenimential succesional sau va determina un alt lanț evenimential succesional, astfel lanțul succedării evenimentelor nu se poate opri niciodată întrucât primul Eveniment în sine provine de la nivelul Oglinzii Semantice a Infinitului (vezi Coaxialismul).

Acest lucru înseamnă că și în Moarte există un fel de Viață dar întoarsă pe dos, odată ce și aceasta aparține existenței și la fel ca și Viața sau ca și ceea ce a fost dincolo de Viață este o succesiune de evenimente, deci prin urmare este o devenire și transformare continuă.

Acest deziderat ne poate duce la posibilitatea creierii a tot felul de scenarii posibile de desfășurări evenimentiale după Moarte. Această scenaristică nu își găsește locul în filosofie deci trebuie înlăturată din fașă, fiind înlocuită cu aplicații care să se bazeze pe anumite principii solide cu privire la Existență în cazul de față, Adevăr și Iluzie a Vieții respectiv, la Coaxialism.

Din punct de vedere al Iluziei Vieții, Omul deține visul că ar fi un sistem biologic, într-o continuă efervescență, compus din celule, mușchi, vase de sânge, creier, atât cât poate folosi, tendoane, etc.

Toate acestea sunt cunoscute în acest vis de către Om datorită conștiinței de sine prin care acesta cunoaște mediul înconjurător ajutat de simțurile care în acest vis provin tot de la partea aceasta biologică, pe motiv că ar fi determinate de către organele de simț. Este un vis pe cât de candid pe atât de parșiv.

Dacă nu vedem, ochii sunt de vină, dacă nu auzim, urechile și exemplele pot astfel continua, fără ca noi să știm ce anume sînt ochii sau urechile noastre, decît o structură de atomi care formează celule care la rîndul lor pe baza unor structuralizări genetice cît se poate de precise de această dată vor forma organul respectiv de simț odată cu evoluția fătului. Ceea ce știm noi despre noi, este în acest vis echivalent cu o parte dintr-un nimic și nimic mai mult. Cu siguranță nu acesta este Omul. Dacă am avea structurat acest vis pe cu totul alte criterii, atunci am înțelege lumea pe cu totul alte criterii. Dacă nu am visa deloc, nu am „înțelege” lumea deloc.

Cu toate acestea să pornim de la nivelul visului generat de Iluzia Vieții. Ce știm despre moarte este că „organismul” celei care a fost o ființă se descompune, pentru a fi reintrodus în circuitul universal mineral.

Odată cu Moartea, dispare și visul Omului, care apare în această ipostază în calitate de ființă. Tot ceea ce visează sau simte în această lume, este ființă. Se știe că și plantele simt.

Odată terminat visul în cazul Omului sau simțirea în cazul ființelor mai „inferioare”, considerate astfel tot de către Om, survine Moartea, și astfel „dispare” ființa.

Ființa prin definiție nu este altceva decât tot ceea ce visează în această lume, începînd cu Omul și terminînd cu cea mai neînsemnată plantă sau celulă. Chiar și celula este o ființă, întrucît simte. De unde știm noi că o celulă simte? Prin faptul că se dezvoltă și se hrănește cu anumite „materii” pentru a viețui.

Visul Iluziei Vieții poate să fie la fel de bine structuralizat numai pe simțire, ca să fie vis, nu neapărat trebuie să îmbrace forme dintre cele mai bizare cum ar fi conștiința de sine, ca fiind un loc unde se centralizează mai multe simțiri. În primul rînd nici măcar nu știm dacă și atomii sau alte și alte structuri simt de la așa zisa scară „materială” care în realitate ne apare doar în visul nostru din această lume.

Odată ce și Moartea aparține existenței și este o succesiune evenimentială, înseamnă că și aceasta poate dezvolta un vis al Iluziei Vieții care să se bazeze pe anumite principii de succesiune evenimentială, vis pe care să-l putem defini ca fiind Visul Iluziei Morții?

Orice vis poate denatura prin succesiune evenimentială în Viață și atunci să putem folosi, termenul de Viața de Apoi? Pentru aceasta va trebui în primul rînd să stabilim ce anume înseamnă visul și cum anume poate fi reprezentat, care sunt frontierele sale, ajunsurile și neajunsurile sale, caracteristicile sale de bază și nu în ultimul rînd stările și nivelele prin care visele se pot raporta la structuri superioare sau inferioare lor, atît timp cît și superioritatea sau inferioritatea este de fapt o constantă la fel de ambiguă raportată la Adevărul Absolut.

Spun toate acestea deoarece pentru a înțelege Moartea, va trebui mai înainte de toate să înțelegem Viața, Iluzia Vieții, care generează visul acestei lumi, și abia pe urmă să pornim într-o incursiune a ceea ce a generat Iluzia Vieții din punct de vedere al nașterii unui nou Om, dar și ce poate genera acest vis în urmă decesului unui Om de exemplu.

Visul este o succesiune evenimentială, conștientă, indiferent că aceasta este reprezentată prin simțuri, sau orice alte ogindiri imagistice sau neimagistice dar întotdeauna ogindite sau subogindite, evenimentiale.

Pe baza acestei definiții visul poate fi atît o succesiune de evenimente, deci aparține dimensiunii temporare la prima vedere, dar și ale altor dimensiuni. În acest caz vorbim pentru prima dată despre multidimensionarea Evenimentului care este Evenimentul Multidimensional.

Evenimentul Multidimensional poate fi un produs bazat pe succesiune, la fel ca și cel temporar sau spațial doar că se află în afara sferelor acestor două dimensiuni sau poate fi și în cadrul sferelor acestor două dimensiuni cu diferența că alături de acestea mai sunt și alte dimensiuni.

Evenimentul Primordial din cadrul Oglinzii Semantice sau celelalte Evenimente care i s-au succedat, nu erau supuse sub nici un fel spațio-temporalității chiar dacă erau succesionale, prin faptul că se succedau unul altuia, dar nu în timp și spațiu.

Mai mult decît atît, Evenimentele celor care s-au succedat Evenimentului Primordial, chiar dacă deveneau opuse unul altuia, dar nu în sensul de opus reflectat de către un vis care are Coeficientul Logic 2, deci nu poate opera decît cu bine sau rău, frumos-urât, etc.

Acest handicap datorat visului lumii noastre, ne demonstrează că nu poate gândi sau reflecta la un alt Eveniment care se petrece sub auspiciile unui Coeficient Logic mai mare decît cel al visului nostru, Eveniment pe care l-am denumit, Eveniment Coeficiențial. Dar nu poate nici opera cu un Eveniment care este opus ideii de producere al unui Eveniment decît ca fiind un Eveniment care nu a avut loc și deci aparține Nonexistenței, pe aceste tip de Eveniment l-am denumit Eveniment Personalizant, întrucît Nonexistența este o Noțiune a unei Personalizări a Persoanei opusă Existenței noastre.

38

Dacă am încerca să realizăm un șir evenimential succesional al Opusului Evenimentului, care se află în opusul Existenței, deci în cadrul Nonexistenței, iarăși nu am putea, cu visul actual al vieții. Acestor tipologii de Evenimente li se poate adăuga titulatura lor structuralizată mai în amănunt.

Dacă va fi un Eveniment Multidimensional, care să aparțină unei alte dimensiuni dar în care să nu existe nici spațiu și nici timp, vom putea adăuga acestei denumiri, Eveniment Multidimensional Aspațial și Atemporal sau pentru a specifica mai în amănunt numărul Coeficientului Logic, îl vom putea defini ca fiind un Eveniment Coeficiențial 3 sau 22, etc.

La fel și în cadrul Evenimentului Personalizant, îi vom putea adăuga titulatura Personalizării la final, spre exemplul: Eveniment Personalizant Nonexistențial. Prin urmare vedem cît de mare devine în cele din urmă desfășurarea evenimentială.

Orice opus al unui Eveniment chiar dacă prin opus înțelegem neproducerea unui anumit Eveniment, acesta devine un Eveniment Personalizant Nonexistențial, și va avea la rîndul său o succesiune evenimentială în Nonexistență. Dar atenție!

Tot o succesiune evenimentială s-ar putea să posede chiar în Existență, dar la un alt Coeficient Logic, ceea ce-l poate face invizibil lumii noastre și trecut din necunoștință de cauză, Nonexistenței.

Tot în definiția visului în loc de conștient sau subconștient am folosit terminologia de oglindit sau suboglintit, dat fiind faptul că și ideea de conștiență sau subconștiență se datorează acestui vis al vieții datorat Iluziei Vieții, și prin urmare nu putem vorbi nici pe departe de o adevărată fenomenologie conștientă la nivel al limbajului, întrucît, în acest vis noi nu cunoaștem decît o mică frîntură, neînsemnată dintr-un singur cuvînt al Limbajului Pur Universal, iar acel cuvînt este Existența.

Pentru a vorbi de o Conștiință ar trebui cel puțin să cunoaștem cîteva din cuvintele Limbajului Pur Universal pentru a putea vehicula prin intermediul acestora anumite idei sau viziuni cu privire la fenomenologia Conștiinței adevărate. Ceea ce visăm acum este o reflectare cît se poate de atrofiată a ideii despre ce ar putea însemna conștientul sau subconștientul unui anumit limbaj, date care ne sunt oglindite în acest vis.

O altă latură a visului este comunicarea care se realizează între așa zis subiecții care participă prin naștere acestui vis comun al lumii, comunicare care se datorează unui limbaj propriu mult diferit de Limbajul Pur Universal.

Faptul că se folosește un anumit limbaj pentru comunicare, dar mai ales faptul că există posibilitatea de comunicare se datorează Coeficientului Logic 2 care este cel responsabil de

faptul prin care fiecare subiect care visează pe coordonatele sale va avea ca structuralizare de bază, Unitatea în Diversitate, deci individul și societatea.

Bineînțeles că această reprezentare va fi mult diferită în cadrul visului dintr-un Coeficient Logic 3 unde Unicitatea în Diversitate va mai avea și un al treilea termen sau poate că nici unul dintre cei trei termeni nu va fi Unicitate și Diversitate?

Deocamdată va trebui să știm următoarele. În primul rînd dacă Moartea este o trecere pe un alt palier al corsetului ținut de Coeficienții Logici, respectiv trecerea pe palierul Coeficientului Logic 3, în al doilea rînd pentru a putea defini mai în profunzime aspectele mai apropiate de realitatea visului nostru care s-ar desfășura în spatele zidului care desparte Viața de Moarte, va trebui să știm cum anume este prezentă Unicitatea în Diversitate și care ar fi un al treilea termen cadru într-o astfel de dezvoltare coaxiologică.

Vreau să subliniez că această dezvoltare este una pur aplicativă pentru a încerca să ne apropiem mai mult de unul dintre Adevărurile cu privire la acest subiect. Spun unul dintre acestea, deoarece, alături de Adevărul Absolut, care este imposibil de atins, sînt Adevărurile Anoționale și Noționale, Semantice, etc. Din punct de vedere al visului propriei noastre vieți, și lumea pe care o vedem și în care visăm că ne ducem viața este un adevăr, chiar dacă el aparține Iluziei Vieții și în loc să ducem noi propria noastră viață, ne duce ea pe noi. Oare cum s-ar realiza comunicarea într-un alt Coeficient Logic, dar mai întîi de toate ce este Comunicarea?

39

Din punct de vedere coaxiologic aș defini-o ca fiind capacitatea de relaționare între două sau mai multe domenii diferite. De ce „domenii diferite” și nu unul sau mai mulți subiecți?

Comunicarea se realizează între subiecți în primul rînd. Am folosit titulatura de domenii întrucît comunicarea nu este doar între mai mulți subiecți, adică în exterior, ea se poate produce și în interior, în cadrul domeniului aceluiași subiect, prin comunicarea de sine.

Interiorul și exteriorul, sînt două noțiuni care aparțin Coeficientului Logic 2. Comunicarea din interiorul subiectului este o comunicare care are loc în cadrul unui domeniu fără ca să-l depășească pe acesta, față de comunicarea de exterior care depășește domeniul.

Visul Iluziei Vieții noastre se bazează pe domenii în comunicare, iar prin acestea își delimitează structurile.

Fiecare domeniu la rîndul său poate să fie unul din indivizii care pot participa la o comunicare de exterior, precum fiecare domeniu poate avea propria sa comunicare de interior dar atenție!, orice domeniu la rîndul lui poate avea și o comunicare de exterior în propriul său interior, cum ar fi comunicarea dintre celule în cadrul organismului unei ființe, celule care fiecare în parte sunt tot un domeniu la rîndul lor.

Mai înainte de toate va trebui să aflăm de ce noi suntem oameni și nu plante sau animale? De ce avem două picioare și două mâini și nu patru sau șapte? Privitor la acest răspuns va trebui să știm ce anume caracterizează un domeniu în privința comunicării sale atît interioare cît mai ales exterioare?

Prima și cea mai importantă caracteristică a unui domeniu este limbajul său propriu, fiindcă în orice comunicare cel mai important este limbajul transmis de un domeniu pentru ca acesta să poată fi recepționat de către alte și alte domenii.

Prin ce se deosebește un Om de o celulă sau de o floare? Prin limbajul său. Omul va avea un limbaj al său diferit în mediu față de o floare. Când folosesc terminologia de limbaj, rog a nu se face absolut deloc greșeala, ca cititorul să se refere la limbajul format din cuvinte ale Omului.

Nu, aici este vorba despre limbajul său genetic, transformat de către visul acestei lumi în cod genetic.

Este cunoscut majorității oamenilor cum fiecare genă care apare în calitate de un mic punct în sutele, zecile de mii de alte puncte, de fapt niște repere așezate în ordine pe un sul de hîrtie. Acest cod genetic, diferă de la plantă la Om, de la animal la floare, etc. Fiecare domeniu din acest vis al nostru are un număr exact de gene, deci un cod genetic cît se poate de bine definit și structurat.

40

Ei bine, acest limbaj genetic este unul din limbajele care determină în acest vis apartenența domeniilor. Cred că s-a subînțeles pînă acum ce este un domeniu, și anume orice ființă sau sistem care aparține lumii vii.

Tot ceea ce aparține lumii vii are prin urmare un anumit limbaj în cadrul visului acestei lumi bipolare al Coeficientului Logic 2, căruia i se datorează și paritatea în lumea anumitor organisme. Omul are două picioare, animalele, patru, etc.

Paritatea este o trăsătură de bază a acestei lumi datorate cum am spus adineori acestui Coeficient Logic 2. Într-o lume cu un Coeficient Logic 3, paritatea ar dispărea fiind, probabil, înlocuită cu tot ceea ce s-ar putea împărți la trei, ș.a.m.d.

Limbajul genetic nu este nimic altceva decît informațiile care ne parvin din lumea de dincolo de nașterea unui anumit viitor domeniu în această lume. La fel se poate întîmpla și în lumea de dincolo de Viață?

Ce fel de Limbaj este Limbajul genetic și ce anume reprezintă acesta? De cîte ori văd desfășurarea de role lungi unde fiecare punct reprezintă o informație genetică, îmi aduce aminte de sulul folosit de orgile medievale, unde fiecare punct reprezintă o anumită notă muzicală. Prin răsucirea acestui sul, pot fi ascultate unele dintre cele mai impunătoare compoziții muzicale.

Fiecare astfel de cod genetic este descifrat în lumea noastră ca fiind un domeniu. Ce anume le-a dat genelor modul lor de aranjare sub forme dintre cele mai complexe, astfel încît unele forme, să fie „citite” de către lumea noastră ca fiind oameni, sau animale, plante, etc? Ceva anume a determinat tiparul genetic, ca acesta să prindă viață în lumea noastră.

Nu odată am amintit în lucrările mele despre ceea ce poate fi denumit ca Urmă și Formă. Spun aceasta pentru că și tiparul genetic citit de această lume nu este nimic altceva decît o urmă a unei alte lumi care s-a impregnat în aceasta?

Să fie o Karmă aparținînd unor domenii din alte lumi, supuse unui Coeficient Logic diferit de cel al lumii noastre? Oare și în acea lume era tot un fel de Viață?

În primul rînd prin Viață înțelegem simțire sau chiar cunoaștere și conștientizare a acestei simțiri. Dacă este astfel atunci înseamnă că ceea ce denumim noi ca fiind materie anorganică nu trăiește?

Nu întîmplător am dat definiția de domeniu la tot ceea ce poate poseda o comunicare într-un fel sau altul, fiindcă Viața se caracterizează cel puțin în lumea noastră prin comunicare și prin construirea unui limbaj, indiferent de tip, limbaj al cuvintelor, al simțurilor, culorilor, etc.

Orice limbaj nu este nimic altceva decît un produs al unei oglindiri, al unui „ceva” oglindit în altceva.

Această oglindire naște cunoașterea acelui „ceva” ajungînd în anumite forme mai evaluate pînă și la conștiința de sine care și ea este o oglindire a unui „ceva” în „altceva”.

De aceea orice domeniu din indiferent orice lume poate transcede în alte și alte lumi, întrucît NU spațio-temporalitatea contează, aceasta nefiind altceva decît un domeniu al unei alte lumi care susține domeniile lumii noastre.

De aceea revenind la întrebarea de adineaori, privind lumea considerată de către noi, anorganică, și anume lumea fără Viață. Nu poate fi o greșeală mai mare decît a considera fără Viață lumea anorganică, întrucît, tot ceea ce noi cunoaștem se datorează Coeficientului Logic 2, în funcție de care dezvoltăm un anumit limbaj.

Acest limbaj nu poate determina Viața anumitor domenii care ne înglobează pe noi cu întreaga noastră lume la rîndul ei, domenii care sunt reperate de către noi ca fiind anorganice sau fără Viață, întrucît acestea nu pot fi reflectate ca avînd Viață de către Coeficientul Logic 2 al nostru, în care ne-am creat un limbaj specific acestuia și o lume la fel de specifică, lumea umană, cu toate caracteristicile ei fenomenologice.

III.1.4.CAPITOLUL 4 **CUNOAȘTERE ȘI CONȘTIENTIZARE**

41

Privită din perspectiva unui Coeficient Logic 3 sau poate mult mai superior o astfel de lume anorganică, deci neînsuflețită de la noi poate apare drept o lume cît se poate de însuflețită. Să ne amintim exemplul de adineaori cu sulul codului genetic sau cu cel al orgii. Primul va naște o nouă suflare în această lume iar al doilea văzut din perspectiva rotirii sale va determina sunetele angelice dintr-o compoziție genială.

Deci nu contează aparențele din nici un punct de vedere, întrucît tot ceea ce ne înconjoară nu face parte decît din recuzita atît de bine pusă la punct din cadrul acestui vis al vieții pe care-l trăim de la naștere și pînă la moarte, recuzită care depinde de ce fel de sul se învîrte în orga ancestrală cu nume de lume, și care va cînta în funcție de punctele aflate pe acest sul care ne parvin ca fiind o altă existență dintr-o lume aflată înaintea acestei lumi.

Tot ce a lăsat existența noastră în acea lume, a fost o anumită configurație de ordin genetic care apare în cadrul acestei lumi, configurație care va „curge” la rîndul ei către o altă lume la fel ca și cea care vine dintr-o altă lume?

Abia acum se vede cît de importantă este comunicarea dintre domenii sau mai ales limbajele folosite de către acestea, întrucît fiecare limbaj nu este altceva decît o oglindire a unei succesiuni evenimențiale.

Această oglindire ne apare nouă ca fiind cunoaștere și conștiință de sine, altor ființe, cum ar fi plantele sau animalele, ca avînd alte și alte desfășurări.

Astfel orice succesiune evenimențială care se oglindește în Ființă, Factorul Vieții sau oricare alt element cu capacitate de Oglindă poartă denumirea de limbaj.

Despre ceea ce este Ființa, Factorul Vieții sau alte reprezentări asemenea lor nu cred că mai are rost să repet decît sumar întrucît întreaga problematică aferentă acestora a fost pe larg dezbătută în Coaxialismul. Acolo am scris că orice Amprentă care își va trimite Conștientizarea spre Factorul Vieții care are rol de Oglindă, în sensul de a transforma Conștientizarea în Cunoaștere.

În fine, orice Amprentă care-și va trimite Conștientizarea spre această Oglindă va primi înapoi, odată reflectată Conștientizarea în Oglinda respectivă, Cunoașterea Conștientizării

respective, doar că ceea ce reflectă înapoi sub formă de Cunoaștere Oglinda respectivă este captat de toate celelalte Amprente din Universul respectiv cu care Oglinda este în contact.

Diferența este că tot ceea ce este transmis Amprentei din exemplul respectiv sub formă de Cunoaștere, toate celelalte Amprente vor primi informația receptată de Amprenta noastră ca și Cunoaștere, celelalte o vor recepționa tot sub formă de Conștientizare, dar ca fiind o nouă Conștientizare reflectată de Oglinda care în cazul de față ține loc de Factor al Vieții.

În această ordine de idei, celelalte Amprente își vor retrimite Conștientizarea primită de la Factorul Vieții, care a avut pentru o singură Amprentă și încărcătura de Cunoaștere, fiind unica care și-a trimis la început acest tip de Conștientizare, și astfel se produce un alt tip universal de comunicare, dezvoltându-se un anumit limbaj, în funcție de elementul Amprentă, care poate să fie chiar și un domeniu al lumii noastre.

Terminologia de Amprentă este o terminologie uzitată mai ales în cadrele mult mai largi, unde desfășurarea evenimentială pot întruni atât lumi ale Coeficienților Logici cât și alte Nivele de Conștientizare cum ar fi Antilogicul sau toate cele care ar putea urma desfășurărilor nesfârșite ale Limbajului Pur Universal.

Prin urmare această problemă am dezbătut-o în toate celelalte publicații ale mele, fiind consider eu, cu prisosință să le mai amintesc din nou aici. În schimb succesiunea evenimentială a limbajului pentru a întregi comunicarea pornește de la ciclurile, Conștientizare-Cunoaștere prin intermediul Oglinzii la un capăt și al Amprentei sau Domeniului dacă este vorba despre lumea noastră sau vecină cu ea, al elementului care primește Cunoașterea și transmite Conștientizarea de la celălalt capăt.

42

Fiecare transformare, Cunoaștere-Conștientizare și Conștientizare-Cunoaștere, aduce cu sine și o nouă încărcătură evenimentială care va spori succesiunea Evenimentelor care se vor insera de-a lungul acestui proces. De fapt, originea Evenimentului constă tot în reflectarea datorită unei Oglinzi, și anume Oglinda Infinitului sau Oglină Semantică a Infinitului.

Toate celelalte Oglinzi nu fac altceva decât să reflecte în funcție de prima Oglină Semantică alte și alte Oglinzi, care să determine alte și alte Evenimente la rîndul lor. Cu toate acestea determinarea Oglină-Eveniment, se produce astfel. Întîi Oglinda determină Evenimentul ca mai apoi Evenimentul să determine Elementul care va primi rolul de Oglină.

Astfel și Domeniile sau chiar Amprente pot avea rol de Oglină? Bineînțeles, atîta timp cît ajung să primească Cunoașterea.

Odată primind Cunoașterea elementul respectiv poate Oglini această Cunoaștere altor și altor elemente sub formă de Conștientizare, dar doar un singur Element, poate să transforme Conștientizarea primită de la Elementul care primește, Cunoașterea, și anume Factorul Vieții în cazul lumilor cu Ființă. De ce?

Datorită faptului că Factorul Vieții este un element care s-a format cu mult înaintea Amprentelor și Domeniilor, care a stat la originea lor alături de Ființă și astfel din punct de vedere Ierarhic este suprapus unei alte scale.

Chiar dacă folosesc terminologia de Ierarhie, despre care am scris în lucrările mele atîta, nu există Ierarhic superior sau inferior, precum nu poate fi privită Ierarhia exact ca și cum o privim noi în cadrul Iluziei Vieții noastre, întrucît, aceasta este cu totul altceva, ea se referă mai înainte de toate la scala întîietății în creație, care nu determină neapărat și o subordonare în înțelesul pur omenesc a ceea ce poate fi subordonare, întrucît Infinitul Oglinzii Semantice se află

în tot și în toate, iar atât totul cât și toatele nu sunt nimic față de Oglinda Semantică Infinită, Nimic care le nominalizează pe toate ca fiind egale.

Odată ce am văzut cum se realizează Comunicarea, prin succesiunea evenimentială, Conștientizare-Cunoaștere-Conștientizare, și iarăși așa la nesfârșit, Amprentă sau Domeniu și Oglindă, putem să realizăm cum anume se produce procesul de Cunoaștere și în cadrul lumii noastre. Conștientizarea nu este Cunoaștere, atât timp cât nu este oglindită.

Este o greșeală să atribui Conștientizării calitatea de a fi ceva cunoscut dar la nivel subconștient. Definiția de Conștientizare în Coaxialism nu este o stare a conștiinței umane, sau o parte din aceasta. Conștientizarea este atributul care va îmbrăca haina Cunoașterii abia după ce va fi fost oglindit într-o Oglindă.

Să nu încurcăm acest termen cu conștiința care este cu totul altceva. Am reamintit acești termeni întrucât în această lucrare unde trebuie să dezvoltăm o reflecție asupra Morții, ei sunt neapărat necesari, chiar dacă ne aflăm la un nivel mult apropiat nouă ca ființe umane, nivelul lumii noastre.

Omul are tendința de a folosi terminologia de conștiință și mai ales de conștiință de sine. Generalizând termenul ar fi cognitivul, volitivul și afectivul Omului caracteristic societății într-o perioadă determinantă a dezvoltării sale.

Aceasta ar fi conștiința socială, iar cea individuală ar fi caracteristică doar individului pe o anumită treaptă a dezvoltării sale. Din cadrul acestui reper putem să extragem, afecțiunea, cunoașterea și afectivitatea ca aparținând conștiinței. Pe când în cadrul Conștientizării nici unul dintre aceste trei repere nu poate fi identificat.

Atunci care este frontiera dintre conștiința umană și Conștientizarea sa și unde anume Conștientizarea poate să intre în cadrul conștiinței sub formă de Cunoaștere și cum? Întrebarea aceasta este una dintre cele mai importante cu privire la filosofia despre ceea ce este ființa umană ca domeniu dar mai ales ca sine. A Conștientiza nu înseamnă a Cunoaște!

43

Omul ajunge să știe abia atunci când sinele său sufletul său realizează că Conștientizează și nu înainte de acest pas. Astfel nici noi nu știm că am Conștientizat ceva anume pînă nu știm că am Conștientizat.

Sunt foarte multe informații pe care ființa umană le Conștientizează dar nu va ști niciodată că le-a Conștientizat fiindcă aceste informații nu sunt transmise sinelui Omului pentru a fi Cunoscute. Acestea sunt de regulă informații din mediul astral al Amprentelor sau al Domeniilor, lumilor vecine, care comunică neconținut, contribuind la limbajele adiacente Limbajului Pur Universal.

Trebuie subliniat faptul că fiecare cuvînt din cadrul Limbajului Pur Universal, are dezvoltat în jurul său o infinitate de alte limbaje adiacente universale, prin care se realizează Comunicarea în procesele dintre Conștientizare și Cunoaștere.

Alături de Conștientizare și Cunoaștere mai sunt o infinitate de opusuri pentru fiecare, pe care noi nici măcar nu ni le putem imagina.

Un astfel de opus prim al Cunoașterii ar fi Necunoașterea dar privită drept Cunoaștere fiindcă și ea aparține Existenței. Alături de acestea ar mai fi un al treilea, al cincilea, pînă la opusul infinit. Astfel acest lucru este cât se poate de valabil și pentru Conștientizare.

Acum se poate realiza cât de vast este acest mai mult decît o infinitate de Universuri și mai mult decît Cunoașterea, Conștientizarea și Necunoașterea de încă o infinitate de ori.

Revenind la ființa umană. Unde anume se face trecerea către Cunoaștere a Conștientizării. În sinea noastră, vor spune cu toții. Așa și este. Chiar și atunci când privim pe un ecran o imagine. Acea imagine sau informație devine cunoscută în noi înșine mai înainte de toate.

44

Dacă nu e cunoscută în noi, nu va putea fi cunoscută niciodată.

Atunci înseamnă că în noi se află o Oglindă a Factorului Vieții, sau Factorul Vieții prin ființa noastră are tangență cu noi, dându-ne senzația de: ” prin noi”. Fiecare Om este conștient de existența Ființei pe care o atribuie fiecărui domeniu al lumii vii. Fiecare Animal, Om, Plantă se consideră că ar avea propria sa Ființă. Este adevărat că Ființa se află în noi din punct de vedere al Cunoașterii noastre trecută prin sita Iluziei Vieții.

Viața există prin excelență prin ființare. Fiind atribuită în mod eronat Ființei, prin sintagma că tot ce viețuiește are o Ființă. Ființa în coaxiologie, are atributul ei suprem de ființare. Chiar și o stîncă poate ființa la fel de bine ca și un iepure sau planeta Terra.

Totul depinde cu ajutorul cărui Coeficient Logic privești lumea, după cum am mai afirmat undeva într-un pasaj de adineaori. În acest caz Ființa nu numai viețuiește dar poate la fel de bine fi și Ființă fără de viață. În acest caz mai putem vorbi altfel decât la modul peiorativ de sintagma: „ființa umană?” Chiar și eu am folosit-o destul de des în operele mele, întrucît este atît de uzitată încît folosirea ei ajută mult înțelegerea anumitor procese fenomenologice care se petrec în coaxiologie.

Cu toate acestea rog a se cunoaște că folosirea ei este permisă doar pentru a reflecta Omul, dar nu pentru a aprofunda noțiunea de Ființă în sine.

Acest lucru s-a încetățenit întrucît fiecare atunci cînd vrem să raționalizăm ceva, să cunoaștem un anumit lucru sau fenomen, atunci cînd simțim un anumit sentiment o facem direcționîndu-ne către propriul nostru sine, unde vom găsi cu adevărat Ființa doar cu deosebirea că această Ființă nu este numai a noastră și nici măcar nu putem avea fiecare o Ființă, ci Ea este și va aparține tuturor lumilor și Universurilor Cunoașterii, deci ai unei infinități de Coeficienți Logici, Nivele de Conștientizare, etc.

Este vorba de Ființa noastră a tuturor, a pleiadei infinite de lumi și Universuri, față de care noi nu sîntem nimic altceva decât o Amprentă care a primit ființarea de la Ea, și acum vrea să-și reflecte Conștientizarea către Factorul Vieții, prin sine, deci implicit și prin Ființă, odată ce ființăm, spre a Cunoaște.

De aceea nimic nu poate fi mai imens, dar și mai puternic, nimic nu ne poate apropia de alte lumi, oricît de mult am căuta în toate cărțile și scrierile savanților, decât sinele nostru, care ne unește cu toate acestea prin Ființă!

Mai trebui să amintesc despre cele două tipuri de Cunoașteri, și anume Cunoașterea Încisă și Cunoașterea Deschisă.

Cunoașterea Încisă este formată din elementele care au ca origine pe Factorul Nostru Creator iar Cunoașterea Deschisă provine de la Matricea Noastră care a determinat prima sa Stare de Fapt, Instinctul, și odată cu acesta Adevărul Absolut. Instinctul fiind primul reprezentant al Ierarhiei, iar Adevărul Absolut, al Scopului, determinat de Ierarhie, întrucît originea matriceală este reprezentată tot de Scop, care precede Ierarhia.

Orice Conștientizare trebuie să întrunească trei elemente și anume, Scopul, Adevărul Absolut, sau unul dintre Adevărurile Anoțional sau Noțional și Ierarhia. Scopul Matricei provine

de la Matricea Scop care precede Instinctul, primul element al Ierarhiei după cum spuneam în Coaxialismul.

Orice element care aparține unei forme sau alta de Cunoaștere, cum ar fi Cunoașterea Deschisă provenită de la nivelul Instinctului și Cunoașterea Închisă de la cel al Factorului Creator, sînt elemente energetice, întrucît orice act de Cunoaștere este format în urma Conștientizării care se reflectă în Oglindă, care este un alt element ce îndeplinește acest rol.

Astfel elementele Cunoașterii Închise au ca origine Factorul Nostru Creator care a Conștientizat la început primul element care a fost Persoana, a cărei Conștientizări s-a Oglindit în Gîndul Pur al Factorului Creator, constituit din Adevărul său Absolut și Cunoașterea sa Absolută.

Factorul Creator împreună cu Gîndul său Pur a fost determinat de către Factorul Originar, care deține Gîndul Originar, format din Adevărul Absolut Originar și Cunoașterea Absolută Originară, iar Adevărul Absolut Originar este determinat de primul element al Ierarhiei care este Instinctul, și care prin prima sa Conștientizare cînd a spus „EU” a determinat Cunoașterea Absolută Originară, dependentă de acest Adevăr Absolut Original, și odată cu aceasta s-a determinat Factorul Originar, sau Dumnezeuul Primordial.

Odată Conștientizat acel „EU”, s-a oglindit în Adevărul Absolut Originar care avea rol de oglindă în acest context. Prin urmare Adevărul Absolut Originar și Cunoașterea Absolută Originară au determinat Gîndul Originar al Factorului Creator Originar.

Toate acestea se întîmpla doar la nivelul matricei noastre întrucît întreaga înfinitate formată din celelalte Matrici, au dezvoltări diferite. Am fost obligat să fac această mică trecere în revistă a dezvoltării coaxiologice din Coaxialismul pentru a se cunoaște terminologiile și elementele cu care vom opera de acum înainte.

Revenind la Moarte, aceasta este privită astfel fiindcă este o trecere dintr-o lume cunoscută într-una unde cunoașterea ființei umane nu este permisă. Fapt care după cum am mai spus a dat naștere la tot felul de fabulații, unele mai fantastice decît altele născînd mitologia. Mitologia fiind fața ființei umane proiectată în necunoscutul de care îi este teamă dar pe care îl dorește cu ardoare în același timp.

Odată ce Moartea este un rezultat al unui Eveniment pe care și noi îl putem deduce în timpul Vieții, iar acest Eveniment ca oricare altul naște o succesiune evenimentială atît în lumea Vieții cît și în aceea a Morții, iar cum orice Eveniment este și un element în sine, întrucît Evenimentul devine Cunoscut abia după ce a fost Conștientizat de către un alt element, iar această Conștientizare a fost trimisă spre Oglindire altui element, sau unui element terț, care a retrimis Oglindirea Cunoscută elementului ce și-a trimis Conștientizarea, înseamnă că și Moartea ca și Viața este un element energetic, un element care poate la rîndul său poseda un Limbaj pentru a realiza o Comunicare, în cadrul imperiului său.

Prin Limbaj înțelegem o oglindire a unei succesiuni evenimentiale. Acest lucru ne indică că însuși Limbajul în sine nu este altceva decît o înșiruire de elemente care au devenit Cunoscute, întrucît Limbajul prinde contur abia după ce elementele care îl compun devin Cunoscute.

Înainte de acest deziderat, cînd elementele ce vor compune limbajul sunt în stare de Conștientizare, termenul pe care l-am denumit acestei stări este de: Antelimbaj.

Astfel Antelimbajul precede Limbajul, precum Conștientizarea, Cunoașterea. Viața este un Antelimbaj al Morții și de aceea să nu poată fi înțeleasă Moartea în timpul Vieții, precum lumea de dinainte de naștere să fie un Antelimbaj al Vieții și de aceea Comunicarea dintre aceste

lumi să devină oarecum, imposibilă? Spun oarecum, întrucât în acest moment îmi trec prin minte tot felul de practici spiritiste care spun că pot contacta spiritele celor decedați.

Filosofia nu se ocupă cu aceste aspecte decât dacă aplicațiile sale o cer, și atunci în cadrul contextual specific. Să nu poată exista Comunicarea dintre Antelimbaj și Limbaj? Acest fapt ne duce la gândul că orice Conștientizare nu poate fi Cunoscută decât după ce a fost Oglindită într-un element care posedă acest rol, iar atunci vor fi Cunoscute sub o altă înfățișare elementele care aveau o cu totul altă înfățișare în faza lor de Conștientizare?

Anteviața (lumea de dinainte de naștere) să fie Conștientizarea Vieții iar Viața Conștientizarea Morții, iar Moartea Conștientizarea, altor și altor elemente-domenii din acest ordin? Din câte s-a putut constata până în prezent astfel stau lucrurile.

Revenind la Comunicare, aceasta este imposibil de realizat prin intermediul fazelor Conștientizare-Cunoaștere, deoarece limbajul nu poate transcende dintr-o fază în alta, acesta primind noi și noi conotații în momentul sau evenimentul oglindirii în elementul care poate purta rolul de Oglindă. Oglinda este aceea care întrerupe transcendentalitatea Limbajului dintre aceste două faze. De ce anume? Oglinda nu ar trebui să facă altceva decât să facă inteligibil un asemenea Limbaj și nu să îl întrerupă.

45

Aceasta înseamnă că tot ceea ce Conștientizează Omul, este total diferit față de ceea ce Cunoaște. Practic fiecare ființă umană trăiește în două lumi paralele, una fiind Luma Cunoașterii și cealaltă a Conștientizării.

Omul nu este altceva decât un domeniu ce definește o incluziune a acestor două lumi care se suprapun delimitând astfel Conștiința Omului, ca fiind Cunoașterea, ce aparține Lumii Cunoașterii, iar Voința și Afectivitatea care aparțin Lumii Conștientizării. Omul nu va Cunoaște niciodată Cunoașterea decât Iluzia Vieții, precum nici Conștientizarea, întrucât odată reflectată în Oglindă, limbajul Conștientizării se întrerupe, fiind reflectat eronat prin Cunoaștere.

De aceea Omul nu va înțelege niciodată propria sa iubire, afectivitate, sentimentalism, dar nici voința sau aspirațiile sale, dorința de a înfrunta noi și noi repere.

Toate acestea nu le va înțelege niciodată, doar va avea Iluzia Cunoașterii lor, întrucât acestea îi devin Omului Cunoscute, abia după ce au fost Oglindite prin Ființă în Factorul Vieții, prin intermediul Elementului-Domeniu ce are particularitatea de Oglindă pentru Om și care poate fi propria sa lume.

Astfel Elementele Conștientizării sînt total denaturate cu ceea ce ar fi fost dacă ar fi fost înțelese în starea lor pură a Conștientizării. Cine anume trimite această Conștientizare prin Lumea Noastră sau planeta Terra, către Ființă și Factorul Vieții dacă nu miliardele de elemente umane de pe Terra?

Astfel Lumea Noastră este Ierarhic unul dintre mulții intermediari dintre noi, Oamenii, Ființă și Factorul Vieții, fiind unul din Elementele-Domeniu, la fel ca și noi Oamenii.

Prin urmare atît lumea în care trăim care este după cum am mai spus adineaori un Element-Domeniu, cît și toate celelalte Elemente-Domeniu, aflate între noi, Lumea Noastră, Ființă și Factorul Vieții, au fiecare Ființa și Viața lor, fiindcă se reflectă prin alte și alte Elemente-Domeniu intermediar Ierarhic, în Ființă și Factorul Vieții precum se reflectă și Omul la rîndul său, prin Lumea Noastră care și ea la rîndul său se reflectă prin celelalte Elemente-Domeniu intermediare.

Acest fapt înseamnă că Elementul -Domeniu în care se reflectă Lumea Noastră este de fapt Lumea Lumii Noastre! Iar fiecare Element-Domeniu care are Ierarhic, calitatea de Oglindă față de un alt Element-Domeniu, care se reflectă în acesta, ține loc de lumea Elementului-Domeniu reflectat!

Prin urmare toate aceste miliarde de elemente trăiesc o Viață dublă, fiind mult mai puternice decât s-a crezut vreodată, ființarea lor fiind în funcție de Lumea Conștientizării și nicidecum de Lumea Cunoașterii, care îi este zugrăvită în culorile mohorâte ale suferinței din Viață, ale luptei eterne pentru supraviețuire sau înfițate, etc.

De aceea atunci când am afirmat că Omul trăiește în Paradis nu am greșit, doar că în realitate trăiește cu un picior în paradis și cu altul în infern, iar dintr-un motiv anume stă cu fața spre infern, parcă dorind să scape de paradisul atât de primitiv al Lumii Conștientizării.

Viața nu este un paleativ care să aparțină doar lumii noastre, precum nici Ființa. Factorul Vieții a fost determinat de către Personalizarea noastră cu nume de Existență, sau mai precis a cărei Noțiune este Existența.

Viața este prezentă într-o infinitate de forme și tipologii, în funcție de lumea care o reflectă prin Factorul Vieții și prin care se reflectă. Viața în sine este o energie izvorâtă din procesul de Conștientizare-Cunoaștere a Personalizării Existenței.

Și Viața în sine este un element ca oricare alt element, doar că posedă energia vitală pe care o distribuie și altor elemente. După cum spuneam în Coaxialismul, că orice element Cunoscut devine și un element energetic, tocmai datorită mișcării de translație de la faza de Conștientizare în faza de Cunoaștere. Fiecare element din infinitatea de Universuri cu tot atâtea infinități de lumi are o anumită energie a sa.

46

Omul posedă o energie vitală a sa, deci o energie a vieții distribuită prin intermediul ființei sale care îl determină ca domeniu în sine, și primită de la Factorul Vieții, care este sursa de energie vitală pentru toate lumile și toate Universurile.

Omul primește de la naștere sursa sa de energie vitală, care transcende odată cu ele din lumea de dinainte de naștere unde ceea ce era el acolo, a Conștientizat, prin cea din urmă Conștientizare a sa o Cunoaștere care avea să-i parvină în această lume.

Astfel Conștientizarea poate transcende lumile în momentul Morții. De unde știm noi că se moare în acea lume de dinainte de naștere? Nici măcar asta nu putem ști.

Poate că în acea lume nu se moare deloc, iar visul lumii noastre de acum nu este decât un simplu vis care în acea lume poate dura o noapte, iar odată coșmarul trecut ne spălăm pe ochi odată cu venirea zorilor și ne trezim iarăși în Paradis. Poate dar nimeni nu poate să fie sigur de asta.

Ceea ce putem fi siguri din punct de vedere al Iluziei Vieții actuale, este că visul Vieții începe cu Nașterea și se sfârșește cu Moartea.

Să fie Anteviața o stare de Conștientizare a vieții care este starea de Cunoaștere a acelei Conștientizări? Acesta începe să contureze o Cale. De ce? Pentru simplul fapt că Lumea Conștientizării ar putea fi lumea din care credem noi că venim iar Lumea Cunoașterii, lumea actuală pe care pretindem că o Cunoaștem.

Dar lumea Morții, despre care nici nu știm nimic și nici nu putem pretinde nimic ce anume este? În cadrul procesului Conștientizare-Cunoaștere intervine Oglinda care va determina Cunoașterea unei anumite lumi, în cazul Omului.

Oglinda este un element care posedă această calitate de a Oglindi o lume. Un astfel de element este prin excelență un Domeniu în care se include sau pot să se excludă alte Domenii, cum ar fi lumea ființei umane de exemplu.

Acest Domeniu care are capacitatea de Oglindă față de un alt Domeniu, trebuie să posedă caracteristica de a reflecta lumea unui Domeniu care-și trimite Conștientizarea.

Astfel Domeniul Morții este Oglinda care ne dă nouă Cunoașterea lumii în care ne aflăm. Odată ce Moartea este o Oglindă, înseamnă că aceasta nu ne lasă să trăim Paradisul Lumii Conștientizării care aparține lumii noastre și ne lasă să vedem doar Infernul Lumii Cunoașterii, cum ne este zugrăvită lumea noastră?

Moartea este aceea care ne interzice accesul la Antelimbajul prin care am putea Comunica cu propria noastră Conștientizare? NU! Lucrurile nu stau astfel.

Nu Moartea este cea care ne interzice acest lucru, ci noi înșine suntem cei care ne interzicem cu desăvârșire acest lucru. Oglindirea Conștientizării și transformarea acesteia în Cunoaștere nu înseamnă și transformarea Conștientizării în sine, a Antelimbajului acesteia și mai mult a schimbării totale a elementelor Antelimbajului în elemente total diferite ale Limbajului. Acest lucru este sfidător dacă l-am aborda Morții.

Nu Moartea face aceste schimbări, nu Ea este aceea care ne interzice să Cunoaștem Paradisul, ci Omul, ființa umană în toată splendoarea sa, care nu era pregătită pentru a Cunoaște, a dorit să Cunoască, spune Biblia creștină. Eu în schimb din punct de vedere filosofic, voi spune că Omul s-a înstrăinat atât de mult de el alegând Calea greșită a Competitivității în locul celei bune a Restrictivității, încât în loc să devină ceea ce pentru care a fost lăsat în această lume, o ființă competitivă cu sine prin restrictivitate, o ființă sacerdotală, a devenit exact opusul acesteia.

47

Abia atunci când Omul va înțelege cu adevărat Moartea, când se va privi în oglinda Morții și va zîmbi, înțelegînd Paradisul pe care îl poate naște această Oglindă în sinea lui dar și Infernul deopotrivă, atunci va înțelege că nu frumusețea trecătoare a cărnii sau zîmbetele mai mult sau mai puțin vinovate sunt cele care trebuie să primeze în această lume, precum nici furtul de sine, minciuna sau lauda, ci în primul rînd faptul de a înțelege că tot ceea ce ai Iluzia Vieții că Cunoști, că-ți place sau că dorești, nu sunt nimic altceva decît niște Iluzii care se pierd asemeni fumului în vîntul toamnei cu fiecare frîntură de clipă.

Toate acestea nu fac decît să te fure și să te înstrăineze de tine. Mulți Oameni aleargă din zori în noapte pentru a avea mai multă avere, alții sînt nemulțumiți că Viața lor ar fi prea scurtă, altora li se pare prea lungă, unii sunt săraci lipiți, alții nu au ce face cu banii.

Toate acestea nu sunt decît Iluzii. Toate acestea s-ar rezolva imediat odată ce am realiza cine anume suntem și unde mergem, ce anume este Moartea și ce se ascunde în spatele Oglinzii sale.

Viața Omului constă în Antelimbaj și Limbaj. Comunicarea verbală o face prin intermediul Limbajului în schimb ființa umană posedă și o altă cale de Comunicare a sa cu lumea invizibilă, aceea care-i gîndește Destinul și îl înțelege, aceea care poate accesa anumite premoniții, lumea care îi este prezentată ca o lume paranormală, și anume Lumea Conștientizării.

Prin urmare Moartea are o lume a sa care este un Domeniu ce poartă calitatea de Oglindă în raport cu lumea umană.

Astfel pentru prima dată pot să afirm că atât timp cît Moartea ca element există, cît este un element energetic la rîndul său, cît posedă toate celelalte calități necesare unui element

inclusiv pe aceea de Oglindă față de elementul care este lumea noastră sau impropriu spus Lumea Vieții, întrucât am afirmat că Viața există într-o infinitate de alte și alte lumi, aceasta înseamnă fără drept de tăgadă că putem vorbi la fel de bine despre o Lume a Morții precum vorbim despre o Lume a Vieții.

Repet „o lume a vieții” este impropriu fiind o infinitate de astfel de lumi, dar pentru a ușura modul de înțelegere îmi permit să fac intenționat acest lucru. Odată ce am aflat că Moartea are o lume a ei, ceea ce va trebui să aflăm este dacă Lumea Morții este o lume cu Viață sau o lume fără Viață.

Pentru a fi o lume cu Viață ar trebui ca elementele care compun propriul său Domeniu să se reflecte prin Ființă, Factorului Vieții. Oricât ar fi de uimitor și Omul, Animalul sau Planta sînt Domenii, unde fiecare poate avea inserate în cadrul său o infinitate de lumi, precum și Muntele, Rîul sau Cîmpia sînt Domenii, fără să vorbim de Terra, alte planete sau stele, Universuri, etc. Toate acestea sunt Domenii.

Nu există Domeniu inferior sau superior ci doar din ce unghi este privit acel Domeniu și prin prisma cărui Coeficient Logic.

Modul cum este perceput un Domeniu sau altul îi dă acestuia o anumită calitate, care trebuie să recunoaștem că este o calitate dată de percepție și nu a Domeniului în sine. De exemplu, Omul este compus din miliarde de atomi, dintr-un număr impresionant de particule elementare, din alte și alte constituențe a căror număr este infinit.

Fiecare astfel de constituent este un element, orice element este energetic fiind produs de mișcarea de translație din cadrul procesului Conștientizare-Cunoaștere.

Acest lucru ne îndeamnă să înțelegem că orice element este de fapt o lume, care la rîndul său poate să primească rolul de Oglindă pentru Conștientizarea alte sau altor lumi.

Astfel și Omul ca și orice Domeniu de exemplu are în constituția sa o infinitate de lumi unde fiecare la rîndul lor posedă propriile lor elemente. Acest lucru ne îndreptățește să credem că și Omul, Planta, Animalul din exemplul de față nu sunt nimic altceva decît parte a Marelui Domeniu Infinit care cuprinde în cadrul său toate Universele posibile și imposibile, Cunoscute dar mai ales Necunoscute. Unica diferențiere făcîndu-se în funcție de unghiul Cunoașterii prin care este reperat acest Domeniu. Exemplul de față ne îndreptățește să afirmăm faptul că atît Lumea Vieții cît și cea a Morții pot la rîndul lor să se afle în Om precum și Omul în ele.

Omul trăiește într-o lume din care nu Cunoaște nimic, întrucît și ceea ce-i apare lui sub formă de Cunoaștere este distorsionat de vîlul Iluziei Vieții care-i întregeste acestuia visul despre Viață. Adevărata Viață a Omului se află în Lumea Conștientizării acestuia.

48

Cum ar putea fi cunoscută cu adevărat această lume, am mai spus. Prin redirecționarea căii pe care se află Omul, și prin transformarea sa într-o ființă sacerdotală, destinare care-i întregeste adevărata sa menire.

Ce este de fapt Oglinda Morții? Să fie o altă lume sau de fapt Lumea Morții este tocmai Lumea Cunoașterii pe care nu o Cunoaște Omul datorită Iluziei Vieții, dar în interiorul căreia trăiește și își duce adevărata sa Viață?

Pentru a afla acest uimitor răspuns va trebui mai înainte de toate să aflăm ce anume poate da calitatea de Oglindă. În primul rînd această calitate este responsabilă de transformarea Conștientizării în Cunoaștere.

Dacă Lumea Cunoașterii Noastre ar fi una și aceeași cu Lumea Morții, atunci tocmai aceasta nu ne lasă să o Cunoaștem decât prin intermediul Iluziei Vieții care ne dă visul despre realitatea acestei lumi.

Poate fi Conștientizarea Oglinda Cunoașterii? În nici un caz.

Dacă Conștientizarea nu poate fi Oglinda sa în sine pentru ca tot ea să ne dea Cunoașterea atunci ce anume este Oglinda Morții, sau Oglinda acelui element în care se reflectă Conștientizarea ființei umane? De ce Oglinda Morții? Pentru simplul fapt că întreaga noastră Viață există doar pentru că prin ea ne raportăm la Moarte.

Dacă nu ar fi Moartea nu ar fi nici Viața! Ce altceva poate să fie în cazul Omului, Oglinda la care el se raportează pe parcursul Vieții sale decât Moartea?

Întreaga sa Viață, Omul se raportează la Moarte, altfel Viața sa nu ar exista. Viața Omului este Cunoaștere și atât. Dacă Omul nu și-ar Cunoaște Viața, aceasta nu ar exista.

Nu poate exista Viață fără Moarte.

Dacă Viața nu s-ar Oglindi în Moarte, dacă Omul nu s-ar raporta la Moarte prin faptul că „știe că există” doar pentru faptul că poate „să nu existe”, Omul nu ar putea Cunoaște nimic!

Tot ceea ce Cunoaște Omul provine din Oglindirea Sinelui său în „poate să nu existe, de aceea există”, deci Oglindirea sa în Moarte. Moartea este cea care-i dă Cunoașterea Omului, prin „poate să nu existe, de aceea este”. Astfel Conștientizarea Omului se va reflecta (raporta) mai înainte de toate elementului care este reprezentat de către Domeniul acestei lumi, respectiv, Lumii Noastre, care este Oglinda Morții. Nici o altă explicație nu mai poate fi plauzibilă în acest caz.

Cine este elementul care aparține Domeniului acestei lumi și totodată lumea să fie Domeniul său? Acest element este planeta albastră sau Terra. Astfel răspunsul este la fel de tulburător.

Oglinda Morții constă în Domeniul planetei pe care ne aflăm. Acesta ar fi elementul în care se oglindește Conștientizarea noastră, pentru a primi Cunoașterea deformată a acestui Domeniu. Ce Cunoaștem nu este nimic altceva decât o față deformată a Morții, fiindcă trăim în Lumea Morții! Lumea Morții este cea care ne dă dreptul la a Cunoaște atât cât vrea ea, fără să ne Cunoaștem propria noastră Conștientizare, ce anume înseamnă Iubirea și Voința din noi.

Conștientizarea noastră reprezintă de fapt Sinele Nostru iar odată ce ne vom Oglindi într-o altă Lume, după ce vom trece de „Zidul Morții” în funcție de Karma fiecăruia în parte, vom avea o nouă lume în care să ne putem Oglindi și prin urmare acea Lume s-ar putea să ne reflecte fiecăruia din noi, sau mai precis fiecărui Sine al nostru, o Cunoaștere mai apropiată despre Adevărul Conștientizării noastre care se reflectă în Oglinda Lumii respective.

Într-un cuvânt poate vom Cunoaște mult mai mult despre ce înseamnă Iubirea și Voința din noi. Prin urmare Lumea Morții este de fapt lumea pe care o vedem și prin care mergem spre Moarte cu fiecare Clipă care trece! Răspunsul este doar pe jumătate afirmativ și am să vă spun de ce.

49

În primul rând, așa este din perspectiva elementului Oglindă care e Moartea dar nu și din perspectiva Morții. De ce?

Elementul Oglindă (Lumea Morții sau Lumea Terestră sau Lumea Planetei Albastre) este cel care ne dă Cunoașterea și visul acestei Vieți (În Moarte), este planeta albastră pe care ne naștem, doar că în spatele acestui zid care este planeta albastră, și care nu ne lasă să ne vedem

Adevărata Viață, decât deformată de Iluzia Vieții, se află Lumea Conștientizării noastre reale, ce se reflectă pentru a primi Cunoașterea în Lumea Planetei Albastre, sau Lumea Terestră, iar Conștientizarea noastră, este de fapt Adevărata Viață pe care nu o vom Cunoaște în această lume, compusă din Iubire (Afectiv) și Voință (Volitiv), decât după ce vom trece de „Zidul Morții” și astfel odată ce trecem de Domeniul Morții care nu este altceva decât planeta pe care ne aflăm, cu priveliști dintre cele mai fermecătoare dar și dintre cele mai odioase, vom afla Adevărul despre Noi, și Adevărata Noastră Viață!

Practic ne aflăm în Moarte și vom învia odată cu moartea noastră din Moarte.

Și Moartea are Oglinda sa, ceea ce înseamnă că Moartea Conștientizează la fel ca și noi, și-și poate trăi propria Moarte la fel ca și propria Viață la fel ca și noi. Depinde care este lumea ce-i oglindește Conștientizarea, ce anume conține acea Conștientizare și mai ales sub ce formă i se transformă acesteia Conștientizarea în Cunoaștere.

Astfel Moartea poate avea o Viață de Sine, care nici măcar să nu Cunoască vreodată noțiunea de Moarte, chiar dacă ea în calitate de Element-Domeniu a devenit, o întreagă lume pentru miliarde de Oameni care se raportează mereu la aceasta Cunoscând-o ca fiind Moarte.

Într-un Cuvînt Moartea în Sine poate să nu Cunoască niciodată Moartea, dar poate determina această Cunoaștere devenind Element Oglindă pentru alte Elemente-Domeniu cum este Omul în acest exemplu.

Conștientizarea Morții nu va Cunoaște în urma reflectării acesteia în Elementul său Oglindă aceeași Cunoaștere ca Omul, față de care ea în Sine este Element-Oglindă. Oare Omul știe pentru ce ființe este în Sinea lui Element-Oglindă? Cu siguranță nu!

Moartea nu-și Cunoaște Lumea sa, Lume pe care o crează fiind Element-Oglindă pentru Om. Nu Cunoaște evoluțiile și frământările sociale și politice și nici de ce întreaga ciorbă care este societatea umană, începe să dea în clocot și să determine la un moment dat, Bilderberg Group, care va omogeniza societatea, determinînd unitatea acestei Lumi a Morții, prin mondializare. Moartea în Sinele său nu Cunoaște că mondializarea va duce la schimbarea din temelii a raporturilor sociale, iar în cele din urmă la schimbarea Lumii Morții.

O va putea determina pe aceasta să devină o Lume a Vieții, prin faptul de a ne putea determina Conștientizarea în urma reflectării în această Oglindă? Poate ca parțial, Da! Cum?

Determinînd Omenirea să aleagă Calea Restrictivității față de Sine, realizînd o viziune socială, politică, filosofică dar mai ales de Cunoaștere a Omului și împrietenire cu Sinele său, Spiritualism, descoperindu-și astfel Omul poate cea mai importantă dimensiune a sa și anume Dimensiunea Sacerdotală!

Abia atunci cînd va înțelege Omul că-și trăiește propria Moarte în această Lume a Morții, va putea înțelege ce trebuie să facă pentru Adevărata Sa Viață, Viața Sinelui său, compusă din Iubire și Voință.

În această lume, Omul își trăiește propria Moarte, sau mai bine spus își trăiește Viața propriei Morți! După moartea noastră naturală, adică atunci cînd Sinele Nostru nu se va mai reflecta în Oglinda acestei Lumi în care trăim, vom ajunge să ne Oglindim într-un alt Domeniu care va avea calitatea de element Oglindă, Domeniu care ne va crea o altă lume.

50

Sau vom rămîne reîntorși la adevărata noastră Viață, aceea a Conștientizării, care ființează prin propria sa Conștiință de sine compusă din Volitiv și Afectiv, excluzînd pentru totdeauna Cognitivul, reprezentat prin Cunoaștere?

A trăi într-un Paradis în care să nu existe Cunoașterea decât simțirea afectivității și voința de a realiza aceasta într-o măsură mai mică sau mai mare pare un Paradis în care ființa ar deveni una vegetativă?

O ființă cu opțiuni nu poate fi una vegetativă. Privind la lumea animalelor observ că acestea în mod paradoxal sînt mult mai apropiate acestei lumi decât Omul. Să fie animalele elementele acestei lumi?

Ce este de fapt Lumea morții? Am stabilit că Oglinda elementului Moarte constă în planeta noastră, în lumea care ne înconjoară și în care trăim. Dar vorbind despre Lumea Morții ca atare, nu în sensul de a fi în Viață, lume pe care de fapt o vedem la tot pasul, ci în sensul de a fi după Moarte, acest lucru se schimbă. De ce?

Fiindcă Lumea adevărată a Morții, sau a elementului Oglindă care ne determină și se identifică cu Moartea este tocmai lumea în care trăim acum. În schimb vorbind de Lumea Morții ca fiind lumea în care vom fi după ce vom dispărea din această lume, lucrurile sînt total schimbate, întrucît acea lume este tot lumea în care trăim în prezent, dar inconștient, și anume Lumea Conștientizării, unde fiecare element pe care îl Cunoaștem primește o altă formă, fizionomie și înfățișare și astfel se schimbă din temelii toate caracteristicile pe care le-am avut noi vreodată despre bine și rău, frumos și urît, etc.

În acest context după Moarte vom trece de fapt de pragul Morții pentru a intra în adevărata Viață în care ne aflăm de fapt și înainte de Moarte dar pe care nu o Cunoaștem, acum! Astfel Moartea este Cunoaștere și Viața Conștientizare. În aceste momente noi ne aflăm în Moarte pentru a învia spre Conștientizare, spre Viață, odată ce vom scăpa de această Cunoaștere.

Dacă Moartea este Cunoaștere, atunci înseamnă că și cele două Cunoașteri și anume cunoașterea Deschisă și Cunoașterea Închisă sînt Moarte? Înseamnă că orice totalitate a unor elemente care sunt Cunoscute prin Oglindire înseamnă Moarte? Oglinda Semantică a Infinitului este Moarte? Răspunsul este: - Pentru ființa umană, DA!

Prin urmare Moartea este Cunoaștere iar Viața Conștientizare. Dacă elementele Cunoașterii Deschise și ale Cunoașterii Închise nu ar fi Cunoscute, ele ar fi aparținut astfel Vieții, doar din punctul de vedere al ființei umane.

În schimb privind cele două tipologii de Cunoașteri, Deschisă, respectiv Închisă din alte perspective acestea NU aparțin Morții ci altor și altor stări care pot deveni opusurile Vieții și ale Morții.

Deoarece omul își procesează datele Cunoașterii prin intermediul Coeficientului Logic 2, nu va Cunoaște decât un singur opus al Morții și anume Viața. Trebuie să adaug că alături de cele două opuse, respectiv, Viață și Moarte, mai sunt o infinitate de opuse unde fiecare reprezintă ceva diferit dar este un opus mai mult sau mai puțin depărtat al celor două.

În acest context depinde din ce perspectivă privim Viața sau Moartea în context cu Cunoașterea. Dacă din perspectiva umană Cunoașterea este echivalentă cu Moartea iar Conștientizarea cu Viața din perspectiva unuia dintre opușii infiniți ai Vieții și ai Morții, Cunoașterea nu mai este absolut deloc sinonimă cu Moartea ci poate fi mai mult sau mai puțin, în funcție de opus sinonimă sau apropiată Vieții, fără să mai vorbim despre Coeficientul Logic pe baza căruia este privită Moartea sau Viața cît și apartenența uneia la Conștientizare (Viața) sau la Cunoaștere (Moartea).

Astfel Moartea în lumea Omului fiind Cunoaștere, se datorează în primul rînd Iluziei Vieții care nu lasă Conștientizarea să fie Cunoscută decât Visată.

Imediat trecut de vălul Iluziei Vieții, respectiv de vălul Morții pe care noi o considerăm viață, imediat Conștientizarea va fi simțită și trăită ca atare, sau într-o altă ipostază se va putea Oglindi într-un alt element care să poarte calitatea de Oglindă, element diferit de planeta Terra, unde și celălalt va avea printre altele la fel ca și Terra, calitatea de Domeniu, și va putea determina o altă Cunoaștere ca urmare a trimiterii spre reflectare în această a Conștientizării Sinelui Elementului Domeniu care este ce a trecut de zidul Morții din ființa umană.

De fapt sintagma de „Zidul Morții” nu este nimic altceva decât schimbarea Elementului-Domeniu, care în cazul lumii noastre este planeta pe care ne aflăm cu întreg relieful și caracteristicile sale, element care poate fi înlocuit cu un altul și astfel Cunoașterea va fi diferită, sau schimbată în funcție de Elementul-Domeniu în care se va face reflectarea Conștientizării Sinelui celui care a fost Om.

Chiar și după această trecere a „Zidului Morții”, pot exista Elemente-Domeniu care sunt atrase de planeta Pământ și atunci vor căuta să-și reflecte Conștientizarea în continuare în aceasta devenind iarăși o ființă pe această planetă, dar nu neapărat Om, întrucât totul va depinde și de Karma genetică a Sinelui care va dori să Cunoască prin reflectarea sa în continuare în acest Element-Domeniu al planetei Pământ. Unele vor putea fi cu totul altceva decât Om, chiar și plantă sau animal.

Acesta este un mod posibil de reprezentare care duce la o posibilă reîncarnare, dar nu pot să afirm că este așa. Din punctul de vedere al unor conexiuni coaxiologice, acesta este cel mai plauzibil mijloc de a defini Moartea în raport cu posibila reîncarnare.

Personal cred că nici un Sine al vreunui Element-Domeniu, nu și-ar dori să se reîntoarcă în Moarte și suferință, odată revenit la Viață, decât forțat într-un fel sau altul. Alte Elemente-Domeniu care au fost pe această planetă, oameni, animale, plante sau chiar și ființe pluri sau unicelulare, vor căuta să se reflecte în Elemente-Domeniu care să poată a le ține loc de Oglindă.

Cred că nu orice element poate avea la împlinire calitatea de Oglindă pentru un Element-Domeniu sau altul, ci acest deziderat se face în funcție de anumite caracteristici pe care le are Elementul-Domeniu care vrea să-și trimită Conștientizarea spre reflectare într-o Oglindă. De ce?

În primul rând o ființă umană nu poate avea calitatea de Element-Domeniu cu caracteristică de Oglindă pentru planeta Pământ. Aceasta se va oglindi într-un Element-Domeniu care să poată avea față de ea, această calitate. Cred că această calitate se referă la Domeniu, văzută cel puțin sub vălul Iluziei Vieții cu ajutorul căruia gândim.

Coaxiologia este filosofia care Nu pretinde că spune adevărul, ci doar încearcă anumite aplicații, care să apropie într-o oarecare măsură Iluzia Vieții noastre de Adevăr, fie el chiar și Noțional de cea mai joasă reflectare, în Adevărul Noțional al Noțiunii sau al Factorului Vieții, Ființei, etc.

Dacă am accepta vreodată procesul de reîncarnare, acesta numai așa ar putea fi descris ajutându-ne de Coaxialism. Coaxiologic vorbind, în cazul foarte puțin probabil că ar exista reîncarnarea și că Sinele anumitor Elemente-Domeniu ar dori să revină iarăși la Moarte, acest impuls ar trebui să fie generat de ceva, poate de faptul că toate celelalte Elemente-Domeniu care ar putea primi caracteristica de oglindă față de Sinele Elementului-Domeniu respectiv, l-ar refuza sau nu ar deveni compatibile în ultimă instanță cu Sinele respectiv.

Se pot face o serie nesfârșită de speculații asupra acestui subiect, dar filosofia nu trebuie axată pe factorul speculativ decât dacă acesta este în măsură să determine o propoziție logică care

la rîndul său să devină o concluzie contextuală bineînțeles al propozițiilor pe care le-am implicat în dezbatere.

Dacă se trece acest prag atunci ne depărtăm de filosofie, de Coaxiologie, și intrăm pe tărîmurile speculative ale paranormalului sau practicilor oculte. Dacă am încercat adineaori să dezvolt un posibil scenariu al relației Sinelui trecut de „Zidul Morții” cu un viitor Element-Domeniu cu caracteristică de Oglindă am făcut-o special pentru a-mi întări afirmația de adineaori. O altă întrebare la fel de uimitoare este relevantă la Cunoaștere.

52

Cunoașterea Deschisă cît și Cunoașterea Încisă sînt două tipologii de Cunoașteri reprezentate prin cele două infinități de Elemente unde fiecare în parte nu pot fi și Elemente - Domeniu, cum ar fi Instinctul, Adevărul Absolut, etc. Ele devin Cunoscută odată cu Cunoașterea Absolută Originală a Factorului Primordial, care survine prin Adevărul Absolut și Instinctul ce determină” EU” -l Factorului Primordial.

În Coaxialismul am spus despre Cunoaștere că ar fi cauza ființării sau existenței din punctul uman de vedere al Totului. De ce din punctul de vedere uman? Deoarece noi nu putem gândi decît cu Coeficientul Logic 2 și astfel nu putem discerne mai mulți opuși ai Cunoașterii, decît Necunoașterea, dar nici pe acesta măcar, nu-l putem determina.

Știe cineva ce se află în cadrul Necunoașterii? Cu siguranță că nimeni nu va putea răspunde odată ce termenul de Necunoaștere implică lipsa Cunoașterii. Cu toate acestea el este un opus al Cunoașterii.

Atunci ce anume este Cunoașterea? Mai este ea același lucru privită prin intermediul unui alt Coeficient Logic? Bineînțeles că nu! Astfel orice definiție a Cunoașterii este relativă.

Din punctul nostru (al omului) de vedere, Cunoașterea reprezintă o sumă de elemente a căror poziționare sau localizare, cît și ale căror caracteristici sau procese fenomenologice, pot fi determinate. Astfel ajungem la un aspect determinist al Cunoașterii.

Dar oare știm noi cu adevărat ceea ce determinăm odată ce visul sub imboldul căruia ne ducem Viața se află în imperiul iluzoriu al Iluziei Vieții? Pentru a ști ce este Moartea va trebui mai întîi să aflăm ce este Cunoașterea, iar pe urmă după ce vom ști ce este Cunoașterea și vom dovedi Moartea vom afla ce este Viața!

Cunoașterea este tocmai fenomenul pe care nu îl știe ființa umană, chiar dacă are Iluzia Vieții că îl cunoaște. De ce? Am mai spus că aceasta este o Oglindirea a „ceva” într-un Element-Domeniu care poate avea caracteristică de Oglindă față de Elementul care se reflectă, și căruia îi transformă Conștientizarea în Cunoaștere.

Conștientizarea la Om este afectivul și volitivul. Prin urmare Omului îi este transformat afectivul și volitivul său în Cunoaștere de către Elementul-Domeniu care este Oglindă pentru Om.

Omul nu Cunoaște Conștientizarea decît fața reflectată de Oglindă a acesteia sub forma Cunoașterii care și ea este distorsionată de Iluzie Vieții.

Omul deține și caracteristica fundamentală Neantizare, adică de raportare a acestuia la Moarte.

Pîna acum am determinat că Moartea este tocmai lumea în care Omul se află în prezent și pe care NU o Cunoaște! Acest lucru îi determină caracteristica fundamentală de Neantizare.

Prin această caracteristică Omul se raportează mereu la Moartea în care se află pe parcursul acestei false Vieți, iar prin această raportare, Moartea sau Neantul care se identifică cu

Moartea tocmai prin Necunoaștere îl face pe Om să se ferească de Adevărata Viață de după Moarte!

Cu toate acestea Neantizarea devine cea mai importantă caracteristică a Omului, întrucât ea este unica tangență cu adevărata Cunoaștere. Neantizarea fiind determinată prin raportarea Omului la Neant deci la Moarte, acest Neant este cu adevărat Cunoașterea care ar trebui să o dețină Omul pe parcursul vremelnice sale Vieți.

De ce nu se întâmpla acest lucru? Pentru faptul că Omul datorită capacității sale înguste de discernământ, gândind doar pe baza Coeficientului Logic 2, alături de Neant, Omul nu va putea Cunoaște și determină Aneantul, unde va avea nevoie de cel puțin un Coeficient Logic 3, deoarece, pentru Om, Neantul este tot ceea ce se află în partea opusă a Existenței, într-un cuvânt, Nonexistența, iar Omul poate doar să determine Nonexistența și nu să o și Cunoască. În schimb nu va putea niciodată determina vreun opus al Nonexistenței, nici măcar un singur opus al acesteia. Astfel Omul nu poate Cunoaște Neantul decât să se raporteze la el, iar de un opus al Neantului, nici nu poate fi vorba.

Dar de ce trebuie să determine Omul, Aneantul pentru a putea să-și Cunoască, Cunoașterea? Pentru faptul că se află în prezent pe tărîmul adevăratei sale Morți, în infernul de care încearcă să scape prin tot felul de rugăciuni închinat lui Dumnezeu, neștiind că de fapt se roagă pentru a scăpa de această Viață (Moarte) ca să treacă cu adevărat pragul Morții (Vieții) pentru a trăi.

Conștientizarea pe care o trimite Sinele Omului către Elementul-Oglindă, este de fapt Neantul, adevăratul Necunoscut, pe care Omul îl identifică în mod eronat cu Nonexistența, care și ea este o mare Necunoscută ca fiind opusul Existenței, dar nu este sub nici o formă Conștientizare, întrucât, Conștientizarea aparține Existenței, deoarece afectivul și volitivul Omului, există chiar dacă în realitate ele nu sunt Cunoscute.

În schimb prin caracteristica sa fundamentală de Neantizare, Omul nu poate face o distincție clară între Necunoscutul ce aparține Existenței și Necunoscutul ce aparține Nonexistenței.

Revenind la procesul de Cunoaștere, ajungem la concluzia că, Conștientizarea (Neantul sau Necunoscutul) se reflectă în Elementul-Oglindă, care la rîndul lui re-trimite această reflectare sub formă de Cunoaștere Sinelui Omului. Cum Cunoașterea este inversul Conștientizării, iar aceasta este raportată de Om ca fiind Necunoscutul din Neantul, Cunoașterea va fi inversul Neantului, deci Aneantul.

Am subliniat adineaori că Omul ar trebui să posede cel puțin un Coeficient Logic 3 pentru a se putea raporta și identifica Aneantul cum identifică acum Neantul, adică fără să-l Cunoască decât, doar, să-l determine, iar pentru a Cunoaște Aneantul ar avea nevoie de un Coeficient Logic superior.

Abia la un Coeficient Logic 3, ființa umană ar putea începe să cunoască propria sa caracteristică de Neantizare (Conștientizarea) și astfel ar ști ce este Voința (volitivul) și Iubirea, sentimentele (afectivul), în schimb la un Coeficient Logic cu cel puțin mai mare cu o treaptă față de cel prin care și-ar Cunoaște Conștientizarea (Neantizarea), Omul și-ar putea Cunoaște, opusul Neantizării (Neantului) Aneantul, care este Cunoașterea. Abia atunci omul și-ar Cunoaște propria sa Cunoaștere.

Prin urmare ceea ce pot să spun este că Omul se află într-o lume a Morții care nu numai că nu îl reprezintă, dar nici măcar nu este croită pentru Sinele Său, fiind ținut într-un întuneric total al Iluziei Vieții, întuneric care-l propulsează pe străzile pline de obstacole dintre cele mai

diverse ale acestei lumi, și orb dar și nebun, fără să știe că de fapt arborele din fața sa poate fi un minunat soclu al unei statui sau o bancă dintr-un parc, o poveste tristă de iubire.

Ceea ce mi se par interesante uneori, sînt picturile sau sculpturile abstracte care prin linii sau forme aranjate într-un fel sau altul, primesc nume care nouă ni se par bizare, precum Călărețul sau peisaj selenar, etc, deși nici o astfel de lucrare artistică nu ne aduce aminte de ceea ce afirmă autorul că ar reprezenta.

53

Să fie o încercare disperată a artistului de a încerca să înțeleagă tocmai Neînțelesul? Subconștientul Omului este o capacitate a sa care-i permite să se apropie și mai mult de Sine. Astfel subconștientul are anumite trăiri datorate Conștientizării, dar nicidecum Cunoașterii.

O altă întrebare este aceea că de ce Omul își „cunoaște” mai mult propriul său corp decât propriul său Sine. Spun Sine, fiindcă denumirea de suflet sau spirit uzitată deja în atîtea și atîtea locuri, mi se pare oarecum improprie, pentru că nu corpul este cel care ține „încătușat” sufletul, căruia îi dă drumul la Moarte să zburde liber către alte planuri spirituale.

Sinele este cel răspunzător de cum arată corpul ființei umane, prin modul cum cerne Iluzia Vieții primită în dar de la Elementul-Oglindă care ne arată în felul său lumea în care ne aflăm. Cum de a ajuns Sinele Omului într-o atare situație și de ce nu s-a ferit de această lume înainte de naștere? Cu siguranță nu cred că și-ar fi dorit o astfel de lume, dar aceasta i-a fost probabil într-o anumită conjunctură cea mai bună ofertă pentru caracteristicile sale de dinainte de a veni aici, caracteristici care nu cred că ar fi străine de Limbajul Genetic al fiecărui individ în parte.

Prin urmare sîntem o lume de damnați? Pot afirma cu certitudine că DA! În acest caz este preferabil ca părinții să nu mai nască copii, pentru a nu mai aduce alți și alți damnați în această lume atît de precară față de aspirațiilor și speranțele noastre, în această lume care ne trimite pe drumul lung și sinuos al acestei Vieți (Morți) cu ochii legați, încît să nu putem observa obstacolele care ne pîndesc la tot pasul.

Oare dacă Omul ar dispărea, ar fi un lucru benefic sau malefic? Cred că pentru Omul acestei lumi ar fi un lucru benefic. Poate că și această lume este o lume a fericirii unor Sine-uri aflate la alte nivele spiritual, cum ar fi cele ale animalelor sau plantelor, dar și în acele cazuri mă îndoiesc, întrucît și existența lor este condiționată de necesitatea care le umbrește de cele mai multe ori fiecare clipă a vieții, asemenea Omului.

III.1.5.CAPITOLUL 5

ADEVĂRATA SOCIETATE DEMOCRATICĂ PENTRU FIINȚA UMANĂ

54

Adevărata societate democratică pentru ființa umană este aceea care va respecta din punct de vedere moral, etnic, rasial, administrativ și politic natura restrictivă dar și neantizantă a ființei, societate pe care am denumit-o societate spiritualistă.

Pentru aceasta societatea viitorului respectiv va trebui să se axeze în primul rînd pe o altă caracteristică fundamentală a ființei umane, pe care am lăsat-o voit mai la urmă, avînd o

importanță covârșitoare, dar abia după ce celelalte caracteristici fundamentale cum ar fi Restrictivitatea și Neantizarea vor fi fost înțelese.

Este vorba despre Esențialitate. Prin Esențialitate se definește caracteristica fundamentală a ființei de a esențializa toate celelalte caracteristici, dându-le fiecăroră în parte caracteristici atât că esență în sine cât și ca substrat.

Astfel Restrictivitatea prin Esențialitate, poate trece printr-un proces de esențializare devenind substratul Neantizării, precum Socialitatea sau Demiurgitatea poate deveni substratul Restrictivității sau de ce nu chiar al Esențialității, prin același proces de esențializare pe care-l poate desăvârși ființa umană.

Astfel Omul își găsește un echilibru continuu în propria sa natură spațio-temporară, echilibru care-l transformă atât ca individ cât și ca societate de indivizi umani. Precizez că aceste caracteristici fundamentale sînt valabile deocamdată doar în cazul ființelor umane întrucît nu cunoaștem cu precizie lumile altor ființe cum ar fi acele ale animalelor sau plantelor pentru a le putea stabili caracteristicile fundamentale ale ființelor lor.

Personal nu cred că lumile plantelor sau ale animalelor ar fi mai inferioare lumii oamenilor cum s-a tot speculat de-a lungul istoriei pînă în prezent. Ceea ce cred referitor la acest aspect este că noi trăim într-un acvariu construit de propriile noastre caracteristici fundamentale cu ajutorul Iluziei Vieții, care ne dă imaginea falsă de voință, iar în interiorul acestui acvariu, absolut totul trebuie să se supună, presupusei noastre superiorități.

Datorită caracteristicii sale Demiurgice, Omul are nu numai capacitatea de a-și crea propriul său acvariu social, dar atunci cînd el care se autoconsideră ființă supremă în această lume, nu poate construi sau nu poate desluși anumite aspecte ale lumii care-l înconjoară, cum este cazul lumii plantelor sau animalelor, tînde să le considere lumi ale unor ființe inferioare.

Abia în ultimele decenii cînd s-au înmulțit studiile asupra limbajelor plantelor și animalelor și Omul a putut desluși o anumită raționalitate în acestea, a început, în sfîrșit să apropie superioritatea acestor lumi de lumea sa. Acvariul în care s-a închis Omul de-a lungul mileniilor, față de celelalte lumi ale ființelor care îl înconjoară s-a datorat lipsei acestuia de discernămint cu privire la sine.

Cred că acvariul de care am amintit a ajutat Omul de a evolua pe calea celei mai complexe caracteristici a ființei sale și anume caracteristica de Esențializare.

Esențializarea este și unica caracteristică care este capabilă de a lucra cu un sumă de alte caracteristici determinîndu-le dar și exteriorizîndu-le sau interiorizîndu-le după caz.

Ce anume stă la originea capacității de Esențialitate? Răspunsul constă în opusul capacității de Neantizare, despre care am amintit doar în treacăt și anume Aneantizarea. Bine, dar Aneantizarea este o caracteristică a Lumii de Dinainte de naștere sau a Lumii de Apoi și nicidecum al ființei actuale umane, care se află sub imperiul vieții care se raportează ca ființă restrictivă la Neantizare?

Este adevărat că Omul se raportează la Neantizare dar, și Neantizarea trebuie să devină esențializată de către ființa umană la fel ca și celelalte caracteristici, deoarece numai prin esențializare Omul va putea gîndi într-un plan al propriei lui lumi, va putea să înțeleagă calitatea de substrat sau structură intrinsecă a unor domenii, începînd cu cele mai rudimentare reprezentări și ajungînd la cele mai superioare din punct de vedere imagistic sau al limbajului informațional uman.

Chiar dacă mulți filosofi și biologi consideră că limbajul este un produs superior al ființei umane, că articulațiile lui dar și numărul de semne și noțiuni care-l includ sunt un semn că Omul este ființa cea mai superioară din această lume, eu tind să mă îndoiesc de acest mod paleativ de a

vedea și concepe lumea în favoarea Omului de către Om, întrucât limbajul cât și articulațiile sale nu reprezintă sub nici o formă un motiv de superioritate sau de inferioritate. Limbajul este prin excelență un mod de comunicare pentru ca Omul să-și poată îndeplini una dintre caracteristicile sale fundamentale și anume Socialitatea și odată cu aceasta aceea de Competiționalitate.

55

Din contră limbajul i-a adus ființei umane mult mai mult nenorociri în istoria sa recentă milenară, mă refer la ultimele zeci de mii de ani decât i-ar fi adus lipsa sa. Prin limbaj Omul și-a pierdut echilibrul său dimensional de ființă preponderent restrictivă care esențializează prin această prismă a propriei sale restrictivități.

Odată pierdut în negurile istoriei acest echilibru, ființa umană a fost determinată să aleagă calea Competitivității în exces, devenind din ce în ce mai străină de sine, implicit odată cu apariția unor modele sociale monstruoase, cum ar fi sclavagismul sau mai apoi dictaturile absurde ale perioadei moderne dar fără să uităm de o altă pată neagră, aceea din Evul Mediu.

Astfel destinul ființei umane a fost compromis pe momentul a mai multor zeci de mii de ani. Bine, vor spune unii dar dacă nu ar fi fost limbajul, azi nu ar fi fost atâtea și atâtea realizări tehnico-științifice remarcabile, nici culturale sau de altă natură.

Răspunsul meu este unul cât se poate de tranșant, și anume: Nu este adevărat!

Limbajul în sine nu este nimic altceva decât capacitatea de comunicare a indivizilor unei societăți dar poate fi la fel de bine și capacitatea de comunicare a ființei umane cu sine însuși.

Limbajul poate să nu fie format numai din cuvinte articulate sau dezarticulate, cum bine se știe pot exista felurite tipuri de limbaj, începînd cu limbajul culorilor, al sunetelor, al mirosului, al naturii, etc.

Această multitudine de limbaje ne specifică faptul că limbajul ființei umane creat în acvariul otrăvit al acesteia nu numai că nu este cel mai superior dar este și un limbaj complet fals, odată ce realizăm că la originea gîndurilor, voinței, cunoașterii și afectivității noastre se află marea doamnă cu nume de Iluzie a Vieții. Realizăm că toate acestea sunt false și că nu au în realitate nici o noimă decât pentru ființele umane din acvariul otrăvit.

Dacă ființa umană ar fi luat-o pe calea cea bună, iar majoritatea esențializărilor sale să fie de ordin Restrictiv și nu Competitiv, Demiurgic, Social și Neantizant, dar Neantizant doar ca raportare a celorlalte, Ființa umană nu ar mai fi avut nevoie de un limbaj, prin care aceasta să poată comunica cu semenii săi?

Comunicarea este cel mai important mijloc pe care ființa umană în calitate de membru al unei societăți trebuie să îl îndeplinească. Să nu creadă nimeni că dacă ființa umană ar fi ales calea restrictivității care o caracterizează în esența sa cel mai mult nu ar fi fost o ființă socială.

Cu siguranță ar fi rămas o ființă mult mai socială decât este acum, dat fiind faptul că în acel moment ființa în loc să fie împinsă din centrul social către periferie, cum se întâmpla în acest blestemat vis al Iluziei Vieții cu nume de Competitivitate, ea ar fi fost atrasă tocmai către centrul social devenind o ființă cu adevărat socială și nu o ființă umană asocială, frustrată, debusolată și alienată ca în prezent.

Prin urmare ar fi avut nevoie de limbaj, chiar și de un limbaj al cuvintelor dar doresc să subliniez că acel limbaj nu ar mai fi arătat ca limbajul decadent de azi, ci ar fi fost un singur limbaj dat de către adevărata parte spirituală a Omului, de către divinul din sine.

Un atare limbaj ar fi ajutat societatea să nu mai treacă prin întunericul tenebroșilor ani cînd ființele umane erau sclavii propriei lor societăți într-un acvariu otrăvit al Competitivității.

Cu toate acestea Competitivitatea este o caracteristică fundamentală a ființei umane. În acest caz aceasta ar trebui înlăturată și incriminată ca atare? În nici un caz. Acvariul otrăvit cu nume de societate nu-l spargi dacă înlături caracteristica fundamentală de Competitivitate a ființei umane, ci îl vei sparge știind cum să direcționezi această Competitivitate spre binele, și evidențierea Restrictivității care trebuie să devină vioara întâi în procesul de esențializare al celorlalte caracteristici fundamentale.

De aceea, Competitivitatea trebuie să fie întoarsă din calea sa greșită și direcționată către interiorul ființei umane, pentru a deveni în primul rînd competitivă propria sa restrictivitate cu Omul însuși și mai apoi cu societatea care-l înconjoară, înțelegînd că totul este un vis supus Iluziei Vieții, pînă și voința Omului.

56

Astfel Omul va deveni mai puternic iar energiile sale vitale nu vor mai fi irosite spre realizarea unor acțiuni care nu au nici un sens în planul existenței sale.

Să știți dragi cititori că oricît de mare ai ajunge în viață și oricît de multe bunuri materiale ai dobîndi, chiar dacă toată lumea ți-ar ajunge la picioare, ai realiza că toate sunt nimic și atunci ți-ai da seama de calea greșită pe care ai ales-o urmînd alienarea socială. Dacă un psihiatru ar fi obligat să analizeze societatea în ansamblul ei, chiar și societatea cea mai „modernă” cea actuală, cu siguranță că ar considera-o o societate bolnavă, schizofrenică, care în alienarea ei distruge atîtea vieți.

Să fie acesta destinul omenirii? Dacă vorbim la trecut putem să afirmăm că da, întrucît tot ce este trecut nu poate fi schimbat dar oare viitorul?

Dacă destinul trecut al omenirii a constat în boală gravă, schizofrenică a acesteia nu cred că și destinul viitorului acestei omeniri va fi la fel. Cu siguranță omenirea se va însănătoși pentru că ființa va trebui în cele din urmă să-și afle adevărata sa cale către ceea ce o caracterizează cel mai mult și anume Restrictivitatea.

Este cu atît mai uimitor cu cît Restrictivitatea această uimitoare caracteristică fundamentală a ființei umane, ne apare nouă astfel, adică restrictivă, tocmai pentru faptul că suntem otrăviți de alienarea schizofrenică a acestei societăți care ne ține în acvariul ei cu apă fetidă.

Dacă am înțelege cu adevărat în ce anume constă această Restrictivitate și dacă am urma - o pînă în adîncurile sufletului nostru, am realiza că pe cît de restrictivă ni se părea privind-o din societatea bolnavă este de fapt o caracteristică a binelui nostru, unica caracteristică prin care putem să ne cunoaștem cu adevărat pe noi înșine și pe baza ei să ne regăsim divinul pierdut din noi.

De ce am spus unica caracteristică, întrucît în calitate de caracteristică de bază, toate celelalte trebuie cernute numai prin prisma acesteia, și nu cum se întîmpla azi prin prisma Competitivității, detronînd Restrictivitatea, într-un cuvînt detronînd Omul în sine și punînd în locul lui banul, reprezentantul de seamă al Competitivității.

A pune banul în locul Omului este echivalentul cu înlocuirea sinelui fiecărui individ cu banul. Astfel Omul în loc să se cunoască pe sine și să se apropie de el însuși pentru a fi fericit va cunoaște banul, încercînd să se apropie de ban pentru a fi fericit. Astfel se va antrena și mai mult în propria sa înstrăinare de sine.

Cea mai nefastă cale pe care o putea alege ființa umană era aceasta a folosirii greșite a Competitivității, în detrimentul său. Dacă ar fi ales orice altă cale a oricărei alte caracteristici fundamentale, ființa umană nu ar fi ajuns în această fundătură a propriei sale istorii.

Esențializarea Competitivității a adus banul în titulatura de rege al sufletelor, dar oricât de bizar ar părea, orice are un început are și un sfârșit precum banul care ajuns la apogeul murdar al existenței sale, tinde către decădere, întrucât, ființa umană prin însăși calitatea sa fundamentală de Esențialitate poate esențializa astfel planurile propriei sale existențe astfel încât absolut orice a ajuns într-un vîrf absolut, dacă nu mai urcă va trebui să coboare. Acest lucru se întîmpla cu nefastul ban.

Cum să coboare dintr-o ierarhie socială mondială, pe criteriile căruia s-au consolidat sisteme administrative și imperii economice multinaționale? Acest lucru ar fi doar un nimic, față de detronarea lui din interiorul fiecărui Om, și înlocuirea acestuia cu ceea ce Omul are de fapt nevoie, cu umanul din el însuși.

Înlocuirea banului nu se poate face decît prin el însuși, prin faptul că odată ajuns în vîrf muntelui nu mai are unde urca, iar sistemul Competitivității care l-a cocoțat acolo devine deodată imun și-și pierde orice urmă de sevă, atît timp cît muntele s-a terminat, iar dincolo de vîrf nu mai are unde urca, caracteristică de bază a Competitivității, ascensiunea spre un vîrf imaginar.

Prin esența sa umană calitatea fundamentală Competitivă nu poate exista decît dacă transcede spre o nouă culme, iar dacă nu reușește acest lucru ea se transformă imediat într-o altă caracteristică fundamentală, dispărînd încetul cu încetul. Dacă pînă în prezent banul a fost instrumentul de bază al Competitivității pe bazele căruia a funcționat aceasta, acum când urcușul s-a încheiat va putea să-și aleagă un alt instrument?

57

Omul prin capacitatea sa de esențializare și atribuire prin această esențializare a substratului unei caracteristici pentru toate celelalte rămase, va trebui să înlocuiască și substratul Competitivității pe care se oglindesc toate celelalte caracteristici cu cel al Restrictivității, iar atunci se subînțelege că banul va trebui să fie scos din scena Competitivității care va fi nevoită să opereze sub alte auspicii, nemaifiind o calitate fundamentală de substrat ci una care se oglindește în acest substrat.

Cum va fi scos din scenă banul și care vor fi schimbările de bază socio-politice ale viitorului? Am afirmat adineaori că banul nu va putea fi scos din scenă de către nimeni altcineva decît de către el însuși, iar pentru aceasta se vor forma treptat instituțiile necesare unei atare schimbări.

Oare dacă ar rămîne banul într-o lume unde Competitivitatea nu va mai fi substratul în care să se oglindească celelalte caracteristici fundamentale, iar Competitivitatea sa deturnată către Restrictivitate, care să devină competitivă la rîndul ei față de sufletul uman în sine?

Un astfel de scenariu este imposibil, nu pentru că banul nu și-ar dori acest lucru, fiindcă el ține prin puterea sa diabolică și în prezent miliarde de suflete, într-o dictatură atroce și inumană, ci fiindcă pierzîndu-și propria sa esență de valoare, prin Competitivitate, ar fi inversul ceea ce este acum, dintr-o fiară atroce și devoratoare s-ar transforma într-un cîine amărît lăsat de stăpîn undeva de izbeliște pe un maidan.

Decît o astfel de imagine jalnică, sunt convins că cea mai dorită destinație a sa este cu certitudine exterminarea totală, și cu aceasta trecerea în uitare a celui mai mare coșmar al istoriilor umanității.

Chiar dacă noi, cu mintea cea de azi, îndobitocită de banul care ne sălășluiește în suflete ne-am gândi că odată cu deturnarea Competitivității către Restrictivitate vor avea loc pe lângă minunate transformări ale ființei umane și pierderi incalculabile, cum ar fi marile bogății, care dădeau pînă acum splendoarea istoriei lumilor.

Aceste mari bogății erau mari doar pentru unii foarte puțini, iar pentru alții nu exprimau altceva decît marile suferințe îndurate de-a lungul timpului. Revenind la modul cum se va face trecerea de la ban la o lume cu adevărat normală pentru ființa umană, am spus adineaori că banul fiind atît de puternic această trecere se va face tot prin ban. În primul rînd prin cei mai bogați și influenți oameni ai acestei planete.

Nu întîmplător s-a înființat Grupul Bilderberg, care chiar dacă a avut cu totul alte perspective în momentul primelor întruniri, fiind axat în principal pe problematica războiului rece din acea perioadă, încetul cu încetul vrînd nevrînd realizează că cel mai important factor pentru ființa umană în particular și pentru omenire în general este mondializarea.

Prin mondializare se vor îndepărta încetul cu încetul structurile administrative ale economiilor mondiale, primind o perspectivă din ce în ce mai accentuată de mondializare, structuri care arată că ne apropiem de vîrful muntelui pe care l-a avut de urcat banul și că mai mult de atît nu va mai avea unde să se cațere.

Este foarte importantă mondializarea, întrucît toate structurile administrativ-economice de putere sînt vasalii istorici multimilenari ai banului. Dispărînd acești vasali va urgenta și dispariția sa.

Faptul că la întîlnirile acestui Grup Bilderberg, sînt invitați cei mai influenți oameni din diferite sectoare de activitate, bancheri, finanțiști, industriași, politicieni, nu fac altceva decît să ne demonstreze că banul încearcă din punct de vedere social să facă tot posibilul de a-și menține acest apogeu, dar chiar aceste eforturi uriașe de mondializare și menținere a regelui sufletelor noastre furate pe tronul său făurit din bogățiile suferinței popoarelor, ne arată că sfîrșitul este aproape.

58

Economiile au luat-o înaintea politicului, ceea ce denotă că banul în substratul său devine din ce în ce mai rapace, nemaifiind mulțumit cu puterea mondială pe care o are ci dorește să se întrecă pe sine, fapt ce-i anunță sfîrșitul.

Bineînțeles că atunci cînd vorbesc despre sfîrșitul banului acesta nu se va produce nici imediat și nici peste noapte, ci peste o perioadă considerabilă de timp dar ceea ce menționez aici sînt cauzele și procesul în sine care determină o atare evoluție.

Oricît de paradoxal ar părea, banul este cel care fără voința sa va duce, tocmai prin rapacitatea sa, la formarea primului sistem global economic, care va mondializa încetul cu încetul viziunea ființei umane atît despre ea însăși cît și despre dimensiunea sa socială dar mai ales spirituală.

Această mondializare de sorginte economică va duce la mondializarea de sorginte politică, prin afilierea statelor mai puțin puternic economic la cele mai puternice, proces care va continua în secolele următoare și care va duce la crearea primului stat mondial terestru.

Acesta va fi momentul suprem al omenirii cînd pentru prima dată de la crearea nivelelor și structurilor sociale, aceasta va învinge prejudecățile și angoasele create la origine tot de ban și va reuși în cele din urmă să se desprindă de trecutul său zbuciumat și trist, presărat cu războaie de tot felul, duse pentru supremația regelui detronat care se credea etern: banul!

Oricît de mult am dori să dăm războaielor aura de sacralitate pentru a găsi un motiv demn pentru moartea atîtor și atîtor nenorociți aflați acolo pentru a apăra unul sau mai multe domenii ale aceluiași ban care se lupta el cu el însuși în loc să lase ființa umană să se lupte cu ea însăși, este imposibil.

Chiar dacă la mijloc e vorba de apărarea unor unități administrativ teritoriale ca țări sau domenii ale unor triburi, etc. Toate acestea s-au structuralizat astfel tot datorită banului sau a ceea ce a reprezentat și reprezintă chiar dacă erau vremuri cînd nu exista sub forma cunoscută astăzi de bancnote și monede.

Chiar și cele mai populare obiceiuri de ordin etnologic se desfășoară datorate acestui rege al suferinței. Familiile, triburile, regiunile, alte și alte unități administrative s-au format prin apartenența la cel mai avut care a posedat supuși apți pentru a-l venera dar și pentru a-i păzi averile. Așa s-a născut iubirea de pămînt!

Ființa umană a lăsat banul să se lupte în locul său, în loc să se lupte Omul cu el însuși prin natura sa restrictivă. Astfel a luat naștere multitudinea de războaie care au adus atîtea victime de-a lungul istoriei.

Dacă Omul ar fi înțeles că este necesar să se lupte cu sine și nu cu alți oameni, dacă ar fi înțeles că aceasta este una dintre menirile sale în această lume, nu ar mai fi fost niciodată învins de războaiele care în loc să înalțe Omul îl înjoseau și adînceau și mai mult în fundătura sa istorică către înstrăinare de sine.

Prin urmare ființa umană trebuie să esențializeze așa zisa realitate dată de către Iluzia Vieții prin prisma caracteristicilor sale fundamentale, dar caracteristica restrictivității trebuie să-i devină întotdeauna și negreșit substratul esențializator. De ce?

Datorită în primul rînd faptului că orice proces de esențializare trebuie să se producă în funcție de un substrat esențializator în funcție de care acest proces se poate derula. Fără acest substrat esențializator, întregul proces este compromis.

De ce este ființa umană una eminamente restrictivă am mai spus-o de mai multe ori. De altfel nu numai ființa umană este supusă acestei caracteristici care trebuie să troneze ca fiind principală în aria tuturor celorlalte caracteristici, ci toate celelalte ființe indiferent de natura lor.

Acest fapt se datorează modului de existență al unei ființe, întrucît orice ființă este o parte, un individ care subzistă într-o comunitate compusă din mai mulți astfel de indivizi, deci ființe care împreună alcătuiesc o altă ființă, și anume ființa socială, care va lua chipul și asemănarea ființelor care o compun.

Dacă acestea vor avea partea lor hidoasă ascunsă, atunci și ființa socială va avea aceeași parte, doar că de data aceasta nu va mai fi ascunsă în spatele mincinoaselor pudori sau interese, ci toată această hidoșenie se va revărsa asupra ființelor creînd efluvii de alienare socială și înstrăinare de sine la majoritatea ființelor care se vor afla în acea societate dar care nu posedă în totalitate acea față hidoasă ascunsă pe care o posedă unii dintre membrii societății.

Chiar dacă acești hidoși sînt într-un număr mult mai mic decît membrii care alcătuiesc societatea, prin micimea lor sufletească reușesc să învenineze întreaga societate ca și cum numărul lor ar prima, aducînd debusolare, alienare și angoasă membrilor ei care nu au în totalitate această față hidoasă.

Din acest motiv, ființa umană trebuie să fie în primul rînd restrictivă cu sine însăși și pe urmă cu societatea în care conviețuiește. Prima formă de restrictivitate am denumit-o restrictivitate individuală iar pe cea de a doua formă, restrictivitate socială.

Pentru început este bine să pornim cu restrictivitatea individuală și să vedem care din caracteristicile fundamentale au determinat-o, cum s-au determinat aceste caracteristici și care

este ordinea determinării sau autodeterminării lor și totodată în ce măsură au influențat caracterul ființei umane din punct de vedere al dimensiunii sale istorice. Pe urmă vom putea pune în discuție caracteristica de restrictivitate socială care este o sumă a restrictivităților individuale.

59

Restrictivitatea individuală este caracteristica fundamentală a ființei de a se partaja pe sine și departaja de societate printr-un summum de calități pozitive sau negative pe care le posedă acea ființă prin natura sa de a da dimensionalitate prin Iluzia Vieții atât cunoașterii cât și necunoașterii de orice natură.

Acest lucru se desfășoară prin capacitatea ființei de a-și determina un întreg al său prin care ea se reprezintă și care devine parte inalienabilă din aceasta dar căruia îi conferă la rîndul său tot felul de calități structurale datorită caracteristicilor sale fundamentale.

Ei bine, și aceste caracteristici sînt datorate Iluziei Vieții, care după cum am scris în Coaxialismul, începe odată cu apariția Persoanei, a Personalizărilor acesteia a căror summum formează Noțiunea în care acestea se reflectă primind fiecare Personalizare în parte o anume Noțiune.

Oricît de uimitor ar părea dar toate caracteristicile fundamentale ale ființei nu sunt nimic altceva decît un număr de noțiuni trecute bineînțeles prin filtrul Iluziei Vieții și care se resfrîng asupra ființei.

Oare orice element al Cunoașterii, cum sunt și aceste caracteristici fundamentale ale ființei, este fiecare în parte cîte o Noțiune a unei Personalizări? Aceasta înseamnă că orice cuvînt rostește ființa umană, fiind o anume Noțiune acesta este posedat de către o anumită Personalizare și astfel în cadrul Noțiunii acelui cuvînt sun lumi și universuri infinite? NU! O spun și o repet că în nici un caz.

Elementele Cunoașterii nu sunt echivalente cu elementele limbajului, chiar dacă și unele și altele sînt posedate de către o noțiune în sine. Elementele Cunoașterii sînt Noțiuni unde fiecare în parte este posedată de către o anumită Personalizare. Cuvintele fac parte din elementele limbajului omenesc de exemplu. Ele în calitate de elemente ale Cunoașterii sînt reduse la limbaj. Astfel, noțiuni ca și casă, șosea, rădăcină, mugure, etc, nu sunt noțiuni distincte ale unor Personalizări și nici ale Elementelor Cunoașterii. Ele nu sunt altceva decît noțiuni ale limbajului prin care ființa poate comunica la nivel individual, spiritual, social și metafizic mai înainte de toate cu sine și pe urmă cu membrii societății, chiar dacă în societatea actuală bolnavă ființa comunică mai înainte de toate cu membrii societății și pe urmă cu sine ceea ce duce indubitabil la înstrăinarea de sine.

Cînd folosim aceste noțiuni ale limbajului nu facem altceva decît să reflectăm prin capacitatea noastră spirituală dată de caracteristicile fundamentale, Elementele Cunoașterii, transpuse transcendental prin Iluzia Vieții în elemente ale limbajului nostru dar unde fiecare în parte au un înțeles mult diminuat și schimbat, tocmai datorită Iluziei Vieții de care aminteam și nu în ultimul rînd datorită modului de structuralizare a acestor elemente ale Cunoașterii, datorat naturii ființei umane, care nu poate face nimic altceva decît să folosească un singur element dintre acestea, să-l generalizeze iar prin intermediul său să reflecte toate celelalte elemente. Toate acestea se datorează naturii sincretice a ființei umane, natură care nu poate ființa dacă diversitatea nu este filtrată prin unitatea unicității.

Astfel atunci cînd folosim cuvîntul limbaj, limbajul în sine devine o Noțiune care la fel ca și Existența poate avea lumile și Universurile sale, dar în realitate această noțiune în sine nu

este un limbaj ci fața unei Personalizări a Persoanei care este primită de către ființa umană drept filtru prin sită căruia se pot cerne toate celelalte Noțiuni.

Cum se pot cerne toate celelalte Noțiuni când cuvinte ale limbajului ca cele amintite adineaori nu sunt considerate ca fiind Noțiuni ale unor Personalizări ale Persoanei? Acest fapt se datorează diferențierii semantice a noțiunilor, după următoarea structură. Limbajul în sine este o Noțiune dar nu și structuralizarea acestei Noțiuni care sunt cuvintele, chiar dacă această structuralizare este o reflectare pală, filtrată de Iluzia Vieții a adevăratelor Noțiuni ale Personalizărilor Persoanei. Structura Noțiunii de limbaj, sînt cuvintele.

60

Orice structură a unei Noțiuni nu poate fi Noțiunea în sine, ci caracteristicile acesteia de a se denominaliza. Aceste caracteristici constau în numărul de cuvinte, în înțelesurile acestora și nu în ultimul rînd în capacitatea lor de a încheia structuri ale unor creații de excepție. Aici mă refer la opere literare, științifice, filosofice, etc.

Cu toate acestea oricine poate spune că nu înțelege, cum anume, cuvintele din cadrul Noțiunii de limbaj nu sunt Noțiuni ale unor Personalizări dar cuvinte din cadrul aceluiași limbaj pot deveni Noțiuni ale unor Personalizări, printre care aș aminti Existența, Personalizarea și Nonexistența.

Personalizarea poate aparține Existenței dar la fel de bine poate aparține și Nonexistenței sau altor Personalizări, unde fiecare în parte întregeste doar un singur element al Cunoașterii. Astfel Personalizarea nu poate fi considerată nici ea ca un element distinct al Cunoașterii decît asociat altor elemente distincte.

Prin urmare noi nu cunoaștem decît două elemente distincte ale Cunoașterii: Existența și Nonexistența. Dar limbajul? În totalitatea noțiunilor sale de structură care sunt cuvintele nu ar putea fi un element distinct al cunoașterii? Dacă pînă acum am lăsat să se înțeleagă că din punct de vedere al întregului său ar putea fi un astfel de element, de data aceasta am ajuns în faza în care putem atribui limbajul unei alte structuri, și anume Existenței.

Limbajul în primul rînd există ca atare și el împreună cu tot bagajul său structural aparține Existenței, de aceea nu putem afirma că este un element al Cunoașterii în stare pură cum sunt cele care definesc fiecare în parte o Noțiune a unei Personalizări. În cele din urmă am ajuns să definim doar două elemente în stare pură ale Cunoașterii pe care noi le putem identifica într-o oarecare măsură. Cu toate acestea ce anume putem noi identifica?

Putem identifica Nonexistența? Da, voi răspunde în măsura în care un lucru sau un fenomen nu există. Dar oare nonexistența acelui lucru sau fenomen nu o realizăm prin prisma Existenței? Când afirmăm că acel munte nu există, de fapt nu ne referim tot la existență, deci la posibilitatea ca acel munte să existe mai înainte de toate iar atunci când înaintea noastră muntele nu-și face apariția, deci nu aparține Existenței ideatice, afirmăm că el nu este?

Deci chiar și atunci când invocăm Nonexistența, o facem prin intermediul Existenței, ca unic element pur al Cunoașterii care ne este dat să-l cunoaștem într-o oarecare măsură. În realitate noi NU știm ce este de fapt Nonexistența, fiindcă de cîte ori încercăm să aflăm acest lucru vîlul Existenței în care ne desfășurăm propria noastră ființare se lasă greoi peste cugetul ființei noastre.

În concluzie tot ceea ce știm cu adevărat este că existăm. Limbajul este un mod Iluzoriu, scăldat de către Iluzia Vieții, care ne amintește oarecum într-un mod mai apropiat despre ce anume se află în spatele Existenței, despre Noțiune și Noțiunile Personalizărilor, unde fiecare se

reflectă în cealaltă realizând astfel un limbaj Universal, transcedental, al elementelor pure ale Cunoașterii care se răsfrînge într-o mică măsură mult deformată și la nivelul limbajului ființei umane dîndu-i acesteia caracteristica sa divină, prin Demiurgitatea propriului său limbaj. În acest caz mă refer la Persoană și Personalizările acesteia, unde limbajul lor Universal dat de către elementele pure ale Cunoașterii comunică în cele mai felurite chipuri cu putință.

După cum am mai afirmat, limbajul nu este numai cel al cuvintelor ci poate fi al culorilor, semnelor, sunetelor, etc. Chiar și limbajul muzical este un limbaj, ce poate fi mult mai evoluat decît cel al cuvintelor de exemplu. Revenind la restrictivitatea individuală a ființei observăm că aceasta să datorează raportării acesteia la tot ceea ce înseamnă în primul rînd neființă.

Acest lucru se datorează propriului său limbaj, prin care orice ar face, atît subconștient cît și conștient într-o anumită măsură, ființa este într-o continuă raportare la sine prin sine și pentru sine, pe baza unui singur element cunoscut în realitate din întreg limbajul cuvintelor, culorilor, sunetelor și al altor tipuri de limbaj. Această sintagmă este „Eu Exist”, prin aceasta ființa se auto - restrictivizează față de tot ceea ce o înconjoară care primește automat denumirea de mediu.

61

Mediul pentru ființă nu este nicidecum un străin față de care aceasta se raportează, ci o prelungire a funcțiilor sale sociale și vitale prin care ființa în calitatea sa de element restrictiv se desfășoară.

Restrictivitatea individuală se datorează în primul rînd limbajului. Datorită faptului că Omul nu cunoaște decît un singur element al cunoașterii Universale în realitate și acel element este Existența, sau tot ceea ce se poate distinge prin intermediul vîlului acesteia a formei sau compoziției altor elemente ale cunoașterii Universale care oricît de mult am dori să le știm ele ne sunt distorsionate într-un mod care nu are nici o legătură cu elementul respectiv decît propria lui distorsiune.

Această distorsiune se datorează Existenței în principal și Iluziei Vieții în plan secund. Odată ce noi cunoaștem ca fiind cel mai apropiat element de realitate Existența, sub impulsul căreia ne ducem zilele și aceasta este doar un singur element din infinitatea de elemente ale cunoașterii date de infinitatea de noțiuni ale infinității Personalizărilor, și cum fiecare noțiune a fiecărei Personalizări în parte este un element al cunoașterii universale, acest lucru înseamnă că ceea ce cunoaștem aproape de Adevărul Noțional (vezi Coaxialismul) este tocmai, Personalizarea Existenței, sau mai bine spus Noțiunea acesteia. Ea ne face să vedem toate celelalte elemente ale cunoașterii așa cum ne sunt redată.

Acest fapt ne determină să înțelegem unicitatea și individualitatea fiecărei ființe în parte. Dacă ne-ar fi fost dată posibilitatea să cunoaștem două sau mai multe elemente la fel cum ne este dată posibilitatea de a cunoaște Existența, atunci ființa ar fi cu totul și cu totul diferită. Nu ar mai fi o ființă care să posede o restrictivitate individuală, ci doar una socială iar înțelesurile într-un atare Univers ar primi o cu totul altă turnură.

Restrictivitatea individuală, o determină pe ființa umană, în acest caz să se raporteze mereu la Neantizare dar odată cu aceasta să reușească și dimensionalizarea propriei sale vieți. Întrucît doar raportat la moarte Omul știe că viețuiește. Dacă nu ar fi moartea nu ar fi nici viața.

Astfel ființa umană este o ființă prin excelență restrictiv individuală. Fiind restrictiv individuală datorită unicului element cunoscut ea are totuși capacitatea de esențializare, capacitate datorată Neantizării și mai mult decît atît a Aneantizării, întrucît prin Neantizare ființa se raportează la moarte iar prin Aneantizare aceasta înțelege că moartea nu reprezintă altceva

decît o nouă stare prin care Omul trece la fel ca și viața sau ceea ce a fost înainte de aceasta, adică înainte de a se naște. A mai fost Om sau animal, plantă sau orice altceva se poate vedea în faza de formare intrauterină a noului născut cînd mai înainte de toate are formă de mormoloc, iar din coada acestui i se vor forma picioarele. Această formă amfibiană amintește de trecutul mult mai îndepărtat al Omului cînd reptilele erau stăpîne în această lume, rămînînd un străvechi reper al evoluției biologice. Astfel, undeva, cîndva pe această planetă sufletele unor alte entități au trecut și prin faza amfibiană. Ce este important este că acestea nu erau oameni.

Esențializarea constă prin raportarea ființei umane atît la Neantizare din punct de vedere conștient, cît și la Aneantizare din punct de vedere subconștient. Viața ființei umane nu se produce numai conștient, dar mai ales subconștient. Conștientul și subconștientul sunt cele două repere din viața Omului care au terminațiile și se sprijină pe Neantizare (conștient) și Aneantizare (subconștient). O formă de Aneantizare este și acel mormoloc din faza intrauterină, dar este o formă prin care ceea ce cunoaștem noi ca fiind biologic în acest vis dat de Iluzia Vieții ne arată că am fost din acest punct de vedere, atenție mare, nu din altul, amfibianul respectiv.

De ce am tras atenția unui anumit punct de vedere este faptul că chiar dacă forma biologică în plin avînt al construcției sale lasă să se întrevadă anumite urme genetice ale unui trecut atavic, aceasta nu înseamnă că și sufletul ființei umane are acel statut atavic, dimensionat astfel istoric. În nici un caz.

Lumea aceasta ca toate celelalte lumi în care sunt proiectate dimensiunile temporare sau spațiale sau în cazul altor lumi, alte și alte dimensiuni, care nu aparțin lumilor respective, ci doar sînt reflectate în acestea, sînt lumi tranzitorii, în care pot exista nu numai un început sau un sfîrșit ci mai multe astfel de începuturi sau sfîrșituri în care fiecare are propriul său opus. Datorită esențializării și deci a caracteristicii de Esențialitate a ființei umane, Omul poate defini două forme ale caracteristicii sale fundamentale de bază, care este Restrictivitatea, definind astfel restrictivitatea individuală și restrictivitatea socială.

62

Restrictivitatea în sine se datorează cunoașterii unui singur element din cunoașterea Universală, Existența, devenind astfel restrictiv față de faptul că vede toate celelalte elemente prin vîlul acesteia. Dar datorită caracteristicii sale Esențialitate, Omul reușește să esențializeze această cunoaștere a unui singur element, și să o raporteze atît conștientului său prin Neantizare cît și subconștientului prin Aneantizare, dovedind astfel o restrictivitate individuală prin Neantizare și o restrictivitate socială prin Aneantizare.

Restrictivitatea individuală prin Neantizare se naște datorită faptului că Neantizarea raportează Omul ca individ la moarte, ca neant, pe cînd restrictivitatea socială se datorează faptului că Omul se raportează pe sine ca individ Aneantizării care de fapt devine o lume a subconștientului plină de o multitudine de alte și alte elemente atît din trecutul atavic al anumitor domenii prin care Omul este informat dar mai ales din viitorul la fel de fascinant în care Omul dorește să se piardă încercînd să-și definească totuși pe cît posibil și statutul său restrictiv. Acest lucru îl îndeamnă să devină ființă socială.

Ce anume îi determină caracterul Demiurgic al Omului? Oare capacitatea sa de a esențializa prin abstracțiune anumite aspecte reliefante din existență? Exact. Omul își clădește prin esențializare mai înainte de toate propriul său Univers abstract că mai apoi să încerce a-i da acestuia conotații materiale. Întreaga creație a omenirii mai înainte de toate a fost o abstractizare în mințile oamenilor ca mai apoi să se materializeze în ceea ce știm că există.

Oare abstractizarea nu aparține existenței? Care este limita dintre Existență și opusul său Nonexistență? Și abstractizările aparțin Existenței fiindcă ele există în mintea ființei umane chiar dacă nu au un veșmînt de ordin material. Nici măcar veșmîntul material nu este astfel decît tot în simțurile noastre întrucît tot acest veșmînt s-ar schimba imediat dacă simțurile noastre s-ar schimba.

De altfel materia există doar în închipuirea noastră, fiind un simplu vis la fel ca tot ceea ce ne înconjoară. Atunci ce anume este adevărat în toată această lume falsă? Pentru a răspunde la o asemenea întrebare vă trebui mai întâi de toate să înțelegem ce anume este fals pentru a putea face diferența dintre fals și adevăr.

Oare existența noastră este falsă sau Existența în sine? Oare gândurile noastre sînt false sau existența lor? Oare limbajul nostru este fals, sau existența lui, cum de altfel șirul acestor întrebări poate continua la nesfîrșit. Dacă ar fi Existența ca Noțiune a unei Personalizări falsă atunci înseamnă că și existența noastră ca ființe umane este falsă?

În primul rînd Existența în calitatea sa de Noțiune a unei Personalizări este falsă doar în măsura în care fiecare Noțiune a unei Personalizări în parte întregeste prin adevărul său Iluzia, chiar dacă la acel nivel nu este cazul să vorbim de Iluzie a Vieții. Astfel Adevărul determină Iluzia. Acest fapt denotă că doar Iluzia este cea adevărată. Cu toate acestea Iluzia este un adevăr în sine, un adevăr al Iluziei în sine.

Prin urmare fiecare Noțiune a Personalizărilor care întregeste Iluzia este un Adevăr, un cuvînt pur al Limbajului pe care-l pot denumi: Limbajul Pur Universal.

Această stare de lucruri se poate transla la nivelul existenței ființei umane? După cum am mai afirmat pînă acum doar un singur element din această infinitate de elemente ale Limbajului Pur Universal îi este cunoscut ființei umane, și anume Existența.

Toate celelalte elemente care ne parvin în conștiința noastră, și pe care le folosim întreaga viață pentru a ne întregi Universul nostru abstract sînt elemente care au rădăcina în elementele Limbajului Pur Universal dar ele ajung la noi foarte mult distorsionate, astfel încît sensul lor inițial este mult schimbat față de cel pe care-l vom da noi, întrucît ființa umană nu are acces decît la un singur element sau putem să-l denumim chiar și cuvînt al Limbajului Pur Universal. Vă puteți imagina ce ar fi dacă ființa umană ar cunoaște două sau mai multe cuvinte din acest limbaj?

63

Cu siguranță că Omul ar fi o ființă schimbată totalmente față de imaginea palidă pe care o posedă în prezent. Dacă ființa umană ar cunoaște mai multe cuvinte decît unul singur din Limbajul Pur Universal, unde fiecare cuvînt în parte poate fi interpretat ca fiind o Noțiune a unei Personalizări, atunci Coeficientul Logic 2 al Omului, bine-rău, frumos-urât, ar fi mai evoluat?

Adică alături de bine-rău ar mai fi și un al treilea sau al patrulea opus? Această întrebare este poate cea mai importantă și crucială întrebare a filosofiei de la începuturile sale și pînă în prezent.

Pentru a schimba numărul Coeficientului Logic va trebui să se schimbe totalmente lumea interioară a ființei umane, astfel încât pe lîngă doi opuși să fie și un al treilea sau un al patrulea.

Dacă ființa umană ar cunoaște cel puțin încă un singur cuvînt în plus față de singurul cuvînt care-l cunoaște, și anume Existența, din Limbajul Pur Universal, Omul nu numai că ar gândi cu mai mult de doi opuși, dar numărul acestora ar fi echivalent cu numărul cuvintelor noi cunoscute deînmulțit cu 2? De ce deînmulțit cu 2?

Fiindcă dacă cu un singur cuvînt al Limbajului Pur Universal ființa umană va putea opera cu doi opuși la un al doilea cuvînt aceasta va putea opera cu patru, iar la un al treilea cu șase, numărul opușilor fiind echivalenți cu numărul cuvintelor cunoscute din cadrul Limbajului Pur Universal? NU! Categorie NU!

Spun aceasta întrucît întreaga Logică se bazează pe Existență și se raportează la Nonexistență prin capacitatea de Neantizare a ființei umane. Pentru a se putea gândi cu mai mult de doi opuși, cum de altfel se întîmpla în lumea noastră va trebui să înțelegem și mai profund singurul cuvînt cunoscut al Limbajului Pur Universal.

Acest fapt înseamnă că noi cunoaștem Existența dar nu îndeajuns pentru a putea gândi cu cel puțin trei sau patru opuși? Acesta este răspunsul meu. Profunzimea acestui cuvînt este atît de vastă încît cine ar cunoaște-o în întregime ar putea gândi cu o infinitate de opuși, avînd o infinitate de Coeficienți Logici și nu numai doi.

Noi cunoaștem Existența, doar că ceea ce cunoaștem din aceasta sunt doar două procente dintr-o infinitate. Noi nici măcar matematic nu putem opera cu procente din infinitate fiindcă nu știm unde anume începe și unde se termină infinitatea. Tot ce știm, și asta este un lucru bun, este că infinitatea există și că aparține Existenței.

Prin urmare întreaga Logică aparține numai și numai Existenței chiar dacă se raportează la unicul său opus cunoscut de Om, Nonexistența. La întrebarea de adineaori dacă existența noastră este falsă sau nu, pot să afirm că DA!

Odată ce cunoaștem doar două procente și astea raportate la un infinit pe care nu îl înțelegem, două procente din unicul cuvînt al Limbajului Pur Universal, existența noastră este un fals al propriei noastre vieți, fals care undeva, cîndva s-ar putea șterge cu buretele Aneantizării. Prin urmare lumea pe care o trăim, vedem și simțim este o lume falsă. Ieri vedeam pe o perdea o gâză venită de undeva din grădină. Am privit-o și pe loc mi-a venit ideea să o asociez cu destinul ființei umane. De ce? Fiindcă probabil gâza habar nu avea că se află pe o perdea din biroul meu, cum nici noi oamenii nu știm în realitate în fiecare clipă unde anume suntem și ce facem, cu toate că avem conștiința de sine mincinoasă care ne spune că suntem stăpîni pe noi înșine. Ce mare minciună. Vrînd să o dau jos de pe perdea și să o arunc în grădină, am strivit-o fără voia mea. Astfel se naște evenimentul care survine prin necunoscut, astfel apare Inefabilul, Soartă sau Destinul? Dacă gâza ar fi fost conștientă că se află pe perdeaua mea, ar fi realizat pericolul care o pîndește și ar fi zburat ea singură în grădină. Oare Omul cîte pericole nu realizează?

64

De cîte ori nu pune vina pe „așa a fost să fie” sau alte asemenea expresii care denotă neputința, dar și mai mult falsitatea vieții pe care acest inconștient care se dă marele cuceritor al planetei, o trăiește? La fel ca și gâza din exemplul de adineaori, noi, oare de cîte ori nu ne aflăm fără să ne dăm seama pe o astfel de perdea?

Știm oare că suntem la un pas de moarte atunci cînd totul pare să ne meargă bine și brusc, fulgerător, apare moartea din senin, la fel ca și în cazul gâzei? A fost acesta destinul inefabil al gîzei? Dacă eu nu aș fi dorit să o arunc în grădină, oare ar fi murit atunci? Cu siguranță că nu. Astfel dacă gâza ar fi fost conștientă de pericolul care o păzea nu ar fi murit. Vă dați seama cîte pericole ne pasc și pe noi oamenii odată ce trăim o viață falsă, iar adevărata noastră viață este trăită, decisă și văzută de alte sfere, cum de altfel am văzut și eu acea frîntură din viața gîzei.

Odată ce am răspuns întrebării despre falsitatea existenței noastre acum putem să trecem și la ceea ce ar însemna dacă s-ar cunoaște cel puțin un al doilea cuvînt din cadrul Limbajului Pur

Universal, cuvinte formate din Noțiunile Personalizărilor Persoanei (vezi Coaxialismul). Am arătat ceea ce ar însemna dacă am cunoaște Existența pe deplin, și că, cu cât vom cunoaște mai în profunzime Existența cu atât vom putea urca pe scara ierarhică a Coeficienților Logici, de la 2, cât avem în prezent la infinit, atunci când vom cunoaște în întregime infinitatea Existenței.

Gândiți-vă că întreaga Logică cu infinitatea sa de Coeficienți Logici aparține numai Existenței. Atunci când va mai apare încă un cuvânt în plus din cadrul Limbajului Pur Universal, se va trece de la infinitatea Coeficienților Logici la Coeficienții Antilogici, după cum i-am denumit eu, întrucît operează cu Nonexistența, și aceștia vor avea o infinitate de astfel de Coeficienți Antilogici, dacă ceea ce definim noi ca fiind infinitate se mai poate numi în acel caz, pe urmă la apariția celui de-al treilea cuvânt vor apare noi forme de structuralizare a Cunoașterii, forme pe care ar fi impropriu să le numim Coeficienți Logici, întrucît în acel context nu au nimic în comun cu Logica dată de Existență, etc.

Numărul cuvintelor din cadrul Limbajului Pur Universal este infinit, deci se poate realiza cât de vast poate fi acest proces al Cunoașterii. Atenție însă, când am spus că numărul acestor cuvinte poate fi infinit am făcut-o doar din punctul de vedere al Existenței și nu al altui cuvânt, fiindcă putem vorbi de infinitate doar prin acest cuvânt divin al Limbajului Pur Universal și nu prin intermediul altor cuvinte.

Revenind la întrebarea de adineaori în care mă întrebam dacă gândurile noastre sînt false sau existența lor, va trebui înainte de toate să reamintim că viața noastră în această lume este falsă, că nu numai că nu cunoaștem adevărul despre noi înșine neștiind cine sîntem dar nici măcar nu putem să ne apărăm în fața unor vicistitudini peste care trecem fără să știm unde anume călcăm la fel ca și în exemplul gîzei de adineaori.

Odată ce nu cunoaștem toate acestea ce anume sînt gândurile noastre, decît niște muzicieni care cînta acorduri false din celebra arie a Existenței? Nu, în nici un caz, existența muzicienilor nu este falsă în schimb acordurile cu care cînta aceștia aria Existenței sînt false. Muzicienii (gîndurile) nu pot fi false întrucît nici Existența în sine nu este falsă, ea nefiind altceva decît un cuvânt divin al Limbajului Pur Universal, din care cunoaștem infinit de puțin dar care încearcă să ni se destăinuie în cele mai paradisiace imagini, doar că nu era de ajuns că noi avem o capacitate atât de redusă de a o înțelege, pe deasupra am mai și luat-o pe-o cale istorică greșită, alegînd Competitivitatea în locul Restrictivității, într-un cuvânt infernul în locul paradisului.

Adevărul este că și din infern se poate vedea paradisul dacă dorești cu adevărat acest lucru, iar paradisul adus în plin infern are o strălucire parcă mai pronunțată decît pe propriul său teritoriu. Astfel, existența gîndurilor nu este falsă ci este fals doar ceea ce reprezintă și gîndesc acele gînduri.

65

Deci limbajul ființei umane este un limbaj fals, care nu reprezintă cîtuși de puțin adevărul prin semnele sale. Acest deziderat duce la faptul de a fi necesară demiurgitatea ființei umane, prin speranța că odată și odată întreaga falsitate subconștientă a limbajului uman va fi scoasă la iveală nu numai pe plan social dar mai ales pe cel individual.

Caracteristica fundamentală a Demiurgității se reflectă în lumea cu Coeficient Logic 2, cum este și lumea noastră prin sinusoidală sus-jos, care nu este altceva decît o altă abordare a binelui și răului. Această sinusoidală este aceea care determină și stă totodată la baza caracteristicii fundamentale de Demiurgitate a ființei umane.

Absolut totul este sinusoidal în lumea umană. Societatea ca și viața Omului în sine este sinusoidală cu sușuri dar și cu coborîșuri. Demiurgitatea este aceea care dorește să clădească noi și noi repere pentru ca sinusoida sa să poată atinge noi culmi. Acest aspect este cel care va duce în cele din urmă la mîntuirea omenirii de Păcatul său Originar, acela de a încerca căile, alegînd calea cea rea a Competitivității în locul căii bune a Restrictivității.

În schimb sinusoida Demiurgității este aceea care va salva Omenirea în cele din urmă. Cum? Prin însăși capacitatea sa de a determina o tendință mereu schimbătoare a tablourilor sociale, atingînd apogeul cu Grupul Bilderberg, care este primul și cel mai important pas către schimbarea definitivă a tendinței, care pînă acum era aceea de statalitate într-o tendință vădită de globalizare. Chiar dacă prin mijloace rudimentare la început, importantă este tendința acestui grup, de creare a unui stat mondial în cele din urmă.

Sunt mai mult decît convins că dacă omenirea ar fi luat-o pe calea cea bună la începuturile istoriei sale, aceasta ar fi avut o singură limbă și un singur stat mondial, iar religia nu ar fi existat, fiind înlocuită cu Spiritualismul fiecărui Om în parte. Pornind însă din faza actuală, în care s-a greșit milenii la rînd, mai înainte de toate se vor putea mondializa interesele și necesitățile omenirii chiar dacă acestea au sau nu un substrat meschin.

Odată mondializate prin companii transnaționale și diverse organisme internaționale, va urma mondializarea statelor, la început prin afilierea celor mai puțin puternice economic, celor mai puternice iar în cele din urmă prin unirea tuturor statelor într-un stat mondial care să posede o singură economie mondială.

Religiile au fost create cu milenii în urmă, tot datorită căii greșite pe care se afla omenirea, și de aceea trecerea la schimbarea lor se va face treptat, prin apropierea ființei umane către sinele său și nu către sinele vreunui profet sau pretins Dumnezeu pe Pămînt. Acest lucru nu se va face peste noapte, ci la început asemeni statelor și religiile se vor uni, urmînd ca în cele din urmă să primească noi și noi valențe ale noilor științe și descoperiri care vor schimba modul de gîndire al oamenilor, transformînd încetul cu încetul și raportul lor cu divinitatea.

Se va ajunge în cele din urmă la o religie mondială care în loc să dispară va primi un caracter filosofic profund, făcînd trimiteri la religiile din trecutul milenar al omenirii doar sub formă de pilde sau de învățături, fiindcă trebuie să recunoaștem religiile au cernut suferința umană prin sită lor deasă, care substituia ființa umană, îndepărtînd-o de sinele său pierdut și mai mult, substituind-o unui profet sau sfînt care ținea loc de sine Omului.

Această înlocuire a Omului cu un sfînt sau cu un profet are și partea sa sublimă, întrucît mult din ceea ce ar fi trebuit să gîndească Omul despre sine o face sfîntul sau profetul despre ce trebuie să fie făcut, lăsîndu-l pe Om mulțumit de sfatul primit dar fără să înțeleagă că acel sfat ar fi trebuit să fi izvorît la început din sine și nu din slova altuia, întrucît ceea ce contează cel mai mult nu este cine anume ascultă cuvintele respective, ci cine le spune.

Cel care le spune se eliberează prin ele de un puroi mai vechi care sălășluiește în sinele său, puroiul Competitivității, și ce este mai important este ca Omul, să scoată acel puroi afară din el și nu să se mînjească cu puroiul altora. Scriam în The origin of God că odată creat Guvernul Mondial și Religia Mondială nu vor mai exista războaie pe această planetă. Este cît se poate de adevărat, dacă înțelegem prin război păruiala dintre două tabere, atunci cînd armele încep să-și spună cuvîntul.

În acea carte nu am făcut referire la cel mai mizer război al Omului cu sine însuși care pornește de la faza lui cea mai generalizată și cea mai brută totodată, sub forma războiului economic, ajungînd la o multitudine de alte și alte reprezentări, pînă la războiul neconținut al Omului cu sine. Toate acestea nu pot fi sub nici o formă înlăturate nici în cadrul unui stat mondial care să posede o religie mondială. Da, vor putea fi înlăturate războaiele religioase, dar nu și cele ale Competitivității.

Omul va înlătura pentru totdeauna războiul doar atunci cînd în adîncul sufletului său va înțelege odată pentru totdeauna CALEA greșită pe care a apucat-o cîndva în negurile istoriei sale și care este CALEA Competitivității, pe care va trebui să o înlocuiască cu aceea a Restrictivității. Dacă ființa umană nu va face acest lucru se va autodistruge.

Acesta este drumul pe care va trebui să îl urmeze, chiar dacă obținerea acestui deziderat se va face cu exterminarea a unui număr mai mic sau mai mare de oameni, care nu vor dori să se abată nici în ruptul capului de la calea Competitivității fiindcă astfel își vor pierde o mare parte din controlul asupra altor ființe umane, ce le-au fost subordonate pînă în acel moment. În cazul că se va trece iarăși la o înțelegere „frățescă” acest lucru va duce la autoexterminarea întregii omeniri, dar nu înainte ca urmașii, urmașilor noștri să treacă prin niște nenorociri și catastrofe insurmontabile, datorită blestemei căi a Competitivității.

Demiurgitatea este salvatorul de facto al omenirii datorită caracteristicii sale sinusoidale. Dacă nu ar fi avut această sinusoidă, care în cele mai tensionate momente duce la schimbarea de sens al societății indiferent că acesta este conștient sau subconștient, cunoscut sau necunoscut.

Grupul Bilderberg fără să-și dea seama că în momentele cînd discuta despre o contrapondere economică a occidentului față de statele blocului estic, socialiste, omenirea trăia poate începutul celui mai înălțător moment al său, și anume momentul cînd în sfîrșit începea și pentru ființa umană numărătoarea inversă către schimbarea CĂII greșite pe care aceasta se afla.

Chiar dacă acest grup este format din cei care pot schimba destinele a miliarde de oameni în prezent, dintre cei care dețin Banul, oricît de paradoxal pare, tocmai aceștia sunt cei care vor îndepărta omenirea de ceea ce sunt ei azi și de ceea ce dețin în prezent: Banul.

De aceea Omul oricît de trist și de amăgit ar fi, oricît de sărac sau de supus, oricît de neliber sau constrîns, oricît de dezamăgit sau de disperat, poate în pofida tuturor acestor lucruri să facă unul singur, care le poate pune pe toate sub balanța certitudinilor sau incertitudinilor sale. Acest magic lucru, este să SPERE!

Speranța nu moare niciodată și nu poate fi constrînsă de nimeni, fiindcă ea reprezintă mereu o nouă posibilitate, o nouă șansă, un nou avînt. Aceasta este mama Demiurgității, prin care ființa umană a clădit imperii ca în cele din urmă să le ardă cu propria sa suferință, a clădit cele șapte minuni, a clădit altare și religii, descoperiri fabuloase în toate domeniile care s-au clădit prin speranță.

Toate aceste înălțătoare construcții s-au clădit cu speranța de a dăinui, ca arse în cele din urmă de atîta suferință vor fi dărîmate cu aceeași speranță pentru a fi construite în locul lor alte și alte edificii care și ele vor fi arse de aceeași suferință a propriilor lor constructori dacă Omul nu va ști să aleagă în cele din urmă adevărata cale, cea care-l va apropia și mai mult de sine, Calea Restrictivității, prin care Omul va uita de umilința milenară a ceea ce înseamnă alegerea unei căi greșite.

Nu există și nu va exista niciodată o realitate adevărată a ceea ce ne înconjoară. Totul este un vis care distorsionează Conștientizarea noastră datorită Oglinzii Morții în care ne privim întreaga Viață, Oglindă la care ne raportăm pentru a ști la fel de distorsionat ce este Viața.

Dar pentru a ști ce este Viața trebuie să privim Lumea Morții în care trăim. Ne naștem pentru a ne trăi fiecare propria sa Moarte!

Absolut totul depinde de Coeficientul Logic prin intermediul căruia gândim, Coeficient care ne arată lumea în funcție de el și nicidecum de noi, care nu sîntem altceva, și nici măcar atît, cît este fumul unei țigări, dus spre nicăieri. Avînd și un Coeficient Logic atît de redus, noi nici măcar nu știm și nu vom afla vreodată ce anume este Cunoașterea și nici Conștientizarea, întrucît pentru a afla acest lucru ar fi trebuit să avem un Coeficient Logic mai mare decît 2, și nu 2 ca în prezent, iar atunci ne-am apropia cel puțin de ce anume poate fi Cunoașterea, învățînd mai mult din acest Cuvînt al Limbajului Pur Universal care este Existența. De ce toate acestea?

Fiindcă pentru a afla ce anume este Cunoașterea, ar trebui să știm ce este Necunoașterea, la fel cum pentru a afla ce este Neantul ar trebui să știm ce este Aneantul.

Omul își Conștientizează subliminal dar mai ales subconștient, Viața, sau ce crede el că este Viața, dar care face parte din Moartea sa.

Întreaga sa Viață a Morții, Omul se raportează la Neant, cum întreaga sa Viață prin Cunoașterea se raportează la Necunoaștere. Astfel Cunoașterea devine Viața, iar Necunoașterea, Neantul.

Pentru a-și putea înțelege Viața, Omul ar trebui să o Cunoască, mai înainte de toate. Pentru a putea-o Cunoaște ar trebui să știe ce anume este Necunoașterea, precum alături de Viața Morții sale, ar trebui să Cunoască Neantul.

Omul nu poate Cunoaște Necunoașterea (Neanțul) la care se raportează Cunoașterea, și nici Neantul (Necunoașterea) la care se raportează întreaga sa Viață, datorită faptului că nu-l lasă Coeficientul Logic 2, care este prea redus pentru acest deziderat. Spun aceasta întrucît, pentru a Cunoaște Necunoașterea (Neanțul), ar trebui să Cunoască opusul Neantului, care este Aneantul sau cel puțin să se poată raporta la modul orb la acesta la fel cum se raportează Omul la Neant în timpul Vieții sale în Moarte de pe Pămînt. Spun aceasta pentru că odată Cunoscut opusul Neantului, Neantul devine Cunoscut în sine și prin urmare fiind raportorul Cunoașterii, sau cel la care se raportează Cunoașterea, și aceasta ar deveni Cunoscută.

Atîta timp cît cel la care se raportează Cunoașterea nu este Cunoscut, fiind Neantul pentru Om, nici Cunoașterea nu este Cunoscută.

68

Pentru că Omul să se poată raporta alături de Neant și la Aneant ar avea nevoie de cel puțin un Coeficient Logic 3, întrucît prin Coeficientul Logic 2 se raportează la Neant, iar prin 3 la Aneant.

Chiar și Coeficientul Logic 3, dacă ar fi Cunoscut de Om, nu i-ar permite acestuia decît să se raporteze la Aneant dar niciodată să-l Cunoască decît ca fiind Necunoaștere sau Necunoașterea Cunoscută, la fel cum este Neantul pentru Coeficientul Logic 2, întrucît pentru a deveni Aneantul Cunoaștere Cunoscută, ar fi necesar cel puțin un Coeficient Logic 4 în care alături de Neant ar putea să Cunoască Aneantul pe care să-l raporteze ca fiind Cunoaștere Cunoscută la opusul Aneantului, care ar deveni implicit Necunoașterea Cunoscută iar opusul opusului Aneantului devenind Necunoașterea Necunoscută cum este Aneantul pentru Om.

În schimb prin Coeficientul Logic 5 ar Cunoaște și Opusul Aneantului ca fiind Cunoaștere Cunoscută putînd să se raporteze la opusul, opusului Aneantului, ce ar deveni Necunoaștere Cunoscută iar abia opusul opusului, opusului Aneantului ar fi Necunoaștere Necunoscută, iar lista exemplelor ar putea continua după acest exemplu la infinit.

Am definit Neantul ca fiind ceea ce este considerat de actuala Viață ca fiind Moarte, dar care în realitate poate însemna Viață iar actuala Viață: Moarte!

În schimb Aneantul la fel ca și Neantul pot fi stări în care va ajunge Sinele omului sau din care provine în această lume-capcană, în care se află în prezent. Am spus toate acestea, întrucît, Omul în această Lume a Morții este și orb și surd, fără să știe încotro se îndreaptă și de unde vine.

De aceea are impresia că totul se datorează Neprevăzutului, iar abia după ce privește în trecut cu mînia existenței sale debusolate, realizează că acel Neprevăzut era de fapt un Destin! Că ar fi putut fi scris de dinainte de naștere, cu slovele de aur ale Limbajului Pur Universal, dar că nu are capacitatea de a citi aceste Cuvinte magice care-l definesc inclusiv pe el, cel care în această Lume a Morții se consideră „stăpînul” planetei, dar care în realitate nu este nimic altceva decît o șoaptă aruncată la întîmplare de Destin, într-o înserare friguroasă de toamnă tîrzie.

Conștientizarea, nu ne este dată să o vedem, probabil, indiferent de Coeficientul Logic, oricît de mare ar fi acesta, întrucît, a Cunoaște Conștientizarea care este transformată în Cunoaștere de către Elementul-Oglindă, ar însemna, ca această transformare să devină ori una identică cu Conștientizarea, ceea ce nu ar mai fi transformare, ori una care să poată determina ceea ce s-a reflectat în Oglindă, pentru a se creaa pe sine.

Dar, atenție, în concluzie, Omul nu Cunoaște Cunoașterea întrucît gîndește cu Coeficientul Logic 2, de bine-rău, frumos-urât, etc. Ceea ce înseamnă că pentru a Cunoaște ar trebui ca pe lîngă cele două opusuri să fie cel puțin un al treilea, întrucît alături de Conștientizare-Cunoaștere să fie cel de-al treilea opus care să spună ce sînt celelalte două, sau cel puțin să raporteze celelalte două la cel de-al treilea opus.

Conștientizarea este un Opus al Cunoașterii, întrucît este reflectat de către Elementul-Oglindă într-o formă diferită față de Conștientizarea în sine.

Atunci ce este un Opus? Este ceva diferit total, parțial sau doar are o diferență neinteligibilă? Dacă este neinteligibilă înseamnă că nu poate fi Cunoscută niciodată Conștientizarea, fiindcă dacă este neinteligibilă diferența, Conștientizarea nu se poate transforma în „ceva” diferit, adică în Cunoaștere.

Atunci cum poate fi ea Cunoscută prin intermediul Oglinzii? Abia acum își face necesară prezența Fenomenologia Coaxiologică.

Nu cred că există o „Conștiință Pură” a Logicii ci doar a Limbajului Pur Universal care este cu mult deasupra Logicii. Nu Logica este aceea care deține această Conștiință, ci Limbajul Pur Universal.

Logica nu este decît un simplu instrument prin care ne este redată nouă Cunoașterea într-un mod distorsionat de către Iluzia Vieții. La fel ca și la nivel de Viață-Neant-Aneant, putem și în cazul Logicii să definim Logicul (Viața) sau ceea ce credem noi că este aceasta, chiar dacă eronat, Antilogicul (Neant) și cel de-al treilea opus al Logicului care poate fi reprezentat prin Aneant, cum bineînțeles se poate continua cu această scală la nesfîrșit.

Cum poți să folosești Logica ca făcînd parte din Conștiința Pură, odată ce ea nu este nimic altceva decît instrumentul prin care Omul gîndește în această Lume a Morții sale? Dar chiar și aici poate fi o Logică în ceea ce înțelegem noi prin Logică, chiar dacă ea este supusă Iluziei Vieții, și chiar dacă ceea ce reprezintă cu adevărat este un fals. De ce fals?

Fiindcă este foarte departe de Adevărul Absolut, cunoscut și utilizat doar de către Limbajul Pur Universal, de care am mai amintit de atâtea ori, unicul Limbaj care prin diversitatea sa alcătuiește Conștiința Pură Universală. Oare chiar și această Logică a noastră, distorsionată fiind, este o Logică? Pentru aceasta trebuie în primul rând să vedem ce sau cine anume deține rolul de Element-Oglindă pentru noi oamenii, rol care ne „traduce” Conștientizarea noastră în Cunoaștere.

Am spus pînă acum că acest rol poate fi deținut de propria noastră planetă. Una dintre întrebări este dacă planeta este rotundă, sau oceanul din fața mea este real, sau de ce apa dă viață? Este adevărat pentru fiecare Om aceste întrebări pot părea prostești, copilărești și atît de simple încît fiecare dintre noi ar putea răspunde, doar că la o aprofundare mai detaliată ne dăm seama că ne apropiem de Adevăr prin aplicația noastră Coaxiologică, tocmai prin astfel de întrebări puerile. Începînd cu forma planetei, acest „rotundă” ne amintește în primul rând de cerc care din punct de vedere geometric este cea mai complexă figură geometrică avînd pe circumferința sa o infinitate de puncte.

Astfel cercul este candidatul principal în cadrul acestei Iluzii a Vieții care poate reprezenta geometric infinitul, iar sfera reprezentarea spațială a acestui infinit. La ce anume se raportează Omul, în calitate de finit decît la infinit. Pornind de la cel de-al doilea exemplu cu apa, de ce tocmai apa este cea care dă viață și oceanul sau ceea ce vedem noi ca fiind real în această lume este cu adevărat real? În privința aceasta am mai spus de mai multe ori că nu, întrucît totul se datorează Iluziei Vieții. Dar oare nu apa este cea care ne dă viața?

Care este legătura dintre apă și viață? Cu toții știm că lipsa apei duce la dispariția vieții și că organismele vii dețin cantități apreciabile de apă în structura lor, apă care ajută la funcționarea proceselor biologice din cadrul acestora. În imaginea imediată, apare ideea că fiecare organism viu, este o mașinărie, care funcționează în urma anumitor procese. Așa și este, fapt care ne duce cu gîndul la faptul că noi avem Cunoașterea (așa cum e ea datorită Iluziei Vieții), că Viața se află în apa, din care sunt alcătuite organismele vii care funcționează după anumite legi biologice bine stabilite.

Abia acum apare relația dintre apă și lege, iar legea intervine în calitate de necesitate, de element fără de care Viața în această Lume a Morții ar fi imposibilă. În ce constă necesarul cel mai mare pentru a subzista al unui organism viu? În apă. Mai mult decît orice va avea nevoie de apă. Ce reprezintă în acest context al vieții apa? Un necesar deci o legitate.

Se poate vedea, cum pornind de la cele mai simple întrebări ajungem la cele mai cruciale reflectări ale logicii pămîntene. Dacă ne gîndim la structura acesteia, observăm că este formată din doi atomi de hidrogen și unul de oxigen. Hidrogenul apar ca primul element în tabelul lui Mendeleev. Apa ca prim element ce susține viața. Să fie doar o simplă asemănare? În nici un caz. Astfel înseamnă că, Conștientizarea noastră se reflectă pentru a deveni Cunoaștere, mai înainte de toate în Oglinda Apei din cadrul acestui Element-Oglindă care este planeta noastră. S-ar putea ca această Oglindă să fie aceea care ne dă Cunoașterea acestei lumi și amăgitoarea Conștiință de sine, fapt care nu întîmplător ne face să vedem apa ca fiind ea în sine un organism viu.

69

Acest mod de a privi apa ne duce cu gîndul la aplicația faptului că apa ar trebui să fie organismul viu din cadrul acestei planete care poate ști Adevărul despre noi, gîndind cel mai „curat” din această lume supusă Iluziei Vieții.

Astfel apa ar deveni un organism, o ființă uriașă a acestei planete, care știe mai multe decât întreaga omenire la un loc. Nu degeaba încă din cele mai vechi timpuri era atât de des folosită în majoritatea ritualurilor religioase.

Ceea ce spun acum poate părea de domeniul fantasticului și nu al filosoficului, dar vreau să fie luată în considerare doar în calitate de simplă aplicație coaxiologică cu privire la faptul unde poate duce o simplă întrebare referitoare la un anumit subiect, care inițial părea o întrebare puerilă.

Elementul-Domeniu este cel care se reflectă neîncetat într-un alt Element – Domeniu care are față de acesta calitatea de Oglindă. Noi oamenii, ne reflectăm la Elementul-Domeniu care este planeta noastră, deci mediul nostru înconjurător.

La ce ne raportăm noi în decursul vieții? La Moarte! Cum? Prin raportarea a tot ceea ce știm, vom ști sau am știut la Neant. Atenție! La Neantul a cărui structură nu o Cunoaștem, fiindcă nimeni nu poate ști ce este în cadrul Neantului, dar al cărui sistem îl Cunoaștem, fiindcă fiecare Cunoaștem că acela este Neant!

Pentru Cunoaștere Neantul poate fi privit și în calitate de Necunoaștere. Fiecare Cunoaștem că aceea este Necunoaștere. Doar că totul se oprește cam la acest nivel. Știm „ceva” despre Neantul Necunoscut, total, adică Necunoscut atât ca structură dar mai ales ca sistem? Nu! Acela este Aneantul.

Aneantul este un Neant al Neantului, la care chiar și Neantul se poate raporta și-l „vede” ca fiind Neant. Aneantul, raportat la Cunoaștere ar fi Necunoașterea Necunoașterii care prin accepțiune generalizată de negare a negației ar trebui să devină tot Cunoaștere dar nu este deloc astfel în cazul de față, întrucât aici nu mai operăm cu elementele logicii bazate pe Iluzia Vieții, ci în primul rând pe elementele coaxiologiei bazate pe opuși.

Cel de-al treilea opus nu va fi niciodată echivalent cu primul, decât dacă între aceștia doi au loc o infinitate de alți opuși, iar la nivelul Aneantului, nici nu poate fi vorba. Referitor la Aneantizare acest termen, are două înțelesuri. Primul ar fi acela de opus al Neantului iar cel de-al doilea de stare de „după” Viață și de „dinainte” de Viață.

De ce s-a ajuns în această situație? Răspunsul este simplu și anume prin Moarte Omul „vede” Neant, fiindcă nu Cunoaște Moartea decât văzută prin prisma Vieții. Omul nu știe ce se află dincolo de „Zidul Morții” cel care desparte adevărata Moarte de Viață. Pentru Om, „dincolo” este sinonim cu Neantul.

Prin urmare „dincolo” este Neantul dar care și el trebuie să posede un opus al său și acela este Aneantul. Omul nu poate concepe o „Lume” în Neant, precum nu poate concepe ce înseamnă să-ți pierzi definitiv acest „vis” care se numește propria sa Viață, fiindcă dacă ar accepta această pierdere nu ar mai găsi nici un sens al Vieții. Prin urmare, Omul crede într-o Lume de Dincolo pentru că crede în el, în sensul propriei sale existențe. Dar Lumea de Dincolo îi este reliefată ca fiind Neant și din această cauză Omul va trebui să umple Neantul cu „ceva”, și-l va umple cu modelele lumii lui, pe care o va considera ca fiind Lumea de Apoi.

70

Acest lucru este puțin probabil ca Lumea de Apoi să arate ca și acest „vis” al Vieții, întrucât este o lume a Neantului, a „ceva” diferit față de ceea ce Cunoaște Omul aici. Omul Cunoaște Neantul dar doar ca sistem fără să știe ce anume conține. Și Neantul are un opus în Aneant iar Aneantul într-o altă stare care va fi diferită de el și tot așa la infinit.

Prin urmare Aneantul este doar o stare opusă Neantului dar care nu se află la frontiera dintre Viață și Neant ci în cealaltă parte, adică dintre Neant și Aneant.

Poate fi Aneantul o stare din care să provină Omul înainte de naștere sau să ajungă după deces? Da! Și susțin aceasta cu toată tăria, întrucât Aneantul la fel ca și Neantul sau Viața sînt sisteme, unul față de celălalt, sau Elemente-Domeniu care pot avea atît calitatea de Oglindă unul față de altul dar mai pot avea și calitatea de a se reflecta într-o asemenea Oglindă. Atunci înseamnă că reacționează între ele iar alături de acestea mai intervin în ecuație și o altă infinitate de opuși asemănători lor.

Astfel Sinele Omului poate trece din reflectarea sa într-un Element Domeniu care este Viața, (Planeta Terra) în alt Element Domeniu care este Neantul sau în altul care este Aneantul, etc. Acest proces de reflectare a Sinelui se produce probabil în funcție de o anumită Karmă pe care asemeni unui Limbaj celestial o imprimă în propria sa carte de vizită Sinele, și anume un alt fel de cod genetic care să fie valabil pentru lumile Neantului, Aneantului sau altele, și nu pentru cele ale acestui vis pe care-l considerăm Viață și care aparține tipologiei de Universuri spațio-temporale.

În schimb spațialitatea și temporalitatea nu sunt două dimensiuni în sine ci sînt două moduri prin care se reflectă Cunoașterea la nivelul Coeficientului Logic 2. La un alt nivel de Coeficient Logic vor apare noi dimensiuni.

Deci, Aneantul este un opus al Neantului, un fel de Neant al Neantului pentru noi, care devine Necunoscutul total, Neantul putând fi cel puțin identificat ca fiind lipsa unor calități, față de Aneantul care nici măcar în această calitate de lipsă nu poate fi identificat.

Acest lucru dovedește cu prisosință faptul că la un Coeficient Logic mai mare decît al Omului cu două nivele, Omul nu mai poate avea nici cel puțin capacitatea de a-l determina ca fiind o lipsă din „ceva” ca la Neant, tocmai fiindcă nu poate ști dacă această lipsă nu este tocmai inversul ei, adică surplusul.

Omul în schimb poate proveni din Aneant dinainte de a se naște dacă Sinele său are o Amprentă Karmică (vezi Coaxialismul), prin care devine compatibil cu această lume a Vieții noastre de acum, în cazul că vine dintr-o reflectare a Conștientizării Sinelui său în Aneant, că i-a fost Oglindă, în cazul în care ar fi întrunit această probabilitate, sau poate să plece în lumile Aneantului dacă Amprenta Karmică a Sinelui său este compatibilă cu lumile acestei stări.

Conștiința Pură Universală este definită de către mine ca fiind totalitatea Limbajului Pur Universal care în urma reflectării dintre și între Cuvintele acestuia determină noi și noi înțelesuri ale acestora care se definesc la rîndul lor prin noi Cuvinte de sine stătătoare, întregind astfel Limbajul Pur Universal.

În cadrul acestui limbaj Nu poate fi vorba de o Conștiință Pură Universală în sensul prin care noi oamenii definim și delimităm conștiința, ca fiind totalitatea formelor afective, cognitive și volitive caracteristice individului pe o anumită treaptă a dezvoltării sale, întrucât alături de aceste forme, care sunt specifice ființei umane, mai sunt o infinitate de astfel de forme, unde fiecare la rîndul ei este întregită de un Cuvînt pe care-l reprezintă, făcînd parte din Limbajul Pur Universal.

Toate acestea nu se supun nici unei logici sau forme analoage vreunei logici, întrucît atît Logica cît și tot ce ar putea însemna infinitatea sa de opuși se găsesc doar în cadrul unui singur Cuvînt al Limbajului Pur Universal care este Existența. Iar toți ceilalți opuși ai Logicii, sau, cum ar fi unicul posibil reperat de noi, în orb, Antilogica, devin posesori în cadrul lor ai infinităților de Coeficienți ai fiecăruia în parte.

Astfel toți acești opuși reprezintă Nivelele de Conștientizare, treaptă superioară a Coeficienților Logici cu care operăm noi, respectiv Coeficientul Logic 2. Conștiința Pură Universală este o Conștiință care printre multe altele are și calitatea de reflectare a Cuvintelor între ele.

Cunoașterea privită din perspectiva Conștiinței Pure Universale, nu este un panaceu structuralizat pe înțelesuri sau nonînțelesuri, pe simțire sau opuși ai acestora și nici pe alte arii pe care noi le-am putea atribui verbului „a ști”, ci pe cu totul alte criterii, în nici un caz cum ar fi cele atributive sau paleative ale vreunui interes, care naște suspiciuni, dar și dezinteres.

La acest nivel nu putem vorbi nici de Neant sau Aneant precum nici de infinitatea lor de opuși aflați toți în cadrul Existenței, unde întreaga Existență devină o simplă șoaptă din acest Limbaj Pur Universal Infinit. Prin urmare Conștiința Pură Universală este Starea de Concepțiune, pe care o poate atinge doar Cuvîntul Pur Universal.

Această Stare de Concepțiune nu are nimic în comun cu Demiurgitatea sau cu alte reprezentări pe care le-am întâlnit pînă în prezent. Este un termen total nou, care nu a mai fost folosit sub această titulatură, întrucît definește indefinitul Pur și Neatins, nepîngărit de nici un gînd sau vreo altă caracteristică a acestuia, de nici o Cunoaștere sau opus infinit al acesteia.

În Starea de Concepțiune nu mai ajunge nici un opus infinit al Cunoașterii, precum nici Cunoașterea în sine, fiind înlocuită cu Sinele fiecărui Cuvînt în parte, al fiecărei Personalizări a Persoanei, care se Oglesc una într-alta dar nu pentru a se Cunoaște, chiar dacă din punctul de vedere al ființei umane sensul suprem este Cunoașterea.

Starea de Concepțiune este definiția Conștiinței Pure a Gîndului Pur a Factorului Creator și Unic Întîmplător. Este adevărata față a ceea ce am putea noi defini Cunoașterea, dar care alături de această față mai are inclus în ea o infinitate de opuși ai acestei fețe, care la rîndul lor au alte infinități de opuși ai lor, depărtîndu-se în infinitate total de Cunoaștere și de opușii săi, uitându-i pentru totdeauna fiindcă fiecare sînt acolo nefiind! Sau nu sunt acolo fiind. Este una din propozițiile care ar putea oarecum foarte vag defini această Stare de Concepțiune. De ce nu de Demiurgitate, fiindcă este tot o Stare de Concepțiune, deci creatoare a Factorului Nostru Creator, care se află în vîrfurile acestei Conștiințe Pure Universale.

Cu toate că am invocat nu odată caracteristica demiurgică sau creatoare a Factorului Creator, acest „Creator” nu înseamnă „Creator sau Demiurgic” în înțelesul cuvîntului omenesc, prin care a fi creator înseamnă a „realiza” ceva nou, a-ți aduce un anumit aport la un lucru sau fenomen, etc. Toate acestea privite prin sîta Conștiinței Pure Universale definite prin Starea de Concepțiune, vedem că însumează cu totul alte și alte caracteristici și nu de Creator în sensul cunoscut de Om.

Aici caracteristica creatoare nu vine ca o consecință a unui nou aport adus acestor Universuri sau Lumi ale Existenței de exemplu, întrucît toate acestea nu sunt nici noi dar nici vechi decît în funcție de timp sau spațiu. Cuvintele nu sunt nici venite sau aduse și nici spuse de „cineva” diferit de Factorul Primordial, pentru că toate sunt și au fost spuse într-un singur Cuvînt al Factorului Primordial, „EU” care deține întreaga infinitate de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal al întregii infinități de Factori Creatori printre care unul din această infinitate este tocmai Factorul Nostru Creator și Unic Întîmplător.

Totul și Toate cîte sunt dar mai ales cîte nu sunt, sînt Cuvinte. Factorii Creatori, Persoana cu Personalizările Factorului Nostru Creator, absolut Totul sînt Cuvinte! Sursa Cuvintelor Limbajului Pur Universal este Matricea Noastră, Instinctul, Adevărul Absolut, „EUL” Factorului

Primordial care este același lucru cu Limbajul Pur Universal. Totul nu a fost clădit de nimeni niciodată, ci este atemporal, dar mai ales un Tot Matriceal al Instinctului, posedat de Scopul Matricei.

72

Totul este un Scop! Celelalte Matrici poate că nu folosesc un Limbaj Pur Universal, ci alte forme opuse sau nu acestuia, pe care le denumesc impropriu, Forme de Expresie Matriceale.

De aceea Creația în realitate are cu totul altă conotație față de ceea ce înțelegem noi oamenii prin creație. Ea nu este un aport și nici o schimbare sau transformare, decât pentru lumea noastră, în care Sinele nostru se Oglindește pentru a primi acest mod de a repera mediul sau chiar lumea în sine ei, deci Oglinda.

De aceea atunci când am dat definițiile principalelor caractere fundamentale ale Omului am folosit termenul de Demiurgitate și nu de Creație, întrucât pe cel de Creație l-am folosit într-un scop mult mai profund acela atribuit Factorilor Creatori.

Faptul că Factorii Creatori sînt cei care determină la rîndul lor Conștiința Pură Universală, vorbind Limbajul Pur Universal al Stării de Concepțiune este cît se poate de adevărat. Abia acum putem să ne facem o imagine mai amplă față de ceea ce înseamnă MĂREȚIA a tot ceea ce ne înconjoară.

Dacă ne gîndim doar la faptul că alături de Factorul Primordial mai sunt o infinitate de Factori Creatori, unde fiecare în parte folosește un Limbaj Pur Universal constituit dintr-o infinitate de Cuvinte, unde fiecare în parte este precum Existența în cazul nostru, putem să realizăm cam ce sîntem noi acest firîșor de praf în marea infinitate de infinități universală.

Această terminologie de „infinite de infinități” este încă un atribut al Stării de Concepțiune, întrucât prin definiția mea asupra infinitului, acesta este reprezentat printr-o infinitate de elemente care se reflectă în ele într-o infinitate de moduri și astfel caracteristica infinitului este Oglinda.

Prin Oglindă infinitul este prezent în tot și în toate de la cele mai mici și neînsemnate nivele pe care le consideră Omul pînă la cele mai superioare. Repet, tocmai datorită infinitului, nu există inferior sau superior decât în capul ființei umane.

Absolut totul, de la cel mai neînsemnat fir de praf pînă la cel mai măreț Univers, sînt egale. Atunci înseamnă că și noi Oamenii nu sîntem chiar firicelul neînsemnat de praf de dinainte. Bineînțeles doar că am folosit acea remarcă pentru a putea înțelege mai bine, ceea ce înțelegem noi prin Cunoaștere cam ceea ce ne înconjoară.

Infinitul este Oglinda, și scriam în Coaxialismul despre Oglinda semantică a Infinitului și despre Cunoaștere care ar fi sensul Totului. Cum poate fi Cunoașterea sensul Totului când ea mai are o infinitate de opuși? Atunci înseamnă că și cealaltă infinitate de opuși este sensul Totului! Dacă este așa, atunci înseamnă că și toate celelalte infinități de opuși ai acelor opuși devin sensul Totului!

Atunci înseamnă că Starea de Concepțiune este sensul Totului, al infinitului, prin care acesta se regăsește sub formă de Oglindă în Tot și în Toate. Omul vede Starea de Concepțiune ca fiind un atribut al Cunoașterii sale, nefiind capabil să gîndească mai departe. Cu toate acestea Conștiința Omului se datorează în mare parte Necunoașterii (afectivul și volitivul) și Cunoașterii (cognitivul).

Ei bine, Starea de Concepțiune se reflectă prin infinitele sale în Om prin Conștientizarea sa pe care nu o Cunoaște, respectiv prin iubire și voință. Este adevărat că fiecare Om va zîmbi

atunci cînd îl vei întreba ce anume este iubirea sau voința dar dacă l-ai pune să descrie în esența lor aceste fenomene cu siguranță că ar da tot felul de explicații dintre cele mai savante dar toate poziționate în jurul subiectului, prin raportarea Omului la ce anume simte fără a putea să spună ce anume este iubirea sau voința prin ceea ce NU simte! Faptul că Omul posedă în cadrul Conștientizării sale aceste două elemente se datorează Stării de Concepțiune cea care este responsabilă prin infinitele sale de fiecare Oglindă în parte, în ea, în care se oglindesc toate cîte sunt dar mai ales toate cîte nu sunt.

73

Iubirea și Voința sînt două Cuvinte ale Limbajului Pur Universal, altele decît Existența, care prin intermediul Stării de Concepțiune se reflectă în cadrul acesteia fiind Oglindite tocmai în Conștientizarea Sinelui uman.

Aceste cuvinte pot fi ale unor Personalizări care să aparțină Persoanei factorului Nostru Creator, sau pot fi Cuvinte din Limbajul Pur Universal ale altor Factori Creatori, preluate de Starea de Concepțiune. Nimeni nu poate ști de unde anume provin, tot ce pot să spun este că ele se află reflectate în Conștientizarea Omului, fiind bineînțelese distorsionate de către Elementul-Oglindă în care se Oglindește Omul, care este lumea noastră.

Revenind la Aneant și Neant, Omul nu are decît caracteristica fundamentală de Neantizare și nicidecum pe aceea de Aneantizare întrucît nici nu ar avea cum anume să o dobîndească.

Aneantizarea survine doar uneori ca un substitut al inconștientului uman, atunci cînd acesta se raportează la Necunoașterea care nici măcar nu poate fi Cunoscută ca aparținînd unui anumit plan existențial. Într-un cuvînt la Necunoașterea totală, atît ca sistem cît și în calitate de structură. Aneantizarea intervine cu adevărat doar în timpul nașterii sau al decesului, cînd devine o caracteristică fundamentală, după care se pierde în timpul derulării Vieții care este adevărata Moarte a Omului.

Acest lucru se întîmpla datorită faptului că atît la naștere cît și la deces, Sinele Omului se raportează nu numai la Neant sau la ceea ce ar pute simboliza Necunoașterea despre care știe că există, ci se raportează și la Aneant sau Necunoașterea despre care nu știe că există.

Acest lucru devine atît posibil cît și necesar dat fiind faptul că Sinele în acel moment își caută un echilibru din interiorul căruia să poată găsi sursele unei noi Conștientizări sau prelungirea vechii Conștientizări în noile condiții apărute, precum dorește aflarea unei noi Oglinzi (Lumi) compatibile, sau în caz contrar, revenirea la cea veche. Acest lucru face neapărat Aneantizarea necesară.

Ce este de fapt momentul crucial al nașterii sau al decesului? Cum survine iadul sau paradisul unei noi lumi?

Azi noapte am avut un vis ciudat în timpul somnului. Se făcea că mă aflu într-un tren supraaglomerat, care mergea lin și în viteză pe o cîmpie verde, dar de un verde crud primăvărat. Deodată am intrat într-un oraș pe care-l admiram într-un mod deosebit datorită clădirilor sale cochete de un lux orbitor. Odată ajunși într-o stație, trenul se opri. Era o stație asemănătoare stațiilor aeriene de metrou, care nu semăna cu o gară clasică. În acea stație în contrast cu clădirile minunate se aflau cîțiva cerșetori dezbrăcați care mureau de foame și dîrdăiau de frigul care mușca nemilos din oameni. Unii cerșetori erau și handicapați, cu membre întoarse sau unul dintre ei chiar avea capul mutilat în așa hal încît părea o tavă diformă de os și carne, decît un cap omenesc. Dîrdăiau cumplit sărmanii și nimeni nu le dădea nici o mîna de

ajutor. Pe moment mi-am spus în sinea mea că trebuie să fi săvârșit mari păcate acești cerșetori mutilați dacă se chinuie aici, în acest minunat oraș, într-un astfel de hal.

Dacă aș fi murit în acel moment când îmi spuneam toate acelea aș fi rămas cu imaginea eternizată a cerșetorilor mutilați cumplit dar și a orașului acela, imagine pe care în visul vieții nu am văzut-o niciodată în starea de veghe. Acea ar fi devenit lumea mea, dar și lumea în care mă nașteam, poate pentru o nouă Viață sau poate doar pentru aceea frântură de clipă pe care aveam să o eternizez prin moarte născându-mă în ea. Este doar o posibilitate, precum o altă posibilitate este să ai ultima imagine a lumii în care ai trăit starea de veghe.

74

Și într-un caz dar și în celălalt intervine Aneantizarea, prin raportarea Sinelui Omului prin propriul său subconștient la Necunoașterea necunoscută care nu o poate face în stare de veghe.

Chiar și atunci când trecerea nu se face printr-un vis din timpul somnului ci prin visul stării de veghe care este Iluzia Vieții, odată intrat Sinele Omului în faza de dinaintea Morții, acesta își pierde treptat legătura cu Oglinda care-i dădea visul de Cunoaștere al stării de veghe, intră în faza premergătoare Morții când Viața lui trece pe un plan subconștient, unde intervine în mod direct Aneantul, ca fiind Cunoașterea Necunoscută.

Moartea sau nașterea survine în momentul când subconștientul este transferat în totalitate Aneantului sau Necunoașterii Necunoscute.

Acel moment coincide cu Evenimentul Morții sau Nașterii, Eveniment când Sinele, în calitate de Element-Domeniu își regăsește propria sa raportare la Necunoașterea Necunoscută și își întrerupe total reflectarea în Oglinda de până atunci, lumea noastră în cazul morții sau posibil tot aceasta sau o altă lume în cazul nașterii.

Momentul când se produce Evenimentul Aneantizării sau raportarea la Necunoașterea Necunoscută a Sinelui Omului se întrerupe reflectarea conștientizării acestuia în Oglinda planetei care este această lume, și își caută un Echilibru în noi posibile reflectări. Aceasta este Moartea și Nașterea.

Întrebarea este dacă lumea (ultimele imagini sau ultima imagine) văzută de Sinele Omului atunci când se produce Evenimentul Morții și implicit al nașterii într-o altă lume, devine o imagine a noii lumi, acea eternizare a ultimei imagini, indiferent că este a unui vis din timpul somnului sau al visului Iluziei Vieții din starea de veghe?

Devine eternizată și astfel prin ea se realizează nașterea într-o nouă lume? Lumea acelei imagini?

Adineaori am spus că este posibil sau nu dar ce este sigur, este faptul că Moartea indiferent cum ar fi privită este o nouă naștere într-o lume care va rezulta prin reflectarea Conștientizării Sinelui Omului în Oglinda unei noi lumi, redându-i acestuia o nouă posibilă Cunoaștere sau de ce nu, chiar unul dintre opușii acesteia pe care noi în această lume nici măcar nu putem să ni-i imaginăm.

Atunci ce este momentul acela eternizat al ultimei imagini? Chiar dacă în lumea noastră poate ține o fracțiune de clipă, prin eternizarea momentului sau Evenimentului respectiv, această fracțiune de clipă poate dura o nouă Viață, interval în care se produce noua reflectare a Conștientizării Sinelui într-o nouă Oglindă, adică într-un alt Element-Domeniu decât lumea noastră față de care Sinele Omului își poate afla calitatea de Element-Domeniu care să-și reflecte Conștientizarea iar celălalt poate avea calitatea de Oglindă față de acesta.

Cu toate acestea, chiar dacă înțeleg mai multe, oare știu mai multe? Cine sînt eu, tu, noi, voi? Ce este de fapt conștiința Omului? Să fie doar Conștientizarea sa alături de Cunoaștere? Adică pentru Om, absolut nimic? De ce nimic? Fiindcă Omul nu-și cunoaște propria sa Conștientizare precum nu-și Cunoaște nici Cunoașterea. Tot ce știe Omul este Iluzia Vieții sale și atît. De fapt nu știe nimic. Degeaba se mîndrește cu toate cele șapte minuni.

Chiar dacă acestea ar fi un miliard de minuni ale lumii, Omul tot nimic nu ar Cunoaște, iar dacă la absurd, ar ajunge să cunoască măcar un singur Eveniment din infinitatea de alte și alte Evenimente, Omul, tot nu ar reuși să se Cunoască pe sine. Cunoașterea de sine este cel mai greu fapt împlinit, fiindcă dacă le vei ști pe toate dar nu te vei Cunoaște pe tine, tot nimic nu ai Cunoaște! De ce? Toate acestea se datorează Limbajului Pur Universal, față de care Omul nu reprezintă nici măcar un scîncet.

75

Ce este Omul? Un fenomen. De ce? Fiindcă reprezintă un Eveniment. Care? Acela de a fi un Element-Domeniu. Pentru ce? Pentru a se reflecta într-o Oglindă a Cunoașterii. De ce? Ca să Cunoască. Pe cine? Conștientizarea sa. De ce? Pentru că este Iubire și Voință? A cui? A nimănui. De ce? Fiindcă Omul nu se Cunoaște pe sine. Pornind de la faptul că Omul nu se Cunoaște pe sine va trebui să aflăm mai întîi de ce?

Ajungem iar la început cînd am afirmat că Omul este un Fenomen. Ce este un Fenomen în accepțiunea mea Coaxiologică? Un Fenomen poate fi definit ca un Eveniment al unui Element-Domeniu, care își reflectă Conștientizarea în Oglinda Cunoașterii, tocmai pentru a o Cunoaște.

Cunoașterea nu are nici o legătură în Fenomenologia Coaxiologică cu organele de simț, care nu sunt nimic altceva decît niște produse ale Iluziei Vieții prin care aceasta încearcă să denatureze adevărata Cunoaștere, chiar dacă și Cunoașterea la urma ei, denaturează conținutul Conștientizării.

Cum poate fi Omul UN Eveniment cînd el produce o multitudine de Evenimente pe parcursul existenței sale? Omul este un Eveniment mai înainte de toate prin existența sa, indiferent dacă aceasta este de o sută de ani sau de o lună. Nu contează dimensiunea temporară și nici cea spațială. Evenimentul în sine este independent de timp și spațiu, pentru că orice Eveniment se produce prin pură reflectare a unui Element-Domeniu în Oglinda Cunoașterii care este tot un Element-Domeniu ce are această caracteristică pentru celălalt Element-Domeniu care se poate reflecta în el.

Astfel Cunoașterea nu este dependentă de dimensiuni, cu atît mai puțin de spațio-temporalitate, fiind rezultatul reflectării într-o Oglindă, pe cînd toate dimensiunile la rîndul lor sînt dependente de Cunoaștere fiindcă aceasta le poate crea prin diferite accesorii, unul dintre acestea fiind Iluzia Vieții.

Dacă visul vieții noastre s-ar schimba automat spațiul și timpul ar avea cu totul alte dimensiuni sau conotații și chiar mai mult decît atît, ar dispărea cu desăvîrșire.

Prin urmare orice Eveniment este o frîntură de vis rupt din distorsionarea Conștientizării unui Element-Domeniu, unde aceasta s-a reflectat într-o Oglindă a Cunoașterii care poate fi orice alt Element-Domeniu, și care îi redă primului Element-Domeniu, Conștientizarea mult distorsionată dar sub formă de Cunoaștere. Acest traseu poartă numele de Eveniment.

Omul în sine, este un astfel de traseu, deci un Eveniment. Orice Eveniment este și un Fenomen.

Diferența dintre Eveniment și Fenomen constă în faptul că Evenimentul își întrerupe așa zisa existență odată terminat traseul, Conștientizare-Oglindă-Cunoaștere, pe când Fenomenul nu, deoarece poate urmări în continuare succesiunea evenimentială, sau ceea ce a determinat Evenimentul inițial astfel încât întreaga succesiune să devină un Fenomen cu anumite caracteristici și proprietăți, Fenomen care tocmai prin caracteristicile și proprietățile sale va determina un nou Eveniment.

Astfel Evenimentul determină Fenomenul iar Fenomenul la rîndul lui determină Evenimentul. Orice Eveniment este și un Fenomen în schimb nu orice Fenomen poate să fie și un Eveniment decît în cazurile cînd i s-a terminat succesiunea evenimentială, iar aceasta a primit deja anumite caracteristici ale sale devenind un tot unitar deci un nou Eveniment.

În toată această perioadă de tranziție, de succesiune evenimentială, de la un Eveniment inițial la cel final, chiar dacă Evenimentul inițial s-a săvîrșit, ceea ce a rămas în urma sa este Fenomenul care-i menține importanța sa în succesiunea evenimentială, Fenomen căruia i se datorează caracteristicile acestei succesiuni, și care în cele din urmă determină Evenimentul final ca o sumă a tuturor succesiunilor evenimentiale existente pînă la acel moment final.

Astfel Evenimentul începe prin Fenomen se termină în Fenomen și reîncepe prin Fenomen. Fenomenul este cel în care se realizează succesiunea evenimentială, de la Evenimentul inițial și totodată Fenomenul determină ca fiind un Eveniment distinct întreaga succesiune Evenimentială. Omul este o succesiune evenimentială din cadrul unui Fenomen care determină Evenimentul Omului pe care acesta îl conștientizează cu: A fi!

Acesta este Omul, un Eveniment al unui Fenomen, un scîncet în corul infinit al lumilor. Care este Fenomenul care-l desparte pe Om de Sinele său? Fiindcă după cum am spus adineaori un Fenomen este și o succesiune evenimentială totodată, deci Fenomenul care străjuiește Omul se întinde poate mult dincolo de propria sa Viață luată ca un întreg, în calitate de UN Eveniment, care la rîndul ei (Viața) în această calitate de Eveniment, intervine la perpetuarea unui anumit fenomen care prin natura sa poate întregi mai multe Vieți sau chiar mai multe Evenimente care nici măcar să nu reprezinte în unanimitate Vieți.

În cazul de față aș dori să „cobor” la un alt nivel fenomenologic și anume la Fenomenul care a fost părtaş la Nașterea Omului și totodată la Moartea sa, determinînd prin natura sa un Eveniment din întreaga sa Viață, Eveniment care va influența în continuare fenomenul respectiv pe care-l putem numi ca fiind fenomen de proximitate al Sinelui. De ce?

Întrucît datorită lui s-a produs atît Nașterea cît și Moartea. Datorită lui aceste două limite extreme ale Vieții s-au transformat dintr-o succesiune evenimentială într-un singur Eveniment care la rîndul său va influența în continuare fenomenul, devenind și acel Eveniment al Vieții Omului format din succesiunea evenimentială a acestuia, un simplu Eveniment, parte dintr-o altă și altă succesiune evenimentială, care se va perpetua astfel la nesfîrșit.

Acest mod de determinare a Fenomenului prin subordonări de noi și noi succesiuni evenimentiale, unde fiecare astfel de succesiune evenimentială devine tot prin Fenomen un simplu Eveniment dintr-o altă și altă succesiune evenimentială care și ea va deveni tot un Eveniment din cadrul altei succesiuni evenimentiale, întregind din ce în ce mai mult Fenomenul respectiv ceea ce înseamnă că Evenimentul prin natura sa este Finit iar Fenomenul Infinit.

Fenomenul este cel ce determină Evenimentul iar Evenimentul Fenomenul. Astfel Infinitul determină Finitul iar Finitul Infinitul prin succesiunea Eveniment-Fenomen-Eveniment. Cu toate acestea Fenomenul este cel care va determina noul Eveniment ce va avea în structura sa o succesiune mai mare de „foste”, Evenimente.

Am folosit această determinare temporară în ghilimele, întrucât nu am cum altfel să explic atât timp cât orice Om gîndește în acest corset al timpului, iar limbajul acestuia este încorsetat în consecință de timp. Fiind și eu Om, nu am o altă soluție de a face demonstrația mea mai plauzibilă decît astfel. În acele „foste” Evenimente, s-a aflat și Fenomenul, avînd în structura sa succesiunile evenimențiale ale acelor foste Evenimente.

76

Prin urmare la prima vedere ar părea că succesiunile evenimențiale ale Evenimentelor ar fi cele care întregesc caracteristicile Fenomenului. Dacă este așa atunci înseamnă că orice Fenomen este de fapt o succesiune evenimențială care-i dă caracterul întregindu-l, ceea ce ar reduce Fenomenul la Evenimente. Folosesc pluralul întrucît succesiunea evenimențială prevede un anumit număr de Evenimente.

Astfel mai multe Evenimente definesc un Fenomen iar un Eveniment este doar un Fenomen abia cînd întreaga succesiune de Evenimente trece în subordonarea unui singur Eveniment, sau pentru a fi mai explicit, întreaga succesiune de Evenimente, prin caracteristicile lor luat ca întreg definește un nou Eveniment, ce în acel moment echivalează cu Fenomenul, chiar prin caracteristicile sale, doar că tocmai aceste caracteristici îl vor determina să se subordoneze unei noi succesiuni determinînd un alt și alt Eveniment, cu noi și noi caracteristici care-i vor fi impregnate Fenomenului ca atare, pînă cînd Fenomenul va determina un nou Eveniment.

Acest tip de determinism se potrivește de minune aplicațiilor filosofice în care intervine temporalitatea, ca dimensiune ce propulsează astfel Evenimentul inclus în Fenomen și Fenomenul devenit un nou Eveniment într-o determinare vectorială temporară, prin „fost” și „viitor”. Ce se petrece oare acolo unde aceste două, „fost” și „viitor” nu se mai întîlnesc, unde în locul lor se află alte și alte reflectări ale Conștientizărilor în Oglinda Cunoașterii?

Dar acolo unde nici măcar nu mai este valabilă Cunoașterea ci alte și alte opusuri ale acesteia la infinit? Cum mai poate fi explicată această „înglobare” Fenomen-Eveniment și iarăși așa la nesfîrșit? În cadrul aceluia nivel nu mai este necesară dimensionarea temporară sau poate să nu fie necesară nici o altă dimensionare posibilă fiindcă acolo (vezi Coaxialismul), intervine, Oglinda Semantică a Infinitului cu Evenimentul său Primordial, cu „lipsa” de care vorbeam în acea carte.

Reflectările în acea Oglindă care este aievea și nicăieri totodată, care se află de la cel mai infim fir de praf pînă la cele mai mărețe sisteme pe care ni le putem imagina, se fac datorită Periodicului și Asemanticului, prin, citez din Coaxialismul:” În Oglinda Semantică se reflectă Periodicul, deci Parțialul, caracterizat la început ca fiind acea parte care este atribuită lipsei Asemanticului, caracterizat atît prin Semantic cît și prin Lipsa acestuia, datorat lipsei Înțeleșului care devine Înțeleș tocmai prin această lipsă”, închei citatul.

Ce altceva poate fi Evenimentul și Fenomenul decît o lipsă a Înțeleșului care devine înțeleș tocmai prin acea lipsă? Tot din Coaxialismul citez:” Mai mult decît atît Evenimentul Primordial are inserat în cadrul său Periodicul, Asemanticul și Semanticul toate la rîndul lor înveșmîntate în haina periodicului care se repetă și apare iarăși și iarăși determinînd succesiunea Evenimentelor la Infinit. Această determinare a succesiunii Evenimentelor la Infinit este legea prin care mănunchiul celor trei determină Prima Oglindă Semantică și Înțeleșul Primordial pentru care aceasta a fost determinată: Succesiunea Evenimentelor. Abia în momentul cînd aceste trei Elemente Primordiale, Periodicul, Asemanticul și Semanticul, au determinat

sucesiunea Evenimentelor acestea au fost părtașe la Devenirea viitoarelor lumi care vor urma, iar Evenimentul Primordial a fost și el la rîndul său înveșmîntat cu mantaua Succesiunii. Mare atenție, cu toate că folosesc termenul de succesiune acesta în ipostaza de față nu înseamnă sub nici o formă temporalitate și nici ierarhizare.”

Astfel Fenomenul și Evenimentul sînt reflectări la care participă implicit Oglinda Semantică a Infinitului, Periodicul și Asemanticul. Odată ce sînt reflectări, înseamnă că orice Eveniment și Fenomen este în primul rînd din punctul nostru de vedere Cunoaștere, dar tot atît de bine poate să fie unul din infinitatea de opusuri ale cunoașterii și bineînțeles întreaga infinitate de opusuri. Astfel Nu logica este instrumentul Limbajului Pur Universal, ci Evenimentul și Fenomenul, care nu se supun nici unei Logici, fiindcă ele nu reprezintă doar Cunoașterea ci întreaga infinitate de opuși ai acesteia.

77

Prin urmare întreaga Fenomenologie cunoscută în prezent ar trebui schimbată din temelii și structuralizată după modelul canoanelor coaxiologice, care trimite Logica la locul potrivit.

Mai mult decît atît, cum putem vorbi de o Logică în sine atît timp cît trăim visul Iluziei Vieții și habar n-avem nici măcar ceea ce ne înconjoară cu adevărat iar atunci cînd se întîmpla inefabilul punem vina pe tot felul de vini fictive, inclusiv pe noroc sau nenoroc, dar niciodată pe orbirea noastră? Fiindcă am adus vorba de noroc, acesta alături de Întîmplare există astfel doar în Logica Iluziei Vieții noastre, întrucît Totul este predestinat prin Lipsa Asemanticului din Semantic și crearea eternă a Periodicului, elemente care și ele devin multiplicare la infinit prin opoziții săi conform Coaxiologiei.

Atunci, dacă nu știm nici măcar Cunoașterea ce este, cine sîntem noi cu Logica noastră, care ne credem mari logicieni? Nimeni! Ce sînt marii filosofi și logicieni ai secolelor? Simpli creatori de peisaje artistice, nimic mai mult.

Chiar dacă am afirmat cîndva că sensul Totului stă în Cunoaștere am făcut-o pentru că noi nu Cunoaștem nici un opus al ei, dar în această carte afirm că sensul Totului constă în Cunoaștere și în infinitatea de opuși ai săi, iar conform Coaxiologiei, acești opuși devin identici cu Cunoașterea la infinit, deci Cunoașterea e în toți opușii care la rîndul lor se află în Cunoaștere!

A afirma că Sensul Totului stă în Cunoaștere e același lucru cu a spune că mai stă și în infinitatea sa de opuși! Orice am face cineva a botezat filosofia ca fiind „dragoste de înțelepciune”. Așa a și fost uneori, dacă nu ar fi intervenit „cenzura” persoanelor „importante” din acest domeniu, care de-a lungul secolelor și-au spus cuvîntul asemeni unui șef de stat dictator care prin idioțenia lui se considera cel mai mare și mai frumos.

Puțini au fost cei care în loc să parvină lingînd puternicii domeniului au avut tăria de caracter să-și spună propria lor părere, să iasă din canoanele create intenționat pentru a preamări niște impostori sau pentru a aduce un interes asupra unor națiuni.

Filosofia a devenit de-a lungul secolelor politică, canoane dar mai ales dogmă. A devenit atît de poluată încît nici un filosof nu poate gîndi liber decît dacă intră într-un anumit „curent” creat de mai nu știu care școală care nu numai că nu a spus nimic dar care cere taxă de intrare în filosofie prin simplul fapt că se vrea amintită și mai ales adulată, astfel filosofia altora care ar avea ceva de spus, nu are nici o noimă.

De ce? De ce cei mulți nu-și pot spune niciodată cuvîntul îndeajuns de tare pentru a fi auzit de puternicii zilei? Intervine Mizeria Umană, un capitol distinct al filosofiei Iubirii, pe care

am să o promovez. Filosofia a devenit o politică puturoasă, prin care marile puteri își pun reprezentanții lor în „gîndire” iar ceilalți trebuie să aștepte.

De ce? Fiindcă doar cei tari „gîndesc”. Mai este filosofia dragostea de înțelepciune în care credeau unii sentimentali cîndva? Nu! Filosofia prezentului este dragostea de ură, de putere, de prostie și de înapoiere mintală a unora în detrimentul celor mulți. Filosofia a devenit un fel de saltea pentru cei care au puterea și hotărâsc inclusiv înțelepciunea. O femeie ușoară.

Cine are puterea? Banul! Filosofia actuală este ban, funcții și putere! Cu toate acestea m-am hotărît să devin liber în gîndire, să iubesc cu adevărat înțelepciunea și nu foloasele ei, care ar putea să o țină ascunsă. Am înțeles că cel mai important lucru din toată înțelepciunea popoarelor, din toată istoria noastră este IUBIREA!

78

În Iubire și Voință stă întreaga înțelepciune și mai mult decît atît, întreaga noastră filosofie sau dragoste de înțelepciune. Sensul înțelepciunii Omului constă în a Iubi! Dragostea de înțelepciune este Iubire! Filosofia este Iubire! Nimic mai mult. În acest Sens constă și Voința fiindcă atunci cînd Iubești te supui unei anumite Voințe. Oricît de mult ne-am dori să devenim niște scorțoși ai puterii, nu realizăm că acești indivizi sînt unii dintre cei mai nenorociți fiindcă se îndepărtează de sine tocmai pentru că în prostia lor nu înțeleg ce este Iubirea.

Cel mai mare monument al Omenirii nu este, nu mai știu eu care altă minune a lumii, decît Taj Mahal, acest monument al iubirii. Credeți în el pentru a crede în voi. Aveți nevoie de el. Fiecare în parte aveți nevoie de un Taj Mahal fiindcă voi sunteți un Taj Mahal, existența voastră și toate gîndurile voastre.

Totul ce face parte din Voi se datorează Conștientizării, adică Iubirii și Voinței. Sunteți Iubire și Voință, nimic altceva. Nu vă îndepărtați de Iubire fiindcă vă îndepărtați de Voi. Viitoarea mea carte se va numi: Iubire!

În loc de încheiere aștern aceste versuri venite de undeva din Neant sau Aneant sau cine știe, poate de la Străinul din Mine cu care dialoghez acum: -Pentru ce este lăsat Omul în acest „Nicăieri” de aici? - Pentru a căuta. - Ce anume? - Moartea. - Dar ea este aici, în Om și în afara lui, este lumea lui. - Tocmai de aceea. - O va găsi vreodată? - Nu! - De ce? - Fiindcă atunci ar muri, și n-ar mai avea cine să o găsească. Astfel Omul trăiește în Moarte visul Vieții. - Dar iubirea, Străine din Mine, cine este? - Dar tu cine ești Străine de Mine, de mă întrebi? - Eu sunt o întrebare. - A cui? - A morții din mine care ești tu. - Eu? Eu sunt doar Eu, și atît, nu sunt Moarte. - Și Eu sunt Eu, nu sunt Moarte, dar mă îndrept spre ea. - Amîndoi ne îndreptăm spre Moarte, Străine din Mine. - Așa e Străine din Mine. - Ciudat ne cheamă pe amîndoi la fel. - Nu. - De ce? - Eu trebuie să fiu Viață iar tu Moarte. - De ce? - Din teamă de Moarte, din teamă de Viață. Din teamă de Mine din teamă de Tine. - Viața cui? - A unuia din noi. - Care Moare?

-Nu... care Murim! - Încotro? - Nicăieri!

III.2.IUBIRE

Dedic aceste gânduri despre iubire și sfințenie, despre puritate și simțire sufletului tău minunat prin care am reușit să-L iubesc și să-L înțeleg mai bine pe Dumnezeu.

III.2.1.CAPITOLUL I

~ 1 ~

Îmi amintesc că la despărțire era atât de multă singurătate în privirile cuvintelor tale încât aceasta se prelingea peste bătaile inimii mele atunci când șoaptele tale mă îmbrățișau de bun rămas.

Și te-aș aștepta în continuare dacă aș ști că norii îmi vor aduce cel puțin o fărâamă din tine atunci când se va porni iarăși furtuna amintirilor.

Oare am să te mai întâlnesc vreodată în altă parte decât în palatul de cleștar al lacrimilor mele unde pare că te-ai ascuns pentru totdeauna?

Nu mi-ai spus că există reîncarnare și că sunt atât de multe lumi și destine încât norii nu se pot pierde de ploaie precum viața de destin?

Spune-mi cum aș putea să știu în ce lume ești?

Pe ce rază de lumină vin gândurile tale?

Nu pot să nu-mi amintesc de zorii care inundau ființa destinului meu într-o zi când te-am întâlnit pentru prima oară,și zâmbeai noii clipe în care ne aflam împreună.

Și atunci te-am luat de mână neștiind că-mi luasem de mână propriul meu destin,propriul nostru destin.

Mi-e atât de dor de tine încât nu pot înțelege de ce a crescut mușchiul verde pe numele tău scris pe piatra acea impersonală de mormânt,atât de rece atunci când vreau să o strâng în brațe.Știu că nu are suflare dar simt dincolo de nori îmbrățișarea ta,de dincolo de timp,de dincolo de lume.

Oare te gândești la mine?Știi că sunt bolnav de tine?Că m-am răcit de la piatra aceea funerară pe care o sărut chiar dacă plouă cu timp și mușchi verde peste chipul tău regăsit în amintire?

Am să-ți vorbesc ca și cum ai fi aici în această lume alături de mine.Pentru mine nu ai murit și nici nu poți muri vreodată,fiindcă niciodată un suflet pereche nu poate muri.De aceea am să-ți repet mereu că în viață să ții mereu fruntea sus.

~2~

Știu că unicul Adevăr pe care-l cunosc în această lume este compus din Dumnezeu și Moarte.

Prin Dumnezeu simt că exist iar prin moarte văd lumea în care exist fiindcă moartea este oglinda față de care se raportează viața și în care se reflectă aceasta.

Răul nu este o greșeală fiind necesar alături de Bine în schimb greșeala devine un Rău fiind un dat.Astfel lumea noastră este un dat,deci are un Dumnezeu al ei.

De ce oamenii sunt ascunși, de ce se tem de adevăr, uneori până și de ei înșiși?

De ce nu vor să recunoască că și-ar dori să poată iubi din toată ființa lor fiindcă doar asta rămâne din această deșertăciune cu nume de viață?

Toate funcțiile, averile, celebritățile dispar ca un fulg de nea care se topește pe asfaltul negru al morții. La fel și frumusețea.

Și ce altceva rămâne decât fărâma de iubire care a existat vreodată în această mare Iluzie a Vieții sau în acest vis cu nume de viață?

Cu toate acestea iubirea ne-a fost dată nu numai ca împlinire, ca ideal, ci și ca suferință, deznădejde și disperare.

Să fie toate acestea scutul deșertăciunii acesteia care se numește vis al vieții noastre sau Iluzie a Vieții?

Să fie disperarea și deznădejdea o fărâma dintr-o realitate transcendentă la care noi nu avem acces, fericire și împlinire, iar fericirea și bucuria noastră să fie tristețe și deznădejde?

Să fie bogăția în acea realitate transcendentă cea mai nenorocită sărăcie, iar sărăcia cea mai mare bogăție?

Odată ce noi trăim doar Iluzia Vieții nu vom cunoaște niciodată adevărata realitate.

Cine suntem noi de fapt?

De unde venim și încotro ne îndreptăm pașii?

Cu toții vom spune: către moarte.

Dar de ce către moarte? De ce nu către viață sau către un alt vis sau o altă realitate transcendentă?

Atunci când mergem pe o stradă avem cunoștința visului nostru că mergem pe acea stradă. Noi știm că visul nostru este o realitate.

Este o realitate doar pentru noi nu și pentru o altă realitate transcendentă unde strada din visul nostru pe care-l denumim realitate poate să fie orice altceva chiar și un ocean sau iceberg.

Un accident de circulație poate fi într-o altă realitate transcendentă cu totul altceva. În cadrul unui accident participanții pot avea alte și alte însemnătăți într-o altă realitate transcendentă. Automobilul poate fi un munte sau un râu, oamenii pot fi absolut orice cuvânt posibil în infinitatea de realități transcendente.

Atunci de ce se produce acel accident aici? Fiindcă devine un eveniment în sine.

Acest eveniment nu se mai produce și în alte realități transcendente? Chiar dacă se produce are cu totul alt aspect.

Oricât de greu ne-ar veni dar și adevărata iubire este rezultatul unui accident din visul vieții noastre, iar acel accident este un eveniment care se produce în sufletul nostru.

Acest eveniment într-o altă realitate transcendentă poate fi un vulcan, un fluture, un munte sau orice imagine posibilă sau pe care noi nici măcar nu ne-o putem imagina.

Ce poate fi iubirea din sufletul meu față de un alt minunat suflet aflat atât de departe uneori de sinele meu dar și atât de aproape?

Ce poate fi oare această simbioză dintre două suflete?

Ce poate fi iubirea atunci când simți că nu poți să dormi noaptea că fiecare strop de rouă devine cristal în inima ta, când orice adiere de vânt primește conotații magice?

Dar ce poate fi iubirea atunci când simți că nu mai poți, că-ți dorești mai mult decât orice pe lume să fii alături de sufletul iubit?

Dar ce poate fi iubirea în alte și alte realități transcendente dar sufletele noastre?

Să fie sufletele noastre o cascadă, o adevărată Niagara sau un simplu zâmbet, un flirt al unui Înger. Să fie sufletele noastre o simplă toană a unei zâne sau un fulger al unei ploii de vară?

Toate acestea ar putea fi sufletele noastre și încă multe altele pe deasupra.

Dar ce se întâmplă de fapt în acea realitate transcendentă atunci când simțim că suntem cu adevărat îndrăgostiți, că iubim atât de mult încât ne doare. Că aerul din încăpere nu mai poate fi respirat, că distanțele sentimentale, spirituale sau fizice neucid?

Ce să fie atunci când zorii vin mai triști ca niciodată căutând o scuză sau un argument persoanei pe care o iubim atât de mult, Marii noastre Iubiri?

Ce sunt toate acestea?

Ce sunt privirile pierdute în orizonturile pustii ale neîmplinirii sau cele din ochii care se pierd unii în alții adânc în interioarele sufletelor?

Cu toții ne dorim Marea Iubire fiindcă suntem clădiți în acest sens.

Folosim atât de adesea expresia aceasta a sufletelor pereche.

Cu toții ne-o dorim adevărată fiindcă am vrea ca atunci când ne găsim cu adevărat sufletul pereche să se termine definitiv acest zbucium continuu care este propria noastră existență. De fiecare dată rezultatul vine crud și exact.

Zbuciumul vieții noastre nu se va termina niciodată atât timp cât vom trăi.

Atunci mai avem nevoie de sufletul nostru pereche?

Oh, da voi răspunde eu fiindcă acesta este albia în care curge fluviul vieții noastre dint-o altă realitate transcendentă, acesta este nesfârșitul pe care se sprijină orizontul inimii noastre în alte vise sau realități transcendente.

Sufletul pereche este ceea ce aspirăm noi și am vrea să înțelegem despre noi, este ceea ce considerăm a fi perfecțiune, puritate și nemărginire la propria noastră ființă.

Paradoxal toate aceste minunate dimensiuni pe care le dorim ființei noastre lipsesc cu desăvârșire fiind o speranță, un vis despre perfecțiune ale acesteia.

Atunci această speranță și vis de perfecțiune se materializează în viziunea pe care o avem despre sufletul nostru pereche.

Mai mult decât atât chiar dacă avem impresia că știm ceea ce ne-am dori ca fiind perfecțiune, aceasta rămâne de fiecare dată doar o simplă impresie falsă și atât, fiindcă atunci când se produce evenimentul unei Mari Iubiri, realizăm că de fapt ceea ce credeam noi despre perfecțiune este fals, iar ineditul, dat de noua imagine despre perfecțiune transpusă în iubit sau iubită ne dă acea trăire intensă de dragoste sufocantă, tocmai fiindcă aflăm noul nostru etalon despre perfecțiune care devine astfel întodeauna mult mai superior celui vechi.

Toate acestea se pot produce și atunci când cele două suflete nu sunt suflete pereche?

Ce anume sunt sufletele pereche atât de des invocate?

Chiar există așa ceva sau este doar o fantezie folosită deseori pentru a atrage într-un fel sau altul partenerul?

Răspunsul meu este ca Da! Există suflete pereche.

Cum Binele are perechea sa în Rău și frumosul în Urât, cum noi gândim pe baza unei logici bivalente în care sunt etern acele două elemente, atunci noi niciodată nu putem fi un întreg atâta timp cât gândirea noastră este axată pe dualitate. Atunci fiecare are un alt suflet alături de care formează dualitatea respectivă.

Deși deseori am fost dezamăgit că nu îl voi putea găsi vreodată, pe sufletul meu pereche, l-am căutat plin de dorința de a-l simți și a vedea măcar o singură dată.

L-am căutat până când am obosit și în urmă cu mulți ani am hotărât că Destinul nu mi-e astfel hărăzit în a-l găsi.

Dar cum deseori se întâmplă să găsești atunci când nu cauți și când te aștepti mai puțin, acest suflet a trecut și pe strada mea.

Era o zi ce părea oarecare dar apoi am realizat că era la fel de importantă ca și data morții sau a nașterii mele când probabil apar tot ca niște zile întâmplătoare dar de fapt importanța lor e capitală pentru mine, ca de altfel pentru fiecare dintre noi.

Deși nu am iubit de la început acest minunat suflet, deși l-am dezamăgit și torturat îndelung cu aparenta mea instabilitate, am reușit să înțeleg că atunci când nu cauți vei afla și că atunci când nu vei iubi la început vei trece de fapt prin cea mai mare iubire care va deveni iubirea vieții tale.

Nici nu am știut ce înseamnă să iubești până a nu apărea în viața mea.

Abia acum am înțeles că marea iubire nu constă în dependență față de o persoană anume și nici în egoism ci le întrece cu mult pe toate acestea.

Este ca și atunci când te afunzi în eternitatea propriului tău suflet, în acel loc unde crezi că îți aparține numai și numai ție dar de fapt îl întâlnești pe celălalt.

Acolo abia îi simți privirea adâncă și realizezi că și tu ești în sufletul său la fel de etern de prezent în cele mai intime unghere ale sale.

Realizezi că nici să plângi, să strigi, să faci orice nu mai are nici o importanță.

Realizezi că toate câte sunt și toate câte vor mai fi sau nici măcar nu sunt, nu valorează nici cât cea mai nesemnificativă frunză ruginită căzută din pomul vieții fiecăruia dintre noi.

Și atunci simți nevoia să atingi sufletul cu mâna, să-l strângi în brațe, să-i simți respirația, să-l știi mai aproape de tine decât ești tu însuși.

Vrei să-l săruți, să-ți împarți întreaga ta viață cu el.

Iubirea te tulbură atât de mult încât realizezi că este cu mult peste ceea ce numești tu viață.

Atunci realizezi că oricât de mult ai încerca să-l strângi în brațe, oricât de mult ai încerca să-l săruți, oricât ai încerca să-i simți respirația, toate acestea nu pot fi realizate niciodată, fiindcă vei săruta doar omul, căruia îi vei simți respirația și pe care-l vei îmbrățișa.

Vei realiza că întotdeauna acel suflet va fi cu mult peste viața ta. Precum ești tu peste viața lui.

Vei înțelege că a fi alături de acel suflet pereche nu se face nici prin mângâieri și nici vorbe sau săruturi ci mult mai mult, printr-un zbucium fără precedent pe care oricât de mult ți l-ai dori ai ajunge să nu-l mai poți duce fiind atât de dureros de dulce, foc mistuitor care va arde în tine toate clipele eterne ale vieții tale.

Și ce va mai rămâne?

Ce va mai rămâne în locul meu și al lui?

Cenușa unei amintiri?

Din care va mai renaște asemeni Păsării Phoenix o nouă iubire?

Din cenușa acestui zbucium nebun?

Aceasta e viața noastră a sufletelor pereche, aceea de a se căuta mereu iar atunci când se întâlnesc să se mistuie reciproc cu focul iubirii lor.

Doamne Dumnezeule!

De ce nu lași ca cele două focuri mistuitoare să fie numai unul?

De ce lași să se poată uni doar focuri străine unele de altele?
De ce doar aceste focuri?
De ce Doamne?

~4~

Privesc și acum adânc în ochii sufletului meu pereche. În ochii care la început mi-au fost atât de străini.

Simt că este mai presus de mine, de ființa mea.

Că viața mea nu are nici un sens fără de el dar mai știu că împreunarea ne-ar ucide, fiindcă ne-am mistui reciproc fiind fiecare mult deasupra vieții celuilalt.

Suntem ca polii unui magnet care se atrag doar fiindcă sunt opuși dar dacă s-ar uni vreodată ar dispărea întregul magnetism.

De aceea ne vom atrage mereu căutându-ne în celălalt la nesfârșit până când moartea ne va face să uităm unul de celălalt pe momentul unei clipe eterne.

Să nu uităm că și acea clipă oricât de eternă ar fi este doar o clipă și nimic mai mult. Și atunci?

Atunci ne vom căuta iarăși la nesfârșit, în același nesfârșit în care ne-am născut pentru a putea muri din nou învăluiți oare tot în această mantie a deșertăciunii, a neputinței de a ne apropia vreodată?

Te iubesc, Te strig, Te caut mereu în inima mea.

Acum că te-am găsit ce-mi mai rămâne decât să-ți spun poate cel mai dureros Adio din întreaga mea viață, frumosul, adoratul și mistuitorul meu suflet pereche.

Aș vrea să te îmbrățișez dragul meu suflet pereche dar știu că nu pot atinge ceea ce se află peste mine, peste viața mea, peste această fărâma de suflare care sunt atât de înstrăinată de sine.

Știu că tu ești cel care mă poate aduce din înstrăinarea în care mă aflu, că doar tu ești unicul meu adevăr pentru care exist în această lume.

Mai știu că fără tine întreaga lume s-ar năruși dar este tot atât de adevărat că alături de tine s-ar mistui și atunci ce ar mai rămâne?

Mai știu că întodeauna Destinul inefabil își ține ușile larg deschise de parcă ar avea vreun sens atâta timp cât nimeni nu poate ieși niciodată pe ele.

Și aceasta este o deșertăciune.

Este o deșertăciune la fel ca și faptul că toate contrariile se atrag iar cele de același sens se resping în această lume.

Astfel Binele va fi atras mereu de Rău precum Răul de Bine, iar binele Binelui va fi tocmai Răul pe când binele Răului va fi ceea ce înțelegem noi prin Bine.

Cum perechea Răului e Binele tot așa sunt și sufletele pereche.

Fiecare suflet care se crede propriul său rău etern își va căuta etern Binele său dar marele paradox este că pentru a se găsi unul pe altul ar trebui ca unul să caute Binele iar celălalt tocmai Răul fiindcă nu pot avea ambele același sens fiind unul inversul celuilalt.

Sufletele pereche nu pot avea același semn ci, pentru a fi perechi vor trebui să se atragă iar dacă ambele ar fi numai Bine s-ar respinge.

Astfel fiecare suflet pereche este opusul celuilalt.

Mă gândesc în fiecare clipă la tine și mă doare cumplit orice imagine a ta.

Vreau să-ți simt fiecare gând, fiecare șoptă spusă în tăcerea adâncă a eternității sufletului tău.

Să pot plânge alături de tine în mine, alături de mine în tine, să pot înțelege de ce inimile noastre bat, de ce trăim printre clipe și nu printre eternități de parcă nu ar fi tot una.

Să pot înțelege fiecare zîmbet al tău care se sparge adânc în mine asemeni unui val, care se sparge în cele din urmă de stîncă eternității mele prin sângele străbunilor mei la fel cum necuvintele mele se sparg în eternitatea ta și a străbunilor tăi.

Și vor să-ți spună cât de mult Te Iubesc, cât de mult te ador în această lume deșartă.

Știu că noi niciodată nu ne vom putea privi în ochi ci doar în inimi.

Știu că acestea bat împotriva infinitului tocmai fiindcă bat de și ambii ne dorim infinitul și adevărul acestuia.

Orice bătaie se opune infintului fiindcă măsoară o finitate chiar dacă aceasta este infinită. Și atunci?

Să înțeleg că iubirea e inversul vieții noastre finite, că e moarte?

Că noi trăim în această viață prin care sperăm să putem iubi, deci să putem muri?

Lasă-mă să pot bea din paharul voluptății tale apa vieții, până în adâncurile ființei mele pentru a putea muri!

Cu toate acestea te voi iubi mereu Îngerul meu drag și sălbatic al Destinului vieții mele.

Ori unde am să fiu în această lume am să te port cu mine în gând și am să vorbesc cu tine acolo unde nimeni nu va putea pătrunde niciodată, niciodată, niciodată....

Acum mă înțelegi marea mea iubire, acum înțelegi de ce noi trebuie să vorbim doar acolo și nu în altă parte niciodată?

Fiindcă suntem condamnați să fim suflete pereche care au avut nenorocul de a se recunoaște în această lume a deșertăciunii.

Întotdeauna în viață să ridici fruntea sus chiar și atunci când te vei simți singură fiindcă sunt și voi fi etern alături de tine chiar și când trupurile noastre vor fi demult praf și pulbere, chiar și atunci când oceanele vor seca iar apa vieții va fi demult băută de deșertăciunea acestei lumi.

Să nu plângi fiindcă suntem Destin, fiindcă suntem tot ce poate fi mai presus acestei lumi.

Iar acum Îngerul vieții mele te rog să mă lași să pot zbura pentru a se împlini deșertăciunea acestei vieți, acestui vis, acestui coșmar care mi te-a răpit etern de mine însumi.

Nu credeam să vii acum la vârsta și ceasul acestei Iluzii a Vieții, dar îți spun printre gratiile acesteea cât de mult Te Iubesc și să nu te îndoiești niciodată de mine.

Voi fi în fiecare clipă a acestei vieți a mele numai al tău, viață pe care ți-o dăruiesc.

Știu că îmi este greu să scriu filozofie, că aceasta este mult prea rece față de ceea ce simt eu acum când lacrimile îmi curg peste taste.

Mai știu că vrem ambii imposibilul dar voi încerca prin filozofie să-ți spun cât de mult te iubesc.

Să înțelegi că această carte va fi etern un Taj Mahal al iubirii pe care ți-l dedic peste milenii.

Să știi că și sfințenia face parte din iubire iar tu ești o sfântă a Destinului meu, o religie a vieții mele.

Un crez al ființei uitate din mine, străinul care mă îndrept spre nicăieri, știind că acolo unde va fi mă voi împlini prin moarte, așteptându-te.....

Te iubesc atât de mult dragul meu suflet pereche încât nu pot exprima în cuvinte.

Într-o mare iubire cuvintele nu-și au rostul, precum își pierde consistența orice atingere sau privire, fiindcă toate acestea sunt și vor rămâne numai în străfundurile sufletelor noastre.

Vorbesc cu tine aproape în fiecare clipă, te simt alături de mine, și cu toate acestea nici nu te-am văzut niciodată, nici nu știu cine ești.

Abia acum înțelegi că într-o Mare Iubire nu trupurile contează și nici cuvintele care zboară peste clipe, ci doar ceea ce rămâne în spatele clipelor, ceea ce le face pe acestea să devină eterne.

Iar aceasta este ceva deasupra oricărei simțiri, deasupra oricărui orgoliu, deasupra fiecărui gând, este mai mult decât perfecțiunea din tine sau cele mai mărețe năzuințe, este mai mult decât Iluzia Vieții tale, este aidoma Destinului: propria esență a Existenței tale în care se află etern și sufletul tău pereche care ești doar tu Îngerul Meu care mă cauți peste milenii de eternități, în această lume.

În iubire nu trebuie niciodată să te îndoiești fiindcă nu poți iubi cu jumătăți de măsură.

Nu! Niciodată, Marea Mea Dragoste, niciodată în iubire nu poate fi și o zonă gri decât acele pătrate de alb și negru aflate pe tabla de șah a acestei Iluzii a Vieții, pe care o împărțim împreună, prin Destin, până când moartea ne va uni prin eternitatea sa.

Nu poți să strigi în iubire fiindcă este unicul loc unde nu au ce căuta cuvintele decât sensurile lor care și așa devin absurde.

Nu poți să minți în iubire fiindcă nici o simțire a ta nu poate fi mințită altfel nu ai exista tu ci minciuna vieții tale.

Nu poți trișa în iubire fiindcă nu sunt niciodată două căi pe care să le poți alege, ci doar una singură care este și va rămâne calea vieții tale.

De aceea în iubire nu poți fi decât tu și singurătatea din tine în afara sufletului tău pereche.

Orice alt suflet ai întâlni și ai susține că îl iubești va fi și va rămâne mereu o minciună care te va înstrăina de tine întreaga ta viață.

La fel se va întâmpla și cu acel suflet care va fi la fel ca și tine străin de sine nefiind alături de sufletul său pereche.

Trăim într-o lume tristă unde societatea este din ce în ce mai străină de sine, mai angoasată, mai bolnavă tocmai fiindcă sufletele nu-și găsesc propriile sale perechi.

Să fie acest fenomen datorat Destinului?

Da, este datorat destinului ce are sufletul de plumb pentru această lume.

În loc ca omenirea să fie bolnavă de iubire este bolnavă de orice este străin de sufletul omului începând cu banii și terminând cu cele mai înjositoare experiențe ale naturii umane.

Oricărui om căruia îi este frică să iubească cu întreaga lui ființă este un suflet rătăcit.

Noi nu suntem nimic altceva decât iubire și în urma noastră nu rămâne nimic altceva decât tot iubirea pe care am lăsat-o acestei lumi și atât.

Restul se șterge cu buretele deșertăciunii pe tabla uitării.

Asta suntem noi!

Iar cei care nu au trăit o Mare Iubire înseamnă că nici nu s-au născut vreodată pe acest tărâm.

~6~

Totul este deșertăciune în afara de iubire.

Războaiele, structuralizările sociale bolnave, mizeriile acestei lumi se datorează înstrăinării oamenilor de sinele lor care este Iubire și atât.

Cum poate un suflet care aleargă orb pe clipele propriei sale vieți să înțeleagă acest lucru, atât timp cât nu și-a găsit și poate nu-și va găsi niciodată sufletul său pereche?

Când acest accident de a-ți găsi sufletul pereche se datorează numai și numai Destinului?

De ce este potrivit acest Destin, tocmai Iubirii?

Oare Dumnezeu nu este Iubire iar Destinul nu este Imaginea Lui Dumnezeu, a celui Eveniment Primordial Unic și Întâmplător care e Dumnezeu?

Nu este Destinul continuarea celui Eveniment Primordial?

Să fie și Dumnezeu un accident?

O Lipsa din semantic, din semiotic din asemiotic?

Nu, Dumnezeu nu poate fi nici accident și nici acea Lipsă despre care am amintit, fiindcă orice Lipsă are periodicitatea ei, datorându-se unei alte Lipse din Întregul Inert de dinaintea Evenimentului Primordial, și atunci înseamnă că Dumnezeu este cel ce determină această Lipsă, deci devine Eveniment Primordial dar și cauză al acestuia, prin urmare Dumnezeu este Totul din spatele Totului, care nu se poate produce decât o singură dată, iar Destinul ce reflectă succesiunea evenimentială se produce avându-L drept cauză pe Dumnezeu care e Unica Întâmplare Întâmplătoare, astfel Destinul devenind Întâmplare Neîntâmplătoare.

Dumnezeu este Totul ce e o Întâmplare Întâmplătoare, de fapt Unica Întâmplare Întâmplătoare care se produce o singură dată prin Evenimentul Unic Primordial, iar Destinul este reflectarea acestei Întâmplări Întâmplătoare care este Totul, devenind astfel o Întâmplare Neîntâmplătoare având o cauză în Dumnezeu ca Unică Întâmplare Întâmplătoare.

Destinul și absolut tot ce ar urma Întâmplării Întâmplătoare deci lui Dumnezeu care este Totul nu ar putea fi Întâmplător fiindcă are cauza în Dumnezeu, în Tot, iar acest Tot este cel ce determină Destinul, premeditându-l.

Prin urmare Destinul devine Imaginea acestui Dumnezeu care se reflectă în acesta la fel ca o Imagine ce se multiplică la infinit în cadrul oglinzilor paralele.

Astfel Totul este o Întâmplare Întâmplătoare iar ceea ce vedem noi ca fiind succesiune spațio-temporală de exemplu, face parte din Destin și este o Întâmplare Neîntâmplătoare, deci o Imagine a Totului, în cadrul căruia nu pot exista succesiuni de evenimente întrucât se produce doar o singură dată.

De aceea lumea noastră la fel ca tot ce considerăm noi a fi Univers, este o reflectare a Totului la nesfârșit în El însuși, sau mai bine zis o reflectare a Lui Dumnezeu la nesfârșit în El Însuși.

Prin urmare să fie Dumnezeu atât de rău și de infam încât să fie zugrăvit de un asemenea Destin în această lume?

Sau poate că datorită Iluziei Vieții noastre nu știm cât de puțin de ce avem nevoie în realitatea transcendentă a lumilor?

Și într-un caz și în celălalt ar trebui ca fiecare să-și găsească propriul său suflet pereche prin sufletul căruia să vadă adevărata culoare și adevăratul zâmbet al acestei existențe chiar dacă la mine, acestea constau în ceașca de cafea băută în zori de Marea Mea Iubire, pe care nu o cunosc, nu i-am văzut ochii niciodată, dar simt asemeni unui orb pentru prima oară în viață când văd prin ea, o pată de lumină divină care nu poate veni decât din imensitatea eternității întregului Univers, din neliniștea ancestrală a Destinului tuturor lumilor posibile ale Existenței, din ceea ce este mult mai presus de noi și care se află în noi, fiind una din infinitele fețe ale Lui Dumnezeu.

Abia acum pot spune că îl cunosc pe Dumnezeu că îi știu adevărata Sa față care este sufletul meu pereche.

De aceea nimeni, niciodată nu va putea spune că îl simte pe Dumnezeu alături până nu-și va găsi cu adevărat sufletul său pereche.

Până atunci va trăi doar cu Iluzia Vieții sale că îl are pe Dumnezeu alături dar niciodată cu adevărat în el.

Abia atunci va vedea măreția și grandoarea acestei fețe a Lui Dumnezeu care este mai eternă decât tot ceea ce numim noi eternitate fiindcă se află deasupra acestei eternități lăsând Destinul să devină eternitatea Lipsei din semanticul infinit la care să se raporteze.

Prin urmare Dumnezeu se află etern în sufletul pereche al fiecăruia dintre noi, unicul loc unde poate fi găsit cu adevărat.

De ce atunci când mă gândesc la sufletul meu pereche îl simt pe Dumnezeu altfel, mai bun dar și mai exigent, mai cald dar și mai răzbunător, mai trist dar gata oricând de cel mai debordant optimism dar și exuberanță izvorâtă din adâncul etern al privirilor noastre pierdute în negura necuvintelor acestui vis cu nume de lume?

Atunci mă întreb cine este Dumnezeu?

Dumnezeu este sufletul pereche al întregii lumi, cu universuri paralele cu tot.

Cum fiecare om are sufletul său pereche la nivel individual și aspiră la acesta, tot așa în ceea ce privește omul ca ființă socială, aspiră către Dumnezeu.

Cum fără sufletul pereche nu ar mai fi omul privit ca individ, fără Dumnezeu nu ar mai fi lumea în ansamblul ei.

Dumnezeu este reperul fundamental al lumii, iar cum lumea este cunoaștere, pe Dumnezeu se sprijină întreaga cunoaștere.

Dar tu îngerul meu drag, tu unde ești?

În mine, în tine, sau în noi?

Oare eu unde sunt?

Suntem simțire și destin, suntem repere fundamentale unul față de altul, de aceea vom fi mereu despărțiți de blestemul simetriei acestui vis cu nume de lume.

Știu că atunci când te strig în vârtoarea clipelor ai să-mi dai întâlnire doar la cascada deznădejdi, fiindcă doar acolo am putea fi alături, doar în zbuciumul ei ai mai putea înțelege calitatea aceasta a noastră de a fi repere fundamentale unul față de celălalt, de a fi astfel suflete pereche.

Până și sufletul pereche al timpului sau al spațiului rămâne la fel de străin de aceste dimensiuni, precum suntem noi condamnați să fim etern înstrăinați de noi înșine.

Și aceste dimensiuni ale visului lumii noastre sunt străine de ele însele căutându-și mereu propriile lor suflete pereche care se văd dar nu se pot atinge niciodată, care se simt dar nu pot comunica această simțire decât după ce au apus demult fiindcă majoritatea astrilor care apar pe bolta sufletelor acestor dimensiuni esențiale ale lumii, care sunt spațiul și timpul, sunt dispăruți demult, rămânând doar imaginea aceea strălucitoare care a înfruntat eternitatea, o simplă imagine, o amintire și atât a unor stele care au fost cu adevărat cu mult timp în urmă când poate nici timpul și spațiul nu ne erau cunoscute ochilor noștri spirituali.

Cum timpul și spațiul sunt dimensiunile care dau viață acestei lumi, cum sufletele lor pereche, deci reperele fundamentale ale lor sunt imaginile unei amintiri la care se raportează mereu, oare sufletul pereche al acestei lumi să fie tot o amintire?

Dumnezeu să fie o amintire despre imaginea unei stele moarte cu miliarde de ani în urmă?

Dacă nu ar fi fost acea stea nu ar fi fost nici spațiul și nici timpul nostru, iar fără ele nu l-am fi cunoscut pe Dumnezeu.

Astfel Dumnezeu devine prin dimensiunile pe baza cărora îl percepem amintirea fundamentală a existenței.

Prin Dumnezeu și numai prin Dumnezeu noi cunoaștem amintindu-ne propria noastră imagine despre noi și lume, imagine care a fost și va rămâne etern dincolo de deșertăciunea acestei țărâne care respiră prin noi, cei pierduți în negura infinității lumilor cu nume de vis.

De aceea adevăratul Dumnezeu apare doar atunci când iubești profund, când simți că nu poți muri dar nici trăi fără clipele sufletului tău drag, pe care le vrei, dar cu toate că ești atât de însetat vei refuza apa vieții în schimbul lor, fiindcă trezirea către marea amintire care e Dumnezeu se face doar prin moarte.

Dacă această lume nu ar fi o imagine a unei amintiri pierdută demult în colbul eternității nici stelele acelei amintiri nu ar mai apărea pe boltă ca fiind aievea, dar ele fiind moarte de multe miliarde de ani, iar în locul lor de tot atât timp neantul se hrănește la masa uitării cu aceeași amintire depre strălucire și măreție care le-a aparținut acelor stele.

Atunci înseamnă că noi, doi dragul meu suflet pereche, ne-am mai întâlnit într-o altă lume unde eram alături ca un tot, poate că în visul acestei lumi triste suntem doar imaginea și amintirea a ceea ce am fost noi cândva, acolo, unde eram împreună.

Cine știe?

Atunci ce mai rămâne important în această deșertăciune visată de noi, unde nici măcar timpul sau spațiul nu sunt fericite fiindcă propriile lor repere sunt doar niște amintiri, niște stele moarte demult ale căror imagini vin aduse de lumină?

Poate fi ceva mai important decât iubirea?

Doar aceasta poate înfrunta praful deșertăciunii.

Atunci înseamnă că și imaginea iubirii noastre va trece peste milenii, peste eternitățile și negurile neantului pentru a apărea pe bolta unei alte lumi visate de alte suflete aidoma unei stele care a apus demult pe bolta lumii noastre?

Într-o altă realitate transcendențială iubirea noastră poate fi absolut orice, chiar și o stea pe bolta altei lumi, o stea care va străluci pe bolta viselor și speranțelor acelei existențe uitând de faptul că e doar o simplă imagine la fel cum sunt stelele pe bolta noastră, unele au murit de atât de mult timp încât nici timpul nu-și mai amintește bine de ele.

Și aceste stele au fost cândva o mare iubire într-o lume care se credea probabil la fel de reală precum credem noi în realitatea acestei vieți.

Dar și aceea era tot o amintire a propriilor sale dimensiuni despre Dumnezeu, cum de altfel este propria noastră lume.

Totul este o mare amintire, fiindcă doar Dumnezeu este Unicul real, iar atunci când iubim ne amintim mai mult ca oricând de Dumnezeu fiind mai aproape de acesta.

Atunci când privesc în străfundurile ființei tale, iubindu-te atât de mult îl privesc și îl simt pe Dumnezeu, aminându-mi de una dintre imaginile sale atât de dragi mie: chipul tău.

Fără sufletul tău pereche niciodată nu-l vei putea înțelege deplin pe Dumnezeu fiindcă El este sufletul pereche al întregii lumi.

Diferența dintre tine dragostea mea și Dumnezeu este că El este unica realitate, unica Întâmplare Întâmplătoare, pe când noi suntem imaginile acestei unice Întâmplări Întâmplătoare, și cu toate acestea adevărata imagine a lui Dumnezeu o vom găsi doar în sufletul nostru pereche chiar dacă și el este o imagine la rândul său tocmai fiindcă noi suntem amprenta lui Dumnezeu, amprenta acelui Eveniment Primordial Unic Întâmplător, iar orice amprentă este un negativ al

originalului iar cum Dumnezeu este sufletul pereche al întregii lumi, înseamnă că propria noastră amprentă devine similară cu imaginea lui Dumnezeu odată ce noi suntem negativul imaginii acestuia.

Ce anume poate fi propria amprentă a fiecăruia decât sufletul lui pereche, deci imaginea lui Dumnezeu raportată la persoana sa.

~7~

Am crezut întotdeauna în lumina divină a sufletelor pereche cum cred în destinul privirilor pierdute pe drumurile încălcite ale vieții dar să nu uităm că tot lumina este aceea care ne aduce imaginea vie a unor stele moarte demult.

Oare aş putea vreodată iubire să nu cred în lumina privirii tale, acolo departe de tine, de amândoi unde ne întâlnim atât de adesea?

Abia acolo simțim că în această lume e mai greu să fii fericit fiindcă fiecare clipă de fericire este o mare deșertăciune, poate mai mare decât cea de tristețe.

Acolo știm câtă nevoie avem unul de celălalt pentru a înfrunta această lume deșartă unde am ajuns aduși pe aripile Luminii Divine din cine știe ce ungher al inimii acestui Univers unde am strălucit odată și odată ca fiind o singură stea, unde am fost împliniți neștiind că întreaga noastră strălucire și împlinire de atunci este la fel de trecătoare precum e acum această lume.

Și ce a mai rămas din strălucirea noastră de atunci?

Din destinul nostru intergalactic de stea?

O amintire pe bolta unei lumi, iar aici două suflete care se caută etern pentru a se mistui, pentru a arde în neputința acestei deșertăciuni, la fel ca și atunci când eram o stea.

Cum orice imagine este amprenta lui Dumnezeu, cum o vedem prin lumina care ne-o aduce astfel, înțelegem că Dumnezeu e Lumina Divină care se ascunde în spatele acelei imaginii, pe care o transportă sufletelor noastre.

Dar unde oare aş putea întâlni mai multă Lumină Divină decât în privirea ta, în frumusețea clipelor de a fi împreună, în dorințele tale de a ne vedea, de a ne săruta, de a ne pierde unul în altul?

Nicăieri în altă parte.

Totul se petrece în Lumina Divină a întâmplării, iar această petrecere care se petrece odată cu Destinul va merge iarăși peste timp și spații odată cu Lumina Divină, împlinind deșertăciunea Destinului de a fi doar o biată imagine și atât, ceva gol și fără conținut, ceva ireal, fiindcă după cum ți-am mai spus iubire doar Dumnezeu e real.

Atunci la ce sunt bune toate câte sunt?

De ce mai suntem noi suflete pereche?

Doar pentru a ne sufoca cu iubirea noastră infinită, nebună, care ar mai trebui iubită și în alte vieți, în alte dimensiuni, în alte existențe?

Doar pentru a ne căuta mereu fără să ne găsim cu adevărat niciodată fiindcă atunci l-am afla pe Dumnezeu în noi iar poate că Dumnezeu nu vrea să fie găsit și de aceea stă ascuns.

Nu cred iubirea mea cea mare că Dumnezeu s-ar putea ascunde de iubirea noastră fiindcă și El este iubire și atunci?

Simt că cu cât te iubesc mai mult pe tine îl iubesc și pe Dumnezeu în aceeași măsură fiindcă încep cu adevărat să-L simt, să-L regăsesc pierdut adânc în sufletul tău, dragostea mea.

Abia atunci realizez că Dumnezeu nu se află acolo doar pentru a-mi spune că are chip frumos și nici pentru a-mi demonstra existența. Să ci fiindcă noi suntem un accident de a ne afla în fața Lui și de a-I înțelege măreția eternității sale în noi.

Abia atunci vom fi mai mult decât suntem azi sau am fost vreodată.

Vom fi uniți prin sfințenia iubirii în și prin Dumnezeu nostru etern.

Și atunci, oricât de mult am realiza deșertăciunea acestei lumi, și am ști că vom fi mereu acea stea care va arde continuu pentru a apărea ca imagine pe o boltă a unei lumi după ce va fi murit demult, vom înțelege că toate acestea și încă multe altele nu au nici o importanță fiindcă între noi, în noi și peste noi e Dumnezeu acela tăcut care nu are nevoie nici de imagini sau alte cuvinte ci doar de iubirea noastră nesfârșită.

Și vom fi etern împliniți și hrăniți de Dumnezeu iubirii noastre știind că ne mistuim pentru acest Dumnezeu care va rămâne etern peste timpuri sau spații, peste orice deșertăciune, știind că doar El, acest Dumnezeu suntem: Noi!

Acesta este sensul iubirii noastre al sufletelor pereche.

Oriunde am fi, oricât de departe unul de altul acest Dumnezeu al iubirii noastre va fi etern cu noi, fiind Parisul viselor noastre, alături de care ne vom plimba împreună pe bulevardele pline de roua sentimentelor noastre prelinsă pe iarba clipelor care se va usca și ea la rândul ei fiindcă orice ai face iarna nu poate fi oprită.

Atunci Dumnezeu iubirii noastre va fi numai în noi și nu la Paris, fiindcă și Parisul va fi doar o amintire, un vis despre iubire și atât, cum de altfel va rămâne și această planetă atât de tristă unde mulți mor fără să-L aibe aproape pe acest Dumnezeu al iubirii, fără să știe că nu sunt și nu vor rămâne niciodată singuri.

Și ne vom trezi într-o lume unde vom fi iar o stea, pe urmă vom arde doar fiindcă va urma să ne stingem iarăși pentru a ne putea găsi ca două suflete pereche care să viseze la un Paris prin care să se plimbe, să se iubească, să se dorească, să fie bolnavi unul de altul, să sufere dar să și tremure de fericire, de fiorul divin pe care ți-l dă dragostea cea arzătoare prinsă de vâlvătaia mistuitoare a pasiunii.

~8~

Îmi amintesc ziua când te-am văzut pentru prima oară, și mă gândesc că suntem obligați să ne amintim fiindcă noi suntem o amintire a Lui Dumnezeu precum Dumnezeu este o amintire a noastră și atunci, oare chiar nu știam că are loc un accident primordial în viața mea, că acel accident este iubire, că și Dumnezeu este un accident în sine, un eveniment primordial, unic și întâmplător, iar atunci când ni se întâmplă ceva accidental înseamnă că ne întâlnim cu Dumnezeu.

Acea zi când te-am văzut pentru prima oară a fost mai mult decât accidentală în viața mea la fel ca și atunci când te-am întâlnit absolut întâmplător prin scris.

Două accidente până acum în care L-am întâlnit pe Dumnezeu prin tine dragostea mea cea mare.

Chiar dacă la început poate nu ai crezut într-o mare iubire alături de mine cum de altfel nici eu nu am crezut astfel.

Chiar dacă totul părea o joacă a Destinului cu clipele noastre am înțeles că atunci când Destinul se joacă vorbește mai serios ca niciodată cu istoria sentimentală a existenței noastre, cu năzuințele și speranțele acestor suflete care se căutau în negurile uitate ale eternității propriilor lor identități sacre.

De câte ori îmi amintesc despre tine îmi amintesc de faptul că există Dumnezeu iar eu l-am găsit prin tine.

Chiar dacă la început vroiai să alergi de mine te urmam fiindcă vroiam să-L simt pe Dumnezeu mai aproape de sufletul meu.

Astfel te-am ajuns și am reușit să te fac să înțelegi că divinitatea noastră constă în aceste accidente ale aspirațiilor noastre către sufletele noastre pereche, către sufletele pe care le iubim sau pentru care simțim acel fior al dragostei din care s-a născut întreaga omenire.

De aceea am dorit să-ți cunosc natura sufletului tău, fiindcă oricât de minunată ar fi o priveliște sentimentală în epistole și fraze calde, ea nu va putea fi niciodată pe deplin simțită dacă nu te plimbi pe aleile străjuite de trandafirii sentimentelor sale, dacă nu vei sta între acești trandafiri admirându-i și simțindu-le parfumul suav.

Atunci am înțeles că sufletul tău este inundat de lumina divină a verii sentimentale, de trandafiri și alei peste care nu vor trece niciodată pașii altui suflet decât ai mei.

Am înțeles că alături de tine printre trandafiri sunt mai puternic mai fericit și mă regăsesc, eu cel pierdut, străinul din mine, alături de tine, cum tu te vei regăsi în mine, cum nici un alt suflet nu va străbate vreodată aleile sentimentale ale sufletului meu decât tu, iubirea mea cea mare.

Ce ar fi fost fără acel accident al iubirii, al întâlnirii noastre?

Ce ar fi fost dacă nu l-am fi văzut astfel pe Dumnezeu?

Aleile sentimentale ale sufletelor noastre ar fi rămas mereu pustii, neumblate de pașii nimănui iar viața ar fi primit o tentă tristă și am fi înțeles că e un nonsens.

Noi oamenii suntem clădiți pentru a fi suflete și nicidecum trupuri, iar dacă aleile sufletelor nu pot fi călcate niciodată de pașii celui care poate ajunge la poarta lor, atunci rămânem mereu străini de noi înșine, născând un existențialism tern.

Cât de puțini suntem cei care în viața am trăit cu adevărat o mare iubire, cât de puțini ne-am născut astfel aici în această lume și cât de mulți își trăiesc viața morți de ei înșiși, cu sufletele neumblate de pașii nici unei mari iubiri.

De ce?

Să-L întreb pe Dumnezeu sau pe Destinul care e imaginea acestuia?

De ce?

Să întreb vântul, cuvântul sau oceanul din apa căruia am ajuns să visăm această lume?

Răspunsul constă în noi și numai în noi, în iubire.

Va trebui să înțelegem și să știm ce este cu adevărat iubirea.

Nu întâmplător te-am dus pe aleile acelea pline de trandafiri ale sufletului meu fiindcă iubirea este paradisul pierdut în negurile timpului, din noi, din fiecare, odată cu minciuna cunoașterii ce a luat locul simțirii, trăirii, împlinirii, frumuseții, plenitudinii sentimentale.

Crezând că știm de ce e marea involburată, de ce stelele răsar, de ce gândurile se prăbușesc în abisul infinității am uitat să simțim, iar trandafirii din paradisurile sufletelor noastre s-au uscat în toamna înstrăinării de sine.

De aceea au ajuns până și sufletele pereche să treacă unele pe lângă altele întâmplător, fără să se cunoască vreodată, fiecare la brațul unui alt înstrăinat de sine.

~9~

Oare unde ar fi ajuns această lume de orbi fără vise?

Unde ar fi ajuns iubirile fără speranțe dar suferința fără amăgire?

Nicăieri, fiindcă toate sunt pierdute la ruleta Destinului de către Dumnezeu, doar pentru noi cei care nu vrem să înțelegem că Dumnezeu este unicul câștigător dacă știm să-L găsim în iubire, unde cu siguranță îl vom găsi pierdut printre aleile sentimentale cu trandafiri ale sufletului iubit.

Acolo va fi adevăratul Dumnezeu care ne va arăta paradisul pierdut din noi, poate vremelnic, poate pentru totdeauna.

Oare are vreun rost această lume fără paradisul nostru pierdut, fără puritatea și nonșalanța acestuia? Fără adevărul dar și copilăria sa?

Uitând să mai fim copii uităm de noi înșine și ne pierdem fiindcă suntem meniți să fim copiii acestei lumi și nicidecum adulții plini de ifose și așezați pe tagme și categorii, în acest paradis pe care înstrăinarea de noi înșine l-a transformat într-un imens ospiciu, odată cu ofilirea trandafirilor din sufletele pure care aparțineau paradisului ofilit sau copilăriei acestei lumi.

Atunci e mai bună dărâmarea acestui ospiciu care e lumea noastră și vindecarea noastră de tortura cunoașterii care e o minciună a acestui vis numit de noi viață?

Îl vom putea dărâma doar dacă vom înțelege că nu suntem nimic altceva decât iubire și atât, simțire și atât.

Abia acum când iubesc atât de mult am curajul să privesc adânc în sufletul tău și să mă întreb ce anume a determinat pierderea acelui paradis spiritual în care omul era copil, în care iubea sincer și știa că viața lui e numai simțire și puritate.

Ce a determinat apariția cunoașterii, ale acestei minciuni atât de cumplite, ce a determinat ca minciuna să murdărească cu pașii săi perfizi aleile sentimentale pline de trandafiri ale sufletelor acestei lumi?

De ce suntem atât de străini de noi înșine iubire?

De ce știm doar că ne naștem pentru a muri și nu și pentru a iubi?

De ce nu știm că ne naștem pentru a fi eterni în iubire unde nu va exista moarte niciodată iar anotimpurile vieții nu sunt nimic altceva decât niște stropi de rouă prelinși pe frunzele vieților noastre eterne, unde chiar dacă ruginesc, copacul fericirii rămâne mereu acolo fiindcă e Destin.

Ce pot să înțeleg din sufletul tău?

Că-mi reproșezi dacă respect sau nu un contract al acestei lumi cu alt suflet străin de mine și de el?

Că mă vrei alături fiindcă m-ai așteptat de-o viață, că vrei să mergi în parc, să mănânci înghețată, că ești singură fără mine.

Asta să înțeleg când eu vreau să știu de ce e lumea în ansamblul ei străină de sine, de ce acest imens ospiciu cu nume de omenire a fost construit în locul aleilor acelea minunate de trandafiri sentimentali uscate încă din negurile timpului, ce reprezentau paradisul pierdut al omenirii.

Asta aș fi vrut să știu privind în adâncurile sufletului tău, și totuși plimbarea în parc cred că a fost răspunsul cel mai indicat pentru o astfel de întrebare.

Acolo sunt alei sentimentale pline de trandafiri.

Aceasta e lumea iubire, o eternă fugă de sine însuși care oricât de străină s-ar simți de sinele său ar căuta cel puțin în exterior o fărâma de alinare, și o va găsi într-o floare, un parc, o înghețată, o plimbare pe care le va dori în cele din urmă transpuse în sufletul său încercând să-și amintească de florile, aleile, și toate celelalte pierdute din paradisul sufletului său care a existat cândva.

De aceea dragostea mea vreau să-ți ofer o floare pentru a o sădi în acel paradis din tine, pentru a înțelege că vreau să-L întâlnim împreună pe Dumnezeu prin noi, și astfel poate că vom

uita împreună până și de păcatul original fiindcă Dumnezeu nostru va înțelege cât de mult ne iubim și astfel suntem parte din El, alături de El și El se află în noi.

Va înțelege că niciodată nu ne-am fi dorit cunoașterea mincinoasă a acestei lumi în locul iubirii adevărate.

~10~

Ce trist este că majoritatea oamenilor nu înțeleg sensul vieții eterne.

Multora o astfel de viață li s-ar părea plictisitoare sau chiar banală tocmai fiindcă nu pot înțelege că fiecare clipă pe care o traversează este o eternitate în sine, deci o viață eternă prin care trec fără să realizeze frumusețea și adevărata ei profunzime.

O văd de parcă ar fi una dintre miliardele de traverse ale căii Destinului peste care trece trenul vieții lor fără să înțeleagă că fiecare astfel de traversă are propria sa existență sentimentală făurită de zbuliumul spiritual al naturii divine care a zămislit-o.

Nu pot și nici nu vor să înțeleagă că adesea e udată de ploaia necuvintelor acestei lumi în anotimpurile schimbătoare ale bolților cerești pe care se nasc și mor stele, pe care trec stele călătoare sau pe care apar aștrii morți demult în alte timpuri când nici nu exista omenirea.

Viața lor e acum aici în această amintire adusă nouă de Lumina Divină a existenței.

Și atunci cine vrea să trăiască etern?

Tu ești catedrala de care am nevoie iubirea mea, pentru mântuirea propriei mele existențe.

Sunt bolnav de iubire, sunt bolnav de clipele Destinului tău ce se află în inima mea care împarte cele două eternități ale noastre în timp și spații ale dorințelor și sentimentelor noastre nesfârșite.

Te strig adesea în mine ca să-ți răspund în tine despre viața eternă a simțămintelor noastre care vor răsări pe o boltă a viitorului plină de amintirile acestei lumi uitate din noi, dar răsărite pentru a fi sădită peste alte spații și timp ce traversează Destinul nostru cosmic din noi înșine.

Te strig bolnav de iubire și mă întreb cât de gravă poate fi această boală din cauza căreia s-au sinucis atâtea și atâtea.

De fapt ce este sinuciderea?

Oare chiar există sinucidere din iubire?

Cum poate ucide iubirea atât timp cât este idealul absolut, unica dimensiune a sinelui nostru pierdut din noi înșine?

Oare regăsirea cu noi înșine ne-ar ucide?

Este mai bine să trăim tot înstrăinați de noi ca și până acum?

Iubirea poate ucide doar că noi nu înțelegem că moartea este o altă viață, fără de care actuala existență a noastră nici nu ar exista fiindcă nu ar avea la ce să se raporteze.

Dacă iubirea ne ucide îndemnându-ne la sinucidere înseamnă că steaua noastră e nerăbdătoare să strălucească în adevărata ei împlinire pe bolta unei alte lumi unde nu va mai fi singură și bolnavă de sufletul său pereche care îi dă întreaga strălucire, ci acesta va fi în ea, etern.

Ambele suflete vor forma același astru.

Sinuciderea este o fugă de Destinul care nu-și mai suportă propriul Sine torturat de clipele acestei existențe absurde, iluzorii, fiindcă și-ar dori împlinirea propriului său legământ cu viața, doar că aici trăirea e numai în iluzia vieții, iar unica viață din iluzie e iubirea.

Fără iubire nu poate fi împlinire prin Destin.

Atunci sinuciderea este o salvare de minciuna acestui vis cu nume de viață. O trezire cu nume de naștere în zorii unei alte realități.

Nimic mai frumos dar și mai dureros, decât să mori din iubire pe altarul propriilor tale sentimente.

Să înțelegi că întreaga împlinire a Destinului tău constă numai în moarte chiar dacă de adevărații morți care te înconjoară văd sinuciderea ta ca o fugă banală de viață, neînțelegând că trăirea lor e doar trăire și nicidecum viață, tocmai fiindcă aceasta nu poate fi împlinită și născută decât printr-o mare iubire, pe care poate că nu o vor întâlni niciodată.

Sfințenia este o formă superioară a iubirii doar că absurdul acestei existențe atribuie sfințenia unei religii pentru care sinuciderea este o oroare și nu un act necesar de multe ori.

Aici se vede cât de departe suntem de noi înșine.

Oricât de greu ne-ar veni să acceptăm aceasta, dar sinuciderea este sensul ascuns al vieții noastre fiind orbi în această lume unde primează alte valori decât ale iubirii, valorile sinuciderii noastre.

Cu toții ne îndreptăm către moarte fugind de ea.

Cu toții ne sacrificăm în visul vieții pentru orice ne este străin nouă, dar uităm cu desăvârșire de noi, de faptul că suntem iubire și toate celelalte sacrificii pe care le facem sunt deșertăciune.

~11~

Omul dacă nu ar dispune la rândul lui de capacitatea sa psihică negațională, nu ar putea să discearnă lumea, fiindcă întreaga lume este o mare negație care se neagă continuu pe sine.

Moartea este tot ceea ce nu suntem noi.

Suntem unici fiindcă în viața noastră există moarte.

Ne naștem o singura dată pentru a muri tot o singură dată.

De aceea fiecare este unic în felul lui.

Suntem unici fiindcă moartea este ceea ce nu suntem noi dar paradoxal suntem unici tocmai prin ceea ce nu suntem pentru a fi!

Cu toate acestea ne raportăm la moarte trăind prin aceasta întreaga noastră viață.

Ce altceva poate să fie viața decât propria noastră oglindire în ceea ce nu suntem noi, deci moarte?

La ce altceva se raportează Viața dacă nu la Moarte?

Prin această raportare are loc și procesul de oglindire, fiindcă orice oglindire este o raportare a două sau mai multe elemente într-unul sau mai multe elemente.

Chiar și noi când privim într-o oglindă ne raportăm pe noi înșine dar prin oglindă .

Noi cei adevărați suntem dincoace de oglinda care ne reflectă tot pe noi cei neadevărați?

Cum de altfel se reflectă Viața adevărată în Moartea neadevărată?

Un singur lucru e cert și anume că imaginea noastră din oglindă este reală atât timp cât ne reflectăm în această oglindă.

În acest caz oare nu este Moartea imaginea Vieții și astfel Viața să devină imaginea Morții?

Viața pe care o cunoaștem ca atare prin oglindirea sa în moarte este de fapt: Propria noastră Moarte!

Și aceasta va avea propria sa apocalipsă.

Ce oare ar putea fi apocalipsa Morții decât Renașterea Vieții?

Viața noastră în Moarte.

Spun aceasta fiindcă datorită oglinzii putem vorbi despre Viața Vieții sau Viața Morții dar și despre Moartea Vieții sau Moartea Morții.

Indiferent despre ce am vorbi, un lucru este cert și anume, oglinda le face etern pe fiecare în parte să se afle în opusul său.

Unde oare se poate vedea mai multă Moarte, decât în lumea Vieții unde fiecare clipă există doar prin raportarea sa la Moarte?

Cum probabil nicăieri nu este mai multă Viață decât în lumea Morții unde întreaga sa ființă se sprijină pe Viață.

Dacă nu ar fi Moartea nu ar fi nici Viața, iar la fel cum Viața hrănește Moartea e posibil ca la rândul ei și Moartea să hrănească Viața la dejunul cosmic al simțămintelor omenești.

Cu toate acestea noi nu știm în realitate ce anume este acest vis cu nume de Viață cum nu știm câtuși de puțin de celălalt cu nume de Moarte.

Oare dacă am ști pentru o frântură de clipă cu adevărat cine suntem, de unde venim și unde mergem s-ar schimba ceva din lumea noastră?

Ne-am trezi din acest vis?

Știm că există Moartea doar pentru că este opusul Vieții iar noi nu putem discerne decât un singur opus fiindcă gândim pe baza unei logici bivalente de bine și rău, frumos și urât, etc.

Oare cum ar arăta Viața sau Moartea dacă ar avea la rândul lor trei sau mai mulți opuși?

Dar noi?

Am ști cine suntem dar și de ce suntem atât de adesea umiliți de clipele propriului nostru Destin?

Nici atunci nu am ști nimic din toate acestea fiindcă nu suntem decât o umbră palidă a unei fețe a Lui Dumnezeu reflectată în Cunoaștere și atunci.

Umbrele nu vin și nu pleacă nicăieri, ele dispar.

De ce suntem o umbră și nu un arbore falnic?

De ce atunci când ne credem primăvară realitatea ne arată că suntem o toamnă târzie?

Datorită faptului că Dumnezeu este Unicul Întâmplător, este Evenimentul Primordial iar tot ce urmează Lui este Întâmplare Neîntâmplătoare deci o imagine a Întâmplării Unice Întâmplătoare.

Această imagine este Destin.

Dacă noi nu am fi o simplă umbră ar însemna că Dumnezeu nu este Unicul Întâmplător ci Neîntâmplător ceea ce nu se poate fiindcă atunci ar însemna că și Dumnezeu este Creat de un alt Eveniment Primordial dinaintea Lui ceea ce nu poate fi adevărat.

Și totuși știm noi ce este Adevărul?

Nu am fi imaginea Lui Dumnezeu doar dacă nu ar fi Dumnezeu.

~12~

Cum ar arăta această lume dacă nu ar fi Dumnezeu?

Răspunsul este simplu: Ar deveni ea însăși Dumnezeu.

Odată ce ne oglinдим în cu totul altă realitate decât ceea ce suntem noi, înseamnă că tot ceea ce credem că trăim, propria noastră existență, visele și speranțele noastre, teama de Moarte este un mare fals, fiindcă realitatea noastră este tocmai ce nu suntem noi, deci: Moartea Noastră!

Astfel ne trăim, cu fiecare clipă care trece, propria noastră Moarte!

Dacă Viața noastră ar fi o oglindire în tocmai ceea ce suntem noi, acest lucru ar însemna că noi ne oglindim și ne raportăm la noi înșine, cu toate că de fapt ne raportăm doar la ceea ce nu suntem noi ajungând să trăim într-o lume paralelă, care pentru a nu ne fi străină ar trebui să arate ca noi ceea ce este imposibil tocmai fiindcă există Dumnezeu.

Dumnezeu ne înstrăinează pe noi de noi înșine?

Odată ce suntem umbra lui Dumnezeu cum putem să fim străini de Dumnezeul care creează această umbră?

Oare și umbrele noastre sunt străine de noi ?

În existența noastră absolut orice s-ar raporta la sinele său, precum răul la rău și binele la bine ar duce la anularea raportării propriu zise, întrucât este absolut necesar un raportor final care să nu mai fie sub nici o formă la fel cu raportantul.

De exemplu binele nu se va putea raporta niciodată unui mai puțin bine dacă undeva la capăt nu ar fi și răul față de care să se poată opera întregul șir de raportări.

Astfel la unul din capete trebuie obligatoriu să se afle un opus.

Mai mult decât atât este cât se poate de bine știut prin propria experiență a simțurilor noastre că nu putem vorbi de o raportare fără un raportor sau un raportant la acesta.

În orice raportare trebuie să fie neapărat două sau mai multe elemente, cum în orice vis trebuie să existe o altă lume din care să te trezești. Cu toate acestea depinde atât de mult unde te trezești sau cum te trezești? Nu se poate face raportarea unui singur element față de sine decât dacă acesta este reliefat față de un posibil opus sau alt element diferit.

Ce poate fi mai diferit Vieții decât Moartea?

Dar ce poate fi mai asemănător Vieții decât Moartea? Nimic!

Și totuși ambele se supun unui Destin care este o umbră a Lui Dumnezeu la fel ca și noi, doar că această umbră nu mai poate fi definită ca un opus al celor două ci ca Destin, fiindcă nu putem gândi superior unei logici bivalente.

Altfel și Destinul ar fi unul din opușii Vieții sau ai Morții fiindcă și el la fel ca acestea două sunt o umbră a Lui Dumnezeu cu diferența că este o umbră ce poate fi zărită doar printr-o logică superioară.

Moartea este tot ceea ce nu este Viața precum Viața este tot ceea ce nu este Moartea dar și una cât și cealaltă se definesc etern și reciproc în deșertăciune!

Cu toate acestea dacă aceste vise sunt umbre ale Lui Dumnezeu reflectate în Cunoaștere, de ce umbrele Lui Dumnezeu sunt vise?

Doar fiindcă din vise poți să te trezești iar toate aceste umbre se trezesc etern într-un ecou infinit care-L zugrăvesc pe Dumnezeu?

Dacă și umbrele Lui Dumnezeu se trezesc înseamnă că Dumnezeu este undeva deasupra trezirii?

Ce poate fi deasupra trezirii?

Prin Moarte absolut orice primește o conotație opusă Vieții, dar cu toate acestea Viața nu ar fi niciodată Vie fără Moartea Sa care îi dă pe deplin întreaga sa strălucire, cum nici Moartea nu ar fi ceea ce este.

Nu putem să ne imaginăm Viața fără Moarte, fiindcă întreaga Viață se sprijină pe Moarte, altfel nu ar exista.

Nu ar exista tocmai fiindcă nu ar avea nici un grad de comparație cu sine însăși .

De ce nu ar avea un grad de comparație cu o altă Viață de exemplu, diferită total Vieții respective, deci opusă acesteia?

Răspunsul este cât se poate de simplu: Nici o Viață nu se poate compara cu o altă Viață decât dacă ambele se raportează la Moarte!

Chiar dacă o Viață este diferită de o altă Viață, ea, în calitate de Viață, există doar prin raportarea sa la Moarte, fiindcă toate celelalte Vieți la care s-ar raporta duc în cele din urmă la ultimul raportant care este o Viață ce are drept raportor: Moartea! De aceea am afirmat că toată strălucirea Vieții constă în Moarte, precum strălucirea Morții constă în Viață.

Noi oamenii, suntem ființe duale, iar lumea noastră este o lume a Vieții și a Morții, a Binelui și a Răului, etc.

Dacă nu am fi ființe duale ci am gândi pe baza unui Coeficient Logic mai mare decât doi, să admitem că acesta ar fi cinci, atunci alături de Viață și Moarte ar mai fi încă trei opusuri ale acestora.

Astfel Viața nu ar mai avea caracterul singular pe care-l posedă în lumea noastră, raportându-se la Moarte, ci ar avea un caracter multivalent, având alte trei opusuri alături de un al patrulea opus care ar trebui să devină în mod obligatoriu un raportor la care să se raporteze toți ceilalți patru raportanți.

Pentru a defini un opus este necesar doar un singur element opozabil, iar în lumile unde sunt mai mult de două elemente opozabile dispare singularitatea elementului opozabil față de celălalt, în sensul că Viața nu ar mai fi unică în raportarea sa față de Moarte, ci ar mai putea avea trei elemente la fel ca și aceasta sau asemănătoare ei, dar care să se raporteze ca opuși totali Morții.

Acest lucru se poate petrece și invers și anume Moartea să mai aibe alte trei elemente asemănătoare dar care să devină în totalitatea lor opuse Vieții.

Lumea noastră este o lume a opușilor tocmai datorită celor doi opuși cardinali ai săi care sunt Viața și Moartea.

Pentru a exista o lume a opușilor este necesară existența a cel puțin două elemente care să realizeze opozabilitatea între ele.

Am putea discuta despre o lume fără opuși?

Cu siguranță că nu, la fel cum nu am putea discuta despre o lume fără paradoxuri, tocmai fiindcă noi suntem toate acestea.

Dacă nu am fi un paradox atunci nici lumea noastră nu ar fi paradoxală. Tot ce pornește de la nivelul minim a două elemente către un număr de elemente infinit posedă caracteristica de opozabilitate.

Marea diferență, constă în faptul că această opozabilitate pornind de la un nivel mai mare sau egal cu trei elemente și nu cu două, poate defini conceptul de opozabilitate multivalentă față de opozabilitatea singulară caracteristică lumilor ce posedă doar două elemente cardinale, cum este cazul lumii noastre.

Elementele cardinale își adjudecă această titulatură prin faptul că reprezintă ultima frontieră a nivelului de conștientizare prin care lumea respectivă poate fi definită.

Viața și Moartea sunt cardinale fiindcă nimic nu le poate include în structura sa devenindu-le raportor opozabil și totuși ce poate fi mai opozabil lor decât trezirea din acest vis cu lume și destin?

Destinul! Trezirea în Destin.

De ce opozabilitatea multivalentă poate fi definită cu un nivel minim de doar trei elemente?

Răspunsul la această întrebare constă în faptul că Alături de cele două elemente care pot alcătui opozabilitatea fiind și opozabilitate singulară apare un al treilea element care poate fi asemănător unuia dintre celelalte două elemente și total opozabil celui alt.

În cadrul unui Coeficient Logic superior alături de singular și plural ar mai interveni alte și alte reprezentări echivalente cu numărul Coeficientului Logic respectiv. Toate acestea ne demonstrează interrelaționarea dintre aceste auspicii printre care sunt pluralul și singularul într-un tot unitar care pulsează tocmai prin multitudinea auspiciilor pe care acest Tot le întregeste.

Astfel se explică încă odată maxima Totului în Toate și a Toatelor în Tot, cât și al celorlalte diferite de Toatele determinate până acum al Coeficientului Logic 2 dar care nu sunt alte Toate ale acestuia, ci alt Tot al Totului!

De ce să fie un alt Tot al Totului și nu alte Toate ale aceluiași Tot?

Răspunsul constă în faptul că doar prin intermediul Coeficientului Logic 2 putem determina ca fiind opus al Totului, Toatele și nicidecum prin intermediul unui alt Coeficient Logic, întrucât doar prin intermediul Coeficientului Logic 2, Totul (singularul) are un opus al său corelat în Toate (pluralul).

Într-un alt Coeficient Logic Totul nu se mai raportează doar la pluralul său posibil definit prin Toate ci la un alt Tot definit mai mult decât pluralul său posibil pe care mintea omenească nu poate să-l priceapă precum la rândul său acel Tot ce depășește noțiunea de plural se raportează la o altă reprezentare determinată de către propriul său Coeficient Logic sau de către un Coeficient Logic superior.

Abia acum intrăm încetul cu încetul în minunăția lumilor care nu au fost niciodată Create fiindcă și Creația face parte din cadrul Limbajului Pur Universal iar deasupra ei se află alte și alte Cuvinte ale acestui Limbaj Pur Universal care întregesc mirifica dar și atât de inaccesibila realitate pentru Iluzia Vieții noastre. Și atunci am gândit care este Scopul nostru al ființelor din această lume.

Suntem noi oamenii mai presus animalelor fiindcă credem cu strășnicie în acest vis al vieții noastre că suntem superiori pe această planetă sau suntem niște simpli alienați care aleargă către moarte trăind viața ca și cum ar fi eterni?

Trăind o viață care de fapt îi trăiește aceasta pe ei, la fel cum moartea îi moare în fiecare clipă de la nașterea triumfală pentru a muri?

~13~

Încotro mergem noi oamenii dacă nu spre desăvârșirea propriei noastre iluzii?

Ce anume ne poate determina să nu mergem spre desăvârșirea iluziei respective?

Avem noi o călăuză care să ne îndrepte într-acolo?

Da! Acea călăuză se află în noi și numai în noi și numele ei este alungarea de Sine, fiindcă această călăuză are datoria de a alunga Străinul din noi, din fiecare, care ne ține orbi și surzi, care ne droghează cu noi și noi iluzii deșarte, ce nu sunt nici pe departe compatibile cu sinele nostru, pierdut, demult în negurile uitate ale istoriei de către noi înșine.

În această alungare constă nu numai curajul de a ne înfrunța propriul nostru Destin pe care străbunii noștri l-au jucat la zarurile istoriei omenirii pecetluindu-l cu păcatul original, ci mai înainte de toate, alungarea trebuie să fie sămânța redobândirii de statut profetic al omului.

Prin statutul său profetic omul trebuie să înțeleagă că nu este hărăzit de nici un destin potrivit și că viața lui nu ar trebui nici pe departe să fie o luptă cu el însuși, ci adevăratul destin al omului este de a fi el însuși și nicidecum străin de sine și umilit de un Dumnezeu imaginar

care bate dacă nu este ascultat și iartă cu infernul iadului dacă omul nu își îndeplinește scopul pentru care a fost născocit tocmai de acest Dumnezeu prestidigitator, infatuat și rău care l-a făcut astfel pe om tocmai pentru a se lupta în această lume ce-l va căli și cizela astfel pentru cele ce vor veni. Nimic mai fals.

Toate aceste versiuni aiuritoare sunt scornite de mintea nebună și încețoșată a unor indivizi care au reușit să penetreze istoria vremii lor și pe care să o transmită și generațiilor următoare.

Acest tip de Dumnezeu este de fapt tipul de om care a scornit un astfel de Dumnezeu.

De ce este un Dumnezeu bun cu supușii și rău cu neascultătorii?

De ce nu este la fel de bun și cu cei care nu-l ascultă fiindcă el reprezintă în totalitate sinele suprem a ceea ce poate gândi omul în această viață!

Răspunsul constă în faptul că omul care a creat un astfel de Dumnezeu care era bun cu cei care erau de partea sa și aspru, neîndurător cu toți ceilalți care i se opuneau propriilor sale interese.

Statutul profetic al omului constă și în faptul că acesta este o ființă eminentamente religioasă, dar calea aleasă de către acesta pentru a se defini ca homo religios este cât se poate de străină de el.

Prin faptul de a se defini ca ființă religioasă omul este la rândul său mai înainte de toate propriul său profet și abia pe urmă se încadrează în ansamblul pluralist al profeților pe care-i identifică cu ambițiile, aspirațiile, speranțele dar și imprudențele, debusolările, eșecurile sau deziluziile propriei sale vieți.

Omul nu este nimic altceva decât un făuritor etern de dumnezeire, unde fiecare sentiment al său devine un posibil sfânt sau înger, profet sau demon, în funcție de valențele pe care le poartă sentimentul respectiv.

Să nu uităm că și sinuciderea la fel ca și fericirea poate deveni un sentiment.

Tot mobilierul religios al omului se va reduce la mobilierul său sentimental, respectiv al propriilor sale trăiri pe care le posedă sinele său, născând astfel religia propriului său Destin dar și destinare propriei sale realigii, mereu fără nici o putință de tăgadă, către eterna cale a deșertăciunii, prin care Omul devine mai puternic cu o altă și altă deșertăciune.

Sinele Omului ar dori să-și poată aminti viitorul fiindcă de aceea stă mereu cu năzuințele sale către acesta, dar o poate face numai atunci când acesta devine trecut.

De ce să-și amintească viitorul?

Fiindcă nimic nu este mai apropiat propriului său Destin decât Sinele Sacru al Omului, fiind parte din acest Destin.

În aceasta cred că constă absurdul propriei noastre existențe, să ne privim Destinul mereu din trecut.

Trăim anumite clipe de bucurie sau coșmar față de care avem anumite sentimente și cu toate acestea nici unul dintre acestea nu ne aparține nouă ci mediului care le-a determinat astfel.

Prin urmare mobilierul sentimental care devine mobilier religios aparține nemijlocit mediului, exteriorului și nicidecum interiorului, sinelui în care acest exterior se reflectă ca într-o oglindă a propriului nostru Destin

Bineînțeles că odată reflectată imaginea acestui exterior, interiorul sinelui nostru va răspunde prin a da o anumită identitate exteriorului respectiv, identitate care devine un sentiment, iar acesta de-a lungul istoriei s-a clasificat ca o piesă a mobilierului religios pe care-l posedă societatea umană la un anumit timp.

Religia este de fapt exteriorul care invadează neconținut sinele omului, încercând mereu să-l demonetizeze pe acesta, să-l întrerupeză în propriul său sine creionând imagini dintre cele mai diverse cu tentă purificatoare.

Poti să purifici Destinul?

Da, fiindcă tocmai Destinul acceptă dar și înglobează purificarea.

Păcatul original a survenit abia în momentul în care omul s-a acceptat învins, renegându-și propriul său Sine în favoarea celui exterior al lumii din care face parte fragmentându-și astfel imaginea despre propriul său Destin, care este compusă atât din lumea sa exterioară cât și din Sinele său Sacru interior.

Acesta a fost momentul crucial al istoriei ființei umane, momentul în și prin care omul a devenit sclavul propriei sale lumi în care se afla fără nici o vină. De ce nu a încercat omul să exclame sus și tare că vina aparține lumii sale înconjurătoare, tunetelor și fulgerelor, inundațiilor, gerurilor năpraznice sau focului mistuitor?

De ce nu a spus că cel mai tare și mai puternic care poate să le facă pe toate și care are o denumire ce pentru noi înseamnă Dumnezeu, nu a fost atât de darnic și cu această atât de plâpândă ființă care este omul?

De ce nu l-a alungat pe Dumnezeu certându-l așa cum ar fi trebuit pentru mizeria aceasta de existență în care a fost lăsat omul fără nici o vină?

De ce și-a atribuit omul sieși vina de a exista în murdăria acestei lumi haotice prin păcatul său original și nu i-a atribuit-o lui Dumnezeu?

Toate acestea nu au putut fi realizate de om fiindcă omul prin sinele său este o ființă care tinde mereu către perfecțiune, care îi dă un sens, indiferent că evoluează pozitiv sau negativ, aceasta tot evoluție a sa se numește iar Dumnezeu este întruchiparea perfecțiunii. Oare dacă nu ar fi avut un Dumnezeu al propriului său sine definit prin tot ce poate fi mai bun în imaginația sa, prin toate superlativalele posibile și imposibile ale năzuințelor sale ar mai fi avut năzuințe?

Răspunsul meu este fără echivoc și anume: NU!

~14~

Cel mai important factor în viața omului este speranța. Aceasta l-a ajutat de fiecare dată cu faptul că indiferent cât era situația de vitregă la momentul respectiv, speranța era aceea care îi mai dădea omului o șansă.

Această șansă a născut necesitatea omului de a crede în ceva care i-ar putea îndulci chinurile propriei sale existențe, iar acel ceva s-a materializat în mobilier religios, respectiv în toată gama de sfinți, demoni, îngeri, etc.

Cu toate acestea cel mai important factor al ființei umane constă în limbaj. Limbajul este cel care deslușește omului fiecare sentiment sau trăire în parte clasificând-o sub o anumită denumire.

Toate aceste denumiri diferă de la anumite comunități omenești până la adevărate uniuni mondiale de astfel de comunități.

Limbajul prin semnele sale care sunt cuvintele și sunetele care le alcătuiesc diferă în funcție de modul cum este perceput un anumit fenomen, de rolul care i se atribuie acestuia cât și de importanța care i se acordă.

Absolut orice imagine reflectată în sinele omului este un fenomen în parte.

Cum nu putem vorbi de două sine-uri umane identice, tot astfel nu putem vorbi de două astfel de fenomene identice, cum nu putem vorbi de două viziuni umane identice.

Acest lucru a dus la realizarea unui echilibru între viziunile unui anumit grup de oameni, echilibru social care a dus la crearea unui anumit limbaj comun al acelui grup de oameni.

Cu toate că limbajul comun reflectă într-o mare măsură fiecare sentiment sau fenomen realizat prin reflectarea mediului exterior în sinele fiecărui om care aparține grupului ce uzitează acel limbaj, totuși fiecare om în parte va simți și va discerne fiecare termen al limbajului comun în funcție de sinele său mai înainte de toate, ca în cele din urmă semnul limbajului respectiv să fie acceptat și discernut și în funcție de grupul căruia îi aparține limbajul.

Am spus toate acestea fiindcă de aici pornește una dintre cele mai importante problematice ale religiilor actuale, și anume, modul în care este perceput Dumnezeu, dar mai ales denumirile și atribuțiile sfinților, demonilor sau altor factori care întregesc religia respectivă.

Prin aceasta fiecare astfel de denumire a unui înger sau demon, curat sau necurat, face parte din cuvintele limbajului comun al grupului sau al mai multor grupuri umane care alcătuiesc societatea respectivă și implicit cu aceasta conștiința socială a societății respective.

Termenul de profet aparține în primul rând prin însemnătatea sa unei persoane care prin profețiile sale are anumite viziuni prin care această persoană este mai aproape de Dumnezeu.

Această apropiere în multe culturi a determinat o asociere a profeților cu cei mai importanți idoli sau chiar cu Dumnezeu.

Oare putem accepta ca fiind sacre denumirile fiecărui astfel de profet, chiar dacă ele diferă de la o cultură la alta?

Chiar dacă ele definesc în cele din urmă aceeași persoană sau personalitate religioasă indiferent că aceasta aparține binelui sau răului?

DA!

Absolut orice denumire a unui profet este sacră chiar dacă acesta are o multitudine de astfel de denumiri diferite de la o cultură la alta, indiferent dacă acel profet aparține Binelui sau Răului.

Atât Binele cât și Răul sunt denumiri sacre, precum este frumosul și urâtul sau toate celelalte denumiri care le pot identifica.

Prin Bine, indiferent de limbă ființa umană înțelege calea sa spre perfecțiune spre năzuințele la care aspiră, precum prin Rău, calea prin care își raportează acest Bine, fără de care Binele NU ar avea nici o însemnătate.

Binele fără de Rău nu poate exista precum ființa umană nu poate gândi decât pe baza Coeficientului Logic 2 al Binelui și Răului, Frumosului și Urâtului dar și al tuturor celorlalte care le pot defini ca numitor comun pe acestea.

Acesta este sinele omului și oricât de mult și-ar dori omul să devină o ființă perfectă care să aparțină Binelui își va da seama că această perfecțiune se va lovi mereu de necesitatea sa de a fi raportabilă tocmai Răului pentru a putea ființa.

Nu există Bine fără Rău precum nu poate exista Rău fără Bine.

Dorind Binele, Sinele Sacru al Omului privește către viitor, către Destin și de aceea Omul dorește ca Binele să-i fie atribuit viitorului, Destinului necunoscut încă, care odată supus cunoașterii devine trecut unde se identifică arareori cu Binele.

Dacă nu am cunoaște noțiunea de trecut nu am cunoaște-o nici pe aceea de viitor și cu toate acestea ne scaldăm în mrejele prezentului fără să știm dacă acesta există cu adevărat și cât durează.

O secundă, o fracțiune din aceasta sau nu există deloc devenind instantaneu viitorul, trecut?

Atunci înseamnă că prezentul ne arată că viitorul ar putea exista fără trecut la fel cum Binele ar putea fi fără Rău?

Unde se află prezentul dintre Bine și Rău?

Răspunsul meu este În Sinele Sacru al Omului.

Poate de aceea este atât de greu de definit Sinele Sacru, fiindcă acesta este o frontieră dintre Bine și Rău, frumos și urât, dintre pozitiv și negativ, dar nu în ultimul rând o frontieră dintre Om și lumea sa.

Dacă această frontieră este trecută, Omul își pierde echilibrul de sine, devenind înstrăinat nu numai de sine dar și de lumea sa.

Dacă ar fi numai Bine și acesta nu s-ar putea raporta și Răului atunci acel Bine ar dispărea cu desăvârșire fiind de fapt cel mai mare Rău cu puțință.

Tot astfel nu poate exista Răul fără Bine, fiindcă dacă ar fi peste tot numai Rău iar acesta nu ar mai avea cui să se raporteze am ajunge la dispariția totală a Răului.

Oare dispariția totală a Răului ar duce imediat la Bine?

Răspunsul este că nu fiindcă dacă nu este acel Rău nu poate fi nici acel Bine.

Omul prin esența sa este o ființă duală a Binelui și Răului care fac parte din sinele omului și pe care nu le poate niciodată alunga din acesta fiindcă dacă se încearcă alungarea Răului, spre a se menține numai Binele, omul se înstrăinează treptat de el însuși, transformând Binele spre care tinde în cel mai mare și mai pronunțat Rău cu puțință, acela de a se autodetermina ca ființă dezumanizată de propriul său sine.

Inițial orice om va spune că face bine, fiindcă doar astfel putem avea parte de o moralitate sau normalitate care să ne îndrepte spre calea atât de dorită către perfecțiune, fiindcă omul chiar dacă este păcătos el poate fi convertit spre perfecțiune și autodeterminarea sa ca o ființă total schimbată și bineînțeleș opusă sinelui său.

Adevărata religie trebuie să combată Răul din om înțelegându-l, să fie alături de acesta , fiind unica cale de a transforma Răul existent al sinelui uman într-un alt fel de Rău, care va fi mai apropiat Binelui sau chiar îl va putea depăși pe acesta tocmai în Bine.

Prin urmare va determina Binele să urce alte trepte mai sus spre adevărata cale a perfecțiunii Sinelui ființei umane.

Înțelegând Răul la fel ca și Binele, ființa umană se va înțelege pe sine și odată cu aceasta va dispărea și înstrăinarea de sine a omului atât la nivel individual cât mai ales la nivel social.

Niciodată Dumnezeu omului nu va fi un Dumnezeu diferit de Sinele omului.

Dumnezeul omului va fi imaginea omului.

III.2.2.CAPITOLUL II

~ 1 ~

Tot conținutul lumii noastre este în imaginea unui Destin, iubirea mea.

Privind în ochii tăi realizez că noi oamenii acestei lumi ne-am pierdut Sinele Sacru și odată cu acesta Divinul din noi, atunci când nu am mai știut aprecia profunzimea privirilor în sufletele pierdute din ceața adâncurilor temporalității noastre istorice peste a cărei inimă a trecut demult orizontul apus al clipelor sentimentale, moment în care s-a născut Păcatul Originar.

Oare eram sortiți unui asemenea deznodământ tragic?

Din nou răspunsul meu este afirmativ. Așa este, eram sortiți unui asemenea deznodământ tragic iar acest deznodământ NU poate fi nici măcar o lecție dată de adevăratul Dumnezeu care este Factorul Creator și Unic Întâmplător.

Dumnezeu nu dă lecții nimănui și nici nu apreciază pe nimeni fiindcă El este lecția și aprecierea în sine, el este Totul care nu poate fi apreciat.

Doar noi dragostea mea putem aprecia, de aceea suntem înstrăinați atât de mult de noi fiindcă în fiecare clipă îl apreciem tocmai noi pe Dumnezeu, la care ne raportăm chiar și atunci când ne rugăm fierbinte Lui, pentru iubirea noastră.

Dumnezeu nu trebuie și nici nu poate fi apreciat decât de Iluzia noastră fiindcă Dumnezeu e Totul inclusiv propria noastră Iluzie și astfel orice apreciere a Lui Dumnezeu ar fi falsă fiind o apreciere despre sine, un narcisism la fel de fals precum ar fi să apreciem aprecierea, aprecierii și tot astfel la infinit.

De fapt nici noi nu știm ce anume am aprecia la Dumnezeu, acesta fiind Totul.

Atunci dragostea mea oare Dumnezeu nu se află în ochii tăi minunați cărora le plac trandafirii sau în cuvintele tale care-mi acoperă propriile mele sentimente cu grija clipelor ce vor urma, de frigul buzelor care ne înconjoară cu cuvintele sau necuvintele lor reci și tăioase ce au adus omenirii glaciațiunea sentimentală?

~ 2 ~

Sunt momente în care simt cum cerul se prăbușește peste Destinul meu, ascuns în buzunarul propriilor mele sentimente pentru a-l feri de oricine ar încerca să-l fure, tocmai pentru a-ți-l putea dărui ție, iubirea mea cea mare.

Dacă s-ar prăbuși cerul oare aș mai putea să-ți-l dăruiesc atâta timp cât Destinul rămâne scris doar sub un cer al întâlnirii noastre accidentale?

Oare am mai fi noi dacă am elimina acest accident al iubirii?

Ne iubim fiindcă visul Destinului tău este în mine.

Privește apusul cuvintelor care strigă sau vor să tacă și ascultă-mi șoaptele necuvintelor mele ce vor să-ți spună cât de mult te iubesc chiar și atunci când pe buze e frig și peste tot e numai durere sau înstrăinare și asta nu fiindcă lumea ar fi străină de oameni, ci exact invers, oamenii se vor străini de lume fiindcă dacă ar iubi-o și ar înțelege-o ar realiza că ar trebui să fie ceea ce nu sunt, adică, puțin mai mult oameni, puțină mai multă iubire și profunzime.

Oare cere această lume prea mult pentru a fi înțeleasă?

De ce suferim din dragoste?

Nu ar fi mai bine să uităm de această durere care e una dintre cele mai acute ale acestui cer, peste care se aștern norii cuvintelor câteodată?

Sunt momente în care vreau să-ți scriu dar nu pot, în care vreau să alerg dar îmi simt clipele de plumb, în care vreau să sparg cupa plină de venin scrisă în Destinul trecut de dinaintea noastră a acestei lumi dar nu pot fiindcă fac parte din el la fel ca și tine iubirea mea și de aceea va trebui să bem durerea iubirii până la capăt împlinindu-ne astfel soarta ca un dat al creației petrecute mai demult decât însuși timpul.

Sunt alături de tine în acest mister care e filozofia iubirii pe care aș vrea să o înțeleg privind adânc în ochii tăi și să aflu dacă iubind vei înțelege mai mult despre tine decât dacă ai fi ceea ce ești azi ca suflet, un străin, un simplu trecător în această existență care va deveni un vis uitat odată cu moartea sau poate un vis reamintit dar tot un vis.

Te țin de mână și nu vreau să mă trezesc din acest vis care este actuala mea viață reală tocmai fiindcă vreau să fiu etern alături de tine.

Poate că doar în acest vis ne este dat să ne întâlnim și atunci de ce să ne considerăm străini de această lume care ne-a unit?

Cum putem să devenim eterni unul față de celălalt decât înțelegând eternitatea fiecărei clipe care ne desăvârșește calea spre moarte.

Și dacă ne-am ascunde într-una dintre aceste clipe eterne ale privirilor noastre în noi înșine ce ar mai rămâne din această lume?

Ar mai fi lumea noastră?

Ar mai fi visul nostru despre nemurire?

Fiindcă oricât de mult am încerca să trecem cu vederea dar lumea suntem noi atâta timp cât o cunoaștem iar când nu o mai cunoaștem, dispare și lumea noastră definitiv.

Atunci dragostea mea nu putem să ne ascundem în nici una dintre clipele eterne pe care le traversăm împreună fiindcă am fugi astfel de propria noastră lume, și ce ar mai rămâne din noi fără lumea noastră?

Nu am mai fi noi ci cu totul alții, alte priviri, alte gânduri, alte vieți.

Chiar dacă ar fi vieți eterne ascunse în clipe eterne.

De aceea trebuie să acceptăm trecerea ca fiind o eternitate ascunsă din noi, ca fiind aceea care ne poate face să fim împreună, să nu ne despărțim, să simțim eternitatea fiecărei clipe dar doar trecând prin ea și niciodată rămânând definitiv în această clipă.

Să fie deșertăciunea iubirii aceea de a afla eternitatea acestui sentiment, al acestei lumi a iubirii din ochii tăi, de a ști că privirile noastre sunt eterne în adâncurile sufletelor noastre doar trecând printre clipe, doar acceptând moartea ca un sfârșit inevitabil al acestei eternități?

Unde anume am fi mai fericiți în clipa eternă a acestei iubiri în care ne-am ascunde fără propria noastră lume care definește întocmai iubirea sau trecând printre clipele trecătoare unde moartea oricum ne va despărți de lumea iubirii noastre?

Lumea în sine ar trebui să fie o sinucidere și astfel îi înțeleg pe mulți care încearcă să uite de această lume trecând ca niște străini prin ea, asemeni nouă care am fi putut trece astfel prin gara iubirii noastre unde ne-am întâlnit accidental.

Îmi este frig de mine însumi de sentimentele mele atunci când mă gândesc la sensul acestora, la faptul că sunt asemeni unor frunze a căror soartă este inevitabila și ruginia toamnă când ne vom pierde încetul cu încetul de noi înșine pentru a intra în iarna singurătății inimilor noastre.

Te gândesc și știu că nu ai tolera o iarnă a singurătății niciodată dar mai știu că anotimpurile nu pot fi alungate din existența noastră efemeră de acum.

Cu cât e mai efemeră existența cu atât o dorim mai eternă și mai înflăcărată de pașii triști sau plini de sine ai unei iubiri care cu cât este mai profundă cu atât devine mai dureroasă.

E și asta o deșertăciune.

Să-ți dorești atât de mult durerea unei iubiri ca în cele din urmă să realizezi că valurile care s-au spart de stâncile Destinului tău nu vor mai reveni niciodată în întreaga eternitate a acestui Univers.

Să știi că doar atunci în clipa aceea au existat valurile împlinirii tale care s-au sfârșit de propriul tău Destin al cărei stâncă din acel moment nu va mai avea nici o importanță tocmai fiindcă valurile nu o vor mai lovi niciodată.

Și atunci de ce a mai lăsat Dumnezeu stânca propriului tău Destin?

Propriului meu Destin, propriilor noastre Destine?

Oh, nu dragostea mea, Dumnezeu nu a greșit și nici deșertăciunea nu a greșit fiindcă stânca aceea este imaginea lui Dumnezeu pe care o vedem și o simțim noi, este Destinul nostru.

De aceea existența noastră nu poate fi o lecție care ne-ar da-o nouă ființelor umane Dumnezeu fiindcă în acest caz ar însemna că Dumnezeu este o creație a Răului extrem și ne-a făcut asemeni unui sadic pentru a duce o viață plină de nevoi, neliniști și totalmente absurdă.

Noi suntem imaginea lui Dumnezeu dar fiind atât de străini de noi înșine suferim cumplit în această lume fiindcă în loc să ne apropiem de Dumnezeu care este Iubire, noi ne depărtăm de Dumnezeu și odată cu aceasta ne depărtăm de noi înșine fiind imaginea lui Dumnezeu.

Am spus viață absurdă fiindcă oricât de mult credeam la vârsta copilăriei că viața este aproape eternă, oricât de mult ne-am trăi viața ca și cum am fi eterni, nu suntem nimic altceva decât niște umbre trecătoare a suferinței, dintr-o lume trecătoare.

Totul trece chiar și ceea ce nu ne-am dori să treacă cum ar fi cei dragi de exemplu, dar trec și ei prin și din această lume absurdă a suferinței.

~4~

Cum aş putea să te pierd dragostea mea, să fim fericiți, că ne-am găsit sub aceste stele căzătoare ale destinului nostru.

Atunci vino să facem o eternitate fericită din clipa când suntem unul lângă altul, să uităm de noi de toate timpurile și fluviile de priviri care curg pe lângă noi spre disperarea aceste lumi la fel de trecătoare.

Să ne unim dorințele în așa fel încât să alungăm orice urmă de tristețe din inimile cu bătaie de toamnă târzie în această primăvară a sentimentelor noastre înmugurite de atât de mult noi în fiecare dintre ele.

Aș vrea să-mi spui că zorii nu vor aduce niciodată o nouă zi ci va rămâne mereu acea eternitate a noastră pentru a fi optimiști în dragoste.

Să-mi spui că iubirile nu trec niciodată și nimeni nu a murit vreodată din cauza lor fiindcă eternitatea nu poate fi ucisă la stâlpul infamiei alcătuit din clipele acestei lumi care apasă atât de straniu pe privirile noastre.

Să înțeleg că iarna va aduce doar puțin frig în necuvintele noastre care sunt spuse mult mai apăsător decât orice vorbe?

Nu cred fiindcă e anotimpul gerurilor extreme, când totul e înghețat inclusiv privirile noastre.

Și atunci ne vom despărți la fel de accidental cum ne-am întâlnit sau lacrimile noastre înghețate se vor sparge pe asfaltul negru al gândurilor despre o iubire trecătoare care se credea eternă în adâncurile sufletelor noastre?

Să fim optimiști iubirea mea cea mare fiindcă avem de partea noastră clipa și nu Destinul, fiindcă avem eternitatea acestei clipe și nu timpul, fiindcă ne avem pe noi, acum și aici, și nicăieri în urma clipei, fiindcă va ninge cu timp, și această urmă va fi îngropată de stele căzătoare devenind o amintire a unei lumi trecute.

~5~

Dacă existența noastră aici nu este o lecție amară dată de Dumnezeu sau Factorul Creator și Unic Întâmplător al Nostru, ce anume este?

Oare putem noi ști ce anume este această lume?

Pentru a afla ce anume este această lume va trebui mai înainte de toate să știm cine anume este Dumnezeu care a creat-o?

Știind astea, vom afla dacă Dumnezeu ce a creat această lume este un sadic sau vrea să ne dea o lecție pe care să nu o uităm niciodată sau dimpotrivă faptul că noi vedem astfel lumea se datorează numai nouă și propriei alegeri pe care am făcut-o din prostie, tocmai fiindcă Dumnezeu ne-a dat Liberul Arbitru.

Cu toate acestea, până a ajunge la Liberul Arbitru va trebui să rezolvăm alte și alte necunoscute cum ar fi Voința, fiindcă Voința este unul din principalii promotori ai Liberului Arbitru ai acestei lumi. Omul nu numai că nu poate poseda Voința dar nici măcar nu are Liber Arbitru în posibilitățile sale de a alege ci doar în posibilitățile sale de a se supune unei alegeri exterioare.

Pentru a avea Voință trebuie să știi mai înainte de toate ce anume vrei, iar pentru aceasta este nevoie de Cunoaștere. Omul nu posedă deloc adevărata Cunoaștere, decât Iluzia Vieții.

Pentru a poseda adevărata Cunoaștere va trebui mai înainte de toate să știe care este Adevărul Absolut, pe când acesta la Om este o mare necunoscută fiind tocmai Necunoașterea la care acesta se raportează.

Nimeni nu poate afirma că știe care este Adevărul Absolut, iar acesta nu se poate împărți în adevăruri mai mici cum susțineau unii fiindcă orice alt adevăr care nu este Adevărul Absolut Unic, este un alt Adevăr deci va reflecta o altă realitate a sa.

Realitatea Adevărului Absolut este Cunoașterea, pe când realitatea altor Adevăruri sunt Iluziile printre care și Iluzia Vieții noastre.

Cunoașterea este oglinda în care se reflectă sufletele noastre ce aparțin simțirii și deci Cuvântului Matrice al Iubirii ce este Dumnezeu nostru.

Noi suntem Viața, suflarea, în schimb lumea pe care o vedem aparține Creației care se reflectă în oglinda cunoașterii, iar Cunoașterea este Moartea.

De aceea Moartea nu trebuie privită ca un opus al Vieții ci ca o lume în care se reflectă Creația.

Noi credem cât se poate de fals că Creația, adică lumea pe care o vedem face parte din Viață.

Nu este fals. Creația este cât se poate de străină Vieții deci Iubirii fiindcă este Creația care se reflectă în Cunoaștere.

Astfel tot ceea ce este opus Creației, adică oglinda în care se reflectă aceasta și este Cunoașterea ne apare nouă ca fiind Moarte dar de fapt este Cunoașterea și Adevărul Absolut.

Tot astfel și Cunoașterea se poate reflecta la rândul ei în Creație dând naștere la proiecția unei alte lumi. Moartea în realitate nu există, fiindcă opusul Iubirii e Ura, e un sentiment invers acesteia dar nu Moartea fiindcă Viața e Iubire, e simțire.

Am putea afirma că opusul iubirii constă în lipsa ei, dar lipsa iubirii nu înseamnă Moarte.

Noi percepem Moartea ca fiind contopirea Iubirii în Creație, deci reîntoarcerea în țărână, țărâna fiind în cazul de față simbolul Creației.

Astfel apare Moartea în Iluzia Vieții noastre. Cât timp putem face deosebirea dintre noi în calitate de ființă și Creație avem sentimentul că trăim.

În realitate întreaga lume pe care o vedem nu este altceva decât imaginea Creației reflectată de oglinda Cunoașterii.

Când nu mai percepem această imagine,deci nu mai înțelegem lumea aceasta ca atare în accepțiunea Iluziei Vieții înseamnă că murim iar ceilalți ne văd corpul reintrând în sistemul minerelelor care l-a hrănit.

De fapt noi nu facem nimic altceva decât să-i înapoiem Creației ceea ce îi aparține.

În momentul în care nu mai percepem lumea ca atare înseamnă că murim?

În nici un caz.

A percepe lumea și a avea senzația de cunoaștere a acestei lumi nu înseamnă nici pe departe că și cunoaștem în realitate lumea.

Ce percepem noi este doar simțirea cunoașterii și nicidecum Cunoașterea.

Dar oare atunci când percepem simțirea acestei Cunoașteri chiar nu cunoaștem simțirea pe care o percepem?

Este cât se poate de adevărat că unicul lucru pe care-l cunoaștem este faptul că percepem simțind Cunoașterea și atât, dar fără să o cunoaștem.

A cunoaște Cunoașterea înseamnă a cunoaște Adevărul Absolut, ceea ce la Om nu este cazul.

Simțind Cunoașterea de fapt ajungem să cunoaștem doar un singur lucru și anume pe Dumnezeu.

Dumnezeu este unicul lucru pe care-l cunoaștem fiindcă prin El, prin simțire, deci Iubire, simțim Cunoașterea care-l reflectă astfel pe Dumnezeu.

Este unicul lucru cunoscut de Om în această lume,fiindcă astfel se reflectă Dumnezeu prin Om în Cunoaștere și bineînțeles în oglinda acesteea.

Atunci când știm că există Cunoaștere de fapt știm că este Existență deci Dumnezeu prin simțirea noastră care este Dumnezeu din noi,ce se reflectă astfel în Cunoaștere.

Simțirea,adică Iubirea din noi este prezentul iar Creația devine percepută ca fiind trecutul în schimb Cunoașterea devine viitorul,fiindcă în ea se reflectă Creația pe tot așa zisul parcurs al Iluziei Vieții noastre.

Acest lucru privit ca o relaționare cu dimensiunea temporară a noastră,a sufletului fiecăruia dintre noi.

În schimb din punct de vedere al relaționării spațiale,este fără îndoială că imaginea Creației reprezintă spațiul perceput ca atare de noi.

Percepem o astfel de lume fiindcă ne poziționăm în cadrul Coeficientului Logic doi,adică de Bine și Rău,frumos și urât,etc.De ce?

Răspunsul constă tocmai în faptul că Binele poate fi atât Creația cât și Cunoașterea precum Răul la fel.

Aceste două elemente sunt unicele cu ajutorul cărora putem percepe lumea, fiindcă mereu Binele (Creația sau Cunoașterea) se va reflecta în Rău (Cunoaștere sau Creație) și Răul în Bine tocmai pentru ca noi să percepem imaginea rezultată de această reflectare, ca fiind lumea în care trăim.

Unicul lucru care nu-l putem vedea decât reflectat ca un tot fără detalii de imagine este sufletul nostru, ce indică faptul că alături de Creație și Cunoaștere la lumea pe care o trăim prin Iluzia Vieții noastre mai participă și un al treilea element care este Iubirea, de aici tridimensionalitatea.

Percepem faptul că trăim într-o lume tridimensională dar nu putem raționa sau gândi decât tot pe baza bidimensionalității logice a Binelui și Răului, iar gândirea este aceea care determină perceperea a doar două dimensiuni principale care sunt spațiul și timpul cu toate că sunt proiectate mental în tridimensionalitate.

Lumea noastră este o lume tridimensională, văzută prin intermediul a doar două coordonate care sunt spațiul și timpul și nu trei cum ar fi trebuit dacă am fi putut să ne știm și propriul nostru suflet nu doar imaginea reflectată a Creației în Cunoaștere.

De aceea frontiera percepției noastre se află la nivelul logic.

Dacă am percepe lumea prin intermediul mai multor coordonate logice în afară de Bine și Rău am vedea o cu totul altă lume.

De aceea la frontiera filozofiei mele se află Deschiderea, adică asimptotismul față de reperele Închiderii care sunt tangențiabilitatea.

Acea Deschidere am asimilat-o celei mai depărtate funcții posibile din punct de vedere al raționamentului și anume funcția logică, pe care am denumit-o astfel tocmai datorită faptului că logica este aceea care poate întinde mâna infinitului din noi, prin nemijlocitele ei repere.

Chiar dacă acea logică a Hazardului și Intervenției nu mai este deloc logica cunoscută de noi ca fiind strict perceptibilă ci o logică deductibilă, sau extraperceptibilă cum pot să o mai denumesc.

~6~

Mă scald în oceanul deșertăciunii lăsat de Dumnezeu să fie navigat de om, fiindcă doar astfel pot înțelege de ce Răul nu poate fi o greșeală, ci o necesitate alături de Bine, însă greșeala este un Rău, iar acest sens este dat doar pentru a mă privi și a-mi vedea chipul în Oglinda Morții, înțelegând că doar astfel trăiesc.

Prin urmare suntem ființe care aparținem Coeficientului Logic 2 deci mai mult decât un opus la Bine nu putem găsi decât în Rău, precum la Rău nu putem găsi decât în Bine.

Acest fapt ne obligă din start să ne rezumăm doar la aceste posibilități care ne sunt accesibile noastre ca ființe umane dar pe care nu le-am hotărât noi.

Dacă am ști cel puțin un alt opus al Binelui în afară de Rău lumea noastră ar primi o altă conotație devenind o lume diferită față de aceea pe care o vedem, o simțim și o înțelegem. Atunci și diavoli ar mai avea un opus al lor care nu ar consta numai în Dumnezeu precum opusul lui Dumnezeu nu ar consta numai în Diavol.

Odată ce ne axăm pe o astfel de logică coaxiologică eminamente va trebui să aflăm dacă lumea noastră este o lecție pentru noi sau un joc al unei realități independente de noi dar și de Creație.

Pentru aceasta va trebui să vedem ce anume este Creația.

Creația este unul din infinitatea de Cuvinte Matrici ale Limbajului Pur Universal, alături din Cuvinte Matrici cum ar fi Cunoașterea, Începutul, Sfârșitul și Originea, iar toate acestea cinci definesc grupul Cuvintelor Matrici cu funcții atributive, reflectând esența lumii noastre, a cunoașterii noastre, care se interpune între noi ce suntem iubire și creație a cărei imagine devine imaginea știută de noi a lumii noastre.

În schimb Destinul este imaginea Lui Dumnezeu.

Sfârșitul va avea ca atribut Începutul, Începutul va avea ca atribut al său Originea, Originea va avea ca atribut Creația, iar Creația va avea drept atribut Cunoașterea, dar aceasta va fi de fapt Oglinda în care se va reflecta Cuvântul Matrice al Iubirii pentru a realiza Imaginea Creației, respectiv lumea pe care o vedem.

Cunoașterea ar reflecta degeaba imaginea Creației dacă aceasta nu ar fi simțită de noi care facem parte din Cuvântul Matrice al Iubirii, care este și Dumnezeuul nostru.

Cunoaștere fără de simțire nu poate exista fiindcă ceea ce cunoști trebuie să simți mai întâi, conștientizând. O lume pe care nu o cunoști nu numai că nu există dar nici nu poate fi simțită, fiindcă simțind-o o cunoști.

Astfel imaginea Creației reflectată de oglinda Cunoașterii nu ar avea nici o noimă dacă nu ar fi simțită de Iubire.

Prin urmare Iubirea este un atribut al Cunoașterii precum Cunoașterea este un atribut al Creației.

De aceea prin iubire văd în ochii tăi Sfârșitul pe care se spijină Începutul, ce reflectă Originea lumilor pierdute printre înfinitatea universurilor, determinând astfel Creația, care aduce licărirea Cunoașterii în cele mai îndepărtate abise ale sufletului, unde poate fi întâlnită Iubirea.

Nu aş putea să cred în nici o stea dacă nu ai fi strălucit într-una din clipele Destinului meu, ale Destinului tău, ale Dumnezeului nostru.

Privesc în ochii tăi și înțeleg de ce s-au născut lumile din șoaptele Lui Dumnezeu, dar nu înțeleg și nici nu pot să accept deșertăciunea cu gust amar de mucegai al întâmplării care se așterne peste pașii noștri.

Dumnezeu nu cred că ar accepta să se învelescă cu deșertăciune oricât de frig i-ar veni.

Și atunci? Poate că noi nu înțelegem în totalitate șoaptele Lui fermecate de zbuciumul creației, tocmai pentru a fi mister.

Prefer deșertăciunea alături de mister decât lipsa lor.

Prin deșertăciune noi înțelegem lipsa sensului pierdut în necunoscut.

Necunoscutul este adevărata Cunoaștere dar și Adevărul Absolut.

Creația se oglindește în oglinda Cunoașterii, iar ceea ce este cunoscut e doar imaginea Creației reflectată în această oglindă și nicidecum Cunoașterea în sine, care este doar oglinda ce reflectă subiectul cunoscut.

Noi dragostea mea, suntem iubire și cunoaștem doar ceea ce reflectă oglinda Cunoașterii și anume Creația și nu Cunoașterea sau oglinda în sine.

Nici pe noi nu putem să ne cunoaștem în realitate, fiindcă ceea ce se reflectă în oglinda Cunoașterii din noi este simțirea și atât, nicidecum cunoașterea noastră.

Astfel oglinda Cunoașterii este exact inversul a ceea ce considerăm noi a fi Cunoaștere, deci Necunoașterea, față de care se raportează Cunoașterea noastră ireală, fiind doar o imagine de fapt a Creației.

Prin urmare Necunoașterea, adică oglinda ce reflectă imaginea Creației este Cunoașterea adevărată și bineînțeles Adevărul Absolut față de care se raportează Totul și Toate câte sunt.

~7~

Spune-mi iubire, că nu ți-ai dori mansarda unui timp în care s-ar auzi sentimentele noastre asemenea stropilor de ploaie pe acoperișul plin de mușchii verzi ai timpului pierdut din noi.

Spune-mi că vrei acel timp acum, cu norii și ploaia lui sentimentală. Spune-mi că ești un adevăr al regăsirii de mine în această lume străină.

Pe de altă parte Destinul este lanțul Întâmplărilor Neîntâmplătoare care se succed unei singure Întâmplări Întâmplătoare, sau Eveniment Primordial care este Dumnezeu.

Este imaginea lui Dumnezeu pentru noi care suntem Iubire.

Destinul este imaginea Iubirii, imaginea Dumnezeului nostru care e iubire.

Fiecare întâmplare pe care o avem în viață este una dintre imaginile infinite ale Lui Dumnezeu.

De aceea dragostea mea ne-am întâlnit numai prin Dumnezeu și tot prin el ne vom despărți vreodată dacă va fi sau vom rămâne împreună până când moartea ne va uni prin eternitatea sa într-o nouă viață unde vom înțelege mult mai bine de ce arată astfel Dumnezeu.

Termenul dar și accepțiunea de Întâmplător devine similară Cunoașterii doar celor care intră în contact cu aceasta.

Accepțiunea de Întâmplător a Sfârșitului care determină atributiv Începutul, este un cu totul alt Întâmplător față de Întâmplătorul desemnat de noi care se produce într-un interval spațio-temporar de exemplu, de aceea tot ce ni se pare o Întâmplare, chiar și iubirea noastră, acest accident aparent a fost etern în Dumnezeu, deoarece chiar și iubirea noastră este o imagine a Lui Dumnezeu.

Creația ce ne pare nouă Unică și Întâmplătoare este doar unul dintre Cuvintele Matrici ale Limbajului Pur Universal unde nu numai că nu mai este Unică și Întâmplătoare dar este inclusă în cadrul Continuumului Infinit și a Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale alcătuită din Expresiile întregii infinități de Cuvinte Matrici, iar printre aceste infinități de Expresii una aparține și Creației.

Doar semnificația Creației față de noi este Unică și Întâmplătoare. Astfel nu cuvintele sunt unice ci semnificațiile lor.

Totuși întrebarea care se pune este de ce apare Creația în cadrul contextual al celor cinci Cuvinte Matrici cu funcții atributive sub egida disjunctivă a Unicului și Întâmplătorului?

Răspunsul constă în faptul că raportat numai și numai la funcționalitatea celor cinci Cuvinte Matrici și numai și numai într-o astfel de ordine Creația devine cu adevărat Unică față de Sfârșitul ce determină astfel un Început unde își are Originea, această Unică Creație, care devine Întâmplătoare NU față de Oglinda Cunoașterii care este Necunoașterea cu Adevărul său Absolut ci față de Unicitatea Întâmplătoare a Iubirii care se reflectă în Oglinda Cunoașterii ce este Necunoașterea, determinând astfel Imaginea care se reflectă în această Oglindă a Cunoașterii, Imagine care va avea mereu un precedent în Unicitatea Întâmplătoare a iubirii care este Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător, pentru care Creația al cărei atribut este, devine absolut Întâmplătoare și Unică.

~8~

Am amintit aceste Cuvinte Matrici fiindcă ele definesc etern lumea noastră cu timp și spațiu. Dacă am realiza lumea prin intermediul altui Coeficient Logic, alături de timp și spațiu ar mai fi și alți opuși ai acestora.

Revenind la Cuvintele Matrici amintite adineaori care sunt parte a Limbajului Pur Universal ce formează o raportare la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale prin faptul că Limbajul Pur Universal este alcătuit dintr-o infinitate de Cuvinte Matrici care alcătuiesc în reflectarea lor un Tot Unitar ce este Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Doar văzând prin intermediul Coeficientului Logic 2 ne apare o astfel de structură fiindcă prin intermediul unui alt Coeficient Logic alături de Limbajul Pur Universal ar mai fi și alte forme similare acestuia care nu ar defini numai Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, axate împreună cu Limbajul Pur Universal pe axioma Totul e în Toate și Totul e în Tot care definește relația Limbaj Pur Universal și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale ci ar fi o

cu totul altă axiomă dar și alți actori care ar defini acea axiomă alături de Limbajul Pur Universal și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

În acest caz trebuie să admitem că limitarea noastră la Coeficientul Logic 2 al lumii noastre ne lasă să vedem lumea doar astfel cum dorește acest Coeficient Logic 2 sau cu alte cuvinte doar cât putem observa prin gaura cheii acestui Coeficient Logic.

Astfel Limbajul Pur Universal este alcătuit dintr-o infinitate de Cuvinte Matrice unde fiecare astfel de Cuvânt Matrice este un Număr din cadrul acestei infinități și fiecare astfel de Număr este un Factor Creator și Unic Întâmplător!

Înțelesul Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător este Simțirea Cunoașterii, de aceea trăim într-o lume în care simțim cunoașterea..

Dacă Simțirea Cunoașterii ar dispărea din această lume, atunci ar dispărea și lumea odată cu ea.

Animalele, plantele care au alte capacități de simțire dar și de Cunoaștere, aparțin acestei lumi doar raportate la noi ca fiind astfel, respectiv animale și plante dar raportate la alte realități, respectiv la realitatea față de care sunt acestea cele mai apropiate ele nu mai sunt deloc niște animale sau plante, ci, cu totul alte și alte reprezentări.

Cele mai „apropiate” Cuvinte Matrice, pe criterii de funcționalitate deci ale funcțiilor care le încorporează, sunt: Cuvântul Matrice Sfârșit care determină Cuvântul Matrice Început ce determină pe aceeași coordonată funcțională atributivă Cuvântul Matrice Origine care este precursora Creației ce devine determinanta Cunoașterii.

Întotdeauna Sfârșitul a ceva va fi un nou Început iar acel Început va avea la Originea sa acel Sfârșit ,deci și dincolo de Origine va mai fi un alt Sfârșit ce va avea un Început,deci va mi fi o altă determinare,definită de mine prin Forme Intangibile,deoarece sunt definite pe cu totul alte criterii decât ar fi cele ale Cunoașterii sau cele existențiale.

Acestea sunt cele cinci Cuvinte Matrice ale funcțiilor atributive fiindcă fiecare astfel de Cuvânt Matrice are ca atribut al său următorul Cuvânt Matrice.

Aceste cinci Cuvinte Matrice pe care le-am definit în lucrările mele ca fiind ale funcției atributive sunt supuse fiecare în parte și funcției disjunctive a Unicului și Întâmplării astfel fiecare astfel de Cuvânt Matrice este Unic și Întâmplător, dar și un Factor Unic și Întâmplător la rândul lui, în schimb față de infinitatea lumilor noastre, doar Factorul Nostru Creator este Unic și Întâmplător.

Întotdeauna Începutul va fi Unic și Întâmplător față de Sfârșitul său,precum va avea o Origine a sa Unică și Întâmplătoare,care va defini o Creație a sa la fel de Unică și Întâmplătoare,ce va avea doar o singură Origine,Creație ce va putea fi Cunoscută de o Cunoaștere Unică și Întâmplătoare,fiindcă oricâte Cunoașteri ar fi toate sunt Cunoașteri și nu alte opusuri ale acestei Cunoașteri,deci fac parte din același Cuvânt Matrice,chiar dacă de oglinda Cunoașterii se folosește Iubirea pentru a cunoaște astfel simțind Creația.

Toate celelalte Cuvinte Matrice participă la alcătuirea lumii noastre doar prin intermediul acestor cinci Cuvinte Matrice cu funcții atributive și celui de-al șaselea Cuvânt Matrice care este Iubirea fiind și Dumnezeu al acestei lumi care odată reflectat în Cunoaștere va simți toate celelalte Cuvinte Matrice care se reflectă în Cunoaștere,dar în primul rând Creația ce are o Origine în Sfârșit și Început urmând ca după aceste Cuvinte Matrice să fie simțite și restul infinității de Cuvinte Matrice care se reflectă în Cunoaștere.

Oricât de multe Sfârșituri sau Începuturi ne-ar fi nouă reflectate ca existând în Univers nu sunt decât un singur Început și un singur Sfârșit în calitate de Cuvinte Matrice.Acestea se

reflectă în toate celelalte Cuvinte Matrici și de aceea pare această imagine de infinitate de începuturi și sfârșituri care aparțin doar celor două Cuvinte Matrici.

~9~

De ce Dumnezeu nostru este Factor Creator Unic și Întâmplător pentru lumile infinite ale Cunoașterii?

Răspunsul constă în faptul că Dumnezeu sau Cuvântul Matrice al Iubiri a simțit o singură dată întreaga Cunoaștere și Creație cu Originea lor în Început și Sfârșit. Astfel a fost simțită o singură dată Cunoașterea ca și Creația și celelalte, nefiind mai multe Cunoașteri sau Creații. Acest fapt i-a dat și Iubirii calitatea de a fi Unică și Întâmplătoare pentru noi, care cunoaștem lumile Creației, de și suntem Iubire.

Dumnezeul nostru ne apare ca fiind Creator fiindcă îl proiectăm deasupra lumii pe care o cunoaștem dar noi nu știm că de fapt Creația e diferită de Dumnezeu nostru și de noi, care suntem străini de această lume.

Dumnezeu devine Creator prin minciuna Cunoașterii pe care de fapt nu o cunoaștem și care ne arată imaginea Creației în oglinda sa și nicidecum Creația în sine.

Dumnezeul nostru devine Creator doar prin simțire, fiindcă simte Creația, și atât, la fel cum devine Unic și Întâmplător față de Cunoaștere și Creație.

Dacă nu le-ar simți pe acestea Dumnezeu nu ar avea nimic de-a face cu ele. Faptul că l-am numit Factor Creator și Unic Întâmplător am făcut-o doar pentru a simplifica într-un fel modul nostru de a fi perceput.

Cu toate acestea, Factorul Nostru Creator aparține altor lumi sau altor Universe decât lumilor și Universului nostru, odată ce este Iubire și devine Creator prin Simțire, iar lumea noastră este lumea Cuvântului Matrice al Cunoașterii în care se reflectă Creația ce are o Origine în Început și Sfârșit?

Răspunsul meu este un Da hotărât, fiindcă Factorul Nostru Creator este Creator doar prin Simțire, fiindcă a simțit iubind Creația, proiectându-și propria sa simțire în lumile Creației reflectate de oglinda Cunoașterii.

De aceea suntem pe un sol străin noi aceste suflete în această lume.

De ce ne-a trimis Dumnezeu nostru în lumi străine de sinele nostru sacru și nu ne-a lăsat în lumile lui unde soclul lumii este format din același fond din care ne este nouă format sufletul?

Nu este de mirare că suntem străini aici odată ce nici măcar Cunoașterea nu o știm, ci vedem doar imaginea proiectată a Creației în oglinda Cunoașterii fără să ne vedem pe noi înșine, fără să ne cunoaștem propriile noastre suflete decât prin orbirea unei simțiri atât de greu încercată uneori prin întâmplările vieții noastre mai mult sau mai puțin vitregite de timpul absurd care ne învăluie cu posibila sa ignoranță față de un neștiutor al clipelor care se destramă tăcute și plictisite strivite de pașii noștri.

Simțirea Cunoașterii recunoaște Creația în totalitatea sa și astfel devine Eveniment Primordial, Unic și Întâmplător, devine Lipsa din semantic, ce va determina periodicitatea sau infinitatea de Evenimente Neîntâmplătoare ce vor urma acestui Eveniment primordial, și care vor defini Destinul.

Astfel Destinul este Imaginea Lui Dumnezeu, fiindcă este eco-ul Lui Dumnezeu. Odată ce Dumnezeu a simțit Cunoașterea în care se reflectă Creația, a lăsat ca această simțire să se reflece la infinit în Oglinda cunoașterii, determinând Destinul, care este și Destinul nostru al oamenilor.

Tot ceea ce nu este Unică Întâmplare în Cunoaștere este Destin, deoarece Unica Întâmplare este definită prin Factorul Creator și Unic Întâmplător adică Dumnezeu.

Acum înțelegi iubire de ce suntem Destin?

De ce întreaga noastră viață nu este nimic altceva decât una dintre fețele infinite ale Lui Dumnezeu.

Și atunci de ce trecem prin atâtea și atâtea suferințe în această lume?

De ce suntem atât de departe de fericire uneori? De ce este o lume în care lacrimile strălucesc adeseori în locul stelelor?

De ce ne hrănim cu deșertăciune la masa gândurilor noastre?

De ce iubirile se nasc în zorii care le vor ucide?

De ce sentimentele ruginesc în toamnele târzii ale unor amintiri?

De ce primăverile înmuguresc durerea unor amintiri dintr-o toamnă atât de târzie încât a pierdut propriul său tren al vieții în gara cu nume de deșertăciune.

De ce toate acestea iubirea mea, dacă fiecare întâmplare prin care trecem este una dintre fețele infinite ale Lui Dumnezeu?

Trebui să fim umili și să ne rugăm acestu Dumnezeu rău, pe care să-L considerăm cel mai bun sau trebuie să uităm cu desăvârșire de Dumnezeu?

În nici un caz dragostea mea. A-L uita pe Dumnezeu înseamnă a ne uita pe noi înșine fiindcă facem parte din El. În toată această deșertăciune cu nume de viață unicul adevăr este Dumnezeu și Iubirea acre face parte din El.

Toate relele, întreaga imagine a deșertăciunii, iubirile care mor în zorii ce ar trebui să le nască se datorează faptului că noi nu ne trăim propria noastră viață dragostea mea cea mare ci Iluzia Vieții.

Visul existenței noastre nu este câtuși de puțin cel real ci unul denaturat. Dar cine este vinovat de acest vis denaturat, oare nu Dumnezeu?

De ce nu ne-a lăsat să vedem lumea așa cum este?

Să înțelegem fiecare Întâmplare, fiecare floare a primăverii, fiecare sentiment care trebuie să ruginească într-o toamnă târzie?

Oare nu era mai bine dacă noi am fi știut ce sunt toate acestea, dacă am fi înțeles de ce zorii ucid iubiri fiindcă sunt timp, de ce depărtările nasc amintiri fiindcă sunt spații, de ce sunetele nasc plăceri, fiindcă sunt muzici, de ce orizonturile nu pot fi atinse, fiindcă sunt nesfârșit. Nu ar fi fost mai bine dacă am fi știut toate acestea?

Nu iubirea mea cea mare, nu cred. Fiindcă suntem într-o lume unde dacă am cunoaște adevărul despre noi ne-am distruge.

Suntem într-o lume unde orice întâmplare poate fi orice altceva, unde orice lucru poate fi într-o altă existență transcendentă ceva înspăimântător sau chiar ceva deosebit de frumos.

Totul depinde de contextul prin care este Simțită Cunoașterea, de Coeficientul Logic prin intermediul căruia se realizează această simțire.

Și hai să fim serioși, dacă Dumnezeu ne-ar fi dat strălucirea de a Simți Cunoașterea de la Început oare am mai fi fost fericiți?

Oricât de neasemuită ar fi o frumusețe aceasta devine banală dacă ajungi să o îmbrățișezi fără luptă, fără a ști ce înseamnă și alte forme de comparație.

Și chiar dacă ar fi acesta unul dintre răspunsurile adevărate tot ar mai fi o întrebare.

De ce nu a lăsat Dumnezeu fericirea fără a fi necesară comparația?

Fiindcă acesta este tributul Existenței.

O strălucire neadmirată, iubirea mea este moartă, aceasta nici nu există.

Atunci ce i-a mai trebuit lui Dumnezeu să simtă Existența?
Nu era mai bine să știe doar că Simte Cunoscând Creația care poate să nu fie Existență?
Dumnezeu prin Simțirea Sa Cunoaște întreaga Creație inclusiv Existența și astfel toate acestea sunt împlinite prin Iubire care este Simțirea Lui Dumnezeu.
Prin Simțire Dumnezeu le-a adus la viață ceea ce nu e puțin lucru.
Fără Simțire oricât de multă Cunoaștere sau Creație ar fi nu ar avea nici un rost.
De aceea noi împlinim Destinul Lui Dumnezeu în aceste lumi cărora le dăruim Simțire și de aceea tot ce va rămâne în urma noastră va fi Iubire și atât.
Prin noi Dumnezeu binecuvântează aceste lumi fiindcă și noi facem parte din Dumnezeu. Dacă nu ar fi fost Iluzia Vieții noastre noi nu am fi putut fi în aceste lumi, fiindcă ne-ar fi ars dorința de a ne reîntoarce alături de Iubirea Dumnezeului nostru din care provenim.
De aceea zorii timpului care ucid iubiri o fac fiindcă se hrănesc cu acestea pentru a da viață Creației. Nu poate exista Simțire fără Cunoaștere?
Iubire fără Cunoaștere?
Cum ar fi fost Dumnezeul nostru care e Simțire, deci Iubire, dacă nu s-ar fi reflectat în Cunoaștere simțind-o?
Poți simți fără să cunoști?
Este exact ca și cum ai cunoaște fără să simți. Înseamnă că Dumnezeu era obligat în calitatea Sa de Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal să se reflecte în aceste două Cuvinte Matrice, Cunoașterea și Creația?
Nu, în nici un caz Dumnezeu nu era obligat să facă aceasta. Toate Cuvintele Matrici ale acestui Limbaj se reflectă unele în altele determinând Expresia Unică a conștiinței Pure Universale.
Doar nouă ni se pare ca fiind reală această obligație fiindcă noi înșine suntem rezultatul reflectării simțirii noastre în Cunoaștere și Creație.
Nu ne-am putea imagina o lume în care Simțirea să fie reflectată în alte Cuvinte Matrice de și astfel de lumi există cu desăvârșire.
Oare cum ar fi iubirea mea cea mare dacă noi nu am fi clădiți din Cunoaștere și Creație alături de Simțire ci din alte cuvinte, cum ar fi Eternitate și Împlinire alături de Simțire?
Am fi mai fericiți simțind eternitatea și împlinirea? Înțelegând șoptele infinitului din adâncurile privirilor noastre?
Știind că fluviul amintirii nu se mai poate abate niciodată în albiile secate de plans ale unor ochi care nu mai știu ce e Creația și nici Cunoașterea acesteia?
Că acest fluviu e secăt și se află astfel încrămănit în eternitate. Oare am fi mai fericiți cunoscând doar împlinirea?
Poate că da, dar Creația cu toate toamnele ei pare că ne înțelege mai mult zbuciumul inimilor noastre care bat timpul, certându-l pentru nimicurile spuse în ultimele clipe fiindcă am fi vrut mai mult și abia atunci înțelegem că de fapt acele nimicuri sunt poate mai importante decât mai nu știu eu ce vorbe savante care ne-ar despați simțirile tăiate de cuțitul cunoașterii ascuns în venele zbuciumului nostru.
Atunci am ști că acest cuțit le vor toia și sângele întregii iubiri se va scurge pe soclul unei amintiri despre o vară cu nume de Destin, în care Soarele ardea cuminte fiecare sentiment al propriilor noastre necuvinte, pe altarul eternității propriului nostru Destin, acela de a fi. Și atunci vom lua din nou timpul la întrebare, dar de data aceasta nu-l vom mai certa ci ne vom împăca cu el definitiv.

Cunoașterea prin excelență se caracterizează prin reflectare și oglindire.

Chiar dacă Cuvintele Matrici se reflectă unele în altele într-o infinită interdependență, în realitate acea interdependență nu poate fi pentru sufletele noastre decât: Oglindire.

De fapt lumea noastră!

Lumea pe care o înțelegem noi!

Chiar dacă noi suntem străini de această lume fiindcă sufletele noastre aparțin lumii iubirii.

Lumea noastră este o lume datorată Cuvântului Matrice al Cunoașterii, noi nu putem vedea interdependența celorlalte Cuvinte Matrici ale Limbajului Pur Universal decât în calitate de oglindire fiindcă doar așa o poate percepe Cunoașterea.

Cuvintele Matrici se oglindesc între ele numai prin Cunoaștere care are calitatea de oglindă, de reflectare.

Aceasta se datorează faptului că odată ce trăim Iluzia Vieții, și percepem imaginea denaturată a modului cum se reflectă Dumnezeu sau Evenimentul Primordial Unic și Întâmplător în această lume, nu putem spune că nu este astfel dar nici că ar fi astfel. Ce putem spune este că noi cunoaștem a fi astfel.

Cu toate acestea fiecare Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal se reflectă în celălalt fiindcă toate sunt Unul, o singură Expresie Pură Universală precum Unul sunt toate, adică această Expresie este rezultatul tuturor înțeleșurilor acestei infinități de Cuvinte Matrici.

Calitatea Cunoașterii de a crea o imagine a sa pe care să o reflecte în mod continuu a creat Destinul, care nu este Cunoașterea propriu zisă ci imaginea acesteia.

Odată cunoscută Unica Întâmplare imaginea acesteea se perpetuează în și prin cunoaștere devenind Destin!

Astfel Destinul este Iluzia fiind o imagine virtuală a unui Eveniment Primordial, imagine care se reflectă în funcție de Coeficientul Logic prin intermediul căruia devine receptată.

Astfel, Destinul este o imagine a Iubirii care a Simțit Iubind Cunoașterea Creației, iar lumile aflate în aria Destinului nu sunt cât se poate de puțin reale, ci sunt lumi imaginare, în totalitate ireale, un joc al Iluziei Cunoașterii cum de altfel este și lumea noastră unde primează acest vis care este propria noastră viață fiind definit de mine ca termen de Iluzie a Vieții.

Unicul adevăr al Destinului este acela că este un ecoul al Lui Dumnezeu. Iar ceea ce ni se întâmplă nouă iubirea mea, face parte din acest ecou pe care l-a strigat Dumnezeu simțind Cunoașterea Creației.

Destinul nostru este ecoul cuvintelor Lui Dumnezeu, simțirii lui Dumnezeu, este simțământul Lui Dumnezeu purtat de Cunoaștere și Creație pentru a se desăvârși lumile cu Simțământul Vieții.

Unicul lucru cu adevărat real din întreaga Iluzie a Vieții. Și ce anume poate să fie acest Simțământ al Vieții dragostea mea dacă nu Iubirea?

Astfel tot ceea ce ni se întâmplă este un ecou a ceea ce s-a întâmplat cândva în Dumnezeu, la fel ca și dragostea noastră.

Știu că e greu să înțelegi de ce se întâmplă și lucruri urâte cum ar fi crimele sau alte fărădelegi și ai să mă întrebi dacă și acestea fac parte din Destin?

Da iubirea mea am să-ți răspund că fac parte din Destin, că și acestea s-au întâmplat în Dumnezeu cu mult înainte de a simți ecoul lor în această viață pălină de deșertăciune.

Toate câte sunt dar și toate câte vor fi s-au întâmplat în Dumnezeu iar ceea ce vedem noi este ecoul acelei prime întâmplări, al Evenimentului Primordial.

Astfel toate cele petrecute dar și care se vor petrece în Universul Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător s-au petrecut cu mult înainte de a se petrece.

Ceea ce vedem noi ca o desfășurare istorică a devenirii lumii noastre nu este nimic altceva decât o palidă imagine reflectată de către calitatea Cunoașterii a ceea ce este aceasta dar, posibil, să fie total invers, fiindcă imaginea reflectată în oglinda Cunoașterii este o imagine inversată, astfel pot să dau exemplul unui șurub care privit în oglindă își va schimba sensul fileului.

Acest lucru ar însemna că noi vedem ceea ce nu ar trebui și facem același lucru? Înseamnă că adevărata lume a Coeficientului Logic 2 este total inversă față de lumea noastră reflectată astfel datorită oglinzii Cunoașterii?

Indiferent cât de mult am dori să explicăm faptul că Cunoașterea nu se bazează pe reflectare sau oglindire nu vom putea. Creația ne survine ca o plămădire tot datorită Cunoașterii și bineînțeles Destinului nostru ce devine definit ca fiind Iluzie.

De altfel Creația nu ar exista privită prin prisma altor Cuvinte Matrice nu doar fiindcă ar face parte din Destinul sau Iluzia noastră, ci mai presus de toate fiindcă ea nu poate fi desfășurare sau plămădire a unui concept. Creația nu poate să fie creată într-un anumit proces dialectic.

Creația nu poate fi dezvoltată, și nici supusă unei scale evolutive sau involutive, tocmai fiindcă Creația dacă ar ajunge la un apogeu infinit ar însemna că evoluția sa nu are cum să existe întrucât atât infinitul mare cât și cel mic în cadrul Coeficientului Logic 2 sunt la fel de mari în dimensionalitatea lor și astfel se contopesc.

Prin urmare doar Iluzia Vieții noastre ne dă imaginea aceasta de evoluție sau involuție a Creației. Creația poate fi doar confirmată sau infirmată prin Evenimentul Primordial ce survine ca o Lipsă din Semantic, și care pentru noi este Dumnezeu, sau Cuvântul Matrice al iubirii din cadrul Limbajului Pur Universal.

Toate celelalte Cuvinte Matrice sunt o Lipsă din Semantic la fel ca și Dumnezeul nostru sau factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător față de noi. Putem vorbi prin urmare de o infinitate de Evenimente Primordiale cum de altfel putem vorbi de o infinitate de Cuvinte Matrice unde fiecare este o Lipsă din Semantic?

Nu, în nici un caz chiar dacă sunt o infinitate de Cuvinte Matrice, deoarece toate acestea definesc prin Lipsa lor din Semantic același Eveniment Primordial, întrucât raportate la infinitul Semantic toate sunt și fac parte din aceeași Lipsă și nu din alte Lipsuri diferite, deoarece o Lipsă din infinit oricât de mare sau de mică ar fi are aceeași valoare fiindcă infinitul Semantic nu are o valoare concretă.

Cu toate acestea doar Dumnezeul nostru poate fi Unic și Întâmplător fiindcă se reflectă astfel prin simțirea lui asupra cunoașterii creației. Celelalte Cuvinte Matrice nu pot fi nici unice și nici întâmplătoare dacă nu sunt percepute prin intermediul simțirii cunoașterii creației ci pot fi cel mult doar întâmplătoare raportate la infinitate.

Unicitatea o dă simțirea. Chiar și funcția disjunctivă care dă Unicul și Întâmplătorul este reprezentată astfel prin cadrul cunoașterii noastre și nu în lipsa acestei Iluzii a Vieții fiindcă altfel nu am putea gândi astfel.

~ 11 ~

Este oare Cunoașterea cu adevărat un fenomen?

În primul rând noi ființele umane nu putem ști ce este cu adevărat un fenomen și nici dacă Cunoașterea poate fi un fenomen fiindcă nu cunoaștem Adevărul Absolut și prin urmare nu putem ști cu acuratețe acest lucru.

Prin fenomen înțelegem în primul rând un Eveniment care are un Început sau care se poate substitui unei anumite Intervenții. Din acest punct de vedere pentru noi oamenii, Cunoașterea este un fenomen fiindcă noi Cunoaștem prin intermediul unui Început sau al unei desfășurări spațio-temporare.

Dacă nu am realiza existența acestei lumi prin intermediul desfășurării spațio-temporalității, oare am mai Cunoaște?

Răspunsul constă doar în alternanțele pe care le putem asocia Cunoașterii, atât cele de divergență cât și cele de convergență dar mai ales aplicațiile în posturile din și în care poate face parte Cunoașterea.

Referitor la lumea noastră și la modul nostru de a percepe Cunoașterea, inițial am folosit în lucrările mele terminologia de Semantic, deci de sensuri ale acestui Semantic, care există doar dacă aceste sensuri se pot raporta la un reper care să le poată defini.

Acest reper a fost inițial nominalizat de către mine ca fiind Lipsa din „ceva”, iar acel „ceva” s-a definit a fi Neînțelesul, deci Semanticul.

Această Lipsă din Semantic, odată raportată acestuia a determinat o jumătate de Lipsă fiindcă cealaltă jumătate s-a contopit cu Semanticul sau rezultatul dintre cele două a fost atât Lipsă cât și Semantic, termen denumit de mine ca fiind Periodicul, cel care este pe jumătate Înțeles al Semanticului, precum pe jumătate Înțeles al Lipsei acestuia.

Revenind la Dumnezeu, Lipsa din Semantic deci din Neînțeles este Simțirea care simțind Necunoașterea, (infinitul) a nominalizat Cunoașterea simțind-o, care este Periodicul și prin intermediul acestuia a putut fi simțită și cunoscută la rânul său Creația.

Periodicul sau Parțialul, cum l-am mai numit, este cel responsabil de Evenimentul Primordial din lumile Cunoașterii cât și de perpetuarea continuă a acestui Eveniment, dar atenție, perpetuarea sa determină reflectarea sa în toate celelalte Evenimente care îi urmează, deci nici unul dintre acestea nu sunt Întâmplătoare și nici Unice, ci aparțin Destinului, fiind imaginea reflectată la infinit a Evenimentului Primordial.

Acest lucru duce la definirea lumilor Cunoașterii ca fiind lumi ale Imaginilor și nicidecum ale realității consistente ale acestor imagini.

Factorul Nostru Creator are întradevăr amprenta sa depusă în acest Eveniment Primordial, în calitatea sa de atribut funcțional al Creației ce definește Iubirea, prin simțire.

Această amprentă care este simțirea depusă de către Factorul Nostru Creator în lumile Cunoașterii sau a Cuvântului Matrice Cunoaștere poartă numele de Iubire, fiind aceea care va determina Cunoașterea, rămânând de altfel să-și definească și aceasta la rândul său propriile sale lumi diferite de Cunoaștere.

Observăm cum Iubirea, cu toate că devine un atribut al Creației și normal ar fi să fie cel de-al cincilea Cuvânt Matrice al celor cu funcționalitate atributivă, nu este câtuși de puțin astfel lăsând în locul său Cunoașterea, care are la rândul ei calitatea de rezultat al funcționalității atributive, iar Iubirea doar pe aceea de amprentă a acestei funcționalități atributive.

Toate acestea se datorează faptului că lumile Cunoașterii sunt lumi imaginare, iluzorii, care reflectă o anumită iluzie și nicidecum o anumită stare de fapt.

Această imagine a Cunoașterii este determinată și cu ajutorul Iubirii ce devine implicit Cuvânt Matrice cu propriile sale lumi și Universuri, la fel ca și Cunoașterea, doar că Iubirea are

calitatea de intervenție primară, de amprentă a Evenimentului Primordial care va simți Cunoașterea.

Iubirea se reflectă în Cunoaștere nefiind cât se poate de puțin în realitatea sa pregnantă Cunoaștere.

Iubirea este și Factorul Nostru Creator a cărui Creație constă în amprenta pe care o lasă Evenimentului Primordial, ce constă în Lipsa din Semantic, deci din toate posibilitățile infinite care ar fi putut deveni o anumită ființare, posibilități care nu ar fi devenit niciodată fără această Lipsă din ele care este Amprenta Evenimentului Primordial deci al Întâmplării Unice ce stă la baza Cunoașterii, și care-i dă Cunoașterii titulatura de Oglindă.

Aceste calități ale Cunoașterii sunt cele care definesc și faptul că cele cinci Cuvinte Matrici cu funcționalitate atributivă se „opresc” la acest nivel al Cunoașterii și nu merg mai „departe” decât sub oblăduirea altor funcționalități.

Am amintit despre funcțiile atributive ale Cuvintelor Matrici, Sfârșit, Început, Origine, Creație și Cunoaștere, dar și despre cele cu funcționalitatea disjunctivă și anume Unicul și Întâmplătorul.

Iubirea datorită funcției disjunctive a Creației este Unică și Întâmplătoare dar nu poate face parte ca atribut al acesteia odată ce este înlocuită de Cunoaștere și nici nu poate fi un Cuvânt Matrice intermediar dintre Creație și Cunoaștere fiindcă Iubirea nu determină Cunoașterea prin atributivitatea sa, întrucât atributul Iubirii nu este Cunoașterea, ci simțirea. În schimb prin complementaritatea sa la procesul Cunoașterii, Iubirea devine motorul întregii Creații, întrucât amprenta pe care o lasă Iubirea este aceea care face parte din Evenimentul Primordial al lumilor transcendente ale Creației.

Astfel pe lângă Cuvintele Matrici cu funcții disjunctive și atributive mai avem Cuvinte Matrici cu funcții complementare sau cu totul și totul alte și alte tipologii funcționale, dar toate Cuvintele Matrici sunt posesoare a funcției conjunctive conform analogiei Totului, prin care toate sunt un tot și un tot sunt toate.

Numărul funcțiilor Cuvintelor Matrici este infinit, precum infinit este și numărul Cuvintelor Matrici.

Cunoașterea nu este altceva decât un Cuvânt Matrice care are la baza lui Instinctul. Cu toate acestea Cunoașterea este un Cuvânt Matrice care se află înveșmântat de Cuvântul Matrice al Iubirii, fiind de fapt oglindirea acestui Cuvânt Matrice al Iubirii tocmai fiindcă devenirea Cunoașterii se face prin Amprenta eternă a Cuvântului Matrice al Iubirii, amprentă pe baza căreia se determină continuu Evenimentul Primordial și odată cu acesta întreaga gamă de Evenimente care i se succed acestuia, Evenimente care sunt de fapt imaginea, asemeni unui ecou al Evenimentului Primordial, imagine care nu este altceva decât Destinul, determinat prin toate celelalte Evenimente care se succed Evenimentului Primordial.

Odată ce Cunoașterea este oglinda Iubirii și Iubirea devine Oglinda Cunoașterii, înseamnă că Adevărul Absolut aflat în sinea Cunoașterii se reflectă în oglinda Iubirii fiind simțit. Astfel Adevărul Absolut nu poate fi cunoscut în lumile noastre dar poate fi simțit de întreaga Creație, iar acesta este: Iubirea! Cu cât vom iubi mai mult în această lume a Iluziei Vieții cu atât ne vom apropia mai mult de adevăr. Unicul adevăr, unica licărire de lumină în ceața Iluziei Vieții este: Iubirea.

Vom putea vreodată admite faptul că odată ce Factorul Nostru Creator care este Iubire, deci este reprezentat prin Cuvântul Matrice al Iubirii, devine Începutul acestui Eveniment Primordial, devine implicit și Sfârșitul său, iar Începutul și Sfârșitul se regăsesc în Creație dar și în Iubirea care este o rezultantă a Creației dar nu al funcției atributive a acesteia ?

Prin urmare Evenimentul Primordial determinat sau definit ca amprenta Cuvântului Matrice al Iubirii să fie atât la Începutul acestui Eveniment cât și la Sfârșitul său, ceea ce implică faptul că Factorul Nostru Creator care este Iubire devine atât Începutul acestor lumi infinite ale Cunoașterii cât și Sfârșitul lor, sau mai bine zis Iubirea îmbracă infinitatea lumilor Cunoașterii prin faptul că se află la ambele capete ale sale atât la Început cât și la Sfârșit chiar dacă Începutul și Sfârșitul sunt eterne datorită Evenimentului Primordial.

Cunoașterea se află în sânul Iubirii datorită funcției de complementaritate ale acesteea, ceea ce denotă faptul că implicit Cuvântul Matrice al Cunoașterii este perceput de noi ca fiind Imaginea Cuvântului Matrice al Iubirii, dar o imagine oglindită, deci o imagine inversă sau cel puțin diferită dacă nu distorsionată a Cuvântului Matrice al Iubirii în Cunoaștere. Astfel ni se înfățișează nouă lumea în care trăim.

Limbajul Pur Universal este alcătuit dintr-o infinitate de astfel de Cuvinte Matrici, unde fiecare în parte este un Factor Creator și Unic Întâmplător, (doar pentru noi ființele umane) deci o infinitate de astfel de Factori Creatori și Unic Întâmplători unde fiecare în parte dezvoltă infinitatea sa proprie de lumi și Universuri, unde fiecare astfel de Factor Creator și Unic Întâmplător este la rândul său și unul din numerele infinității în care se încadrează.

Totalitatea Cuvintelor Matrici formează Limbajul Pur Universal care are o Expresie Unică a Conștiinței sale Universale.

Această Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale nu este definită numai de fiecare Factor Creator și Unic Întâmplător în parte, ci și de Formele de Expresie Universală care aparțin unor grupuri sau asocieri de mai mulți Factori Creatori și Unic Întâmplători, ce sunt și Cuvinte Matrici la rândul lor și care pot forma combinații sau alte forme asociative ce determină un anumit grad de conștientizare Formei de Expresie respective, precum orice altă Conștientizare în afară de Cunoaștere capătă înțelesul și definiția ca fiind Forme de Expresie Universală.

O astfel de combinație a Formelor de Expresie Universală este lumea noastră care sete rezultatul combinării Cuvintelor Matrice ale Iubirii, Cunoașterii și Creației. De ce nu este Dumnezeu nostru Cunoaștere sau Creație și e Iubire? Fiindcă Iubirea a Simțit iubind prin Cunoaștere Creația.

De exemplu Unicitatea sau Logica. Ambele au un anumit înțeles în cadrul Cunoașterii pe când în lumile în care fiecare dintre aceste două denumiri sunt Cuvinte Matrice, Înțelesurile lor diferă, astfel Logica în calitate de Cuvânt Matrice are un cu totul alt Înțeles față de ceea ce știm noi despre Logică, precum Unicitatea la fel.

Astfel vom putea privi un anumit cuvânt atât din punctul de vedere al Cunoașterii cât și în calitate sa ca Formă de Expresie Universală.

Mai mult decât atât, această infinitate de Cuvinte Matrici este definită în cadrul unui Continuum Infinit iar Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale devine o Conștiință Unică a acestui Continuum Infinit, tocmai datorită Fenomenului Asemiotoc, termen folosit pentru prima dată de mine în cadrul Coaxialismului. De ce am denumit acest termen Coaxialism și nu altcumva?

Totul s-a datorat faptului că orice mijloc prin care putem concepe lumea este coaxial dar și absolut orice cunoaștem despre lume, fenomenele acesteia sau caracteristicile acesteia cât și

despre tot ce poate fi exterior dar și interior acestei lumi,transcendental dar și subiectiv sau obiectiv este numai și numai coaxial.

~13~

Noi cunoaștem lumea prin intermediul Coeficientului Logic 2 dar nu putem infirma faptul că lumea poate fi cunoscută și prin intermediul altor Coeficienți Logici dar nu de către noi.

Toți acești Coeficienți Logici devin coaxiali prin propriul lor număr infinit,coaxiali Unui infinit în care sunt toți Una precum Una este în toate.

Vor fi mai multe axe ale Cunoașterii,în cazul de față, care se vor uni în cele din urmă prin infinitate, devenind coaxiale.Și Cuvintele Matrici ale Limbajului Pur Universal sunt coaxiale tot prin raportarea lor la infinitate, fiind o infinitate de astfel de Cuvinte Matrici.,infinitatea care nominalizează Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Chiar și cea mai depărtată frontieră a filozofiei mele determinată de Formele Intangibile, care sunt dincolo de Tot, dincolo de ceea ce am putea noi imagina nu numai în calitate de concept,fenomen sau lucru dar și în calitate de posibilă intervenție,prin hazard sau Întâmplare,sunt coaxiale dezvoltării Hazardului și Întâmplării,a evenimentelor produse prin infinitatea Cuvintelor Matrici.

Cum sunt Formele Intangibile coaxiale tuturor acestora?

Prin simpla raportare a lor la această axă coaxială, prin reflectare și oglindire,prin semnificațiile lor asupra Totului dar și prin determinările sau indeterminările pe care le generează.

Da,dar o simplă raportare la o axă coaxială a Formelor Intangibile, nu înseamnă că și acestea sunt coaxiale în sinea lor,vor spune unii.

Chiar dacă în sinea lor nu ar fi coaxiale ele devin astfel prin raportare,prin schimbarea sensului asimptotismului în tangențiabilitate și invers, tocmai datorită raportărilor.

O asemenea raportare se face pe mai multe axe unde multe dintre ele sunt coaxiale în sinele lor iar chiar și faptul că am considera coaxialitatea unei axe coaxiale drept axialitate,orice raportare dar și congruență la infinit determină coaxialitatea oricărei axialități.

Fiecare Cuvânt Matrice se oglindește prin Cunoaștere în toate celelalte primind în funcție de oglindirea sa in fiecare dintre aceste Cuvinte Matrici infinite ca număr câte o semnificație aparține pentru fiecare.

Astfel ceea ce numim noi ființare de exemplu poate primi o infinitate de semnificații.

La fel și Formele Intangibile denumite de mine,care se afl[dincolo de Cuvintele Matrici, pot primi o infinitate de semnificații,la fel și Dumnezeu nostru care este Iubire.Formele Intangibile devin un fel de amprente ale altor și altor forme exterioare Limbajului Pur Universal,dar și acestea în calitatea lor de amprente sau de semnificanți ori determinanți,odată oglindite de către Limbajul Pur Universal devin parte din semnificațiile infinite ale fiecărui Cuvânt Matrice,chiar dacă sunt exterioare acestora.

Și atunci ce poate fi dincolo de Dumnezeu, dincolo de Creație?

Dincolo de Toate,inclusiv de Formele Intangibile?

Nimic fiindcă Toate acestea sunt un Tot prin infinitul propriilor lor semnificații,având o singură axă a lor din punct de vedere ale semnificațiilor datorate oglindirii,axă care devine coaxială cu infinitatea, sau infinitatea devine coaxială cu semnificațiile lor raportate la relaționările acestora între ele.

Aceasta este esența a ceea ce am denumit eu ca fiind coaxialism.

De aceea chiar dacă vorbim de Formele Intangibile, de asimptotism, tangențiabilitate sau orice altceva, realizăm că toate acestea dar și cele mai mici amănunte nesemnificative pentru noi care pot determina înțelesul unui Cuvânt poate fi cauza existenței lumilor, de dinainte de Dumnezeu.

De ce spun aceasta?

Fiindcă toate câte sunt, sunt coaxiale cu Totul infinitului semantic.

Fiecare astfel de Cuvânt este o Lipsă din Semantic, un Dumnezeu.

Și atunci cine sau ce a determinat această Lipsă din Semantic?

Aici ajungem în punctul culminant a ceea ce am denumit ca fiind coaxialism, deoarece afirm că Totul se datorează Formelor Intangibile care și ele sunt o amprentă la rândul lor.

Deci vor fi determinate de alte și alte forme, indiferent că acelea vor determina sau nu un anume asimptotism cu determină aceste Forme Intangibile în cazul lumii cunoașterii noastre.

Dar și acestea prin cunoașterea noastră devin coaxiale infinității, neantului nesfârșit dacă vreți, și atunci?

Cine le-a creat, sau ce anume le-a determinat?

Răspunsul constă în faptul că fiind coaxiale, pot avea o infinitate de semnificații, și toate aceste semnificații se cern asupra propriei noastre cunoașteri în care Dumnezeu nostru este Iubire.

Și atunci? Toate au fost create prin simțire, toate au fost determinate prin simțire, și această simțire este și va rămâne etern Simțirea Lui Dumnezeu!

Oricât de mult am fugi de Dumnezeu tot în sânul Lui alergăm ori ce am face!

~14~

Acum înțelegi dragostea mea că Dumnezeu este Totul dar și Totul din spatele Totului?

Că în iubire stă atât fericirea cât și cele mai neînsemnate falfăiri de aripi ale unei gâze sau chiar și sinuciderea?

Că întreaga lume s-ar destrăma dacă nu ar fi Simțirea Lui Dumnezeu?

Simțirea chiar dacă pentru alte Cuvinte Matrici ale Limbajului Pur Universal poate să aibe alte semnificații, pentru noi ea este viața și prin ea poate fi înțeles Totul dar și Totul care se ascunde în spatele Totului.

Doar prin viața putem înțelege faptul că și cele mai exterioare forme ale Limbajului Pur Universal, diferite cuvintelor acestuia, fac parte din semnificații externe ai acestora, deci dintr-un alt Tot în care există alte și alte interdependențe, iar și acest Tot se reduce datorită unității în diversitate la Iubire, la simțire.

Oare atunci iubind nu vedem cu ochii simțirii întreaga arhitectură a lumilor și dincolo de acestea? Oare iubind nu înțelegem mai mult din Totul care ne înconjoară decât am studia mii de filozofii?

Unicul adevăr în această lume este iubirea, iar dacă nu am trecut niciodată printr-o adevărată iubire înseamnă că nu am înțeles nimic din frumusețea lumilor, a Universului și a Tot ceea ce înconjoară Toate câte sunt sau nu ne sunt date nouă să le cunoaștem, nefiind astfel.

De aceea iubirea nu trebuie să fie tristețe și nici suferință ci trebuie să fie fericire, împlinire de sine a fiecărui om, să aducă pe aripile ei zefirul binecuvântat al Lui Dumnezeu, fiindcă iubind suntem mult mai aproape de Dumnezeu.

Cred că iubirea poate fi o rugă mult mai auzită de Dumnezeu decât sute de cuvinte bolborosite pe genunchii roși ai unor clipe pline de uitare de sine a unor ochi ce-și așteaptă astfel mântuirea.

Iubind lumea ar fi mult mai bună, societatea s-ar însănătoși de bolile inerente oricărei copilării și astfel ar înțelege că nu fuga de romantism datorată uitării de sine, va duce la împlinire ci întocmai regăsirea romantismului și a toleranței, a frumuseții unor șoapte spuse sub clar de lună și nu frumusețea unor conturi bancare pline de durerea și deznădejdea unor sclavi care le-au creat va duce la fericire.

De aceea iubirea duce la sinucidere în această lume fiindcă e o lume din ce în ce mai străină de sine, care în loc să iubească, ucide cu perfidie, lent, sufletele iubirii prin politici de forță introduse asupra poparelor, unde masele uriașe de sclavi, se îndreaptă spre ziua de mâine plini de teama că nici sclavia nu le va mai fi de folos pentru a umple visteriile unor infami, psihopați ce doresc averi din care ar putea trăi mulți mii de vieți, milioane de vieți, care de fapt sunt vieți furate iubirii.

Vieți torturate ce duc astfel la înstrăinarea de sine a societății, la bolile grave ale acesteia, la sinucidere.

Locul iubirii a fost luat de politicieni corupți și perfizi unde majoritatea lor se vând oricui pentru un pumn de arginți, uitând cu toții că în moarte nici unul dintre arginți nu poate fi luat de nimeni în schimb iubirea, da!

Fiindcă iubirea devine eternă, eternizând fiecare clipă din această viață.

~15~

Am vorbit despre asemiotică despre faptul că în afară de cele trei domenii ale semioticii trebuie să fie și un opus al tuturor acelor semnificații, opus care nu mai poate însemna semn ci Necunoașterea Semnului, de fapt Adevărul Absolut, cum îl percepem noi prin intermediul Cunoașterii.

Fenomenul Asemiotic este definit ca fiind nu numai un opus al termenului de Semiotică care era definit ca o alcătuire din pragmatică, semantică și sintactică.

Semiotica nu poate fi plauzibilă pentru o rezolvare coaxiologică întrucât se axează pe relațiile om-semn, semn-semn, semn-semnificant, ceea ce nu este câtuși de puțin veridic întrucât Semantica Semioticii poate primi sens, tocmai prin Lipsa unei părți din sine care determină parțialul sau periodicitatea și implicit raportarea la Înțeles și parțial Neînțeles, etc.

Astfel Lipsa nu trebuie privită ca un semn ci ca o Lipsă fiindcă dacă am privi-o ca fiind un semn atunci ar însemna că Necunoscutul, neantul ar fi celălalt semn, deci un non-semn, odată ce semnifică neantul.

Chiar și dacă toate acestea ar fi semne, prin absurd, atunci opozantul lor nu ar mai fi semn fiindcă nu vorbim în acest caz de un semn opus ci de o opozabilitate totală, la fel cum opusul existenței este non existența, opusul semnului devine nonsemnul, deci inexistența semnului, ceea ce schimbă radical viziunea asupra semanticii, și implicit asupra semioticii definind opusul semioticii ca fiind: asemiotica.

Toate acestea ne demonstrează că nu putem accepta faptul că totul se rezumă la înțelesul omului, și nici că semnele erau dintotdeauna puse la o margine de drum iar ele nu ar fi fost nici create și nici determinate ci ar fi existat etern fiind atât de adevărate încât ne-a dat și nouă acea Cunoaștere despre ele iar noi oamenii am Cunoaște Adevărul absolut. Nici vorbă de așa ceva.

Semnele nu sunt altceva decât niște jaloane arbitrare prin care noi oamenii încercăm pe baza Coeficientului Logic 2 al nostru să ne definim și astfel să identificăm lumea în care ne aflăm și pe care o constituim, fiindcă dacă noi nu am Cunoaște această lume nici această lume nu ar mai exista, întrucât lumea nu poate exista independent de noi, precum noi nu putem exista independent de lumea noastră.

Asemiotica cuprinde mai multe domenii și determinanți asemiotici .

Ceea ce vreau să subliniez în această lucrare este inerența existenței, Fenomenului Asemiotic, căruia i se datorează convergența și divergența realizată între Continuumul Infinit și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Acest Fenomen Asemiotic este tocmai interdependența, modul de relaționare dintre Continuumul Infinit și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, fiindcă Fenomenul Asemiotic ecranează funcționalitățile atât a unuia cât și ale celuilalt realizând astfel o conexiune cauzală dintre Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și Continuumul Infinit care doar astfel pot să se autodetermine și genereze unul pe altul, respectiv Totul în Toate și Toate în Tot, primind fiecare calitatea de oglindă față de celălalt. De ce?

Fiindcă dacă nu ar fi non-semnul asemiotic, Continuumul Infinit nu ar putea deveni niciodată inversul Expresiei Unice a Conștiinței Universale determinată de Limbajul Pur Universal fiindcă nu ar mai avea rol de ecranare, de oglindire ale acestea și invers ale aceteia față de Continuumul Infinit.

Fără non-semnul asemiotic toate ar fi fost același Tot, anulând Totul din spatele totului și infinitatea amprentărilor ce trec până și prin Formele Intangibile.

Astfel asemiotica este aceea care definește oglindirea fiind de fapt fenomenul oglindirii.

Datorită asemioticii, lumile și toate câte sunt, dar mai ales Totul se va oglindi mereu în oglinda sa paralelă care este Totul din spatele totului definind infinitatea. Aceasta este arhitectura filozofică a lumilor și fața care ne este dată nouă să o cunoaștem a Lui Dumnezeu cu privire la Univers.

Prin urmare caracteristica Fenomenului Asemiotic este determinată de funcționalitatea sa, respectiv de funcția asemiotică, unde alături de pragmatică, semnatică și sintactică va interveni o altă disciplină, aceea a Lipsei unui semnificant rămânând doar un semn în sine, de fapt nonsemnul, fapt ce demonstrează că tocmai Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și Continuumul Infinit, interrelaționează determinându-se reciproc, tocmai prin Funcția Asemiotică care caracterizează Fenomenul Asemiotic ce definește funcționalitatea funcției Logice.

Funcția Logică este o determinantă a asimptotismului Formelor Intangibile, structuralizat pe Intervenție și Neintervenție, tocmai prin și cu ajutorul Funcției Logice prin intermediul convergenței și divergenței Fenomenului Asemiotic asupra Continuumului Infinit și implicit odată cu aceasta asupra Expresiei Unice a Conștiinței Pure universale.

De fapt structura lumilor noastre este o oglindire convergentă și divergentă care implică în reflecția sa asimptotismul și tangențiabilitatea.

~16~

Ne-am născut aici datorită Destinului care este o imagine, probabil, inversă a ceea ce suntem noi în realitate, o imagine a ceea ce suntem noi, adică aceea dinaintea noastră, fiindcă noi suntem mereu dinaintea noastră tocmai datorită imaginii Destinului și faptului că Întâmplarea că noi suntem și existăm aici, chiar și prin intermediul visului dat de către Iluzia Vieții se datorează

faptului că această imagine a Întâmplării care suntem noi a fost realizată de adevărata Întâmplare prin care suntem noi, iar acea Întâmplare este Unică și Unic Întâmplătoare, iar tocmai prin acea Unică și Întâmplătoare Întâmplare noi suntem parte din divinitate, fiind una și aceeași persoană cu Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător.

Suntem Una În Tot și Totul Într-Una.

Trăim într-o lume cu Destin, o lume unde tot ceea ce se întâmplă este doar o imagine a ceea ce s-a Întâmpnat o singură dată!

Fiindcă tot ceea ce se Întâmplă după Întâmplarea Unică prin care se definește Factorul Creator și Unic Întâmplător, este o Întâmplare Neîntâmplătoare, tocmai fiindcă aceasta are un precedent înaintea ei, iar orice Întâmplare Neîntâmplătoare este imaginea Întâmplării Unice Primordiale reflectate într-unul dintre Cuvintele Limbajului Universal, iar această Imagine este Destinul.

Dumnezeul nostru este un astfel de Cuvânt al Limbajului Universal. Fiecare Cuvânt al limbajului Universal este Unic și Întâmplător.

Doar Cuvintele Limbajului Universal pot fi Unice și Întâmplătoare.

Acestea se reflectă unele în altele determinând Destinul sau Întâmplările Neîntâmplătoare.

Chiar și Destinul în accepțiunea pe care o cunoaștem noi poate fi un Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal.

Diferența este că nu ceea ce reprezintă Destinul în cunoașterea noastră este Cuvânt Matrice ci ceea ce definește acesta în calitatea sa de Eveniment Unic și Primordial față de toate celelalte Cuvinte Matrice ale Limbajului Pur Universal, precum toate celelalte Cuvinte Matrice ale Limbajului Pur Universal sunt Evenimente Unice și Întâmplătoare pentru toate celelalte în parte.

Astfel Destinul este perceput ca Destin de către cunoașterea noastră în această lume a cunoașterii bazată pe logica bivalentă, sau percepția Cuvântului Matrice Destin de către Cuvântul Matrice al Cunoașterii, respectiv al logicii bivalente este aceea ce cunoaștem noi despre Destin dar aceasta este doar percepția celui Cuvânt Matrice și nicidecum ceea ce înseamnă el cu adevărat în propriul său Sine dar nici față de alte și alte Cuvinte Matrice.

Înțelesurile Cuvintelor Matrice sunt coaxiale în funcție de modul cum sunt ele oglindite la fiecare în parte. Chiar și Cuvântul Matrice al Cunoașterii față de alte Cuvinte Matrice înseamnă cu totul și cu totul altceva decât ce știm noi că ar fi Cunoașterea, precum și Cunoașterea în Sinea ei de Cuvânt Matrice are o cu totul altă conotație.

Faptul că Cuvântul Matrice Destin ne apare nouă astfel cunoscut, iar el în realitate simbolizează cu totul altceva se datorează incidenței pe care o realizează Evenimentul Primordial al propriului nostru Cuvânt Matrice care este și Dumnezeuul nostru, Eveniment Primordial care astfel se oglindește în ceea ce știm noi a fi Cuvântul Matrice al Cunoașterii, iar această oglindire cade sub incidența a ceea ce știm noi despre Destin și definește astfel Cuvântul matrice Destin perceput prin această incidență de logica noastră bivalentă.

Dumnezeul nostru este Cuvântul Limbajului Universal cu nume de Iubire, fiindcă în lipsa adevăratei Cunoașteri nu avem nici Voință iar ce anume ne-a rămas în acest caz din cele trei componente ale conștiinței noastre care sunt cognitivul, volitivul și afectivul?

Nu ne-a rămas doar afectivitatea, deci iubirea?

Dumnezeu este Iubire fiindcă noi suntem iubire.

De ce nu cunoaștem?

Fiindcă Omul nu va afla niciodată Adevărul Absolut și nici Cunoașterea Absolută iar orice alt adevăr nu va putea reflecta cunoașterea fiind o minciună. Nu putem vorbi de felii ale

Adevărului Absolut care nouă ne-ar fi dezvăluite parțial, fiindcă orice trunchiere a Adevărului Absolut este un Adevăr diferit de acesta, un alt Adevăr.

~17~

Orice Întâmplare care are un precedent al său nu poate să fie o nouă Întâmplare, ori cât de diferită ar părea față de prima Întâmplare sau Întâmplarea Primordială prin care se definește Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător.

De ce nu poate să fie din nou o Întâmplare Unică dacă ea este o altă Întâmplare față de Întâmplarea Primordială prin care s-a definit etern Factorul Creator și Unic Întâmplător?

Acest lucru se datorează faptului că orice Întâmplare chiar dacă pare diferită ca și conținut față de o altă Întâmplare precedentă, ea nu poate fi o Întâmplare Unică, fiindcă în calitatea sa de Întâmplare a mai existat Întâmplarea Primordială care este Unică. Deci nu poate fi unică din punct de vedere al calității sale.

Odată ce nu este unică din punctul de vedere al calității sale, și anume acela de Întâmplare, nu poate fi Unică nici din punctul de vedere al conținutului său, întrucât și acest conținut este tot o Întâmplare fiind un conținut Neîntâmplător.

Faptul că conținutul ca atare este Neîntâmplător denotă că Întâmplarea lui este una Neîntâmplătoare fiindcă din punct de vedere al calității sale Întâmplarea care reflectă conținutul nu poate fi Întâmplătoare, întrucât a avut un precedent într-o altă Întâmplare, respectiv în Întâmplarea Primordială care de fapt este Unica Întâmplare Întâmplătoare.

Astfel și conținutul va primi caracteristicile din punct de vedere al Întâmplării, ca fiind o Întâmplare Neîntâmplătoare.

Fiind o Întâmplare Neîntâmplătoare, acesta va deveni automat Imaginea Întâmplării Primordiale, Unica Întâmplare Întâmplătoare a factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător.

Devenind această Imagine rezultă faptul că și acel conținut de care vorbeam nu este nimic altceva decât un DESTIN!

Acesta este Destinul.

III.2.3.CAPITOLUL III

~1~

Am trecut într-o zi prin fața mansardei clipelor pierdute, unde nici timpul nu mai vrea să-și amintească că într-o zi am fost acolo, că am făcut dragoste, că ploaia sentimentală a privirilor noastre striga pe acoperișul roșu de atâta emoție, striga adânc în inimile noastre: Te iubesc.

Și acum privesc spre cer și nu văd nici un nor care ne-ar fi putut aduce o asemenea ploaie.

Și chiar dacă orizontul ar mai readuce norii aceluia început de lume sentimentală a vieții mele nu știu unde ai mai fi tu. Fiind de negăsit în imaginea Dumnezeului meu.

Și atunci îmi vine să-mi spun așa ca pentru mine, Doamne de ce ai o față atât de dureroasă azi?

De ce nu-ți arăți frumusețea nopților tale cu lună plină și șoapte spuse în torentul romantic al acestei existențe pentru a se împlini lumea.

De ce Doamne, mă lași să înțeleg un neînțeles atât de străin de mine care e lumea? De ce, Doamne, de ce?

Oare am greșit atât de mult cu toții prin păcatul original de început al lumii când am vrut să știm neștiutul, să înțelegem neînțelesul, pentru a încerca să învățăm să murim când pentru moarte nu ai nevoie de nici o învățătură, cum probabil nu avem nevoie nici pentru viață?

Sângele străbunilor noștri a crezut altfel, încercând să creadă că pot fi jucători la ruleta unui Destin oricât de inefabil.

Și ce-au înțeles?

Că Destinul este ecoul șoaptelor tale Doamne, că nu poate și nici nu va putea fi vreodată schimbat fiindcă șoaptele tale Doamne sunt spuse mai demult decât timpul, mai devreme de a fi vremea și mai profund decât orice simțire a acestei lumi.

Și de aceea suntem șoptiți de Tine Doamne ca fiind nuntiți cu păcatul original în locul împlinirii? De a ști că acesta este unicul nostru adevăr primit de la Tine Doamne?

Nu pot să cred, fiindcă știu că ai fi înțeles de dinainte de a fi înțelesul că noi ne vom întreba ce este viața și moartea că vom dori să cunoaștem iubirea dar și profunzimea romantismului care nu va muri niciodată în sufletele noastre.

Mă întreb acum Doamne ce anume poate să fie un suflet?

Acum când trec prin fața acestei mansarde în care îngheța apa în cană în lipsa noastră dar atunci când eram împreună, nu puteam privi cerul norilor sentimentali fiindcă geamurile erau aburite de atât de multă dragoste și împlinire.

De fericirea de a fi împreună, de acel sentiment care se vrea iubire și nu va putea fi niciodată definit pe deplin fiindcă este unicul sentiment față de care oricât de mult ai spune, ai scrie sau ai vorbi, tot ar mai fi ceva de spus.

Și atunci ce ai mai spune când știi că nu mai ai cuvinte?

Că nimeni și nimic nu-ți va putea reda ceea ce simți?

Vei spune prin necuvintele tale mai mult decât toate cuvintele la un loc. Iubirea este acel sentiment care te face să vorbești cel mai mult tăcând, care te face să simți că sufletele nu au o definiție clară fiindcă iubirea din care sunt plămădite nu are o definiție clară.

Ce ai putea spune ca sunt sufletele noastre? Sunt ele abur sau visare?

Sunt ele fericire sau suferință? Sunt ele amăgire sau nori sentimentali?

Sufletele noastre sunt și vor fi mai mult decât toate acestea fiindcă sunt acea simțire care nu poate fi simțită decât de Dumnezeu.

Fiecare dintre noi simțim orice altceva, buzele celuilalt atunci când le sărutăm dragoste, inimile noastre cum bat, dar niciodată nu ne vom putea simți sufletele decât să știm că ele iubesc sau urăsc, suferă sau dor fără să înțelegem ce sunt, fără să putem cădea în acel abis adânc săpat de propria noastră înstrăinare de sine, unde Păcatul original a săpat falii adânci, mai adânci decât ar putea inimile noastre să înțeleagă și cu toate acestea doar împreună le-am putea străbate vreodată fără să înțelegem că traversăm geografia sângelui străbunilor noștri uitați până și de colbul devenirii istorice.

Că abia acolo vom putea afla de ce există sădit în valurile acestui sânge Păcatul Original?

Vom putea ști dacă acele falii sentimentale din adâncurile sufletelor noastre despart viața de moarte, iubirea de ură și necunoașterea de cunoaștere?

Suntem singuri în paradisul nostru sentimental înconjurat de eternitate și ne îmbrățișăm privirile spre a înțelege de ce lumea nu a început și nu se termină odată cu noi chiar dacă noi astfel simțim.

Suntem un corp imaterial pierdut în eternitatea gândurilor acestei lumi, și atunci de ce nu ar fi început lumea cu noi?

Dacă vom dispărea din această lume cine va rămâne în locul nostru?

Alte destine cu alte priviri dar nicidecum ale noastre, ale lumii noastre care va dispărea odată cu noi în neantul din care s-a născut pentru a trece dincolo de propriul său sine, de lume pierdută, care va fi probabil viața sa în eternitatea încremenită a unei clipe care va uita pentru totdeauna de timpul care o despărțea cândva de alte și alte clipe asemănătoare ei.

Tot astfel vom uita și noi de alte priviri asemănătoare nouă, rămânând doar noi și cu lumea noastră fără de început sau de sfârșit.

Și abia în lumea noastră eternă vom înțelege că focul sacru al iubirii a fost aprins de Dumnezeu când dorea să se încălzească fiind înfrigorat de neliniștea simțămintelor sale așternute la poarta infinitului, pe care-l dorea mai mult ca oricând, existență.

Și în răceala aceea de început de lume Dumnezeu s-a gândit la noi, la iubirea noastră, înțelegând pentru prima dată înțelesul și dorind pentru prima dată dorința, fiindcă nu mai putea de frigul propriilor sale șoaapte fără de noi.

De aceea ne-a dat focul acestei iubiri, pentru ca în flăcările sale să ne topim propriile noastre destine într-unul singur.

Să alergăm astfel peste spații și deznădejdi, peste timpi și suferințe, peste noi înșine spre a renaște din noi, pentru a căta oară la fel de pierduți dar și de regăsiți în praful cosmic al propriilor noastre sentimente.

Ne vom naște acolo unde viitorul va nunti cu trecutul un etern prezent al trăirilor și aspirațiilor noastre spre împlinirea unui Destin atemporal?

Dar oare vom renaște?

Abia acum aș vrea să cuprind infinitul, să-l întreb ce a căutat la întâlnirea sa cu Dumnezeu? Doar fiindcă vroia să cunoască Sfârșitul unui Început sau poate că se simțea la fel de singur ca și Dumnezeu fără de noi?

Mi-e dor de tine și te-aș răpi din brațele timpului care mi te-a furat despărțind clipa noastră de Destin.

Și ai căzut în Destin iubirea mea.

Cu toate că ți-am întins mâna iubirii mele și te-am ținut cât de strâns am putut ai alunecat, te-ai desprins și ai căzut din ce în ce mai departe de mine în mine, precum aș fi vrut și eu să pot cădea în tine, la fel de departe dar sufletele se mai îmbolnăvesc câteodată și nu ai mai putut înțelege că te strig, fiind bolnavă de uitarea de tine.

Acum vreau să mă înțelegi că nu mai pot să te țin în prăpastia din mine în care ai alunecat într-un apus ce se dorea răsărit fiindcă vreau cu adevărat să mijească zorii și pe strada mea plină de lacrimile uitării, pe pleoapele unui trecut, trecut.

Deci să înțeleg că a murit timpul? Mi-aș dori dar nu și pentru tine fiindcă aș pierde amintirea ochilor tăi și ce-aș mai pune în locul lor?

Praful unei speranțe părăsite de Destin pe strada pietruită cu clipele amare ale unui viitor mai sângeriu decât sângele cuvintelor noastre scurs pe pedestalul unei iubiri blestemată de orizontul unei clipe care nu ne-a primit în regatul ei, cu nume de viitor pierdut la ruleta unui noroc al nimănui.

Și atunci l-aș întreba pe Dumnezeu de ce a mai vrut o asemenea lume?

Doar pentru a fi o religie care să îl preamărească?

Să înțeleg că religia nu ar fi o necesitate pentru tabloul acestei lumi.

Să ne rugăm dragoste pentru a readuce o clipă uitată din noi?

Chiar și Dumnezeu ne-a spus că este imposibil fiindcă acea clipă a plecat demult cu lumea ei iar acum suntem într-o altă nesfârșire unde am fost primiți ca doi străini și așa vom

rămâne fiindcă nimeni și nimic nu poate schimba lumea cum nu l-ar putea schimba pe Dumnezeu.

În acest moment mă gândesc la genunchii triști și roși de vreme ai acestei lumi care stau la murii bisericilor să se roage clipelor de a fi nedespărțiți de toamnele care-i vor rugini spre a intra în iarna plecării definitive din gândurile clipelor ce-i vor fi pierdut.

Atunci Doamne vreau să înțeleg mai mult decât propriii mei genunchi tociți pe podelele bisericilor tale, vreau să știu de ce clipele tale eterne și infinite despart Destine, de ce toamnele cu frumusețea lor tulburătoare aduc moartea și de ce ploile sentimentale spală asfaltul trist băntuit de pașii unui Destin care e mereu, și pentru tot, inevitabil, intolerabil și mai ales imprezvizibil acelor pași care gândesc în genunchi, fiindu-le teamă de tine Doamne, de marea ta iubire.

Și ai să mă lași Doamne măcar o clipă să mă spăl în apa vieții fără să mă gândesc că orice viață moare?

Fără să gândesc cu genunchii îndurerați de podele reci ale bisericilor pe care le vreau mai calde și mai vii, mai pline de speranțele și împlinirile noastre răvășite pe ele decât de transpirația rece și plină de igrăzie a sentimentelor noastre căzute cu fața la țărâna podelei fiindcă le e teamă Doamne să te privească în ochi și să-ți spună cât de greu e de purtat această mare fericire a existenței noastre.

Te-aș mai ruga Doamne privește ochii îndurerați ai atâtor deznădejdi pe care nici toamnele nu vor să le ruginească chiar dacă ne ruginesc pe noi și spune, de ce?

Încotro să ne rugăm Doamne, către infinitul din noi sau către cel din afara vieții noastre pierdute de tine la ruleta deznădejzii cosmice unde stelele cad și timpii se duelează cu spațiile, acești gladiatori imbatabili ai Destinului nostru lumesc care sfârșesc în cele din urmă învinși în sângele propriilor lor amintiri despre cuvinte și priviri pe care nu le vor mai putea îndura știindu-le uitate pentru totdeauna.

Și atunci se vor sinucide în fața ta fără a fi învinse vreodată, pe coloseumul propriilor tale gânduri izvorâte din negurile Începutului uitat până și de tine pentru a se putea împlini chipul tău în strălucirea eternității.

Abia atunci te vei ridica cu fața spre eternitate și vei înălța sceptrul ce se voia al puterii pentru lumile noastre fără să mai fie nevoie înălțarea lui.

Și am să te întreb de ce Doamne vei înălța sceptrul puterii fără a fi nevoie înălțarea lui întrucât puterea vei fi doar tu și nimeni nu te va mai înconjura și nici iluziile nu vor mai fi, cum nici visele sau speranțele unor iubiri.

Când nu vor fi nici ecourile gândurilor și șoptelor tale stinse demult.

De ce vei înălța acel sceptru Doamne?

Vei fi doar Unicul Întâmplător care-și va mai aminti de noi și unicul care va putea plânge vreodată pentru noi. De ce vei ridica sceptrul amintirii Doamne? Vei recunoaște deșertăciunea gândurilor tale?

Vei realiza că ai greșit dându-ne o lume cu păcat original unde nu ar fi trebuit să cunoaștem? Vei accepta vreodată asta Doamne?

Vei spune că ai fost atât binele cât și răul lumii cel puțin în sinea ta iubite Dumnezeu?

Știi de ce te iubesc Doamne?

Fiindcă toate vor naviga în cele din urmă la bordul unei clipe eterne dar noi vom fi în sceptrul pe care-l vei ridica, fiind unicul care ne vei da viața veșnică amintindu-ți de noi.

Atunci ce altceva este viața noastră decât eternitatea unei amintiri pierdute undeva într-un gând al Lui Dumnezeu care ne iubește fiindcă e iubire și de aceea vom fi un oftat etern al

acestui a acolo unde nu mai sunt nici zile și nici răsărituri cum nu sunt nici speranțe sau iubiri care se nasc în zori.

Acolo unde se află doar simțirea deasupra propriei sale existențe.

Simțire care devine deasupra sfințeniei, deasupra tuturor superlativelor fiindcă toate iubirile sunt amintite de aceasta și încremenite în eternitatea sa, fiind iubirea supremă.

Fiind Lumina Divină care a aprins focul ce a înmuiat atâtea și atâtea inimi, pentru care sfinții religiilor au iubit peste ființele lor o cale sau alta, pentru care sfinții poveștilor de dragoste au înțeles că persoana iubită este deasupra oricărui ideal, deasupra oricărei dorințe sau sepranțe, fiindcă lumina lumii este iubirea care ne-a zămislit.

Și atunci Doamne sunt sigur că vei plânge pentru fiecare în parte cel puțin odată în îndelungata sau eterna Ta viață sau deasupra vieții cum de altfel ești și nicidecum îndelungată fiindcă nici o eternitate nu poate fi îndelungată sau mai scurtă cum nici o iubire nu poate fi altceva decât simțire din simțirea ta Doamne.

De aceea te iubesc și nu te voi părăsi niciodată Doamne fiindcă dacă te-aș părăsi ar fi ca și cum m-aș nunti cu neantul din mine și nu cu simțirea care-i va reda neantului înapoi trupul meu căruia i l-a închiriat o clipă suspinând odată cu strigătul nașterii pline de durerile facerii când lumea mea se zămislea încercând să înțeleagă neantul.

Și atunci eram singur Doamne numai cu Tine cum la fel de singur mă voi afla iarăși numai cu Tine fără mine cel din mine atât de zbuciumat uneori dar și atât de încremenit în eternitatea clipei în care te-am întâlnit Doamne

Am înțeles că ești mai mult decât Totul pentru mine cum iubirea nu poate fi decât peste ceea ce înseamnă Totul și atunci am iubit Doamne încercând să te întâlnesc iar când am simțit că însuși cerul se desparte de țărâna facerii mele întâlnind sufletul meu pereche, am realizat că ai fugit iar din viața mea Doamne.

Oricât de mult aș fi dorit să țin alături de mine sufletul meu pereche, oricât de mult aș fi dorit să-l țin în brațe să-l dezmiard apropierea ne-ar fi ucis, ne-ar fi aruncat neantului al cărui unică simțire am fi fost fără să te mai vedem Doamne.

De aceea te întreb Doamne, de ce nu ne lași în lumea aceasta să fim împreună cu Tine Doamne prin sufletul pereche?

De ce Doamne?

Încotro să te caut Doamne?

La răsăritul care aduce o nouă zi ce ne desprinde de trecut, și aduce despărțire?

Spre apusul care amintește trecerea, încotro iubite Doamne, încotro e iubirea Doamne dacă nu în Tine și în sfințenia ta atât de sacră încât uneori despărțirea este mai dureroasă decât moartea și Destinul decât neantul.

~2~

Diminețile își scutură Destinul de clipele prăfuite și îți descopăr chipul uitat din mine. Și bate vântul sentimental dinspre amintiri ca în fiecare iarnă sentimentală de altfel, și-mi amintesc cum alergam pe cărările troienite cu uitare de sine.

Până azi când în praful clipelor căzute de pe Destin mi-am reamintit troienele marii noastre iubiri și am tușit atât de înecăcioasă devenise durerea prafului ochilor tăi, pe care-l simțeam în plămânii viselor mele atunci când respiram praf de amintiri.

Și eram fericiți fiindcă cerul era mai nins ca niciodată cu petalele privirilor noastre care au fost luate de același vânt sentimental și duse spre nicăieri.

De aceea m-am hotărât să te caut.

I-am spus și vântului care a început să râdă ironic de parcă ar fi fost ceva atât de absurd. Râdea în timp ce ducea praful clipelor cazute de pe Destin în țăriile unde se țin noi amintiri uitate de toți.

Și atunci am vrut să știu de ce duce acolo amintirile pierdute și neștiute de nimeni că doar nu e cerul biblioteca amintirilor?

Deodată a început să fulgere cu gânduri uitate sau risipite, albe, negre la început, multicolore pe urmă.

S-a stârnit o furtună sentimentală cum nu mi-a mai fost dat să văd vreodată.

Și ploua cu suflete trecute peste cimitirul gândurilor mele cu nume de Deșertăciunea Învierii, unde un loc de veci e mai ieftin decât unul de o clipă fiindcă, viața e mai mică decât o clipă de Univers, prin care trecem.

Îți privesc părul pierdut în bătaile inimii mele despletit de clipe și de orice întristare absurdă pe motiv că vine Clipa trimisă de Destin să ne ceară chiria acestor momente.

Altfel ne trece la Trecere și răi platnicii trecuți pe această listă sunt penalizați cu uitarea de sine.

Dar lasă-ți părul despletit de orice clipă și nu te mai gânde la nici un portărel al Destinului fiindcă nu vom fi doar noi doi unicii răi platnici din această seară a tăcerilor topite de iubiri incandescente ci poate mai sunt și alții iar până va ajunge Clipa la noi vom fi demult adormiți întru Domnul.

E mai bine să ucidem deșertăciunea cu deșertăciune.

Și de ce ți-e frică de Clipă?

Oare Clipa nu suntem noi iubirea mea cea mare?

Aștept un gând de la tăcerea ta în ecoul speranței mele de a te avea alături.

Și mă întrebi dacă eu mai sunt rătăcit prin deșerturile privirilor și corpurilor în cădere liberă spre moarte ce trec născându-se în această lume... Îți răspund că trandafirii cu toate că au spini sunt frumoși, iar spinii clipelor noastre ne înțepă doar dacă le atingem și cum am putea să nu atingi Timpul în această viață?

De aceea nu mă interesează ploaia de corpuri și nici deșerturile aride ale privirilor decât tu, care nu ești nici corp și nici deșert ci Destin.

Ce pot să-ți spun decât că totul e bine așa cum trebuie să fie, ochii plâng sau râd în adâncurile infinitului uitat din noi, oamenii se nasc și mor la ruleta sorții plătită cu jetoane de Destin, cerul e bătut când de seninul fericirii când de norii suferinței, toate sunt bune și rele doar clipele trec fără a netrece vreodată.

Ce adâncă e tăcerea în care mor speranțele atâtor vieți care și-ar dori doar atât, propria lor menire, dar se înneacă în abisurile tăcute.

Acolo întâlnesc de fiecare dată epavele corăbiilor atâtor gânduri care se vroiau cândva semețe escaladând culmile Destinului.

Și au ajuns aici fiindcă întotdeauna în viață va mai rămâne un vârful de cucerit pe care nimeni nu-l va putea atinge vreodată viu, și acela e moartea.

De aceea o viață întreagă trebuie să înnotăm peste valurile întâmplării create și sortite de stelele căzătoare în oceanul compromisurilor cu noi înșine pe patul morții hărăzit de naștere.

Ai cei mai frumoși ochi din lume fiind ochii Clipei mele și cred în ei.

Te-am regăsit abia în amurgul sentimental al vieții doar că să te întreb câte priviri s-au pierdut naufragiind în tine, câte șoapte ai spart în sufletul tău, câte speranțe ai ars pe jarul dorințelor dăruite deșertăciunii trupesti, câte și mai câte.... dar am uitat să te întreb de ce?

Doar fiindcă nu ne-am întâlnit la Timpul de la colțul străzii Destinului atunci când ar fi trebuit?

Spune-mi Doamne fără ocolișuri, de ce ai lăsat pe lume, crime și priviri pierdute, minciuni și deșertăciune?

Să fim serioși, nu mă lua cu texte de genul, nu știam sau a fost o eroare fiindcă nu țin.

De ce le-ai gândit la Crășma Facerii pe toate acestea?

Chiar nu putea-i bea un pahar de Destin ca tot Dumnezeuul cuminte?

Trebuiau neapărat să fie atât de multe?

Doar știa-I că Destinul e o tărie care arde sufletele cu deșertăciune și suferințe pe drumul plin de pulbere al speranțelor deșarte dintre naștere și groapă, dintre ochii care se caută privind neantul depărtărilor de sine fără a se fi regăsit vreodată?

Nu putea fi mai puțin Destin care să nu ardă atât de tare?

Iarta-mă Doamne că ți-o spun în față dar erai prea beat de Destin.

Mă îndrept în noaptea nenăscutelor simțiri spre mine și mă întreb, de ce vin zorii spreanțelor mai sângerii ca niciodată?

Doar fiindcă în noi curge sângele clipelor desprinse din stele căzătoare pentru a muri?

Sau fiindcă fiecare clipă în parte moare cu propria sa eternitate în privirile noastre apatice de atâta împlinire deșartă?

Atunci de ce te mai aștept dacă și în tine se sparg aceleași valuri sângerii de clipe ale acelorași zori sentimentali, de stâncile propriilor tale speranțe prădate de Destin?

E zarvă mare la piața gândurilor noastre fiindcă se vând doar sentimente fără etichetă de valabilitate, multe din ele expirate și de aceea voi depune o plângere Destinului pentru a-l amenda pe Creatorul de modă sentimentală al acestei lumi care a produs sentimente ce se nasc și mor în deșertăciune, ochi care se caută întreaga viață fără să se regăsească, cuvinte care se pierd în praful clipelor duse de vântul deșertăciunii, și multe alte neajunsuri ale acestei mărfi cu nume de viață depozitată în condiții mizere pe taraba insalubră a unei Clipe de durere, ce vrea un preț mult prea mare spre a fi cedată altei Clipe de fericire.

Te caut în vârtoarea speranței de a ne întâlni pe strada Fericirii imediat după colțul Destinului cu Moartea, pe urmă tot înainte și la dreapta Tatălui cu Neantului.

Acolo cred că e strada mult căutată.

Nu știu când voi ajunge acolo dar ce pot să-ți spun este că mi-e teamă să nu ne pierdem prin acest labirint de parcă odată ajunși pe strada Fericirii nu va însemna pierdere de noi înșine?

Atunci ne vedem tot aici pe Iubirii, ce zici?

Mă scald în oceanul deșertăciunii lăsat de Dumnezeu să fie navigat de om, fiindcă doar astfel pot înțelege de ce Răul nu poate fi o greșală ci o necesitate însă greșala este un Rău iar acest sens este dat, doar pentru a mă privi și a-mi vedea chipul în Oglinda Mortii, înțelegând că doar astfel trăiesc.

M-ai întrebat cândva de sfârșitul lumii și nu știam ce să-ți spun. Și ai plecat înghesuită de sentimente la colțul unei întâmplări inevitabile.

Știam că nu are nici un rost să privești lacrimile cerului pe fețele noastre, și nici fulgerele ce ne brăzdau speranțele sau tunetele inimilor care încercau să sfarme Clipa.

Te-ai speriat de furtuna aceea sentimentală și ai tresărit încercând să te reîntorci călcând pe aceleași flăcări arzătoare din privirile iubirii noastre de altădată, neștiind că acum te vor arde, fiindcă era cu adevărat sfârșitul lumii...

Mă închin icoanei cuvântului tău spus în ploaia sentimentală ce se prelinge în șiroaie pe obrazul iubirii noastre.

O simt cum curge și sapă albiu adânci de Destin între noi, peste care nici unul nu vom putea trece vreodată.

Atunci vom căuta cu disperare un pod al speranței care să ne unească privirile sosite în gara fericirii din adâncurile infinite ale sufletelor.

Să nu-mi spui că nu-l vom găsi printre atâtea și atâtea stele căzătoare care ne vor lumina calea cu moartea lor.

Poate că atunci când îl vom vedea prin inimile noastre ploaia va înceta iar eu voi rămâne singur închinându-mă la icoana cuvântului tău pe care o voi șterge în fiecare zi de praful clipelor care mi-a mai rămas sub cerul deșertăciunii cu cârpa roasă a amintirii unei Mari Iubiri.

Nu aş putea să înțeleg de ce ne-am pierdut în acea Clipă de Destin,cum nu aş putea să înțeleg de ce suntem atât de singuri.

Oare eram cândva împreună și eram liberi de atât de multă iubire? Am putea să iertăm vara cuvintelor care ne frigeau în plină iarnă a tăcerii de noi?Sau fulgii dorințelor ce se așterneau în privirile noastre?

Îți mai amintești că din zăpada aceea mare de cuvinte am făcut un om de foc în loc de om de zăpadă?

Și eram atât de fericiți de greșeala noastră, încât am ajuns să plângem acum.

Te rog oriunde ai fi să nu topești zăpada iubirii noastre cu lacrimile amintirilor tale.

Poate și eu plang de prea mult Destin și nu vreau să ningă fiindcă altfel innebunesc!

Poate de aceea îți spun: Te Iubesc!

~3~

Și cerul a încremenit văzând cum plutea pasărea de foc a iubirii noastre peste orizonturile sângerii ale cuvintelor ascunse în buzunarul rupt al amintirilor, de unde mai pierdeam treptat câte unul.

În spatele nostru venea Uitarea să le culeagă pentru parastasul Lumii Noastre.

Au încremenit până și adierile de suferință,fericire,remușcare sau împlinire peste imensitatea privescării Destinului nostru care se pierdea undeva departe spre orizontul morții.

Abia acolo se vedea oceanul gândurilor unei alte lumi.

Și atunci am vrut să zburăm împreună pe aripile pasării noastre de foc a iubirii,cât mai sus,cât mai aproape de Dumnezeu pentru a vedea în sfârșitul eternului început, valurile tăcerilor zbuciumate care se lovesc de tâmpla timpului răcorind-o cu nașterea unei noi vieți.

Primul am urcat eu pe Aripa Despărțirii, pe urmă ai venit și tu pe cealaltă, era Aripa Regăsirii.

Ambele aripi ne ardeau cumplit, încât am hotărât să ne aruncăm în oceanul eternității de sub noi, pentru a ne răcori cu apa descântată de Infinit, Destinului,ce-și spăla adesea picioarele ostoite de atîta pietriș sentimental, tăios, peste care era obligat să calce.

Ne-a urmat și pasărea noastră de foc îndeaproape, până ce s-a stins încetul cu încetul pe valurile înspumate ale neantului.

Se va mai aprinde vreodată?

Îți văd ochii de dinainte de Timp și parcă ar fi privirea ființei mele.

Ne asemănăm atât de mult încât nu știu încotro e viața ta sau moartea mea,fiindcă ambele se suprapun.

Suntem una și aceeași Clipă în acest Destin.

Aș putea vreodată să te aștept?

Nu, niciodată, fiindcă m-aș aștepta pe mine.

Atunci îți spun că te ador, dar nici așa nu pot fiindcă mă înnece în deșertăciunea asemănării.

Atunci îți spun că te vreau!

Nu pot fiindcă nu vrea lumea cu vremea ei de dinainte de a fi eu să fim noi într-o inimă.

Atunci ce Doamne aș mai putea spune că vreau pentru a fi alături de tine?

Doar moartea?

De și ai ochii mei pierduți în tine?

Nu mă lăsa te rog Înger drag.

Mă pierd în clepsidra singurătății care cerne nemilos timpul pentru a hrăni zilele înfometate de pașii trecuți ai amintirilor.

Tăcerile neclintite ale speranțelor noastre se sparg în ecouri prelungi de privirile nepăsătoare ale fericirii uitate într-un colț de viață unde se vând nașteri și morți pe clipe.

Se strigă cu atât de multă tăcere încât se sparg până și zidurile Destinului, lăsând în spatele lor adevărata amintire a Lui Dumnezeu.

E atât de mult cer pe lumea asta încât până și orizonturile se pierd în cer.

E atât de puțină fericire în privirea ta încât și ochii se pierd în lacrimi.

E atât de departe bătaia inimii tale încât atunci când vreau să o prind mă împiedic de mine.

E atât de târziu în oceanul acestor clipe, încât și tu ai devenit o amintire.

E atât de mult tine în mine încât și eu voi fi un dor care doare.

Dor care doare și se sparge de Destin.

Dor care doare adânc în infinitul din noi

Dor care doare lovind neconținut valurile gândurilor noastre

Dor care doare strigând adânc în tăcerile noastre pierdute, un strigăt de tăcere

Strigăt de tăcere în sângele cuvintelor care zvâcnește haotic pe zidurile amintirilor noastre.

Strigăt de tăcere peste cioburile eternității iubirii noastre.

Vântul amintirilor noastre a scuturat timpul de frunzele ruginite ale clipelor la umbra cărora ne-am ascuns întreaga vară a iubirii.

Și a venit frigul până și în cuvinte adată cu prima brumă a despărțirii, când roua viselor noastre a înghețat, albind iarba sentimentală a vieții, încremenind până și privirile Viitorului asupra noastră.

Și atunci te-aș fi luat de mână dar în palma dorințelor mele se afla doar un grăunte de nisip al uitării de tine cernut de clepsidra deșertăciunii.

Ochii adânci ai oceanului zâmbetului tău mă privesc din spatele valurilor sentimentale pierdute în apusul cuvintelor brăzdate de pescărușii speranțelor inimilor noastre care zboară spre răsărit sfidând Timpul.

Corăbiile gândurilor merg spre nicăieri sperând în vântul amintirilor. Oare vor ajunge într-o zi la destinația iubirii unde ființa ta spulberă tăcerea orizonturilor?

Doar tu, poți îndepărta zidul rece al sufletului acestei lumi din mine

Și atunci voi putea să înțeleg că moartea e uitarea lumii și viața e privirea ta,

Doar tu, ești deasupra a orice pare real, în acest vis în care privim zorii speranțelor,

Zori pe care-i vedem cum se pierd pe aripile albe ale deșertăciunii.

Și totuși vom putea uita prin moarte această lume?

Atunci ea se va pierde definitiv din noi, iar noi fiind parte din ea ne vom pierde de noi?

Nu pot să cred! Lumea este un vis ireal și atât, înseamnă că adevărul stă în moarte?

Atunci nu ne rămâne decât să serbăm și ziua morții?
Pe aceea nu o știm.
Nu plânge fiindcă știu cât de adânc te-ai pierdut în mine dragul meu cer nesfârșit al dorului,
Și știu că ți-am pierdut chipul în soarele iubirii care ne ardea visele de prea mult senin al deznădejzii,
Atunci ai să mă ierți că nu-ți mai gasesc vreodată adresa iubirii tale?
Fiindcă m-am rătăcit prin viață în labirintul unei sorți ce nu-mi mai arată calea spre acel înger al tău, pierdut de sine.
Nu știu dacă voi mai fi credincios religiei iubirii, ci poate clipele mele se vor închina doar străinului din mine,
Uitat pe una dintre băncile roase de amintiri ale unui parc oarecare al așteptărilor...

~ 4 ~

Oare dacă Atotputernicul este creatorul tuturor văzutele și nevăzutele, acest Atotputernic care este Dumnezeu, pe care eu îl denumesc ca fiind Factorul Creator și Unic Întâmplător, nu a prevăzut Destinul de dinainte ca acesta să fie prin Unica Întâmplare, fiind de fapt Unicul Întâmplător?

Cu siguranță că trebuia să îl prevadă, fiindcă Destinul survine abia după ce Întâmplarea Unică s-a zămislit! Prevăzând Destinul, Dumnezeu se vedea pe Sine

Să nu se cunoască Dumnezeu?

Întâmplarea precede Destinul și nicidecum Destinul Întâmplarea fiindcă orice altă Întâmplare care se substituie primei Întâmplări Unice nu mai este Întâmplare, ci Destin!

Factorul Creator și Unic Întâmplător ȘTIA prin Unica Sa Întâmplare despre Destinul care avea să vină tocmai fiindcă astfel se știa pe Sine.

În cazul în care nu s-ar fi cunoscut pe Sine nu avea de unde să știe nici despre Destinul ce va urma, întrucât Destinul nu este altceva decât imaginea Sa, a celui prim eveniment, reflectată în Cunoaștere!

Știa că în acest Destin ființa umană este o ființă care va cunoaște Binele prin Rău și Răul prin Bine.

Știa că omul va fi posesorul unei lumi a Coeficientului Logic 2 unde Răul este numai raportat la Bine și Binele la Rău.

Marele Creator și Unic Întâmplător Știa toate acestea prin Unica sa Întâmplare care-L definește ca Atotcreatorul omului.

Astfel adevăratul Dumnezeu al Omului nu trebuie să fie doar fața pozitivă a ființei umane iar cea negativă a sa să fie demonizată prin tot felul de subterfugii prin care omul nu face nimic altceva decât să-și decline identitatea sa, care-i aparține de altfel.

Ființa umană este compusă din cele două părți ale sale, Binele și Răul, pozitivul și negativul, fiindcă lumea omului este o lume a Coeficientului Logic 2 unde primează cele două elemente.

Dacă această lume ar aparține unui Coeficient Logic diferit de 2, atunci alături de Bine și Rău ar mai fi alte elemente echivalente cu numărul Coeficientului Logic respectiv, dar și lumea ar prinde o altă dimensiune și înfățișare în cunoașterea Omului.

Lumea ființei nu este nicidecum lumea în care aceasta se desfășoară sau se află, ci lumea pe care aceasta o visează, la care ființa respectivă are acces.

Degeaba ne-am afla noi într-o lume total diferită de a noastră, unde curge numai lapte și miere iar câinii umblă cu covrigi în coadă, dacă noi nu am avea acces la ea, având cunoștință pe cale mentală despre existența ei.

Dacă am gândi cu un Coeficient Logic diferit de cel cu numărul doi care ne aparține și lumea în care ne-am afla ar fi o lume diferită de cea pe care o vedem și o simțim în prezent.

Oare știm noi cu adevărat cum arată lumea care ne înconjoară?

Să luăm plantele de exemplu. Abia acum, după mulți ani s-a demonstrat științific că și acestea simt.

Oare primate prin prisma unui alt Coeficient Logic, acestea sunt tot aceleași plante care nu se pot mișca asemeni oamenilor de exemplu?

Sau poate că sunt cu totul altceva, cum de altfel cu totul altceva este și o bancă dintr-un parc sau un animal, pe care noi îl considerăm inferior doar fiindcă nu are un vocabular la fel de elevat ca și al nostru.

Realitatea în funcție de Coeficienții Logici stă cu totul altfel.

Atât animalul sau planta au cu totul alte înfățișări și atribuții în cadrul lumilor văzute prin prisma altor Coeficienți Logici.

Acest lucru înseamnă că un câine de la marginea drumului acestei lumi poate să fie o personalitate marcantă într-o altă lume unde Coeficientul Logic este diferit.

Această personalitate nu trebuie neapărat să aibe înfățișarea de om sau să ființeze într-o lume structuralizată pe criteriile noastre de percepție, ci poate fi cu totul diferită de ceea ce considerăm noi ca fiind percepția de personalitate dar care în lumea respectivă să aibe exact aceleași valențe ca în lumea noastră.

De aceea chinuind sârmanul animal nu facem nimic altceva decât să lovim în sănătatea, viața sau destinul acelei personalități din lumea cu Coeficient Logic diferit. La fel se întâmplă și în cazul plantelor.

Atunci când curmăm viața unei flori sau a unui arbore, nu facem nimic altceva decât să acționăm asupra destinului unei vieți dintr-un alt Coeficient Logic.

Nu mă refer că o persoană din acea lume își pierde neapărat viața ci la faptul că poate avea anumite neplăceri în ziua respectivă, asta în cazul că și în acel Coeficient Logic Iluzia Vieții se axează pe ideea de destin, viață sau alte și alte denumiri pe care le primește lumea noastră ideatică în cadrul acestui Coeficient Logic 2 care ne aparține.

În alte lumi Binele și Răul pot primi alte și alte înțelesuri sau nu pot fi deloc, astfel ideea că doar îngerii sunt buni și demonii răi este o gogoriță numai bună de spus celor care nu cunosc pentru a mai proslăvi și de acum încolo mulți ani propovăduirile bisericilor spre lefurile cât mai substanțiale ale popilor care înfloresc din neștiința unora.

Dacă am accepta denumirea de sfinți ale căror suflete ajută de dincolo fiindcă aici au știut cum să se prosterneze în fața unei religii sau alteia, atunci ar însemna că sensul existenței noastre este acela de a ne prosterna în fața Dumnezeului care ne-a creat iar acesta ne-a creat tocmai pentru aceasta!

Nimic mai fals.

Dumnezeu nu ne-a creat nici pentru a ne prosterna și nici pentru a fi religioși ci pentru a ființa în această lume.

Adevărata religie nu constă în prosternare ci în sacrul uman.

Sacralitatea fiecărui Om este o însușire transcendentă ce străbate nu numai cei doi Coeficienți Logici pe care îi cunoaște Omul, ci întreaga infinitate de Coeficienți Logici asimilându-se astfel divinității și făcând parte din aceasta.

Sacralitatea devine acea parte a divinității care nu se poate vedea pe Sine decât prin intermediul Coeficientului Logic 2 și de aici se naște lumea Omului, o lume legată la ochi cum s-ar spune tocmai fiindcă sacralitatea sa care ar trebui să vadă o infinitate de Coeficienți Logici are voie să cunoască doar doi.

Acest lucru nu-i permite să știe Adevărul Absolut și nici Cunoașterea Absolută fiindcă ambele pot fi cunoscute doar prin intermediul infinității Coeficienților Logici, infinitate care determină astfel divinitatea.

Divinul este compus din această infinitate de Coeficienți Logici fiindcă doar el poate cunoaște Cunoașterea, fiind de fapt o imagine a acestuia reflectată în ceea ce numim noi Cunoaștere dar care în realitate nu este decât un alt Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal în care se reflectă fața divinului infinit, reflectare care naște Destinul.

Ce putem noi ști despre acest divin infinit este că și El la rândul Său este un Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal, că este un Eveniment Primordial pentru noi oamenii fiindcă infinitatea Sa nu poate fi gândită de către noi decât sub forma acestui Eveniment Primordial, care se petrece doar o singură dată și atât.

Cauza pentru care se întâmplă acest lucru se datorează faptului că divinul fiind infinit, noi nu putem gândi și nici discerne infinit ci doar cu logica bivalentă pe care o avem.

Acest lucru impune ca noi să înțelegem și să conștientizăm infinitul ca fiind Unul singur și niciodată două sau trei.

Odată ce conștientizăm astfel infinitul, acest infinit va fi înțeles de noi din punct de vedere evenimential ca un Eveniment Unic care se produce doar o singură dată și niciodată de mai multe ori.

Prin urmare Dumnezeu devine Unic iar prin Unicitatea Sa devine și Întâmplător iar tot ceea ce-i survine nu este nimic altceva decât alte Întâmplări Neîntâmplătoare, care sunt și devin Destin.

Destinul este imaginea divinului infinit, imaginea Lui Dumnezeu.

De ce această imagine ne apare ca o succesiune de Evenimente Neîntâmplătoare care se succed Evenimentului Primordial Unic și Întâmplător?

Acest lucru se datorează faptului că imaginea nu este divinul infinit în Sine ci o copie a lui care se reflectă într-un alt Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal unde sunt o infinitate de Cuvinte Matrice, unde fiecare astfel de Cuvânt Matrice se poate oglindi în celălalt dând o infinitate de înțelesuri iar totalitatea acestor înțelesuri nefiind altceva decât Conștiința Pură Universală care este suma înțelesurilor infinității de Cuvinte Matrice fiind Una Singură.

Cum fiecare Cuvânt Matrice se oglindește în celălalt, cum divinul infinit este la rândul lui un Cuvânt Matrice care se oglindește în Cuvântul Matrice pe care noi îl considerăm că ar apăține Cunoașterii dar el poate fi orice altceva, înseamnă că de fapt avem două oglinzi care sunt puse față în față și care se reflectă între ele.

De fapt avem de-a face cu efectul oglinzilor paralele, iar astfel imaginea Evenimentului Unic care este divinul infinit sau Dumnezeu, se va reflecta la nesfârșit în celălalt Cuvânt Matrice în care se oglindește.

Această reflectare are ca rezultat imaginile cu Evenimentele lor ce se succed Evenimentului Primordial, imagini care alcătuiesc lumile cunoașterii printre care și lumea noastră, într-un cuvânt alcătuiesc ceea ce știm noi că ar fi Destin.

A fi religios în actualul înțeles al Omului,este o practică și nu o religie fiindcă religia este iubire iar tu nu poti practica iubirea, poți doar să o simți.

Religia este iubire fiindcă Omul în realitate nu cunoaște decât Iluzia Vieții datorită faptului că divinul infinit din el este legat la ochi de logica bivalentă prin care îi este dat să vadă această lume.

Odată ce nu cunoaște, Omul, nu poate să posedă nici voință fiindcă pentru a vrea ceva trebuie mai întâi să știi ce vrei.

Este unanim recunoscut de către întreaga filozofie că nouă oamenilor, conștiința individuală ne este împărtășită prin cele trei aspecte: cognitiv, volitiv și afectiv.

Dacă dispăre cognitivul și volitivul identificate prin cunoaștere și voință, nu rămâne doar afectivul identificat prin iubire?

Și atunci ce altceva poate să fie divinul din Om decât Iubire?

Ce altceva poate să fie Dumnezeu decât Iubire?

Putem noi să practicăm Iubirea?

Răspunsul meu este că nu,nu putem practica iubirea dar dacă alții pot să acceadă la aceasta prin practicarea anumitor religii sunt niște fericiți fiindcă înseamnă că iubirea lor este compatibilă cu structura religiei respective,ceea ce îi va face în primul rând să nu se simtă singuri și părăsiți.

Dar și atunci nu poate fi vorba de o practică anume ci de o profunzime sentimentală uluitoare,de un anumit grad de sfințenie.Am să repet mereu faptul că noi Oamenii suntem Iubire,că divinul din noi este Iubire,că cea mai superioară treaptă a iubirii pe care o cunoaștem noi este sfințenia.

O religie nu poți să o practici ci doar să o iubești,iar cu cât o vei iubi mai presus de tine cu atât vei fi mai eliberat de vâlul logicii bivalente care-ți ține ochii divinului din tine legați.

~ 6 ~

Momentul în care omul a devenit religios realizând o îndeletnicire din propria sa sacralitate este momentul când în această lume s-a născut Păcatul Originar și de atunci libertatea de sine a omului a fost compromisă, dând frâu liber sentimentelor de teamă, angoasă și înstrăinare de sine, sentimente care au determinat evoluția religiilor pe scala socială.

Religia nu trebuie să fie o îndeletnicire ci iubire profundă,crez lăuntric prin care Sinele nostru Sacru să poată fi înțeles de către noi cei atât de înstrăinați de El,tocmai datorită logicii bivalente prin care acesta poate fi simțit.

Atunci religia devine o cale a regăsirii Sinelui Sacru,a regăsirii de sine.

Prin îndeletnicire din propria sacralitate a Omului, înțeleg tot felul de interese meschine care nu aduc acea stare de pioșenie sau regăsire de sine în religie ci mai degrabă de satisfacere a pofetelor sau nevoilor unora aflați în anumite ierarhii ale cultului sau chiar din afara lui.

Câte războaie nu s-au purtat și încă se mai poartă în numele religiei?

Este aceasta o cale spre regăsirea de sine și aflarea astfel a Sinelui Sacru?

Nicidecum,este o cale a înstrăinării de sine,a angoasei.Oricine practică o religie sau o vede ca o îndeletnicire ar fi bine să renunțe, dacă nu o poate face cu profundă iubire și pioșenie fiindcă prin acest act aduce un mare rău semenilor său care ar dori să se reculeagă în religia respectivă prin iubire,fiind unica cale de a fi cu adevărat religios.

Adevărata religie indiferent de cult,este religia iubirii, tocmai fiindcă Omul este Iubire.Odată cu Păcatul Originar, omul a devenit străin de sine tocmai fiindcă și-a vândut propria sa sacralitate, ca pe o marfă care să hrănească religia.

Nu a înțeles că religia nu poate și nici nu trebuie hrănită ci iubită.

Atunci sacralitatea a devenit o practică și nu o conștiință de sine, sacrul uman s-a exteriorizat și odată cu aceasta s-a demonetizat devenind indubitabil o simplă stratagemă a unor interese meschine și implicit oculte a tot felul de religii.

Cu totul alta ar fi fost lumea noastră, societatea actuală dacă sacralitatea nu ar fi fost demonetizată prin religie cu toate că și sacralitatea la rândul ei este o religie dar o religie a propriului Sine Sacru și nu al unui Sine social sau exterior acestei lumi.

Religia trebuia să fie o lacrimă ascunsă în sufletul fiecărui om, o floare care să înflorească ori de câte ori acesta simte nevoia de parfumul său pur și de netăgăduit, fără să ceară nimănui acces pentru aceasta

Alte flori oricât de frumos mirositoare ar fi, oricât de multă lumină i-ar aduce în acel moment ființei umane, ele nu vor fi niciodată floarea omului respectiv, sacralitatea lui ci o sacralitate de import care nu mai este ceea ce ar trebui definit prin sacralitate, întrucât sacralitatea este tocmai acea parte lăuntrică a ființei umane care în primul și primul rând reprezintă tocmai sinele omului, idealurile și speranțele sale, crezul și dorințele sale care nu pot fi importate din nici o altă parte, fiindcă atunci devin false.

Sacralitatea este definită în primul și primul rând prin originalitate iar originalitatea nu poate fi niciodată plagiată sau contrafăcută.

De aceea religiile (în sensul cunoscut de Om ca practică sau îndeletnicire) nu sunt nimic altceva decât niște plagieri sau contrafaceri a sacralității oamenilor care vor să suplinească tocmai această sacralitate înstrăinând ființa umană de propriul său sine și demonetizând-o până la dispariție, transformând-o într-un zombi total străin de sine.

Este foarte important ca omul să-și ia din nou în propriile sale mâini propria sa sacralitate și odată cu aceasta va înțelege că adevărata cale de a scăpa de teamă și angoasă, de absurd și neîmplinire este numai aceasta.

Mulți se vor ridica și vor spune cum anume putem noi să ne preluăm sacralitatea când religia ne ajută să luptăm împotriva demonilor sau a altor și altor plăsmuiri ale acestei lumi?

Religia vă ajută să luptați contra demonilor fiindcă doar astfel își poate menține supremația.

Dacă ar dispărea demonii și relele, ar dispărea și biserica fiindcă și-ar pierde obiectul muncii, la fel cum și-ar pierde obiectul muncii doctorii în cazul că ar dispărea toate bolile. În acest caz cine are cea mai mare nevoie de existența demonilor decât biserica? Nimeni altcineva.

Cum pot fi născuți acești demoni?

Din OM!

Și numai din om prin înstrăinarea programată a acestuia față de sine, prin pierderea treptată în decursul istoriei a propriei sale sacralități și bineînțeles prin înlocuirea acestei sacralități cu demoni și teama față de aceștia.

Adevărata biserică trebuie să fie în voi în fiecare, indiferent că se numește creștinism, islamism, budism, zoroastrism, hinduism sau altele.

Adevărata biserică trebuie să fie cea mai superioară formă a iubirii din voi care este sfințenia și atunci nu ve-ți mai practica cultul respectiv ci îl ve-ți iubi cu pioșenia cuvenită, mai mult decât vă iubiți pe voi și doar astfel ve-ți putea merge spre calea regăsirii propriului vostru Sine Sacru și să luptați împotriva înstrăinării de sine.

~ 7~

Ființa umană nu a fost creată în această lume de către Dumnezeu pentru a fi o ființă lașă, fricoasă și a se lupta cu tot felul de demoni reali sau imaginari.

Acești demoni au fost creați supraevaluați de către religii tocmai pentru ca acestea să se mențină.

Paradoxal Omul are nevoie de religie iar aceasta definește de fapt cea mai superioară formă a iubirii pe care o poate cunoaște și anume sfințenia.

Toate religiile jonglează cu sfințenia indiferent că aceasta primește conotații de sacralitate sau de divinizare, etc.

Oare demonii împotriva cărora trebuie să lupte sacralitatea religiilor nu sunt una din bivalențele logicii sale?

Se poate afla Binele fără de Rău?

Nu există demoni decât demonizați!

Alungați înstrăinarea din voi și ve-ți alunga și demonii.

Alungînd așa zișii demoni ve-ți alunga și tot felul de angoase, de frici care vă stăpînesc existența.

Omul are nevoie de religie pentru că are nevoie de Bine, de echilibru, dar paradoxal Binele are nevoie de Rău, și iarăși ajungem că Răul are nevoie de Bine, de religie.

Care este izvorul relelor acestei lumi?

Omul!

Dorința acestuia de putere, de acaparare, de a fi stăpîn peste alte și alte suflete a determinat pierderea sacralității interioare, individuale a omului în detrimentul sacralității sociale care s-a definitivat în religie.

Ca definiție orice religie, în calitatea sa de practică și nicidecum iubire, nu este altceva decât o imagine de ansamblu a sacralității sociale a unei societăți pe o anumită treaptă a dezvoltării sale.

O astfel de societate nu poate fi determinată sau definită doar într-un an sau un secol din punct de vedere al sacralității sociale.

O atare definire poate dura chiar și milenii cum de altfel este cazul creștinismului.

Cu toate acestea creștinismul poate face parte din Sinele Sacru al multor oameni dacă este simțit în acest Sine Sacru și nu doar practicat.

Isus a fost unul dintre primii care au afirmat necesitatea Iubirii.

Prin urmare orice religie poate face parte din Om dacă aceasta se identifică cu Sinele său Sacru, în caz contrar, dacă o practică doar din ambiție sau interese personale Omul devine și mai înstrăinat.

Nici una dintre marile religii ale omenirii nu ar fi existat azi dacă nu ar fi fost de-a lungul mileniilor identificate de un număr din ce în ce mai mare de oameni în Sinele lor Sacru ca fiind parte din acesta.

Cum Sinele Sacru este Iubire, atunci și aceste religii sunt Iubire.

Omul poate descoperi Iubirea în orice, chiar și în mituri sau alte povești.

În această lume iluzorie este fericit cel ce poate rămîne copil până la senectute.

Religiile au fiecare o minunată poveste care trebuie trăită de cei mari.

Fericiți sunt cei care pot face acest lucru.

Realitatea este că tocmai calea cunoașterii așa iluzorie cum este, îl va face fericit pe om fiindcă Omul este el însuși un vis la fel ca și viața, iar astfel va afla mai multe basme din cartea cu povești a acestei lumi.

Adevărata teamă a omului trebuie să fie în legătură cu necunoașterea lumii și nicidecum cu cunoașterea acestei lumi.

Să poți fi copil iar tu să nu cunoști basmele care au luminat copilăriile atâtor generații de oameni, atâtor milenii de omenire, copilăriile care durau de la naștere la moarte, întreaga viață.

Cu cât omul va cunoaște mai multe despre sine și lumea care-i înconjoară visul propriei sale existențe cu atât mai mult se va apropia de paradis, altfel s-ar putea trezi. Iar vai de clipa în care ar realiza că nu mai poate visa.

Cu toate acestea fiecare religie se formează în mod paradoxal tot pe fondul unor nemulțumiri sociale profunde.

Nimic nu poate fi mai înălțător pentru Om decât să-și de-a viața pentru o religie față de care simte că e parte din Sinele său Sacru.

De ce?

Fiindcă acel Om va simți prin această religie că nu este singur, că Sinele său Sacru se află în mulți alți slujitori ai religiei respective al cauzei pentru care aceasta există: Aceea de a fi un minunat basm care să reușească să-l țină pe Om adormit.

~ 8 ~

Oricât ar fi de necrezut dar tocmai speranța prin care fiecare sine al ființei umane își definește adevăratele sale valori, definindu-și dorințele și calea pe care o va urma pentru satisfacerea acestora, a determinat cea mai mare înstrăinare a omului de el însuși, ajungând la întunecatul Ev Mediu și Inchiziție, la tortură și sclavie ascunsă în spatele unor vorbe frumos meșteșugite ale politicienilor până în zilele noastre.

Cum poate fi minciuna sau ticăloșia pervertită în binele religios se știe cât se poate de bine. Doar dacă ne aruncăm o privire la viețile primilor papi sau la unele politici murdare pe care le-au dus bisericile de-a lungul timpului.

Dacă în acel moment istoric crucial pentru omenire, care a fost cu siguranță în perioada când omenirea trecea la diferite modele sociale, orânduiri bazate pe interesele anumitor potenți de atunci, Omul în calitate de ființă individuală nu și-ar fi amanetat propria sa sacralitate societății în care s-a născut ci ar fi reușit să mențină o frontieră între sacralitatea individuală și societatea care nu făcea nimic altceva decât să escamoteze de cele mai multe ori tot ceea ce era negativ din om, ar fi fost mult mai bine.

Culmea, deseori tocmai acea parte negativă primea la nivel social titulatura de Bine deci de parte pozitivă.

Cum anume?

Imaginați-vă că sunteți adepții unei religii sau rituri practicate de un anume trib, undeva în negurile istoriei.

Dacă acel trib considera că este bine în numele divinității să ucizi copii nevinovați doar așa pentru că zeul o cere, atunci faptul de a ucide acei copii nu era numai un bine dar era și moral.

Astfel adevăratul bine din sacralitatea individuală a omului era considerat la nivel social un mare rău, precum adevăratul Rău din sacralitatea individuală a omului era considerat la nivel social un bine.

Această demonetizare continuă dintre sacralitatea individuală și cea socială a dus la adâncirea fenomenului de cult religios, prin acceptarea unor practici, iar ceea ce trebuia să devină religia în calitate de formă superioară a iubirii bazate pe sfințenie, era preluat de îndeletnicire, de diferite practici prin care această îndeletnicire cu titulatură de cult se menținea, practici care loveau chiar în Sinele Sacru al Omului.

De ce vom vorbi și pe viitor de religie?

De ce nu poate dispărea cu totul religia din viața omului?

Dacă ar dispărea cu ce am înlocui-o?

Cu un surogat care să țină loc de religie?

Oare acel surogat nu s-ar transforma el însuși în religie?

Răspunsul meu este afirmativ.

Atâta timp cât va exista societate și viață socială la nivelul ființelor umane va exista și religie indiferent cum am redenumi-o sau ce postură i-am atribui.

Omul este o ființă socială, el este Iubire, fiindcă divinul infinit din Om este Iubire.

Societatea este formată din Oameni deci din Iubiri.

Cea mai superioară formă a Iubirii e sfințenia.

Sfințenia la nivel social devine religie.

Omul va contribui mereu la viața socială cu părțica sa de sacralitate individuală, iar un număr de sacralități individuale pot oricând, dar o și fac mereu, să alcătuiască o religie.

O religie este și aceea prin care un simplu grup de oameni se supun anumitor reguli, chiar dacă aceste reguli nu au ajuns la o însemnătate ca și creștinismul de exemplu.

Acele reguli nu sunt iubire ci înfrânare.

Oricât de ciudat ar fi chiar și înfrânarea, sau oricare alt cuvânt poate să definească o religie dacă Iubirile care alcătuiesc o anumită societate consideră această înfrânare o sfințenie.

Absolut orice devine sfânt în cadrul unei societăți este religie, chiar dacă aceasta nu are un anumit statut al său propriu cum au marile religii ale omenirii.

Cu cât o religie devine adulată de un număr mai mare de Iubiri sau de Sine-uri Sacre ale Oamenilor, cu atât înseamnă că se apropie de Adevărul Absolut, dar și de Cunoașterea Absolută fiindcă aceasta devine un Adevăr pentru un număr din ce în ce mai mare de Oameni unde fiecare în parte are frântura sa de divinitate deci de Adevăr pe care nu-l va cunoaște niciodată fiindcă este imposibil acest lucru în Iluzia Vieții, dar pe care îl va simți.

Oare un număr mare de simțăminte nu determină un simțământ comun format din părțile care-l alcătuiesc? Odată ce Adevărul nu poate fi cunoscut ci doar simțit, acel simțământ comun nu este mai adevărat la rândul lui decât o părțică minusculă din acesta care este simțit doar de către un singur individ?

Factorul religios va poseda mereu un statut propriu al său chiar dacă acesta raportat la un alt factor religios de nivel național sau mondial poate fi reliefat doar ca o simplă influență față de acesta și nicidecum o religie în sine.

Drept exemplu pot să reiterez anumite grupări care au devenit profund religioase dar fără să creeze noi religii ci să devină secte ale unei sau altei religii. Cazurile de astfel de exemple sunt numeroase.

În concluzie orice grup al cărui membri își unesc propriile lor sacralități individuale sub egida unei sacralități sociale, determină o religie, chiar dacă aceasta raportată la altele de nivel mondial este doar o simplă influență sau chiar apartenență, ea tot religie se numește.

De aceea oricât de mult ar vrea omul odată și odată să scape de religie, el nu va reuși acest lucru decât atunci când va renunța definitiv la propria sa viață socială renegându-și trecutul, fapt considerat imposibil.

~ 9 ~

Viitorul omenirii se anunță unul religios, iar religia poate fi o cale de salvare a omului modern sau al omului viitorului dacă aceasta este folosită cu încălțările necesare și nicidecum desculț cum s-a întâmplat până azi.

Religia nu trebuie și nici nu este permis să devină o dictatură a unei divinități în spatele căreia se ascund anumite interese străine de Sinele Sacru al Omului. Religia trebuie să fie oglinda Sinelui Sacru în care acesta să se privească în adevărata lui splendoare.

Prin religie trebuie să înțelegem calea prin care ființa umană își găsește propria sa libertate atunci când se raportează la societatea a cărei parte este și aceasta. Această cale va face ca omul să se regăsească cu adevărat în propria religie și nu religia să se regăsească forțat în om prin umilirea acestuia, considerat ca fiind un nimic în fața divinității.

Nu putem vorbi de divinitate superioară și nici de divinitate inferioară ci numai de divinitate, fiindcă nici o divinitate nu s-a dorit nici superioară și nici inferioară fiindcă adevărata divinitate face parte din Om precum Omul din divinitate și prin urmare nici unul și nici cealaltă parte care este divinitatea nu sunt străini unul de altul ci o familie un tot unitar.

De aceea divinitatea nu poate bate și nici chinui.

Divinitatea nu este nici ascunsă și nici ticăloasă precum omul care este considerat de către divinitate astfel, ci doar emanciparea și eradicarea părții negative din sacralitatea individuală a omului, cu care acesta a contribuit la sacralitatea socială care mergea pe o cale greșită a dus în cele din urmă la escamotarea răului din om de altfel atât de necesar pentru a defini și raporta Binele, dar numai pentru a se stabili un echilibru al balanței Bine-Rău și nicidecum pentru ca una dintre aceste două talere ale balanței echilibrului uman să tragă mai greu într-o parte sau în alta.

~10~

Cu cât Răul va atârna mai greoi în balanță cu atât va fi întradevăr mai Rău iar cu cât Binele va atârna mai greu în balanță va fi de asemeni mai Rău și nicidecum Bine, fiindcă adevăratul Bine va fi doar atunci când acesta alături de Rău se vor afla cât mai aproape de un echilibru perfect.

Am mai spus-o de multe ori și o repet : Niciodată ființa umană nu va putea afla Binele fără să cunoască Răul și nici Răul fără să cunoască Binele, fiindcă suntem într-o lume a cunoașterii unde totul este axat pe Coeficientul Logic 2 deci alături de Bine, va trebui mereu și etern într-o astfel de lume să primeze și Răul.

Alungând Răul din noi vom alunga și Binele. Acesta este paradoxul Omului de a se căuta mereu fără să se regăsească pe deplin niciodată.

Va trebui să știm cum să menținem echilibrul cât mai perfect între Bine și Rău, ca în cele din urmă să transformăm pe această cale Răul cel mai Rău într-un Rău mult mai puțin Rău iar Binele să devină un Bine și mai pronunțat, astfel încât Binele de acum să fie un fel de Rău al viitorului, condiție care și aceasta va putea fi depășită ajungându-se în cele din urmă la adevărata societate religioasă mondială, în care religia nu va mai fi privită ca un cod de reguli cu ajutorul

căroră trebuie să cântăm la fiecare secundă ode și imnuri alexandrine divinității ci mai degrabă ca un indicator al adevăratei fericiri și împliniri a umanității.

Iubirea face parte din afectiv și este sacră iar afectivul este Iubire.

Sacralitatea individuală a ființei umane, respectiv aceea cunoscută de Om nu este compusă numai din Iubire ci din toate celelalte forme specifice pe care le poate determina prin definiția sa conștiința individuală și pe urmă la nivel social cea socială. Sacralitatea este imaginea care se revarsă prin afectivitate fiindcă nu există voință și nici cunoaștere în conștiința Omului, decât Iluzia acestora.

Sacralitatea cunoscută de Om este îmbinarea tuturor acestor Iluzii alături de Iubire, pe când adevărata Sacralitate este forma superioară a Iubirii definită prin Sfințenie.

Întregul univers al Omului este cernut prin intermediul termenului de SACRU al ființei sale, care o definește pe aceasta, fiindcă omul este sacru doar că, în istorie, omul a trebuit să-și vândă propria sa sacralitate pe care a atribuit-o sfinților, zeilor sau altor divinități ca el să rămână doar cu Păcatul Originar în brațe însingurat și trist, înconjurat de o societate din ce în ce mai meschină care-i cerea un Bine ce în străfundurile sale de ființă istorică era unul dintre cele mai mari rele.

De aceea chiar dacă termenii uzitați de sacralitate pot fi regăsiți în conștiința individuală sau socială ca aparținând afectivului, sacralitatea este mai presus decât afectivul, decât iubirea care se află în afectiv.

Sacralitatea este aceea care definește iubirea și nu iubirea sacralitatea, precum sacralitatea este aceea care definește întreaga conștiință individuală a omului și nicidecum aceasta sacralitatea, precum, sacralitatea socială este aceea care definește conștiința socială a omului și nicidecum conștiința socială nu poate defini sacralitatea socială.

Toate acestea se întâmplă datorită faptului că Sacrul este mai presus de conștiința omului, este o treaptă superioară care o determină pe aceasta, este o formă superioară a Iubirii care o determină pe aceea cunoscută de Om, ca fiind Iubire, întocmai fiindcă Omul nu este nimic altceva decât: Iubire.

De aceea tot ce este superior în Iubirea Omului devine Sacru.

Faptul că omul în prezent nu cunoaște importanța sacrului din el este tocmai datorită Păcatului Originar sau al trădării de sine când și-a dat propriul său sacru unui sacru divinatoriu fals și total străin de sine.

~ 11 ~

Ființa umană va trebui mai înainte de toate să se descopere pe sine, să-și etaleze propria sa divinitate ca parte a divinității universale și abia apoi să clădească o societate a eliberării de sine mai înainte de toate care va deveni în cele din urmă adevărata societate pe care ar fi meritat-o omul.

Într-o astfel de societate, omul și nu divinitatea exterioră omului ar fi în centrul imaginii, iar omul ar fi privit ca parte a acestei divinități și nicidecum ca un element extern, plin de păcate și urmărit mereu de Păcatul Originar.

Ce vină are nou născutul pentru ceea ce au făcut alte generații de oameni cu mii de ani sau cu zeci de mii de ani înainte ca el să se nască.

Oare păcatele nu au fost făcute tocmai fiindcă majoritatea oamenilor au fost forțați de unele împrejurări potrivnice să le înfăptuiască?

Ce împrejurări?

Acestea pot fi enumerate la nesfârșit, începând cu foametea, durerea, dorința spre propria emancipare, și ajungând în cele din urmă la sursa acestor păcate care nu este nimic altceva decât calea greșită pe care a luat-o omenirea undeva în istoria sa atât de zbuciumată, cale prin care s-a recunoscut învinsă admitând Păcatul Originar și faptul că omul prin acest păcat este un mare vinovat în fața unei divinități exterioare omului. Acela a fost cel mai nefast moment al omenirii.

Întrebarea care se pune este dacă omenirea ar fi putut evita un astfel de moment sau chiar dacă azi ar lua-o de la început ea ar ajunge din nou în acea faza tenebroasă care a distrus și izolat atâtea miliarde de destine de-a lungul mileniilor, destine, care cu siguranță că ar fi avut o soartă mai bună decât aceea de a se închina în zadar unei divinități reci și foarte răzbunătoare cu cei care nu i se supun.

Cum s-ar spune, stai în banca ta și ascultă pe cel puternic, exact ca și în societatea în care ne aflăm unde cei puternici se pot răzbuna crunt pe tine, tocmai ca tu sau alții să fiți descurajați a avea vreo altă inițiativă, potrivnică lor, care ar putea fi aceea de a gândi liber, decorsetat de limbajul de lemn.

De ce aspiră Omul spre acaparare și mai mult spre a deveni un dictator asupra altor Oameni învinși?

Cum poate fi Omul Iubire când devine astfel zugrăvit asemeni unui animal de pradă?

Un fenomen deloc întâmplător este că toate religiile mondiale au un infern pentru nesupuși care este asemuit mereu cu cele mai urâte locuri unde defunctul va îndura și cele mai cumplite chinuri. Oare acel purgatoriu nu este Răul din Om?

Dacă acest Rău nu ar exista ar mai fi Infernul?

Cum avem nevoie de Rău pentru a cunoaște Binele tot astfel avem nevoie de Infern pentru a cunoaște Paradisul.

Dacă Infernul ar lua locul Paradisului am mai ști că în Paradis se află Infernul?

Dar dacă Paradisul ar lua locul Infernului ce ar rămâne în urma lui?

Fiecare Om avem în noi propriul paradis dar și infern. Să fie acest infern din Om cauza pentru care acesta este în afară de înger și demon?

Demonul din Om să fie cauza pentru care acesta a admis Păcatul Originar și s-a depărtat de Sinele său Sacru?

Dacă omenirea ar lua-o de la început ar avea din nou un Păcat Originar datorită acestui demon din Om, în realitate datorită Răului necesar pentru ca Binele să devină definit?

Oricât de sfidător ar fi răspunsul meu acesta este un Da !

Iar acest Da este cât se poate de hotărât.

Chiar dacă Omul ar începe din nou, ar ajunge iarăși la un nou și nou Păcat Originar.

Acest fapt nu se datorează fricii sau lășității în primă instanță și nu după aceasta.

Nu se datorează nici greutăților sau ticăloșiilor unora aflați în acele momente în vârful unor ierarhizări sociale în devenire.

Nu se datorează nici dorințelor de parvenire și nici acelora de acaparare a altor destine sau vieți.

Totul se datorează Binelui, purității Sinelui Sacru al Omului!

Acesta fiind Iubire se află într-o lume impură silit prin puritatea sa să o iubească.

Nu mă refer la societatea impură în acest caz ci la imaginea propriu zisă a lumii, cu frumusețile dar și pericolele ei tulburătoare.

Această imagine, era prea sfidătoare dar și înălțătoare pentru Sinele Sacru al Omului, care-l vedea prin ea pe Dumnezeu.

Atunci Sinele Sacru în puritatea și iubirea sa a dorit să primească această imagine divină de altfel cu modestie, închinându-se cu toată considerația și prietenia, de care putea da dovadă în acele momente nefaste echilibru perfect al Sinelui Sacru compus din Bine și Rău.

Marele moment nefast s-a petrecut deja și abia de acum înainte Omul va începe să se teamă, să devină umil și încovoiat forței propriului său Destin, propriei sale imagini pe care o percepea din ce în ce mai depărtată de Sinele său Sacru, devenind astfel din ce în ce mai înstrăinat de sine.

Cauza fiind în cele din urmă echilibrul prea perfect al Sinelui său Sacru față de propriul Destin, față de această Iluzie a Vieții, prin care Omul își percepe imaginea sa care de fapt este Destin.

Modul cum a fost percepută această imagine a lui Dumnezeu de către Om, care este Destinul său a dus la momentul inițial cel mai nefast al Omului din întreaga sa istorie milenară, moment când Omul s-a depărtat de echilibrul propriului său Sine Sacru, mergând pe calea înstrăinării de sine, prin accelerarea dezechilibrului dintre Bine și Rău, ce a dus la modele sociale din ce în ce mai inumane.

Descoperiți ceea ce străbunii, străbunilor voștri și ai mei au pierdut cu multe milenii în urmă, descoperiți în primul și primul rând Pacea de Sine.

Aceasta este cel mai important element în toată viața unui Om fiindcă ea reprezintă echilibrul de sine al Omului respectiv.

III.2.4.CAPITOLUL IV

~ 1 ~

Noi suntem Iubire fiindcă și Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător este Iubire.

Nu putem poseda Voință atât timp cât nu cunoaștem Adevărul Absolut, fiindcă a vrea ceva implică de la sine un adevăr și anume că ceea ce vrei tu este adevărat.

Cum poate fi adevărat ceea ce vrei tu în calitate de persoană, odată ce tu nici măcar nu știi ce anume vrei.

Ei bine vor spune unii, dar chiar dacă nu știi ce anume vrei, poți să vrei absolut orice doar să vrei.

Este adevărat și acest lucru, doar că atunci când vrei orice vrei la Întâmplare și tot atât de adevărat este că Nu există adevărată Întâmplare decât la nivelul Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător care poate fi Unica Întâmplare a Iubirii și nicidecum noi.

Trăim într-o lume care are un precedent etern în Întâmplarea sa care nu mai este Întâmplătoare ci Neîntâmplătoare, fapt care dovedește că nu putem vorbi nici măcar de Voința noastră într-o lume cu Destin cum de altfel este propria noastră lume.

Omul nu posedă Voință din două motive majore și anume în primul rând fiindcă nu cunoaște Adevărul Absolut și deci ceea ce dorește Omul nu mai poate fi Voința sa întrucât nu știe ce anume vrea în realitate. Orice frântură chiar și din Adevărul Absolut este un alt Adevăr întovârșit Adevărul Absolut nu poate fi decât unul singur.

Niciodată nu vom putea vorbi de două Adevăruri Absolute.

Pe de altă parte chiar dacă nu ar ști ce anume vrea și ar alege la Întâmplare, Omul nu poate nici măcar să aleagă la Întâmplare fiindcă se află într-o lume cu Destin unde Unicul

Întâmplător este doar Factorul Nostru Creator iar lumea în sine, lumea noastră aceasta a Cunoașterii, este o lume Neîntâmplătoare.

~ 2 ~

Odată ce Omul nu posedă o voință anume înseamnă că nu poate fi vorba de partea volitivă a conștiinței sale de sine care este alcătuită din cunoașterea acestei voințe, cu implicații profunde și asupra cognitivului.

Odată ce de volitiv nu poate sub nici o formă fi vorba în conștiința de sine a omului, explicând adineaori de ce anume, ar putea fi vorba de cognitiv, fiindcă doar acesta ar mai fi rămas alături de afectiv în aplicația mea de până acum, odată înlăturat volitivul.

Lumea noastră este Cunoaștere iar dacă noi nu am Cunoaște această lume ea nu ar mai exista..Lumea ne parvine după modul cum o Cunoaștem noi. Dacă alături de Bine și Rău ar mai fi cel puțin un singur opus al acestora, lumea ar fi cu totul și cu totul diferită. Pornind de la această supoziție mai putem noi să afirmăm că Omul nu Cunoaște?

În primul rând Omul nu Cunoaște Adevărul Absolut, iar în mod indubitabil nu Cunoaște nici Adevărul fiindcă absolut totul ce nu aparține adevărului nu mai este Cunoaștere ci Necunoaștere.

Orice alt tip de Adevăr este un Adevăr raportat la un anumit Reper și nicidecum Adevărul Absolut sau cel puțin o parte din acesta tocmai fiindcă Adevărul Absolut nu poate să fie nici împărțit și nici suma mai multor adevăruri nu pot totaliza sub nici o formă Adevărul Absolut, care este un Tot Unitar, Unul Singur!

Orice alt Adevăr cum ar fi Adevărul Coaxiologic, Adevărul Semantic, Adevărul Asemantic sau orice altă conotație ar primi în funcție de termenul pe care-l reflectă și la care se raportează, în realitate nu este decât o parte a Imaginii a cărei Întâmplare Întâmplătoare a avut loc cu o eternitate în urmă iar acum această Imagine devine indubitabil: Destin!

De aceea orice alt adevăr în afară de Adevărul Absolut este un Neadevăr dar, raportat la Cunoașterea ființei umane care este un vis, o Iluzie a Vieții, putem să le denumim adevăruri ale acestui vis sau ale Iluziei Vieții.

Doar Adevărul Absolut nu face parte din acest vis care este Iluzia Vieții, fiindcă este Necunoaștere.

Viața Omului axată pe Cunoaștere este de fapt Necunoaștere și tot ce Cunoaște Omul este doar Iluzie a Vieții iar toate adevărurile folosite chiar și în aplicații coaxiologice sunt adevăruri ale Necunoașterii și nicidecum al Cunoașterii fiindcă nici unul din aceste adevăruri nu poate să fie Întâmplător sau nu poate fi raționalizat de către Om ca fiind Întâmplător întrucât Omul NU Cunoaște ce anume este cu adevărat Întâmplătorul decât prin ceața propriei sale Iluzii a Vieții.

~ 3 ~

Orice alt Adevăr decât Adevărul Absolut Nu este un adevăr Întâmplător ci Neîntâmplător, este Iluzie și Destin, frântură de imagine a Întâmplării Unice Întâmplătoare.

Unicul adevăr Întâmplător al Cunoașterii este Factorul Creator și Unic Întâmplător.

Astfel doar el face parte în calitate de Cuvânt Matrice al Iubirii din Adevărul Absolut iar numai El poate cunoaște Cuvântul Matrice al Cunoașterii pe care-l determină prin intermediul propriei sale amprente.

Odată ce nici un adevăr nu poate fi un adevăr care să vizeze cu adevărat și plenar Cunoașterea ci doar un adevăr al Necunoașterii, Omul nu face nimic altceva decât să acceadă prin absolut orice fel de adevăr pe care-l enunță la Necunoaștere, și implicit să se afunde din ce în ce mai adânc în mocirla propriei sale Iluzii a Vieții în care a căzut odată cu nașterea sa către moarte!

Nimeni nu moare dacă nu se naște, precum nimeni nu știe dacă nu cunoaște, iar Omul nu cunoaște nici măcar Necunoașterea.

Cum nu Cunoaște Necunoașterea odată ce adevărurile enunțate de către acesta sunt adevăruri ale Necunoașterii, datorate Iluziei Vieții?

Un adevăr poate să fie al Necunoașterii și să fie neadevărat dar ca să știi că un adevăr este neadevărat va trebui să cunoști mai înainte de toate ce anume este și un adevăr adevărat.

Oare știe Omul ce anume este adevărul adevărat odată ce nu Cunoaște Adevărul Absolut?

Cu siguranță că nu!

Unica fereastră lăsată filosofiei de către Destinul implacabil, care este Imaginea Întâmplării Întâmplătoare este să realizăm că nu cunoaștem Adevărul Absolut, că orice adevăr pe care noi îl enunțăm este un artificiu pus să susțină soclul fals al Iluziei Vieții noastre care este așa zisa Cunoaștere, iar orice astfel de adevăr enunțat de către Om este un Neadevăr precum orice realitatea a acestei Imagini care este Destinul nostru este o irealitate.

Ce tragică existență, dar mai cu seamă ce teribil e acest Destin al Omului în această lume care este o Oglindă a unei Întâmplări Întâmplătoare petrecute cu o eternitate înaintea noastră, ce tragic e să fim de o eternitate înaintea noastră și cu toate acestea să ne vedem Moartea cu ochii în această lume ireală a visului propriei noastre Iluzii a Vieții.

O Iluzie a Vieții unde sunt flori și Iubire, unde e desfrâu și suferință, unde lacrimile curg în șuvoaie de clipe de istorie peste acest monstruos citat al omenirii: Acela de A Fi!

O lume unde orice adevăr nu numai că ascunde Necunoașterea dar noi în orbirea noastră nici măcar nu știm ce este aceea Necunoaștere fiindcă nu știm ce este aceea Cunoaștere necunoscând Adevărul Absolut.

Cu toate acestea avem Iluzia Vieții că lumea noastră este axată pe Cunoaștere iar dacă noi nu ne-am Cunoaște lumea aceasta nu ar exista!

~ 4 ~

Dar dacă noi am afla că de fapt nu cunoaștem Cunoașterea ci cu totul altceva care nu este nici măcar Necunoaștere, iar adevărurile noastre sunt minciuni sfruntate ale propriului nostru Destin, o Imagine a amprenteii Factorului Nostru Creator în Cunoaștere, nu ar mai fi lumea aceasta?

De ce nu ne lasă să știm Cunoașterea dacă ne-a găzduit în lumile sale pe noi, ființe ale Iubirii?

De ce nu ne lasă să Înțelegem că Destinul nostru poate fi un Destin Cunoscut?

Oare ne face un mare bine sau un mare rău?

Oare știm noi ce e Binele și Răul odată ce nu le cunoaștem?

Oare vom ști vreodată vreunul dintre noi încotro mergem și de unde venim?

Vom ști dacă aceste lumi sunt pline de capcane și nu paradise ale culorii sau împlinirii de sine?

Sunt ele, amprenta Factorului Nostru Creator lăsată în lumea Cunoașterii pe care nu o putem Cunoaște, o amprentă a suferinței, deznădejdiei, lipsei de eternitate și de absolut, a durerii

și neîmplinirii a deșertăciunii, a speranțelor neîmplinite și a dorului de moarte, unde în loc să murim mai repede primim tocmai viață cât nu poate cuprinde nici măcar Iluzia Vieții noastre.

De ce să fi fost această Unică Întâmplare Întâmplătoare atât de dureroasă sau de ce să mai prindă ecou în imaginile sale nesfârșit cu nume de destin în aceste lumi ale Cunoașterii!

Spun aceste lumi fiindcă nu putem vorbi doar de lumile Coeficientului Logic 2 ci de alte și alte lumi ale infinitelor de Coeficienți Logici unde fiecare astfel de lume vede Destinul axat pe Iluzie Vieții în funcție de propriul său Coeficient Logic.

Atunci cine suntem noi cei orbi dar și legați la ochi care nu știm dacă ne aflăm pe marginea unei prăpastii sau nu, dar alergăm plini de speranță, crezând că vom putea cuprinde în sfârșit infinitul care fuge de noi asemeni liniei orizontului pe care am vrea să o prindem în brațele noastre pline de speranțe din păcate deșarte? Noi suntem doar Iubire și atât, sau desfrâul acestei Iubiri odată ce suntem atât de părășiți tocmai de Iubire, prin Destinul inchizitor al omenirii?

Cum să fim părășiți de acea Iubire pe care ne-o dorim cu atâta ardoare când ne trezim în zorii nașterii noastre?

Noi nu putem fi părășiți de noi înșine fiindcă doar atât ne-a mai rămas în noi: Iubire și atât nimic mai mult!

Suntem părășiți mereu și de Iubirea din noi dar mai ales de noi înșine fiindcă nici o Iubire nu poate dura veșnic decât în cărți sau basme, decât în afara noastră.

Chiar și atunci când noi am face tot posibilul să nu părăsim Iubirea ne părăsește aceasta pe noi fiindcă pe această Imagine a Destinului care este lumea noastră nu avem voie să fim fericiți decât să știm în Iluzia Vieții că fericirea este acel orizont care aleargă mereu de noi cu atât mai tare cu cât mai repede alergăm noi către el, să știm că Iubirea ne omoară doar dacă vrem să nu dispară vreodată din noi.

Atunci trebuie să alergăm către Nicăieri, să strigăm că dorim să ținem vântul în căușul palmelor nostre bătătorite de atâtea clipe, să privim către Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător și să spunem: -Aceasta este Întâmplarea ta Întâmplătoare, Destinul Nostru Neîntâmplător, atât de trist Destin pe cât de tristă a fost Întâmplarea ta Întâmplătoare în această lume magică a Cunoașterii!

Atunci Factorul Nostru Creator se va întoarce cu fața spre sinele nostru sacru fiindcă se va întoarce cu fața spre El! Și vom simți că nici o întrebare nu-și mai are rostul fiindcă este mai mult decât neadevărată.

Vom simți cum Adevărul Absolut nu va mai trebui spus și nici măcar oftat de către nici o divinitate sau Factor Creator și Unic Întâmplător fiindcă el sălășluiește în divinul din noi care nu poate fi nici cunoscut și nici raportat ci doar simțit.

Atunci vom realiza că doar întorcându-ne la noi, la acea fărâmbă din noi înșine vom începe să vedem Cunoașterea dar fără ochi, să simțim Adevărul dar fără simțuri, să știm Cunoscutul fiindcă am aflat Necunoscutul tocmai fiind necunoscut și deci de negăsit, atunci vom deveni noi înșine și abia atunci vom privi către cerul imens și înstelat din noi trăind ceea ce ar fi trebuit să fie moartea vieții sau viața morții din noi.

Vom înțelege că eternitatea era undeva în respirația noastră și Destinul nostru nu este altceva decât ecoul unei Întâmplări Întâmplătoare petrecute undeva cu o eternitate înaintea noastră, iar acest ecou suntem noi, sunt sacrele noastre sine-uri care doar astfel se vor recunoaște pe sine.

Și în sfârșit vom realiza că știm fără să vrem sau fără să Cunoaștem ceea ce știm fapt care nouă azi ni se pare imposibil.

Atunci va fi posibil să știi fără a Cunoaște ceea ce știi, să înțelegi fără a Înțelege ceea ce Înțelegi, să speri fără a spera ceea ce speri și să primești în sfârșit divinitatea pierdută și răpită de către cei care au dorit să știe cunoscând ceea ce vor să știe, să vadă Înțelegând ceea ce au dorit să vadă, să Înțeleagă Înțelegând Înțelesul.

Unde au ajuns astfel: La absurd!

A căuta un Înțeles în această lume este exact ca și cum ai cunoaște un Neînțeles sau o necunoaștere.

Și atunci când vom înțelege în sfârșit toate acestea vom ști să-l vedem pe Dumnezeu Nostru care este Factorul Creator și Unic Întâmplător prin faptul că simte creația prin cunoaștere.

Atunci vom realiza că de fapt Întâmplarea Întâmplătoare prin care și-a lăsat amprenta în lumea noastră nu a fost o întâmplare a suferinței și nici a deznădejdiei pe care ne-o insuflă existența acestei lumi ce ne-am dorit-o de multe ori să nu mai fie, ci acea amprentă a fost o amprentă care a avut față de noi cei din Coeficientul logic 2 o singură dorință și anume să înțelegem miracolul faptului că suntem, că putem simți poezia, natura, coloritul toamnelor, susurul râurilor, freacățul pădurilor, vuietul valurilor, și astea nu sunt nici greșeli dar nici tristeți.

Pentru noi cei din Coeficientul Logic 2, fiindcă pentru alții din lumile cu alți Coeficienți Logici, Întâmplarea Întâmplătoare a fost în eternitatea sa altceva.

Dar pentru noi, a fost în eternitatea sa și tristețe fiindcă ar fi fost necesară puțină culoare de tristețe precum era și acea de fericire, de dezamăgire sau plenitudine, de speranță dar și de neîmplinire, de succes dar și de trudă și alte și alte culori pentru a picta acest minunat tablou care este natura acestei lumi.

Pentru ca noi oamenii să putem admira cu adevărat acest minunat tablou va trebui mai înainte de toate să ne cunoaștem pe noi înșine, să ne acceptăm limitele și să înțelegem că dacă vrem ca să avem cu adevărat acces la acest minunat tablou al existenței lumii cunoașterii Coeficientului Logic 2 în care ne aflăm va trebui să ne privim înăuntrul nostru, să vedem mai înainte de toate Universul nelimitat să recunoaștem infinitul din care ne-am zămislit și se află în noi în fiecare pentru a avea acces la infinitul din exteriorul nostru. Tot ce ne-a mai rămas din impozanta definiție a conștiinței compusă din cognitiv, afectiv și volitiv, este doar:afectivul!

Aceasta este adevărata conștiință a omului, dar nici pe aceasta nu o cunoaște ci o simte! Viața Omului este simțire și atât. Chiar dacă prin intermediul Iluziei Vieții, simțirea se identifică cu Cunoașterea nu este deloc astfel.

Chiar dacă noi simțim că Cunoaștem nu înseamnă că de fapt Cunoaștem ci înseamnă că doar simțim asta!

~5~

Am fost de acord cu Nietzsche care nu credea că Omul posedă voință. Diferența este că eu nu cred că omul posedă nu numai Voință ci și Cunoaștere.

Pe de altă parte sunt total opus lui Nietzsche atunci când afirmă că Omul lipsit de Voința sa are nevoie de un conducător puternic care să îi arate calea spre împlinire și astfel sentimente ca mila, compasiunea sau alte asemenea lor nu-și au locul.

Este cât se poate de greșit. Acest filozof nu a făcut decât să întoarcă filozofia pe dos exact acolo unde ar fi trebuit să puncteze cu adevărat, dând naștere unei și mai mari înstrăinări de sine a ființei umane.

A te interpune umanului din om activând inumanul nu faci altceva decât să dezumanizezi acel om înstrăinându-l și mai mult de sinele său și odată cu acesta în calitatea sa de individ

social, să realizezi o societate din ce în ce mai absurdă, egoistă și nedreaptă cu ființa umană care astfel va fi într-un număr din ce în ce mai mare exclusă la periferia ideologică a unei astfel de societăți, periferie care va determina o radicalizare a sentimentelor contrare sinelui sacru al omului, iar la centru o societate elitistă care va determina o la fel de mare înstrăinare de sine a oamenilor care o alcătuiesc dar pe principiul că ei sunt un fel de zei, uitându-se faptul că Zeii sunt cei care au născut Păcatul Originar în mod indirect, că Omul și-a donat Sinele Sacru zeilor care erau înțelegători cu elita societății respective când s-a realizat cotitura nefastă în Destinul omenirii, aceea de a pierde controlul Omului asupra Sinelui Sacru ca în cele din urmă să-l doneze Zeilor în schimbul unor ajutoare. Omul își dona Sinele Sacru elitei sociale a acelor timpuri atât de vitrege pentru omenire când se naștea Păcatul Originar.

De aceea pentru mine Nietzsche e un filosof întors pe dos, dar care are marele merit de a fi susținut faptul că ființa umană nu dispune de o reală voință.

Și atunci cine este Omul fără Voință și Cunoaștere? Iubire!

Acesta este Omul, o fărâmă de Iubire de la naștere spre moarte, o șoaptă stinsă și dureroasă în Univers, o șoaptă a naturii care l-a zămislit să fie fericit și chinuit, să nu știe nimic altceva decât că știe și atât, iar atunci când știe să mai creadă că dispune și de Voință.

Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației!

Omul știe că întreaga lui lume ființează numai și numai prin Cunoaștere dar știe mai puțin faptul că tocmai această Cunoaștere nu o Cunoaște și că de fapt nici lumea cunoașterii nu ființează astfel. Tot ceea ce știe mai puțin Omul este că ar fi Iubire.

Atunci chiar dacă ar ști că este Iubire la ce bun dacă și această Iubire îi parvine tot prin Cunoaștere?

De ce trebuie neapărat Creatorule să-i parvină totul Omului prin minciuna Cunoașterii atât timp cât aceasta nu-i este dată spre știință Omului?

Oare tocmai pentru a ieși la iveală deșertăciunea vieții acesteia care aleargă spre moarte odată prihănită dintr-un act sexual? Câtă moarte este într-un act sexual ce va duce la nașterea unei vieți?

În actul sexual vom găsi nașterea morții ce va surveni odată cu facerea ființei. Ființă fără moarte nu există fiindcă tot ce ființează moare și tot ce moare trebuie să fi trăit pentru a muri, cum murirea are în ea atât de multă viață precum are viața atât de multă moarte în ea.

Unde vom găsi în această lume poarta morții decât în poarta vieții, în actul sexual precum poarta vieții o vom descoperi numai și numai în moarte fiindcă doar raportată la aceasta viața poate să mai fie ea însăși cu imaginea sa de destin cu tot.

Atunci unde putem ști că începe moartea?

Moartea începe din primele priviri, din primele șoapte de iubire din săruturi, mângăieri și sex, atunci când ființa simte că freamătă alinată de zefirul clipelor care se abate sfidător asupra ei și vrea să nu piardă viața străbunilor, străbunilor și altor străbuni a căror oase albite se află în suflarea actuală a ființei.

Subconștientul Omului transmite că doar prin sex va putea să rămână și acesta cu oasele sale cu tot în sângele urmașilor săi menținând viața ce este doar un simplu preludiu al morții.

Atunci ființa va fremăta de dragul și dorul unui partener de sex opus încercând să înțeleagă impulsul sexual care o stăpânește dar fără să-l poată atribui Iubirii fiindcă aceasta vine doar odată cu adevărul despre ființă iar acesta se ascunde undeva în Sinele Sacru al acesteia.

În orgasmul sexual stă adevărul despre nașterea unei noi morți care va veni pe lume cu nume de urmaș ducându-și calea spre mormânt la fel ca și înaintașii, cu sânge și sudoare, cu trudă, deznădejde dar și fericire, cu împlinire dar și lacrimi.

Și astfel se naște primul sărut, prima floare făcută în dar, odată cu primele strofe scrise dintr-un poem al Sinelui Sacru.

De ce ne mai naștem?

Dar de ce murim?

De ce sunt ticăloși pe lumea asta atât de perfidă?

Priviți o cascadă sau un peisaj de iarnă unde troienele stau tăcute pe crengile brazilor. Oare acestea cunosc dacă vine apusul sau zorile, dacă sunt atât de frumoase în razele strălucitoare ale astrului dimineții?

Nu cred că știu că nouă ne plac atât de mult, cum nici noi nu putem ști dacă altor ființe din cadrul altor Coeficienți Logici diferiți nu le plac anumite însușiri ale noastre despre care noi nici măcar nu știm că le avem.

Atunci cine suntem noi?

Doar o șoptă de durere spusă într-o seară înnourată de Creator, dar atât de înnourată, încât această șoptă naște imediat moartea sau mai bine spus devine implicit moarte odată cu nașterea sa, dar o moarte din ce în ce mai lentă până când trece cu adevărat pragul morții și atunci nu mai moare încetul cu încetul ci renaște, fără a ști dacă această renaștere nu este una care tinde spre o nouă naștere de unde va muri iarăși încetul cu încetul până la moarte, până în iarna ființei, fiindcă întotdeauna știm că primăvara aduce mugurii noilor frunze care vor însemna ruginiul toamnei, iar dacă aceste frunze nu ar exista unde ar mai fi ruginiul mortuar al toamnei?

Nicăieri.

~ 6 ~

Doar prin primăvară revine moartea toamnei.

Dar iarna, care este moarte propriu zisă?

Atunci când albul imaculat al zăpezii se așterne peste trupurile goale ale copacilor cărora le-au murit frunzele, când ei dorm visând la noile frunze ce au să vină peste trupurile lor crestate de coaja troienită de gheață și viscol.

Oare știu acești arbori că sunt asemeni strămoșilor noștri, care generații de generații au rodit noi și noi ramuri ale istoriei noastre a fiecăruia dintre noi chiar dacă aceste ramuri, unele pierdute demult în colbul uitării au fost aproape arse de Păcatul Originar abătut ca un blestem asupra ființelor noastre odată cu pierderea Sinelui Sacru, a divinului din noi.

Cum nici copacii nu știu cât sunt de frumoși primăverile, când nasc moartea, în ochii oamenilor, tot astfel nu știm nici noi, cât de frumoși putem fi odată cu primul sărut sau primele declarații de iubire față de cei pentru care suntem, cum sunt copacii pentru noi: O minunăție a naturii, a primăverii.

De ce să nu ne găsim astfel liniștea și divinul din noi dacă și copacii și-au aflat-o.

Sau aceștia nu cunosc ce este aceea liniște?

Să aibe și ei un Păcat Originar? S

ă fie la fel de blestemați ca și noi oamenii?

Dar noi Oamenii de ce suntem blestemați?

Doamne, de ce ai lăsat în visul tău ca această șoptă de durere, care este Omul să mai fie și blestemată.

Nu îi era de ajuns că era atât de plăpândă în acest ocean uriaș de suferință al istoriei sale desacralizate?

Ce altceva este blestemul decât prohodul morții de sine a omului?

Blestemul e dezumanizare , părăsire de Sine, iar Omul are nevoie de toate acestea pentru a înțelege umanizarea și regăsirea de Sine, pentru a le raporta propriului său Sine.

A ști să fugi de blestem, de dezumanizare este calea spre salvare, spre adevărata umanizare. Necunoscând dușmanul de care trebuie să alergi este ca și cum ai alerga în brațele sale.

Fără blestem Omul nu s-ar fi părăsit niciodată pe sine și nu ar mai fi murit de atâta și atâta timp istoric, dar și fără același blestem Omul nu ar mai fi căutat calea regăsirii de Sine de tot atât de mult timp istoric.

Fără blestem moartea nu ar mai avea nici un sens, fiindcă nimeni nu s-ar mai raporta la Moarte precum nimeni nu ar mai înțelege Viața.

Fără blestem marile creații ale omenirii, toate cele șapte minuni, nu ar mai fi existat fiindcă nici una dintre acestea nu poate exista fără de moarte.

Inclusiv în mitul biblic moartea apare ca urmare a unui blestem datorat cunoașterii.

Moartea ne parvine ca fiind un blestem al acestei lumi, cu excepția celor care vor acest lucru.

Aceștia nu sunt majoritatea care să întregască regula.

Sinuciderea este un lucru rău, care nu trebuie recomandat nimănui fiind împotriva firii.

Dacă moartea nu ar fi privită prin intermediul blestemului ci al fericirii, ar însemna ca toți ar trebui să ne dorim cât mai repede propria moarte, ceea ce nu este câtuși de puțin adevărat.

Oricât de ciudat ar părea ne raportăm la acest blestem al morții pentru a înțelege viața.

Tot ce este împotriva firii devine păcat, pe când Păcatul Originar este unicul păcat care este împotriva tuturor celorlalte păcate fiind cel care devine oglinda acestora, la care toate celelalte păcate se raportează devenind un adevărat bine față de acesta.

Pentru Păcatul Originar tot ceea ce este împotriva firii este un bine fiindcă Păcatul Originar este el însuși împotriva firii.

Toate celelalte păcate care se raportează Păcatului Originar sunt un bine față de acesta fiindcă Păcatul Originar a izvorât din momentul în care Omul și-a pierdut propriul său Sine Sacru și l-a donat pe taraba unei societăți murdare care nu-l reprezenta.

Această societate era adevărata Minciună pe care Omul a dorit-o Adevăr știind că până atunci unicul Adevăr era Sinele său Sacru și nu societatea mizeră a unei ierarhii din ce în ce mai străină de Om.

Această Minciună apare în miturile biblice drept Adevăr al Cunoașterii și nu Minciună a Cunoașterii!

Eva odată mușcând din măr a realizat Adevărul Minciunii care devenea societatea Omului ce și-a pierdut Sinele Sacru.

Poate că nu era bine să afle acel Adevăr trist și de aceea trebuia imediat pus pe postamentul unui Păcat Originar prin care ființa umană să se consoleze cu această vină atât de necesară marii greșeli care se pierde undeva în negurile istoriei și se identifică cu momentul pierderii Sinelui Sacru de către Om, moment de cotitură a întregii Omenirii fiindcă de acolo începe Înstrăinarea de Sine care ia locul progresiv fostului Sine Sacru.

Tot ce a realizat omenirea mai mareț se datorează morții, fricii, biciului acesta cumplit care lovește Omul neconținut pentru a-și duce șoapta sa de durere mai departe către mormântul care-l așteaptă mai primitor decât propria sa viață doar că nu știe acest lucru.

Și dacă nu ar mai fi moartea și nu ar mai fi nici blestemul, noi ce-am mai fi decât niște etern dezmoșteniți de noi?

Da, ne-am dezmoșteni de noi, și am încerca să ne aflăm Sinele Sacru, și odată cu acesta Viața eternă a trecerii.

Orice trecere are eternitatea ei, precum orice eternitate are trecerea ei, deoarece dacă nu ar fi trecere nu ar mai fi nici eternitate.

Dacă n-ar fi trecere n-ar fi nici zbor și nici speranțe, cum dacă n-ar fi eternitate n-ar fi nici iubire și nici plenitudine și doar astfel în această lume care ne e dată să o știm fără a o Cunoaște de fapt, nu am mai putea simți zefirul primăverilor.

Când Omului îi va fi luat Blestemul clipelor sale din șoapta Marelui Creator, și când acest Om își va regăsi Sinele său Sacru, va înțelege câtă nevoie avem de moarte fiindcă doar astfel vom putea obține trecerea eternă a vieții!

Când Sinele Sacru al Omului se va descoperi va înțelege că blestemul a fost la fel de necesar cândva ca și apa și aerul pe care-l respiră fiindcă prin el Omul a devenit înger și fiară, demiurg și războinic, a devenit Om.

Atunci Sinele Sacru nu va alunga blestemul, dar va alunga Păcatul Originar, va înțelege că nu se află aici din vina lui, ci din cu totul și totul alte rațiuni, iar unele din acestea nici măcar nu-i vor fi date spre cunoaștere.

Oare nici atunci Omul Sinelui Sacru n-ar putea scăpa de blestem dacă ar vrea?

De ce să fie nevoit să îl folosească ca un nou și nou orizont?

Sinele Sacru al omului este o fărâmă de divinitate, iar Omul va ști atunci mai mult ca niciodată că este divin.

Divinul din Om nu va putea accepta moartea ca o distrugere decât ca o eternitate a sa precum nu va putea accepta viața ca fiind ceva trecător, decât ca fiind o cale, un drum ce tinde către eternitate dar care trece prin vămile nașterii și morții.

Va ști că o astfel de cale, va trebui să poarte cu ea și Sinele Sacru, care va atribui blestemului deșertăciunea acestui tărâm atât de elogiât al vieții.

Ce altceva poate să fie deșertăciunea acestei lumi? O altă deșertăciune sau doar un vis despre deșertăciune, un exemplu despre neajunsurile nașterii acestei lumi?

~ 7 ~

Nici măcar Omul care se va regăsi pe sine nu va putea înlătura deșertăciunea acestei lumi diabolice, dar o va putea schimba dintr-o deșertăciune a desfrâului său ideologic într-o deșertăciune a împăcării cu sine.

Divinitatea din Om nu poate admite deșertăciunea și astfel va încerca să o înlocuiască cu noi și noi motive pentru care ne naștem, dar va înțelege în cele din urmă că totul este o mare deșertăciune și un mare păcat dar care nu ne mai aparține nouă ci amprente care a șoptit existența noastră plină de spinii clipelor care ne apasă.

Când Omul se va regăsi pe sine, atunci se vor împăca și demonii cu îngerii dar și Dumnezeu cu Diavolul.

Va fi un pas înainte dar nu îndeajuns pentru a înlătura deșertăciunea lumii.

Și totuși, Omul nu se va lăsa, se va zbate, va fi din nou supus unor noi încercări de a accepta un nou Păcat Originar, de a lua vina divinității asupra sa. De data aceasta nu va mai accepta acest târg josnic și va lăsa pacea eternă dintre Dumnezeu și Diavol pe această lume, pacea dintre Binele din Om și Răul din Om.

Atunci va înțelege încetul cu încetul în devenirea sa de ființă sacerdotală că nu numai că nu are Voință și Cunoaștere, că nu numai că îi este dat să știe această lume tocmai prin Cunoașterea pe care nu o Cunoaște, va înțelege că este doar Iubirea pe care nu o știe și care este unicul sens al existenței sale în acest vis al Iluziei Vieții.

Când își va descoperi Sinele Sacru Omul se va abate de la lupta cu deșertăciunea propriei sale existențe fiindcă va înțelege că această deșertăciune îi este dată astfel tocmai pentru a se răzvrăti mereu împotriva sa, că această deșertăciune este tot ceea ce l-a împins pe Om către josnicie și smerenie, către fals, minciună, crimă și furt, va ști în sfârșit că această deșertăciune aparține doar lumii acesteia care îi este dată de Cunoașterea pe care nu o Cunoaște, de visul acestei Vieți care aleargă către Moarte.

Și atunci Omul se va ridica în propriile sale slăvi!

Va înțelege că nici măcar divinitatea nu are vreo vină pentru această deșertăciune a deșertăciunilor care este moartea dar și viața fiindcă toate câte sunt dar mai ales toate câte nu sunt îi sunt date Omului prin Cunoașterea pe care de fapt NU o Cunoaște.

Doar astfel va alunga veșmântul greu al zădărniciiei acestei lumi, și va striga:

Am învins!

Știind că de fapt marea lui Victorie constă în faptul de a realiza că nu știe nici măcar ce este aceea deșertăciune.

Va încerca din nou să lubească mai mult și mai pătimăș ca niciodată, de la plantele care înfloresc primăvara, la căprioarele care se ascund în adâncurile codrilor, de la ploile scurte de vară la miriștea scăldată în razele soarelui, la ochii în care se va pierde știind că menirea sa în această lume este aceea de a nu ști dar că el în aceste vis al Iluziei Vieții se știe că ar fi Iubire.

Va mai trece prin gânduri negre de genul blestemelor și deșertăciunilor dar le va alunga, fiind-i teamă să nu recadă în Păcatul Originar.

Fiindu-i teamă de teama cea din urmă a Omului, atunci când se știa înstrăinat de sine.

Zădărnicia este parte a Necunoașterii acestei lumi ca și blestemul de altfel, iar noi chiar dacă existăm în această lume prin Cunoașterea sa, nu ne este dat să o știm cu adevărat.

Acesta va fi momentul crucial al Omului, când va trebui să înțeleagă zădărnicia și să se supună acestei stări de fapt.

Când va trebui să accepte că el, această lacrimă a Creatorului său, se va evapora în razele fierbinți ale astrului verii dacă nu va accepta că este doar o lacrimă și atât.

Aceasta este filosofia filosofiilor cu privire la natura umană,absurdul și orice alt filosof care va susține că Omul poate Cunoaște, implicit chiar și filosofia este un mincinos notoriu.

Chiar dacă folosesc fraze frumos meșteșugite în această descriere a mea nici eu nu pot fi sigur că ceea ce spun aici este adevărat, tocmai fiindcă nu cunosc Adevărul Absolut, dar ceea ce susțin în paginile de față este un sentiment al acestei lacrimi care este viața mea, un sentiment despre această lume care va dispărea la fel cum a apărut, poate în foc și cenușă sau în aburi și smoală.

Și degetele mele care scriu în aceste momente, sau am senzația că scriu, necunoscând Adevărul Absolut, precum corpul meu vor fi odată, peste o clipă raportată la timpul Universului doar praf stelar.

Dar oare ce va rămâne din mine?

Gândurile mele?

Cred că acestea sunt mult mai eterne decât corpul meu. Eterne în vreo conștiință?

Chiar dacă vor rămâne în conștiința omenirii o anumită perioadă, ele nu vor putea rămâne etern, fiindcă nici omenirea nu este eternă, întreaga omenire, cu miliardele de oameni care trăiesc ca și cum ar fi eterni, nu este altceva decât o lacrimă trecătoare pe obrazul Creatorului și atât.

Chiar și Timpul împreună cu Spațiul vor trece, rămânând în locul lor doar umbra noastră cu nume de Destin!

Și atunci se va auzi poate strigătul meu din această Mântuire de Timpi și Spații, un strigăt care va vrea doar o singură dată să știe Cunoscutul și nu Iluzia unei Vieți dintr-o lume cu Coeficient Logic 2.

Și dacă îmi va fi dat să Cunosc, să știu măcar o singură dată Cunoașterea ce anume voi vedea, dacă voi vedea cu gândurile mele fără ochi sau urechi, fără frunte și tâmpile care să fie ori obosite ori încrețite?

Voi vedea Cunoașterea.

Și cum oare va fi aceasta? Va fi frumoasă sau urâtă, apropiată sau depărtată, în mine sau în exteriorul meu?

Tot ceea ce știu este că voi rămâne tulburat de ceea ce-mi va fi dat să văd.

Fiindcă ceea ce voi simți acolo va fi poate cel mai dezamăgitor moment care-mi va fi dat să-l trăiesc traversând odată cu Destinul meu lumile.

De ce va fi cel mai dezamăgitor moment?

Tocmai fiindcă cunoașterea în loc să-mi apară sub forma strălucirii orbitoare a atâtor și atâtor coridoare ideatice sau de alte și alte naturi care să mă îmbie cu frumusețile lor divine, nu va fi nimic mai mult decât o simplă frază scrisă cu litere de foc, care va suna astfel:

Doar necunoscătorii caută cunoașterea fiindcă cei care o cunosc nu știu ce este aceasta și nici nu vor afla vreodată, fiindcă cunoașterea nu există decât pentru necunoscători!

Atunci voi înțelege că la sorocul lumilor este cu adevărat deșertăciunea, că Adevărul Absolut este Deșertăciune și că aflând aceasta e mult mai rău chiar decât cu Păcatul Originar, darămite față de Omul care și-a găsit Sinele său Sacru.

Și iarăși îmi voi dori să revin în lumile Cunoașterii, unde să primesc din nou o astfel de lume indiferent de Coeficientul ei Logic, chiar dacă această Cunoaștere să-mi fie dată prin simțire asemeni plantelor, chiar dacă ar fi urmat să fiu o insectă sau un animal, un mamifer marin sau Om, sau orice altceva într-o lume cu un alt Coeficient Logic.

Important pentru mine este doar să renasc în Necunoaștere și nu să aflu Adevărul Absolut al Necunoașterii fiindcă este mult mai bine așa.

Important pentru mine într-un asemenea moment ar fi să nu mai socot viața unui Om sau Omenirea ca fiind doar o lacrimă de durere care curge pe fața Creatorului ci să o consider ca o lacrimă de fericire și de împlinire ce se prelinge pe fața sa cu nume de natură, pe care noi o vedem cu peisaje dintre cele mai diverse ale acestei lumi.

Atunci voi dori din tot sufletul meu să-I mulțumesc Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător pentru faptul că această lume ne este dată doar prin faptul că noi știm despre existența ei dar nu o Cunoaștem, și nu o vom Cunoaște niciodată, tocmai fiindcă nu există Cunoașterea.

Abia acum am înțeles că Iubirea nu ar avea nici o competență fără această minciună care este un Adevăr!

Am înțeles ce măreață este amprenta acestui Factor Creator și Unic Întâmplător care este cu adevărat Iubire și față de care trebuie să ne aplecăm cu aceeași Iubire cu care ne-a zămislit, fiindcă tot ceea ce a făcut a fost să simțim Iubirea sa, dar acest lucru nu se putea fără o lume în care Iubirea să fie oglindită într-un fel sau altul, iar lumile oglinzilor sunt doar lumile așa zise ale

Imaginilor, ale Destinului, deci ale așa zisei Cunoașteri care de fapt este doar o imagine a Destinului.

Totuși, această imagine a Destinului nu poate fi nicidecum schimbată din viziunea aceasta plină de tragedii pe care o are cel puțin în prezent societatea umană?

Să fie toate aceste rele la fel de necesare, pe cât ne este de necesară nouă Necunoașterea, pentru a ajunge la a ști și a avea acest vis pe care noi credem că-l Cunoaștem dar nu facem altceva decât să ne trăim Iluzia Vieții prin el?

Absolut orice este Necesari face parte din acest vis. Precum Necunoașterea este Adevărul Absolut al Cunoașterii pe care noi nu-l vom putea afla nicodată în Sinele său fiindcă Necunoașterea nu poate fi Cunoscută, tot astfel Necesarul are un adevăr în opusul său.

Nu! Strig acest lucru sus și tare. Nu sunt necesare toate aceste tragedii monstruoase prin care a trecut omenirea pe parcursul devenirii sale istorice. Ele s-au săvârșit din ignoranță, prostie, răutate, dispreț, dorință de putere cât și alte cauze datorate numai și numai faptului că Omul și-a pierdut undeva în negura mileniilor Sinele său Sacru.

Și iarăși revenim la acea întrebare dacă Dumnezeu este vinovat sau nu pentru pierderea suferită atunci de Om referitoare la Sinele Său Sacru.

Nu putem vorbi de Liberul Arbitru, fiindcă Omul nu posedă Voință și nici Cunoaștere, decât la nivel imaginar, în propriul său vis al Iluziei Vieții.

Dacă nu putem vorbi de Liberul Arbitru înseamnă că Omul nu a avut posibilitatea de a alege?

Nu, Omul Nu a avut posibilitatea de a alege.

Omul a avut doar posibilitatea de a fi ales de către Factorul Creator și Unic Întâmplător.

Dacă a fost ales, putea fi ales să piardă la ruleta propriei sale vieți cu sine însuși pierzându-și astfel Sinele Sacru?

Nu cred că Dumnezeu sau cum îl mai numesc eu, Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător a dorit ca Omul să piardă, fiindcă atunci probabil nu-l mai crea, precum nu cred nici că ar fi fost o greșeală a Creației, atunci când a fost zămislit Omul din negurile Neîntâmplătoare ale Destinului.

Tot ceea ce cred este că Omul a pierdut atunci tocmai datorită divinului din el care se numește Iubire!

A pierdut fiindcă Iubirea raportată la Cunoaștere este cu totul altceva.

Dacă este astfel de ce nu și-a lăsat Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător amprenta asupra altui fel de atribut al Creației care nu era doar o Imagine sau o Oglindă fiindcă Cuvântul Matrice al Cunoașterii este de fapt Cuvântul Matrice al Oglinzii în realitate.

Și totuși cum putea Dumnezeu crea lumea odată ce El este Iubire iar Cuvântul Matrice al Creației se reflectă în Cunoaștere realizând imaginea Creației la fel precum Cuvântul Matrice al Iubirii care este Dumnezeu se reflectă în Cuvântul Matrice al Cunoașterii realizând imaginea simțirii?

Simple, Dumnezeu nu a creat lumea ci a contemplat creația simțind-o, iubind-o!

Astfel Dumnezeu a Creat Simțirea.

Cunoașterea nu este altceva decât reflectare sau oglindire.

Cunoașterea există în sinea ei doar dacă există această reflectare sau oglindire și nicidecum altcumva.

Sinele Cunoașterii este ceea ce se reflectă sau se oglindește în cadrul său.

Dacă în cadrul său se oglindește Iubirea aceasta nu înseamnă că este Cunoaștere ci ea rămâne la rândul său tot Iubire, doar că este oglindită de către Cunoaștere, sau Oglindă cum îi mai spun eu.

Dacă în Cunoaștere NU se oglindește nimic ea NU există.

Adevărul Absolut al Cunoașterii este tocmai Necunoașterea.

Dacă această Oglindă care e Cunoașterea, rămâne pur și simplu în faza în care să nu se mai reflecte nimic în cadrul său atunci ea nu mai are nici un Sine, nici un element, este la fel de goală și de stearpă ca și cum nu ar fi. Astfel Oglinda este Necunoaștere mai degrabă decât Cunoaștere și devine Cunoaștere doar atunci când alte Amprente ale Cuvintelor Matrici se reflectă în aceasta.

Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător și-a lăsat amprenta pe un sol străin de El, dar pe care va încolți alături de alte și alte infinități de lumi și omenirea.

Cred că pierderea Sinelui Sacru de către Om la ruleta istoriei s-a datorat Cuvântului Matrice al Cunoașterii sau mai corect spus al Oglinzii, care a schimbat sensul Iubirii de Sine al omului cu sensul Cunoașterii de Sine!

Tocmai atunci când Omul a ajuns la Cunoaștere nu a mai știut nimic cu adevărat despre el, fiindcă tot ceea ce avea Omul era furat de către Cunoaștere pentru ca aceasta să se Cunoască în propria sa oglindă nimicitoare a Marelui Neant, unde trebuiau ca Toate să fie reflectate născând Destinul. Și astfel Omului i s-a furat cunoașterea simțirii adevărate.

Doar Destinul a născut spiritualitatea și nimeni altcineva, fiindcă și aceasta este o formă care se reflectă în Marele Gol al Necunoașterii din cadrul Oglinzii Cunoașterii, pentru ca imaginea Spiritualității să fie cât mai apropiată de Marele Neant – Aneant.

Astfel doar Spiritualitatea este mai apropiată Marelui Neant-Aneant, care nouă ne este redată prin Moarte, și prin Destinul acestei Morți care poate fi la fel de tandru cu existența aceasta efemeră, pe cât de neiertător este cu Sinele Sacru al Omului.

Și atunci ce anume este ființa spirituală care nu-și cunoaște Sinele Sacru?

Dar a-l Cunoaște înseamnă a se raporta la Necunoaștere și odată cu aceasta a fi doar o Imagine din Necunoaștere.

Atunci repet. Ce anume este ființa spirituală care nu-și raportează Sinele Sacru la Necunoaștere?

Ființa Spirituală care nu mai este o Imagine a propriului său Destin în Necunoaștere?

Este această ființă cu adevărat spirituală atunci când Adevărul Absolut al Cunoașterii stă tocmai în Necunoaștere? Sau în Necunoașterea lui?

~ 8 ~

Ființa spirituală se vrea Destin, iar Destinul se vrea devenire, iar Devenirea se vrea Împlinire, iar Împlinirea se vrea Adevăr și vai, Adevărul se vrea în Cunoaștere, pe când el este întocmai Necunoaștere.

Și atunci am mers spre sorocul lumilor cu gândul împovărat de gloria minciunii acestei spiritualități false a omenirii care se sprijină pe Adevărul său propriu ca și cum acesta ar fi etern și nu efemer, ca și cum acesta ar sta la cumpăna Creației și nu la picioarele acesteea, ca și cum ar fi chiar Adevăr și nu Minciună!

Și m-am retras stingher în colțul meu de lume vrând iarăși să înțeleg neînțelesul și să cunosc, necunoașterea.

Ce am aflat?

Că în locul Toatelor stă acest mare Neant-Aneant, pe umerii căruia se sprijină propria noastră Viață, ce nu este decât o Imagine mincinoasă din adâncurile Marelui Neant-Aneant, un Destin.

Atunci am început să râd gândindu-mă la făuritorii de destine care realizează noi și noi imagini pe bandă rulantă, în cărți, televiziuni sau alte mijloace care furnizează imagini.

Și mi-am spus că și aceștia sunt Factori Creatori și Unic Întâmplători?

Și am privit pe fereastră. Ninge. Primii fulgi de zăpadă se așterneau tăcut pe solul înghețat. Deodată liniștea a fost tulburată de fâlfâitul unor aripi de porumbel. Abia atunci am înțeles că Liniștea Marelui Neant-Aneant a fost tulburată de o singură Întâmplare Neîntâmplătoare, iar tot ce a urmat acesteia a fost o mare minciună cu nume de Imagine, care este Iluzie și Iluzia este Destin!

Evrika, mi-am spus de parcă aș fi descoperit paradisul Iluziei Vieții în care sperăm noi să ajungem după așa zisa moarte. Era un paradis al învingătorului. Doar că acest învingător care eram s-a considerat pe dată mai învins ca niciodată fiindcă era o victorie asupra unui imperiu al minciunii, al unei Iluzii al unui Destin, care a tulburat adânc Marele Gol al Neantului-Aneant cu minciunile și ipocriziile sale. Și mi-am spus sunt într-o capcană, vreau să scap de aici!

Unde să scapi, știi tu Omule încotro vrei să mergi pentru a ieși din acest infern al propriei tale existențe?

Nu, nu știu fiindcă sunt orb iar cunoașterea mea este de fapt o Iluzie a Vieții înveșmântată de Necunoaștere, care este Adevărul Absolut la fel de necunoscut mie precum îmi este de necunoscută Necunoașterea.

Am zăbovit cu ochii ațintiți spre nesfârșitul cerului, pe unde doar norii pot să zburde în voie înțelegând că eu chiar dacă voi depăși acei nori, chiar dacă voi cuceri întregul Univers nu voi cuceri de fapt NIMIC, fiindcă și acesta este o minciună, la fel de mare ca mine, o simplă Iluzie a Vieții mele sau a altor și altor iluzii nenorocite ale vieților altora care se pierd în reflectarea lor în alte și alte destine născând devenirea istorică a acestei minciuni iar odată cu aceasta cartea sfântă a spiritualității popoarelor, de fapt cartea sfântă a spiritualității iluziilor care au fost cândva reflectate ca niște imagini, asemenea unor flashuri în Marele Gol al Neantului-Aneant.

De ce am folosit terminologia de Neant-Aneant? Fiindcă și neantul are propriul său opus și acesta este Aneantul, precum Aneantul are drept opus Neantul, dar asta doar dacă raționăm pe baza Coeficientului Logic 2, fiindcă dacă am gândi pe baza unui Coeficient logic mai mare de exemplu, alături de neant și aneant ar mai fi și alți opuși ai acestuia. Dacă am gândi pe baza Coeficientului Logic 1, Coeficient Logic inferior nouă, atunci neantul nu ar mai avea nici un alt opus, deci nu ar mai exista Aneantul.

Cum noi cunoaștem doar imaginea Creației și nu adevărata Cunoaștere în care se oglindește Creația și care pentru noi e Necunoaștere, iar această Necunoaștere e Adevărul Absolut, înseamnă că moartea este un Adevăr Absolut fiind Necunoaștere?

După tezele pronunțate oricine își poate da seama că Cunoașterea se sprijină pe Neant pentru a putea fi cunoscută, tocmai fiindcă sinele Cunoașterii este Aneantul, opusul Neantului, dar rog mare atenție, opusul Neantului nu înseamnă că este acel „ceva”, că de fapt are o conotație de subzistență, nu! În nici un caz.

Aneantul ca opus al Neantului se definește ca fiind o Cunoaștere ca opus al Necunoașterii dar o Cunoaștere care reflectă și se raportează tocmai la Necunoaștere și astfel este o Necunoaștere care primește conotație de Cunoaștere tocmai fiindcă are posibilitatea să reflecte unicul lucru adevărat din Sinele său și anume Necunoașterea!

Întreaga noastră știință și spiritualitate despre care avem impresia că este o mare realizare a omenirii, a devenirii istorice a acesteia se bazează numai și numai pe Necunoaștere, pe raportarea la această Necunoaștere fiind de fapt o mare și importantă realizare a Necunoașterii.

De aceea suntem ființe umane părăsite de propriul nostru Sine Sacru?

De aceea vedem frumusețea rece a acestei naturi umane ca fiind adeseori străină de noi înșine, de aceea tot ceea ce credem că suntem noi, este de fapt străinul din noi, cel care ne înlocuiește propria noastră viață pierdută? Toate doar pentru că ne raportăm la Necunoaștere, la Adevărul său Absolut?

Ar fi o cale de a părăsi această tristă spiritualitate și viață meschină?

Ar fi o cale de a ne despărți de minciuna existenței noastre?

Ar fi o ELIBERARE?

Și dacă ne-am elibera de noi înșine, ar fi mai bine?

Oare ar mai putea ca vreodată să ne mai fie dor de noi?

Să ne fie dor de minciuna propriei noastre existențe, de ce să ne fie dor?

De străinul din noi care ne-a înlocuit mereu propria noastră viață?

Să ne fie dor de absurdul acestei lumi?

Nu, nu, nu, n-ar trebui să ne fie dor de nimic din această lume decât de ce am iubit sincer în această absurdă și deșartă viață.

Să ne fie dor de iubirile noastre, de primăverile care nu se lăudau prin ziare și nici nu-și făceau reclamă plătită, să ne fie dor de ziua când...și iarăși ar mai fi motive pentru care ar trebui să ne fie dor. Și iarăși mă reîntorc la răceala acestei naturi umane sfidătoare, la impertinența cu care pierduții Sinelui Sacru se cocoată în tot felul de poziții sociale crezând că acolo își vor găsi în sfârșit liniștea, dar se înșeală amarnic. Cu cât urcă mai sus cu atât sunt mai debusolați și mai nenorociți fiindcă fericirea este o fata morgana a acestei lumi sfidătoare.

Orice ai dobândi și oricât de mari avuții sau poziții sociale ai avea toate sunt deșertăciune a deșertăciunilor, toate sunt un fum prins în pumni sau un strigăt îmbrățișat la sân, fiindcă toate devin imediat o normalitate și pe urmă o plictiseală întregind nefericirea, dar mai ales deșertăciunea care înveșmântă această lume unde totul este clădit pentru a se dărâma, unde totul este o Iluzie a Vieții noastre, unde adevăratul sens este nonsensul, iar adevăratul Adevăr este întocmai Neadevărul.

Atunci ce oare este mai bine pentru Om?

Sinuciderea?

Doar astfel ființa umană va scăpa de propria sa povară, de propria sa imagine, de propriul său Destin, de deșertăciune, de amăgire și absurd, de răceala străină a acestei lumi, alegând în sfârșit liniștea deplină a Nirvanei pe care o căuta încă din devenirea sa istorică, o Nirvană străină și absurdă până și ea raportată la ființa din ce în ce mai umilă și neînsemnată în raportul său cu ea însăși, cu străinul care o înlocuiește tot mai des și mai inuman, care o batjocorește determinându-i o societate din ce în ce mai meschină și mai absurdă.

Sinuciderea este soluția salvatoare a omenirii?

Oare nu poate fi o altă cale prin care Omul să alunge străinul din el, absurdul și angoasa ca astfel să-și regăsească Sinele Sacru care i s-a furat de atâtea și atâtea milenii?

Ce altă cale ar putea fi decât sinuciderea?

Prin Sinucidere, Omul va triumfa total împotriva Morții, împotriva a tot ceea ce-l înstrăinează de el însuși și care odată și odată a avut drept pretext tocmai Moartea, fiindcă nimic nu a fost mai sublim dar și mai rău în istoria devenirii sociale a ființei umane în viață decât Moartea, care era și este și acum chiar dacă în mod subconștient Absolutul de Sine al Omului! Și totuși trebuie să trăim!

Moartea ori devine reflectată ca cel mai mare Rău, ori devine cel mai mare Salvator.

Și iarăși ajungem că Salvarea constă în Moarte!

Cum ar mai putea fi salvată o asemenea societate absurdă și nedreaptă care chinuie cu înstrăinarea sa de sine ființa umană, înstrăinată și aceasta din toți rărunchii săi?

Cum ar putea fi salvată o astfel de societate plină de mizerii de torturi dintre cele mai perfide, fiindcă mintea diabolică a Omului odată pierzându-și Sinele Sacru a avut grijă să născocască toate aceste fărâdelegi?

Cum am putea salva o atare societate?

Salvând Omul, explicându-i despre Sinele său Sacru?

Nu, nu cred, fiindcă despre Sinele Sacru al Omului nu se explică, ci va trebui ca acesta să realizeze pierderea imensă pe care a suferit-o, să și-l redobândească singur.

Va fi oare posibil vreodată așa ceva?

Cred că da, dar pentru aceasta va trebui să dispară cel mai mare Rău al omului, și anume bisericile, cu religia, care-l umilesc în fața unei divinități străine de sine.

O astfel de salvare va veni doar dacă Omul va ști să-și înfrângă teama de Moarte și de minciuna Vieții de Apoi a unor culte religioase care prin aceasta îl țin pe Om încătușat în absurd și înstrăinare de sine.

Dar până când vor fi toate acestea toți ceilalți oameni vor fi cobaii propriei lor vieți fiind ei trăiți de viața lor și nicidecum ca ei să-și trăiască propria lor viață.

Chiar și atunci când Omul își va regăsi Sinele Sacru nu va fi cu adevărat fericit ci va înțelege că viața lui Nu poate consta în fericire, ci în Echilibru.

De aceea decât o astfel de lume este infinit mai bine lipsa totală a ei!

De aceea le transmit celor care vor să aducă pe lume noi oameni, care își doresc copii, că fac un mare rău. Rezultatul este că vor aduce pe lume noi și noi ființe care se vor chinui căutând amăgirea fericirii.

De ce sunteți atât de sadici viitori părinți!

Regret că și eu am înțeles prea târziu acest lucru.

Știu că femeile au prin natura lor acest instinct matern prin care specia umană trebuie mereu și mereu să-și reîmprospăteze numărul de membri ai societății cu alți și alți nou născuți.

Știu că natura uitată a omenescului din Om vrea noi și noi victime care să urce Golgota acestei lumi chinuitoare și monstruoase.

Vor femeile ca cele șapte minuni ale lumii să fie admirate de noi și noi îngenucheați ai sorții?

Vor femeile ca alți și alți nenorociți să laude și să se prosterneze în fața unor ticăloși notorii care au reușit să se ridice pe scara socială doar prin minciună, crimă, furt sau alte rele?

În această lume în vârful piramidei ajung doar cei care sunt pe placul lumii, iar cum lumea este absurdă, nedreaptă, mincinoasă și angoasă și cei din vârful piramidei trebuie obligatoriu să fie absurzi, mincinoși, nedrepți și angoasați.

Salvarea constă în a părăsi această lume.

Lăsați-i singuri pe toți cei aflați în vârful piramidei sociale, să se laude ei între ei, să se conducă ei pe ei și atunci veți vedea cum ar nega absolut totul ceea ce susțin azi cu emfază și plini de ambiția prostului care se crede atoateștiutor.

De ce am afirmat acest lucru cu privire la Sinucidere, fapt care s-ar putea să supere mulți filosofi sau liber cugetători ad hoc, tocmai pentru că nu cred că merită jertfa a încă atâtor generații pentru ca omenirea să ajungă în sfârșit să înțeleagă că și-a pierdut Sinele Sacru și că navighează în derivă de atâta amar de vreme.

Concret, pentru a se putea ajunge la o astfel de situație, în afară de instituțiile înrobirii și îndobitocirii sociale cum sunt cele ale cultelor religioase ce susțin actuala piramidă socială prin sintagma că asta ar fi Voia Lui Dumnezeu, ar mai trebui să dispară întreaga piramidă socială și odată cu aceasta BANUL care este simbolul înrobirii omului.

Abia atunci se va putea naște o societate cu adevărat stăpână pe Sinele Sacru al său.

Credeți că cei care dețin frâiele acestei lumi și se joacă cu miliarde de dolari sau euro sau orice alți bani și-ar lăsa de bună voie averile pentru o societate a dreptății și echității, a Sinelui Sacru?

Cu siguranță că nu.

Pe de altă parte chiar și atunci tot nu s-ar ajunge la o astfel de societate. S-a văzut în comunism, mai precis în fostul lagăr socialist ce artificii monstruoase poate aduce o astfel de egalitate care în loc să ridice ființa umană, să o înalțe canalizând-o pe calea către Sinele său Sacru, a coborât-o spre o îndoctrinare și o îndobitocire și mai accentuată decât în sistemul murdar capitalist. Astfel hoția și înșelătoria capitalismului a fost înlocuită cu minciuna și dictatura comunismului, cu restrângerea sau anularea celor mai elementare drepturi ale omului, drepturi care și în capitalism încă le mai sunt încălcate multor oameni din diverse țări ale globului.

Nu se poate crea o societate perfectă pentru un Om imperfect.

Chiar dacă am transborda Omul actual într-o societate unde este regăsit Sinele Sacru, acest Om actual Nu ar fi nici fericit și nici împlinit într-o astfel de societate tocmai fiindcă NU ESTE pregătit pentru o astfel de societate.

Pentru el cea mai perfectă societate nu este sub nici o formă comunismul ci capitalismul, fiind un Om care visează că și el poate fi bogat într-o zi, că cele strânse de el vor crea un anumit capital, un Om pentru care înșelătoria, minciuna și furtul fac parte din cotidian, iar dacă le-am alunga pe acestea am alunga și Omul din el însuși.

Acesta este Omul actual și de aceea sistemul capitalist este unicul sistem în care deși se simte frustrat și angoasat în el, se crede eliberat de sine chiar dacă nu este nicidecum: Liber!

Când va avea loc o astfel de societate perfectă sau dacă va avea loc vreodată este o întrebare la fel de grea precum ar trebui să știm care va fi numărul războaielor care vor urma.

Cu toate acestea răspunsul meu constă în faptul că și dacă o astfel de societate perfectă a Sinelui Sacru, o societate spirituală ar exista, premisele prin care se poate ajunge la o astfel de societate sunt cumplete, dacă nu înfiorătoare, deoarece, pentru o astfel de societate va trebui schimbat umanul actual din Om și înlocuit cu Sinele Sacru al Omului prin care acesta să devină o ființă sacerdotală.

Cum credeți că se va putea realiza acest deziderat decât prin cele mai cumplete clipe prin care ar urma să treacă omenirea.

Cei de la puterea monstrului cu nume de ban, vor trebui să , înțeleagă că oricâte crime ar săvârși nu vor mai putea opri declinul ca oamenii să mai poată fi ținuți drept sclavi ai acestui instrument.

Oamenii vor trebui să înțeleagă că întreaga lor ierarhizare socială este perimată, că oricâtă moarte și războaie vor mai veni pentru Ierarhie acestea sunt în van, că nu mai pot continua sistemele Ierarhice criminale și ticăloase, că deja vor fi o sumedenie de morți, de oameni care au înțeles că unica lor salvare nu este frica de Moarte ci tocmai Moartea: Sinuciderea!

Atunci ticăloșii Ierarhiei se vor întoarce cu fața la Omul încovoiat de mileniile trădării de sine și vor realiza că sunt în vârful acelei piramide tocmai datorită celui umilit și îndobitocit de către ei, elitele, care sunt elite datorită acestui OM! Vor realiza că fără acest OM nu mai reprezintă nimic și abia atunci vor ști că și ei nu mai sunt elite ci Oameni!

Abia atunci va fi detronat Banul! Abia atunci când NU vor mai fi mulți Oameni, când marea lor masă se va salva prin Sinucidere, abia atunci cei care vor rămâne o vor face pentru societatea spirituală, sacerdotală a Sinelui Sacru, pentru societatea în care viața lor va consta în aflarea Echilibrului de Sine!

Acesta este viitorul omenirii și în acest caz oare nu Sinuciderea este Calea către absolut, către absolutul din noi?

Adevărata religie a ființei umane trebuie să fie aceea care să înlăture teama de moarte!

Doar o astfel de religie mai poate salva Omul.

Nimic altceva fiindcă unica salvare a Omului este Sinuciderea.

În ce anume vedeți frumosul? În natura acestei lumi sau în natura divină a acestei lumi?

În natura divină a acestei lumi, fiindcă natura acestei lumi poate fi îngrozitoare prin calamitățile sale spirituale sau naturale, cutremure sau inundații, războaie sau cataclisme de tot felul.

Natura divină a acestei lumi implică pentru Om natura pură, absolută, starea de plenitudine ale acestei lumi, fiindcă acest lucru îl vede ființa umană prin divinitate fiind și ea la rândul său divină, se vede pe Sine.

Frumosul constă în natura divină a acestei lumi precum sublimul și perfecțiunea.

În toate acestea se află atât Binele cât și Răul. Nu putem vorbi de sublim sau perfecțiune de divin, fără a ști ce este Răul care se raportează Binelui acestui sublim, divin și perfecțiune.

Ierarhia actuală a societății omenești luptă împreună cu cultele numai pentru Bine înlăturând Răul, determinând astfel prin dictatura Binelui exacerbarea Răului.

Dacă divinul sunt toate aceste rele în Om, mai merită ca acesta să mai aștepte alte și alte vremuri grele în care să-și jertfească alte și alte generații pentru a ajunge la concluzia că tot vor fi ucise majoritatea viitoarelor generații pentru a lăsa o mână de nelegiuți din vârful piramidei sociale care vor realiza că nelegiuirea lor vine tocmai de la ierarhie și astfel odată ce ierarhia va dispărea fiindcă nu vor mai fi cei mulți și chinuiți care să o susțină, vor realiza că adevărata Cale este societatea Sinelui Sacru.

Oare se merită toate acestea?

Are vreun sens acest Everest al suferinței care este lumea noastră?

Nu, nu are nici un sens pentru noi ființele umane care nu știm de ce ne naștem în această lume și nici de ce vom muri.

Nu știm nici măcar ce am fost înainte de a ne naște sau dacă am fost ceva întradevăr, precum nu știm nici dacă vom mai fi vreodată ceva.

Tot ce știm sunt tot felul de basme ce au primit titulaturi religioase, întocmai pentru că Omului în locul realității Morții și al neputinței de a răspunde la aceste întrebări de adineaori, i se pare mult mai confortabil să declare basmele de adormit copii drept religii, deci basme de adormit copiii mari.

Omul trebuie să se trezească din acest somn și să înțeleagă că are o cale prin care poate pune capăt acestei ticăloșii care se numește societate umană sau lume, prin simplul fapt de a încerca pe cât posibil să-și inhibe instinctul natural de a avea urmași iar cei care vor să aleagă calea mai rapidă către salvare să se sinucidă.

Războiul este o cale către sinuciderea în masă dar nu Calea Coaxialismului Spiritual, fiindcă războiul este instrumentul ticăloșilor Ierarhiei sociale, prin care aceștia vor noi și privilegii. Nu este o cale a Omului de a se salva chiar dacă în mod indirect se salvează astfel prin moarte.

~ 10 ~

Societățile viitorului mereu în căutare de sclavi vor fi atât de averse de acest capital care este Omul, încât vor găsi tot felul de căi murdare de a-l îndobitoci religios sau cultural pe acesta până în a-l pedepsi aspru dacă va alege calea sinuciderii sau ideologia care arată adevărata Cale a salvării omenirii de către sine însuși.

Tocmai fiindcă vor înțelege că Omul este lumea și Lumea este Omul!

Această maximă va fi aceea care va prima pe fundalurile spurcate de atâtea crime a banilor acestei societăți care va fi antecamera societății Sinelui Sacru.

Dacă vor dipărea bisericile, cu ce anume vor fi acestea înlocuite? Răspunsul este simplu: Cu Omul!

Abia atunci se va întoarce Omul către propriul său Sine și se va întreba: La ce a folosit atâta suferință?

Aveau vreun sens toate mileniiile acestea de suferință și dacă aveau vreunul care este acel sens?

Este cineva care beneficiază de acest sens?

Și iarăși va cădea Omul în bezna începuturilor de Sine știind că nici un sens nu poate fi sens fiindcă toate căile duc în cele din urmă spre nicăieri, spre deșertăciunea Necunoașterii la care se raportează Cunoașterea, că totul este doar o Imagine , o Iluzie, că întreaga Cunoaștere este de fapt o Imagine și o Iluzie, iar oricât de multe sensuri ar părea că ar avea la un anumit moment dat, ele vor dispărea asemeni fumului dus de vânturi către nicăieri.

Vor dispărea fiindcă așa zis marea și inefabila Cunoaștere nu are nici măcar picioare de lut, ci are picioare de fum fiindcă se bazează pe Necunoaștere și astfel devine și aceasta Necunoaștere precum Necunoașterea devine propria sa Cunoaștere fiindcă se bazează pe Cunoaștere și astfel Necunoașterea ajunge să-și Cunoască propria sa Necunoaștere, propria sa deșertăciune în lumile acestea infinite în care stelele luminează sau se sting iar timpii întineresc odată cu spațiile din ce în ce mai mari care se surpă peste legitatea lumilor devenind Neant și Aneant.

Și va veni o nouă zi și va urma o nouă seară, și Sinele Sacru al Omului va înțelege că înlocuind bisericile Răului dar și sublimului din el, al aceluia Bine nescris, dar care nu a putut fi furat odată cu Sinele Sacru, va înțelege că în locul lor va trebui să pună ceva, că fără rugăciune și speranță, fără vis și poezie, fără blestem și durere, precum fără fericire și împlinire toate acestea, nu ar mai fi nici măcar o deșertăciune a deșertăciunilor.

Nu ar mai fi nici măcar o Iluzie a iluziilor, o pierdere de vreme, la fel cum s-au pierdut atâtea și atâtea vremuri sub acest soare rece și torid, calm sau neinteresat de ceea ce vede cu razele lui angelice sau demonice în funcție de visul pe care-l visa acest nehotărât, visător dar și lipsit de sens: OM!

Acest Om care nu va putea înțelege de ce Soarele mai are puterea să strălucescă dacă totul este deșertăciune, cum nu va putea înțelege de ce are și Soarele vârstă, precum are și Universul cu toate galaxiile sale infinite, sau stelele sale fără de număr.

Nu va putea înțelege de ce toate acestea mor, de ce toate acestea vor fi într-o zi praf stelar și mai mult decât atât vor fi Neant și Aneant, vor fi nimicul deșertăciunii deșertăciunilor în deșertăciune.

Iar Omul se va întreba: Dar cel puțin să fi fost Blestem!?

Nu, nici măcar atâta nu pot fi.

Iarăși se va întreba: Să fie rugă sau credință!?

Și iarăși se va întoarce cu fața spre biserică, dar de data aceasta nu va mai căuta biserica în exteriorul său ci numai în interiorul său, găsind-o doar în Sinele Sacru, unde îl aștepta de atâta amar de vreme înfruntând vremurile, când Omul se înfrunta pe el.

Iar Omul va striga disperat Sinelui Sacru al său: De ce toate acestea? De ce deșertăciunea?

Abia atunci Sinele Sacru îi va răspunde: Pentru Tine! Toate pentru Tine Omule!

Pentru Mine? Va răspunde Omul Sinelui său Sacru.

Da Omule! Da Omule, Da Omule, îi va repeta la infinit Sinele Sacru!

Abia atunci Omul își va ridica fruntea către astrul vieții care a mângâiat cu razele sale atâtea și atâtea milenii de frustrare și angoasă de absurd și singurătate, de neputință și suferință. Va saluta Soarele și stelele și tot ceea ce-l înconjoară știind că acestea toate sunt deșertăciune a deșertăciunilor.

Deșertăciune a deșertăciunilor care-i va da sens Omului!

Această deșertăciune a deșertăciunilor îi va spune Omului că visează cu adevărat propria sa Iluzie a Vieții, că în sfârșit a aflat sensul!

Iar sensul Omului în acest vis al Iluziei Vieții sale este să se împlinească Omul, să știe că nu este nici pe departe mai neînsemnat față de Soare sau față de stele, să știe că și astrul vieții precum și toate stelele Universului nesfârșit vor fi în cele din urmă același praf stelar la fel ca și Omul, că nici unele nu-i sunt superioare Lui.

Va ști că divinul din El a înfrânt întregul Univers dându-i un sens, acela de a fi o ființă care acceptă deșertăciunea, și tocmai prin această acceptare devine o ființă divină, care nu mai este inferioară Universului ci egală cu acesta, fiindcă în același praf stelar al Iluzei se vor pierde și aștrii galaxiilor precum se va pierde și Omul!

Aceasta va fi adevărata ființă umană sacerdotală care va privi în depărtarea spațiilor Universului cum timpii de miliarde și miliarde de ani, cu mult mai mult decât timpii cât a fost înrobuit Omul, se surpă către el stingând încetul cu încetul luminițele în care mai pâlpâie viața unei anume stele, ce poate fi oricând steaua Destinului său.

Prin deșertăciunea propriului său Univers, Omul își va găsi adevăratul său sens, acela de a fi egal cu Universul, de a nu fi el cel îngenuncheat și supus legităților acestuia.

Prin deșertăciune, Omul se va simți mai puternic fiindcă va realiza că nu este singur în această deșertăciune. Că nu este dator nici unei divinități și că este la fel de puternic precum orice divinitate în această deșertăciune.

Atunci deșertăciunea îi va deveni Omului biserică și scut, frumusețe și împlinire.

Abia atunci când Omul Sinelui Sacru se va uita uluit la cât de îngrozitor ar fi fost Destinul lui și al Omenirii în lipsa deșertăciunii, va afla că nimic nu poate fi cu adevărat cunoscut, că unica cunoaștere adevărată este să ști că totul e necunoaștere.

Ar fi fost poate adevărata crimă a divinității lipsa deșertăciunii, fiindcă deșertăciunea este cel mai de preț bun al Omului, tocmai fiindcă este sensul său, adevărata sa cale!

Ce s-ar fi întâmplat dacă această Cale ar fi dus către orice altceva și nu către deșertăciune?

Ce s-ar fi întâmplat dacă această Cale, acest sens al Omului ar fi bătut la o anumită ușă a Destinului, pe adresa căreia nu mai scria: Deșertăciune?

Omul nu ar mai fi fost liber, ci sclavul propriului său sens etern. Omul ar fi fost dominat de divinitatea sensului său fiindcă orice sens al Omului duce către divinitatea sa în cele din urmă.

În acel caz Omul era condamnat să fie etern un rob.

Tocmai deșertăciunea aceasta a deșertăciunilor care este visul Omului, Iluzia Vieții sale, este aceea care îi dă în cele din urmă Omului Libertatea de Sine prin faptul că poate fi comparat cu absolut orice astru, cu absolut orice se află în acest Univers, chiar și cu Universul, fiindcă toate se nasc și mor, toate vor fi praf și mai încolo Neant și Aneant cât alte și alte elemente, toate sunt o mare deșertăciune, nu doar Iluzia Vieții pe care o trăiește Omul pe acest Pământ.

Faptul că Omul nu este singur, că este solidar cu întregul său Univers chiar și prin deșertăciune, înseamnă un lucru major, înseamnă adevăratul sens al existenței lui, acela de a nu fi singur, de a fi un întreg Univers.

Sensul existenței Omului este acela de a nu fi singur chiar dacă este solidar cu Universul în deșertăciune.

Astfel sensul existenței Omului este deșertăciunea tuturor nu numai a propriei lui existențe.

Acest a tuturor implică Universul, cu toate galaxiile sale, cu toți aștrii lui măreți, Univers care nu ar fi existat niciodată dacă nu ar fi fost Cunoscut de către Om, fiindcă dacă acest Univers sau absolut oricare Univers nu este cunoscut, el nu poate exista, fiindcă există atât timp cât noi îl cunoaștem.

Înainte de a ne naște știam noi ceva despre existența acestui Univers? Cel puțin acum în această viață nu știm ce anume știam despre acest Univers, precum nu știm ce anume cunosc despre acest Univers cei decedați.

Tot ce putem face este să fabulăm la gândul vieților de apoi sau la cele de dinainte. Chiar dacă și eu personal cred în vieți de dinainte cât și în cele de apoi, nu pot susține cu exactitate dacă sufletul meu cât și sufletele celorlalți văd același Univers pe care-l vedem noi aici. Chiar și faptul că într-o astfel de Cunoaștere ar interveni anumite distonanțe, Universul respectiv s-ar schimba, s-ar modela după distonanțele respective.

Fiecare Univers devine existent în funcție de Cunoașterea care îl reflectă și nicidecum în lipsa acesteia.

Este cât se poate de adevărat că strămoșii noștri au văzut și înainte de a ne naște noi acest Univers și de aceea considerăm că Universul există indiferent de existența noastră.

Este o Iluzie la fel de mare precum este Iluzia Vieții noastre cu întregul nostru Univers, fiindcă și strămoșii noștri vedeau lumea prin intermediul acestor simțuri pe care le avem și noi, erau și aceștia Oameni, făceau parte din rasa umană.

Pentru membrii unui trib de exemplu Universul lor ține până acolo unde se află hotarele lor despre cunoașterea acestei lumi.

Dacă aceste hotare sunt foarte restrânse, lumea va fi mult mai restrânsă și invers. Pentru un animal cu siguranță Universul nostru va arăta total diferit, chiar dacă noi credem că și acesta vede aceleași imagini la fel ca și noi.

Este adevărat că noi în Iluzia Vieții noastre suntem conștienți că animalul vede aceleași imagini, doar că le va interpreta diferit, în funcție de nivelul lui de competență, fapt care va duce la zugrăvirea unui Univers diferit.

La fel ca și în cazul Oamenilor, care gândesc pe baza unui Coeficient Logic 2, aceștia nu pot concepe o lume unde ființele gândesc și concep un Univers pe baza unui Coeficient Logic superior celui al Omului.

Acea lume, cât și Universul care va include la rândul său lumea respectivă, va fi totalmente diferit față de cel care reflectă și include lumea noastră.

Atunci sensul existenței Omului în această lume care pentru noi este deșertăciune a deșertăciunilor, pentru o altfel de gândire ce ar aparține unui altfel de Coeficient Logic poate fi cu totul altceva.

~ 11 ~

Pentru Om deșertăciunea deșertăciunilor reprezintă mai înainte de toate solidaritate alături de propriul său Univers, iar această solidaritate este salvarea Omului, porțița prin care se va învinge în cele din urmă pe sine pentru a învinge odată cu această victorie întregul Univers ce va deveni o simplă anexă a propriului său Sine Sacru.

Atunci unde și cui se va mai ruga Omul?

Dar de ce trebuie acesta să se roage?

Ce anume l-a determinat pe Om să acceadă la rugăciune? Teama? Angoasa? Nefericirea? Durerea?

Din toate acestea câte puțin ce însemna foarte mult.

Dar atunci când Omul își va fi descoperit Sinele Sacru, va fi un Om puternic, lipsit de teamă, angoasă, durere, neliniște.

Este adevărat, dar Omul tocmai atunci se va ruga mai mult ca niciodată.

De ce?

Tocmai fiindcă va fi mai puternic ca niciodată fiind solidar cu Universul, cu divinitatea din care face parte. Întocmai solidaritatea cu acestea îl va determina să se roage propriei sale deșertăciuni salvatoare!

Să se roage Sinelui Sacru al Său, ca niciodată să nu uite de existența acestei deșertăciuni a deșertăciunilor salvatoare, care îl va duce în Paradisul pierdut al propriilor sale gânduri.

Ruga nu va fi nimic altceva decât solidaritatea Omului prin deșertăciune!

Iar deșertăciunea va fi această rugă care nu-L va părăsi niciodată pe Om!

Va fi, a fost și este Destinul Omului!

Dacă Omul nu s-ar ruga chiar și la nivelul de subconștient și-ar pierde deșertăciunea de sine aceea care-I va da libertatea Sinelui Său Sacru.

Ruga este simbolul deșertăciunii și nicidecum al prosternării în fața unei sau altei divinități, fiindcă prin rugă, și doar prin rugă Omul devine solidar cu divinitatea.

Odată ce Omul devine solidar cu Divinitatea cu Universul devine astfel Liber, fiindcă la baza acestei solidarități se află deșertăciunea deșertăciunilor! Devine Liber întocmai prin Deșertăciune, fiindcă toate sunt deșertăciune, întregul Univers și întreaga Divinitate a Omului!

Până a înțelege toate acestea Omenirea va trece prin suferințe greu de imaginat. Vor mai fi multe războaie din ce în ce mai nimicitoare, cu multe victime ucise în cele mai barbare feluri cu putință, și aceasta pentru ca unii să poată domina această lume, prin foc și sabie iar alții să rămână sclavii săi.

Omenirea va trece prin perioade cu noi și noi boli necruțătoare datorită unor viruși care în marea lor majoritate vor fi născuți în tot felul de laboratoare militare de genetică. Viruși care vor mai face un mare număr de morți aducând noi și noi suferințe.

Hărțile politice și administrative vor fi mereu într-o continuă schimbare, ca urmare a morților, ocupațiilor de tot felul.

Războaiele vor fi din ce în ce mai perfide, vor trece de la câmpul clasic de luptă în spatele sistemelor informatice ce vor contabiliza noi și noi baze care se vor construi sau se construiesc în secret, baze unde se vor afla rachete cu raze de distugere din ce în ce mai mari.

Toate acestea fac parte din viitorul dar și din prezentul omenirii, întocmai fiindcă fiecare națiune nu vrea să fie călcată în picioare de către cei care vor să țină frâiele Omenirii ducând-o pe aceasta în mizerie din ce în ce mai pronunțată.

Într-o lume unde unii nu mai știu ce să facă cu atâta lux și avere mulți Oameni mor de foame sau dorm pe străzi, unii chiar pe treptele bisericilor care le promet o viață mai bună în ceruri, omițând să spună că cea pământească ar putea fi îmbunătățită dacă tocmai ele bisericile, nu ar susține ordinea mondială atât de nedreaptă, care în prezent face atât de multe victime.

~ 12 ~

Am fost mereu adevăratul susținător al mondializării, al unei religii mondiale care să arate Omului mai mult adevăr despre această lume, care să fie mai apropiată de Om.

O religie unde adevărata divinitate să fie Omul și nu ceea ce este străin acestuia.

Am spus de nenumărate ori că doar o religie mondială poate aduce cu adevărat pacea pe Pământ fiindcă o religie mondială ar fi în primul rând o libertate mondială..

Chiar și în cazul societății Sinelui Sacru sau al societății spiritualiste, cum văd omenirea viitorului, Omul va fi și va rămâne un etern Religios, fiindcă întreaga sa existență se va axa pe Ruga solidarității sale cu Divinitatea și Universul din Sine și exteriorul său, solidaritate datorată Deșertăciunii, la care sunt supuse toate acestea.

Dacă omul este o deșertăciune și divinitatea sa va fi aceeași deșertăciune.

Ruga Omului va deveni religia Sa!

Iar religia Omului va avea ca subiect principal deșertăciunea și nicidecum Divinitatea, fiindcă Toate câte sunt și Toate câte nu sunt, se datorează acestei Deșertăciuni, chiar și Divinitatea care este, chiar și Divinitatea care Nu este, chiar și Universul, fiindcă Toate acestea sunt știute de Om, fiindcă dacă nu ar fi știute nici una dintre acestea nu ar exista!

Astfel Omul va fi și va rămâne mereu o ființă religioasă, iar dacă va încerca să alunge partea religioasă din Sinele Său nu va face nimic altceva decât să se alunge pe El din propriul Său Sine, cum de altfel este alungat acum când caută și vede religia în exteriorul Său.

Cum poate un astfel de Om să fie alungat din propriul Său Sine într-o lume plină de biserici, unde sunt clanuri și clanuri, tagme și tagme de sacerdoți, vraci, guru, preoți, pastori, rabini, muftii alți și alți reprezentanți ai cultelor? Aceștia nu arată devotamentul Omului față de religie, nu slujesc religia?

Ceea ce slujesc azi oamenii nu este o religie a omului care să-L identifice pe Om cu propria sa Divinitate ci o religie care îl identifică pe Om ca fiind sclavul unei Divinități externe, de parcă nu Omul ar fi cel care Cunoaște această lume ci Divinitatea externă.

Să presupunem că Divinitatea externă ar Cunoaște această lume care ar fi independentă de existența efemeră a Omului.

Atunci de ce această lume dispare odată cu Omul? Fiindcă este lumea Lui.

Lumea dinozaurilor exista și când nu era Omul, avem relicve din acele vremuri. Cine a visat lumea dinozaurilor?

Tot Omul actual, abia atunci când a descoperit-o fiindcă dinozaurii au văzut-o cu totul altfel decum o vede Omul, și chiar dacă ar fi fost Omul atunci tot ar fi văzut-o dinozaurii altfel, cum altfel văd lumea animalele sau păsările, peștii sau reptilele.

Nici un Univers nu poate fi independent față de Om și nu poate fi creat în afara Omului atât timp cât este Cunoscut de Om!

În momentul când un Univers devine Cunoscut el devine Creat!

Dacă Omul cunoaște Iluzia atunci toate Universele cunoscute de Om sunt Iluzii, fiindcă Omul Cunoaște Iluzia Vieții sale și nicidecum Adevărul Absolut, Omul Creează nașterea Universelor odată Cunoscute de el, dar ale Universelor Iluzorii și nicidecum a celor care formează sau fac parte din Amprenta Dumnezeuului Nostru care este Factorul Creator și Unic Întâmplător, care ne sunt necunoscute și poate de aceea Răul este necesar la fel ca și Binlele, chiar dacă nu pentru Universele iluzorii ci pentru cele reale ale amprenteii Dumnezeuului nostru.

De aceea Omul creează propriile sale Universe atunci când le Cunoaște pe acestea, iar aceste Universe nu pot fi niciodată dinaintea Omului fiindcă ele sunt doar niște simple imagini ale deșertăciunii deșertăciunilor care va întregi setea de solidaritate a Omului cu Nesfârșitul, Absolutul și Plenitudinea sa prăfuită de atât de multă pulbere stelară a propriei sale Imagini Iluzorii a Vieții.

A spune că Dumnezeu Omului este independent de Om este o născocire, fiindcă acest Dumnezeu este un Dumnezeu al Iluziei Vieții Omului fiindcă nu poate fi altfel, fiindcă doar astfel poate fi determinat și recunoscut de către Om, fiindcă acest Dumnezeu doar astfel poate să existe.

A spune că Factorul Creator și Unic Întâmplător, Cuvântul Matrice al Iubirii este un Dumnezeu al Omului o putem face doar prin extrapolare, prin abstracție, retrăgând Omul din acest periplu al propriului său Destin imaginar, fiindcă Factorul Creator și Unic Întâmplător este atributul Cuvântului Matrice al Creației și determină Imaginea Cunoașterii, este străin existenței chiar dacă el o determină.

Este străin și se află în exteriorul existenței fiindcă Existența devine doar o simplă Personalizare din infinitatea de alte Personalizări a Persoanei, iar existența la fel ca și alte Personalizări asemeni ei, are o infinitate de opuși, iar Factorul Nostru Creator care este Iubire, determină Întreaga această infinitate de opuși ai Existenței, întregind astfel lumile infinite ale Cunoașterii, lumi ale Imaginii, lumi ale reflectării, lumi cu DESTIN!

Toate acestea sunt Imaginea Cunoașterii, Imaginea Cuvântului Matrice al Cunoașterii în care se reflectă Cuvântul Matrice al Iubirii și nicidecum Cuvântul Matrice al Cunoașterii în Sine, fiindcă acesta este definitivat de Adevărul Absolut iar Adevărul Absolut este tocmai Necunoașterea, deci adevărata față a Cunoașterii este Necunoașterea ce este Oglinda în care se oglindește Iubirea, și nicidecum Imaginea Iubirii în această Oglindă a Cunoașterii.

Oglinda în Sine este Necunoașterea definită astfel de către Adevărul Absolut, pe când Imaginea dată de reflectarea Cuvântului Matrice al Iubirii în această Oglindă care este Sinele Cuvântului Matrice al Cunoașterii, reprezintă Imaginea lumilor noastre, a lumilor cu Destin unde nici unele nu sunt Cunoaștere ci Imagine a Iubirii în Cunoaștere.

Astfel atunci când Omul Cunoaște un nou și nou Univers el realizează o Imagine a Iubirii sale față de oglinda Cunoașterii, o Imagine a iubirii sale pe care o raportează la această Oglindă a Cunoașterii care în sinele său este tocmai Necunoașterea.

Atunci când am afirmat despre atributul Cuvântului Matrice al Creației care este Iubirea ce devine Amprenta care va defini Cuvântul Matrice al Cunoașterii am făcut-o fiindcă Cunoașterea devine Cunoaștere abia atunci când devine Imaginea unei Oglinzi, iar Oglinda de față este Necunoașterea.

Ca să poată deveni o astfel de Imagine era necesară reflectarea unui alt Cuvânt Matrice în Oglinda sa.

De fapt atributul Cuvântului Matrice al Creației constă într-o Oglindă ce devine Cunoaștere abia atunci când un alt atribut, acela al Iubirii se va reflecta în această Oglindă a Cunoașterii care e Necunoașterea.

Prin urmare Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător se află atât înainte de Cunoaștere cât și după aceasta cu întregul său Cuvânt Matrice al iubirii, întrucât Factorul Nostru Creator este tocmai Imaginea reflectată în Oglindă, aceasta este Amprenta sa, Amprenta Iubirii.

Cum am mai spus de atâtea ori, noi aceste suflete ale acestei lumi suntem Iubire, cum tot ceea ce simte și trăiește în această lume cât și în toate celelalte lumi cunoscute sau necunoscute de către noi sunt Iubire, tocmai fiindcă Dumnezeu Nostru Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător este Iubire.

~ 13 ~

Ce alte explicații ar mai putea fi aduse asupra faptului că Dumnezeu Nostru este Iubire, că Noi suntem Iubire și că aceasta face parte din noi fiind la fel de divini ca și Iubirea ca și Dumnezeu?

Una dintre aceste explicații este aceea că până și în cadrul conștiinței noastre, cum am mai spus, se află alături de cognitivul și volitivul atât de false, Iubirea, afectivitatea, reprezentată prin afectiv.

De aceea Amprenta lăsată în Oglinda Cunoașterii care se reflectă determinând lumea Cunoașterii nu poate fi Creație, ci un atribut al acesteea, care este Iubirea.

Tocmai fiindcă întreaga lume există prin noi și raportată la noi, Oamenii, aceste fărâme de divinitate. Și atunci dacă tot ce avem noi în noi nu este decât Iubire, iar lumea noastră este Imaginea Iubirii care primește Destin, atunci ce anume poate fi acea Amprentă ce devine atribut al Creației, decât Iubire?

Bineînțeles că nu poate fi nimic altceva.

Și cu toate acestea de ce Iubirea din noi dispare după o lună, un an sau o perioadă, față de o persoană față de care suntem îndrăgostiți de exemplu.

De ce această Iubire nu ține o veșnicie decât în cărți sau romane cu miros de trandafiri și eternitate?

Toate aceste se întâmplă tocmai fiindcă Omul este Iubire iar dacă are loc cu adevărat o mare Iubire între două suflete aceasta nu moare niciodată ci se transformă în sfințenie cea mai superioară treaptă pe care noi o putem discerne a Iubirii.

Sfințenia nu mai este acea Iubire înflăcărată de început și nici neliniștea tulburătoare a așteptărilor lungi sau a plimbărilor sub clar de lună, ci este acea formă superioară a prieteniei care de data aceasta primește cu adevărat un aspect etern, al înțelegerii, al acceptării sacrificiului de sine pentru prietenie, înțelegere dar și complementaritate.

Sfințenia este atunci când cele două suflete față de care se realizează acest fenomen devin complementare, devin unul singur.

Când cele două devin Una, când unitatea nu mai poate fi destructibilă atunci Iubirea primește conotație de sfințenie.

Sfințenia este și pioșenie dar și credință, este împlinire dar și sacrificiu de sine, fiindcă sfințenia le cere pe toate acestea.

Credința este o caracteristică a sfințeniei, și de aceea este oarbă la multe din raționalizările cotidianului.

De aceea credința popoarelor este și devine parte complementară din acestea iar argumentul suprem pentru care religia va exista în Om atâta timp cât va fi Omul este că, atâta timp cât va fi Omul acesta va Iubi, tocmai fiindcă acesta este Iubire, iar cea mai superioară formă a Iubirii cunoscută de Om este întocmai sfințenia, care are ca primă caracteristică a sa credința.

Ce este sfânt pentru Noi Oamenii acum?

Ce putem Iubi noi cel mai mult în acest prim secol al celui de-al treilea mileniu, în acești primi ani ai celui de-al treilea mileniu decât imagini ale răstignirii unui Om pe cruce, al Fiului unui Om.

De ce Iubim atât de mult această Imagine cu Destin atât de crud și nu alte și alte Imagini?

Pentru faptul că noi Oamenii ne identificăm perfect cu acel Destin crud, devenim complementari cu el și astfel acel Destin face parte din viața și existența noastră ca un Tot unitar cu noi înșine care suntem la fel de agresiv sacrificați pe altarul Iubirii acestei lumi care în Sinele ei este Iubire!

De aceea noi Oamenii credem în biserica acelei Imagini cu Destin crud, ne închinăm ei și ne rugăm fiindcă Imaginea este sfântă pentru sufletele noastre, care se simt la fel de sacrificate pe o imensă cruce a Destinului propriu al fiecăruia.

Ce trebuie să facem? Să schimbăm imaginea crucificată a Cristului sau să ne schimbăm pe noi pentru a schimba Imaginea crucificată?

Cu toții vrem să nu mai avem acest Destin crud al propriei noastre existențe unde lumea Iubirii este o lume a crimelor, ticăloșiilor și hoțiilor de tot felul.

Cum le putem alunga pe aceste mizerii din lumea noastră fără să ne alungăm și pe noi din această lume?

O lume atât de tristă în care cu durere o spun, cea mai superioară formă a Iubirii care este Sfințenia reprezintă un Crist răstignit pe lemnul unei cruci, însetat și batjocorit care primește oțet pentru a-și alina setea.

Acest Crist suntem Noi acum, acest Crist este Omul actual și Omul secolelor trecute care și-a pierdut Sinele Sacru în negurile propriei sale istorii.

Acest Crist va trebui înlocuit din noi din fiecare, dar nu forțat și nici ca în locul său să punem altceva. Nu!

În locul acestui Crist va trebui mereu să rămână un loc gol, pentru a ne aminti etern de unde am plecat, pentru a ști unde poate duce pierderea Sinelui Sacru.

Pentru a ști că până și cea mai superioară formă a Iubirii care este Sfințenia poate deveni însângerață și plină de suferință, că și această însângeraare poate naște credință și sacrificiile necesare îndeplinirii la bun sfârșit a acestei credințe.

Care va fi viitorul religios al Omului?

Cu certitudine bisericile vor dispărea și în locul Cristului însângeraat și chinuit va apărea un Om fericit și plin de viață care va înțelege că această lume nu trebuie să rămână o lume a Cristului răstignit sub nici o formă fiindcă acel Crist este Imaginea Omului chinuit și lipsit de speranță care primește oțet atunci când îi este sete și piroane în mâini atunci când vrea dreptate și bunătate, când nu vrea să fie un spus.

Ce perfidă poate fi natura Umană uneori atunci când este canalizată către Rău, tocmai această Imagine a Cristului care de fapt este Imaginea Omului cu Destin.

Imaginea Omului chinuit este luată și reprodusă în cel mai spurcat mod politicianist de către instituțiile bisericești, iar tocmai prin această Imagine, storc bani dar și o parte din sufletele oamenilor pentru a fi convertite la o credință care nu mai face parte din cea mai superioară formă a Iubirii Omului, la o credință a supunerii față de tagme, instituții și ierarhii oficiale, guvernamentale sau de orice altă natură ocultă.

Biserica a furat Imaginea a Cristului Răstignit, care este Imaginea sfințeniei Omului, fiindcă a dorit această Imagine tocmai pentru faptul că Omul s-a regăsit pe Sine în ea.

Atât de mult s-a regăsit și biserica pe Sine în această Imagine încât aceasta a atins cota superioară de Iubire a Omului aceea a sfințeniei.

Atunci ar fi putut deveni un moment prielnic de a regăsire a Omului cu Sinele Său Sacru, dacă această Imagine nu ar fi fost furată Omului de către biserică și instituționalizată ca atare, devenind în cele din urmă Imaginea care va înrobi Omul.

Este de ajuns să ne aruncăm privirea asupra Evului Mediu, asupra Inchiziției dar și asupra societăților ultrareligioase care prin fanatismul lor, tot ceea ce nu este în acordul lor devine dușman și trebuie înlăturat.

Fapt care duce la amplificarea Răului de tip dictatorial, la cele mai monstruoase Imagini care pot fi reflectate în Oglinda Cunoașterii de această lume cu Destin.

Odată ce această lume are un Destin înseamnă că toate au avut loc doar o singură dată înainte de a fi lumea noastră în amprenta Factorului Nostru Creator, iar toate câte le vedem noi au mai fost înainte de noi, cu excepția că s-au „produs” totodată în aceeași Întâmplare Întâmplătoare, pe când în lumea noastră cu Destin se produc în cadrul unor succesiuni de Întâmplări Neîntâmplătoare.

Este o mare diferență totuși, fiindcă determină o frontieră între Iluzie respectiv Imaginea acestei Iluzii și Amprenta care s-a lăsat reflectată în Oglinda Cunoașterii.

Această diferență care acceptă succesiunea evenimentială a Întâmplărilor Neîntâmplătoare ce determină Destinul fiindcă sunt predestinate de Unica Întâmplare Întâmplătoare care este Factorul Nostru Creator ce are rol de Amprentă, această diferență ne face să avem o viziune de Liber Arbitru asupra lumii, fiindcă credem noi la modul Iluzoriu, toate Întâmplările Neîntâmplătoare pot fi influențate de Întâmplările precedente, fapt cât se poate de greșit, întrucât toate acestea sunt Întâmplări Neîntâmplătoare .

Dacă Liberul Arbitru nu există oare putem noi influența din alt punct de vedere în mod indirect o anumită desfășurare evenimentială care se produce iluzoriu în lumea noastră?

Cum de altfel am putea influența evoluția socială sau am putea grăbi revenirea Omului la Sinele Sacru?

Noi Oamenii nu putem influența cu nimic mersul viitor al lumii fiindcă toate câte sunt „scrise” să se Întâmpole se vor Întâmpla fiindcă toate aceste Întâmplări Neîntâmplătoare sunt succesiuni ale Întâmplării Întâmplătoare și Unice. Odată ce Totul este scris cum s-ar spune la modul figurat Noi nu putem să ne împotrivim Destinului, și nici să acționăm într-un fel sau altul.

Chiar dacă noi încercăm să ne schimbăm Iluzia Vieții noastre ea se va schimba doar în funcție de Destinul la care se supune și nicidecum la alte și alte acțiuni Iluzorii de ale noastre. Cu toate acestea faptul că Omul începe să se trezească din amorteala milenară prin care a trecut, începe să nu se mai accepte Cristul însângerat, torturat pe lemnul crucii propriului său Destin inefabil, înseamnă un semn bun pe care-l aduce Destinul Omului și NU Omul.!

Repet: Nu Omul!, fiindcă Omul nu are nimic de spus asupra propriului său Destin fiindcă la fel cum istoria trecutului uman este scrisă iar acea carte nu mai poate fi schimbată la fel și viitorul care va face parte din istorie este scris și nici cartea acestuia nu mai poate fi schimbată.

Unicul mod liber dat Omului pentru a putea acționa asupra Destinului Său este de a iubi. Omul poate și are capacitatea să iubească sau să urască.

Omul posedând Iubire posedă Sfințenie și Credință devenind Religios.

Tot ceea ce este Sfânt primește alte și alte conotații în cadrul devenirii istorice. Termenul de devenire am mai spus că este impropriu într-o lume cu Destin, dar acest termen devine cel mai apropiat pentru ceea ce vreau să expim acum.

Sfinții sunt cei care primesc puteri supranaturale de la Om. Aceștia pot face Bine sau pot **interveni** în Destinul Uman.

Să fie posibilă o intervenție a sfinților, față de o intervenție a Omului asupra Destinului?

Este sfântul definit de către Om ca o treaptă superioară a Iubirii acestui Om capabil de a poseda cu adevărat un Liber Arbitru?

Pentru a răspunde la o atare întrebare va trebui mai înainte de toate să definim mai în amănunt noțiunea ca atare de sfânt.

Se cunoaște foarte bine de către toți ce anume sunt sfinții în cadrul diferitelor mitologii populare, dar ce anume sunt sfinții în cadrul Coaxialismului?

Sfinții sunt o formă superioară a Iubirii dată de către Om acestora, care nu sunt altceva decât o Imagine a Omului, un alter ego al acestuia, dar tocmai datorită Sfințeniei care este forma superioară a Iubirii, sfinții primesc anumite însușiri supranaturale prin intermediul cărora ar putea acționa asupra Destinului planetar.

Odată ce Omul este o Imagine prin Imaginea propriului său Destin, Sfinții devin o Imagine a Imaginii, acestui Destin, deci se identifică cu Creatorul Imaginii, cu Cel care poate surprinde Imaginea Destinului din exteriorul său fiind capabil să intervină asupra Destinului care este Imaginea ce se succede la infinit a Întâmplării Întâmplătoare Unice.

Creatorul chiar dacă poate interveni asupra Imaginii Destinului nu o va face niciodată fiindcă ar deveni o Întâmplare Neîntâmplătoare și ar dispărea definitiv.

Sfinții fac parte din această Întâmplare Întâmplătoare Unică, față de Om care este doar o simplă Imagine oglindită în Oglinda Cunoașterii acestei Întâmplări Întâmplătoare. Astfel prin Sfințenie, deci Iubire Omul poate privi dincolo de El și acționa în consecință.

Ce anume le mai dă această formă superioară a Iubirii care este Sfințenia?

Puritate, Putere, Strălucire, dar și Bunătate.

De ce bunătate fiindcă Omul este Bun cu el în străfundul sufletului său.

Se Iubește și de aceea și sfinții Iubesc, ei nefiind altceva decât o formă de perfecțiune a fărâmei de iubire, de divinitate din Om.

Sfinții primesc astfel calități care-i sunt interzise Omului, iar aceste calități se datorează tocmai faptului că Omul poate Iubi iar cea mai superioară formă a Iubirii este Sfințenia.

Ce este Destinul decât o Imagine a Amprentei Factorului Nostru Creator care este Iubire.

Prin Iubire, Omul se apropie din ce în ce mai mult de Imaginea Destinului care se transformă astfel în Sfințenie pentru Om.

Sfințenia devine cea mai plauzibilă și apropiată Imagine a Destinului, iar Sfințenia este în mod de necrezut tocmai aceea care este rugată să intervină asupra Destinului.

Cine altul este rugat să intervină asupra Destinului decât tocmai Destinul care primește astfel conotația de Sfințenie prin Iubirea Omului, fiind Imaginea Iubirii reflectată în Oglinda Infinită a Cunoașterii.

Cine anume este Omul?
Oare nu este o fărâmbă din această Imagine a Iubirii care este Destin?
Deci Omul este Iubire sau Imagine a Iubirii?
Omul este Iubire fiindcă Imaginea Iubirii este Destinul Omului.
Este o diferență dintre Om și Destinul său?
Nu există nici o astfel de diferență.
Atunci Omul este atât Iubire cât și Imagine a acestei iubiri în această lume.
Iubind, Omul devine sfânt și astfel devine Destin!
Iubind, Omul acționează asupra sa, acționând asupra Imaginii proprii sale Iubiri cu Sfințenie și mai apoi asupra Destinului care este Imaginea Iubirii acestei lumi.
Astfel și numai astfel Destinul poate fi schimbat prin faptul de a i se Cunoaște de către Om cât mai mult din Imaginea sa, care rămâne neschimbată, iar aceasta este Sfântă.
Imaginea Destinului este Sfântă, fiindcă este forma cea mai superioară a Iubirii.
Privind Sfințenia omului privim Destinul acestuia.
Prin Sfințenie Omul acționează asupra Destinului Înțelegându-L, cunoscându-și mai bine Imaginea Sa, proiectată în această Lume.
Aceasta este unica acțiune pe care o poate face Omul asupra Destinului, să cunoască cât mai mult din Destin, dar numai și numai prin Sfințenie.
Cine sunt Sfinții?
Sunt Oameni care au reușit să iubească mai mult decât alții, care au aflat într-o măsură mai mare sau mai mică Calea Sinelui Sacru, calea către Împlinirea spirituală.
Sunt Oameni care au ajuns să înțeleagă faptul că doar mergând pe calea Iubirii pot să înțeleagă cât mai mult din infinitatea Destinului.
Sunt Oameni care mai știu că tot ceea ce știu din infinitatea acelui Destin este mai puțin decât un element raportat la o infinitate de alte elemente.
Aceștia sunt Sfinții Oameni care astfel au reușit să deprindă faptul că Liberul Arbitru Nu constă nicidecum în schimbarea Destinului printr-o intervenție sau alta asupra sa, ci tocmai prin cunoașterea a noi și nebanuite Imagini ale acestui Destin care nu pot schimba lumea, Sinele acestei lumi, dar însă pot schimba Imaginea acestei lumi.
De aceea Omul trebuie să fie mereu o ființă religioasă care să iubească, să iubească atât de profund încât să devină Iubirea Sfințenie în care să creadă, iar credința religie.
Omul nu va putea schimba prin nici o credință Destinul acestei lumi însă prin credință va putea vedea o altă lume chiar dacă lumea în ansamblul ei va rămâne aceeași, tocmai fiindcă doar prin credință va cunoaște mai mult din Destin.
Câtă nevoie are Omul de Sfințenie.
Doar prin adevărata sfințenie Omul va schimba cu adevărat Imaginea lumii dar nu și lumea. Cum se poate acest lucru?
Una este să privești o lume cu sufletul mâhnit de tristețe, debusolat și tulburat de tot felul de frustrări și angoase, și alta este să privești aceeași lume plină de fericire, de împlinire și de optimism.
Oare nu sunt două lumi diferite chiar dacă ambele ipostaze se petrec în aceeași lume.
Nu este o diferență majoră în modul de a vedea Imaginea lumii, între un nenorocit și un împlinit? Ambii vor vedea diferit aceeași lume.
De aceea, nu Destinul poate fi schimbat ci modul cum este privit acesta de către Sinele Omului.
În această diferență constă așa zisul Liber Arbitru imaginar de altfel al Omului.

Calea fericirii omenirii constă în attributele supreme ale Iubirii care sunt: Sfințenia, Credința și Religia.

Mare atenție însă pentru a nu fi din nou denaturate prin tot felul de intervenții viclene care vor încerca din nou să le instituționalizeze pe acestea și odată cu aceasta să promulge un nou Păcat Originar!

III.2.5.CAPITOLUL V DUMNEZEU

~1~

Acum mi-aș dori să-L gasesc pe Dumnezeu în ochii neantului și văd ca îmi este imposibil,și de aceea oricât de mult ți-aș iubi trupul dragostea mea cea mare,nu voi putea vedea niciodată în el pe cel care ne-a simțit astfel pentru a putea iubi și noi la rândul nostru.

Nu-L voi putea vedea pe Dumnezeu în trupul tău fiindcă acesta este neant și face parte din Iluzia Vieții noastre oricât de mult aș iubi și acest neant fiindcă ne-am născut în mare parte pentru a iubi și neantul care întregește frumusețea acestei lumi.

Oricât de frumos ar fi acest neant zugrăvit de visul vieții noastre niciodată nu ni-L va putea reda pe Dumnezeu în adevărata sa strălucire fiindcă contrar neantului Dumnezeu este strălucirea iubirii pe când neantul trupurilor noastre sunt umbra acestei străluciri sub care se ascund uneori clipele propriului nostru Destin să se răcorească la Soarele devenirii noastre pe acest tărâm cu nume de lume, unde fiecare zi are un viitor al ei îngropat etern în trecutul uitat de calendarele unde se joacă stelele pentru a reda noi și noi zodii ale destinelor care se vor naște sub mantia altor și altor priviri ce vor muri la fel de predestinat precum s-au născut.

Atunci de ce te ascunzi de noi Doamne după storiile trase de vreme ale neantului din trupurile noastre?

De ce nu ne lași să clădim sensul înțelesului la umbra ochilor tăi și nu ai neantului?

De ce vrei să înțelegem lumina care ne arde și nu pe aceea care ne purifică de focul arderii clipelor noastre, care ne lasă să trăim plenitudinea iubirii pe care ne-ai dat-o drept suflare în noi ce-i care învățăm să privim suflarea neînțelegând că suntem orbi pentru aceasta.

Și atunci ce faci cu noi Doamne? Încotro e lumina Doamne?

Nu o vedem datorită întunericii gândurilor noastre despre frumusețea neantului, cum nici nu o putem simți de teama morții ce va ucide neantul țărânei din noi și-l va alunga departe de simțirea noastră, sau odată cu aceasta Doamne?

Dacă și simțirea va muri Doamne?

Ce va rămâne în ochii ei?

Doar nuntirea sa cu neantul?

Va avea privirea goală a neantului în locul iubirii nebune care spunea cândva, dragostea mea cea mare sau alte și alte cuvinte prin care te înțelegea pe tine Doamne?

Da! Doamne, atunci ne rugăm cel mai mult la Tine, atunci când ne priveam în ochii sufletelor noastre și înțelegeam ce divină poate fi simțirea știind că este mâna Ta Doamne pe care ne-o întinzi în acest întuneric al neantului pentru a Te simți și a ști că nu suntem singuri.

Atunci înțelegeam mai mult ca niciodată că ne rugăm ambii îmbrățișându-ne și sărutându-ne în biserica iubirii noastre unde nu aveam nevoie de nici o rugă ci doar de simțire.

Abia acolo te simțeam cu adevărat alături de noi Doamne, știam că în toată această Iluzie a Vieții se află marele tău adevăr care este simțirea prin care freamătă în fiecare din noi flacăra vieții ce pâlpăie în bătaia vântului cu nume de Destin.

Atunci Doamne ne auzeam inimile cum bat clipele neantului ce ne despart de adevărul Tău, știind că trăim clipa eternă a iubirii noastre care nu se va mai întoarce niciodată.

Clipa unui Destin care în loc să se așeze în genunchi în țărâna iluziilor acestei lumi a preferat să facă dragoste în praful etern al deșertăciunii clădind istoria unei viitoare amintiri pentru Tine Doamne.

Abia atunci am înțeles Doamne că viața este o trecere peste un Destin care ne-a prins aici, încremenindu-ne în imaginea lui, de parcă ar fi fost o clipă eternă pe care am fi locuit-o alături de marea mea iubire, cu frumusețe, de lumină, de împlinire.

Dar ce trist Doamne fiindcă abia atunci când am aflat de toate acestea Destinul ne-a spus ca fiecare clipă oricât de eternă ar fi îi aparține numai lui în această lume.

Și astfel nu am putut să locuim în nici una dintre aceste clipe decât trecător la fel ca și această viață la fel de curgătoare în cascada propriilor sale aspirații și amintiri viitoare sau trecute ce se vor strivi în pulberea uitării dusă de vântul clipelor nelocuite de nimeni, și ne iubite de nimeni, mai puțin de tine dragostea mea cea mare.

Și praful acelor clipe se va ridica iarăși în țăriile noilor orizonturi ce vor aștepta venirea altor lumi.

Și poate că le vei șopti din nou Doamne simțindu-le sau poate că le vei sufla asemenea copiilor, baloanele de săpun care vor fi preluate de același vânt și duse din nou pe calea deșertăciunii în cazul că nu se vor sparge de spinii neantului neiertător cu baloanele de săpun ale lumilor ce-i conturbă liniștea sa încremenită cu strălucirea lor multicoloră și gălăgioasă.

Și în fiecare astfel de balon de săpun vor fi vieți și iubiri care se vor vrea eterne.

Și clipele vor fi la fel de eterne și la fel de neprimitoare în eternitatea lor fiind alungate de Destinul mereu și etern trecător cât timp va fi Timpul în împărăția propriilor sale simțiri unde eternitatea lui nu poate însemna altceva decât trecere.

Dumnezeul Omului este Cuvântul Matrice Iubire, pe când Dumnezeul Dumnezeului Omului este Tot ce definește Totul dar și Totul din Spatele Totului.

Dumnezeul Omului este doar o etapă a Dumnezeului Tot sau o parte din acesta.

Este o mare diferență între Dumnezeul Totului și Dumnezeul Omului, fiindcă Dumnezeul Totului a determinat Dumnezeul Omului, inclusiv, Iubirea care este sufletul Omului și parte din Dumnezeul său.

Dumnezeu reprezintă prima și ultima frontieră a nemărginirii doar pentru Om fiindcă nu pot exista astfel de frontiere.

Dumnezeu este deasupra Creației.

Dumnezeu nu este Creație! Și Creația este un Dumnezeu la rândul ei ca și fiecare Cuvânt Matrice în parte, pentru sufletele care fac parte din aceasta fiind suflete ale Creației precum noi suntem suflete ale Iubirii.

Dumnezeul Omului conștientizează imaginea Creației reflectată în oglinda Cunoașterii, și de aceea și noi care avem suflet din Dumnezeul Omului conștientizăm la fel, imaginea Creației reflectată în oglinda Cunoașterii.

Dumnezeul Totului este dinaintea Creației doar raportat la Om fiindcă nu poate gândi decât prin termenii Coeficientului Logic doi, adică prin „dinainte” cât și prin „dinapoi”, fiindcă în realitatea definită de Adevărul Absolut nu poate exista nici înainte de Creație și nici după aceasta

fiindcă ambele variante au o infinitate de opuși la rândul lor și toți acești opuși se pierd într-unul singur, în Tot!

Dumnezeu definește „Continuumul Infinit” dar și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Dumnezeu este Cauza ce nu poate fi dar și Efectul care se pierde în propria Sa Cauză!

Dumnezeu Nu va întregi doar Formele Intangibile caracterizate prin Funcția Asimptotică deoarece cele două drepte ale acestei funcții, sunt de fapt cei doi Coeficienți Logici prin care înțelegem noi lumea ce nu se unesc niciodată chiar dacă se vor apropia la infinit.

Acestea sunt modul prin care percepem noi Formele Intangibile aflate dincolo de orice tangențiabilitate cauzată de vre-o anume finitate.

Astfel Dumnezeu va întregi alături de Formele Intangibile aflate dincolo de „Continuumul Infinit”, și pe acest „Continuum Infinit” dar și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, cât inclusiv, un alt Tot infinit dar și opozabil la infinit al acestor noțiuni.

Dumnezeu poate fi definit astfel de către Om ca având următoarea devenire.

Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale devine Reper al „Continuumului Infinit”, tocmai pentru ca acesta să rămână etern „Continuu”. De aceea va trebui mai înainte de toate să considere “Continuumul Infinit” la rândul ei, drept Reper Infinit al Expresiei Unice al Conștiinței Pure Universale, devenind astfel Reper Infinit Întreg al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale.

Acest Reper Infinit Întreg de fapt definește o Infinitate-Finită, prin Infinit (Infinitate) și prin Întreg (Finitate).

Partea Finității din cadrul „Continuumului Infinit” va fi un nou Cuvânt-Matrice, care se va Structuraliza în cadrul acestuia devenind prin Nedefinire din Întreg, o diversitate în diversitate, care va fi preluată de Funcția Asimptotică pentru a se putea relua ciclul respectiv.

Funcția Asimptotică este determinată de către Formele Intangibile aflate “dincolo” de acest “Continuum Infinit”.

De aceea Dumnezeu le va include în Sinele Său pe toate acestea.

Faptul că Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale formată din totalitatea Cuvintelor Matrici devine un Reper față de “Continuumul Infinit” dar și “Continuumul Infinit” devine un Reper față de aceasta se datorează Formelor Intangibile responsabile de Funcția Asimptotică, care definește calitatea de Reper prin reflectarea infinității în cadrul său, reflectare care determină prin intermediul Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, tangențiabilitatea datorată modului de a “înțelege” “Continuumul Infinit” ca fiind structuralizat atât pe infinitate cât și pe finitate.

Cu toate acestea Dumnezeu este dincolo chiar și de toate acestea fiindcă este cu mult dincolo de cunoașterea noastră și posibilitatea noastră de a înțelege.

Dumnezeu nu poate fi Cauza dar nici Efectul acestora fiindcă atunci ar însemna ca și Dumnezeu a pornit de la un anumit punct ceea ce este imposibil.

Dumnezeu nu poate fi nici posesorul unei anumite funcții sau legități ale sale decât inițiatorul tuturor acestora fiindcă Dumnezeu nu este nici funcție și nici lege ci deasupra tuturor funcțiilor și legilor.

Dumnezeu determină Repere dar nu poate fi niciodată un Reper în Sine fiindcă nu va avea niciodată o Cauză sau un Efect în Sine deoarece nimeni nu va putea spune Cauza sau Efectul pentru care Dumnezeu sa află dincolo de toate câte sunt tocmai pentru a fi Totul!

Reperul despre care am vorbit a fost definit ca fiind un Reper al Negației care nu trebuie luat sub nici o formă ca o negare a negației fiindcă este departe de a fi așa ceva, întrucât Reperul Negației nu neagă numai Negația ci și afirmația.

Acesta devine negațional nu numai asupra înțelesurilor celor din Coeficientul Logic 2 unde se află și lumea noastră ci devine negațional pentru întreaga infinitate de Coeficienți Logici fapt care duce la o caracteristică negațională diferită față de ceea ce înțelegem noi.

Chiar și negarea unei afirmații dintr-un alt Coeficient Logic poate defini o afirmație într-un Coeficient Logic diferit de acesta.

Astfel Reperul Negației atunci când vine vorba despre relaționări între diferiți Coeficienți Logici va defini o negare asupra unei raportări total diferite față de aceeași negare a sa dar asupra altei raportări, care poate deveni chiar afirmativă.

Prin urmare Reperul Negației are menirea de a determina astfel Structuralizarea.

Devine astfel un motor, o călăuză către devenirea Structuralizării, una dintre caracteristicile de bază al Totului, fără de care Totul s-ar pierde în propriul său Neant întrucât doar Negația Reperului poate defini diferențierea de Neantizare.

Mult mai importantă este definirea unei alternative asupra Reperului Negației, alternativă care poate dar și trebuie să fie astfel definită tocmai fiindcă am definit Reperul Negației.

De ce?

Răspunsul constă întocmai în faptul că Reperul Negației oricât de important ni s-ar părea nouă Oamenilor care gândim pe baza Coeficientului Logic 2 el este doar o simplă anexă asupra imaginii noastre despre devenire întrucât se axează tocmai pe Coeficientul Logic 2 și pe interrelaționarea acestuia cu alți Coeficienți Logici.

Dacă am privi același Reper al Negației prin prisma unui alt Coeficient Logic am observa că are cu totul alte și alte însușiri că alături de caracteristica sa fundamentală aceea de negație mai sunt alte și alte infinități de caracteristici pe care noi Oamenii nu le vom putea defini niciodată fiindcă ele nu pot fi definite la rândul lor de către Coeficientul Logic 2.

Omul poate defini doar două aspecte: Afirmația și Negația.

Imaginațivă că alături de aceste două aspecte am mai putea defini încă câteva miliarde de opțiuni ai acestor aspecte. Cum ar arăta atunci Reperul Negației?

Dar Structuralizarea pe care o definește acesta?

Dar Nedefinirea unde se reîntoarce Structuralizarea pentru a se putea raporta pe sine?

De ce Nedefinirea?

Tocmai fiindcă inversul negațional al Structuralizării constă în Nedefinire, iar toate acestea devin caracteristici ale “Continuumului Infinit”.

Oare cum ar arăta aceste caracteristici privite prin cadrul altor Coeficienți Logici?

Dar “Continuumul Infinit”?

Ar mai fi acesta “Continuum”?

Răspunsul meu constă în faptul că toate caracteristicile dar și toate Cuvintele Matrici sau alte și alte înțelesuri provin de la o bază, în cazul acesta baza se află în “Continuitatea Continuumului”.

Dacă nu ar fi această “Continuitate” am avea un cu totul alt înțeles față de “Continuum”.

Cred că absolut orice alt înțeles ar primi Cunoașterea în cadrul altor Coeficienți Logici, înțelesul de “Continuitate” va avea mereu un corelat în ceea ce știm noi Oamenii că reprezintă “Continuitatea” fiindcă Totul stă în Toate și Toate stau în Tot, iar acest deziderat identifică o comuniune a Toatelor în Tot.

Astfel indiferent care ar fi înțelesul dat “Continuității” în cadrul altor “Coeficienți Logici” această “Continuitate” va fi definită ca având aceeași bază cauzală a Totului sau în cazuri mult mai complicate baza cauzală va fi definită prin repere sau repere multiple, poate chiar prin alte și alte interrelaționări semantice sau asemantice, etc, ale înțelesurilor.

Contraversiunea este unul din motivele Creației dar și efecte ale acestei Creații, fiindcă toate celelalte Cuvinte Matrici nu vor recunoaște Creația decât ca pe o simplă anexă a lor la fel cum astfel le recunoaște Creația la rândul său pe acestea.

Am mai spus, Dumnezeu este deasupra Creației, nu numai deasupra propriei sale Creații.

Dumnezeu nu a fost creat, doar față de noi Creează!

Creează fiindcă noi Cunoaștem iar Cunoașterea are ca fundament axiologic: Creația!

Întotdeauna adevărul va fi opusul propriului său determinant sau subiect.

Nici un adevăr nu poate fi definit decât dacă se opune în totalitate asupra a ceea ce definește adevărul respectiv.

Chiar și noi Oamenii, atunci când afirmăm o expresie oarecare, această expresie va fi adevărată tocmai prin opusul ei, prin faptul că poate să nu fie astfel, de aici survine contradicția și odată cu aceasta reliefaarea expresiei respective.

Dacă expresia respectivă conține spre exemplificare un neadevăr, chiar și atunci acel neadevăr devine adevărat tot prin faptul că s-ar putea să fie adevărat, deci tot prin opozabilitate.

Astfel Funcția Logică, care se determină prin “recunoașterea” de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale a “Continuumului Infinit” ca urmare a Funcției Asimptotice atribuită Formelor Intangibile aflate dincolo de acestea, va fi definită ca fiind adevărată doar prin opusul ei ce se proiectează ca fiind Adevărul Coaxiologic.

A merge pe calea acestui raționament care devine motorul “Continuumului Infinit” prin relativizarea, contradicția dar și asimptotismul determinat astfel înseamnă să acceptăm că și Formele Intangibile sunt paleativul unui Adevăr al lor ca fiind o proiectare opusă a acestor Forme Intangibile?

Sau Formele Intangibile nu sunt definite printr-un adevăr al lor?

Dacă nu sunt astfel definite înseamnă că nu sunt adevărate iar dacă nu sunt adevărate înseamnă că nu putem vorbi despre ele.

A nu fi adevărate înseamnă tot un adevăr dar de sens opus.

Chiar și atunci când susținem că un anumit lucru nu ar fi adevărat o facem tot prin reliefaarea unui adevăr care menține această supoziție.

Și atunci?

Am putea vorbi despre lipsa de adevăr?

Cărei cauze I se datorează adevărul dacă nu Cunoașterii?

Înlăturați Cunoașterea și astfel veți înlătura Adevărul.

Acest fapt înseamnă că Adevărul este doar un simplu paleativ al Cunoașterii sau este o structuralizare a propriului său sine?

Pentru aceasta mai înainte de toate ar trebui să definim ce anume sunt structuralizări ale propriului sine.

Prin structuralizarea propriului sine se înțelege faptul că un lucru, fenomen, obiect, sau orice altceva care poate fi definit ca fiind acel “ceva”, are loc.

Dacă înlăturăm Cunoașterea și susținem că toate aceste structuralizări ale propriului sine ar fi parte din devenire sau determinant al acesteia atunci ar putea toate acestea să fie fără de Adevăr?

Înlăturând Cunoașterea care pune această schelă fiecărei structuralizări a propriului sine cu nume de Adevăr am putea susține că se poate ca absolut orice structuralizare a propriului sine să nu depindă sub nici o măsură de Adevăr decât în momentul când acestea sunt reliefate de către Cunoaștere.

Dacă nu depind de Adevăr ce anume poate să înlocuiască Adevărul pentru ca structuralizarea propriului sine, respectiv ceea ce definește aceasta, să fie parte a determinărilor sau determinanților?

Formele Intangibile sunt la frontierele ultime ale Cunoașterii.

Chiar și filosofia este axată tot pe Cunoaștere și termenii cu care operez sunt paleative ale Cunoașterii. Formele Intangibile sunt ceea ce se poate vedea de pe tărâmul Cunoașterii dincolo de aceasta.

Acolo unde nu este Cunoaștere nu este Adevăr!

Astfel faptul că Funcția Logică ale cărei caracteristici constau în esențializarea celorlalte funcții se definește printr-un Adevăr Coaxiologic, care este imediat opusul acestei funcții determinând contradicția, asimptotismul și relativizarea, înseamnă că prin Cunoaștere doar astfel pot fi văzute acestea și nici într-un alt mod.

Degeaba am vrea noi să specificăm cum arată alte și alte lumi diferite de Cunoaștere când chiar și faptul de a ști cum arată este tot Cunoaștere.

Ce anume ar putea lua locul Adevărului Coaxiologic sau noțiunii de Opus dincolo de Cunoaștere?

În primul rând Opusul se datorează numai Cunoașterii fiindcă dacă aceasta ar lipsi, ar lipsi și Opusul reliefat în cazul de față prin Adevăr.

Lipsind Adevărul dispare Cunoașterea și odată cu aceasta întreaga lume sau imagine pe care vrem să o reliefăm.

Astfel Opusul este Adevăr și Cunoaștere.

Extrapolând această noțiune de opozabilitate care de fapt reflectă prin Opus Reperul și dacă în locul Reperului am mai adăuga alte și alte posibile noțiuni diferite de opus care să beneficieze de caracteristicile Reperului cum este de altfel în cazul Adevărului, am descoperi faptul că fără Reper și implicit, Adevăr, Totul nu se transformă nici măcar într-o mare Necunoscută, fiindcă și pentru Necunoscută există un Reper și Adevăr ci încremenește pierzându-și identitatea.

Astfel Totul se disipează în Nimic, fiindcă Totul este Adevărul și Reperul și Opusul iar Nimicul tot ceea ce nu Cunoaște Adevărul, Reperul și Opusul.

Ce este Dumnezeu în acest caz?

Dumnezeu este un Tot definit nouă pe baza Adevărului că Dumnezeu este.

Dumnezeu este un Reper al întregii noastre lumi. Este cel mai superior Reper pe care îl putem noi imagina dar și identifica.

Dumnezeu este Adevăr, fiindcă prin Dumnezeu noi Oamenii avem un reper a Tot ce poate fi atât aici cât și dincolo de limitele noastre.

Dacă am extrapola Adevărul l-am alunga astfel pe Dumnezeu?

Nu!Fiindcă Dumnezeu este un Adevăr doar pentru noi Oamenii fiindcă doar astfel putem accede la El, dar extrapolând Adevărul Dumnezeu rămâne același Dumnezeu doar că noi oamenii nu îl putem identifica sub o atare față.

Dumnezeu este dincolo de Adevăr, dincolo de Opus și de Reper.

Dacă noi am gândi cu un alt Coeficient Logic atunci am avea nu numai un Adevăr la Funcția Logică care ar fi Adevărul Coaxiologic descris de mine ci alte și alte Adevăruri, Opuși echivalenți cu numărul Coeficientului Logic.

Le-am denumit Adevăruri chiar dacă acești Opuși ai Adevărului respectiv pot fi cu totul altceva decât Adevărul opozabil al cunoașterii noastre bazate pe Coeficientul Logic 2.

Dumnezeu este peste toate acestea, doar că are o altă înfățișare văzut prin intermediul altor Coeficienți Logici.

Prin intermediul Coeficientului Logic 2, doar astfel poate avea loc devenire, asimptotismul și contradicția, pe baza esențializării Funcției Logice al cărei Adevăr realizează prima sa contradicție.

Este vorba de o contradicție a sa cu propriul său Adevăr ceea ce duce la “desfășurarea “ continuității “ Continuumului Infinit”.

Revenind la această contradicție de sine în cele din urmă, fiindcă Adevărul în fond nu este altceva decât Opusul a ceea ce nu ar putea fi Funcția Logică, dar pentru asta este, nu putem să nu ne punem întrebarea ce anume stă la baza acestei contradicții?

Un asemenea răspuns ar echivala cu faptul de a creiona ce anume stă la baza Adevărului în cadrul Cunoașterii, și a afla în cele din urmă ce este Cunoașterea.

Pentru a afla ce anume stă la baza Adevărului care este mereu un Opus al structuralizării propriului sine, va trebui să definim cadrul necesității pentru care fiecare structuralizare a propriului sine se definește pe baza Adevărului, și numai a Adevărului în cadrul Cunoașterii.

Această necesitate constă tocmai în contradicție, și de aici se desfășoară în continuare întreaga Cutie a Pandorei în Cunoaștere.

De ce Contradicția?

Fiindcă Contradicția este baza Opusului și Adevărului.

Cunoașterea se axează numai pe contradicție iar contradicția este aceea care determină devenirea Cunoașterii.

Ce se află dincolo de Contradicție?

Dincolo de Contradicție se află Formele Intangibile unde Adevărul dispare.

În cadrul Formelor Intangibile nu putem vorbi de Cuvinte Matrici ale Limbajului Pur Universal fiindcă acestea sunt în cadrul “Continuumului Infinit” și nici de alte și alte paleative care ne-ar putea ajuta să definim o structuralizare sau orice altceva fiindcă Adevărul nu mai este un jucător în acel cadru.

Cu toate acestea tocmai faptul de a fi la baza Adevărului, contradicția ne arată că întreg eșafodajul “Continuumului Infinit” și al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale formată din totalitatea infinității Cuvintelor Matrici este într-o contradicție cu Formele Intangibile, atât timp cât Contradicția se află la baza Adevărului.

Ce fel de Contradicție?

A fi în Contradicție cu aceste Forme Intangibile înseamnă că și aceste Forme Intangibile dețin o formă de Adevăr a lor fiindcă altfel nu ar putea defini starea de Contradicție față de Cunoaștere și lumile sale.

Da! Înseamnă că Adevărul acestor Forme Intangibile este Opus celui al nostru, dar Tot Adevăr se numește.

Să fie un Adevăr al mai multor Opuși ca și în cadrul mai amplu reflectat de către Coeficienții Logici mai superiori sau o noțiune total inversată a Adevărului sau a ceea ce înțelegem noi prin Adevăr?

Cu certitudine că este o noțiune total inversată a ceea ce înțelegem noi prin Adevăr, posibil să nu fie definită prin opozabilitate față de structuralizarea propriului sine ci ca o definire de sine fără opozabilitate.

Acest deziderat duce la Contradicție.

Gândind mult mai departe, și depășind Formele Intangibile unde ajungem?

Odată ce Formele Intangibile sunt dincolo de adevăr dar care definesc Contradicția ce stă la baza Adevărului fiindcă doar prin raportarea la Formele Intangibile Adevărul devine Adevărat deci reper și Opus, ajungem să gândim că dincolo de Formele Intangibile nu poate fi nici măcar Forme care să definească Contradicția, tocmai fiindcă noi gândim doar pe baza Contradicției deci a Coeficientului Logic 2, și din această cauză, ce anume ar putea defini celelalte Forme de dincolo de Formele Intangibile ne este absolut imposibil de definit decât să observăm modul cum Totul devine Coaxial, cum este definit la fiecare nivel structural al său prin aceeași “tehnică” pe care o are Începutul-Infinit al Sfârșitului care este lumea noastră a Cunoașterii.

Cine este Dumnezeu?

Este Adevărul Absolut cel care devine simbolul Contradicției sau este mai presus de acesta?

Dumnezeu este dincolo nu numai față de Formele Intangibile ci și de Tot ceea ce ar putea fi definit ca determinant sau determinat, Dumnezeu este dincolo de Cunoaștere, este dincolo de noi, este Tot ceea ce nu suntem noi pentru a fi!

Contradicția determină asimptotismul fiindcă Funcția Logică nu va deveni niciodată incidentă cu Adevărul Coaxiologic fiind într-o continuă opozabilitate cel puțin privită prin prisma Cunoașterii Omului.

Contradicția stă la baza paralelismului dintre Adevărul Coaxiologic și Funcția Logică care definește „Continuumul Infinit” și Expresia Unică a Conștiinței Universale prin Adevărul Coaxiologic opozabil acestei Funcții Logice deci „Continuumului Infinit”.

Astfel Continuumul primește prin intermediul celor două, respectiv Funcția Logică și Adevărul Coaxiologic caracteristica de continuitate deci de Întreg care se continuă la infinit, într-un cuvânt, caracteristica de Infinit-Finit și Finit-Infinit adică de „Continuum” al Totului în Toate și al Toatelor în Tot.

Această Contradicție este cauza apariției celor două mari domenii din cadrul „Continuumului Infinit” și anume Limbajul Pur Universal (diversitatea) și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale (unicitatea).

Funcția Logică este determinată de către Funcția Asimptotică care survine din cadrul Formelor Intangibile.

~ 2 ~

Funcția Asimptotică este total diferită de asimptotismul definit de Funcția Logică, care este un cu totul alt fel de asimptotism, generat de către Adevărul Coaxiologic și Funcția Logică față de Funcția Asimptotică care este o funcție eminamente exterioară “Continuumului Infinit” ce definește Formele Intangibile ca fiind total deschise fără nici o tangentă cu vreun domeniu al “Continuumului Infinit” de unde am denumit-o Funcție Asimptotică fiindcă această funcție nu are un Adevăr opozabil al său pentru a realiza o incidență cu acesta și o posibilitate de a determina o finitate oarecare astfel.

Funcția Logică va fi aceea care cu toate că-și trage obârșiile din cadrul Formelor Intangibile definite mai ales de Funcția Asimptotică, va fi aceea prin intermediul căreia Funcția

Asimptotică va sta la baza “Continuumului Infinit” determinând domeniul logic definit de mine ca fiind “Continuumul Logic” compus atât din “Continuumul Infinit” respectiv din Cuvintele Matrici ale Limbajului Pur Universal cât și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, generând astfel un asimptotism “Continuu” între aceste două părți ale “Continuumului Logic”.

Mai mult decât atât, Funcția Logică este de fapt Funcția Asimptotică care devine asimilată de către “Continuumul Infinit” pe care l-a determinat, formând astfel “Continuumul Logic”.

Marea diferență dintre Funcția Asimptotică de dinainte de a determina “Continuumul Logic” și Funcția Asimptotică de după determinarea sa din cadrul “Continuumului Logic” constă în faptul că pe lângă asimptotismul pur al Funcției Logice din cadrul Formelor Intangibile, aici intervine și Tangențiabilitatea, fiind de fapt o îmbinare între tangențial și asimptotic deci un Tot în Toate, un Finit în Infinit dar și un Infinit în Finit.

Aceasta este marea diferență dintre asimptotismul anterior al Funcției Logice unde nu exista Infinitul în Finit, decât Infinitul Asimptotic dintre Formele Intangibile.

De aceea le-am și denumit pe aceste Forme ca fiind Intangibile.

Funcția Asimptotică devine Funcție Logică odată cu Adevărul Coaxiologic care o definește și față de care poate realiza atât asimptotismul prin contradicția eternă dar și tangențiabilitatea datorate acestei contradicții față de sine, structuralizată în cunoașterea noastră sub forma Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale.

Degeaba ar fi toată infinitatea de Cuvinte Matrici a Limbajului Pur Universal fiindcă dacă nu ar fi Expresia Unică a acestora toate acestea s-ar disipa, fără nici o logică.

Legitatea constă mai înainte de toate în logică, fiindcă fiecare legitate are logica ei.

Funcția Logică este cea care devine responsabilă de legitate în cadrul “Continuumului Logic”, și astfel ajungem la tangențiabilitate, fiindcă fără tangențiabilitate Funcția Logică ar fi rămas doar Funcție Asimptotică cum era “înainte” de a determina “Continuumul Logic”.

Tangențiabilitatea se datorează Adevărului Coaxiologic.

Nu pot să afirm dacă și pentru Formele Intangibile ceea ce denumim noi că ar fi Funcție Asimptotică este de fapt Funcție Asimptotică.

Poate că pentru aceste Forme Intangibile Funcția Asimptotică are cu totul și cu totul alte și alte relevanțe, în cazul că pot exista chiar și relevanțe, dacă nu și acestea sunt totalmente schimbate.

Faptul că “Continuumul Logic” este reperat de către Formele Intangibile ca fiind o Funcție Asimptotică se datorează modului cum interrelaționează dual, și etern în raportul față de aceste Forme Intangibile. Când am afirmat termenul de dual, mă refer la Finit-Infinit, Asimptotic și Tangențial.

Față de Formele Intangibile, “Continuumul Infinit” nu are aceleași caracteristici în ceea ce privește Simbolul, Înțelesul și Sensul său pe care le are față de alte și alte Repere printre care se află și Omul, adică acelea de continuitate a unui etern nou și nou finit în infinit sau finit care se reproduce la infinit.

Toate acestea dispar sau primesc noi și noi valențe și conotații.

Formele Intangibile sunt responsabile de aceasta relativizare a înțelesurilor, simbolurilor și sensurilor tocmai datorită faptului că prin caracteristicile sale de a fi Intangibile, sau de Neatins din punct de vedere al Înțelesurilor, Sensurilor și Simbolurilor, Formele Intangibile nu fac altceva chiar și la nivelul conștiinței noastre, decât să le schimbe pe toate acestea, inversându-le astfel propria lor menire.

De aceea Funcția Asimptotică are conotații profund Tangențiale la nivelul Formelor Intangibile iar aceste conotații tangențiale sunt transmise „Continuumului Infinit” tocmai prin și pe baza Asimptotismului, fapt care determină acea finitate în infinitate pentru devenirea eternă a „Continuumului”.

Această inversiune stă la baza Funcției Logice, fiindcă Funcția Logică este definită ca fiind „legitatea” care definește inversiunea ca atare dându-i acesteia o conotație de esențialitate fiindcă fără conotația de esențialitate, adică fără propria sa esență a inversiunii dintre Formele Intangibile și Asimptotismul generat de acestea pentru a determina „Continuumul Infinit” nu ar fi putut fi determinată Funcția Asimptotică.

Prin urmare odată cu determinarea Funcției Asimptotice și a „Continuumului Infinit” apare și Funcția Logică, dar atenție, Funcția Asimptotică precede Funcției Logice fiindcă aceasta provine din cadrul Formelor Intangibile unde avea un alt corelat al consistenței sale fiind cu totul altceva.

Datorită inversiunii amintite adineaori, aceasta se transformă căpătând înfățișarea cunoscută de către noi ca fiind asimptotism și abia acum survine Funcția Logică care recunoaște această înfățișare în calitate de Reper față de Funcția Asimptotică, reper care devine esența Funcției Asimptotice fiindcă se proiectează în acesta și odată cu proiecția respectivă survine „Continuumul Infinit”.

Astfel „Continuumul Infinit” este determinat de Funcția Asimptotică în concordanță cu Funcția Logică care și ea la rândul său e determinată de Funcția Asimptotică dar „înainte” ca aceasta să determine „Continuumul Infinit” fiindcă dacă ar fi „după” sau „odată” cu acesta, Funcția Asimptotică nu ar putea avea Reperul în care să se proiecteze pentru a avea esența necesară determinării „Continuumului Infinit”, Reper care este și constă indubitabil în Funcția Logică.

Astfel Funcția Logică este primul determinant al Funcției Asimptotice care stă la baza „Continuumului Infinit”, determinant care definește astfel inversiunea de consistență a ceea ce este acceptat a fi Funcție Asimptotică din partea Formelor Intangibile și a ceea ce este acceptat a fi Funcție Asimptotică din partea „Continuumului Logic” în cadrul căruia se structuralizează „Continuumul Infinit”.

De ce „Continuumul Logic”?

Datorită faptului că continuitatea apare odată cu Funcția Logică, fiind o continuitate care are drept Reper Formele Intangibile, care înlocuiesc pentru Funcția Logică Finitul ce devine „Continuu” în cadrul „Continuumului Infinit” tocmai prin inversiunea amintită des adineaori.

Formele Intangibile sunt un Reper pentru Funcția Logică iar orice Reper chiar dacă este infinit doar calitatea de Reper înseamnă finitate deci finit, fiindcă prin noțiunea în sine te raportezi la ceva chiar dacă infinit.

Orice raportare este o delimitare iar orice delimitare chiar și față de infinit înseamnă finitate, și odată cu această finitate putem vorbi de „continuitatea” unei finități deci de „Continuumul Logic”, care raportat la rândul lui Formelor Intangibile în calitate de „Continuum Logic” devine „Continuum Infinit” fiindcă pentru aceasta se raportează la Formele Intangibile, nu numai un Reper al acestora în care Formele Intangibile își proiectează infinitatea ci se raportează tocmai Reperul care s-a raportat la Infinitate devenit „Continuum”.

Astfel Formele Intangibile se raportează la acest „Continuum Logic” care devine atunci un Finit (odată cu raportarea Funcției Logice la infinitatea Formelor Intangibile) ce se dezvoltă la Infinit (odată cu raportarea Formelor Intangibile la „Continuumul” determinat prin prima raportare și care se delimitează devenind astfel un Finit).

~3~

Dumnezeu este Funcția Asimptotică sau Funcția Logică care stau la baza “Continuumului”?

Poate fi Dumnezeu toate acestea? Sau toate acestea sunt doar lucrarea lui Dumnezeu cum spun unele Biblii?

Nu pot fi nici unele dintre acestea lucrarea Lui Dumnezeu fiindcă Dumnezeu NU este Creație și nici nu se implică în Creație decât Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător care este Dumnezeu Nostru dar NU este Dumnezeul Totului, al Formelor Intangibile dar și al “Continuumului Logic” sau “Continuumului Infinit” în care sunt o infinitate de numere deci o infinitate de Factori Creatori și Unic Întâmplători, unde fiecare număr reprezintă un astfel de Factor Creator pentru noi Oamenii dar și un Cuvânt Matrice al Limbajului Pur Universal.

Cine este atunci Dumnezeu?

Atunci când vorbim de Dumnezeu vorbim de Tot dar și de Totul din Spatele Totului cum am mai spus deseori.

Dar în Spatele Formelor Intangibile nu mai este nimic?

Întotdeauna va mai fi ceva etern dar și infinit la fiecare astfel de spate.

Dumnezeu este mult mai departe decât Cunoașterea noastră și mult mai diferit față de ceea ce credem noi că este Dumnezeu fiindcă nu putem sub nici o formă să-l definim pe Dumnezeu .

Dacă nu-L putem defini pe Dumnezeu atunci El nu există?

Dumnezeu este dincolo cu mult față de Cunoaștere și implicit de existența reflectată de aceasta.

Dacă Dumnezeu este dincolo de Cunoaștere nu înseamnă că nu există ci doar că nu poate fi descoperit.

Chiar și Formele Intangibile ne sunt reliefate tot prin Cunoaștere fiindcă doar astfel putem vorbi despre ele.

Dumnezeu este dincolo de Formele Intangibile dar și de Funcția Asimptotică sau “Continuumul Logic”.

Dumnezeu fiind dincolo este omniprezent deoarece doar ceea ce nu este în Cunoaștere poate fi prezent în noi iar ceea ce ne este Cunoscut devine străin fiindcă face parte din Iluzia Vieții noastre.

De aceea Dumnezeu este prin divinitatea Sa în noi, în fiecare doar că nu poate fi descoperit vreodată, cum nu putem nici noi să ne descoperim în totalitate vreodată chiar și dacă ne-am afla Sinele Sacru.

Acest lucru nu înseamnă că ne-am descoperi vreodată ci doar ne-am aminti că suntem alții și alții, dar mereu alții și niciodată noi. Acesta va fi marele adevăr despre noi.

Dacă Dumnezeu ar veni în Cunoașterea noastră atunci noi am dispărea imediat de pe fața acestei Iluzii a Vieții fiindcă noi nu suntem și nu vom fi niciodată ceea ce părem și știm că suntem.

Dincolo de Dumnezeu nu poate fi nimic și tocmai de aceea este o frontieră!

Dincoace de Dumnezeu iar nu poate fi nimic și tocmai de aceea este a doua frontieră, dar întotdeauna ceea ce se află între frontiere deci e mărginit, nu poate fi Dumnezeu!

Atunci unde altundeva decât mereu Dincolo?

Întotdeauna Omul îl va vedea în Tot pe Dumnezeu ca fiind o Întâmplare Întâmplătoare neștiind că el în calitate de Om nu este altceva decât Imaginea reflectată în Oglinda Cunoașterii ale acestei Întâmplări Întâmplătoare, ale acestui Tot Imagine care este tocmai Întâmplarea Neîntâmplătoare, Destinul, adică: Omul și lumea Sa.

Totul este „Continuumul Infinit” cu Limbajul Pur Universal și Expresia Pură Universală, dar și Formele Intangibile cât și Totul din spatele Totului care determină un alt și alt Tot. Astfel Totul nu a fost Creat fiind o Întâmplare Întâmplătoare la fel ca și Cuvintele Matrice care se află în Tot și sunt fiecare în parte o Întâmplare Întâmplătoare.

Omul se află într-un Tot care este o Întâmplare Întâmplătoare deci este necreat. Creația îi survine Omului în mod fals fiindcă este imaginea Cuvântului Matrice al Creației din acest Tot reflectată în Cunoaștere la nesfârșit asemeni unei imagini care se perpetuează între oglinzi paralele.

Astfel Omul creat este o simplă Imagine a unei Oglinzi, o Iluzie, precum este Creația ce-i survine Omului ca fiind omniprezentă în lumea acestuia.

Nimic nu este Creat, Totul este o Întâmplare Întâmplătoare!

Nici Factorii Creatori nu sunt Creați ci determinați de Factorul Primordial, care la rândul Său e determinat de către ”Continuumul Infinit”, nefiind altceva decât Limbajul Pur Universal luat ca Unitate indestructibilă de către Expresia unică a Conștiinței Pure Universale, identificându-se ca fiind tocmai Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Acesta este Factorul Primordial cel care se scade mereu și etern din infinitatea Factorilor Creatori și Unic Întâmplători.

Denumirea de „Creatori” dată de mine este neconformă întrucât nici unul nu Creează ci definește sau determină, doar că pentru OM absolut orice definiție sau determinare este sub auspiciile Creației care în realitate este un simplu Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Doar Factorul Nostru Creator și Unic Întâmplător determină Persoana, de fapt o proiectare a Sa în Cunoaștere, și odată cu aceasta a Întâmplării Unice Întâmplătoare în Întâmplarea Neîntâmplătoare care este Destinul Devenirii lumilor din care și noi Oamenii facem parte.

Persoana este la rândul ei un cumul succesional de Întâmplări care se succed Întâmplării Întâmplătoare, iar fiecare astfel de Întâmplare ce succede Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător prin Persoană este o Personalizare a Persoanei, adică o finitate în infinitatea Persoanei.

Una din infinitatea de Personalizări este Existența noastră, sau lumile care aparțin existenței.

Se observă cum „Continuumul” căruia îi aparține și Întâmplarea Întâmplătoare a Factorului Nostru Creator se reflectă prin intermediul acestuia ca Întâmplare Întâmplătoare în toată succesiunea infinită de Întâmplări Neîntâmplătoare ce aparțin Persoanei, fiind fiecare în parte o Personalizare care se află în Destin.

Destinul Omului este reflectarea perpetuă a Sinelui Său Sacru care este Iubire în oglinda infinită a Cunoașterii, fiind de fapt o Imagine paralelă cu Sinele Sacru al Omului și diferită de acesta.

Astfel Destinul este cu totul altceva decât cel care pretinde că-L trăiește, anume: Omul!

Atunci când mă refer la Dumnezeu nu mă refer la acesta ca fiind o ființă supremă, tocmai fiindcă Dumnezeu nu e ființă ci mult mai mult decât aceasta.

Dumnezeu este Iubire doar pentru noi, ființele umane care în lipsa Cunoașterii și implicit, odată cu aceasta a Voinței, nu ne rămâne din cele trei elemente de bază ale Conștiinței care sunt

cognitivul, volitivul și afectivul decât afectivul fiindcă celelalte două în realitate lipsesc cu desăvârșire.

Dacă noi Oamenii am Cunoaște, atunci Dumnezeu nu ar mai fi Unic și Întâmplător ci ar fi Creat, întrucât Cunoașterea noastră are elemente care ne parvin ca fiind Întâmplătoare, dar Unicul Întâmplător este numai Dumnezeu.

Ce altă cauză mai sugestivă ar putea fi decât aceasta în privința lipsei Cunoașterii adevărate și a menținerii tezei referitoare la Iluzia Vieții?

De câte ori nu știm că un cutare lucru sau fenomen este pur Întâmplător?

De câte ori nu am realizat că ne-am întâlnit cu cineva din Întâmplare?

Acea realizare a Întâmplării de către noi este dovada incontestabilă că propria noastră lume este o Iluzie iar Unicul Întâmplător este numai Dumnezeu. Ce s-ar întâmpla dacă nu ar fi Dumnezeu Unicul Întâmplător?

În primul rând în acel caz Dumnezeu ar fi fost Creat fiindcă tot ce este Neîntâmplător este determinat de un precedent care-i dă sensul de Neîntâmplare, ceea ce este imposibil, tocmai fiindcă Dumnezeu nu poate fi Creat, iar până și Cuvântul Matrice al Creației simbolizează Creația doar referitor la lumea noastră iluzorie și nicidecum în sinea lui unde, acesta, în calitate de Cuvânt Matrice poate simboliza orice altceva.

Ce-ar fi dacă alături de Dumnezeu ar mai fi și alte Întâmplări Întâmplătoare nefiind Dumnezeu doar Unicul Întâmplător?

Sunt și alte Întâmplări Întâmplătoare definite de infinitatea Cuvintelor Matrici unde fiecare în parte este o Întâmplare Întâmplătoare la fel ca și Dumnezeul Nostru care și El la rândul său este un Cuvânt Matrice.

Niciodată un Cuvânt Matrice nu ar putea să se includă ca Unic Întâmplător în cadrul altui Cuvânt Matrice, decât ca fiind Neîntâmplător față de acesta sau raportat la acesta fiindcă rezultatul reflectării a două sau mai multe Cuvinte Matrici este unul determinat de aceste Cuvinte, deci de Întâmplările Întâmplătoare ale lor care devin odată cu determinarea de către ele ca rezultat al reflectării Neîntâmplătoare având deja un precedent în propriile lor caracteristici Întâmplătoare.

De aceea niciodată în cadrul Cuvântului Matrice ce definește Dumnezeul Nostru și care pentru noi este Iubire nu va putea fi niciodată o altă Întâmplare Întâmplătoare decât aceea a Dumnezeului Nostru precum în cadrul altor Cuvinte Matrici nu vor putea fi niciodată alte Întâmplări Întâmplătoare, nici chiar a Dumnezeului Nostru, decât a Cuvântului Matrice respectiv.

Astfel în cadrul altor Cuvinte Matrici Dumnezeul Nostru este o Întâmplare Neîntâmplătoare dar în cadrul propriului său Cuvânt Matrice care este Iubire, Dumnezeul Nostru este Unicul Întâmplător și orice alt Cuvânt Matrice devine Neîntâmplător în cadrul Iubirii.

Ceea ce avem Iluzia Vieții că am Cunoaște, nu este Cunoașterea, ci reflectarea acestor Cuvinte Matrici în Sinele Nostru sacru care este o parte din Dumnezeu.

Faptul că aceste Cuvinte Matrici au anumite înțelesuri pentru noi și pe baza lor putem stabili anumite raționamente este cât se poate de adevărat, doar că toate raționamentele sunt false, întrucât pentru a fi aceste raționamente ale noastre adevărate ar trebui să excludem cu desăvârșire Întâmplarea.

Totul este Coaxial .

Lumea nu a fost creată ci doar s-a Întâmpnat odată în Factorul Nostru Unic Întâmplător, iar tot ceea ce vedem noi ca fiind lume, este Imaginea reflectată în Cunoaștere, într-o infinitate de succesiuni Neîntâmplătoare a adevăratei lumi care s-a Întâmpnat doar o singură dată.

Această Imagine reflectată într-o infinitate de succesiuni este Destinul.

De aceea tot ce moare sau se naște pentru a muri moare pentru a se naște și se naște pentru a renaște.

Nu există Om Întâmplător decât Om Neîntâmplător, o imagine perpetuă a Întâmplătorului reflectată în Cunoaștere.

De aceea nu există Om Primordial, precum orice apocalipsă este doar o simplă trecere dintr-un stadiu în altul, iar orice trecere este o Iluzie a unei imagini reflectată în oglinda Cunoașterii.

Trecerea este întotdeauna doar Neîntâmplătoare și niciodată Întâmplătoare ca opusul ei, Eternitatea, dacă e vorba de Timp, Infinitatea dacă este Spațiu, sau Moartea dacă este vorba despre Viață.

Și totuși depinde care Moarte.

Nimic nu este sfânt de la sine și independent de Om fiindcă sfințenia este forma superioară a Iubirii, iar doar cel ce iubește poate sfinți imaginea și nu imaginea este cea care se sfințește pe sine, în lipsa Iubirii.

Omului îi e dat să vada cea mai superioară formă a Iubirii în sfințenie dar mai sunt și alte trepte și mai superioare sfințeniei care nu îi sunt date spre cunoaștere Omului.

Nu există divinitate superioară și nici inferioară cum Universul mic este la fel de infinit precum Universul mare. Omul este divin la fel ca și Factorul Său Creator și Unic Întâmplător.

Factorul Creator și Unic Întâmplător poate fi numit creator doar din perspectiva Omului, fiindcă Omul vede succesiunea reflectată la infinit în propria sa Cunoaștere a Întâmplării Unice drept Creație, chiar dacă în realitate nu este Creație ci o Întâmplare Unică care nu se repetă dar nici nu se succede decât în reflecțiile imaginare ale Cunoașterii pentru a desăvârși Iluziile acesteia, printre care și Iluzia Vieții.

Omul este religios fiindcă divinitatea din acesta este Iubire și oricât va încerca să fugă de religie, se va adânci și mai mult în meandrele sale.

Religia este parte a sfințeniei fiindcă începe odată cu aceasta, iar sfințenia este o treaptă a Iubirii, iar Omul este reflectare în Cunoaștere a Iubirii din Factorul Său Creator și Unic Întâmplător.

Orice nume sfânt, orice simbol sfânt, orice nume important sau oricare alte nume cu semnificații ale sfințeniei sau ale cultelor, precum și nume de importanță crucială în existența noastră cum ar fi Timpul, Spațiul, Viața trebuie respectate fiindcă ele reflectă Destinul Omului, unica imagine a Lui Dumnezeu cunoscută de Om. Orice batjocură la dresa lor este un mare păcat, care-L îndepărtează pe Om de Sinele Său Sacru.

Nici un Om nu este inferior vreunei divinități, iar orice rugă sau cult nu poate fi făcută spre adorarea sau îmbunarea vreunei divinități, ci doar pentru regăsirea propriului Sine Sacru al Omului Divin în el însuși.

Omul este parte din Dumnezeu precum Dumnezeu este parte din Om.

Volume de aforisme

- Culegere de Înțelepciune Sorin Cerin: 16777 Aforisme Filozofice-Opere Complete-Ediția 2020, the United States of America 2020, Sorin Cerin Wisdom Collection: 16777 Philosophical Aphorisms-Complete Works -2020 Edition contains **16777** aphorisms, the United States of America 2020
- The Future of Artificial Intelligence -philosophical aphorisms, contains **3135** aphorisms, the United States of America 2020
- The Philosophy of Artificial Intelligence -philosophical aphorisms, contains **4162** aphorisms, the United States of America 2020
- Destinul Inteligenței Artificiale Conține un număr de **505** aforisme, Statele Unite ale Americii 2020 ; Destiny of the Artificial Intelligence contains **505** aphorisms, the United States of America 2020
- Impactul Inteligenței Artificiale asupra Omenirii Conține un număr de **445** aforisme, Statele Unite ale Americii 2019 ; The Impact of Artificial Intelligence on Mankind 445 aphorisms, the United States of America 2019
- Iubire și Absurd Conține un număr de **449** aforisme, Statele Unite ale Americii 2019 ; Love and Absurd 449 aphorisms, the United States of America 2020
- Credință și Sfințenie la Om și Mașină Conține un număr de **749** aforisme, Statele Unite ale Americii 2019 ; Faith and Holiness at Man and Machine 749 aphorisms, the United States of America 2019
- Necunoscutul absurd Conține un număr de **630** aforisme, Statele Unite ale Americii 2019; The Unknown Absurd 630 aphorisms, the United States of America 2020
- Viitorul îndepărtat al omenirii Conține un număr de **727** aforisme, Statele Unite ale Americii 2019 ; The Far Future of Mankind 727 aphorisms, the United States of America 2019
- Culegere de Înțelepciune – Aforisme filosofice esențiale – Ediția 2019 **conține un număr de 13222 de aforisme** -Statele Unite ale Americii 2019
- Dovada Existenței Lumii de Apoi Conține un număr de **709** aforisme, Statele Unite ale Americii 2019 ; Proof of the Existence of the Afterlife World 709 aphorisms, the United States of America 2019
- Culegere de Înțelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediție de Referință **conține un număr de 12 513 de aforisme** -Statele Unite ale Americii 2019; Wisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition 2019 , contains **12 513** aphorisms- the United States of America 2019

- Judecători Conține un număr de 1027 aforisme, Statele Unite ale Americii 2019; Judges -1027 aphorisms, the United States of America 2019
- Culegere de Înțelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediție de Referință Wisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conține un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere.** 2014
- Dumnezeu și Destin, Editura Paco, Romania, 2014, God and Destiny, the United States of America, 2014
- Rătăcire, Editura Paco, Romania 2013, Wandering, the United States of America, 2014
- Libertate, Editura Paco, Romania, 2013, Freedom the United States of America, 2013
- Cugetări esențiale, Editura Paco, Romania, 2013
- Antologie de înțelepciune, Statele Unite ale Americii 2012 Anthology of wisdom , the United States of America, 2012 conține un număr de 9578 de aforisme, maxime și cugetări de Sorin Cerin.
- Contemplare, Editura Paco, Romania, 2012, Contemplation, the United States of America, 2012
- Deșertăciune, Editura Paco, Romania, 2011, Vanity , the United States of America, 2011
- Paradisul și Infernul, Editura Paco, Romania 2011, Paradise and Inferno, the United States of America, 2011
- Păcatul, Editura Paco, Romania, 2011, The Sin, the United States of America, 2011
- Iluminare, Editura Paco, Romania, 2011 Illumination, the Unites States of America, 2011 Conține un număr de 693 aforisme
- Culegere de înțelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune, Patima și Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire, Învăță să mori și Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conține un număr de 7012 aforisme
- The Booh of Passion, the United States of America, 2010
- The Book of Illusion and Reality, the United States of America 2010
- The book of wisdom, the United States of America 2010, Conține un număr de 1492 aforisme.
- Învăță să mori, Editura Paco, Romania, 2009 , The Book of the Dead, the United States of America, 2010, Conține un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire, Editura Paco, Romania, 2009, The Book of Immortality, the United States of America, 2010, Conține un număr de 856 aforisme.
- Revelații 21 Decembrie 2012, Editura Paco, Romania, 2008, The Book of Revelations, the United States of America, 2010, Conține un număr de 2509 aforisme.

Volume de studii filozofice

- Sorin Cerin : The Philosophical Works of the Coaxialism - 2020 Reference Edition the United States of America 2020
- Coaxialismul-Editie completa de referinta, Prima editie Romania 2007,a doua, Statele Unite ale Americii 2010, The Coaxialism- Complete reference edition, the United States of America 2011
- Moarte, neant aneant viață și Bilderberg Group, Prima editie Romania 2007,a doua, Statele Unite ale Americii 2010; Value and Hierarchy of the Human Being, the United States of America 2020
- Logica coaxiologică, Prima editie, Romania 2007,a doua, Statele Unite ale Americii, 2014, The Coaxiological Logic the United States of America 2020
- Starea de concepțiune în fenomenologia coaxiologică, Prima editie Romania 2007,a doua, Statele Unite ale Americii 2014; The Creation, the United States of America 2020
- Antichrist, ființă și iubire, Prima editie Romania 2007 a doua, Statele Unite ale Americii 2012, The Evil, the United States of America 2014
- Iubire, Statele Unite ale Americii 2012, Amour the United States of America 2010, Love, the United States of America 2012

Volume de poezie filozofică

- Fără tine Iubire - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019
- Am crezut în Nemărginirea Iubirii - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019 ; I believed in the Eternity of Love - Philosophical poems-the United States of America 2019
- Te-am iubit- Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019; I loved you - Philosophical poems-the United States of America 2019
- Să dansăm Iubire - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019
- Sfințenia Iubirii - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2019
- Stea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality- Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Singuratarea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 ; More lonely - Philosophical poems-the United States of America 2019
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Agonia- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iubire și Sacrificiu- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Disperare- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Statuile Vivante ale Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018; The Living Statues of the Absurd - Philosophical poems the United States of America 2018
- Arta Absurdului Statuilor Vivante- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Absurd - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Greața și Absurdul - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Alienarea Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Depresiile Absurdului Carismatic – Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zilele fără adăpost ale Absurdului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Stelele Căzătoare ale Durerii Lumii de Apoi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Cunoașterea este adevărata Imagine a Morții - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Teatrul Absurd- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018; The Absurd Theater- Philosophical poems the United States of America 2018
- Vise - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018 ; Dreams- Philosophical poems the United States of America 2018
- În Inima ta de Jar Iubire- Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Nemurirea Iubirii - Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018, The Immortality of Love- Philosophical poems the United States of America 2019
- Timpul pierdut- Poezii filosofice Statele Unite ale Americii 2018, The Lost Time -Philosophical poems the United States of America 2019
- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017;The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017

- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoasterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015 The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016

SORIN CERIN
SORIN CERIN: COAXIALISMUL: Editie finala

- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie filozofică de dragoste

- O Moarte a Iubirii -Poezii filozofice de dragoste the United States of America 2020
- De ce plâng Ingerii Iubirii -Poezii filozofice de dragoste the United States of America 2020
- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America 2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea, Editura Paco, Romania, 2013, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012
- Memento Mori, Editura Paco, Romania, 2012, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012
- Parfum de eternitate, Editura Paco, Romania, 2012, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012

SORIN CERIN
SORIN CERIN: COAXIALISMUL: Editie finala

- Umbrele Inimilor, Editura Paco, Romania, 2012, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012
- Inimă de piatră amară, Editura Paco, Romania, 2012, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012
- Legendele sufletului, Editura Paco, Romania, 2012, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire, Editura Paco, Romania, 2012, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri, Editura Paco, Romania, 2012, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2012
- Suflete pereche, Editura Paco, Romania, 2011, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2011
- Templul inimii, Editura Paco, Romania, 2011, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2011
- Poeme de dragoste, Editura Paco, Romania, 2009, a doua ediție, Statele Unite Ale Americii, 2011

Romane

- *Destin*, Editura Paco, Romania, 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa și Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întreprindă ciclul Originea lui Dumnezeu 2004- 2006*
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light, Psycho, The Apocalypse și Exodus 2006*

Volume nonficțiune

- Wikipedia pseudo-enciclopedia minciunii, cenzurii și dezinformării, apărută în limba engleză cu titlul : Wikipedia:Pseudo-encyclopedia of the lie, censorship and misinformation Prima carte critică la adresa wikipediei care dezvăluie abuzurile, minciuna, mistificările din această enciclopedie – Statele Unite ale Americii – 2011
- Bible of the Light – Statele Unite ale Americii -2011
- Procesul Wikipedia – Drepturile omului, serviciile secrete și justiția din România – Statele Unite ale Americii – 2018